

New Testament

Slovenscina Language

Slovenscina - Bible - New Testament

Matej	3	
Marko	80	
Luka	129	
Janez	212	
Apostolska dela	273	
Rimljanom	350	
1 Korinčanom	383	
2 Korinčanom	413	
Galačanom	433	
Efežanom	444	
Filipljanom	455	
Kološanom	463	
1 Tesaloničanom	470	
2 Tesaloničanom	477	
1 Timoteju	481	
2 Timoteju	490	
Titu	496	
Filemonu	500	
Hebrejcem	502	
Jakob	524	
1 Peter	532	
2 Peter	540	
1 Janez	545	
2 Janez	553	
3 Janez	555	
Juda	557	
Razodetje	560	

Slovenscina - Bible - New Testament

Matej

Matej 1

Jezusova mladost Rodovnik Jezusa Kristusa (Lk 3,23–38)

- ¹Rodovnik Jezusa Kristusa, Davidovega sina, Abrahamovega sina.
- ²Abrahamu se je rodil Izak, Izaku Jakob, Jakobu Juda in njegovi bratje.
- ³Judu je Tamára rodila Pêreca in Zêraha. Pêrecu se je rodil Hecrón, Hecrónu Rám,
- ⁴Rámu Aminadáb, Aminadábu Nahšón, Nahšónu Salmón,
- ⁵Salmónu je Rahába rodila Bóaza, Bóazu je Ruta rodila Obéda. Obédu se je rodil Jése.
- ⁶Jéseju se je rodil David, kralj. Davidu je Urijájeva žena rodila Sálomona.
- ⁷Sálomonu se je rodil Róboam, Róboamu Abíja, Abíju Asá,
- ⁸Asáju Józafat, Józafatu Jorám, Jorámu Uzíja,
- ⁹Uzíju Jotám, Jotámu Áhaz, Áhazu Ezekíja,
- ¹⁰Ezekíju Manáse, Manáseju Ámos, Ámosu Jošíja,
- ¹¹Jošíju Jojahín in njegovi bratje ob preselitvi v Babilon.
- ¹²Po preselitvi v Babilon se je Jojahínu rodil Šealtiél, Šealtiélu Zerubabél,
- ¹³Zerubabélu Abihúd, Abihúdu Eljakím, Eljakímu Azór,
- ¹⁴Azórju Cadók, Cadóku Ahím, Ahímu Eliúd,
- ¹⁵Eliúdu Eleázar, Eleázarju Matán, Matánu Jakob,

¹⁶Jakobu pa se je rodil Jožef, mož Marije, iz katere je bil rojen Jezus, ki se imenuje Kristus.

¹⁷Vseh rodov je torej: od Abrahama do Davida štirinajst rodov, od Davida do preselitve v Babilon štirinajst rodov, od preselitve v Babilon do Kristusa štirinajst rodov.

Jožef vzame Marijo k sebi

(Lk 2,1–7)

¹⁸Z rojstvom Jezusa Kristusa je bilo takóle: njegova mati Marija je bila zaročena z Jožefom. Preden sta začela živeti skupaj, je bila noseča od Svetega Duha.

¹⁹Njen mož Jožef pa je bil pravičen in je ni maral osramotiti, temveč je sklenil, da jo skrivaj odslovi.

²⁰Ko je to premišljeval, se mu je v spanju prikazal Gospodov angel in rekel: »Jožef, Davidov sin, ne boj se vzeti k sebi Marijo, svojo ženo; kar je spočela, je od Svetega Duha.

²¹Rodila bo sina in daj mu ime Jezus, kajti on bo odrešil svoje ljudstvo njegovih grehov.«

²²Vse to pa se je zgodilo, da se je spolnilo, kar je Gospod rekel po preroku:

²³»Devica bo spočela in rodila sina, ki se bo imenoval Emánuel, to pomeni: Bog z nami.«

²⁴Ko se je Jožef zbudil, je storil, kakor mu je naročil Gospodov angel. Vzel je svojo ženo k sebi.

²⁵Čeprav se ji ni približal, je rodila sina; in dal mu je ime Jezus.

Matej 2

Obisk modrih

¹Ko je bil Jezus rojen v Betlehemu v Judeji pod kraljem Heródom, so prišli modri z Vzhoda v Jeruzalem in

²spraševali: »Kje je novorojeni judovski kralj? Videli smo namreč, da je vzšla njegova zvezda, in smo se mu prišli poklonit.«

³Ko je kralj Heród to slišal, se je prestrašil in ves Jeruzalem z njim.

⁴Sklical je vse vélike duhovnike in pismouke ljudstva in jih spraševal, kje naj bi bil Kristus rojen.

⁵Odgovorili so mu: »V Betlehemu v Judeji, kajti takóle je zapisal prerok:

⁶'Ti, Betlehem, v Judovi deželi! Nikakor nisi najmanjši med vodilnimi Judovimi mesti, iz tebe bo namreč prišel vojvoda, ki bo pasel moje ljudstvo Izraela.'«

⁷Tedaj je Heród skrivaj poklical modre in jih skrbno spraševal o času, kdaj se jim je zvezda prikazala.

⁸Nato jih je poslal v Betlehem z naročilom: »Pojdite in natančno pozvedite o detetu. Ko ga najdete, mi sporočite, da se mu pojdem tudi jaz poklonit!«

⁹Po kraljevih besedah so se modri odpravili na pot; in glej, zvezda, ki so jo videli vziti, je šla pred njimi, dokler ni obstala nad krajem, kjer je bilo dete.

¹⁰Ko so zagledali zvezdo, so se silno razveselili.

¹¹Stopili so v hišo in našli dete z Marijo, njegovo materjo. Padli so predenj in ga počastili. Nato so odprli svoje zaklade in mu darovali zlata, kadila in mire.

¹²Ker so bili v spanju opomnjeni, naj ne hodijo nazaj k Heródu, so se po drugi poti vrnili v svojo deželo.

Beg v Egipt

¹³Ko so odšli, se je Jožefu v spanju prikazal Gospodov angel in mu rekel: »Vstani, vzemi dete in njegovo mater in béži v Egipt! Ostani tam, dokler ti ne sporočim, Heród bo namreč dete iskal, da bi ga umoril.«

¹⁴Vstal je, še ponoči vzel dete in njegovo mater in se umaknil v Egipt.

¹⁵Tam je bil do Heródove smrti, da se je spolnilo, kar je Gospod rekel po preroku: »Iz Egipta sem poklical svojega sina.«

Heród dá pomoriti otroke

¹⁶Ko je Heród videl, da so ga modri prevarali, se je hudo razjezil. Poslal je svoje ljudi in dal v Betlehemu in v vsej njegovi okolici pomoriti vse dečke, stare dve leti in manj, po času, kakor ga je skrbno pozvedel od modrih.

¹⁷Takrat se je spolnilo, kar je bilo povedano po preroku Jeremiju:

¹⁸»Krik se je slišal v Rami, jok in bridko zdihovalje. Rahéla je jokala za svojimi otroki in se ni hotela utolažiti, ker jih ni več.«

Vrnitev iz Egipta

¹⁹Ko je Heród umrl, se je v Egiptu prikazal Gospodov angel Jožefu v spanju

²⁰in rekel: »Vstani, vzemi otroka in njegovo mater in pojdi v izraelsko deželo, kajti pomrli so, kateri so mu stregli po življenju.«

²¹Vstal je, vzem otroka in njegovo mater in se vrnil v izraelsko deželo.

²²Ko je zvedel, da vlada v Judeji Arheláj namesto svojega očeta Heróda, se je bal iti tja. Ker je bil v spanju opomnjen, se je umaknil v galilejsko deželo.

²³Ko je prišel tja, se je naselil v mestu, ki se imenuje Nazaret, da se je spolnilo, kar so govorili preroki, da bo nazaréjec.

Matej 3

Začetek javnega delovanja

Janez Krstnik pridiga

(Mr 1,1–8; Lk 3,1–9.15–17; Jn 1,19–28)

¹Tiste dni nastopi Janez Krstnik v Judejski puščavi

²in pridiga: »Spreobrnite se, približalo se je namreč nebeško kraljestvo!

³To je tisti, o katerem je dejal prerok Izaija:

‘Glas vpijočega v puščavi: Pripravite pot Gospodu, zravnajte mu steze.’«

⁴Janez je nosil obleko iz kamelje dlake in usnjen pas okoli ledij. Hranil se je s kobilicami in z medom divjih čebel.

⁵Tedaj so prihajali k njemu ljudje iz Jeruzalema in vse Judeje in iz vse jórdanske doline.

⁶Dajali so se mu krstiti v reki Jórdan in se spovedovali svojih grehov.

⁷Ko je videl, da prihaja k njegovemu krstu precéj farizejev in saducejev, jim je rekel: »Gadja zalega! Kdo vam je zagotovil, da ubežite prihodnji sodbi?

⁸Obrodite vendar vreden sad spreobrnjenja.

⁹Ne govorite si: 'Abrahama imamo za očeta,' kajti povem vam, da more Bog iz teh kamnov Abrahamu obuditi otroke.

¹⁰Sekira je že nastavljena drevesom na korenino. Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, posekajo in vržejo v ogenj.

¹¹Jaz vas krščujem z vodo, da bi se spreobrnili; toda on, ki pride za menoj, je močnejši od mene in jaz nisem vreden, da bi mu nosil sandale. On vas bo krstil v Svetem Duhu in ognju.

¹²Velnico ima v roki in počistil bo svoj skedenj. Svoje žito bo spravil v kaščo, pleve pa sežgal v ognju, ki nikoli ne ugasne.«

Jezusov krst

(Mr 1,9–11; Lk 3,21–22)

¹³Tedaj pride Jezus iz Galileje k Jórdanu do Janeza, da bi se mu dal krstiti.

¹⁴Janez ga je hotel od tega odvrniti, zato mu je rekel: »Jaz bi se ti moral dati krstiti, pa ti hodiš k meni.«

¹⁵Jezus mu je odgovoril: »Pústi zdaj, kajti spodobi se nama, da spolniva vso pravico.« Tedaj mu je pustil.

¹⁶Po krstu je Jezus takoj stopil iz vode in prècej so se nad njim odprla nebesa. Zagledal je božjega Duha, ki se je spuščal kakor golob in prišel nadenj.

¹⁷Pri tem se je zaslišal glas iz nebes: »To je moj ljubljeni Sin, zelo sem ga vesel.«

Matej 4

Hudi duh skuša Jezusa

(Mr 1,12–13; Lk 4,1–13)

¹Tedaj je Duh odvedel Jezusa v puščavo, da bi ga hudič skušal.

²Ko se je postil štirideset dni in štirideset noči, je bil naposled lačen.

³Pristopil je skušnjavec in mu rekel: »Če si Božji Sin, reci, naj bodo ti kamni kruh.«

⁴On pa je odgovoril: »Pisano je:

‘Človek naj ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki pride iz božjih ust.’«

⁵Nato ga hudič vzame s seboj v sveto mesto in ga postavi vrh templja

⁶ter mu reče: »Če si Božji Sin, vrzi se dol, kajti pisano je:

‘Svojim angelom bo zate zapovedal in na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen.’«

⁷Jezus mu je odgovoril: »Pisano je tudi: ‘Ne skušaj Gospoda, svojega Boga!’«

⁸Zopet ga hudič vzame s seboj na zelo visoko goro. Pokaže mu vsa kraljestva sveta in njihovo slavo

⁹ter mu reče: »Vse to ti bom dal, če predme padeš in me počastiš.«

¹⁰Tedaj mu Jezus reče: »Poberi se, satan, kajti pisano je:

‘Gospoda, svojega Boga, môli in samo njemu služi!’«

¹¹Tedaj ga je hudič pustil in angeli so pristopili in mu stregli.

Jezus začne delovati v Galileji

(Mr 1,14–15; Lk 4,14–15)

¹²Ko je zvedel, da so Janeza vrgli v ječo, se je umaknil v Galilejo.

¹³Zapustil je Nazaret in se nastanil v Kafarnáumu, ki leži ob jezeru, v Zábulonovi in Néftalijevi pokrajini,

¹⁴da se je spolnilo, kar je bilo povedano po preroku Izaiju:

¹⁵»Zábulonova dežela in Néftalijeva dežela, ob poti k morju, onkraj Jórdana, pogranska Galileja!

¹⁶Ljudstvo, ki je sedelo v temi, je zagledalo veliko luč; in njim, ki so prebivali v deželi smrtne sence, je zasvetila luč.«

¹⁷Po tistem času je Jezus začel pridigati: »Spreobrnite se, približalo se je namreč nebeško kraljestvo.«

Jezus pokliče štiri ribiče

(Mr 1,16–20; Lk 5,1–11)

¹⁸Ko je hodil ob Galilejskem jezeru, je zagledal dva brata: Simona, ki se imenuje Peter, in njegovega brata Andreja, ko sta metala mrežo v jezero; bila sta namreč ribiča.

¹⁹Reče jima: »Hodita za menoj! Naredil vaju bom za ribiča ljudi.«

²⁰Ta dva sta takoj pustila mreže in šla za njim.

²¹Ko je šel od tam naprej, je zagledal dva druga brata: Jakoba, Zebedéjevega sina, in njegovega brata Janeza, ko sta s svojim očetom Zebedéjem v čolnu popravljala mreže. Poklical ju je.

²²Ta dva sta takoj pustila čoln in očeta ter šla za njim.

Jezus uči in ozdravlja

(Lk 6,17–19)

²³Jezus je obhodil vso Galilejo. Učil je po njihovih shodnicah in oznanjal blagovest kraljestva. Ozdravljaj je vsakovrstne bolezni in slabosti med ljudmi.

²⁴Glas o njem se je razširil po vsej Siriji. Prinašali so k njemu vse bolnike, ki so jih mučile različne bolezni in nadloge, tudi obsedene, božjastne in hrome, in jih je ozdravil.

²⁵Za njim so šle velike množice iz Galileje, Deseteromestja, Jeruzalema, Judeje in krajev onkraj Jórdana.

Matej 5

Govor na gori

¹Ko je zagledal množice, se je povzpел na góro. Sédel je in njegovi učenci so prišli k njemu.

²Spregovoril je in jih učil:

Blagri

(Lk 6,20–23)

³»Blagor ubogim v duhu, ker njihovo je nebeško kraljestvo.

- ⁴Blagor žalostnim, ker bodo potolaženi.
- ⁵Blagor krotkim, ker bodo deželo podedovali.
- ⁶Blagor lačnim in žejnim pravice, ker bodo nasičeni.
- ⁷Blagor usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli.
- ⁸Blagor čistim v srcu, ker bodo Boga gledali.
- ⁹Blagor tistim, ki delajo za mir, ker bodo postali božji otroci.
- ¹⁰Blagor tistim, ki so zaradi pravice preganjani, ker njihovo je nebeško kraljestvo.
- ¹¹Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, preganjali in vse grdo o vas lažnivo govorili.
- ¹²Veselite se in vriskajte, ker je vaše plačilo v nebesih veliko. Tako so namreč preganjali že preroke, ki so bili pred vami.«

Prispodoba o soli in luči

(Mr 9,50; Lk 14,34–35)

- ¹³»Vi ste sol zemlje. Če se pa sol pokvari, s čim jo bomo osolili? Ni za drugo, kakor da se proč vrže in jo ljudje pohodijo.
- ¹⁴Vi ste luč sveta. Mesto, ki stoji na gori, se ne more skriti.
- ¹⁵Svetilke tudi ne prižigajo in ne postavljajo pod mernik, temveč na podstavek, da sveti vsem, ki so v hiši.
- ¹⁶Takó naj sveti vaša luč ljudem, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.«

O postavi

- ¹⁷»Ne mislite, da sem prišel odpraviti postavo ali preroke; ne odpraviti, temveč dopolniti sem jih prišel.
- ¹⁸Resnično vam povem: dokler ne premineta nebo in zemlja, ne bo zbrisana niti ena črka ali ena črtica postave, preden se vse ne zgodi.

¹⁹Kdor bo torej kršil eno od teh, pa čeprav najmanjših zapovedi, in bo tako ljudi učil, bo najmanjši v nebeškem kraljestvu. Kdor pa jih bo spolnjeval in učil, bo velik v nebeškem kraljestvu.

²⁰Zato vam pravim: če vaša pravičnost ne bo večja kakor pismoukov in farizejev, nikoli ne pridete v nebeško kraljestvo.«

O jezi

²¹»Slišali ste, da je bilo rečeno prednikom: ‘Ne ubijaj!’ Kdor pa koga ubije, pride pred sodišče.

²²Jaz pa vam pravim: vsak, kdor se jezi na svojega brata, zasluži, da pride pred sodišče. Kdor pa reče bratu ‘bedak’, zasluži, da pride pred vrhovno sodišče; in kdor mu reče ‘brezverec’, zasluži, da pride v peklenški ogenj!

²³Če torej prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj proti tebi,

²⁴pústi dar tam pred oltarjem, pojdi in se prej spravi z bratom, potem pa pridi in daruj svoj dar.

²⁵Spravi se hitro s svojim nasprotnikom, dokler si z njim še na poti, da te nasprotnik ne izroči sodniku, sodnik pa pazniku in te ne vržejo v ječo.

²⁶Resnično ti povem: ne prideš od tam, dokler ne plačaš vse do zadnjega.«

O prešuštvu

²⁷»Slišali ste, da je bilo rečeno: ‘Ne prešuštvuj!’

²⁸Jaz pa vam pravim: kdorkoli gleda žensko s poželenjem, je v srcu že prešuštoval z njo.

²⁹Če te desno oko zapeljuje, ga izderi in vrzi od sebe; kajti bolje je zate, da zgubiš en ud, kakor da bi bilo célo tvoje telo vrženo v pekel.

³⁰In če te desna roka zapeljuje, jo odsekaj in vrzi od sebe, kajti bolje je zate, da zgubiš en ud, kakor da bi célo tvoje telo prišlo v pekel.«

O ločitvi

(Mt 19,9; Mr 10,11–12; Lk 16,18)

³¹»Rečeno je bilo: 'Kdor se loči od svoje žene, naj ji dá ločitveni list.'³²Jaz pa vam pravim: kdor se loči od svoje žene, razen če zveza ni bila zakonita, je kriv, da ona prešuštvuje. Kdor pa se z ločeno oženi, prešuštvuje.«

O prisegi

³³»Dalje ste slišali, da je bilo rečeno prednikom: 'Ne prisegaj po krivem; spolni pa, kar si prisegel Gospodu!'

³⁴Jaz pa vam pravim: sploh ne prisegajte! Ne pri nebu, ker je božji prestol;

³⁵ne pri zemlji, ker je podnožje božjih nog; ne pri Jeruzalemu, ker je mesto vélikega kralja.

³⁶Tudi pri svoji glavi ne prisegaj, ker ne moreš niti enega lasu narediti belega ali črnega.

³⁷Vaš 'dà' naj bo 'dà', vaš 'ne' naj bo 'ne'; kar je več kot to, je od hudega.«

O maščevanju

(Lk 6,29–30)

³⁸»Slišali ste, da je bilo rečeno: 'Oko za oko in zob za zob.'

³⁹Jaz pa vam pravim: ne upirajte se hudobnežu, ampak če te kdo udari po desnem licu, mu nastavi še levo.

⁴⁰Če se hoče kdo pravdati s teboj in ti vzeti obleko, mu pusti še plašč.

⁴¹Če te kdo prisili eno miljo daleč, pojdi z njim dve.

⁴²Če te kdo prosi, mu daj, in če si hoče od tebe kaj sposoditi, mu ne pokaži hrbta.«

Ljubezen do sovražnikov

(Lk 6,27–28.32–36)

⁴³»Slišali ste, da je bilo rečeno: 'Ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika.'

⁴⁴Jaz pa vam pravim: ljubíte svoje sovražnike in molíte za tiste, ki vas preganjajo,

⁴⁵da boste otroci svojega Očeta, ki je v nebesih. On namreč daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim.

⁴⁶Če namreč ljubite tiste, ki vas ljubijo, kakšno zasluženje imate? Mar tega ne delajo tudi cestninarji?

⁴⁷In če pozdravljate le svoje brate, kaj delate posebnega? Mar tega ne delajo tudi pogani?

⁴⁸Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče.«

Matej 6

O miloščini

¹»Glejte, da svoje pravičnosti ne boste razkazovali pred ljudmi, sicer ne boste imeli plačila pri svojem Očetu, ki je v nebesih.

²Kadar torej daješ miloščino, ne trobi pred seboj, kakor počenjajo hinavci po shodnicah in ulicah, da bi jih ljudje videli. Resnično vam povem: dobili so svoje plačilo.

³Kadar pa ti daješ miloščino, naj ne vé tvoja levica, kaj dela tvoja desnica.

⁴Tako bo tvoja miloščina skrita, in tvoj Oče, ki vidi, kar je skrito, ti bo povrnil.«

O molitvi

(Lk 11,2–4)

⁵»Tudi kadar molite, ne bodite kakor hinavci. Ti namreč radi molijo stoje po shodnicah in križiščih, da se kažejo ljudem. Resnično vam povem: dobili so svoje plačilo.

⁶Kadar pa ti moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in moli k svojemu Očetu, ki je na skritem. In tvoj Oče, ki vidi, kar je skrito, ti bo povrnil.

⁷Pri molitvi pa ne blebetajte kakor pogani, ki mislijo, da bodo uslišani, če bodo veliko govorili.

⁸Ne bodite jim podobni, saj vaš Oče vé, česa potrebujete, še preden ga prosite.

- ⁹Vi torej molíte takóle: Oče naš, ki si v nebesih, posvečuje naj se tvoje ime.
- ¹⁰Pridi tvoje kraljestvo. Zgôdi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji.
- ¹¹Daj nam danes naš vsakdanji kruh;
- ¹²in odpústi nam naše dolge, kakor smo tudi mi odpustili svojim dolžnikom;
- ¹³ne daj, da pademo v skušnjava, temveč reši nas hudega.
- ¹⁴Če namreč odpustite ljudem njihove pregreške, bo tudi vaš nebeški Oče vam odpustil.
- ¹⁵Če pa ljudem ne odpustite, tudi vaš Oče ne bo odpustil vaših pregreškov.«

O postu

- ¹⁶»Kadar se postite, se ne držite čemerno kakor hinavci; mažejo si obraze, da ljudem pokažejo, kako se postijo. Resnično vam povem: dobili so svoje plačilo.
- ¹⁷Kadar pa se ti postiš, si pomazili glavo in umij obraz.
- ¹⁸Tako ne boš pokazal ljudem, da se postiš, ampak svojemu Očetu, ki je na skrivnem. In tvoj Oče, ki vidi, kar je na skrivnem, ti bo povrnil.«

Zaklad v nebesih

(Lk 12,33–34)

- ¹⁹»Ne nabirajte si zakladov na zemlji, kjer jih uničujeta molj in rja in kjer tatovi spodkopavajo zidove in kradejo;
- ²⁰nabirajte pa si zaklade v nebesih, kjer jih ne uničujeta ne molj ne rja in kjer tatovi ne spodkopavajo in ne kradejo.
- ²¹Kjer je namreč tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce.«

Svetilka telesa

(Lk 11,34–36)

- ²²»Svetilka telesa je oko. Če je torej tvoje oko zdravo, bo svetlo vse tvoje telo.
- ²³Če pa je tvoje oko bolno, bo v temi vse tvoje telo. Kako velika bo tema, če luč, ki je v tebi, postane tema!«

Bog in bogastvo

(Lk 16,13)

24»Nihče ne more služiti dvema gospodarjema. Ali bo enega sovražil in drugega ljubil; ali se bo enega držal in drugega zaničeval. Ne morete služiti Bogu in mámonu.«

Zaupanje in zaskrbljenost

(Lk 12,22–34)

25»Zato vam pravim: ne bodite v skrbeh za svoje življenje, kaj boste jedli ali kaj boste pili, in ne za svoje telo, kaj boste oblekli. Ali ni življenje več kot jed in telo več kot obleka?

26Poglejte ptice pod nebom! Ne sejejo in ne žanjejo niti ne spravljajo v žitnice, in vendar jih vaš nebeški Oče živi. Ali niste vi več vredni kot one?

27Kdo izmed vas pa more kljub vsej zaskrbljenosti dodati svoji postavi en komolec?

28In za obleko, kaj ste v skrbeh? Poučite se od lilij na polju, kako rastejo. Ne trudijo se in ne predejo,

29toda povem vam: še Sálomon v vsem svojem sijaju ni bil oblečen kakor katera izmed njih.

30Če pa Bog tako oblači travo, ki je danes na polju in jo jutri v peč vržejo, mar ne bo veliko bolj vas, maloverni?

31Ne bodite torej v skrbeh in ne sprašujte: 'Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali kaj bomo oblekli?'

32Po vsem tem sprašujejo pogani. Saj vé vaš nebeški Oče, da vsega tega potrebujete.

33Iščite najprej božje kraljestvo in njegovo pravico in vse drugo vam bo navrženo.

34Ne skrbite za jutri, kajti jutrišnji dan bo imel svojo skrb. Zadosti je dnevu njegova lastna teža.«

Matej 7

Ne sodíte

(Lk 6,37–38.41–42)

¹»Ne sodíte, da ne boste sojeni!

²Kakor namreč sodite, tako boste sojeni, in kakor merite, tako vam bo odmerjeno.

³Kaj gledaš iver v očesu svojega brata, bruna v svojem pa ne opaziš?

⁴Kako moreš reči svojemu bratu: 'Pústi, da vzamem iver iz tvojega očesa,' če imaš pa sam bruno v očesu?

⁵Hinavec, odstrani najprej bruno iz svojega očesa; šele potem boš razločno videl odstraniti iver iz očesa svojega brata.«

Varujte, kar je sveto

⁶»Ne dajajte psom tega, kar je sveto, in svojih biserov ne mečite pred svinje, da jih ne pomendrajo in se nato ne obrnejo ter vas ne raztrgajo.«

Prosíte, iščite, trkajte

(Lk 11,9–13)

⁷»Prosíte in boste dobili! Iščite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo!

⁸Kajti vsak, kdor prosi, prejme, in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu odpre.

⁹Ali pa: kdo med vami bo dal svojemu sinu kamen, če ga prosi kruha?

¹⁰Ali mu bo dal kačo, če ga prosi za ribo?

¹¹Če torej vi, čeprav ste hudobni, znate svojim otrokom dajati dobre darove, koliko bolj bo vaš Oče, ki je v nebesih, dajal dobro tem, ki ga prosijo.«

Zlato pravilo

¹²»Vse, kar želite, da bi ljudje vam storili, storite tudi vi njim! To je namreč postava in preroki.«

Dve poti

(Lk 13,24)

¹³»Vstopíte skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo in veliko jih hodi po njej.

¹⁴Kako ozka so vrata in tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo.«

Drevo spoznamo po sadu

(Lk 6,43–44)

¹⁵»Varujte se lažnih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčji obleki, znotraj pa so grabežljivi volkovi.

¹⁶Po njihovih sadovih jih boste spoznali. Se mar grozdje obira s trnja ali smokve z osata?

¹⁷Takó vsako dobro drevo rodi dobre sadove, slabo drevo pa slabe.

¹⁸Dobro drevo ne more roditi slabih sadov in slabo ne dobrih.

¹⁹Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, posekajo in vržejo v ogenj.

²⁰Po njihovih sadovih jih boste torej spoznali.«

Lažni preroki

(Lk 13,25–27)

²¹»Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, ki mi pravi: ‘Gospod, Gospod,’ ampak kdor spolnjuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih.

²²Veliko mi jih bo reklo tisti dan: ‘Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali hudih duhov in v tvojem imenu storili veliko čudežev?’

²³Vendar jim takrat porečem: ‘Nikoli vas nisem poznal. Proč izpred mene, kateri delate krivico!’«

Dva temelja

(Lk 6,47–49)

²⁴»Zato je vsak, ki posluša te moje besede in jih spolnjuje, podoben pametnemu človeku, ki pozida svojo hišo na skalo.

²⁵Ulije se ploha, priderejo nalivi in privršijo vetrovi ter butnejo v to hišo, vendar se ne zruši, ker ima temelje na skali.

²⁶Kdor pa moje besede posluša in jih ne spolnjuje, je podoben nespametnemu človeku, ki pozida hišo na pesku.

²⁷Ulije se ploha, priderejo nalivi in privršijo vetrovi ter butnejo v to hišo in hiša se zruši v veliko podrtijo.«

²⁸Ko je Jezus končal te besede, so množice strmele nad njegovim naukom.

²⁹Učil jih je kakor tisti, ki ima oblast, in ne kakor njihovi pismouki.

Matej 8

Oznanilo nebeškega kraljestva s čudeži in z besedo

Jezus očisti gobavca

(Mr 1,40–45; Lk 5,12–16)

¹Ko je prišel z gore, so ga spremljale velike množice.

²Tedaj je stopil k njemu gobavec, se poklonil pred njim do tal in rekel: »Gospod, če hočeš, me moreš očistiti.«

³Jezus je stegnil roko, se ga dotaknil in rekel: »Hočem, bodi očiščen!« Pri priči je bil očiščen gob.

⁴Nato mu Jezus reče: »Glej, da nikomur ne poveš, ampak pojdi, pokaži se duhovniku in prinesi dar, ki ga je zapovedal Mojzes, njim v pričevanje.«

Jezus ozdravi stotnikovega služabnika

(Lk 7,1–10; Jn 4,43–54)

⁵Ko je prišel v Kafarnáum, je stopil k njemu stotnik

⁶in ga prosil: »Gospod, moj služabnik leži doma hrom in hudo trpi.«

⁷Jezus mu pravi: »Pridem in ga ozdravim.«

⁸Stotnik mu je odgovoril: »Gospod, nisem vreden, da prideš pod mojo streho, ampak reci le besedo in moj služabnik bo ozdravljen.

⁹Saj imam tudi jaz, čeprav sem sam pod oblastjo, vojake pod seboj, pa rečem temu: 'Pojdi' in gre; in drugemu: 'Pridi' in pride; in svojemu služabniku: 'Stôri to' in stori.«

¹⁰Ko je Jezus to slišal, se je začudil in je rekel svojim spremljevalcem: »Resnično vam povem: tolike vere nisem našel pri nikomer v Izraelu!

¹¹Povem vam pa, da jih bo veliko prišlo z vzhoda in zahoda in bodo sedli za mizo z Abrahamom, Izakom in Jakobom v nebeškem kraljestvu.

¹²Tisti pa, ki so bili izvoljeni za kraljestvo, bodo vrženi ven v temo; tam bo jok in škripanje z zobmi.«

¹³Stotniku pa je rekel: »Pojdi, in kakor si veroval, naj se ti zgodi!« In njegov služabnik je ozdravel tisto uro.

Jezus jih veliko ozdravi

(Mr 1,29–34; Lk 4,38–41)

14Ko je Jezus prišel v Petrovo hišo, je videl, da njegova tašča leži in da ima mrzlico.

15Prijel jo je za roko in mrzlica je odnehala. Vstala je in mu stregla.

16Ko pa se je zvečerilo, so mu privedli veliko obsedenih. Z besedo je izgnal duhove in ozdravil vse bolnike.

17Tako se je spolnilo, kar je bilo rečeno po preroku Izaiju: »On je prevzel naše slabosti in si nadel naše bolezni.«

Rad bi hodil za Jezusom

(Lk 9,57–62)

18Ko je Jezus zagledal okrog sebe množico, je vêlel odriniti na drugo stran.

19Tedaj se mu je približal neki pismouk in rekel: »Učitelj, za teboj bom hodil, kamorkoli pojdeš.«

20Jezus mu je odgovoril: »Lisice imajo brloge in ptice pod nebom gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil.«

21Nekdo drug izmed njegovih učencev pa mu je rekel: »Gospod, dovôli mi, da prej grem in pokopljem svojega očeta.«

22Jezus mu je dejal: »Hôdi za menoj in pústi, da mrtvi pokopljejo svoje mrličel!«

Jezus pomiri vihar

(Mr 4,34–41; Lk 8,22–25)

23Ko je stopil v čoln, so šli njegovi učenci za njim.

24Na jezeru je nastal velik vihar, tako da so valovi pokrivali čoln; on pa je spal.

25Stopili so k njemu, ga zbudili in rekli: »Gospod, reši nas! Potapljamo se!«

26Odvrnil jim je: »Kaj se bojite, maloverni?« Nato je vstal. Zapretil je vetrovom in jezeru in nastala je velika tišina.

²⁷Ljudje pa so se začudeni spraševali: »Odkod je ta, da so mu pokorni celo vetrovi in jezero?«

Jezus ozdravi obsedene v Gadári

(Mr 5,1–20; Lk 8,26–39)

²⁸Ko je prišel na drugo stran, v gadársko deželo, sta mu iz votlin opuščениh grobov prišla nasproti dva obsedenca. Bila sta tako divja, da nihče ni mogel mimo po tisti poti.

²⁹Zavpila sta: »Kaj hočeš ti od naju, Božji Sin? Ali si nas prišel sèm pred časom mučit?«

³⁰Nedaleč od njiju pa se je pasla velika čreda svinj.

³¹Hudi duhovi so ga prosili: »Če nas hočeš izgnati, nas pošlji v to čredo svinj!«

³²Rekel jim je: »Pojdite!« Šli so torej ven in obsedli svinje. Tedaj je čreda svinj planila po bregu v jezero in v vodi utonila.

³³Pastirji pa so zbežali v mesto in pripovedovali vse, tudi o obsedencih.

³⁴Vse mesto je šlo Jezusu naproti. Ko so ga zagledali, so ga prosili, naj bi odšel iz njihovih krajev.

Matej 9

Jezus ozdravi hromega

(Mr 2,1–12; Lk 5,17–26)

¹Stopil je v čoln in se prepeljal na drugo stran. Prišel je v svoje mesto.

²Že so nesli k njemu hromega, ki je ležal na nosilih. Ko je Jezus videl njihovo vero, je rekel hromemu: »Zaupaj, sin, grehi so ti odpuščeni!«

³Nekaj pismoukov si je ob tem mislilo: »Ta govori bogokletno.«

⁴Jezus pa je spoznal njihove misli in rekel: »Zakaj sami pri sebi hudobno mislite?«

⁵Kaj je laže reči: 'Grehi so ti odpuščeni' ali reči: 'Vstani in hodi'?

⁶Ampak da boste vedeli, da ima Sin človekov oblast na zemlji odpuščati grehe,« reče tedaj hromemu: »Vstani, vzemi svoja nosila in pojdi domov!«

⁷Vstal je in šel domov.

⁸Ko so množice to videle, so se zbale in hvalile Boga, da je dal ljudem takšno oblast.

Jezus pokliče Mateja

(Mr 2,13–17; Lk 5,27–32)

⁹Ko je Jezus šel od tam, je zagledal moža, Mateja po imenu, ki je sedel pri mitnici. Rekel mu je: »Hôdi za menoj!« Vstal je in šel za njim.

¹⁰Medtem ko je bil v hiši pri mizi, je prišlo precéj cestninarjev in grešnikov in so jedli z Jezusom in njegovimi učenci.

¹¹Farizeji so to opazili in govorili učencem: »Zakaj vaš učitelj jé s cestninarji in grešniki?«

¹²On pa je to slišal in rekel: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni.

¹³Pojdite in se poučite, kaj pomenijo besede: 'Usmiljenja hočem in ne daritve.' Nisem namreč prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.«

Vprašanje glede posta

(Mr 2,18–22; Lk 5,33–39)

¹⁴Tedaj stopijo k njemu Janezovi učenci in ga vprašajo: »Zakaj se mi in farizeji toliko postimo, tvoji učenci pa ne?«

¹⁵Jezus jim odgovori: »Ali morejo svatje žalovati, dokler je ženin med njimi? Pridejo pa dnevi, ko jim bo ženin vzet in takrat se bodo postili.

¹⁶Nihče ne prišije krpe iz neudelanega blaga na staro obleko. Našiv namreč obleko trga, da nastane še večja luknja.

¹⁷Novega vina tudi ne vlivajo v stare mehove, sicer mehovi počijo in vino se razlije, mehovi pa uničijo. Novo vino vlivajo v nove mehove in se oboje ohrani.«

Predstojnikova hči in žena, ki je krvavela

(Mr 5,21–43; Lk 8,40–56)

¹⁸Medtem ko jim je to govoril, je prišel neki predstojnik shodnice. Poklonil se mu je do tal in rekel: »Moja hči je pravkar umrla, vendar pridi, položi roko nanjo in bo oživela.«

¹⁹Jezus je vstal, šel z njim in učenci so ga spremljali.

²⁰Tedaj se je od zadaj približala žena, ki je dvanajst let krvavela, in se dotaknila roba njegove obleke.

²¹Mislila si je namreč: »Če se le dotaknem njegove obleke, bom ozdravela.«

²²Jezus pa se je obrnil, jo pogledal in rekel: »Zaupaj, hči, tvoja vera te je rešila.« In žena je bila zdrava od tiste ure.

²³Ko je Jezus prišel v predstojnikovo hišo in videl piskače in razburjeno množico, je rekel:

²⁴»Umaknite se, saj deklica ni umrla, ampak spi.« Oni pa so se mu posmehovali.

²⁵Ko so odstranili množico, je vstopil. Prijel je deklico za roko in je vstala.

²⁶Glas o tem pa je šel po vsem tistem kraju.

Jezus ozdravi dva slepa

²⁷Ko je Jezus odhajal od tam, sta šla za njim dva slepa in vpila: »Davidov sin, usmili se naju!«

²⁸Ko je stopil v hišo, sta slepa prišla k njemu. Jezus ju vpraša: »Ali verujeta, da morem to storiti?« »Dà, Gospod,« mu odvrneta.

²⁹Tedaj se je dotaknil njunih oči in rekel: »Zgôdi se vama po vajini veri!«

³⁰In oči so se jima odprle. Jezus jima je potlej strogo naročil: »Glejta, da nihče ne zve!«

³¹Ko pa sta odšla, sta pripovedovala o njem po vsej tisti deželi.

Jezus ozdravi nemega

³²Ko sta odhajala, so privedli k njemu nemega človeka, ki je bil obseden.

³³Izgnal je hudega duha in mutec je spregovoril. Množice so se čudile in govorile: »Nikoli se kaj takega ni videlo v Izraelu.«

³⁴Farizeji pa so govorili: »S poglavarjem hudih duhov izganja hude duhove.«

Jezusovo sočutje

³⁵Jezus je obhodil vsa mesta in vasi. Učil je po njihovih shodnicah in oznanjal blagovest kraljestva. Ozdravljaj je vsako bolezen in slabost.

³⁶Ko je videl množice, so se mu zasmilile, ker so bile izmučene in razkropljene kakor ovce brez pastirja.

³⁷Tedaj je rekel svojim učencem: »Žetev je velika, delavcev pa malo.

³⁸Prosíte torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev.«

Matej 10

Jezus razpošlje dvanajstere

(Mr 3,13–19; Lk 6,12–16)

¹Poklical je k sebi svojih dvanajst učencev in jim dal oblast nad nečistimi duhovi, da bi jih izganjali in ozdravljali vsako bolezen in slabost.

²Imena dvanajsterih apostolov pa so: prvi Simon, ki se imenuje Peter, in njegov brat Andrej; Jakob, Zebedéjev sin, in njegov brat Janez;

³Filip in Bartolomej; Tomaž in cestninar Matej; Jakob, Alféjev sin, in Tadej;

⁴Simon Kananáj in Juda Iškarijót, ki ga je pa izdal.

Naročila dvanajsterim

(Mr 6,7–13; Lk 9,1–6)

⁵Teh dvanajst učencev je Jezus poslal in jim naročil: »K poganom ne hodíte in v samarijska mesta ne vstopajte!

⁶Pojdite rajši k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.

⁷Spotoma pa oznanjajte: 'Nebeško kraljestvo je blizu.'

⁸Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobave očiščujte, hude duhove izganjajte. Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte.

⁹Ne oskrbujte se ne z zlatim ne s srebrnim ne z bakrenim denarjem v pasovih,

¹⁰ne s popotno torbo, dvema suknjama, čevlji in palico, kajti delavec je vreden svoje hrane.

¹¹V katerokoli mesto ali vas pridete, pozvedite, kdo je tam vreden, in tam ostanite, dokler ne odpotujete.

¹²Ko stopite v hišo, jo pozdravite.

¹³Če bo hiša tega vredna, naj pride nadnjo vaš mir, če pa ne bo vredna, naj se vaš mir povrne k vam.

¹⁴Če vas kdo ne sprejme in vaših besed ne posluša, pojdite iz tiste hiše ali iz tistega mesta in si prah otresite z nog.

¹⁵Resnično vam povem: laže bo na sodni dan sódomski in gomórski deželi kakor tistemu mestu.«

Preganjanje pride

(Mr 13,9–13; Lk 21,12–17)

¹⁶»Glejte, pošiljam vas kakor ovce med volkove. Bodite torej previdni kakor kače in preprosti kakor golobje.

¹⁷Varujte pa se ljudi, ker vas bodo izdajali sodiščem in bičali po svojih shodnicah.

¹⁸Pred oblastnike in kralje vas bodo vlačili zaradi mene, da boste pričevali pred njimi in pogani.

¹⁹Kadar vas izročijo, si ne delajte skrbi, kako in kaj bi govorili, kajti dano vam bo tisto uro, kaj morate govoriti.

²⁰Ne boste namreč vi govorili, temveč Duh vašega Očeta bo govoril po vas.

²¹Izdajal pa bo v smrt brat brata in oče sina. Otroci bodo vstajali zoper starše in jih izročali v smrt.

²²Vsi vas bodo sovražili zaradi mojega imena; toda kdor bo vztrajal do konca, bo rešen.

²³Kadar vas bodo preganjali v enem mestu, bežite v drugo. Resnično vam povem: ne boste obhodili Izraelovih mest, dokler ne pride Sin človekov.

²⁴Učenec ni nad učiteljem in služabnik ne nad svojim gospodarjem.

²⁵Učencu zadošča, da postane kakor njegov učitelj, in služabniku, da postane kakor njegov gospodar. Če so hišnega gospodarja imenovali Bělcebuba, koliko bolj bodo njegove domače.«

Koga se moramo bati

(Lk 12,2–7)

²⁶»Ne bojte se jih torej! Nič ni skrito, kar se ne bi razodelo, in tajno, kar se ne bi zvedelo.

²⁷Kar vam pravim v temi, povejte pri belem dnevu; in kar slišite na uho, oznanjajte na strehah.

²⁸Ne bojte se tistih, ki umorijo telo, duše pa ne morejo umoriti. Bojte se rajši tistega, ki more dušo in telo pogubiti v pekel!

²⁹Ali ne prodajajo dveh vrabcev za majhen denar? Pa vendar niti eden od njiju ne pade na zemljo brez volje vašega Očeta.

³⁰Vam so pa celó lasje na glavi prešteti.

³¹Ne bojte se torej! Več kakor veliko vrabcev ste vredni vi.«

Priznajmo Kristusa pred ljudmi

(Lk 12,8–9)

³²»Vsakega torej, ki bo mene priznal pred ljudmi, bom tudi jaz priznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih.

³³Kdor bo pa mene zatajil pred ljudmi, ga bom tudi jaz zatajil pred svojim Očetom, ki je v nebesih.«

Hoja za Kristusom

(Lk 12,51–53; 14,26–27)

³⁴»Ne mislite, da sem prišel zato, da prinesem na zemljo mir; nisem prišel, da prinesem mir, ampak meč.

³⁵Prišel sem, da ločim sina od očeta, hčer od matere, snaho od tašče;

³⁶in človek bo imel sovražnike med domačimi.

³⁷Kdor ima očeta ali mater rajši kakor mene, ni mene vreden.

³⁸Kdor ne sprejme svojega križa in ne hodi za menoj, ni mene vreden.

³⁹Kdor najde svoje življenje, ga bo izgubil, in kdor izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel.«

Plačilo

(Mr 9,41)

⁴⁰»Kdor vas sprejme, mene sprejme; in kdor mene sprejme, sprejme tistega, ki me je poslal.

⁴¹Kdor sprejme preroka, ker je prerok, bo dobil plačilo preroka; in kdor sprejme pravičnega zato, ker je pravičen, bo dobil plačilo pravičnega.

⁴²Kdor dá piti samó kozarec hladne vode enemu izmed teh malih zato, ker je moj učenec, resnično vam povem, ne bo ob svoje plačilo.«

Matej 11

¹Ko je Jezus končal naročila svojim dvanajsterim učencem, je šel od tam naprej učiti in oznanjati po njihovih mestih.

Poslanci Janeza Krstnika

(Lk 7,18–35)

²Ko je Janez v ječi slišal o Kristusovih delih, ga je vprašal po svojih učencih, ki jih je poslal k njemu:

³»Ali si ti, ki mora priti, ali naj čakamo drugega?«

⁴Jezus jim je odgovoril: »Pojdite in sporočite Janezu, kar slišite in vidite:

⁵slepi spregledujejo, hromi hodijo, gobavi se očiščujejo, gluhi slišijo, mrtvi vstajajo, ubogim se oznanja evangelij;

⁶in blagor tistemu, ki se ne spotika nad menoj.«

⁷Ko so ti odšli, je Jezus začel množicam govoriti o Janezu: »Kaj ste šli gledat v puščavo? Trst, ki ga veter maje?

⁸Ali kaj ste šli gledat? Človeka, mehko oblečenega? Tisti, ki se mehko oblačijo, živijo vendar v kraljevskih hišah.

⁹Ali kaj ste šli gledat? Preroka? Dà, povem vam: več kakor preroka.

¹⁰On je tisti, o katerem je pisano:

‘Glej, pošiljam svojega glasnika pred teboj, da ti bo pripravil pot.’

¹¹Resnično vam povem: med rojenimi od žená ni večjega od Janeza Krstnika, in vendar je najmanjši v nebeškem kraljestvu večji od njega.

¹²Od dni Janeza Krstnika do zdaj si nebeško kraljestvo s silo utira pot in samo močni ga osvajajo.

¹³Postava in vsi preroki do Janeza so napovedovali prihodnje reči;

¹⁴on pa je, če hočete priznati, Elíja, ki mora priti.

¹⁵Kdor ima ušesa, naj posluša.

¹⁶Komu naj primerjam ta rod? Podoben je otrokom, ki posedajo po trgih in

¹⁷kličejo drug drugemu:

‘Piskali smo vam, pa niste plesali; peli smo žalostinko, pa se niste jokali.’

¹⁸Prišel je Janez, ki ni jedel in ne pil, pa pravijo: ‘Hudega duha ima.’¹⁹Prišel je Sin človekov, ki jí in pije, pa pravijo: ‘Poglej no, požrešnež je in pijanec, prijatelj cestnarjev in grešnikov;’ in vendar se je modrost potrdila v svojih delih.«

Gorje nespokorjenim mestom

(Lk 10,13–15)

²⁰Tedaj je začel grajati mesta, v katerih se je zgodilo največ njegovih čudežev, ker se niso spreobrnila:

²¹»Gorje ti, Horazín! Gorje ti, Betsájda! Če bi se bili v Tiru in Sídonu zgodili čudeži, ki so se zgodili v vama, bi se že zdavnaj spreobrnila v raševini in pepelu.

²²Toda povem vama: Tiru in Sídonu bo na sodni dan laže kakor vama.

²³In ti, Kafarnáum! Se boš mar do neba povzdignil? Do pekla se boš pogreznil! Če bi se bili v Sódomi zgodili čudeži, ki so se zgodili v tebi, bi še danes stala.

²⁴Toda povem vam: sódovski deželi bo na sodni dan laže kakor tebi.«

Pridite k meni in se odpočijte

(Lk 10,21–22)

²⁵Tedaj je Jezus rekel: »Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si to prikril modrim in bistrim, razodel pa malim.

²⁶Dà, Oče, tako ti je bilo všeč.

²⁷Vse mi je izročil moj Oče in nihče ne pozna Sina kakor le Oče, in nihče ne pozna Očeta kakor le Sin, in komur hoče Sin razodeti.

²⁸Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vas bom poživil.

²⁹Sprejmite moj jarem nase in učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen, in našli boste spokojnost svojim dušam;

³⁰kajti moj jarem je znosen in moje breme lahko.«

Matej 12

Učenci v soboto smukajo klasje

(Mr 2,23–28; Lk 6,1–5)

¹V tistem času je šel Jezus v soboto skozi žitna polja. Njegovi učenci so postali lačni. Začeli so smukati klasje in jesti zrnje.

²Ko so farizeji to videli, so mu rekli: »Poglej, tvoji učenci počno, kar ni dovoljeno v soboto.«

³On pa jim je rekel: »Ali niste brali, kaj je storil David, ko je postal lačen sam in tisti, ki so bili z njim?

⁴Kako je stopil v božjo hišo in so jedli daritveni kruh, ki ga ni bilo dovoljeno jesti njemu in njegovim spremljevalcem, ampak samo duhovnikom.

⁵Mar niste brali v postavi, da duhovniki ob sobotah v templju prelamljajo sobotni počitek in so brez krivde?

⁶Toda povem vam: več kot tempelj je tukaj.

⁷Če bi vedeli, kaj pomeni: 'Usmiljenja hočem in ne daritve,' teh nedolžnih ne bi obsodili.

⁸Sin človekov je namreč gospodar sobote.«

Mož s suho roko

(Mr 3,1–6; Lk 6,6–11)

⁹Šel je od tam in prispel v njihovo shodnico.

¹⁰Tam pa je bil človek, ki je imel suho roko, in da bi Jezusa lahko zatožili, so ga vprašali: »Ali se sme v soboto zdraviti?«

¹¹On pa jim je odgovoril: »Kdo izmed vas, ki bi imel eno samo ovco in bi mu v soboto padla v jamo, bi je ne prijel in izvlekel?

¹²Koliko več je vendar človek kot ovca. Torej se sme v soboto dobro delati.«

¹³Tedaj reče možu: »Stegni roko!« Stegnil jo je in bila je zdrava kakor druga.

¹⁴Farizeji pa so šli ven in se posvetovali zoper njega, kako bi ga pogubili.

Izvoljeni služabnik

¹⁵Ko je Jezus to zvedel, se je umaknil od tam. Veliko jih je šlo za njim in je vse ozdravil.

¹⁶Zapovedal pa jim je, naj ga ne razglašajo,

¹⁷da se je spolnilo, kar je bilo rečeno po preroku Izaiju:

¹⁸»Glejte, to je moj služabnik, ki sem ga izvolil, moj ljubljeni, nad katerim imam veselje. Dal mu bom svojega duha in narodom bo oznanil pravico.

¹⁹Ne bo se prepiral in ne vpil, nihče ne bo slišal njegovega glasu na ulicah.

²⁰Nalomljenega trsta ne bo zlomil in tlečega stenja ne ugasil, dokler pravice ne privede do zmage.

²¹In vanj bodo upali narodi.«

Jezus in Bělcebub

(Mr 3,20–30; Lk 11,14–23; 12,10)

²²Tedaj so mu privedli obsedenca, ki je bil slep in nem. Ozdravil ga je, tako da je mutec govoril in videl.

²³Vse množice so strmele in govorile: »Kaj če ni to Davidov sin?«

²⁴Farizeji pa so slišali in dejali: »Ta ne izganja hudih duhov drugače kot z Bělcebubom, poglavarjem hudih duhov.«

²⁵Ker je poznal njihove misli, jim je rekel: »Vsako kraljestvo, ki se razdeli zoper sebe, se opustoši in nobeno mesto ali hiša, ki je v sebi razdvojena, ne bo obstala.

²⁶Če torej satan izganja satana, je v sebi razdeljen, kako bo potem obstalo njegovo kraljestvo?

²⁷In če jaz z Bélcebubom izganjam hude duhove, s čigavo močjo jih izganjajo vaši somišljeniki? Zato bodo oni vaši sodniki.

²⁸Če pa jaz z božjim Duhom izganjam hude duhove, je res k vam prišlo božje kraljestvo.

²⁹Ali: kako more kdo vdreti v hišo močnega in mu odnesti opremo, če prej močnega ne zveže? Šele potem bo lahko oplenil njegovo hišo.

³⁰Kdor ni z menoj, je zoper mene; in kdor z menoj ne zbira, raztresa.

³¹Zato vam pravim: vsak greh in bogokletje bosta ljudem odpuščena, samo kletev zoper Duha ne bo odpuščena.

³²Tudi če kdo kaj reče zoper Sina človekovega, mu bo odpuščeno, če pa kdo reče besedo zoper Svetega Duha, mu ne bo odpuščeno ne na tem svetu ne v prihodnjem.«

Drevo in njegovi sadovi

(Lk 6,43–45)

³³»Recimo, da je drevo dobro, potem je tudi sad dober. Ali recimo, da je drevo slabo, potem je tudi sad slab. Drevo namreč spoznamo po sadu.

³⁴Gadja zalega! Kako morete govoriti dobro, če ste hudobni? Kajti česar je polno srce, to usta govore.

³⁵Dober človek prinaša iz dobrega zaklada dobro, hudoben človek pa iz hudobnega zaklada húdo.

³⁶Povem vam pa: za vsako prazno besedo, ki jo ljudje izgovorijo, bodo dajali odgovor na sodni dan.

³⁷Po svojih besedah boš namreč opravičen in po svojih besedah boš obsojen.«

Zahteva po znamenju

(Mr 8,11–12; Lk 11,29–32)

³⁸Tedaj so se nekateri izmed pismoukov in farizejev začeli pogovarjati z njim in so rekli: »Učitelj, radi bi videli znamenje od tebe.«

³⁹On pa jim je odgovoril: »Hudobni in Bogu nezvesti rod zahteva znamenje, toda ne bo mu dano drugo znamenje kakor znamenje preroka Jona.

⁴⁰Kakor je bil namreč Jona tri dni in tri noči v trebuhu velike ribe, tako bo Sin človekov tri dni in tri noči v osrčju zemlje.

⁴¹Ninivljáni bodo vstali na sodni dan skupaj s tem rodom in ga obsodili, ker so se spreobrnili na Jonovo pridigo; véдите pa: več kakor Jona je tukaj.

⁴²Kraljica z Juga bo na sodni dan vstala skupaj s tem rodom in ga obsodila, kajti prišla je s konca sveta, da bi slišala Sálomonovo modrost; véдите pa: več kakor Sálomon je tukaj.«

Nečisti duh se vrne

(Lk 11,24–26)

⁴³»Kadar nečisti duh odide iz človeka, blodi po suhih krajih in išče pokoja, pa ga ne najde.

⁴⁴Tedaj pravi: 'Vrnil se bom v svojo hišo, iz katere sem odšel.' Ko pride, jo najde prazno, pometeno in urejeno.

⁴⁵Tedaj gre in si privzame sedem drugih duhov, hujših od sebe, in vstopijo vanjo ter v njej prebivajo. Končno bo s takim človekom huje, kot je bilo prej. Tako bo tudi s tem hudobnim rodom.«

Jezusova mati in bratje

(Mr 3,31–35; Lk 8,19–21)

⁴⁶Medtem ko je še govoril množicam, so stali zunaj njegova mati in njegovi bratje; radi bi bili govorili z njim.

⁴⁷Nekdo mu je rekel: »Tvoja mati in tvoji bratje stoje zunaj in bi radi govorili s teboj.«

⁴⁸On pa je rekel temu, ki mu je to povedal: »Kdo je moja mati in kdo so moji bratje?«

⁴⁹Nato je pokazal na svoje učence in rekel: »To so moja mati in moji bratje.

⁵⁰Kdorkoli namreč spolni voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, mi je brat in sestra in mati.«

Matej 13

Prilika o sejavcu

(Mr 4,1–9; Lk 8,4–8)

- ¹Tisti dan je šel Jezus iz hiše in sédel kraj jezera.
- ²Pri njem so se zbrale velike množice, tako da je moral stopiti v čoln. Usedel se je, vsa množica pa je stala na obrežju.
- ³Takrat jim je veliko povedal v prilikah. Dejal je: »Sejavec je šel sejat.
- ⁴Ko je sejal, je nekaj semena padlo kraj pota. Priletele so ptice in ga pozobale.
- ⁵Drugo je padlo na kamnita tla, kjer ni imelo veliko prsti. Hitro je pognalo, ker ni imelo globoke zemlje.
- ⁶Ko pa je sonce vzšlo, je ovenelo, in ker ni imelo korenine, se je posušilo.
- ⁷Drugo je padlo med trnje in trnje je zraslo ter ga zadušilo.
- ⁸Drugo je padlo na dobro zemljo in dajalo sad: eno stoternega, drugo šestdeseternega in spet drugo trideseternega.
- ⁹Kdor ima ušesa, naj poslušá!«

Namen prilik

(Mr 4,10–12; Lk 8,9–10)

- ¹⁰Tedaj so pristopili učenci in ga vprašali: »Zakaj jim govoriš v prilikah?«
- ¹¹Odgovoril jim je: »Vam je dano razumeti skrivnosti nebeškega kraljestva, njim pa ni dano.
- ¹²Kdor ima, se mu bo dalo in bo imel obilo; kdor pa nima, se mu bo vzelo še tisto, kar ima.
- ¹³Zato jim govorim v prilikah, ker gledajo, pa ne vidijo; poslušajo, pa ne slišijo in ne razumejo.
- ¹⁴Tako se spolnjuje nad njimi Izaijeva prerokba:
- ‘Napeto boste poslušali, pa ne boste razumeli, strme boste gledali, pa ne boste videli;
- ¹⁵otopelo je namreč srce temu ljudstvu, da težkó poslušá in zapira oči, da ne bi videlo in ne bi slišalo in v srcu ne razumelo ter se ne spreobrnilo, in ga jaz ne bom ozdravil.’

¹⁶Srečne pa vaše oči, ker vidijo, in vaša ušesa, ker slišijo!

¹⁷Zakaj resnično vam povem: veliko prerokov in pravičnih je želelo videti, kar gledate vi, pa niso videli; in slišati, kar poslušate vi, pa niso slišali.«

Razlaga prilike o sejavcu

¹⁸»Vi torej poslušajte pomen prilike o sejavcu.

¹⁹K vsakemu, ki posluša besedo o kraljestvu in je ne razume, pride hudobni duh in mu ugrabi, kar je vsejano v njegovo srce. To je seme, ki je vsejano kraj pota.

²⁰Katero je vsejano na kamnita tla, je tisti, ki besedo posluša in jo takoj z veseljem sprejme,

²¹nima pa v sebi korenine in je nestanoviten. Ko nastane zaradi besede stiska ali preganjanje, takoj klone.

²²Katero je vsejano med trnje, je tisti, ki besedo posluša, toda posvetne skrbi in zapeljivost bogastva mu zadušijo besedo in ostane brez sadu.

²³Katero pa je vsejano v dobro zemljo, je tisti, ki besedo posluša in jo tudi razume. Ta seveda obrodi in daje sad: eden stoternega, drugi šestdeseternega in spet drugi trideseternega.«

Prilika o ljuljki med pšenico

²⁴Dodal jim je še drugo priliko: »Nebeško kraljestvo je podobno človeku, ki je posejal dobro seme na svoji njivi.

²⁵Medtem ko so ljudje spali, je prišel njegov sovražnik, zasejal ljuljko med pšenico in odšel.

²⁶Ko je setev zrasla in šla v klasje, se je pokazala tudi ljuljka.

²⁷Tedaj so prišli hlapci h gospodarju in mu rekli: 'Gospod, ali nisi vsejal dobrega semena na svoji njivi? Odkod torej ljuljka?'

²⁸Odgovoril jim je: 'Sovražen človek je to storil.' Hlapci pa so rekli: 'Hočeš torej, da gremo in jo pobereмо?'²⁹'Nikakor,' je dejal, 'da morda pobiraje ljuljko ne izrujete z njo vred tudi pšenice.

³⁰Pustite, naj oboje skupaj raste do žetve. Ob žetvi pa porečem žanjcem: Poberite najprej ljuljko in jo povežite v snope, da jo sežgemo; pšenico pa spravite v mojo žitnico.’«

Prilika o gorčičnem zrnju in kvasu

(Mr 4,30–32; Lk 13,18–21)

³¹Še drugo priliko jim je navedel: »Nebeško kraljestvo je podobno gorčičnemu zrnju, ki ga je človek vzel in vsejal na svoji njivi.

³²To je res najmanjše od vseh semen; ko pa zraste, je večje kakor druga povrtnina in postane drevo, tako da ptice priletijo izpod neba in gnezdijo na njegovih vejah.«

³³Spet drugo priliko jim je povedal: »Nebeško kraljestvo je podobno kvasu, ki ga je vzela žena in umesila v tri merice moke, dokler se ni vse prekvasilo.«

Zakaj v prilikah

(Mr 4,33–34)

³⁴Vse to je Jezus govoril množicam v prilikah. Govoril jim je sploh samo v prilikah,

³⁵da se je spolnilo, kar je bilo rečeno po preroku: »Odprl bom svoja usta v prilikah, oznanjal bom, kar je bilo skrito od začetka sveta.«

Razlaga prilike o ljuljki

³⁶Tedaj je odpustil množice in šel v hišo. Pristopili so njegovi učenci in rekli: »Razlôži nam priliko o ljuljki na njivi.«

³⁷Odgovoril jim je: »Sejavec dobrega semena je Sin človekov.

³⁸Njiva je svet. Dobro seme so imetniki kraljestva, ljuljka pa povzročitelji zla.

³⁹Sovražnik, ki jo je zasejal, je hudič. Žetev je dovršitev sveta, žanjci pa so angeli.

⁴⁰Kakor pobirajo ljuljko in jo sežgejo, tako bo ob dovršitvi sveta.

⁴¹Sin človekov bo poslal svoje angele in pobrali bodo iz njegovega kraljestva vse pohujševalce in kršilce postave.

⁴²Vrgli jih bodo v ognjeno peč, kjer bo jok in škripanje z zobmi.

⁴³Takrat se bodo pravični zasvetili kakor sonce v kraljestvu svojega Očeta. Kdor ima ušesa, naj posluša.«

Tri prilike

⁴⁴»Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skritemu na njivi, ki ga je človek našel in spet zakopal. Od veselja nad njim gre in proda vse, kar ima, in kupi tisto njivo.

⁴⁵Nebeško kraljestvo je tudi podobno trgovcu, ki išče lepe bisere.

⁴⁶Ko najde dragocen biser, gre in proda vse, kar ima, in ga kupi.

⁴⁷Nadalje je nebeško kraljestvo podobno mreži, ki jo vržejo v morje in zajame vse vrste rib.

⁴⁸Ko je polna, jo potegnejo na obrežje, sedejo in odberejo dobre v posodo, slabe pa pomečejo proč.

⁴⁹Tako bo ob dovršitvi sveta: prišli bodo angeli in izločili hudobne iz vrst pravičnih.

⁵⁰Pahnili jih bodo v ognjeno peč, kjer bo jok in škripanje z zobmi.«

Novi in stari zaklad

⁵¹»Ste razumeli vse to?« Odgovorili so: »Smo.«

⁵²Tedaj jim je rekel: »Zato je vsak pismouk, ki se zavzema za nebeško kraljestvo, podoben hišnemu gospodarju, ki prinaša iz svojega zaklada novo in staro.«

V Nazaretu Jezusa zavržejo

(Mr 6,1–6; Lk 4,16–30)

⁵³Ko je Jezus povedal te prilike, je šel od tam in

⁵⁴dospel v domači kraj. Učil je v njihovi shodnici, da so se zelo čudili in govorili: »Odkod njemu ta modrost in te moči?

⁵⁵Ali ni to tesarjev sin? Ali ni njegova mati Marija? Ali niso Jakob, Jožef, Simon in Juda njegovi bratje?

⁵⁶In njegove sestre, ali niso vse pri nas? Odkod torej njemu vse to?«

⁵⁷In spotikali so se nad njim. Jezus pa jim je rekel: »Ni prerok brez časti, razen v domačem kraju in v domači hiši.«

⁵⁸Zaradi njihove nevere tam ni storil dosti čudežev.

Matej 14

Smrt Janeza Krstnika

(Mr 6,14–29; Lk 9,7–9)

¹Ob tisti priložnosti je četrtni oblastnik Heród slišal, kar so govorili o Jezusu.

²Rekel je svojim dvorjanom: »To je Janez Krstnik! Vstal je od mrtvih in zato delujejo v njem čudežne moči.«

³Heród je namreč dal Janeza prijeti, ga vkleniti in vreči v ječo zaradi Herodiáde, žene svojega brata Filipa,

⁴ker mu je Janez rekel: »Ni ti jè dovoljeno imeti.«

⁵Hotel ga je umoriti, a se je ustrašil ljudstva, ker je imelo Janeza za preroka.

⁶Ko je Heród obhajal rojstni dan, je Herodiádina hči plesala pred gosti in mu je bila tako všeč,

⁷da ji je s prisego obljubil dati, karkoli bi si zaželela.

⁸Ona pa je na materino prigovarjanje rekla: »Daj mi pri priči na pladnju glavo Janeza Krstnika.«

⁹Kralj se je razžalostil, toda zaradi prisege in gostov jo je ukazal dati.

¹⁰Poslal je obglavit Janeza v ječi.

¹¹Prinesli so na pladnju njegovo glavo in jo dali deklici, ta pa jo je odnesla materi.

¹²Prišli so Janezovi učenci, vzeli truplo in ga pokopali, potem pa šli in to sporočili Jezusu.

Jezus nasiti pet tisoč mož

(Mr 6,30–44; Lk 9,10–17; Jn 6,1–14)

¹³Ko je Jezus to slišal, se je v čolnu umaknil od tam v samotni kraj, da bi bil sam. Množice pa so to zvedele in šle iz mest peš za njim.

¹⁴Ko je stopil iz čolna, je zagledal veliko množico. Zasmilili so se mu in ozdravil je njihove bolnike.

¹⁵Proti večeru so stopili k njemu učenci in rekli: »Samoten je ta kraj in ura je že pozna; odpústi ljudi, da gredo v vasi in si kupijo živeža.«

¹⁶Jezus pa jim je rekel: »Ni jim treba oditi. Dajte jim vi jesti!«

¹⁷Rekli so mu: »Tukaj nimamo drugega kakor pet hlebov in dve ribi.«

¹⁸Dejal jim je: »Prinesite mi jih semkaj!«

¹⁹In vêlel je ljudem, naj sedejo po travi. Vzel je tistih pet hlebov in dve ribi, se ozrl v nebo, jih blagoslovil, razlomil in dal kruh učencem, učenci pa množicam.

²⁰Vsi so jedli in se nasitili. Pobrli so ostale koščke, dvanajst polnih košev.

²¹Teh pa, ki so jedli, je bilo okrog pet tisoč mož, brez žená in otrok.

Jezus hodi po vodi

(Mr 6,45–52; Jn 6,15–21)

²²In takoj je primoral učence, da so šli v čoln in se pred njim peljali na nasprotni breg; sam pa bi medtem odpustil množice.

²³Ko so se množice razšle, je šel na goro, da bi na samem molil. Zvečer je bil sam na tistem kraju.

²⁴Čoln pa se je medtem že precéj tečajev oddaljil od brega. Valovi so ga premetavali, kajti pihal je nasprotni veter.

²⁵Ob četrtni nočni straži je prišel Jezus k njim.

²⁶Ko so ga učenci videli, kako hodi po jezeru, so se prestrašili in rekli: »Prikazen je.« Od strahu so zavpili.

²⁷Jezus se jim je takoj oglasil in rekel: »Pogum! Jaz sem. Ne bojte se!«

²⁸Peter mu je odvrnil: »Gospod, če si ti, mi zapovej, da pridem po vodi k tebi.«

²⁹Jezus mu je rekel: »Pridi!« In Peter je stopil iz čolna in šel po vodi k Jezusu.

³⁰Ko pa je začutil močan veter, se je zbal. Začel se je potapljati in zavpil: »Gospod, reši me!«

³¹Jezus je takoj stegnil roko, ga prijel in mu rekel: »Malovernež, zakaj si podvomil?«

³²Ko sta stopila v čoln, je veter ponehal.

³³Oni pa, ki so bili v čolnu, so padli predenj in rekli: »Ti si res Božji Sin.«

Jezus ozdravlja v genezaréški deželi

(Mr 6,53–56)

³⁴Ko so se prepeljali na drugo stran, so prišli v genezaréško deželo.

³⁵Ljudje tistega kraja so ga prepoznali. Sporočili so po vsej tisti okolici in privedli predenj vse bolnike.

³⁶Prosili so ga, da bi se dotaknili vsaj roba njegove obleke, in katerikoli so se ga dotaknili, so ozdraveli.

Matej 15

Izročilo starih

(Mr 7,1–23)

¹Tedaj pridejo k Jezusu farizeji in pismouki iz Jeruzalema in rekó:

²»Zakaj tvoji učenci prestopajo izročila starih? Ne umivajo si namreč rok pred jedjo.«

³Odgovoril jim je: »Zakaj pa vi prestopate božjo zapoved zavoljo svojega izročila?

⁴Bog je namreč zapovedal: 'Spoštuj očeta in mater' in 'Kdor preklinja očeta ali mater, naj umrje!'

⁵Vi pa pravite: 'Kdor reče očetu ali materi: Kar vam jaz dolgujem, sem namenil za dar templju,

⁶mu ni treba več spoštovati svojega očeta.' Tako ste razvrednotili božjo besedo zavoljo svojega izročila.

⁷Hinavci! Dobro je prerokoval o vas Izaija:

⁸‘To ljudstvo me časti z ustnicami, njihovo srce pa je daleč od mene.

⁹Zaman me častijo, ker učijo človeški nauk in zapovedi.’«

¹⁰Takrat je poklical k sebi množico in rekel: »Poslušajte in umejte!

¹¹Človeka ne omadežuje to, kar gre v usta, ampak kar prihaja iz ust, to ga omadežuje.«

¹²Tedaj so prišli učenci in mu rekli: »Ali veš, da so se farizeji spotikali nad tvojimi besedami?«

¹³Odgovoril je: »Vsaka sadika, ki je ni vsadil moj nebeški Oče, bo izkoreninjena.

¹⁴Pustite jih! Slepí so in slepe vodijo. Če pa slepi vodi slepega, oba padeta v jamo.«

¹⁵K temu se je oglasil Peter in mu rekel: »Razlôži nam to priliko.«

¹⁶Rekel je: »Kaj tudi vi še vedno ne umevate?

¹⁷Ali ne razumete, da gre vse, kar prihaja v usta, v želodec in se izloča v blato?

¹⁸Kar pa prihaja iz ust, pride iz srca, in to omadežuje človeka.

¹⁹Iz srca namreč prihajajo hudobne misli, uboji, prešuštva, nečistovanja, tatvine, kriva pričevanja, kletvine.

²⁰To je tisto, kar omadežuje človeka, jesti z neumitimi rokami pa ga ne omadežuje.«

Vera kanaánske žene

(Mr 7,24–30)

²¹Jezus je zapustil tisti kraj in se umaknil v tirsko in sídonsko pokrajino.

²²Iz tistih krajev je prišla kanaánska žena in vpila: »Gospod, Davidov sin, usmili se me! Mojo hčer zelo muči hudi duh.«

²³Vendar ji ni odgovoril niti z besedo. Tedaj so pristopili njegovi učenci in ga prosili: »Odpravi jo, ker vpije za nami!«

²⁴Odgovoril je: »Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.«

²⁵Pririnila se je do njega, padla predenj in rekla: »Gospod, pomagaj mi!«

²⁶Povzel je besedo in rekel: »Ni lepo jemati kruh otrokom in ga metati psičkom.«

²⁷Ona pa je odvrnila: »Tako je, Gospod, pa vendar tudi psički jedo drobtinice, ki padajo z mize njihovih gospodarjev.«

²⁸Nato ji je Jezus rekel: »O žena, kako velika je tvoja vera! Zgodi naj se ti, kakor želiš!« In njena hči je ozdravela tisto uro.

Jezus ozdravi mnogo ljudi

²⁹Jezus se je odpravil naprej in prišel h Galilejskemu jezeru. Šel je na goro in tam sédel.

³⁰Tedaj so prišle k njemu velike množice, ki so imele s seboj hrome, slepe, kruljave, neme in še veliko drugih. Položili so jih pred njegove noge in jih je ozdravil,

³¹tako da se je množica čudila, ko je gledala, kako nemi govorijo, se kruljavi zravnavaajo, hromi hodijo, slepi vidijo, in je počastila Izraelovega Boga.

Jezus nasiti štiri tisoč mož

(Mr 8,1–10)

³²Jezus je poklical k sebi svoje učence in rekel: »Ljudje se mi smilijo, ker že tri dni vztrajajo pri meni in nimajo kaj jesti; lačnih pa nočem odpustiti, da na poti ne opešajo.«

³³Učenci mu rečejo: »Kje naj v puščavi vzamemo toliko kruha, da nasitimo táko množico?«

³⁴Jezus jih vpraša: »Koliko hlebov imate?« Dejali so: »Sedem in nekaj ribic.«

³⁵Tedaj je vélel množici, naj séde po tleh.

³⁶Vzel je tistih sedem hlebov in ribe, se zahvalil, jih razlomil ter dajal učencem, učenci pa množicam.

³⁷Vsi so jedli in se nasitili. Od ostalih koščkov so nabrali sedem polnih košar.

³⁸Teh pa, ki so jedli, je bilo štiri tisoč mož, brez žená in otrok.

³⁹Ko je množice odpustil, je stopil v čoln in prispel v magadánsko pokrajino.

Matej 16

Zahteva po znamenju

(Mr 8,11–13; Lk 12,54–56)

¹Tedaj so prišli k njemu farizeji in saduceji. Da bi ga skušali, so ga prosili, naj jim pokaže kakšno znamenje z neba.

²On pa je dejal: »Ko se zvečeri, pravite: ‘Lepo bo; kajti nebo žari,’

³in zjutraj: ‘Ne bo vremena; nebo zamegljeno žari.’ Nebo torej znate presojeti, znamenj časa pa ne morete.

⁴Hudobni in Bogu nezvesti rod zahteva znamenje, toda ne bo mu dano drugo znamenje kakor Jonovo.« Nato jih je pustil in odšel.

Farizejski in saducejski kvas

(Mr 8,14–21)

⁵Ko so učenci odšli na drugo stran, so pozabili vzeti kruh s seboj.

⁶Jezus jim je namreč rekel: »Pazíte in varujte se farizejskega in saducejskega kvasa!«

⁷Oni pa so pri sebi premišljevali: »Kruha nismo vzeli s seboj.«

⁸Jezus je to spoznal in rekel: »Maloverni, zakaj govorite med seboj: ‘Kruha nimamo?’

⁹Ali še vedno ne razumete in se ne spominjate petih hlebov za pet tisoč mož in koliko košev ste nabrali?

¹⁰Ter sedmih hlebov za štiri tisoč mož in koliko košar ste nabrali?

¹¹Kako da ne razumete, da nisem mislil na kruh, ko sem vas opomnil: ‘Varujte se farizejskega in saducejskega kvasa!’«

¹²Takrat so šele razumeli, da ni naročil, naj se varujejo kvasa, ki je potreben za peko kruha, temveč nauka farizejev in saducejev.

Peter izpove vero

(Mr 8,27–30; Lk 9,18–21)

¹³Ko je Jezus prišel v pokrajino Cezaréje Filípove, je spraševal svoje učence: »Kaj pravijo ljudje, kdo je Sin človekov?«

¹⁴Odgovorili so: »Eni, da je Janez Krstnik; drugi, da Elija; spet drugi, da Jeremija ali kateri izmed prerokov.«

¹⁵»Kaj pa vi pravite, kdo sem?« jih je vprašal.

¹⁶Simon Peter je odgovoril: »Ti si Kristus, Sin živega Boga.«

¹⁷Jezus mu je rekel: »Blagor ti, Simon, Jonov sin, kajti meso in kri ti nista tega odkrila, ampak moj Oče, ki je v nebesih.

¹⁸Jaz pa ti povem: 'Ti si Peter (Skala) in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklena vrata je ne bodo premagala.

¹⁹Dal ti bom ključe nebeškega kraljestva; in karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih; in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.'«

²⁰Tedaj je učencem strogo naročil, naj nikomur ne pripovedujejo, da je on Kristus.

Jezus napove svojo smrt in vstajenje

(Mr 8,31–9,1; Lk 9,22–27)

²¹Po tistem času je Jezus začel svojim učencem razodevati, da bo moral iti v Jeruzalem in veliko pretrpeti od starešin, vélikih duhovnikov in pismoukov, da bo moral biti umorjen in tretji dan vstati.

²²Peter pa ga je potegnil vstran in mu začel braniti: »Bog nedaj, Gospod! To se ti nikakor ne sme zgoditi!«

²³On pa se je obrnil in Petru rekel: »Poberi se od mene, satan! V spotiko si mi, ker ne misliš po božje, ampak po človeško.«

²⁴Tedaj je rekel svojim učencem: »Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove sam sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.

²⁵Kdor namreč hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil. Kdor pa življenje izgubi zaradi mene, ga bo našel.

²⁶Kaj namreč koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa pogubi? Ali kaj bo dal človek v zameno za svoje življenje?

²⁷Sin človekov bo namreč prišel v slavi svojega Očeta s svojimi angeli in takrat bo povrnil vsakemu po njegovih delih.

²⁸Resnično vam povem: nekateri od tukaj navzočih ne bodo umrli, dokler ne bodo videli Sina človekovega, kako prihaja v svojem kraljevskem sijaju.«

Matej 17

Jezusova spremenitev

(Mr 9,2–13; 9,28–36)

¹Šest dni potem vzame Jezus s seboj Petra, Jakoba in njegovega brata Janeza in jih povede na visoko goro, na sólo.

²Vpričo njih se je spremenil. Njegov obraz se je zableščal kakor sonce in njegova obleka je postala bela kakor luč.

³Naenkrat sta se jim prikazala Mojzes in Elíja in se pogovarjala z njim.

⁴Peter pa se je oglasil in rekel Jezusu: »Dobro je, da smo tukaj, Gospod! Če hočeš, postavim tu tri šotore; tebi enega, Mojzesu enega in Elíju enega.«

⁵Ko je še govoril, jih je svetel oblak obdal s senco in iz oblaka se je zaslišal glas: »To je moj ljubljeni Sin, zelo sem ga vesel; njega poslušajte!«

⁶Ko so učenci to zaslišali, so se silno prestrašili in padli na obraz.

⁷Jezus pa je stopil k njim, se jih dotaknil in rekel: »Vstanite in ne bojte se!«

⁸Povzdignili so oči, pa niso videli nikogar razen Jezusa.

⁹Medtem ko so šli z gore, jim je Jezus zapovedal: »Nikomur ne povejte, kar ste videli, dokler Sin človekov ne vstane od mrtvih!«

¹⁰Učenci pa so ga vprašali: »Zakaj torej pismouki govorijo, da mora prej priti Elíja?«

¹¹Odgovoril je: »Elíja bo res prišel in bo vse obnovil.

¹²Toda povem vam: Elíja je že prišel, a ga niso prepoznali, temveč so storili z njim, kar so hoteli. Tako bo tudi Sin človekov trpel od njih.«

¹³Tedaj so učenci razumeli, da jim je govoril o Janezu Krstniku.

Jezus ozdravi božjastnega dečka

(Mr 9,14–29; Lk 9,37–43a)

¹⁴Ko so prišli k množici, je nekdo stopil k njemu, se vrgel pred njim na kolena in rekel:

¹⁵»Gospod, usmili se mojega sina! Božjasten je in hudo trpi. Večkrat pade v ogenj in večkrat v vodo.

¹⁶Privedel sem ga že k tvojim učencem, pa ga niso mogli ozdraviti.«

¹⁷Jezus je odvrnil: »O neverni in pokvarjeni rod! Doklej bom še pri vas? Doklej vas bom še prenašal? Privedite mi ga semkaj!«

¹⁸Jezus je zapretil hudemu duhu in hudi duh je šel iz njega; in deček je bil od tiste ure zdrav.

¹⁹Tedaj so se učenci približali Jezusu in ga na samem vprašali: »Zakaj ga mi nismo mogli izgnati?«

²⁰»Zato, ker imate premalo vere,« jim je dejal. »Resnično vam povem: če imate vero kakor gorčično zrno in porečete tej gori: 'Prestavi se odtod tja!' se bo prestavila in nič vam ne bo nemogoče.

²¹[Ta rod se ne izžene drugače kot z molitvijo in postom.]«

Jezus znova napove svojo smrt in vstajenje

(Mr 9,30–32; Lk 9,43b–45)

²²Ko so bili zbrani v Galileji, jim je Jezus rekel: »Sin človekov bo kmalu izdan v roke ljudem

²³in ga bodo umorili, toda tretji dan bo vstal.« To jih je zelo potrlo.

Tempeljski davek

²⁴Ko so prispeli v Kafarnáum, so prišli k Petru pobiralci tempeljskega davka dveh drahem in ga vprašali: »Ali vaš učitelj ne plačuje davka dveh drahem?«

²⁵»Seveda,« je odgovoril. Ko pa je prišel v hišo, ga je Jezus prehitel z vprašanjem: »Kaj se ti zdi, Simon, od koga pobirajo zemeljski kralji davek ali carino? Od svojih podložnikov ali od tujcev?«

²⁶»Od tujcev,« je odvrnil. Jezus mu je rekel: »Torej so podložniki oproščeni.

²⁷Vendar da jih ne pohujšamo, pojdi k jezeru, vrzi trnek in potegni ven prvo ribo, ki se bo ujela. Odpri ji usta in našel boš statêr. Vzemi ga in jim ga daj zame in zase.«

Matej 18

Največji v nebeškem kraljestvu

(Mr 9,33–37; Lk 9,46–48)

¹Tisti čas so učenci stopili k Jezusu in ga vprašali: »Kdo je potemtakem največji v nebeškem kraljestvu?«

²Tedaj pokliče k sebi otroka, ga postavi mednje

³in reče: »Resnično vam povem: če se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne pojedete v nebeško kraljestvo!

⁴Kdor se torej poniža, da bo kakor ta otrok, bo največji v nebeškem kraljestvu,

⁵in kdor sprejme takega otroka v mojem imenu, mene sprejme.

Skušnjave vodijo v greh

(Mr 9,42–48; Lk 17,1–2)

⁶Kdor pohujša enega od teh malih, ki vame verujejo, bi bilo zanj bolje, da mu obesijo mlinski kamen na vrat in se potopi v globino morja.

⁷Gorje svetu zaradi pohujšanja! Pohujšanje sicer mora priti, toda gorje človeku, po katerem pohujšanje pride.

⁸Če te torej tvoja roka ali noga zapeljuje, jo odsekaj in vrzi od sebe! Bolje je zate, da prideš pohabljen ali kruljav v življenje, kakor da bi imel obe roki ali nogi in bi bil vržen v večni ogenj.

⁹In če te tvoje oko zapeljuje, ga izderi in vrzi od sebe! Bolje je zate, da prideš z enim očesom v življenje, kakor da bi imel obe očesi in bi bil vržen v peklenški ogenj.

¹⁰Varujte se, da ne boste zaničevali katerega teh malih! Povem vam: njihovi angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega nebeškega Očeta.

11[Kajti Sin človekov je prišel, da reši, kar je izgubljeno.]

Prilika o izgubljeni ovci

(Lk 15,3–7)

12Kaj se vam zdi? Če ima kdo sto ovc in ena od njih zaide, ali ne bo pustil devetindevetdesetih na gori in šel iskat tisto, ki je zašla?

13Če pa se mu posreči, da jo najde, resnično vam povem: bolj se je veselil kakor devetindevetdesetih, ki niso zašle.

14Tako noče vaš Oče, ki je v nebesih, da se zgubi kdo od malih.

Brat, ki greši

(Lk 17,3)

15Če tvoj brat greši zoper tebe, pojdi k njemu in ga posvári na štiri oči. Če te posluša, si pridobil svojega brata.

16Če te pa ne posluša, vzemi s seboj še enega ali dva, da se vsa zadeva ugotovi po izjavi dveh ali treh prič.

17Če jih ne posluša, povej verskemu občestvu. Če pa tudi verskega občestva ne posluša, naj ti bo kakor pogan in cestninar.

18Resnično vam povem: karkoli boste zavezali na zemlji, bo zavezano v nebesih, in karkoli boste razvezali na zemlji, bo razvezano v nebesih.

Skupna molitev

19Nadalje vam resnično povem: če se dva izmed vas na zemlji združita v katerikoli prošnji, ju bo uslišal moj Oče, ki je v nebesih.

20Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi.«

Prilika o služabniku, ki ni maral odpustiti

21Tedaj je pristopil Peter in mu rekel: »Gospod, kolikokrat naj odpustim svojemu bratu, če greši zoper mene? Do sedemkrat?«

22Jezus mu reče: »Ne pravim ti sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat.

²³Zato je nebeško kraljestvo podobno kralju, ki je hotel napraviti račun s svojimi služabniki.

²⁴Ko je začel računati, so mu privedli nekoga, ki mu je bil dolžan deset tisoč talentov.

²⁵Ker ni imel s čim povrniti, je ukazal njegov gospodar prodati njega, njegovo ženo, otroke in vse, kar je imel, ter poravnati dolg.

²⁶Služabnik je tedaj padel predenj in ga prosil: 'Potrpi z menoj in vse ti povrnem.'

²⁷Gospodarju se je služabnik zasmilil, oprostil ga je in mu dolg odpustil.

²⁸Ko pa je služabnik šel ven, je srečal enega svojih tovarišev, ki mu je bil dolžan sto denarjev. Zgrabil ga je, ga davil in rekel: 'Vrni, kar si dolžan!'

²⁹Ta je padel predenj in ga prosil: 'Potrpi z menoj in ti povrnem.'

³⁰Oni pa ni hotel, ampak je šel in ga vrgel v ječo, dokler mu ne bi povrnil dolga.

³¹Ko so njegovi tovariši videli, kaj se je zgodilo, so bili zelo žalostni in šli vse podrobno povedat svojemu gospodarju, kaj se je primerilo.

³²Tedaj ga je gospodar poklical k sebi in mu rekel: 'Hudobni služabnik! Ves dolg sem ti odpustil, ker si me prosil.

³³Ali nisi bil tudi ti dolžan usmiliti se svojega tovariša, kakor sem se jaz tebe usmilil?'

³⁴In razjezil se je njegov gospodar, ga izročil mučiteljem, dokler mu ne bi povrnil vsega dolga.

³⁵Tako bo tudi moj nebeški Oče storil z vami, če vsak iz srca ne odpusti svojemu bratu.«

Matej 19

O ločitvi
(Mr 10,1–12)

¹Ko je Jezus končal te govore, je odpotoval iz Galileje in po drugi strani Jórdana prišel v judejsko pokrajino.

²Za njim je šlo veliko ljudi in jih je tam ozdravil.

³Tedaj so prišli k njemu farizeji in ga skušali. Vprašali so: »Ali je dovoljeno možu iz kateregakoli vzroka odsloviti ženo?«

⁴Odgovoril je: »Ali niste brali, da je Stvarnik na začetku ustvaril človeka kot moža in ženo

⁵ter rekel: 'Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno telo.'

⁶Tako nista več dva, ampak eno telo. Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje.«

⁷Rečejo mu: »Zakaj je potem Mojzes zapovedal dati ločitveni list in jo odsloviti?«

⁸Odgovori jim: »Zaradi vaše trdosrčnosti vam je Mojzes dovolil ločiti se od vaših žená, od začetka pa ni bilo tako.

⁹Jaz pa vam pravim: kdorkoli se loči od svoje žene, razen če zveza ni bila zakonita, in se oženi z drugo, prešuštvuje.«

¹⁰Tedaj mu rečejo njegovi učenci: »Če je tako z možem in ženo, se ni dobro ženiti.«

¹¹On pa jim je rekel: »Ne doumejo te besede vsi, temveč tisti, katerim je dano.

¹²Nekateri so namreč že po rojstvu nesposobni za zakon, nekatere so take naredili ljudje in nekateri so se zakonu sami odpovedali zaradi nebeškega kraljestva. Kdor more razumeti, naj razume.«

Jezus blagoslavlja otroke

(Mr 10,13–16; Lk 18,15–17)

¹³Tedaj so mu prinesli otročičke, da bi nanje položil roke in molil. Učenci pa so jih odganjali,

¹⁴toda Jezus jim je rekel: »Pustite otročičke in ne branite jim priti k meni, ker takih je nebeško kraljestvo.«

¹⁵Potem je nanje položil roke in šel naprej.

Bogastvo in hoja za Jezusom

(Mr 10,17–31; Lk 18,18–30)

¹⁶Nekdo je stopil k njemu in rekel: »Učitelj, kaj naj dobrega storim, da dosežem večno življenje?«

¹⁷Odgovoril mu je: »Kaj me sprašuješ o dobrem? Samo eden je dober. Če pa hočeš priti v življenje, spolnjud zapovedi!«

¹⁸»Katere?« ga je vprašal. Jezus je odgovoril: »Ne ubijaj! Ne prešuštuj! Ne kradi! Ne pričaj po krivem!

¹⁹Spoštuj očeta in mater!« in »Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe!«

²⁰Mladenič mu je rekel: »Vse to spolnjudem, kaj mi še manjka?«

²¹Jezus mu je rekel: »Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj revežem, pa boš imel zaklad v nebesih! Nato pridi in hodi za menoj!«

²²Ko je mladenič slišal to besedo, je žalosten odšel; imel je namreč veliko premoženje.

²³Jezus pa je rekel svojim učencem: »Resnično vam povem: bogatin bo težkó prišel v nebeško kraljestvo.

²⁴Ponovno vam pravim: laže gre kamela skozi šivankino uho kakor bogatin v nebeško kraljestvo.«

²⁵Ko so učenci to slišali, so se močno čudili in rekli: »Kdo se torej more rešiti?«

²⁶Jezus se je ozrl vanje in jim rekel: »Pri ljudeh to ni mogoče, pri Bogu pa je vse mogoče.«

²⁷Tedaj se je oglasil Peter in mu rekel: »Poglej, mi smo vse zapustili in šli za teboj. Kaj bomo torej prejeli?«

²⁸Jezus jim je odgovoril: »Resnično vam povem: ko bo Sin človekov ob prenovljenju sveta sédel na prestol svojega veličastva, boste tudi vi, ki ste šli za menoj, sedeli na dvanajstih prestolih in sodili dvanajst Izraelovih rodov.

²⁹In vsak, ki je zapustil hišo ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali otroke ali njive zaradi mene, bo prejel stokratno in dobil v dediščino večno življenje.

³⁰Mnogi prvi bodo zadnji in zadnji bodo prvi.«

Matej 20

Delavci v vinogradu

¹»Nebeško kraljestvo je namreč podobno hišnemu gospodarju, ki je šel zgodaj zjutraj najemat delavce za svoj vinograd.

²Z delavci se je pogodil za en denar na dan in jih poslal v vinograd.

³Okrog tretje ure je šel ven in videl druge na trgu postajati brez dela.

⁴Tudi tem je rekel: 'Pojdite tudi vi v vinograd, in kar je prav, vam bom dal.'

⁵In so šli. Okrog šeste in okrog devete ure je spet šel ven in storil prav tako.

⁶Ko je šel okrog enajste ure ven, je našel druge, ki so tam postajali, in jim je rekel: 'Kaj stojite tukaj ves dan brez dela?'

⁷'Ker nas nihče ni najel,' so mu odgovorili. Tedaj jim reče: 'Pojdite tudi vi v vinograd!'

⁸Pod noč pa je rekel gospodar vinograda svojemu oskrbniku: 'Pokliči delavce in jim plačaj. Začni pri zadnjih in končaj pri prvih.'

⁹Pristopili so torej tisti, ki so prišli okrog enajste ure, in dobili vsak po en denar.

¹⁰Ko so prišli prvi, so mislili, da bodo dobili več, vendar so tudi ti dobili vsak po en denar.

¹¹Ko so denar prejeli, so godrnjali nad hišnim gospodarjem, češ:

¹²Ti zadnji so delali eno uro in si jih izenačil z nami, ki smo prenašali težo dneva in vročino.¹³Odgovoril je enemu izmed njih: 'Prijetelj, ne delam ti krivice. Ali se nisi pogodil z menoj za en denar?

¹⁴Vzemi, kar je tvojega, in pojdi! Hočem pa tudi temu zadnjemu dati kakor tebi.

¹⁵Ali ne smem storiti s svojim, kar hočem? Ali je tvoje oko hudobno, ker sem jaz dober?'

¹⁶Tako bodo zadnji prvi in prvi zadnji.«

Jezus tretjič napove svojo smrt in vstajenje

(Mr 10,32–34; Lk 18,31–34)

¹⁷Ko je šel Jezus proti Jeruzalemu, je vzel dvanajstere učence na sámo in jim med potjo rekel:

¹⁸»Poslušajte! V Jeruzalem gremo in Sin človekov bo izdan vélikim duhovnikom in pismoukom. Obsodili ga bodo na smrt

¹⁹in izročili poganom, da ga bodo zasmehovali, bičali in križali, toda tretji dan bo vstal.«

Jakobova in Janezova prošnja

(Mr 10,35–45)

²⁰Tedaj je stopila k njemu mati Zebedéjevih sinov s svojima sinovoma in se poklonila pred njim do tal, da bi ga nekaj prosila.

²¹Rekel ji je: »Kaj hočeš?« Odvrnila je: »Reci, naj ta dva moja sinova sedita v tvojem kraljestvu, eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici.«

²²Jezus je odgovoril: »Ne vesta, kaj prosita. Ali moreta piti kelih, ki ga moram piti jaz?« Rekla sta mu: »Moreva.«

²³Reče jima: »Moj kelih bosta pač pila; dajati, kdo bo sedel na moji desnici ali levici, pa ni moja stvar, ampak bodo tam sedeli tisti, katerim je to pripravil moj Oče.«

²⁴Ko je drugih deset to slišalo, so bili nejevoljni nad bratoma.

²⁵Jezus pa jih je poklical k sebi in jim rekel: »Veste, da vladarji gospodujejo nad svojimi narodi in da jim velikaši dajejo čutiti oblast.

²⁶Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik;

²⁷in kdor hoče biti prvi med vami, naj bo vaš služabnik!

²⁸Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.«

Jezus ozdravi dva slepa

(Mr 10,46–52; Lk 18,35–43)

²⁹Ko so odhajali iz Jêrihe, se mu je pridružila velika množica.

³⁰Kraj pota sta sedela dva slepa. Ko sta slišala, da Jezus prihaja mimo, sta zavpila: »Usmili se naju, Gospod, Davidov sin!«

³¹Množica ju je posvarila, naj umolkmeta, onadva pa sta še močneje zavpila: »Usmili se naju, Gospod, Davidov sin!«

³²Jezus je obstal, ju poklical in rekel: »Kaj hočeta, da vama storim?«

³³»Gospod, da bi se nama oči odprle,« sta odgovorila.

³⁴Jezus se ju je usmilil. Dotaknil se je njunih oči in takoj sta spregledala ter šla za njim.

Matej 21

Mesijanski vhod v Jeruzalem Množica spremlja Jezusa v Jeruzalem

(Mr 11,1–11; Lk 19,28–38; Jn 12,12–19)

¹Ko so se približali Jeruzalemu in prišli do Bétfage ob Oljski gori, je Jezus poslal dva učenca

²in jima rekel: »Pojdita v vas, ki je pred vama, in takoj bosta našla privezано oslenco in žrebe pri njej. Odvežita jo in ju pripeljita k meni.

³Če vama kdo kaj poreče, odgovorita: 'Gospod ju potrebuje,' in takoj ju bo pustil.«

⁴To pa se je zgodilo, da se je spolnilo, kar je bilo rečeno po preroku: »Povejte síonski hčeri:

⁵tvoj kralj prihaja k tebi, krotak in sedeč na oslici in na osličku, mladiču vprežne živali.«

⁶Učenca sta šla in storila, kakor jima je bil Jezus naročil.

⁷Pripeljala sta oslico in njenega mladiča, pogrnila nanju svoji suknji in Jezus je sédel gor.

⁸Zelo veliko ljudi je pogrinjalo svoje plašče na pot, drugi pa so lomili veje z dreves in jih stlali po poti.

⁹Množice, ki so šle pred njim in za njim, pa so vzklikale: »Hozána Davidovemu sinu! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu! Hozána na višavah!«

¹⁰Ko je prišel v Jeruzalem, se je vse mesto zganilo in spraševalo: »Kdo je to?«

¹¹Množice pa so odgovarjale: »To je prerok, Jezus iz Nazareta v Galileji.«

Jezus očisti tempelj

(Mr 11,15–19; Lk 19,45–48; Jn 2,13–22)

¹²Jezus je stopil v tempelj in izgnal vse, ki so v templju prodajali in kupovali. Menjalcem denarja je prevrnil mize, prodajalcem golobov pa stojnice

¹³in jim rekel: »Pisano je:

‘Moja hiša naj bo hiša molitve,’ vi pa iz nje delate jamo razbojnikov.«

¹⁴V templju so se mu približali slepi in hromi in jih je ozdravil.

¹⁵Ko so véliki duhovniki in pismouki videli, kakšne čudeže je storil, in otroke, ki so v templju vzklikali: »Hozána Davidovemu sinu!«

¹⁶so nejevoljni rekli: »Slišiš, kaj ti govorijo?« Jezus pa jim je dejal: »Seveda! Ali niste nikdar brali: ‘Iz ust otrok in dojenčkov si sebi pripravil hvalo’?«

¹⁷Nato jih je pustil. Iz mesta je šel v Betánijo in tam prenočil.

Jezusova nejevolja nad smokvo

(Mr 11,12–14.20–24)

¹⁸Ko se je Jezus zjutraj vračal v mesto, je bil lačen.

¹⁹Ob poti je zagledal smokvino drevo in šel k njemu, toda na njem ni našel drugega kakor listje in mu je rekel: »Naj ne bo nikoli več sadu na tebi!« Drevo se je pri priči posušilo.

²⁰Ko so učenci to videli, so začudeno rekli: »Kako to, da se je smokva tako hitro posušila?«

²¹Jezus jim je odgovoril: »Resnično vam povem: če boste imeli vero in ne boste dvomili, boste delali ne samo to, kar se je zgodilo s to smokvo; ampak če boste rekli tej gori: 'Vzdigni se in se vrzi v morje,' se bo to zgodilo.

²²Vse boste prejeli, kar boste prosili v molitvi, če boste verovali.«

Odkod Jezusova oblast

(Mr 11,27–33; Lk 20,1–8)

²³Prišel je v tempelj, in medtem ko je učil, so stopili k njemu véliki duhovniki in starešine ljudstva ter rekli: »S kakšno oblastjo to delaš? Kdo ti je dal to oblast?«

²⁴Jezus jim je odgovoril: »Tudi jaz vam bom postavil vprašanje. Če mi odgovorite nanj, vam bom tudi jaz povedal, s kakšno oblastjo to delam.

²⁵Odkod je bil Janezov krst? Iz nebes ali od ljudi?« Ti pa so premišljevali in govorili med sabo: »Če rečemo: 'Iz nebes,' nam bo rekel: 'Zakaj mu torej niste verjeli?'

²⁶Če pa rečemo: 'Od ljudi,' potem se bojmo množice, kajti vsi imajo Janeza za preroka.«

²⁷Zato so Jezusu odvrnili: »Ne vemo.« On pa jim je rekel: »Tudi jaz vam ne povem, s kakšno oblastjo to delam.«

Prilika o dveh sinovih

²⁸»Kaj se vam zdi? Nekdo je imel dva sina. Stopil je k prvemu in rekel: 'Sin, pojdi danes delat v vinograd!'

²⁹Odgovoril je: 'Nočem.' Toda pozneje se je premislil in šel.

³⁰Stopil je k drugemu in rekel isto. Ta je odgovoril: 'Grem, moj gospod,' vendar ni šel.

³¹Kateri od teh dveh je spolnil očetovo voljo?« Rečejo: »Prvi.« Jezus jim reče: »Resnično vam povem: cestinarji in nečistnice pojdejo pred vami v božje kraljestvo.

³²Prišel je namreč Janez k vam in vam kazal pot pravičnosti in mu niste verjeli; cestinarji in nečistnice pa so mu verjeli. Vi ste to videli in se tudi potlej niste skesali, da bi mu verjeli.«

Prilika o vinogradu in viničarjih

(Mr 12,1–12; Lk 20,9–19)

³³»Poslušajte drugo priliko! Bil je hišni gospodar, ki je zasadil vinograd, ga obdal z ograjo, izkopal v njem stiskalnico in sezidal stolp, nato ga je dal v najem viničarjem in odpotoval.

³⁴Ko se je približal čas trgatve, je poslal svoje služabnike k viničarjem, da bi dobili njegov pridelek.

³⁵Viničarji so njegove služabnike zgrabili in enega pretepli, drugega ubili in spet drugega kamnali.

³⁶Potem je poslal druge služabnike, več kakor prej, in storili so z njimi prav tako.

³⁷Nazadnje je poslal k njim svojega sina, češ: 'Mojega sina bodo spoštovali.'

³⁸Ko so viničarji zagledali sina, so si rekli: 'To je dedič. Dajmo, ubijmo ga in se polastimo njegove dediščine!'

³⁹Zgrabili so ga, vrgli iz vinograda in ubili.

⁴⁰Ko bo torej prišel gospodar vinograda, kaj bo storil s temi viničarji?«

⁴¹Rečejo mu: »Hudobneže bo kruto pokončal, vinograd pa dal v najem drugim viničarjem, ki mu bodo ob svojem času dajali pridelek.«

⁴²Jezus jim reče: »Ali niste nikoli brali v knjigah Svetega pisma:

‘Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogelni kamen. Gospod je to storil in je čudovito v naših očeh.’

⁴³Zato vam pravim: vzelo se vam bo božje kraljestvo in dalo ljudstvu, ki bo dajalo njegove sadove.«

⁴⁴Kdor bo padel na ta kamen, se bo razbil; in na kogar bo on padel, ga bo strl.

⁴⁵Ko so véliki duhovniki in farizeji slišali njegove prilike, so spoznali, da govori o njih.

⁴⁶Poskušali so ga zgrabiti, pa so se zbali množice, ker ga je imela za preroka.

Matej 22

Prilika o svatbi

(Lk 14,15–24)

¹Jezus jim je spet spregovoril v prilikah.

²»Nebeško kraljestvo je podobno kralju, ki je napravil svatbo svojemu sinu.

³Poslal je svoje služabnike, da skličejo povabljene na svatbo, vendar ti niso hoteli priti.

⁴Znova je poslal druge služabnike z naročilom: ‘Recite povabljenim: Glejte, obed sem vam pripravil. Moji voli in pitana teleta so zaklana in vse je pripravljeno; pridite na svatbo!’

⁵Ti pa se niso zmenili, temveč so odšli: eden na svojo njivo, drugi po kupčiji;

⁶ostali pa so zgrabili njegove služabnike, jih osramotili in pobili.

⁷Kralj se je tedaj razjezil in poslal svojo vojsko, da so pobili tiste morilce in njihovo mesto požgali.

⁸Nato je rekel služabnikom: ‘Svatba je pripravljena, toda povabljeni jè niso bili vredni.

⁹Pojdite torej na križišča in kogarkoli tam najdete, ga povabite na svatbo.’

¹⁰Služabniki so odšli na ceste in zbrali vse, ki so jih našli, hudobne in dobre, in svatovska dvorana se je napolnila z gosti.

¹¹Ko je kralj prišel goste pogledat, je opazil tam človeka, ki ni imel svatovske obleke.

¹²Reče mu: 'Priatelj, kako si prišel semkaj, ko nimaš svatovske obleke?' Ta pa je molčal.

¹³Tedaj je kralj ukazal strežnikom: 'Zvežite mu noge in roke in ga vrzite ven v temo, tam bo jok in škripanje z zobmi.'¹⁴Veliko je namreč poklicanih, toda malo izvoljenih.«

Davek cesarju

(Mr 12,13–17; Lk 20,20–26)

¹⁵Tedaj so farizeji odšli in se posvetovali, kako bi ga ujeli v besedi.

¹⁶K njemu pošljejo svoje somišljenike skupaj s heródovcji in ti ga vprašajo: »Učitelj, vemo, da si resnicoljuben in res učiš tako živeti, kakor hoče Bog, in se ne meniš za nikogar, ker se ne oziraš na osebo.

¹⁷Povej nam torej, kaj se ti zdi: ali je dovoljeno dajati cesarju davek ali ne?«

¹⁸Jezus je spoznal njihovo zvitost in rekel: »Kaj me skušate, hinavci?

¹⁹Pokažite mi davčni denar!« Dali so mu denar.

²⁰Nato jih vpraša: »Čigava je ta podoba in napis?«

²¹Odgovorijo mu: »Cesarjeva.« Tedaj jim reče: »Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega.«

²²Ko so to slišali, so se začudili, ga pustili in odšli.

Kako je z vstajenjem

(Mr 12,18–27; Lk 20,27–40)

²³Tisti dan so prišli k njemu saduceji, ki pravijo, da ni vstajenja, in so ga vprašali:

²⁴»Učitelj, Mojzes je rekel: 'Če kdo umrje brez otrok, naj se njegov brat oženi z njegovo ženo in obudi potomstvo svojemu bratu.'²⁵Bilo pa je pri nas sedem bratov. Prvi se je oženil in umrl. Ker ni imel otrok, je zapustil ženo svojemu bratu;

²⁶tako tudi drugi in tretji, vsi do sedmega.

²⁷Za vsemi je nazadnje umrla tudi žena.

²⁸Čigava bo torej ob vstajenju? Vsi so jo namreč imeli za ženo.«

²⁹Jezus jim je odgovoril: »Motite se, ker ne poznate ne Svetega pisma ne božje moči.

³⁰Ob vstajenju se namreč ne bodo ne ženili ne možile, temveč bodo kakor angeli v nebesih.

³¹O vstajenju mrtvih pa, ali niste brali, kaj vam je rekel Bog:

³²‘Jaz sem Bog Abrahamov in Bog Izakov in Bog Jakobov?’ Ni pa Bog mrtvih, temveč živih.«

³³Ko so množice to slišale, so strmele nad njegovim naukom.

Največja zapoved

(Mr 12,28–34; Lk 10,25–28)

³⁴Farizeji pa so zvedeli, da je saduceje prisilil k molku in so se zbrali na istem kraju.

³⁵Eden izmed njih, bil je učitelj postave, ga je skušal in vprašal:

³⁶»Učitelj, katera je največja zapoved v postavi?«

³⁷Odgovoril mu je: »‘Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in z vso dušo in z vsem mišljenjem.’

³⁸To je največja in prva zapoved.

³⁹Druga pa je njej enaka: ‘Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.’

⁴⁰Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.«

Vprašanje o Davidovem sinu

(Mr 12,35–37; Lk 20,41–44)

⁴¹Ko so bili farizeji zbrani, jih je Jezus vprašal:

⁴²»Kaj mislite o Kristusu? Čigav sin je?« Odgovorijo mu: »Davidov.«

⁴³On jim reče: »Kako ga torej David po navdihnjenju imenuje Gospod, ko pravi:

⁴⁴‘Gospod je rekel mojemu Gospodu: sédi na moja desnica, dokler ne položim tvojih sovražnikov pod tvoje noge.’

⁴⁵Če ga torej David imenuje Gospod, kako more biti njegov sin?«

⁴⁶In nobeden mu ni mogel odgovoriti besede, tudi se ga ni upal od tistega dne kdo še kaj vprašati.

Matej 23

Jezus obtožuje pismouke in farizeje

(Mr 12,38–40; Lk 11,37–52; 20,45–47)

¹Tedaj je Jezus spregovoril množicam in svojim učencem:

²»Mojzesovo učiteljsko mesto so zasedli pismouki in farizeji.

³Delajte vse in se držite vsega, kar vam rečejo, po njihovih delih pa se ne ravnajte; govorijo namreč, pa ne delajo.

⁴Vežejo težka in neznosna bremena in jih nalagajo ljudem na rame, sami pa jih še s prstom nočejo premakniti.

⁵Vsa svoja dela opravljajo zato, da bi jih ljudje videli. Napravljajo si širše molitvene jermene in podaljšujejo resice na obleki.

⁶Radi imajo častna mesta na gostijah, prve sedeže v shodnicah,

⁷pozdrave na cestah in da jim ljudje pravijo ‘učitelj’.

⁸Vi pa ne pustite, da bi vam rekli ‘učitelj’, kajti eden je vaš Učitelj, vi vsi ste pa bratje.

⁹Tudi na zemlji nikogar ne imenujte ‘oče’, kajti eden je vaš Oče, ta, ki je v nebesih.

¹⁰Tudi se ne dajte imenovati ‘vodniki’, kajti eden je vaš Vodnik, Kristus.

¹¹Največji med vami bodi vaš strežnik.

¹²Kdor se bo poviševal, bo ponižan; in kdor se bo poniževal, bo povišan.

¹³A gorje vam, pismouki in farizeji! Hinavci. Pred ljudmi zaklepate nebeško kraljestvo. Sami ne greste noter, tistim, ki bi radi vstopili, pa ne pustite.

¹⁴[Gorje vam, pismouki in farizeji! Hinavci. Vdovam požirate hiše, medtem ko hinavsko opravljate dolge molitve; zaradi tega boste strože sojeni.]

¹⁵Gorje vam, pismouki in farizeji! Hinavci. Prepotujete morje in kopno, da enega samega pridobite za svojo vero; in ko se to zgodi, ga naredite za sina pekla, dvakrat hujšega od sebe.

¹⁶Gorje vam, slepi vodniki, ki pravite: 'Če kdo priseže pri templju, ga prisega ne veže; če pa priseže pri tempeljskem zlatu, ga veže.'¹⁷Nespametni in zaslepljeni! Kaj je vendar več: zlato ali tempelj, ki zlato posvečuje?

¹⁸Pravite tudi: 'Če kdo priseže pri oltarju, ga prisega ne veže, če pa priseže pri daru, ki je na njem, ga veže.'

¹⁹Zaslepljeni! Kaj je vendar več: dar ali oltar, ki dar posvečuje?

²⁰Kdor torej priseže pri oltarju, priseže pri njem in pri vsem, kar je na njem.

²¹Kdor priseže pri templju, priseže pri njem in pri tem, ki v njem prebiva.

²²Kdor pa priseže pri nebu, priseže pri božjem prestolu in pri tistem, ki sedi na njem.

²³Gorje vam, pismouki in farizeji! Hinavci. Desetino dajete od mete, kopra in kumine, opustili pa ste, kar je pomembnejše v postavi: pravičnost, usmiljenje in zvestobo. To bi bilo treba storiti, onega pa ne opustiti.

²⁴Zaslepljeni vodniki! Komarja precejate, kamelo pa požirate.

²⁵Gorje vam, pismouki in farizeji! Hinavci. Kozarec in skledo čistite od zunaj, znotraj pa ste polni ropa in nezmernosti.

²⁶Zaslepljeni farizej! Očisti najprej kozarec znotraj, da bo čist tudi zunaj.

²⁷Gorje vam, pismouki in farizeji! Hinavci. Podobni ste pobeljenim grobovom, ki so na zunaj lepi, znotraj pa so polni mrtvaških kosti in vsakršne gnusobe.

²⁸Tako se tudi vi na zunaj kažete ljudem poštene, znotraj pa ste polni hinavščine in krivice.

²⁹Gorje vam, pismouki in farizeji! Hinavci. Zidate grobnice prerokom in krasite spomenike pravičnih

³⁰ter govorite: 'Če bi mi živeli v dneh naših očetov, ne bi sodelovali z njimi pri prelivanju preroške krvi.'

³¹Tako sami proti sebi spričujete, da ste sinovi tistih, ki so morili preroke.

³²Le dopolnite mero svojih očetov!

³³Kače, gadja zalega! Kako boste ubežali peklenški kazni?

³⁴Zato, pogledjte, pošiljam k vam preroke, modrijane in pismouke, nekatere boste pobili in križali, druge boste bičali v svojih shodnicah in pregnjali od mesta do mesta,

³⁵da pride nad vas vsa pravična kri, ki je bila prelita na zemlji, od pravičnega Ábela do krvi Zaharíja, Berehjájevega sina, ki ste ga ubili med templjem in oltarjem.

³⁶Resnično vam povem: vse to bo prišlo nad ta rod.«

Jezus toži nad Jeruzalemom

(Lk 13,34–35)

³⁷»Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš preroke in kamnáš tiste, ki so k tebi poslani! Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor zbira koklja svoja piščeta pod peruti, pa niste hoteli.

³⁸Zato bo vaša hiša zapuščena.

³⁹Povem vam pa: odslej me ne boste videli, dokler ne porečete: 'Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!'«

Matej 24

Govor o ponovnem prihodu

Jezus napove razdejanje templja

(Mr 13,1–2; Lk 21,5–6)

¹Jezus je šel iz templja. Ko je odhajal, so stopili k njemu njegovi učenci in mu pogled obrnili na tempeljske stavbe.

²Rekel jim je: »Vidite vse to, kajne? Resnično vam povem: tu zagotovo ne bo ostal kamen na kamnu; vse bo porušeno.«

Začetek gorja

(Mr 13,3–13; Lk 21,7–19)

³Ko pa je sedel na Oljski gori, so stopili k njemu učenci in ga na samem vprašali: »Povej nam, kdaj bo to in kakšno znamenje bo napovedovalo tvoj prihod in dovršitev sveta?«

⁴Jezus jim je odgovoril: »Glejte, da vas kdo ne premoti!

⁵Veliko jih bo namreč nastopilo pod mojim imenom in bodo govorili: 'Jaz sem Kristus,' tako da bodo mnoge zbegali.

⁶Slišali pa boste o vojnah in novice o vojskovanjih; glejte, da se ne daste zbegati! Vse to se namreč mora zgoditi, vendar to še ne bo dovršitev.

⁷Vstal bo narod zoper narod, država zoper državo. Lakota in potresi bodo na raznih krajih,

⁸vendar bo vse to kakor začetek porodnih bolečin.

⁹Takrat vas bodo izročali mučenju in vas bodo morili. Vsi narodi vas bodo sovražili zaradi mojega imena.

¹⁰Veliko jih bo takrat klonilo. Izdajali bodo drug drugega in se sovražili.

¹¹Nastopilo bo veliko lažnih prerokov in bodo mnoge premotili.

¹²Ker bo krivica narasla, bo ljubezen pri mnogih ugasnila.

¹³Kdor pa bo vztrajal do konca, bo rešen.

¹⁴In ta evangelij kraljestva bodo oznanjali po vsem svetu v pričevanje vsem narodom, in takrat pride dovršitev.«

Velika stiska

(Mr 13,14–23; Lk 21,20–24)

¹⁵»Ko boste torej videli na svetem kraju gnusobo opustošenja, ki jo je napovedal prerok Daniel – kdor bere, naj razume –

¹⁶takrat naj beže v hribe, kateri so v Judeji.

- ¹⁷Kdor bo na strehi, naj ne hodi dol, da bi kaj vzel iz svoje hiše;
- ¹⁸in kdor bo na polju, naj se ne vrača domov po svoj plašč.
- ¹⁹Gorje pa nosečim in doječim v tistih dneh!
- ²⁰Molíte, da ne bi bežali pozimi ali na soboto.
- ²¹Takrat bo namreč velika stiska, kakršne ni bilo od začetka sveta do zdaj in je tudi nikdar več ne bo.
- ²²In če tisti dnevi ne bi bili skrajšani, ne bi bil rešen noben človek; toda zaradi izvoljenih bodo ti dnevi skrajšani.
- ²³Če vam tedaj kdo poreče: 'Tukaj je Kristus' ali 'Tam je', ne verjemite,
- ²⁴kajti pojavili se bodo lažni kristusi in lažni preroki. Delali bodo velika znamenja in čudeže, tako da bi lahko zapeljali celo izvoljene, če bi bilo mogoče.
- ²⁵Mislite na to, naprej sem vam povedal.
- ²⁶Če vam torej porečejo: 'V puščavi je,' ne hodíte tja; ali 'V hiši je,' ne verjemite.
- ²⁷Kakor pride blisk od vzhoda in posveti do zahoda, tako bo tudi s prihodom Sina človekovega.
- ²⁸Kjer je mrhovina, tam se zbirajo jastrebi.«

Prihod sina človekovega

(Mr 13,24–27; Lk 21,25–28)

- ²⁹»Tako po stiski tistih dni bo sonce otemnelo in luna ne bo dajala svetlobe. Zvezde bodo padale z neba in nebeške sile se bodo majale.
- ³⁰Tedaj se bo prikazalo na nebu znamenje Sina človekovega in tolkli se bodo po prsih vsi rodovi na zemlji. Videli bodo Sina človekovega, kako prihaja na oblakih neba z veliko močjo in slavo.
- ³¹Poslal bo svoje angele ob mogočnem donenju trobente in zbrali bodo njegove izvoljene od štirih vetrov, od enega konca neba do drugega.«

Od smokvinega drevesa se učite

(Mr 13,28–31; Lk 21,29–33)

³²»Smokvino drevo pa naj vas nauči: Kadar postane njegova veja že mužévná in listje odganja, veste, da je poletje blizu.

³³Tako tudi vi: kadar boste videli vse to, védite, da je blizu, tik pred vrati.

³⁴Resnično vam povem: ta rod ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi.

³⁵Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa zagotovo ne bodo prešle.«

Nihče ne vé ne dneva ne ure

(Mr 13,32–37; Lk 17,26–30.34–36)

³⁶»Za tisti dan in uro pa ne vé nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče.

³⁷Kakor je bilo namreč v Nóetovih dneh, tako bo tudi ob prihodu Sina človekovega.

³⁸Kakor so namreč v dneh pred potopom jedli in pili, se ženili in se možíle do dne, ko je šel Nóe v ladjo,

³⁹in niso ničesar zaslutili, dokler ni prišel potop in vse odnesel, tako bo tudi ob prihodu Sina človekovega.

⁴⁰Takrat bosta dva na polju: Bog bo enega sprejel, drugega pustil.

⁴¹Dve bosta mleli na kamnu: ena bo sprejeta, druga puščena.

⁴²Čujte torej, ker ne veste, kateri dan pride vaš Gospod!

⁴³Zavedajte se: Hišni gospodar bi ostal buden, če bi vedel, kdaj pride tat, in ne bi pustil spodkopati svoje hiše.

⁴⁴Zato bodite tudi vi pripravljeni, kajti ob uri, ko ne mislite, bo prišel Sin človekov.«

Zvesti in nezvesti služabnik

(Lk 12,41–48)

⁴⁵»Kdo je torej zvesti in razumni služabnik, ki ga je gospodar postavil nad svojo služinčad, da jo oskrbi z živežem o pravem času?

⁴⁶Blagor tistemu služabniku, ki ga bo njegov gospodar ob svojem prihodu našel, da tako dela!

- ⁴⁷Resnično vam povem: čez vse svoje premoženje ga bo postavil.
- ⁴⁸Če pa je služabnik malomaren in si misli: 'Mojega gospoda še dolgo ne bo'
- ⁴⁹in začne pretepati sohlapce, jé in popiva s pijanci,
- ⁵⁰pa bo prišel gospodar tega služabnika ob dnevu, ko ga ne pričakuje, in ob uri, za katero ne vé;
- ⁵¹takrat ga bo grozovito kaznoval in mu dal delež, ki gre hinavcem; tam bo jok in škripanje z zobmi.«

Matej 25

Prilika o desetih družicah

- ¹»Takrat bo nebeško kraljestvo podobno desetim družicam, ki so vzele svetilke in šle ženinu naproti.
- ²Pet izmed njih je bilo nespametnih in pet pametnih.
- ³Nespametne so vzele svetilke, niso pa prinesle olja s seboj.
- ⁴Pametne pa so s svetilkami vred vzele olja v posodicah.
- ⁵Ker se je ženin mudil, so vse podremale in zaspale.
- ⁶Opolnoči pa je nastalo vpitje: 'Glejte, ženin gre! Pojdite mu naproti!'
- ⁷Tedaj so vse družice vstale in pripravile svetilke.
- ⁸Nespametne so rekle pametnim: 'Dajte nam svojega olja, ker naše svetilke ugašajo!'
- ⁹Toda pametne so odvrnile: 'Nikakor! Da ne poide nam in vam, pojdite raje k prodajalcem in si ga kupite!'¹⁰Medtem ko so šle kupovat, je prišel ženin, in tiste, ki so bile pripravljene, so šle z njim na svatbo in vrata so se zaprla.
- ¹¹Pozneje so prišle še druge družice in klicale: 'Gospod, gospod, odpri nam!'
- ¹²On pa jim je odgovoril: 'Resnično vam povem: ne poznam vas!'
- ¹³Čujte torej, ker ne veste ne dneva ne ure!«

Prilika o talentih

(Lk 19,11–27)

¹⁴»Bo namreč kakor s človekom, ki se je odpravljajal na potovanje in sklical svoje služabnike ter jim izročil svoje premoženje.

¹⁵Enemu je dal pet talentov, drugemu dva in tretjemu enega, vsakemu po njegovi zmožnosti, in odpotoval.

¹⁶Ta, ki je prejel pet talentov, je šel takoj z njimi trgovat in pridobil pet drugih.

¹⁷Prav tako je tisti, ki je prejel dva, pridobil dva druga.

¹⁸Oni pa, ki je prejel enega, je šel, skopal jamo in denar svojega gospodarja skrnil.

¹⁹Po dolgem času je prišel gospodar teh služabnikov in napravil z njimi obračun.

²⁰Pristopil je ta, ki je prejel pet talentov. Prinesel je pet drugih in rekel: 'Gospod, pet talentov si mi dal, glej pet drugih sem pridobil.'

²¹Gospodar mu je rekel: 'Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Pojdi v veselje svojega gospodarja!'

²²Nato je pristopil tisti, ki je dobil dva talenta, in rekel: 'Gospod, dva talenta si mi dal, glej, dva druga sem pridobil.'

²³Gospodar mu je rekel: 'Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Pojdi v veselje svojega gospodarja!'

²⁴Nazadnje je pristopil oni, ki je dobil en talent, in rekel: 'Gospod, vedel sem, da si trd človek: Žanješ, kjer nisi sejal, in pobiraš, kjer nisi dajal.'

²⁵Zbal sem se in sem šel ter svoj talent zakopal v zemljo. Na, tu imaš, kar je tvojega!'

²⁶Gospodar pa mu je rekel: 'Malopridni in leni služabnik! Vedel si, da žanjem, kjer nisem sejal, in pobiram, kjer nisem dajal.'

²⁷Zato bi moral dati moj denar v hranilnico in ob vrnitvi bi jaz prejel svojo lastnino z obrestmi vred.

²⁸Vzemite mu talent in ga dajte tistemu, ki jih ima deset;

²⁹kajti vsakemu, ki ima, se bo dalo in bo imel obilo, tistemu pa, ki nima, se bo vzelo še to, kar ima.

³⁰Neporabnega služabnika pa vrzite ven v temo, kjer bo jok in škripanje z zobmi.’«

Poslednja sodba

³¹»Ko pride Sin človekov v svoji slavi in vsi angeli z njim, takrat bo sédel na prestol svojega veličastva.

³²Pred njim se bodo zbrali vsi narodi in ločil bo ene od drugih, kakor pastir loči ovce od ovnov.

³³Ovce bo postavil na svojo desnico, ovne pa na levico.

³⁴Tedaj bo kralj rekel tistim, ki bodo na desnici: ‘Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta! Prejmite v posest kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta!

³⁵Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli,

³⁶nag sem bil in ste me oblekli, bolan sem bil in ste me oskrbeli, v ječi sem bil in ste prišli k meni.’

³⁷Tedaj mu bodo pravični odgovorili: ‘Gospod, kdaj smo te videli lačnega in te nasitili ali žejnega in ti dali piti?

³⁸Kdaj smo te videli tujca in te sprejeli ali nagega in te oblekli?

³⁹Kdaj smo te videli bolnega ali v ječi in smo prišli k tebi?’⁴⁰Kralj jim bo odgovoril: ‘Resnično vam povem: karkoli ste storili enemu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste storili meni.’

⁴¹Tedaj poreče tudi tistim, ki bodo na levici: ‘Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom!

⁴²Kajti lačen sem bil in mi niste dali jesti, žejen sem bil in mi niste dali piti,

⁴³tujec sem bil in me niste sprejeli, nag sem bil in me niste oblekli, bolan sem bil in v ječi in me niste oskrbeli.’

⁴⁴Tedaj bodo tudi ti odgovorili: ‘Gospod, kdaj smo te videli lačnega in žejnega ali tujca ali nagega ali bolnega ali v ječi in ti nismo postregli?’

⁴⁵Tedaj jim bo odgovoril: ‘Resnično vam povem: vse, česar niste storili enemu izmed teh najmanjših, tudi meni niste storili.’⁴⁶Ti pojdejo, da prejmejo večno kazen, pravični pa večno življenje.»

Matej 26

Trpljenje, smrt in vstajenje

Zarota zoper Jezusa

(Mr 14,1–2; Lk 22,1–2; Jn 11,45–53)

¹Ko je Jezus končal vse te govore, je rekel svojim učencem:

²»Veste, da bo čez dva dni velika noč; in Sin človekov bo izdan, da ga bodo križali.«

³Tedaj so se zbrali veliki duhovniki in starešine ljudstva na dvoru velikega duhovnika, ki mu je bilo ime Kajfa.

⁴Sklenili so, da bodo Jezusa z zvijačo prijeli in usmrtili,

⁵vendar so dejali: »Nikar na praznik, da ne nastane hrup med ljudstvom.«

Žena v Betániji mazili Jezusa

(Mr 14,3–9; Jn 12,1–8)

⁶Ko je bil Jezus v Betániji v hiši Simona Gobavca,

⁷se mu je približala neka žena. Imela je alabastrno posodico dragega odišavljenega olja in ga zlila na njegovo glavo, ko je sedel pri mizi.

⁸Ko so učenci to videli, so zagodrnjali: »Čemú ta potrata?

⁹To bi namreč lahko dobro prodali in dali ubogim.«

¹⁰Jezus je to spoznal in jim rekel: »Kaj delate ženi težave? Saj mi je vendar dobro delo storila.

¹¹Uboge imate namreč vedno med seboj, mene pa nimate vedno.

¹²Ko je zlila to olje na moje telo, ga je mazilila za moj pogreb.

¹³Resnično vam povem: kjerkoli po svetu bodo oznanjali ta evangelij, bodo pripovedovali tudi to, kar je ona storila, njej v spomin.«

Juda se dogovori, da bo Jezusa izdal

(Mr 14,10–11; Lk 22,3–6)

¹⁴Tedaj je šel eden izmed dvanajsterih, po imenu Juda Iškarijót, k velikim duhovnikom

¹⁵in rekel: »Kaj mi hočete dati in vam ga izdam?« Ti pa so mu določili trideset srebrnikov.

¹⁶Odslej je iskal priložnost, da bi ga izročil.

Velikonočna večerja z učenci

(Mr 14,12–21; Lk 22,7–14.21–23; Jn 13,21–30)

¹⁷Prvi dan opresnikov so prišli k Jezusu učenci in ga vprašali: »Kje hočeš, da ti pripravimo velikonočno večerjo?«

¹⁸Odgovoril jim je: »Pojdite v mesto k temu in temu in mu recite: 'Učitelj pravi: moj čas je blizu, pri tebi želim obhajati velikonočno večerjo s svojimi učenci.'«

¹⁹In učenci so storili, kakor jim je Jezus naročil ter pripravili večerjo.

²⁰Ko se je zvečerilo, je sédel z dvanajsterimi za mizo.

²¹Med jedjo je rekel: »Resnično vam povem: eden izmed vas me bo izdal.«

²²Učenci so se silno užalostili in ga začeli drug za drugim spraševati: »Saj menda nisem jaz, Gospod?«

²³On pa je odgovoril: »Kateri je z menoj pomočil roko v skledo, ta me bo izdal.

²⁴Sin človekov sicer gre, kakor je o njem pisano, toda gorje tistemu človeku, ki ga izdaja! Boljše bi bilo zanj, da bi se ne bil rodil.«

²⁵Oglasil pa se je izdajalec Juda in ga vprašal: »Učitelj, saj menda nisem jaz?« Odvrne mu: »Ti sam si rekel!«

Postavitev evharistije

(Mr 14,22–26; Lk 22,15–20; 1 Kor 11,23–25)

²⁶Medtem ko so jedli, je Jezus vzel kruh, zmolil nad njim blagoslov, ga razlomil, dal učencem in rekel: »Vzemite, jejte, to je moje telo.«

²⁷Nato je vzel kelih, se zahvalil, jim ga dal in rekel: »Pijte iz njega vsi!

²⁸To je namreč moja kri, kri zaveze, ki se za mnoge preliva v odpuščanje grehov.

²⁹A povem vam: poslej ne bom več pil od tega sadu vinske trte do tistega dne, ko bom pil z vami novega v kraljestvu svojega Očeta.«

³⁰Ko so odpeli zahvalno pesem, so odšli proti Oljski gori.

Jezus napove, da ga bo Peter zatajil

(Mr 14,27–31; Lk 22,31–34; Jn 13,36–38)

³¹Tedaj jim Jezus reče: »Vi vsi se boste to noč pohujšali nad menoj, kajti pisano je:

‘Udaril bom pastirja in razkropile se bodo ovce črede.’

³²Ko bom pa vstal, pojdem pred vami v Galilejo.«

³³Peter je posegel v besedo in mu rekel: »Če se bodo vsi pohujšali nad teboj, se jaz nikdar ne bom.«

³⁴Jezus mu je rekel: »Resnično ti povem: preden bo to noč petelin zapel, me boš trikrat zatajil.«

³⁵Peter mu reče: »Tudi če bi bilo treba umreti s teboj, ne, ne bom te zatajil.« Tako so rekli tudi vsi drugi učenci.

Jezus na vrtu Getsémani

(Mr 14,32–42; Lk 22,39–46)

³⁶Nato pride Jezus z njimi na pristavo, ki se imenuje Getsémani, in jim reče: »Sédite tukaj, medtem stopim tja, da bom molil.«

³⁷S seboj vzame Petra in oba Zebedéjeva sinova. Začne se žalostiti in trepetati.

³⁸Tedaj jim reče: »Moja duša je žalostna do smrti, ostanite tukaj in čujte z menoj!«

³⁹Nato je stopil malo naprej, padel na obraz in molil: »Moj Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, vendar ne, kakor jaz hočem, ampak kakor ti.«

⁴⁰Vrne se k učencem in vidi, da spijo. Tedaj reče Petru: »Takó, eno uro niste mogli ostati budni z menoj?

⁴¹Čujte in molíte, da ne zaidete v skušnjava! Duh je sicer pripravljen, a telo je slabotno.«

⁴²Spet drugič je šel in molil: »Moj Oče, če ne more ta kelih mimo, ne da ga pijem, naj se zgodi tvoja volja!«

⁴³Ko se je vrnil, je spet videl, da spijo, kajti njihove oči so bile dremotne.

⁴⁴Pustil jih je, spet odšel in v tretje molil z istimi besedami.

⁴⁵Nato pride k učencem in jim reče: »Sedaj spite in počivajte! Glejte, približala se je ura, ko izročajo Sina človekovega v roke grešnikov.

⁴⁶Vstanite, pojdimo! Tisti, ki me izdaja, se je približal.«

Jezusa primejo

(Mr 14,43–50; Lk 22,47–53; Jn 18,3–12)

⁴⁷Medtem ko je še govoril, je prišel Juda, eden izmed dvanajsterih, in z njim velika množica z meči in koli, ki so jo poslali véliki duhovniki in starešine ljudstva.

⁴⁸Izdajalec se je z njimi domenil za znamenje: »Kogar bom poljubil, tisti je, njega primite!«

⁴⁹Takoj je stopil k Jezusu in rekel: »Pozdravljen, učitelj!« in ga poljubil.

⁵⁰Jezus pa mu je rekel: »Priatelj, stôri, za kar si prišel!« Tedaj so se zrinili naprej, stegnili roke po Jezusu in ga prijeli.

⁵¹Tisti hip je eden od Jezusovih spremljevalcev potegnil svoj meč, mahnil po služabniku vélikega duhovnika in mu odsekal uho.

⁵²Tedaj mu Jezus reče: »Spravi meč na njegovo mesto, kajti vsi, ki primejo za meč, bodo z mečem pokončani.

⁵³Ali misliš, da ne morem prositi svojega Očeta in bi mi takoj dal na voljo več kot dvanajst legij angelov,

⁵⁴toda kako naj se potem spolnijo besede Svetega pisma, da se mora tako zgoditi?»

⁵⁵Tisto uro je Jezus rekel množicam: »Kakor nad razbojnika ste prišli z meči in koli, da bi me prijeli. Dan na dan sem sedel v templju in učil, pa me niste prijeli.«

⁵⁶Vse to pa se je zgodilo, da so se spolnili spisi prerokov. Tedaj so ga vsi učenci zapustili in zbežali.

Jezus pred vélikim zborom

(Mr 14,53–65; Lk 22,54–55.63–71; Jn 18,13–14.19–24)

⁵⁷Ti, ki so Jezusa prijeli, so ga odvedli k vélikemu duhovniku Kajfu, kjer so se zbrali pismouki in starešine.

⁵⁸Peter pa je šel od daleč za njim do palače vélikega duhovnika. Stopil je noter in sedel med služabnike, da bi videl, kako se bo končalo.

⁵⁹Véliki duhovniki in ves véliki zbor so iskali lažnivega pričevanja zoper Jezusa, da bi ga usmrtili,

⁶⁰vendar ga niso našli, čeprav se je priglasilo veliko lažnivih prič. Nazadnje sta nastopili dve

⁶¹in rekli: »Ta je dejal: 'Božji tempelj morem podreti in ga v treh dneh postaviti.'«

⁶²Tedaj je véliki duhovnik vstal in mu rekel: »Nič ne odgovoriš? Kaj je to, kar ti pričajo zoper tebe?«

⁶³Jezus pa je molčal. Véliki duhovnik mu je rekel: »Zarotim te pri živem Bogu, da nam poveš, ali si ti Kristus, Božji Sin.«

⁶⁴Jezus mu odvrne: »Ti sam si rekel. Toda povem vam: poslej boste videli Sina človekovega sedeti na desnici Vsemogočnega in priti na oblakih neba.«

⁶⁵Tedaj je véliki duhovnik pretrgal svojo obleko in rekel: »Bogokletje je izrekel! Kaj potrebujemo še prič? Glejte, zdaj ste slišali bogokletje.

⁶⁶Kaj se vam zdi?« Oni pa so odvrnili: »Smrt zasluži!«

⁶⁷Nato so mu pljuvali v obraz in ga bíli s pestmi. Drugi so ga klofutali

⁶⁸in govorili: »Prerokuj nam, Kristus, kdo te je udaril.«

Peter zataji Jezusa

(Mr 14,66–72; Lk 22,56–62; Jn 18,15–18.25–27)

⁶⁹Peter pa je medtem sedel zunaj na dvorišču. Približala se mu je neka dekla in rekla: »Tudi ti si bil z Jezusom Galilejcem.«

⁷⁰On pa je vpricho vseh tajil: »Ne vem, kaj praviš.«

⁷¹Ko je šel v vežo, ga je na pragu zagledala druga in rekla tistim, ki so bila tam: »Ta je bil z Jezusom nazaréjcem.«

⁷²Spet je tajil, in sicer s prisego: »Ne poznam tega človeka!«

⁷³Malo nato so tisti, ki so stali tam, stopili k Petru in mu rekli: »Zares, tudi ti si izmed njih, saj te že tvoja govorica izdaja.«

⁷⁴Tedaj se je začel zaklinjati in prisegati: »Ne poznam tega človeka!« In takoj je petelin zapel.

⁷⁵In Peter se je spomnil besede, ki mu jo je rekel Jezus: »Preden bo petelin zapel, me boš trikrat zatajil.« Šel je ven in se bridko zjokal.

Matej 27

Jezusa odvedejo pred Pilata

(Mr 15,1; Lk 22,1–2; Jn 18,28–32)

¹Ko se je zdanilo, so vsi veliki duhovniki in starešine ljudstva sklenili, da Jezusa usmrtiljo.

²Nato so ga zvezali in odpeljali. Izročili so ga upravitelju Pilatu.

Smrt Juda Iškarijóta

(Apd 1,18–19)

³Ko je izdajalec Juda videl, da so Jezusa obsodili, se je skesal. Prinesel je velikim duhovnikom in starešinam trideset srebrnikov nazaj ter

⁴rekel: »Grešil sem, ker sem izdal nedolžno kri.« Oni pa so rekli: »Kaj nam mar? To je tvoja stvar.«

⁵Tedaj je vrgel srebrnike proti templju, se umaknil ter šel in se obesil.

⁶Véliki duhovniki so vzeli srebrnike in dejali: »Ne smemo jih dati v tempeljsko zakladnico, ker so cena krvi.«

⁷Posvetovali so se in zanje kupili lončarjevo njivo za pokopališče tujcev,

⁸zato se tista njiva do danes imenuje Njiva krvi.

⁹Tedaj se je spolnilo, kar je bilo rečeno po preroku Jeremiju: »Vzeli so trideset srebrnikov, ceno tistega, ki so ga ocenili nekateri Izraelovi sinovi.

¹⁰Zanje so kupili lončarjevo njivo, kakor mi je naročil Gospod.«

Jezus pred Pilatom

(Mr 15,2–5; Lk 23,2–5; Jn 18,33–38)

¹¹Jezusa so postavili pred upravitelja, ki ga je vprašal: »Ti si judovski kralj?« Jezus je odgovoril: »Ti tako praviš.«

¹²Ko so ga véliki duhovniki in starešine obtoževali, ni nič odgovarjal. Tedaj mu Pilat reče:

¹³»Ne slišiš, koliko pričajo zoper tebe?«

¹⁴Jezus pa mu ni odgovoril niti na eno besedo, tako da se je upravitelj zelo čudil.

Jezusa obsodijo na smrt

(Mr 15,6–15; Lk 23,13–25; Jn 18,39–19,16)

¹⁵O prazniku pa je upravitelj navadno ljudstvu izpustil jetnika, katerega so hoteli.

¹⁶Takrat so imeli zloglasnega jetnika, ki mu je bilo ime Jezus Barába.

¹⁷Ko so se torej zbrali, jih je Pilat vprašal: »Katerega hočete, da vam izpustim: Jezusa Barába ali Jezusa, ki se imenuje Kristus?«

¹⁸Vedel je namreč, da so ga izdali iz nevoščljivosti.

¹⁹Ko pa je sedel na sodnem stolu, mu je njegova žena poslala sporočilo: »Nič ne imej s tem pravičnim, kajti danes sem v sanjah veliko trpela zaradi njega.«

²⁰Medtem so véliki duhovniki in starešine pregovorili ljudstvo, naj zahtevajo Barába, Jezusa pa pogubijo.

²¹Upravitelj jih vpraša: »Katerega od teh dveh hočete, da vam izpustim?« »Barába,« rečejo.

²²»Kaj naj torej storim z Jezusom, ki se imenuje Kristus?« jih vpraša Pilat. Vsi zavpijejo: »Križan naj bo!«

²³Vpraša jih: »Kaj je vendar storil hudega?« Oni pa so kar naprej kričali: »Križan naj bo!«

²⁴Ko je Pilat sprevidel, da nič ne opravi, ampak da hrup čedalje bolj narašča, je vzel vodo, si vpricho množice umil roke in rekel: »Nedolžen sem pri krvi tega človeka. To je vaša stvar!«

²⁵Vse ljudstvo je odvrnilo: »Njegova kri na nas in na naše otroke!«

²⁶Tedaj jim je izpustil Barába, Jezusa pa dal bičati; nato ga je izročil, da bi ga križali.

Vojaki zasmehujejo Jezusa

(Mr 15,16–20; Jn 19,2–3)

²⁷Upraviteljevi vojaki so tedaj vzeli Jezusa s seboj v sodno hišo in zbrali okrog njega vso četo.

²⁸Slekli so ga in ognili s plaščem škrlatne barve.

²⁹Iz trnja so spletli krono in mu jo dali na glavo in trst v njegovo desnico. Poklekovali so pred njim in ga zasmehovali: »Pozdravljen, judovski kralj!«

³⁰Pljuvali so vanj, mu vzeli trst in ga z njim tepli po glavi.

³¹Ko so ga nehali zasmehovati, so mu slekli plašč in ga oblekli v njegovo obleko ter ga odvedli, da bi ga križali.

Jezusa križajo

(Mr 15,21–32; Lk 23,26–43; Jn 19,17–27)

³²Ko so šli ven, so naleteli na moža iz Ciréne, ki mu je bilo ime Simon. Primorali so ga, da je nesel njegov križ.

³³Ko so dospeli na kraj, ki se imenuje Gólgota, to je lobanjska vzpetina,

³⁴so mu dali piti vina, pomešanega z žolčem. Ko je pokusil, ni hotel piti.

³⁵Potem ko so ga križali, so si z žrebanjem razdelili njegova oblačila.

³⁶Nato so sedli tja in ga stražili.

³⁷Nad njegovo glavo so dali napis o njegovi krivdi: »To je Jezus, judovski kralj.«

³⁸Takrat so z njim vred križali dva razbojnika, enega na desni, drugega na levi.

³⁹Tisti, ki so hodili mimo, so ga sramotili, majali z glavo

⁴⁰in govorili: »Ti, ki podiraš tempelj in ga v treh dneh postavljaš, reši sam sebe! Če si Božji Sin, stopi s križa!«

⁴¹Podobno so se mu posmehovali tudi véliki duhovniki s pismouki in starešinami in govorili:

⁴²»Druge je reševal, sebe pa ne more rešiti! Izraelov kralj je, naj stopi zdaj s križa in bomo verovali vanj.

⁴³Zaupal je v Boga, naj ga zdaj reši, če hoče, saj je rekel: 'Božji Sin sem.'«

⁴⁴Tako sta ga sramotila tudi razbojnika, ki sta bila z njim vred križana.

Jezusova smrt

(Mr 15,33–41; Lk 23,44–49; Jn 19,28–30)

⁴⁵Ob šesti uri se je stemnilo po vsej deželi in je bilo temno do devete ure.

⁴⁶Okrog devete ure je Jezus zaklical z močnim glasom: »Elí, Elí, láma sabaktáni?« to je: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?«

⁴⁷Ko so nekateri, ki so tam stali, to slišali, so rekli: »Ta kliče Elíja.«

⁴⁸Brž je stekel eden izmed njih, vzел gobo, jo napojil s kisom, nataknil na trst in mu poskušal dati piti.

⁴⁹Drugi pa so govorili: »Pústi, poglejmo, če ga pride Elíja rešit!«

⁵⁰Jezus je spet zaklical z močnim glasom in izdihnil.

⁵¹Tedaj se je zagrinjalo v templju pretrgalo na dvoje od vrha do tal. Zemlja se je stresla in skale so se razpočile.

⁵²Grobovi so se odprli in veliko teles svetih, ki so umrli, je vstalo.

⁵³Po njegovem vstajenju so šli iz grobov in prišli v sveto mesto ter se mnogim prikazali.

⁵⁴Ko so pa stotnik in ti, ki so z njim stražili Jezusa, čutili potres in kar se je zgodilo, so se silno prestrašili in govorili: »Resnično, ta je bil Božji Sin!«

⁵⁵Bilo pa je tam precéj žená, ki so gledale od daleč. Od Galileje sèm so spremljale Jezusa in mu stregle.

⁵⁶Med njimi so bile Marija Magdalena in Marija, mati Jakobova in Jožefova, ter mati Zebedéjevih sinov.

Jezusov pogreb

(Mr 15,42–47; Lk 23,50–56; Jn 19,38–42)

⁵⁷Ko se je zvečerilo, je prišel bogat mož iz Arimatéje, Jožef po imenu, ki je bil tudi Jezusov učenec.

⁵⁸Stopil je k Pilatu in prosil za Jezusovo telo. Tedaj je Pilat ukazal, naj telo izročijo.

⁵⁹Jožef ga je vzel, zavil v čist platnen prt

⁶⁰in položil v svoj novi grob, ki ga je bil vsekal v skalo. Ko je zavalil velik kamen k vhodu v grob, je odšel.

⁶¹Marija Magdalena in ona druga Marija pa sta ostali tam ter sedeli nasproti grobu.

Straža pri grobu

⁶²Drugi dan, to je po dnevu pripravljanja, so se véliki duhovniki in farizeji zbrali pri Pilatu in mu

⁶³rekli: »Gospod, spomnili smo se, da je tisti zapeljivec, ko je bil še živ, rekel: 'Po treh dneh bom vstal.'

⁶⁴Ukaži torej, naj grob zastražijo do tretjega dne, da morda ne pridejo njegovi učenci, ga ukradejo in ljudem porečejo: 'Vstal je od mrtvih.' In tako bo zadnja prevara hujša od prve.«

⁶⁵Pilat jim je rekel: »Saj imate stražo. Pojdite in zastražite grob, kakor veste!«

⁶⁶Oni pa so šli in zavarovali grob, tako da so kamen zapečatili in postavili stražo.

Matej 28

Jezusovo vstajenje

(Mr 16,1–8; Lk 24,1–24; Jn 20,1–10)

¹Ko je minila sobota in se je svital prvi dan tedna, sta prišli Marija Magdalena in ona druga Marija pogledat grob.

²In glej, nastal je močan potres, kajti Gospodov angel je prišel iz nebes. Pristopil je in odvalil kamen ter sédel nanj.

³Njegova podoba je bila kakor blisk in njegova obleka bela kakor sneg.

⁴Od strahu pred njim so stražarji strepetali in bili kakor mrtvi.

⁵Angel pa je spregovoril in rekel ženama: »Vama se ni treba bati! Vem, da iščeta Jezusa, križanega.

⁶Ni ga tukaj. Vstal je, kakor je bil rekel! Stopíta sèm in poglejta kraj, kamor so ga položili.

⁷Pojdita brž in povejta njegovim učencem: 'Vstal je od mrtvih! Pred vami pojde v Galilejo, tam ga boste videli.' Glejta, povedal sem vama.«

⁸Brž sta zapustili grob in prestrašeni, pa silno veseli stekli sporočit njegovim učencem.

⁹Na lepem jima pride Jezus naproti in reče: »Pozdravljeni!« Onidve pristopita, mu objameta noge in ga počastita.

¹⁰Tedaj jima Jezus reče: »Ne bojta se! Pojdita in sporočita mojim bratom, naj gredo v Galilejo; tam me bodo videli.«

Sporočilo stražarjev

¹¹Ko sta bili še na poti, so nekateri stražarji prispeli v mesto in sporočili vélikim duhovnikom vse, kar se je zgodilo.

¹²Ti so se zbrali s starešinami na posvet. Vojakom so dali veliko denarja in naročili:

¹³»Recite: ‘Ponoči, ko smo mi spali, so prišli njegovi učenci in so ga ukradli.’

¹⁴In če bi to prišlo na ušesa upravitelju, ga bomo mi pogovorili in dosegli, da boste brez skrbi.«

¹⁵Vzeli so denar in storili, kakor so jih poučili. Tako je ta govorica razširjena med Judi do današnjega dne.

Jezus pooblasti učence

(Mr 16,14–18; Lk 24,36–49; Jn 20,19–23; Apd 1,6–8)

¹⁶Enajst učencev se je odpravilo v Galilejo na goro, kamor jim je bil Jezus naročil.

¹⁷Ko so ga zagledali, so se mu do tal priklonili, nekateri pa so dvomili.

¹⁸Jezus se jim je približal in spregovoril: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji.

¹⁹Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence. Krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha

²⁰in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal! Védite pa, jaz sem z vami vse dni do dovršitve sveta.«

Marko

Marko 1

Priprava na Jezusovo javno delovanje

Janez Krstnik pridiga

(Mt 3,1–12; Lk 3,1–9.15–17; Jn 1,19–28)

- ¹Evangelij Jezusa Kristusa, Božjega Sina, se začneja,
- ²kakor je zapisano pri preroku Izaiju: »Glej, svojega glasnika pošljem pred teboj, ki bo pripravil tvojo pot.
- ³Glas vpijočega v puščavi: Pripravite pot Gospodu, zravnajte mu steze.«
- ⁴Tako je nastopil Janez Krstnik v puščavi in oznanjal krst spreobrnjenja za odpuščanje grehov.
- ⁵K njemu so prihajali iz vse Judeje in vsi iz Jeruzalema. Dajali so se mu krstiti v reki Jórdan in se spovedovali svojih grehov.
- ⁶Janez je nosil obleko iz kamelje dlake in usnjen pas okoli ledij. Užival je kobilice in med divjih čebel.
- ⁷Oznanjal je: »Za menoj pride močnejši od mene in jaz nisem vreden, da bi se sklonil pred njim in mu odvezal jermenček njegovih sandal.
- ⁸Jaz sem vas krstil z vodo, on pa vas bo krstil v Svetem Duhu.«

Jezusov krst

(Mt 3,13–17; Lk 3,21–22)

- ⁹Tiste dni je prišel Jezus iz Nazareta v Galileji in Janez ga je krstil v Jórdanu.
- ¹⁰Brž ko je stopil iz vode, je zagledal odprta nebesa in Duha, ki se je kakor golob spuščal nanj.
- ¹¹In zaslišal se je glas iz nebes: »Ti si moj ljubljeni Sin, zelo sem te vesel.«

Hudi duh skuša Jezusa

(Mt 4,1–11; Lk 4,1–13)

- ¹²Takoj nato ga je Duh odvedel v puščavo.
- ¹³V puščavi je ostal štirideset dni in satan ga je skušal. Živel je med zvermi in angeli so mu stregli.

Jezusovo delovanje v Galileji

Začetek javnega delovanja

(Mt 4,12–17; Lk 4,14–15)

- ¹⁴Ko pa so Janeza zaprli, je šel Jezus v Galilejo. Oznanjal je božji evangelij
¹⁵in govoril: »Čas se je dopolnil in božje kraljestvo je blizu. Spreobrnite se in verujte evangeliju!«

Jezus pokliče štiri ribiče

(Mt 4,18–22; Lk 5,1–11)

- ¹⁶Ko je hodil ob Galilejskem jezeru, je zagledal Simona in Andreja, Simonovega brata, ko sta metala mreže v jezero; bila sta namreč ribiča.
¹⁷Jezus jima je rekel: »Hodita za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi!«
¹⁸Takoj sta pustila mreže in šla za njim.
¹⁹Ko je šel malo naprej, je zagledal Jakoba, Zebedéjevega sina, in njegovega brata Janeza, ki sta bila tudi v čolnu in popravljala mreže.
²⁰In takoj ju je poklical. Pustila sta očeta Zebedéja z najemniki vred v čolnu in odšla za njim.

Mož z nečistim duhom

(Lk 4,31–37)

- ²¹Prišli so v Kafarnáum. Takoj v soboto je šel v shodnico in učil.
²²Ljudje so se zelo čudili njegovemu nauku, kajti učil jih je kakor tisti, ki ima oblast, in ne kakor pismouki.
²³V njihovi shodnici je bil ravno tedaj človek z nečistim duhom in je zavpil:
²⁴»Kaj imamo opraviti s teboj, Jezus Nazaréčan? Si nas prišel pokončat? Vem, kdo si: Sveti od Boga.«
²⁵Tedaj mu je Jezus zagrozil: »Utihni in pojdi iz njega!«
²⁶In nečisti duh ga je stresel, zavpil na ves glas in šel iz njega.
²⁷Vsi so ostrmeli in se menili: »Kaj je to? Nov nauk s popolno oblastjo. Celo nečistim duhovom ukazuje in so mu pokorni.«
²⁸In glas o njem se je takoj razširil povsod po Galileji.

Jezus jih veliko ozdravi

(Mt 8,14–17; Lk 4,38–41)

²⁹Ko so prišli iz shodnice, so se z Jakobom in Janezom takoj napotili v Simonovo in Andrejevo hišo.

³⁰Simonova tašča je ležala zaradi mrzlice in brž mu povedo o njej.

³¹Pristopil je, jo prijel za roko in jo vzdignil. Mrzlica je odnehala in ona jim je stregla.

³²Ko se je zvečerilo in je sonce zašlo, so prinašali k njemu vse bolnike in obsedence.

³³Vse mesto se je zbralo pred hišnimi vrati.

³⁴Ozdravil je veliko bolnikov z različnimi boleznimi in izgnal veliko hudih duhov. Teh pa ni pustil do besede, ker so vedeli, kdo je.

Jezus potuje in uči

(Lk 4,42–44)

³⁵Navsezgodaj, ko je bilo še čisto temno, je vstal, se odpravil ven na samotni kraj in tam molil.

³⁶Simon in njegovi tovariši so pohiteli za njim.

³⁷Ko ga najdejo, mu rečejo: »Vsi te iščejo.«

³⁸Odgovori jim: »Pojdimo drugam, v bližnja naselja, da bom tudi tam pridigal, kajti za to sem prišel.«

³⁹Prihajal je v njihove shodnice po vsej Galileji, učil in izganjal hude duhove.

Jezus očisti gobavca

(Mt 8,1–4; Lk 5,12–16)

⁴⁰K njemu pride gobavec in ga na kolenih prosi: »Če hočeš, me moreš očistiti.«

⁴¹Zasmilil se mu je, stegnil je roko, se ga dotaknil in mu rekel: »Hočem, bodi očiščen!«

⁴²Gobe so v hipu zginile in bil je očiščen.

⁴³Takoj ga je odpravil in mu zabičal:

⁴⁴»Glej, da nikomur nič ne poveš, ampak pojdi, pokaži se duhovniku in prinesi za svoje očiščenje, kar je zapovedal Mojzes, njim v pričevanje.«

⁴⁵Ko je ta odšel, je začel na vsa usta razglašati in pripovedovati, kaj se je zgodilo, tako da Jezus ni mogel več javno v mesto, ampak je bival zunaj v samotnih krajih. In vendar so od vseh strani prihajali k njemu.

Marko 2

Jezus ozdravi hromega

(Mt 9,1–8; Lk 5,17–26)

¹Ko je čez nekaj dni spet prišel v Kafarnáum, se je razvedelo, da je v hiši.

²Veliko se jih je nabralo, tako da še v veži ni bilo več prostora, in jim je oznanjal besedo.

³Kar na lepem so prišli k njemu s hromim, ki so ga štirje nosili.

⁴Ker ga zaradi gneče niso mogli prinesiti predenj, so nad krajem, kjer je bil, odkrili streho in spustili skozi odprtino nosila, na katerih je hromi ležal.

⁵Ko Jezus vidi njihovo vero, reče hromemu: »Sin, odpuščeni so ti grehi!«

⁶Sedelo pa je tam nekaj pismoukov, ki so v srcu premišljevali:

⁷»Kaj ta tako govori? To je bogokletje! Kdo more odpuščati grehe razen Boga?«

⁸Jezus v duhu takoj spozna, da pri sebi tako mislijo, in jim reče: »Kaj tako premišlujete v svojih srcih?

⁹Kaj je laže? Reči hromemu: 'Odpuščeni so ti grehi' ali reči: 'Vstani, vzemi nosila in hodi?'¹⁰Ampak da boste vedeli, da ima Sin človekov oblast na zemlji odpuščati grehe,«

¹¹reče tedaj hromemu: »Vstani, vzemi nosila in pojdi domov!«

¹²Mož je vstal, takoj pograbil nosila in vpričo vseh odšel, tako da so vsi strmeli in slavili Boga: »Kaj takega nismo še nikoli videli.«

Jezus pokliče Lévi

(Mt 9,9–13; Lk 5,27–32)

¹³Spet je odšel k jezeru. Vse ljudstvo je prihajalo k njemu in jih je učil.

¹⁴Spotoma je zagledal Léviya, Alféjevega sina, ki je sedel pri mitnici, in mu rekel: »Hôdi za menoj!« Vstal je in šel za njim.

¹⁵Nekega dne je Jezus sedel pri mizi v njegovi hiši. Veliko cestninarjev in grešnikov je sedelo z njim in z njegovimi učenci; bilo jih je namreč veliko, ki so hodili za njim.

¹⁶Ko je nekaj pismoukov, prežetih s farizejsko miselnostjo, videlo, da je s cestninarji in grešniki, so rekli njegovim učencem: »Kako to, da je s cestninarji in grešniki?«

¹⁷Jezus je to slišal in jim rekel: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, temveč bolni. Nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.«

Vprašanje glede posta

(Mt 9,14–17; Lk 5,33–39)

¹⁸Ko so se Janezovi učenci in farizeji postili, so prišli nekateri k Jezusu in ga vprašali: »Zakaj se Janezovi učenci in somišljeniki farizejev postijo, tvoji učenci pa ne?«

¹⁹Jezus jim odgovori: »Ali se morejo svatje postiti, ko je ženin pri njih? Dokler je ženin med njimi, se ne morejo postiti.

²⁰Prišli pa bodo dnevi, ko jim bo ženin vzet, in takrat, tisti dan, se bodo postili.

²¹Nihče ne prišije krpe iz neudelanega blaga na staro obleko, sicer nov našiv stari obleki še kaj odtrga in nastane še večja luknja.

²²In nihče ne vliva novega vina v stare mehove, sicer vino mehove razžene in je z mehovi vred uničeno. Zato: novo vino v nove mehove!«

Učenci v soboto smukajo klasje

(Mt 12,1–8; Lk 6,1–5)

²³Primerilo se je, da je šel v soboto skozi žitna polja, in njegovi učenci so spotoma začeli smukati klasje.

²⁴Farizeji so mu dejali: »Vidiš, kaj delajo v soboto. To ni dovoljeno!«

²⁵Odgovori jim: »Ali niste nikoli brali, kaj je storil David, ko je zašel v stisko in postal lačen sam in tisti, ki so bili z njim?

²⁶Kako je šel ob času vélikega duhovnika Abjatárja v božjo hišo in jedel daritveni kruh, katerega smejo jesti samo duhovniki, in ga dal tudi tistim, ki so bili z njim?«

²⁷Nato jim je rekel: »Sobota je zaradi človeka in ne človek zaradi sobote.

²⁸Zato je Sin človekov tudi gospodar sobote.«

Marko 3

Mož s suho roko

(Mt 12,9–14; Lk 6,6–11)

¹Spet je šel v shodnico. Tam je bil človek, ki je imel suho roko.

²Prežali so nanj, ali ga bo v soboto ozdravil, da bi ga lahko zatožili.

³Tedaj reče možu s suho roko: »Vstani in stopi v sredo!«

⁴Njim pa reče: »Ali se sme v soboto delati dobro ali húdo, življenje rešiti ali uničiti?« Ti pa so molčali.

⁵Jezno jih premeri z očmi in žalosten nad zakrknjenostjo njihovih src reče možu: »Stegni roko!« Stegnil jo je in roka je bila spet zdrava.

⁶Farizeji so pri priči odšli in se s heródovcí posvetovali zoper njega, kako bi ga pogubili.

Množica ob jezeru

⁷Jezus se je s svojimi učenci umaknil k jezeru in veliko ljudi iz Galileje je šlo za njim. Tudi iz Judeje,

⁸Jeruzalema, Iduméje in dežele onkraj Jórdana ter iz okolice Tira in Sídoná so prišli k njemu; velika množica teh, ki so slišali, kako velike reči je delal.

⁹Tedaj je rekel učencem, naj mu pripravijo čoln, da množica ne bi pritiskala nanj.

¹⁰Veliko jih je namreč ozdravil, zato so vsi, ki so bili v težavah, tiščali za njim, da bi se ga dotaknili.

¹¹Kadar so ga ljudje, ki so bili pod vplivom nečistih duhov, videli, so padali predenj in vpili: »Ti si Božji Sin!«

¹²Vendar jim je odločno prepovedoval, da bi ga razglašali.

Jezus izbere dvanajstere

(Mt 10,1–4; Lk 6,12–16)

¹³Nato je šel na goro in poklical k sebi, katere je sam hotel. In prišli so k njemu.

¹⁴Postavil jih je dvanajst, katere je imenoval tudi apostole, da bi bili pri njem in bi jih pošiljal pridigat

¹⁵ter bi imeli oblast izganjati hude duhove.

¹⁶Postavil je torej dvanajstere: Simona, ki ga je imenoval Peter,

¹⁷Jakoba, Zebedéjevega sina, in Jakobovega brata Janeza, katerima je nadel ime Boanêrg, kar pomeni Sinova groma,

¹⁸Andreja, Filipa, Bartolomeja, Mateja, Tomaža, Jakoba, Alféjevega sina, Tadeja, Simona Kananája

¹⁹in Juda Iškarijóta, ki ga je pa izdal.

Jezus in Bélcebub

(Mt 12,22–32; Lk 11,14–23; 12,10)

²⁰Nato pride v hišo. Spet se zbere množica, tako da še jesti niso utegnili.

²¹Ko so njegovi to zvedeli, so odšli, da bi ga odpeljali, kajti govorilo se je, da ni pri pameti.

²²Pismouki, ki so prišli iz Jeruzalema, so govorili: »Bélcebub ga je obsedel in s poglavarjem hudih duhov izganja hude duhove.«

²³Tedaj jih je poklical k sebi in jim v prisposodobah dejal: »Kako more satan izganjati satana?

²⁴Če je kraljestvo razdvojeno, takšno kraljestvo ne more obstati.

²⁵Če je družina sprta med seboj, takšna družina ne more obstati.

²⁶Če se torej satan vzdigne sam proti sebi in se razdvoji, ne more obstati, temveč je konec z njim.

²⁷Nihče ne more vdreti v hišo močnega in mu izropati imetja, če prej močnega ne zveže; šele tedaj bo oropal njegovo hišo.

²⁸Resnično vam povem: ljudem bo vse odpuščeno, grehi in kletvine, kolikor jih bodo izrekli.

²⁹Kdor pa preklinja Svetega Duha, vekomaj ne bo dosegel odpuščanja, ampak ga bo greh večno bremenil.«

³⁰To je povedal, ker se je govorilo: »Nečisti duh ga je obsedel.«

Jezusova mati in bratje

(Mt 12,46–50; Lk 8,19–21)

³¹Tedaj pridejo njegova mati in njegovi bratje. Ostali so zunaj in sporočili, naj ga pokličejo.

³²Okrog njega je sedela množica, ko so mu rekli: »Glej, tvoja mati in tvoji bratje in tvoje sestre so zunaj in te želijo.«

³³Odgovoril jim je: »Kdo je moja mati in kdo moji bratje?«

³⁴Ozrl se je po tistih, ki so sedeli okrog njega, in rekel: »Poglejte, to so moja mati in moji bratje!

³⁵Kdor namreč spolni božjo voljo, ta je moj brat in sestra in mati.«

Marko 4

Prilika o sejavcu

(Mt 13,1–9; Lk 8,4–8)

¹Spet je začel učiti kraj jezera. Pri njem se je zbrala zelo velika množica, tako da je sédel v čoln in bil na jezeru, medtem ko je vsa množica stala ob jezeru na kopnem.

²Veliko jih je učil v prilikah in jim v duhu svojega nauka dejal:

³»Poslušajte! Sejavec je šel sejat.

⁴Pri sejanju je nekaj semena padlo kraj pota. Priletele so ptice in ga pozobale.

⁵Drugo je padlo na kamnita tla, kjer ni imelo veliko prsti. Hitro je pognalo, ker ni imelo globoke zemlje.

⁶Ko je bilo sonce visoko, je ovenelo, in ker ni imelo korenine, se je posušilo.

⁷Spet drugo je padlo med trnje. Trnje je zraslo in ga zadušilo, da ni obrodilo sadu.

⁸Spet drugo je padlo na dobro zemljo, raslo, se množilo in dajalo sad; eno je obrodilo trideseternega, drugo šestdeseternega in spet drugo stoternega.«

⁹Dodal je še: »Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!«

Namen prilik

(Mt 13,10–17; Lk 8,9–10)

¹⁰Ko je bil na samem, so ga tisti, ki so se z dvanajsterimi zadrževali okrog njega, vprašali, kaj pomenijo prilike.

¹¹Rekel jim je: »Vam je dana skrivnost božjega kraljestva; tistim, ki so zunaj, pa se vse daje v prilikah,

¹²da strme gledajo, pa ne vidijo, in napeto poslušajo, pa ne razumejo, da se ne spreobrnejo in se jim ne odpusti.«

Razlaga prilike o sejavcu

(Mt 13,18–23; Lk 8,11–15)

¹³In jim reče: »Te prilike ne razumete? Kako boste potem razumeli vse druge prilike?

¹⁴Sejavec seje besedo.

¹⁵Ljudje, pri katerih se beseda seje kraj pota, so tisti, ki sicer slišijo, toda brž pride satan in izruje vanje vsejano besedo.

¹⁶Posejani na kamnita tla so tisti, ki besedo z veseljem sprejmejo, takoj ko jo slišijo,

¹⁷nimajo pa v sebi korenine, ampak so nestanovitni. Ko nastane zaradi besede tiska ali preganjanje, takoj klonejo.

¹⁸Spet drugi so seme, vsejano med trnje. To so tisti, ki besedo poslušajo,

¹⁹toda posvetne skrbi, zapeljivost bogastva in druga poželenja se prikraujejo in jim zadušijo besedo, tako da ostanejo brez sadu.

²⁰V dobro zemljo vsejano seme so tisti, ki besedo poslušajo, se je oklenejo in obrodijo: eni tridesetero, drugi šestdesetero in spet drugi stoterno.«

Svetilka pod mernikom

(Lk 8,16–18)

²¹In rekel jim je: »Mar zato prinesejo svetilko, da jo postavijo pod mernik ali pod posteljo? Mar ne zato, da jo denejo na podstavek?

²²Nič ni namreč skrito, razen zato, da bi se razodelo, in nič ni skrivno, razen zato, da bi prišlo na dan.

²³Če ima kdo ušesa za poslušanje, naj poslušá!«

²⁴Dalje jim je rekel: »Pazíte, kaj poslušate! Po meri, s katero merite, se vam bo odmerilo in še navrglo se vam bo.

²⁵Kdor namreč ima, se mu bo dalo in kdor nima, se mu bo vzelo še tisto, kar ima.«

Prilika o rastočem žitu

²⁶Dalje je rekel: »Z božjim kraljestvom je kakor s človekom, ki vrže seme v zemljo.

²⁷Naj spi ali bedi, ponoči in podnevi, seme klije in raste, da sam ne vé kako.

²⁸Zemlja sama od sebe poraja bilko, nato klas in končno žito v klasu.

²⁹Ko sad dozori, hitro prime za srp, kajti čas žetve je tu.«

Prilika o gorčičnem zrnu

(Mt 13,31–32; Lk 13,18–19)

³⁰Rekel je še: »Čému naj primerjamo božje kraljestvo ali s kakšno priliko naj ga ponazorimo?

³¹Recimo: gorčičnemu zrnu, ki je takrat, ko ga vsejemo v zemljo, manjše od vseh semen na svetu.

³²Ko pa je vsejano, raste in postane večje od vseh povrtnin. Naredi velike veje, tako da morejo ptice izpod neba prebivati v njegovi senci.«

Zakaj v prilikah

(Mt 13,34–35)

³³V mnogih takih prilikah jim je oznanjal nauk, kakor so ga pač mogli razumeti.

³⁴Brez prilike jim ni govoril; svojim učencem pa je na samem vse razlagal.

Jezus pomiri vihar

(Mt 8,23–27; Lk 8,22–25)

³⁵Ko se je tisti dan zvečerilo, jim je rekel: »Prepeljimo se na drugo stran!«

³⁶Ko so odslovidi množico, so ga odpeljali s čolnom, v katerem je bil. Tudi drugi čolni so pluli z njim.

³⁷Nastal je velik vihar in valovi so pljuskali v čoln, tako da so ga že zalivali.

³⁸On pa je bil na krmi in spal na blazini. Zbudijo ga in mu rečejo: »Učitelj, ti ni mar, da se potapljamo?«

³⁹Tedaj je vstal. Zapretil je vetru in rekel jezeru: »Utihni! Miruj!« Veter se je polegel in nastala je globoka tišina.

⁴⁰Njim pa je rekel: »Kaj ste strahopetni? Ali še nimate vere?«

⁴¹Prevzel jih je velik strah in so se spraševali: »Kdo neki je ta, da sta mu pokorna celo veter in jezero?«

Marko 5

Jezus ozdravi obsedenca v Géراسi

(Mt 8,28–34; Lk 8,26–39)

¹Prispeli so na drugo stran jezera v géraško deželo.

²Takoj ko je stopil iz čolna, mu je prišel od grobov sèm nasproti človek z nečistim duhom.

³Bival je v zapuščenih grobnih votlinah in nihče ga ni mogel več zvezati niti z verigo.

⁴Večkrat je bil namreč v okovih in zvezan z verigami, pa je verige potrgal in okove zdrobil, tako da ga ni mogel nihče ukrotiti.

⁵Cele dneve in noči je prebil v grobnih votlinah in v hribih ter kričal in se tolkel s kamni.

⁶Ko je od daleč zagledal Jezusa, je pritekel, se mu do tal priklonil

⁷in na ves glas zavpil: »Kaj imam opraviti s teboj, Jezus, Sin Boga Najvišjega? Rotim te pri Bogu, ne muči me!«

⁸Jezus mu je bil namreč rekel: »Pojdi iz človeka, nečisti duh!«

⁹Nato ga je vprašal: »Kako ti je ime?« »Legija mi je ime,« mu reče, »ker nas je veliko,«

¹⁰in zelo ga je prosil, naj jih ne izžene iz tiste dežele.

¹¹Pasla pa se je ob vznožju hriba velika čreda svinj.

¹²Duhovi so ga prosili: »Pošlji nas k svinjam, da gremo vanje!«

¹³Dovolil jim je. Nečisti duhovi so šli iz njega in obsedli svinje. Čreda, okrog dva tisoč svinj, se je pognala po pobočju v jezero in v njem utonila.

¹⁴Njihovi pastirji so zbežali in to sporočili po mestu in zaselkih. Ljudje so prišli gledat, kaj se je zgodilo.

¹⁵Ko pridejo k Jezusu in zagledajo tega, ki je bil prej obseden z legijo, kako sedi oblečen in je pri zdravi pameti, se ustrašijo.

¹⁶Tisti, ki so videli, so jim pripovedovali, kako se je zgodilo z obsedenim, in o svinjah.

¹⁷Tedaj so ga začeli prositi, naj odide iz njihovih krajev.

¹⁸Ko je stopal v čoln, ga je ta, ki je bil prej obseden, prosil, da bi smel ostati pri njem.

¹⁹Vendar mu ni dovolil, temveč mu je rekel: »Pojdi domov k svojim ljudem in jim sporoči, kolikšne reči ti je storil Gospod in se te usmilil.«

²⁰Odšel je in začel oznanjati po Deseteromestju, kaj mu je storil Jezus; in vsi so se čudili.

Jáirova hči in žena, ki je krvavela

(Mt 9,18–26; Lk 8,40–56)

- ²¹Ko se je Jezus prepeljal s čolnom spet na drugo stran, se je zbrala okrog njega velika množica. Medtem ko je bil pri jezeru,
- ²²je prišel eden od predstojnikov shodnice, Jáir po imenu. Ko ga zagleda, pade k njegovim nogam
- ²³in ga zelo prosi: »Moja hčerka je v zadnjih zdihljajih. Pridi in položi roko nanjo, da ozdravi in ostane pri življenju!«
- ²⁴In odšel je z njim. Za njim se je odpravila velika množica in pritiskala nanj.
- ²⁵Med njo je bila tudi žena, ki je že dvanajst let krvavela.
- ²⁶Veliko je pretrpela od mnogih zdravnikov in porabila vse svoje premoženje, pa ji ni nič pomagalo, ampak se ji je celo poslabšalo.
- ²⁷Slišala je za Jezusa. V gneči se mu je od zadaj približala in se dotaknila njegove obleke.
- ²⁸Mislila si je: »Če se dotaknem le njegove obleke, bom ozdravela.«
- ²⁹V hipu se ji je kri ustavila in začutila je v telesu, da je ozdravljena nadloge.
- ³⁰Jezus je v sebi takoj zaznal, da je šla moč iz njega. Obrnil se je v množici in vprašal: »Kdo se je dotaknil moje obleke?«
- ³¹Njegovi učenci so mu rekli: »Saj vidiš, kako množica pritiska nate, pa sprašuješ: 'Kdo se me je dotaknil?'«
- ³²Oziral se je okrog, da bi videl tisto, ki je to storila.
- ³³Ker je žena vedela, kaj se je z njo zgodilo, je vsa v trepetu in strahu pristopila, se vrgla predenj in mu vse po pravici povedala.
- ³⁴Rekel ji je: »Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru in bodi ozdravljena svoje nadloge!«
- ³⁵Ko je še govoril, so prišli od predstojnikove hiše in sporočili Jáiru: »Tvoja hči je umrla, kaj še nadleguješ učitelja!«
- ³⁶Jezus sliši od strani, kaj pravijo, in reče predstojniku shodnice: »Ne boj se, samó veruj!«

³⁷Nikomur ni pustil, da bi šel z njim, razen Petru, Jakobu in Janezu, Jakobovemu bratu.

³⁸Ko pridejo pred predstojnikovo hišo, vidi vrvež in ljudi, ki jokajo in ženejo vik in krik.

³⁹Vstopi in jim reče: »Kaj se razburjate in jokate? Deklica ni umrla, ampak spi.«

⁴⁰In posmehovali so se mu. On pa vse odslovi in vzame s seboj očeta in mater deklice ter svoje spremljevalce in stopi tja, kjer je bila deklica.

⁴¹Deklico prime za roko in ji reče: »Talíta kum,« kar pomeni: »Deklica, rečem ti, vstani!«

⁴²Deklica je pri priči vstala in hodila; imela je namreč dvanajst let. Od začudenja so bili vsi iz sebe.

⁴³On pa jim je strogo naročil, naj tega nihče ne zve, in rekel, naj ji dajo jesti.

Marko 6

V Nazaretu Jezusa zavržejo

(Mt 13,53–58; Lk 4,16–30)

¹Šel je od tam in prišel v svoj domači kraj. Spremljali so ga tudi njegovi učenci.

²Ko je prišla sobota, je učil v shodnici. Mnogi, ki so ga poslušali, so začudeni govorili: »Odkod njemu to? Kakšna je ta modrost, ki mu je dana, in kakšni čudeži se godijo po njegovih rokah?»

³Kaj, ali ni to tisti tesar, sin Marije in brat Jakoba, Jozéja, Juda in Simona? Mar njegove sestre ne živijo pri nas?« In spotikali so se nad njim.

⁴Jezus pa jim je rekel: »Prerok ni brez časti, razen v domačem kraju, pri svojih sorodnikih in v svoji hiši.«

⁵In ni mogel tam storiti nobenega čudeža, samo na nekaj bolnikov je položil roke in jih ozdravil.

⁶In čudil se je njihovi neveri.

Jezus razpošlje dvanajstere

(Mt 10,1.5–15; Lk 9,1–6)

Obhodil je vasi v okolici in učil.

⁷Poklical je k sebi dvanajstere in jih začel pošiljati po dva in dva. Dajal jim je oblast nad nečistimi duhovi

⁸in jim naročil, naj razen palice ničesar ne jemljejo na pot, ne kruha ne popotne torbe ne denarja v pasu.

⁹Obujejo naj sandale, dveh oblek pa naj ne nosijo.

¹⁰Rekel jim je: »Kjerkoli stopite v hišo, ostanite tam, dokler ne odpotujete naprej.

¹¹Če pa vas kakšen kraj ne sprejme in vas ne poslušajo, pojdite od tam in otriesite prah s svojih nog v pričevanje proti njim.«

¹²In šli so ter ljudi klicali k spreobrnjenju.

¹³Izgnali so tudi veliko hudih duhov in veliko bolnikov mazilili z oljem ter jih ozdravili.

Smrt Janeza Krstnika

(Mt 14,1–12; Lk 9,7–9)

¹⁴Kralj Heród je slišal o Jezusu, kajti njegovo ime je postalo znano. Govorilo se je: »Janez Krstnik je vstal od mrtvih in zato delujejo v njem čudežne moči.«

¹⁵Drugi pa so govorili, da je Elija, in spet drugi, da je prerok, kakor vsi preroki.

¹⁶Ko je to zvedel Heród, je dejal: »Janez, ki sem ga dal obglaviti, je vstal.«

¹⁷Heród sam je bil poslal po Janeza in ga dal prijeti ter v ječi ukleniti zaradi Herodiáde, žene svojega brata Filipa, s katero se je bil oženil.

¹⁸Janez je namreč Heródu oponesel: »Ne smeš živeti z bratovo ženo!«

¹⁹Herodiáda ga je zasovražila in ga hotela umoriti, pa ga ni mogla.

²⁰Heród pa se je Janeza bal, ker je vedel, da je pravičen in svet mož, in ga je ščitil. Kadar ga je slišal, je bil v veliki zadregi, vendar ga je rad poslušal.

²¹Prišla pa je priložnost, ko je Heród za svoj rojstni dan priredil gostijo svojim velikašem, častnikom in galilejskim prvakom.

²²Vstopila je Herodiádina hči in zaplesala. Heródu in tem, ki so bili z njim pri mizi, se je prikupila in kralj je rekel deklici: »Prôsi me, karkoli hočeš, in ti bom dal.«

²³Celo prisegel ji je veliko: »Karkoli me poprosiš, ti bom dal, pa čeprav polovico svojega kraljestva.«

²⁴Šla je ven in vprašala svojo mater: »Kaj naj prosim?« Ta pa je rekla: »Glavo Janeza Krstnika.«

²⁵Urno je odhitela h kralju in ga prosila: »Hočem, da mi pri priči daš na pladnju glavo Janeza Krstnika.«

²⁶Kralj se je zelo užalostil, vendar ji zaradi prisege, ki jo je izrekel vpričo gostov, ni maral odreči.

²⁷Takoj je poslal po rablja in ukazal, naj prinese njegovo glavo. Ta je šel in ga v ječi obglavil.

²⁸Prinesel je na pladnju njegovo glavo in jo dal deklici, deklica pa jo je dala materi.

²⁹Ko so to zvedeli Janezovi učenci, so prišli, vzeli njegovo truplo in ga položili v grob.

Jezus nasiti pet tisoč mož

(Mt 14,13–21; Lk 9,10–17; Jn 6,1–14)

³⁰Apostoli se zberejo pri Jezusu in mu poročajo o vsem, kar so storili in učili.

³¹Tedaj jim reče: »Pojdite sami zase v samotni kraj in se nekoliko odpočijte!« Toliko ljudi je namreč prihajalo in odhajalo, da še jesti niso utegnili.

³²Odrinili so s čolnom sami zase v samotni kraj.

³³Veliko pa jih je videlo, da odhajajo, in so uganili, kam. Iz vseh mest so skupaj hiteli tja in prišli celó pred njimi.

³⁴Ko je izstopil, je zagledal veliko množico. Zasmilili so se mu, ker so bili kakor ovce brez pastirja in jih je začel učiti veliko stvari.

³⁵In ker je bila ura že pozna, so stopili k njemu njegovi učenci in mu rekli: »Samoten je ta kraj in ura je že pozna.

³⁶Odpústi jih, da gredo v bližnje zaselke in vasi ter si kupijo kaj jedi.«

³⁷Odgovoril jim je: »Dajte jim vi jesti!« Rekó mu: »Ali naj gremo nakupit kruha za dvesto denarjev in jim damo jesti?«

³⁸On pa jih vpraša: »Koliko hlebov imate? Pojdite in pogledajte!« Ko poizvedo, mu rečejo: »Pet in dve ribi.«

³⁹Tedaj jim je ukazal, naj vse po skupinah posadijo po zeleni travi.

⁴⁰Ko so posedli v gruĉah po sto in po petdeset,

⁴¹je vzel tistih pet hlebov in dve ribi, se ozrl proti nebu, blagoslovil in hlebe razlomil ter dajal svojim učencem, da bi ljudem postregli. Tudi ribi je razdelil med vse.

⁴²Vsi so jedli in se nasitili.

⁴³Nato so pobrali ostanke kruha in tudi rib, dvanajst polnih košev,

⁴⁴bilo pa je tistih, ki so jedli kruh, pet tisoĉ moŹ.

Jezus hodi po vodi
(Mt 14,22–33; Jn 6,15–21)

⁴⁵In takoj je primoral svoje učence, da so šli v ĉoln in se peljali pred njim na nasprotno stran proti Betsájdi, medtem pa je sam odpušĉal množice.

⁴⁶Ko se je loĉil od njih, je šel na goro molit.

⁴⁷Proti večeru je bil ĉoln sredi jezera, on sam pa na kopnem.

⁴⁸Videl je, kako se muĉijo z veslanjem, kajti veter jim je bil nasproten. Okrog ĉetrte noĉne straŹe je šel k njim, tako, da je hodil po jezeru. Hotel je iti mimo njih,

⁴⁹toda opazili so ga, da hodi po vodi. Mislili so, da je prikazen in so zavpili.

⁵⁰Vsi so ga namreč videli in se ustrašili. On pa je takoj začel govoriti z njimi. Dejal je: »Pogum! Jaz sem. Ne bojte se!«

⁵¹Nato je stopil k njim v čoln in veter je ponehal; bili so vsi iz sebe.

⁵²Niso še doumeli dogodka s hlebi, kajti njihovo srce še ni bilo dovzetno.

Jezus ozdravlja v Genezaréški deželi

(Mt 14,34–36)

⁵³Ko so se prepeljali, so pri Genézaretu dosegli kopno in pristali.

⁵⁴Brž, ko so stopili iz čolna, so ga že prepoznali.

⁵⁵Obtekli so vso tisto pokrajino in začeli prinašati bolnike na nosilih tja, kjer so slišali, da je.

⁵⁶Kamorkoli je prihajal, v vasi ali v mesta ali v zaselke, povsod so polagali na ceste bolnike. In prosili so ga, da bi se smeli dotakniti vsaj roba njegove obleke; in vsi, ki so se ga dotaknili, so ozdraveli.

Marko 7

Izročilo starih

(Mt 15,1–20)

¹In zberejo se okrog njega farizeji in nekateri pismouki, ki so prišli iz Jeruzalema,

²ter opazijo, da nekaj njegovih učencev jé z nečistimi, to je obredno neumitimi rokami.

³Farizeji namreč in Judje sploh se držijo izročila prednikov in ne jedo, če si prej skrbno ne umijejo rok.

⁴Tudi živil s trga ne jedo, če jih prej ne operejo. Še več drugih reči se držijo po izročilu: umivajo kozarce, vrče in bakrene lonce.

⁵Zato so ga farizeji in pismouki vprašali: »Zakaj se tvoji učenci ne ravnaajo po izročilu prednikov, ampak jedo kar z nečistimi rokami?«

⁶Odgovoril jim je: »Prerok Izaija je dobro prerokoval o vas hinavcih, kakor je pisano:

‘To ljudstvo me časti z ustnicami,

⁷a njihovo srce je daleč od mene. Zaman me častijo, ker učijo človeški nauk in zapovedi.'

⁸Božjo zapoved zametujete in se držite človeškega izročila.«

⁹In še jim je rekel: »Spretno izigravate božjo zapoved, da se držite svojega izročila!

¹⁰Mojzes je namreč rekel: 'Spoštuj očeta in mater' in 'Kdor preklinja očeta ali mater, naj ga zadene smrtna kazen.'

¹¹Vi pa pravite: 'Če kdo reče očetu ali materi: Vse, kar dolgujem tebi, je korbán,' to se pravi dar templju;

¹²s tem mu niti ne dovolite, da bi še kaj storil za očeta ali mater.

¹³S svojim izročilom, ki ga širite, razveljavljate božjo besedo. In še veliko temu podobnega počenjate.«

¹⁴Tedaj je spet poklical ljudi k sebi in jim govoril: »Poslušajte me vsi in umejte!

¹⁵Nič ni zunaj človeka, kar bi ga moglo omadeževati, če pride vanj, pač pa ga omadežuje to, kar pride iz človeka.

¹⁶[Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!]

¹⁷Ko se je od množice napotil v hišo, so ga njegovi učenci vprašali, kaj je mislil s to primero.

¹⁸Rekel jim je: »Tako, tudi vi nimate pameti? Mar ne razumete, da človeka ne more nič omadeževati,

¹⁹kar pride vanj od zunaj, ker ne pride v njegovo srce, ampak v želodec, in se nato izloči?« S tem je povedal, da so vse jedi čiste.

²⁰»Kar pride iz človeka,« je nadaljeval, »to ga omadežuje.

²¹Od znotraj namreč, iz človekovega srca, prihajajo hudobne misli, nečistovanja, tatvine, uboji,

²²prešuštva, pohlep, hudobija, zvijača, objestnost, nevoščljivost, bogokletje, napuh, nespamet.

²³Vse te hudobije prihajajo od znotraj in omadežujejo človeka.«

Jezus deluje zunaj Galileje

Vera Sirofeničanke

(Mt 15,21–28)

²⁴Vstal je in šel od tam v pokrajino Tira. Stopil je v neko hišo. Želel je, da bi nihče tega ne zvedel, vendar ni mogel ostati skrit.

²⁵Takoj je slišala o njem žena, katere hčerka je imela nečistega duha, in je prišla ter mu padla pred noge.

²⁶Žena je bila Grkinja, po rodu Sirofeničanka. Prosila ga je, naj bi izgnal hudega duha iz njene hčere.

²⁷Rekel ji je: »Pústi, da se najprej nasitijo otroci. Ni lepo jemati kruh otrokom in ga metati psičkom.«

²⁸Ona pa je odvrnila: »Gospod, tudi psički pod mizo jedo drobtinice, ki jih otroci mečejo proč.«

²⁹Rekel ji je: »Zaradi te besede pojdi, hudi duh je že šel iz tvoje hčere.«

³⁰Odšla je domov in našla deklico, ko je ležala v postelji; hudi duh je šel iz nje.

Jezus ozdravi gluhonemega

³¹Nato je odšel iz pokrajine Tira in šel skozi Sídon proti Galilejskemu jezeru v notranjost dežele Deseteromestja.

³²Tedaj mu privedejo gluhega, ki je tudi težkó govoril, in ga prosijo, da bi položil roko nanj.

³³Vzel ga je od množice vstran, mu položil prste v ušesa in se s slino dotaknil njegovega jezika.

³⁴Ozrl se je proti nebu, zavzdihnil in mu rekel: »Efetà!« to je »Odpri se!«

³⁵Pri priči so se mu odprla ušesa, sprostila se je vez njegovega jezika in je gladko govoril.

³⁶Naročil jim je, naj tega nikomur ne pripovedujejo; toda če jim je še tako naročal, so ga kar naprej razglašali

³⁷in na vso moč začudeni govorili: »Vse prav dela: gluhim daje, da slišijo, nemim, da govorijo.«

Marko 8

Jezus nasiti štiri tisoč mož

(Mt 15,32–39)

¹Tiste dni je bilo spet veliko ljudi pri njem in niso imeli kaj jesti. Poklical je k sebi učence in jim rekel:

²»Smilijo se mi ti ljudje, ker že tri dni vztrajajo pri meni in nimajo kaj jesti.

³Če jih lačne pošljem domov, bodo na poti omagali, kajti nekaj jih je prišlo od daleč.«

⁴Njegovi učenci so mu odgovorili: »Kako jih bo mogel kdo tukaj v puščavi nasitati s kruhom?«

⁵Vprašal jih je: »Koliko hlebov imate?« Dejali so: »Sedem.«

⁶Tedaj naroči, naj množica séde po tleh. Vzel je tistih sedem hlebov, se zahvalil, jih razlomil in dajal učencem, da bi jih delili; in razdelili so jih med množico.

⁷Imeli so tudi nekaj ribic. Ko jih je blagoslovil, je vêlel, naj jih ponudijo.

⁸Jedli so in se nasitili. Nato so pobrali ostanke kosov, sedem košar;

⁹bilo pa jih je okoli štiri tisoč. Nato jih je odpustil;

¹⁰sam pa je z učenci takoj stopil v čoln in se odpeljal v dalmanútske kraje.

Farizeji zahtevajo znamenje

(Mt 16,1–4)

¹¹Tedaj so prišli farizeji in začeli razpravljati z njim. Skušali so ga in zahtevali od njega znamenje z neba.

¹²Iz dna duše je vzdihnil in rekel: »Kaj, ta rod zahteva znamenje? Resnično vam povem: temu rodu ne bo dano znamenje.«

¹³In pustil jih je, spet stopil v čoln ter odplul na drugo stran jezera.

Kvas farizejev in Heródov kvas

(Mt 16,5–12)

¹⁴Pozabili so vzeti kruh; v čolnu so imeli en sam hleb s seboj.

¹⁵Opominjal jih je: »Pazíte, varujte se kvasa farizejev in Heródovega kvasa.«

¹⁶Oni pa so se med seboj menili, da nimajo kruha.

¹⁷Spoznal je to in jim rekel: »Kaj se pogovarjate, da nimate kruha? Kaj še vedno ne razumete in ne uvidite? Ali imate srce zaslepljeno?

¹⁸Oči imate, pa ne vidite, ušesa imate, pa ne slišite. Se ne spominjate,

¹⁹ko sem razlomil pet hlebov med pet tisoč, koliko polnih košev ostankov ste nabrali?« Rečejo mu: »Dvanajst.«

²⁰»In ko sem jih razlomil sedem med štiri tisoč, koliko polnih košar ostankov ste nabrali?« Rečejo mu: »Sedem.«

²¹Tedaj jim je rekel: »Mar še ne uvidite?«

Jezus ozdravi slepega v Betsájdi

²²Dospejo v Betsájdo. Privedejo mu slepega in ga prosijo, da bi se ga dotaknil.

²³Prijel je slepega za roko in ga povedel iz vasi. Nato mu je s slino omočil oči, položil nanj roke in ga vprašal: »Vidiš kaj?«

²⁴Slepi se je ozrl kvišku in rekel: »Zaznavam ljudi, kakor da bi drevesa hodila okrog.«

²⁵Nato mu je še enkrat položil roke na oči in je spregledal. Ozdravel je in vse razločno videl.

²⁶Poslal ga je domov z naročilom: »V vas pa nikar ne hôdi!«

Peter izpove vero

(Mt 16,13–20; Lk 9,18–21)

²⁷Nato je šel Jezus s svojimi učenci v vasi Cezaréje Filípove. Med potjo je učence spraševal: »Kaj pravijo ljudje, kdo sem?«

²⁸Odgovorili so: »Janez Krstnik; drugi, Elija; spet drugi, eden od prerokov.«

²⁹Potem jih je vprašal: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« Oglasil se je Peter in mu rekel: »Ti si Kristus.«

³⁰Nato jim je strogo naročil, naj nikomur ne pripovedujejo o njem.

Jezus napove svojo smrt in vstajenje

(Mt 16,21–28; Lk 9,22–27)

³¹In začel jih je učiti, kako bo Sin človekov moral veliko pretrpeti, kako ga bodo starešine, véliki duhovniki in pismouki zavrgli in umorili, a po treh dneh bo vstal.

³²O teh stvareh jim je odkrito govoril. Tedaj ga Peter potegne vstran in mu začne braniti.

³³On pa se je obrnil, pogledal po učencih in Petra posvaril: »Poberi se od mene, satan, ker ne misliš po božje, ampak po človeško!«

³⁴Tedaj je poklical k sebi množico z učenci vred in jim rekel: »Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sebi, vzame svoj križ in hodi za menoj.

³⁵Kdor namreč hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil, kdor pa svoje življenje izgubi zaradi mene in zaradi evangelija, ga bo rešil.

³⁶Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa pogubi?

³⁷Kaj neki more človek dati v zameno za svoje življenje?

³⁸Kdor pa se mene in mojih besed sramuje pred tem Bogu nezvestim in grešnim rodom, se ga bo sramoval tudi Sin človekov, ko bo prišel v slavi svojega Očeta s svetimi angeli.«

Marko 9

¹Rekel jim je tudi: »Resnično vam povem: nekateri izmed tu navzočih ne bodo umrli, dokler ne bodo videli, da je božje kraljestvo prišlo z močjo.«

Jezusova spremenitev

(Mt 17,1–13; Lk 9,28–36)

²Čez šest dni vzame Jezus s seboj Petra, Jakoba in Janeza in jih same povede na visoko goro v samoto. Tam se je vpričo njih spremenil.

³Njegova oblačila so se svetila bleščeče belo, da jih tako ne more pobeliti noben belivec na svetu.

⁴Prikazal se jim je Elíja z Mojzesom in pogovarjala sta se z Jezusom.

⁵Oglasil se je Peter in rekel Jezusu: »Učitelj, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Elíju enega.«

⁶Ni namreč vedel, kaj bi rekel, ker se jih je polotila groza.

⁷Naredil se je oblak in jih obdal s senco. Iz oblaka se je zaslišal glas: »To je moj ljubljeni Sin, poslušajte ga!«

⁸Ko so se naglo ozrli naokrog, niso videli nikogar več, razen Jezusa samega ob sebi.

⁹Medtem, ko so šli z gore, jim je zapovedal, naj nikomur ne razlagajo tega, kar so videli, dokler Sin človekov ne vstane od mrtvih.

¹⁰To besedo so ohranili zase in se med seboj menili, kaj pomeni vstati od mrtvih.

¹¹Tedaj so ga vprašali: »Zakaj pravijo pismouki, da mora prej priti Elíja?«

¹²Rekel jim je: »Elíja bo res prišel in bo vse prenovil, toda zakaj je potem pisano o Sinu človekovem, da bo veliko pretrpel in da bo zaničevan?«

¹³Sicer vam pa povem: Elíja je že prišel in so mu storili vse, kar so hoteli, kakor je pisano o njem.«

Jezus ozdravi božjastnega dečka

(Mt 17,14–20; Lk 9,37–43a)

¹⁴Ko so se vrnili k učencem, so zagledali veliko množico okrog njih in pismouke, ki so se prepirali z njimi.

¹⁵Takoj, ko so ljudje Jezusa opazili, so ostrmeli, odhiteli so k njemu in ga pozdravljali.

¹⁶Vprašal jih je: »Zakaj se prepirate z njimi?«

¹⁷Nekdo iz množice mu je odvrnil: »Učitelj, k tebi sem pripeljal svojega sina. Obsedel ga je nemi duh.«

- ¹⁸Kjerkoli ga napade, ga vrže na tla, da se peni, škriplje z zobmi in odreveni. Prosil sem tvoje učence, naj ga izženejo, pa ga niso mogli.«
- ¹⁹Odgovoril jim je: »O neverni rod! Doklej bom pri vas? Doklej vas bom prenašal? Pripeljite ga k meni!«
- ²⁰In privedli so ga k njemu. Kakor hitro ga je duh zagledal, je takoj dečka stresel, da je padel na tla, se premetaval in penil.
- ²¹Vprašal je njegovega očeta: »Koliko časa se mu že to dogaja?« Odgovoril je: »Od otroških let.
- ²²Večkrat ga je vrgel celo v ogenj in v vodo, da bi ga pokončal. Toda če kaj moreš, se nas usmili in nam pomagaj!«
- ²³Jezus mu je rekel: »Kaj se pravi: če moreš? Vse je mogoče tistemu, ki veruje.«
- ²⁴Dečkov oče je tedaj naglas zavpil: »Verujem, pomagaj mi v neveri!«
- ²⁵Ko je Jezus videl, da vrejo ljudje skupaj, je zapretil nečistemu duhu: »Nemi in gluhi duh, ukazujem ti: Pojdi iz njega in se ne vrni več vanj!«
- ²⁶Duh je zavpil, dečka močno stresel in šel iz njega. Deček je obležal, kakor bi bil mrtev, tako da so mnogi govorili: »Umr! je.«
- ²⁷Jezus ga je prijel za roko, ga vzdignil in je vstal.
- ²⁸Ko je prišel v hišo, so ga njegovi učenci na samem vprašali: »Zakaj ga mi nismo mogli izgnati?«
- ²⁹Odgovoril jim je: »Ta rod se ne dá izgnati drugače kot z molitvijo.«

Jezus znova napove svojo smrt in vstajenje

(Mt 17,22–23; Lk 9,43b–45)

- ³⁰Od tam so šli naprej in prepotovali Galilejo, vendar ni hotel, da bi kdo to zvedel.
- ³¹Učil je namreč svoje učence in jim govoril: »Sin človekov bo izdan ljudem v roke in ga bodo umorili, ko bo pa umorjen, bo po treh dneh vstal.«
- ³²Oni pa teh besed niso razumeli, vendar si ga niso upali vprašati.

Kdo je največji
(Mt 18,1–5; Lk 9,46–48)

33Prišli so v Kafarnáum. Ko je bil v hiši, jih je vprašal: »O čem ste se menili med potjo?«

34Oni pa so molčali, kajti med potjo so med seboj razpravljali, kateri izmed njih je največji.

35Tedaj je sedel, poklical dvanajstere in jim rekel: »Če kdo hoče biti prvi, naj bo izmed vseh zadnji in vsem služabnik.«

36In vzel je otroka, ga postavil mednje, ga objel in jim rekel:

37»Kdor sprejme katerega izmed takih otrok v mojem imenu, mene sprejme; kdor pa mene sprejme, ne sprejme mene, temveč tistega, ki me je poslal.«

Kdor ni proti nam, je z nami
(Lk 9,49–50)

38Janez mu je rekel: »Učitelj, nekoga smo videli, da je v tvojem imenu izganjal hude duhove, in smo mu branili, ker ni hodil z nami.«

39Jezus pa je rekel: »Ne branite mu! Nihče namreč ne more storiti čudeža v mojem imenu in takoj o meni grdo govoriti.

40Kdor ni proti nam, je z nami.

41Kdor vam dá piti kozarec vode zato, ker ste Kristusovi, resnično vam povem: zagotovo ne bo zgubil svojega plačila.«

Skušnjave vabijo v greh
(Mt 18,6–9; Lk 17,1–2)

42»Kdor pohujša enega teh malih, ki verujejo vame, je zanj bolje, da mu obesijo mlinski kamen na vrat in ga vržejo v morje.

43Če te tvoja roka zapeljuje, jo odsekaj! Bolje je zate, da greš pohabljen v življenje, kakor da bi imel obe roki, pa bi prišel v pekel, v neugasljivi ogenj,

44[kjer črv ne umrje in ogenj ne ugasne.]

45Če te tvoja noga zapeljuje, jo odsekaj! Bolje je zate, da prideš kruljav v življenje, kakor da bi imel obe nogi, pa bi bil vržen v pekel,

⁴⁶[kjer črv ne umrje in ogenj ne ugasne.]

⁴⁷Če te tvoje oko zapeljuje, ga izderi! Bolje je zate, da greš z enim očesom v božje kraljestvo, kakor da bi imel obe očesi, pa bi bil vržen v pekel,

⁴⁸kjer njihov črv ne umrje in ogenj ne ugasne.

⁴⁹Vsak bo namreč z ognjem osoljen.

⁵⁰Sol je nekaj dobrega. Če pa se sol pokvari, s čim jo boste popravili? Imejte sol v sebi in živite v miru med seboj!«

Marko 10

O ločitvi (Mt 19,1–12)

¹Od tam je prišel v judejske kraje in na drugo stran Jórdana. In spet so se zgrnile okrog njega množice in spet jih je učil kakor po navadi.

²Pristopili so farizeji, in da bi ga skušali, so ga vprašali: »Ali je dovoljeno možu odsloviti ženo?«

³On pa jim je rekel: »Kaj vam je naročil Mojzes?«

⁴Odgovorili so: »Mojzes je dovolil napisati ločitveni list in jo odsloviti.«

⁵Jezus pa jim je rekel: »Zaradi vaše trdosrčnosti vam je napisal to zapoved,

⁶na začetku stvarjenja pa ju je Bog ustvaril kot moža in ženo.

⁷Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil ženi

⁸in oba bosta eno telo. Tako nista več dva, ampak eno telo.

⁹Kar je torej Bog združil, naj človek ne ločuje!«

¹⁰Ko so bili v hiši, so ga učenci spet spraševali o tem.

¹¹Rekel jim je: »Kdor se loči od svoje žene in se oženi z drugo, prešuštvuje z njo;

¹²in če se ona loči od svojega moža in se omoži z drugim, prešuštvuje.«

Jezus blagoslavlja otroke (Mt 19,13–15; Lk 18,15–17)

¹³Prinašali so mu otroke, da bi se jih dotaknil, učenci pa so jih odganjali.

¹⁴Ko je Jezus to opazil, je bil nejevoljen in jim je rekel: »Pustite otroke, naj prihajajo k meni, in jim ne branite, kajti takšnim je namenjeno božje kraljestvo.

¹⁵Resnično vam povem: kdor ne sprejme božjega kraljestva kakor otrok, nikakor ne pojde vanj.«

¹⁶In jemal jih je v naročje, polagal nanje roke in jih blagoslavljal.

Bogastvo in hoja za Jezusom

(Mt 19,16–30; Lk 18,18–30)

¹⁷Ko se je odpravljaj na pot, je nekdo pritekkel, pred njim pokleknil in ga vprašal: »Dobri učitelj, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?«

¹⁸Jezus mu je odvrnil: »Kaj me imenuješ dobrega? Nihče ni dober razen Boga!

¹⁹Zapovedi poznaš: 'Ne ubijaj! Ne prešuštuj! Ne kradi! Ne pričaj po krivem! Ne goljufaj! Spoštuj očeta in mater!«

²⁰Odgovoril mu je: »Učitelj, vse to spolnjujem že od mladosti.«

²¹Jezus se je ozrl vanj, ga vzljubil in mu rekel: »Eno ti manjka: pojdi, prodaj vse, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj!«

²²Te besede so ga potrle in je žalosten odšel; imel je namreč veliko premoženje.

²³Tedaj se je Jezus ozrl okrog in rekel svojim učencem: »Kako težkó bodo prišli bogati v božje kraljestvo!«

²⁴Učenci so strmeli nad njegovimi besedami. Jezus pa vnovič spregovori: »Otroci, kako težkó je priti v božje kraljestvo!

²⁵Laže gre kamela skozi šivankino uho kakor bogatin v božje kraljestvo.«

²⁶Ti so se pa še kar naprej čudili in govorili med seboj: »Kdo se potem more rešiti?«

²⁷Jezus jih pogleda in reče: »Pri ljudeh je nemogoče, ne pa pri Bogu, kajti pri Bogu je vse mogoče.«

²⁸Tedaj je Peter posegel v besedo in rekel: »Poglej, mi smo vse zapustili in šli za teboj.«

²⁹Jezus je rekel: »Resnično vam povem: nikogar ni, ki bi zaradi mene in evangelija zapustil hišo ali brate ali sestre ali mater ali očeta ali otroke ali njive

³⁰in ne bi zdaj, na tem svetu, četudi sredi preganjanja, dobil stokrat toliko hiš, bratov, sester, mater, otrok in njiv; na drugem pa večno življenje.

³¹Toda mnogi, ki so prvi, bodo zadnji, in zadnji bodo prvi.«

Jezus tretjič napove svojo smrt in vstajenje

(Mt 20,17–19; Lk 18,31–34)

³²Bili so na poti proti Jeruzalemu, Jezus je hodil pred njimi. Tisti, ki so ga spremljali, so se mu čudili in grabil jih je strah. Spet je vzel dvanajstere vstran in jim začel govoriti, kaj se bo zgodilo z njim.

³³Rekel je: »Glejte, v Jeruzalem gremo in Sin človekov bo izdan vélikim duhovnikom in pismoukom. Obsodili ga bodo na smrt in izročili poganom.

³⁴Zasramovali ga bodo, pljuvali vanj, ga bičali in umorili, toda po treh dneh bo vstal.«

Jakobova in Janezova prošnja

(Mt 20,20–28)

³⁵Kar stopita k njemu Zebedéjeva sinova Jakob in Janez in mu rečeta: »Učitelj, želiva, da nama storiš, kar te bova prosila.«

³⁶Vprašal ju je: »Kaj hočeta, da vama storim?«

³⁷Odgovorila sta mu: »Daj nama, da bova sedela v tvoji slavi, eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici.«

³⁸Jezus jima je rekel: »Ne vesta, kaj prosita. Ali moreta piti kelih, ki ga pijem jaz, ali biti krščena s krstom, s katerim sem krščen jaz?«

- ³⁹Odgovorila sta mu: »Moreva.« Jezus pa jima je rekel: »Kelih, ki ga pijem jaz, bosta pila, in s krstom, s katerim sem jaz krščen, bosta krščena;
- ⁴⁰tega pa, kdo bo sedel na moji desnici ali levici, ne morem dati jaz, ampak bo dano tistim, ki jim je to pripravljeno.«
- ⁴¹Ko je to slišalo drugih deset, so se začeli jeziti na Jakoba in Janeza.
- ⁴²Jezus jih je poklical k sebi in jim rekel: »Veste, da tisti, ki veljajo za vladarje poganov, dajejo čutiti svoje gospostvo in da si njihovi velikaši lastijo oblast nad ljudmi.
- ⁴³Med vami pa ne tako, ampak kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik,
- ⁴⁴in kdor hoče biti med vami prvi, naj bo vsem služabnik.
- ⁴⁵Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.«

Jezus ozdravi slepega Bartimája

(Mt 20,29–34; Lk 18,35–43)

- ⁴⁶Dospeli so v Jêriho. Ko je s svojimi učenci in s precejšno množico odhajal iz mesta, je slepi Bartimáj, Timájev sin, sedel kraj pota in prosil vbogajme.
- ⁴⁷Brž, ko je slišal, da je Jezus iz Nazareta, je začel vpiti: »Jezus, Davidov sin, usmili se me!«
- ⁴⁸Prenekateri so ga svarili, naj utihne, on je pa še bolj vpil: »Davidov sin, usmili se me!«
- ⁴⁹Jezus je obstal in rekel: »Pokličite ga!« Slepega pokličejo in ga hrabrijo: »Zaupaj, vstani, kliče te!«
- ⁵⁰Vrgel je svoj plašč proč, skočil pokonci in pohitel k Jezusu.
- ⁵¹Jezus ga je vprašal: »Kaj hočeš, da ti storim?« Slepi pa mu je rekel: »Moj učitelj, da bi spregledal!«
- ⁵²Jezus mu je rekel: »Pojdi, tvoja vera te je rešila!« Takoj je spregledal in šel za njim po njegovi poti.

Marko 11

Jezusovo delovanje v Jeruzalemu

Slovesni vhod v Jeruzalem

(Mt 21,1–11; Lk 19,28–40; Jn 12,12–19)

¹Ko pridejo blizu Jeruzalema, tja do Bétfage in Betánije ob Oljski gori, pošlje naprej dva izmed svojih učencev

²in jima reče: »Pojdita v vas, ki je pred vama! Takoj ko prideta tja, bosta našla privezanega mladega osliča, na katerem še nihče ni jezdil. Odvežita ga in pripeljita.

³Če vama kdo reče: 'Zakaj to delata?', recita: 'Gospod ga potrebuje in ga bo takoj poslal nazaj sèm'.«

⁴Odšla sta in našla osliča privezanega pri vratih zunaj ob cesti in ga začela odvezovati.

⁵Nekateri izmed tistih, ki so bili tam, so ju vprašali: »Kaj delata? Zakaj odvezujeta žrebe?«

⁶Odgovorila sta jim, kakor je bil naročil Jezus, in so ju pustili.

⁷Osliča pripeljeta k Jezusu, vržeta na živinče svoji suknji in Jezus séde nanj.

⁸Veliko ljudi je pogrinjalo na pot svoje plašče, drugi pa so po polju lomili veje.

⁹Tisti, ki so šli pred njim, in tudi tisti, ki so šli za njim, so vzklikali: »Hozána! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!

¹⁰Blagoslovljeno kraljestvo našega očeta Davida, ki zdaj prihaja! Hozána na višavah!«

¹¹In prišel je v Jeruzalem, v tempelj. Skrbno si je vse ogledal, in ker je bilo že pozno, se je z dvanajsterimi napotil v Betánijo.

Jezus je nejevoljen nad smokvinim drevesom

(Mt 21,18–19)

¹²Ko so šli naslednji dan iz Betánije, je postal lačen.

¹³Od daleč je zagledal smokvino drevo, ki je imelo listje. Šel je pogledat, če bi morda kaj našel na njem. Prišel je do njega, pa ni našel drugega kot listje; ni bil namreč čas za smokve.

¹⁴Tedaj mu je rekel: »Naj od tebe nikoli več nihče ne jé sadu!« In njegovi učenci so to slišali.

Jezus očisti tempelj

(Mt 21,12–17; Lk 19,45–48; Jn 2,13–22)

¹⁵Ko so prišli v Jeruzalem, je šel v tempelj. Začel je izganjati tiste, ki so v templju prodajali in kupovali. Menjalcem je prevrnil mize, prodajalcem golobov pa stojnice

¹⁶in ni pustil, da bi kdo kaj nesel skozi tempelj.

¹⁷Učil je in jim rekel: »Ali ni pisano

‘Moja hiša naj bo hiša molitve za vse narode,’ vi ste pa iz nje naredili jamo razbojnikov!«

¹⁸Ko so to slišali véliki duhovniki in pismouki, so iskali priložnost, da bi ga pogubili. Bali pa so se ga, ker se je vse ljudstvo čudilo njegovemu nauku.

¹⁹Ko se je zvečerilo, so odšli iz mesta.

Nauk posušene smokve

(Mt 21,18–22)

²⁰Ko so šli navsezgodaj mimo tiste smokve, so opazili, da se je posušila do korenin.

²¹Peter se spomni in mu reče: »Učitelj, poglej, smokva, ki si jo preklel, se je posušila.«

²²In Jezus jim reče: »Imejte vero v Boga!

²³Resnično vam povem: kdor reče tej gori: ‘Vzdigni se in se vrzi v morje’ in ne bo dvomil v svojem srcu, temveč verjel, da se bo zgodilo, kar pravi, se mu bo res zgodilo.

²⁴Zato vam pravim: za vse, kar molite in prosite, verjemite, da ste že prejeli, pa se vam bo spolnilo.

²⁵In kadar vstanete k molitvi, odpustite, če imate kaj proti komu, da vam tudi vaš oče, ki je v nebesih, odpusti vaše pregreške.

²⁶[Če pa vi ne odpustite, vam tudi vaš nebeški Oče ne bo odpustil vaših grehov.]«

Odkod Jezusova oblast

(Mt 21,23–27; Lk 20,1–8)

²⁷In spet so prišli v Jeruzalem. Medtem ko je hodil po templju, so prišli k njemu véliki duhovniki, pismouki in starešine

²⁸in so ga vprašali: »S kakšno pravico to počenjaš? Kdo ti je dal oblast, da to delaš?«

²⁹Jezus pa jim je rekel: »Vprašal vas bom neko stvar. Odgovorite mi in povedal vam bom, s kakšno oblastjo to delam.

³⁰Ali je bil Janezov krst iz nebes ali od ljudi? Odgovorite mi!«

³¹Sami pri sebi so mislili: »Če rečemo: ‘Iz nebes,’ bo dejal: ‘Zakaj mu torej niste verjeli?’

³²Ali naj rečemo: ‘Od ljudi’?« Bali so se ljudstva, kajti Janeza so vsi imeli za preroka.

³³Zato so odgovorili: »Ne vemo.« In Jezus jim je rekel: »Tudi jaz vam ne povem, s kakšno oblastjo to delam.«

Marko 12

Prilika o vinogradu in viničarjih

(Mt 21,33–46; Lk 20,9–19)

¹In začel jim je govoriti v prilikah: »Neki človek je zasadil vinograd, ga obdal z ograjo, izkopal stiskalnico in sezidal stolp. Dal ga je v najem viničarjem in odpotoval.

²V primernem času je poslal k viničarjem služabnika, da bi prejel od njih del sadov iz vinograda.

³Ti pa so ga zgrabili, pretepli in odpravili praznih rok.

⁴Nato je poslal k njim drugega služabnika. Tega so ranili na glavi in ga ozmerjali.

⁵Še enega je poslal in tega so ubili. Takó se je dogajalo še mnogim drugim: ene so pretepli, druge ubili.

⁶Imel je še enega, ljubljenelega sina. Nazadnje je poslal tega k njim in si mislil: 'Mojega sina bodo spoštovali.'

⁷Tisti viničarji pa so govorili med seboj: 'To je dedič. Dajmo, ubijmo ga in dediščina bo naša!'⁸Zgrabili so ga, ubili in vrgli iz vinograda.

⁹Kaj bo torej storil gospodar vinograda? Prišel bo in viničarje pokončal, vinograd pa dal drugim.

¹⁰Ali niste brali tega v Svetem pismu:

'Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogelni kamen.

¹¹Gospod je to naredil in čudovito je v naših očeh'?«

¹²Tedaj so iskali priložnost, da bi ga prijeli, pa so se zbali ljudi. Spoznali so namreč, da je s priliko meril nanje. Pustili so ga in odšli.

Davek cesarju

(Mt 22,15–22; Lk 20,20–26)

¹³Tedaj pošljejo k njemu nekaj farizejev in heródovcev, da bi ga ujeli v besedi.

¹⁴Prišli so in mu rekli: »Učitelj, vemo, da si resnicoljuben in da se na nikogar ne oziraš, ker ne gledaš na osebo, temveč v resnici učiš božjo pot. Ali smemo cesarju dajati davek ali ne? Naj ga dajemo ali ne?«

¹⁵On pa je poznal njihovo hinavščino in jim je rekel: »Kaj me skušate? Prinesite mi denar, da ga pogledam!«

¹⁶Prinesli so ga. Tedaj jih vpraša: »Čigava je ta podoba in napis?« Odgovorili so mu: »Cesarjeva.«

¹⁷Jezus pa jim je rekel: »Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega!« In zelo so se mu čudili.

Kako je z vstajenjem
(Mt 22,23–33; Lk 20,27–40)

- ¹⁸K njemu pridejo saduceji, ki pravijo, da ni vstajenja, in ga vprašajo:
- ¹⁹»Učitelj, Mojzes nam je zapisal: 'Če komu umrje brat in zapusti ženo, ne zapusti pa otrok, naj njegov brat vzame vdovo in obudi zarod svojemu bratu.'
- ²⁰Bilo je sedem bratov. Prvi se je oženil, in ko je umrl, ni zapustil potomstva.
- ²¹Vzel jo je drugi in umrl, ne da bi pustil za seboj potomstvo, in tretji prav tako.
- ²²Vseh sedem je ostalo brez potomstva. Nazadnje je umrla tudi žena.
- ²³Čigava bo žena ob vstajenju, ko bodo oživel? Vseh sedem jo je namreč imelo za ženo.«
- ²⁴Jezus jim je rekel: »Ali se ne motite zato, ker ne poznate ne Svetega pisma in ne božje moči?
- ²⁵Ko bodo namreč vstali od mrtvih, se ne bodo ne ženili in ne možile, ampak bodo kakor angeli v nebesih.
- ²⁶O tem pa, da bodo umrli vstali, mar niste brali v Mojzesovi knjigi pripovedi o grmu, kako je Bog rekel Mojzesu: 'Jaz sem Bog Abrahamov in Bog Izakov in Bog Jakobov'?
- ²⁷Ni pa Bog mrtvih, ampak živih. Zelo se motite.«

Največja zapoved
(Mt 22,34–40; Lk 10,25–28)

- ²⁸Eden izmed pismoukov je slišal njihovo prerekanje in videl, da jim je dobro odgovoril. Stopil je k njemu in ga vprašal: »Katera je prva od vseh zapovedi?«
- ²⁹Jezus je odgovoril: »Prva je: 'Poslušaj, Izrael, Gospod naš Bog je edini Gospod.
- ³⁰Ljubi torej Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše, z vsem svojim mišljenjem in z vso svojo močjo.'
- ³¹Druga pa je: 'Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.' Večja od teh dveh ni nobena druga zapoved.«

³²Pismouk mu je rekel: »Dobro, učitelj! Resnico si povedal: on je edini in ni drugega razen njega

³³inljubiti njega iz vsega srca, z vsem umom in z vso močjo ter ljubiti bližnjega kakor sam sebe je več kakor vse žgalne in druge daritve.«

³⁴Jezus je videl, da je pametno odgovoril, zato mu je rekel: »Nisi daleč od božjega kraljestva.« In nihče si ga ni upal še kaj vprašati.

Vprašanje o Davidovem sinu

(Mt 22,41–46; Lk 20,41–44)

³⁵Ko je Jezus učil v templju, je povzel besedo in rekel: »Kako morejo pismouki trditi, da je Kristus Davidov sin?

³⁶David sam je v Svetem Duhu dejal:

‘Gospod je rekel mojemu Gospodu: Sédi na mojo desnico, dokler ne položim tvojih sovražnikov pod tvoje noge.’

³⁷David sam ga torej imenuje Gospoda. Kako more biti potem njegov sin?« In velika množica ga je rada poslušala.

Jezus obtožuje pismouke

(Mt 23,1–36; Lk 20,45–47)

³⁸Medtem ko je učil, je rekel: »Varujte se pismoukov, ki radi hodijo okrog v dolgih haljah in želijo, da jih pozdravljajo na trgih.

³⁹Hočejo imeti prve sedeže v shodnicah in častna mesta na gostijah.

⁴⁰Vdovam požirajo hiše, pri tem pa na videz pobožno opravljajo dolge molitve. Te bo zadela hujša obsodba.«

Vdovin dar

(Lk 21,1–4)

⁴¹Sedel je nasproti tempeljski zakladnici in gledal, kako ljudje mečejo denar vanjo. Veliko bogatih je precéj vrglo.

⁴²Prišla je tudi uboga vdova in je vrgla dva bakrena kovanca, to je en kvadrant.

⁴³Tedaj je poklical k sebi svoje učence in jim rekel: »Resnično vam povem: ta uboga vdova je vrgla več kot vsi, ki so metali v zakladnico.

⁴⁴Vsi so namreč vrgli od svojega preobilja; ta pa je dala od svojega uboštva vse, kar je imela, vse, kar potrebuje za svoje preživljanje.«

Marko 13

Jezus napove razdejanje templja

(Mt 24,1–2; Lk 21,5–6)

¹Ko je odhajal iz templja, mu je rekel eden izmed njegovih učencev: »Učitelj, poglej kakšni kamni in kakšne stavbe!«

²Jezus mu je odvrnil: »Gledaš te velike stavbe, kajne? Tu ne bo ostal kamen na kamnu, ki bi ne bil zdrobljen.«

Začetek gorja

(Mt 24,3–14; Lk 21,7–19)

³Ko je sedel na Oljski gori nasproti templju, so ga Peter, Jakob, Janez in Andrej na samem vprašali:

⁴»Povej nam, kdaj bo to in kakšno bo znamenje, da se vse začenja uresničevati?«

⁵Tedaj jim je Jezus začel govoriti: »Varujte se, da vas kdo ne premoti!

⁶Veliko jih bo nastopilo pod mojim imenom. Govorili bodo: 'Jaz sem' in bodo mnoge premotili.

⁷Ko boste pa slišali o vojnah in novice o vojskovanjih, se ne vznemirjajte! To se mora zgoditi, vendar ne bo še konec.

⁸Vzdignilo se bo ljudstvo proti ljudstvu in država proti državi. Potresi bodo na mnogih krajih in lakota. To bo kakor začetek porodnih bolečin.

⁹Vi pa pazite nase. Izročali vas bodo sodiščem in vas pretepali po shodnicah. Pred oblastnike in vladarje vas bodo vlačili zaradi mene, da boste pričali pred njimi.

¹⁰Prej pa se mora oznaniti evangelij vsem narodom.

¹¹Ko vas bodo vleкли pred sodišče, ne skrbite vnaprej, kaj boste rekli, temveč govorite to, kar vam bo dano tisto uro. Ne boste namreč govorili vi, temveč Sveti Duh.

¹²Izdajal bo v smrt brat brata in oče sina. Otroci bodo vstajali proti staršem in jih pošiljali v smrt.

¹³Vsi vas bodo sovražili zaradi mojega imena, toda kdor bo vztrajal do konca, bo rešen.«

Velika stiska

(Mt 24,15–28; Lk 21,20–24)

¹⁴»Ko boste pa videli gnusobo opustošenja, kjer ne sme biti – kdor bere, naj razume – takrat naj prebivalci Judeje bežijo v hribe.

¹⁵Kdor je na strehi, naj ne hodi dol in ne stopa v svojo hišo, da bi iz nje kaj vzel,

¹⁶in kdor je na polju, naj se ne vrača po plašč.

¹⁷Gorje pa nosečim in doječim v tistih dneh!

¹⁸Molíte, da se to ne zgodi pozimi.

¹⁹Tiste dni bo namreč stiska, kakršne ni bilo od začetka sveta, ki ga je Bog ustvaril, do zdaj in jè ne bo več.

²⁰In če Gospod ne bi skrajšal tistih dni, se nihče ne bi rešil; toda zaradi izvoljenih, ki jih je izbral, je tiste dni skrajšal.

²¹Če vam tedaj kdo poreče: 'Poglej, tukaj je Kristus!', 'Poglej, tam je!', ne verjemite!

²²Vstali bodo namreč lažni kristusi in lažni preroki in bodo delali znamenja in čudeže, da bi zapeljali izvoljene, če bi bilo mogoče.

²³Vi pa pazíte; vse sem vam vnaprej povedal.«

Prihod Sina človekovega

(Mt 24,29–31; Lk 21,25–28)

²⁴»Toda v tistih dneh, po tisti stiski, bo sonce otemnelo in luna ne bo dajala svetlobe.

²⁵Zvezde bodo padale z neba in nebeške sile se bodo majale.

²⁶Tedaj bodo zagledali Sina človekovega, kako prihaja na oblakihz veliko močjo in slavo.

²⁷Poslal bo angele in zbral svoje izvoljene od štirih vetrov, od skrajnih mejá sveta do skrajnih mejá neba.«

Pouk smokvinega drevesa

(Mt 24,32–35; Lk 21,29–33)

²⁸»Smokvino drevo pa naj vas nauči: kadar postane njegova veja že mužévná in odganja liste, veste, da je poletje blizu.

²⁹Tako tudi vi: ko boste videli, da se to dogaja, védite, da je blizu, tik pred vrati.

³⁰Resnično vam povem: ta rod ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi.

³¹Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle.«

Nihče ne vé ne dneva ne ure

(Mt 24,36–44)

³²»Za tisti dan ali uro pa ne vé nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče.

³³Pazíte in čujte, ker ne veste, kdaj pride ta čas!

³⁴Tako bo kakor s človekom, ki je zapustil svoj dom in šel na potovanje. Svojim služabnikom je izročil oblast, vsakemu pri njegovem opravilu, vratarju pa naročil, naj čuje.

³⁵Čujte torej, ker ne veste, kdaj se vrne hišni gospodar: zvečer, opolnoči, ob petelinjem petju ali ob zori,

³⁶da vas ne najde spečih, če pride nenadoma.

³⁷Kar pravim vam, pravim vsem: čujte!«

Marko 14

Trpljenje, smrt in vstajenje

Zarota zoper Jezusa

(Mt 26,1–5; Lk 22,1–2; Jn 11,45–53)

¹Bilo je dva dni pred velikonočno večerjo in praznikom opresnikov. Vélíki duhovniki in pismouki so iskali, kako bi ga z zvijačo prijeli in umorili.

²Rekli pa so: »Samo na praznik ne, da ne bo nastal nemir med ljudmi.«

Žena v Betániji mazili Jezusa

(Mt 26,6–13; Jn 12,1–8)

³Ko je bil v Betániji in sedel pri mizi v hiši Simona Gobavca, je prišla žena z alabastrno posodico dišečega olja iz pristne narde. Strla je posodico in ga izlila na njegovo glavo.

⁴Nekateri pa so bili nejevoljni in so govorili med seboj: »Čemú ta potrata dišečega mazila?

⁵Saj bi ga lahko prodali za več kot tristo denarjev in dali ubogim!« In hudovali so se nanjo.

⁶Jezus pa jim je rekel: »Pustite jo! Kaj ji delate težave? Dobro delo mi je storila.

⁷Reveže imate namreč vedno med seboj, in kadar hočete, jim lahko dobro storite, mene pa nimate vedno.

⁸Kar je mogla, je storila. Že vnaprej mi je maznila telo za pogreb.

⁹Resnično vam povem: kjerkoli po svetu bodo oznanjali ta evangelij, bodo pripovedovali tudi to, kar je ona storila, njej v spomin.«

Juda se dogovori, da bo Jezusa izdal

(Mt 26,14–16; Lk 22,3–6)

¹⁰Tedaj je Juda Iškarijót, eden izmed dvanajsterih, šel k vélikim duhovnikom, da bi jim ga izdal.

¹¹Ko so za to slišali, so se razveselili in obljubili, da mu bodo dali denarja. In iskal je ugodno priložnost, da bi jim ga izročil.

Velikonočna večerja z učenci

(Mt 26,17–25; Lk 22,7–14.21–23; Jn 13,21–30)

¹²Prvi dan opresnikov, ko so klali velikonočno jagnje, so mu rekli njegovi učenci: »Kam hočeš, da gremo in ti pripravimo velikonočno večerjo?«

¹³Tedaj pošlje dva izmed učencev in jima reče: »Pojdita v mesto in prišel vama bo nasproti moški, ki bo nosil vrč vode. Pojdita za njim

¹⁴in tam, kjer bo vstopil, recita hišnemu gospodarju: 'Učitelj sprašuje: kje je moj prostor, kjer bi jedel velikonočno jagnje s svojimi učenci?'

¹⁵In pokazal vama bo v nadstropju veliko jedilnico, opremljeno in pripravljeno; tam poskrbita za nas.«

¹⁶Učenca sta odšla. Prišla sta v mesto in našla, kakor jima je bil povedal, in sta pripravila velikonočno večerjo.

¹⁷Ko se je zvečerilo, je prišel z dvanajsterimi.

¹⁸In ko so sedeli pri mizi in jedli, je Jezus rekel: »Resnično vam povem: eden izmed vas, tisti, ki z menoj jé, me bo izdal.«

¹⁹Prevzela jih je žalost in drug za drugim so ga spraševali: »Saj menda nisem jaz?«

²⁰On pa jim je rekel: »Eden izmed dvanajsterih, ki z menoj pomaka v skledo.

²¹Sin človekov sicer odhaja, kakor je o njem pisano, toda gorje tistemu človeku, ki bo izdal Sina človekovega. Bolje bi bilo zanj, da bi se ne bil rodil.«

Postavitev evharistije

(Mt 26,26–30; Lk 22,15–20; 1 Kor 11,23–25)

²²Medtem ko so jedli, je vzel kruh, zmolil nad njim blagoslov, ga razlomil, jim ga dal in rekel: »Vzemite, to je moje telo.«

²³Nato je vzel kelih, se zahvalil, jim ga dal in vsi so iz njega pili.

²⁴Rekel jim je: »To je moja kri, kri zaveze, ki se preliva za mnoge.

²⁵Resnično vam povem: ne bom več pil od sadu vinske trte do tistega dne, ko bom novega pil v božjem kraljestvu.«

²⁶Ko so odpeli zahvalno pesem, so odšli proti Oljski gori.

Jezus napove, da ga bo Peter zatajil

(Mt 26,31–35; Lk 22,31–34; Jn 13,36–38)

²⁷In Jezus jim reče: »Vsi se boste pohujšali, kajti pisano je:

‘Udaril bom pastirja in ovce se bodo razkropile.’

²⁸Toda po svojem vstajenju pojdem pred vami v Galilejo.«

²⁹Peter pa mu je rekel: »Tudi če se vsi pohujšajo, jaz se ne bom.«

³⁰Jezus mu odvrne: »Resnično ti povem: preden bo petelin nocoj, to noč, dvakrat zapel, me boš trikrat zatajil.«

³¹On pa je še kar naprej govoril: »Tudi če bi bilo treba umreti s teboj, ne, ne bom te zatajil.« Podobno so govorili tudi vsi drugi.

Jezus na vrtu Getsémani

(Mt 26,36–46; Lk 22,39–46)

³²Medtem pridejo na pristavo, ki se imenuje Getsémani, in reče svojim učencem: »Sedíte tukaj, dokler bom molil!«

³³S seboj vzame Petra, Jakoba in Janeza in se začne tresti in od groze trepetati.

³⁴Reče jim: »Moja duša je žalostna do smrti. Ostanite tukaj in bedite!«

³⁵In šel je malo naprej, se vrgel na tla in molil, da bi šla, če je mogoče, ta ura mimo njega.

³⁶Govoril je: »Aba! Oče, vse ti je mogoče! Daj, da gre ta kelih mimo mene, vendar ne, kar jaz hočem, ampak kar ti!«

³⁷Nato se vrne in vidi, da spiyo. Petru reče: »Simon, spiš? Nisi mogel eno uro ostati buden?

³⁸Čujte in molíte, da ne pridete v skušnjavo! Duh je sicer pripravljen, a telo je slabotno.«

³⁹Spet je odšel in molil z istimi besedami.

⁴⁰Ko se je vrnil, je spet videl, da spiyo. Zelo se jim je dremalo in niso vedeli, kaj bi mu odgovorili.

⁴¹Še tretjič pride in jim reče: »Še vedno spite in počivate? Dosti je! Ura je prišla. Zdaj izročajo Sina človekovega v roke grešnikom.

⁴²Vstanite, pojdimo! Glejte, moj izdajalec je že blizu.«

Jezusa primejo

(Mt 26,47–56; Lk 22,47–53; Jn 18,3–12)

⁴³In takoj, ko je še govoril, se je pojavil Juda, eden izmed dvanajsterih, in z njim množica z meči in koli, ki so jo poslali véliki duhovniki in starešine.

⁴⁴Izdajalec jim je dal znamenje, češ: »Kogar bom poljubil, tisti je. Primate ga in ga previdno odpeljite.«

⁴⁵Ko je prišel, je takoj stopil k njemu in rekel: »Učitelj!« in ga je poljubil.

⁴⁶Oni pa so stegnili roke po njem in ga prijeli.

⁴⁷Eden izmed zraven stoječih je izdrl meč, mahnil po služabniku vélikega duhovnika in mu odsekal uho.

⁴⁸Tedaj jim je Jezus rekel: »Kakor nad razbojnika ste prišli z meči in koli, da bi me prijeli.

⁴⁹Dan na dan sem učil pri vas v templju in me niste prijeli, vendar naj se spolnijo knjige Svetega pisma.«

⁵⁰In vsi so ga zapustili in zbežali.

Neki mladenič gre za njim

⁵¹Neki mladenič je šel za njim. Ogrnjen je bil samo z rjuho. Zgrabili so ga,

⁵²on pa je pustil rjuho in nag pobegnil.

Jezus pred vélikim zborom

(Mt 26,57–68; Lk 22,54–55.63–71; Jn 18,13–14.19–24)

⁵³Jezusa so odpeljali k vélikemu duhovniku, tam so se zbrali vsi véliki duhovniki, starešine in pismouki.

⁵⁴Peter pa je šel od daleč za njim prav na dvorišče hiše vélikega duhovnika. Sedel je s služabniki vélikega duhovnika in se pri ognju grel.

⁵⁵Véliki duhovniki in ves véliki zbor pa so iskali pričevanje zoper Jezusa, da bi ga usmrtili, vendar ga niso mogli najti.

⁵⁶Veliko jih je namreč po krivem pričalo proti njemu, toda njihove izjave se niso ujemale.

⁵⁷Nato jih je nekaj nastopilo in takole lažnivo pričalo zoper njega:

⁵⁸»Mi smo ga slišali, ko je rekel: 'Jaz bom podrl ta tempelj, ki je narejen z rokami, in v treh dneh zgradil drugega, ki ne bo narejen z rokami.'«

⁵⁹A tudi v tem se njihovo pričevanje ni ujemalo.

⁶⁰Tedaj je vstal véliki duhovnik in vpričo vseh vprašal Jezusa: »Nič ne odgovoriš? Kaj je to, kar pričajo proti tebi?«

⁶¹On pa je molčal in ni nič odgovoril. Véliki duhovnik ga je znova vprašal: »Si ti Kristus, Sin Blagoslovljenega?«

⁶²Jezus pa mu je rekel: »Jaz sem. Videli pa boste Sina človekovega sedeti na desnici Vsemogočnega in priti z oblaki neba.«

⁶³Tedaj je véliki duhovnik pretrgal svojo obleko in rekel: »Kaj potrebujemo še prič?

⁶⁴Bogokletje ste slišali. Kaj se vam zdi?« Vsi so ga obsodili, da zasluži smrt.

⁶⁵Tedaj so začeli nekateri pljuvati vanj, mu zakrivali obraz in ga tolkli s pestmi ter govorili: »Prerokuj!« Tudi služabniki so ga bíli po obrazu.

Peter zataji Jezusa

(Mt 26,69–75; Lk 22,56–62; Jn 18,15–18.25–27)

⁶⁶Ko je bil Peter spodaj na dvorišču, je prišla ena izmed dekel vélikega duhovnika.

⁶⁷Ko zagleda Petra, da se greje pri ognju, ga premeri z očmi in reče: »Tudi ti si bil s tem Nazaréčanom, z Jezusom.«

⁶⁸On pa je tajil: »Ne vem in ne razumem, kaj govoriš.« Nato se je umaknil ven proti veži in petelin je zapel.

⁶⁹Ko ga je dekla opazila, je spet začela govoriti okoli stoječim: »Ta je izmed njih.«

⁷⁰On pa je spet tajil. Kmalu nato so zraven stoječi Petru spet rekli: »Res si izmed njih, saj si vendar Galilejec.«

⁷¹On pa se je začel zaklinjati in prisegati: »Ne poznam tega človeka, o katerem govorite.«

⁷²Tisti hip je petelin drugič zapel in Peter se je spomnil besede, ki mu jo je bil Jezus rekel: »Preden bo petelin dvakrat zapel, me boš trikrat zatajil,« in je planil v jok.

Marko 15

Jezus pred Pilatom

(Mt 27,1–2.11–14; Lk 23,1–5; Jn 18,28–38)

- ¹Takoj zjutraj so véliki duhovniki sklicali posvet s starešinami in pismouki, torej ves véliki zbor. Nato so Jezusa zvezali, ga odvedli in izročili Pilatu.
- ²Pilat ga je vprašal: »Ti si judovski kralj?« On pa mu je odgovoril: »Ti tako praviš.«
- ³Véliki duhovniki so ga obtoževali hudih reči.
- ⁴Pilat ga je znova vprašal: »Nič ne odgovarjaš? Poglej, koliko reči te obtožujejo.«
- ⁵Toda Jezus ni nič odgovoril, tako da se je Pilat čudil.

Jezusa obsodijo na smrt

(Mt 27,15–26; Lk 23,13–25; Jn 18,39–19,16a)

- ⁶O prazniku pa jim je navadno izpustil jetnika, za katerega so prosili.
- ⁷S tistimi, ki so ob uporabi zagrešili umor, je bil zaprt tudi nekdo, ki mu je bilo ime Barába.
- ⁸Ljudstvo je tedaj prišlo in začelo prositi za tisto, kar jim je navadno storil.
- ⁹Pilat jim je odgovoril: »Hočete, da vam izpustim judovskega kralja?«
- ¹⁰Vedel je namreč, da so ga véliki duhovniki izdali iz nevoščljivosti.
- ¹¹Véliki duhovniki pa so nahujskali ljudstvo, naj jim rajši izpusti Barába.
- ¹²Pilat jih znova nagovori: »Kaj torej hočete, da storim z njim, ki ga imenujete judovski kralj?«
- ¹³Ti pa so spet zavpili: »Križaj ga!«
- ¹⁴Pilat jih je vprašal: »Kaj je vendar hudega storil?« Ti pa so še glasneje zavpili: »Križaj ga!«
- ¹⁵Pilat je hotel ljudstvu ustreči in jim je izpustil Barába, Jezusa pa je dal bičati in ga izročil, da bi ga križali.

Vojaki se norčujejo iz Jezusa

(Mt 27,27–31; Jn 19,2–3)

¹⁶Vojaki so ga odpeljali na dvorišče palače, to je sodne hiše, in sklicali vso četo.

¹⁷Ogrnili so ga s plaščem škrlatne barve, spletli krono iz trnja in mu jo nadeli.

¹⁸Začeli so ga pozdravljati: »Pozdravljen, judovski kralj!«

¹⁹Tolkli so ga s trstom po glavi, pljuvali vanj, poklekovali pred njim in se mu klanjali.

²⁰Ko so ga nehali zasmehovati, so mu slekli škrlatni plašč in ga oblekli v njegova oblačila. Peljali so ga ven, da bi ga križali.

Jezusa križajo

(Mt 27,32–44; Lk 23,26–43; Jn 19,16b–27)

²¹In prisilili so nekoga, ki se je tam mimo vračal s polja, Simona iz Ciréne, očeta Aleksandra in Rúfa, da je nesel njegov križ.

²²Pripeljali so ga na kraj, ki se imenuje Gólgota, to pomeni lobanjska vzpetina.

²³Dajali so mu vina, pomešanega z miro, vendar ga ni vzel.

²⁴Ko so ga križali, so si razdelili njegova oblačila, tako da so žrebali, kaj bo kateri dobil.

²⁵Bila je tretja ura, ko so ga križali.

²⁶Napis o njegovi krivdi se je glasil: »Judovski kralj.«

²⁷Z njim vred so križali dva razbojnika, enega na njegovi desnici in enega na njegovi levici.

²⁸[Tako se je spolnilo Sveto pismo, ki pravi: »Med hudodelce je bil prištet.«]

²⁹Tisti, ki so hodili mimo, so ga sramotili in majali z glavo: »Aha, ti, ki podiraš tempelj in ga v treh dneh postavljaš,

³⁰reši sam sebe in stopi s križa.«

³¹Podobno so ga zasmehovali véliki duhovniki s pismouki in govorili med seboj: »Druge je rešil, sam sebe ne more rešiti.

³²Kristus, Izraelov kralj, naj stopi zdaj s križa, da bomo videli in verovali!«
Tudi onadva, ki sta bila križana z njim, sta ga sramotila.

Jezusova smrt

(Mt 27,45–56; Lk 23,44–49; Jn 19,28–30)

³³Ko je prišla šesta ura, se je stemnilo po vsej deželi do devete ure.

³⁴Ob deveti uri je Jezus na ves glas zaklical: »Eloí, Eloí, láma sabaktáni?«, kar pomeni: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?«

³⁵Ko so to slišali nekateri, ki so tam stali, so rekli: »Slišite, Elíja kliče!«

³⁶Nekdo je pritekel in napojil gobo s kisom, jo nataknil na trst in mu ponujal piti.

³⁷Jezus pa je na ves glas zaklical in izdihnil.

³⁸Zagrinjalo v templju se je pretrgalo na dvoje od vrha do tal.

³⁹Ko je stotnik, ki je stal Jezusu nasproti, videl, kako je izdihnil, je rekel: »Resnično, ta človek je bil Božji Sin.«

⁴⁰Bilo je tudi nekaj žená, ki so gledale od daleč; med njimi Marija Magdalena, Marija, mati Jakoba mlajšega in Jozéja, ter Salóma.

⁴¹Spremljale so ga, ko je bil še v Galileji, in mu stregle. Bilo je še veliko drugih, ki so prišle z njim v Jeruzalem.

Jezusov pogreb

(Mt 27,57–61; Lk 23,50–56; Jn 19,38–42)

⁴²Že se je zvečerilo. Ker je bil dan pripravljanja, to je dan pred soboto,

⁴³je Jožef iz Arimatéje, ugleden član vélikega zbora, ki je tudi sam pričakoval božje kraljestvo, pogumno stopil k Pilatu in prosil za Jezusovo telo.

⁴⁴Pilat se je začudil, da je že mrtev. Poklical je k sebi stotnika in ga vprašal, ali je že umrl.

⁴⁵Ko mu je stotnik pritrdil, je Jožefu dovolil vzeti truplo.

⁴⁶In kupil je platneno rjuho, ga snel, zavil v rjuho in položil v grob, ki je bil vsekan v skalo. Nato je zavalil kamen na vhod v grob.

⁴⁷Marija Magdalena in Marija, Jozéjeva mati, pa sta opazovali, kam ga je položil.

Marko 16

Jezusovo vstajenje

(Mt 28,1–8; Lk 24,1–12; Jn 20,1–10)

¹Ko je minila sobota, so Marija Magdalena, Marija, Jakobova mati, in Salóma kupile dišav, da bi ga šle mazilit.

²Prvi dan v tednu so šle navsezgodaj, ko je sonce vzšlo, h grobu.

³Govorile so med seboj: »Kdo nam bo odvalil kamen z vhoda v grob?«

⁴Ko so se pa ozrle tja, so videle, da je kamen odvaljen; bil je namreč zelo velik.

⁵Stopile so v grob in zagledale mladeniča, ki je sedel na desni strani, ogrnjen z belo haljo, in so se zelo prestrašile.

⁶On pa jim reče: »Ne bojte se! Jezusa iščete, Nazarčana, križanega. Vstal je. Ni ga tukaj. Poglejte kraj, kamor so ga bili položili.

⁷Toda pojdite in povejte njegovim učencem in Petru: 'Pred vami pojde v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel.'«

⁸Stopile so ven in zbežale od groba. Trepetale so in bile vse iz sebe. Nikomur niso nič povedale, ker so se bale.

Daljši konec Markovega evangelija

Jezus se prikaže Mariji Magdaleni

(Mt 28,9–10; Jn 20,11–18)

⁹Ko je prvi dan tedna navsezgodaj vstal, se je najprej prikazal Mariji Magdaleni, iz katere je bil izgnal sedem hudih duhov.

¹⁰Šla je in to sporočila tistim, ki so bili prej z njim in so žalovali ter jokali.

¹¹Ko so slišali, da živi in da ga je ona videla, niso verjeli.

Jezus se prikaže dvema učencema

(Lk 24,13–35)

¹²Nato se je v drugi podobi prikazal dvema izmed njih med potjo, ko sta šla na deželo.

¹³Tudi ta dva sta odšla in to sporočila drugim, pa tudi njima niso verjeli.

Jezus razpošlje učence

(Mt 28,16–20; Lk 24,36–49; Jn 20,19–23; Apd 1,6–8)

¹⁴Nazadnje se je prikazal enajsterim, ko so bili pri mizi. Grajal je njihovo nevero in trdosrčnost, ker niso verjeli tistim, ki so ga videli po vstajenju.

¹⁵Rekel jim je: »Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu!

¹⁶Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo obsojen.

¹⁷Tiste pa, ki bodo verovali, bodo spremljala ta znamenja: v mojem imenu bodo izganjali hude duhove, govorili nove jezike,

¹⁸z rokami prijemali kače, in če bodo kaj strupenega izpili, jim ne bo škodovalo. Na bolnike bodo polagali roke in bodo ozdraveli.«

Jezusov vnebohod

(Lk 24,50–53; Apd 1,9–11)

¹⁹Potem ko je Gospod Jezus govoril z njimi, je bil vzet v nebo in je sédel na božjo desnico.

²⁰Oni pa so šli in povsod pridigali. Gospod pa je z njimi deloval in potrjeval njihovo besedo z znamenji, ki so jih spremljala.

Krajši konec Markovega evangelija

Vse, kar je bilo naročeno, so na kratko sporočile tistim, ki so bili okrog Petra. Nato je tudi Jezus sam poslal od vzhoda do zahoda sveto in neminljivo oznanilo o večnem odrešenju. Amen.

Luka

Luka 1

Posvetilo Teófilu

¹Ker jih je že precéj poskušalo urediti poročilo o dogodkih, ki so se zgodili med nami,

²kakor so jih sporočili tisti, ki so bili od prvih dni očividci in služabniki besede, sem sklenil tudi jaz,

³ko sem vse od začetka natančno poizvedel, tebi, spoštovani Teófil, vse po vrsti popisati,

⁴da se prepričaš o zanesljivosti nauka, v katerem si bil poučen.

Jezusova mladost

Napoved rojstva Janeza Krstnika

⁵V dneh Heróda, kralja v Judeji, je živel duhovnik, ki mu je bilo ime Zaharíja. Bil je iz Abíjeve duhovniške skupine, njegova žena pa je bila izmed Aronovih hčera; ime ji je bilo Elizabeta.

⁶Oba sta bila pravična pred Bogom. Živela sta brez graje, po vseh Gospodovih zapovedih in navodilih.

⁷Otrok pa nista imela, ker Elizabeta ni bila rodovitna, in sta bila že zelo v letih.

⁸Ko je bila na vrsti njegova skupina in je opravljal duhovniško službo pred Bogom,

⁹ga je po bogoslužnem običaju zadel žreb, da je šel v Gospodovo svetišče zažigat kadilo;

¹⁰vsa množica pa je ob uri kadilne daritve zunaj molila.

¹¹Tedaj se mu je prikazal Gospodov angel. Stal je na desni strani kadilnega oltarja.

¹²Ko ga Zaharíja zagleda, se vznemiri in strah ga spreleti.

¹³Angel pa mu reče: »Ne boj se, Zaharija, kajti tvoja molitev je uslišana! Tvoja žena Elizabeta ti bo rodila sina in daj mu ime Janez.

¹⁴V radost in veselje ti bo in mnogi se bodo veselili njegovega rojstva,

¹⁵ker bo velik pred Gospodom. Vina in opojne pijače ne bo pil in že v materinem telesu bo napolnjen s Svetim Duhom.

¹⁶Veliko Izraelcev bo sprebrnil h Gospodu, njihovemu Bogu.

¹⁷In on sam bo hodil pred njim z Elijevim duhom in močjo, da obrne srca očetov k sinovom, nepokorne k modrosti pravičnih in naredi ljudstvo dovezetno za Gospoda.«

¹⁸Zaharija je nato rekel angelu: »Po čem bom to spoznal? Jaz sem namreč star in moja žena je v letih.«

¹⁹Angel mu je odgovoril: »Jaz sem Gabriel, ki stojim pred Bogom. Poslan sem, da spregovorim s teboj in ti sporočim to veselo novico.

²⁰Ker pa nisi verjel mojim besedam, ki se bodo spolnile ob svojem času, boš onemel in ne boš mogel govoriti do dne, ko se bo to zgodilo.«

²¹Ljudje so medtem čakali na Zaharija in se čudili, da se tako dolgo mudi v svetišču.

²²Ko pa je prišel ven, jim ni mogel nič povedati. Tedaj so spoznali, da je v svetišču videl prikazen. Dajal jim je sicer znamenja, vendar je ostal nem.

²³Ko so minili dnevi njegove službe, je šel domov.

²⁴Po teh dne je njegova žena Elizabeta spočela. Pet mesecev se je prikrivala in si govorila:

²⁵»Kaj mi je zdaj storil Gospod! Blagovolil mi je odvzeti sramoto pri ljudeh.«

Napoved Jezusovega rojstva

²⁶V šestem mesecu je Bog poslal angela Gabriela v galilejsko mesto Nazaret

²⁷k devici, zaročeni z možem, ki mu je bilo ime Jožef, iz Davidove hiše, in devici je bilo ime Marija.

²⁸Angel je vstopil pri njej in rekel: »Vesêli se, milosti polna, Gospod je s teboj!«

²⁹Pri teh besedah se je vznemirila in premišljevala, kaj naj pomeni ta pozdrav.

³⁰Angel pa ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu.

³¹Spočela boš in rodila Sina, ki mu daj ime Jezus.

³²Ta bo velik in se bo imenoval Sin Najvišjega. Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida

³³in kraljeval bo v Jakobovi hiši vekomaj; njegovemu kraljestvu ne bo konca.«

³⁴Marija pa je rekla angelu: »Kako se bo to zgodilo, ko ne živim z možem?«

³⁵Angel ji je odgovoril: »Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato bo tudi otrok, ki bo rojen, svet, in se bo imenoval Božji Sin.

³⁶Poglej, tudi tvoja sorodnica Elizabeta je spočela sina v starosti; in to je šesti mesec njej, ki so jo imeli za nerodovitno.

³⁷Bogu namreč ni nič nemogoče.«

³⁸Marija pa je rekla: »Glej, dekla sem Gospodova, zgôdi se mi po tvoji besedi!« In angel je šel od nje.

Marija obišče Elizabeto

³⁹Tiste dni se je Marija odpravila na pot v hriboviti svet. Hitela je v mesto na Judovem.

⁴⁰Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto.

⁴¹Ko je Elizabeta zaslišala Marijin pozdrav, se je dete veselo zganilo v njenem telesu. Elizabeta je bila polna Svetega Duha

⁴²in je na ves glas vzkliknila: »Blagoslovljena ti med ženami, in blagoslovljen sad tvojega telesa!

⁴³Odkod meni to, da prihaja k meni mati mojega Gospoda?

⁴⁴Komaj sem zaslišala tvoj pozdrav, se je od veselja zganilo dete v mojem telesu.

⁴⁵Blagor ji, ki je verovala, kajti spolnilo se bo, kar ji je povedal Gospod!«

Marijina hvalnica

⁴⁶Tedaj je Marija rekla:

⁴⁷»Moja duša povelečuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Rešitelju,

⁴⁸ker se je ozrl na nizkost svoje dekle. Glej, odslej me bodo blagrovani vsi rodovi,

⁴⁹velike reči mi je storil on, ki je mogočen in je njegovo ime sveto.

⁵⁰Od rodu do rodu naklanja usmiljenje njim, ki se ga bojijo.

⁵¹Moč je pokazal s svojo roko in razkropil ljudi ošabnega srca.

⁵²Mogočne je vrgel s prestola in povišal skromne.

⁵³Lačne je obdaril z dobrotami in bogate je odpustil prazne.

⁵⁴Zavzel se je za svojega služabnika Izraela

⁵⁵in se spomnil svojega usmiljenja, kakor je obljubil našim očetom: Abrahamu in njegovemu potomstvu na veke.«

⁵⁶Marija je ostala pri njej približno tri mesece, potem se je vrnila na svoj dom.

Rojstvo Janeza Krstnika

⁵⁷Medtem se je Elizabeti dopolnil čas poroda. Rodila je sina.

⁵⁸Ko so njeni sosedje in sorodniki slišali, da ji je Gospod izkazal veliko usmiljenje, so se z njo vred veselili.

⁵⁹Osmi dan so prišli dete obrezat. Po očetu so mu nameravali dati ime Zaharija,

⁶⁰toda njegova mati je posegla v besedo in rekla: »Nikakor, temveč Janez mu bo ime.«

⁶¹Oni pa so ji odgovorili: »Nikogar ni v tvojem sorodstvu, ki bi mu bilo takó ime.«

⁶²Po znamenjih so spraševali njegovega očeta, kako bi ga on rad imenoval.

⁶³Zahteval je deščico in zapisal: »Janez je njegovo ime.« In vsi so se začudili.

⁶⁴Njemu pa so se pri priči razvezala usta in jezik, da je spet govoril, in je poveličeval Boga.

⁶⁵Vse njihove sosede je obšel strah in po vsem judejskem hribovju se je govorilo o tem.

⁶⁶In vsi, ki so to slišali, so se ob tem zamislili in govorili: »Kaj neki bo iz tega otroka? Gospodova roka je bila namreč z njim.«

Zaharíjeva hvalnica

⁶⁷Njegov oče Zaharíja pa je poln Svetega Duha prerokoval:

⁶⁸»Hvaljen Gospod, Izraelov Bog, ker se je ozrl na svoje ljudstvo in mu pripravil odrešenje.

⁶⁹Obudil je mogočnega Rešitelja v hiši svojega služabnika Davida,

⁷⁰kakor je zdavnaj napovedal po ustih svojih svetih prerokov,

⁷¹da nas bo rešil naših sovražnikov in iz rok vseh, ki nas črtijo.

⁷²Tako je izkazal usmiljenje našim očetom in se spomnil svoje svete zaveze,

⁷³prisege našemu očetu Abrahamu, da nas bo rešil iz rok sovražnikov

⁷⁴in nam dal, da mu bomo brez strahu služili

⁷⁵v svetosti in pravičnosti pred njegovim obličjem vse dni svojega življenja.

⁷⁶In ti, dete, boš prerok Najvišjega, pojdeš namreč pred Gospodom, da mu pripraviš pot

⁷⁷in daš njegovemu ljudstvu spoznati odrešenje v odpuščanju grehov

⁷⁸po prisrčnem usmiljenju našega Boga. Zato nas bo obiskal Vzhajajoči z višave,

⁷⁹da razsvetli vse, ki sedé v temi in smrtni senci, in naravna naše noge na pot miru.«

⁸⁰Deček pa je rasel in se krepil v duhu. Živel je v puščavi do dne, ko je nastopil pred Izraelom.

Luka 2

Jezusovo rojstvo

(Mt 1,18–25)

¹Tiste dni je izšel ukaz cesarja Avgusta, naj se popiše ves svet.

²To je bilo prvo popisovanje, ko je bil Kvirínij cesarski namestnik v Siriji.

³Vsi so se hodili popisovat, vsak v svoj rodni kraj.

⁴Tudi Jožef je šel iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem, ker je bil iz Davidove hiše in rodbine,

⁵da bi se popisal z Marijo, svojo zaročeno ženo, ki je bila noseča.

⁶Ko sta bila tam, so se ji dopolnili dnevi, da bi rodila.

⁷Rodila je sina, prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jasli, ker zanj ni bilo prostora v prenočišču.

Pastirji in angeli

⁸Prav v tistem kraju so pastirji prenočevali pod milim nebom in se čez noč vrstili na straži pri svoji čredi.

⁹Gospodov angel je stopil k njim in Gospodova svetloba jih je obsijala, da so se zelo prestrašili.

¹⁰Angel pa jim je rekel: »Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudi.

¹¹Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Zveličar, ki je Kristus Gospod.

¹²Po tem znamenju ga boste spoznali: našli boste dete, povito v plenice in položeno v jasli.«

¹³In v hipu je bila pri angelu množica nebeških zborov, ki je hvalila Boga in govorila:

¹⁴»Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji.«

¹⁵Ko so angeli šli od njih v nebesa, so pastirji rekli drug drugemu: »Pojdimo torej v Betlehem in pogledjmo to, kar se je zgodilo in kar nam je sporočil Gospod!«

¹⁶Pohiteli so in našli tam Marijo, Jožefa in dete, v jasli položeno.

¹⁷Ko so to videli, so pripovedovali, kar jim je bilo rečeno o tem otroku.

¹⁸In vsi, ki so slišali, so se čudili temu, kar so jim povedali pastirji.

¹⁹Marija pa je vse te stvari ohranila zase in jih premišljevala v svojem srcu.

²⁰Nato so se pastirji vrnili ter Boga slavili in hvalili za vse, kar so slišali in videli, kakor jim je bilo oznanjeno.

²¹Ko je minilo osem dni, da bi bil otrok obrezan, so mu dali ime Jezus, kakor ga je imenoval angel, preden je bil spočet.

Jezusa darujejo v templju

²²Ko se je dopolnil čas njenega očiščevanja, so ga po predpisih Mojzesove postave prinesli v Jeruzalem, da bi ga postavili pred Gospoda,

²³kakor je zapisano v Gospodovi postavi: »Vsak moški prvorojenec bodi posvečen Gospodu,«

²⁴in da bi opravili daritev dveh grlic ali dveh golobčkov, kakor je rečeno v Gospodovi postavi.

²⁵Živel pa je v Jeruzalemu mož, ki mu je bilo ime Símeon; bil je pravičen in bogaboječ. Pričakoval je Izraelovo tolažbo in Sveti Duh je bil z njim.

²⁶Sveti Duh mu je razodel, da ne bo umrl, dokler ne bo videl Gospodovega Maziljenca.

²⁷Po navdihu Duha je prišel v tempelj. Ko so starši prinesli dete Jezusa, da bi zanj opravili vse po predpisu postave,

²⁸ga je tudi Símeon vzel v naročje in slavil Boga:

²⁹»Zdaj odpuščaš svojega služabnika, o Gospodar, po svoji besedi v miru,

³⁰kajti moje oči so videle rešitev,

³¹ki si jo pripravil pred očmi vseh narodov:

³²luč v razsvetljenje poganov in v slavo Izraela, svojega ljudstva.«

³³Njegov oče in mati sta se čudila temu, kar se je govorilo o njem.

³⁴Símeon ju je blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi: »Ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, kateremu bodo nasprotovali, da se razodenejo misli mnogih src.

³⁵Tvojo dušo pa bo presunil meč.«

³⁶Tam je bila tudi prerokinja Ana, Fanuélova hči iz Aserjevega rodu in že zelo v letih. Po svojem deklinstvu je sedem let preživela v zakonu.

³⁷Nato je kot vdova dočkala štiriinosemdeset let. Templja ni zapuščala, ampak je noč in dan s postom in molitvijo služila Bogu.

³⁸Prav tisto uro je prišla v tempelj počastit Boga. In pripovedovala je o otroku vsem, ki so pričakovali odrešenje Jeruzalema.

Vrnitev v Nazaret

³⁹Ko so spolnili vse po Gospodovi postavi, so se vrnil v Galilejo, v svoje mesto Nazaret.

⁴⁰Dete pa je raslo in se krepilo. Bilo je polno modrosti in božja milost je bila z njim.

Deček Jezus v templju

⁴¹Njegovi starši so hodili vsako leto za velikonočne praznike v Jeruzalem.

⁴²Ko je bil star dvanajst let, so šli na pot kakor po navadi ob prazniku.

⁴³Ko so se po končanih praznikih vračali, je deček Jezus ostal v Jeruzalemu, ne da bi bili njegovi starši to opazili.

⁴⁴Mislili so, da je pri popotni družčini. Po enem dnevu hodá so ga začeli iskati med sorodniki in znanci.

⁴⁵Ker ga niso našli, so se vrnil v Jeruzalem in ga povsod iskali.

⁴⁶Po treh dneh so ga našli v templju. Tam je sedel med učitelji, jih poslušal in vpraševal.

⁴⁷Vsi pa, ki so ga slišali, so strmeli nad njegovo razumnostjo in njegovimi odgovori.

⁴⁸Ko sta ga zagledala, sta bila presenečena in njegova mati mu je rekla: »Otrok, zakaj si nama to storil? Tvoj oče in jaz sva te žalostna iskala.«

⁴⁹Odgovoril jima je: »Kako da sta me iskala? Mar nista vedela, da moram biti pri tem, kar je mojega Očeta?«

⁵⁰Vendar nista razumela besed, ki jima jih je rekel.

⁵¹Nato se je vrnil z njima in prišel v Nazaret ter jima je bil pokoren. Njegova mati je vse, kar se je zgodilo, ohranila v svojem srcu.

⁵²Jezus pa je napredoval v modrosti in starosti in priljubljenosti pri Bogu in pri ljudeh.

Luka 3

Priprava na javno delovanje

Janez Krstnik pridiga

(Mt 3,1–12; Mr 1,1–8; Jn 1,19–28)

¹V petnajstem letu vladanja cesarja Tibêrija, ko je bil Poncij Pilat upravitelj v Judeji in Heród četrtni oblastnik v Galileji, njegov brat Filip pa četrtni oblastnik v Iturêji in Trahonítidi ter Lizánija četrtni oblastnik v Abiléni;

²ko sta bila velika duhovnika Hana in Kajfa, je Bog govoril Janezu, Zaharíjevemu sinu, v puščavi.

³Prehodil je vso jórdansko pokrajino in oznanjal krst spreobrnjenja za odpuščanje grehov,

⁴kakor je pisano v knjigi preroka Izaija: »Glas vpijočega v puščavi: Pripravite pot Gospodu, zravajte mu steze!

⁵Vsaka dolina naj se napolni, vsaka gora in hrib pa zniža. Kar je krivo, naj bo ravno, kar razkopano, gladka pot

- ⁶in vse človeštvo bo videlo božje zveličanje.«
- ⁷Množicam, ki so prihajale k njemu, da bi jih krstil, je torej govoril: »Gadja zalega! Kdo vam je zagotovil, da ubežite prihodnji sodbi?
- ⁸Obrodite vendar vreden sad spreobrnjenja! Niti na misel naj vam ne pride, da bi si govorili: 'Abrahama imamo za očeta,' kajti povem vam, da more Bog iz teh kamnov Abrahamu obuditi otroke.
- ⁹Sekira je že nastavljena drevesom na korenino. Drevo, ki ne rodi dobrega sadu, posekajo in vržejo v ogenj.«
- ¹⁰Množice pa so ga spraševale: »Kaj naj torej storimo?«
- ¹¹Odgovarjal jim je: »Kdor ima dve suknji, naj ju deli s tistim, ki je nima, in kdor ima živež, naj stori enako.«
- ¹²Tudi cestinarji so prišli, da bi jih krstil, in so ga vprašali: »Učitelj, kaj naj storimo?«
- ¹³»Ne terjajte več, kakor vam je določeno,« jim je odvrnil.
- ¹⁴Spraševali so ga tudi vojaki: »In mi, kaj naj storimo?« Rekel jim je: »Nikogar ne izsiljajte in ne varajte, ampak bodite zadovoljni s svojo plačo.«
- ¹⁵Ker pa je ljudstvo živelo v pričakovanju in so se vsi spraševali o Janezu, če ni morda on Maziljenec,
- ¹⁶je Janez vsem povedal: »Jaz vas krščujem z vodo, pride pa močnejši od mene, kateremu nisem vreden odvezati jermén njegovih sandal; on vas bo krstil v Svetem Duhu in ognju.
- ¹⁷Velnico ima v roki, da bo počistil svoj skedenj in spravil žito v svojo kaščo, pleve pa sežgal z ognjem, ki nikoli ne ugasne.«
- ¹⁸Še z mnogimi drugimi opomini je oznanjal blagovest ljudem.
- ¹⁹Grajal je tudi četrtnega oblastnika Heróda zavoljo Herodiáde, žene njegovega brata, in zaradi vseh hudobij, ki jih je storil.
- ²⁰Vsem krivicam pa je Heród dodal še to, da je Janeza vrgel v ječo.

Jezusov krst

(Mt 3,13–17; Mr 1,9–11)

²¹Ko je vse ljudstvo prejelo krst, se je dal krstiti tudi Jezus. Medtem ko je molil, so se odprla nebesa.

²²Sveti Duh je prišel nadenj v telesni podobi kakor golob in zaslišal se je glas iz nebes: »Ti si moj ljubljani Sin, zelo sem te vesel.«

Jezusov rodovnik

(Mt 1,1–17)

²³Ko je Jezus nastopil, je bil star okrog trideset let. Bil je, kakor so mislili, Jožefov sin, Jožef Élijev,

²⁴Éli Matátov, Matát Lévi je, Lévi Melhí je, Melhí Janá je, Janáj Jožefov,

²⁵Jožef Matít je, Matítja Amosov, Amos Náhumov, Náhum Heslí je, Heslí Nangá je,

²⁶Nangáj Máhatov, Máhat Matitjá je, Matitjá Šimí je, Šimí Jozéhov, Jozéh Jodá je,

²⁷Jodá Johanánov, Johanán Rezá je, Rezá Zerubabélov, Zerubabél Šealtiél, Šealtiél Nerí je,

²⁸Nerí Melhí je, Melhí Adí je, Adí Kosámov, Kosám Elmadámov, Elmadám Erov,

²⁹Er Jošúov, Jošúa Eliézer je, Eliézer Jorímov, Jorím Matátov, Matát Lévi je,

³⁰Lévi Símeonov, Símeon Judov, Juda Jožefov, Jožef Jonámov, Jonám Eljakímov,

³¹Eljakím Meleá je, Meleá Mená je, Mená Matatá je, Matatá Natánov, Natán Davidov,

³²David Jése je, Jése Obédov, Obéd Bóazov, Bóaz Salmónov, Salmón Nahšónov, Nahšón Aminadábov,

³³Aminadáb Arní je, Arní Hecrónov, Hecrón Pêrecov, Pêrec Judov,

³⁴Juda Jakobov, Jakob Izakov, Izak Abrahamov, Abraham Têrahov, Têrah Náhor je, Náhor Serúgov,

³⁵Serúg Régujev, Régu Šélahov, Šélah Eberjev, Eber Šélahov,

³⁶Šélah Kenánov, Kenán Arpahšádov, Arpahšád Semov, Sem Nóetov, Nóa Lámehov,

³⁷Lámeš Matúzalemov, Matúzalem Hénohov, Hénoš Jêredov, Jêred Mahalalélov, Mahalalél Kenánov,

³⁸Kenán Enóšev, Enóš Sétov, Sét Adamov, Adam pa božji.

Luka 4

Hudi duh skuša Jezusa

(Mt 4,1–11; Mr 1,12–13)

¹Jezus se je vrnil od Jórdana poln Svetega Duha in Duh ga je vodil štirideset dni po puščavi,

²hudič pa ga je skušal. Tiste dni ni nič jedel, in ko so minili, je bil lačen.

³Tedaj mu je hudič rekel: »Če si Božji Sin, reci temu kamnu, naj postane kruh.«

⁴Jezus mu je odvrnil: »Pisano je: 'Človek naj ne živi samo od kruha.'«

⁵Nato ga je povedel visoko, mu v hipu pokazal vsa kraljestva sveta

⁶in mu rekel: »Tebi bom dal njihovo slavo in vso oblast nad njimi, kajti meni je izročena in jo dam, komur hočem.

⁷Če se torej pred menoj pokloniš, bo vsa tvoja.«

⁸Jezus mu je odgovoril: »Pisano je: 'Gospoda, svojega Boga, môli in samo njemu služi.'«

⁹Potem ga je odvedel v Jeruzalem, ga postavil vrh templja in mu rekel: »Če si Božji Sin, skoči od tukaj dol;

¹⁰zapisano je namreč:

'Svojim angelom bo v tvoje dobro zapovedal, da te obvarujejo,'

¹¹in:

'Na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen.'«

¹²Jezus pa mu je dejal: »Rečeno je: ‘Ne skušaj Gospoda, svojega Boga.’«

¹³Ko je hudič poskusil z vsemu skušnjavami, se je za nekaj časa umaknil od njega.

Jezusovo delovanje v Galileji

Jezus začne učiti

(Mt 4,12–17; Mr 1,14–15)

¹⁴Jezus se je v môči Duha vrnil v Galilejo in glas o njem se je razširil po vsej okolici.

¹⁵Učil je po njihovih shodnicah in vsi so ga slavili.

Jezusa v Nazaretu zavrnejo

(Mt 13,53–58; Mr 6,1–6)

¹⁶Prišel je v Nazaret, kjer je doraščal. V soboto je šel v shodnico, kakor je bil navajen. Vstal je, da bi bral.

¹⁷Podali so mu zvitek preroka Izaija; odvil ga je in našel mesto, kjer je bilo zapisano:

¹⁸»Gospodov duh je nad menoj, kajti Gospod me je mazilil. Poslal me je, da oznanim blagovest ubogim, da jetnikom prinesem oproščenje in slepim vid, da zatirane pustim na svobodo

¹⁹in napovem leto Gospodovega usmiljenja.«

²⁰Nato je zvitek zvil, ga vrnil služabniku in sédel. Oči vseh v shodnici so bile uprte vanj.

²¹Začel jim je govoriti: »Danes se je izpolnila beseda Svetega pisma, ki ste jo slišali.«

²²Vsi so mu pritrjevali in strmeli nad radostnimi besedami, ki jih je povedal, in so govorili: »Ali ni to Jožefov sin?«

²³On pa jim je rekel: »Seveda me boste zavrnilo s pregovorom: ‘Zdravnik, sebe ozdravi.’ Kar smo slišali, da si storil v Kafarnáumu, stôri tudi tukaj v domačem kraju.«

²⁴In dodal je: »Resnično vam povem: noben prerok ne velja veliko v domačem kraju.

²⁵Resnico vam govorim: veliko vdov je bilo v Izraelu v Elíjevi dobi, ko se je nebo zaprlo za tri leta in šest mesecev in je bila huda lakota v vsej deželi,

²⁶toda Elíja ni bil poslan k nobeni izmed njih razen k vdovi v Sarépto na Sídonkem.

²⁷Tudi veliko gobavih je bilo v Izraelu v času preroka Elizéja, pa ni bil očiščen nobeden izmed njih razen Naamána, ki je bil Sirec.« Ko so to slišali, je vse

²⁸v shodnici zgrabila jeza.

²⁹Vstali so in ga odvedli iz mesta na previs hriba, na katerem je bilo njihovo mesto sezidano, da bi ga pahnili v prepad,

³⁰on pa je šel kar sredi množice in se napotil dalje.

Mož z nečistim duhom

(Mr 1,21–28)

³¹Prišel je v Kafarnáum, mesto v Galileji, in v soboto učil ljudi.

³²Strmeli so nad njegovim naukom, kajti njegova beseda je razodevala oblast.

³³V shodnici je bil človek, ki je imel nečistega duha, in je zavpil na ves glas:

³⁴»Ej, kaj imaš ti z nami, Jezus Nazaréčan? Si prišel, da nas pogubiš? Vem, kdo si: Sveti od Boga.«

³⁵In Jezus mu je zapovedal: »Umolkni in pojdi iz njega!« Nečisti duh ga je vrgel na sredo in šel iz njega, ne da bi ga poškodoval.

³⁶Groza je obšla vse in govorili so med seboj: »Kakšna je ta beseda! Saj z oblastjo in močjo ukazuje nečistim duhovom, da odhajajo.«

³⁷In glas o njem se je širil po vseh krajih v okolici.

Jezus jih veliko ozdravi

(Mt 8,14–17; Mr 1,29–34)

³⁸Vstal je, odšel iz shodnice in stopil v Simonovo hišo. Simonova tašča pa je imela hudo mrzlico in prosili so ga zanjo.

³⁹Sklonil se je nadnjo, zapovedal mrzlici in bolezen je odnehala. Takoj je vstala in jih pogostila.

⁴⁰Ko je sonce zahajalo, so vsi, ki so imeli kakršnekoli bolnike, te pripeljali k njemu. Na vsakega izmed njih je polagal roke in jih ozdravljajal.

⁴¹Iz mnogih so odhajali tudi hudi duhovi in vpili: »Ti si Božji Sin.« On pa jim je zagrozil in ni pustil, da bi govorili, ker so vedeli, da je on Kristus.

Jezus potuje in uči

(Mr 1,35–39)

⁴²Ko se je zdanilo, je odšel in se napotil na samotni kraj. Množice so ga iskale. Ko so prišle do njega, so ga zadrževale, da ne bi šel od njih.

⁴³On pa jim je rekel: »Tudi drugim mestom moram oznaniti božje kraljestvo, ker sem za to poslan.«

⁴⁴In učil je v shodnicah v Judeji.

Luka 5

Jezus pokliče prve učence

(Mt 4,18–22; Mr 1,16–20)

¹Ko je stal ob Genezaréškem jezeru, je množica pritiskala nanj, da bi poslušala božjo besedo.

²Zagledal je čolna, ki sta bila pri bregu; ribiči so bili pravkar stopili iz njiju in izpirali mreže.

³Stopil je v enega izmed čolnov, bil je Simonov, in ga prosil, naj odrine malo od kraja. Sédel je in učil množico iz čolna.

⁴Ko je nehal govoriti, je rekel Simonu: »Odrini na globoko in vrzite mreže za lov!«

⁵Simon pa mu je odgovoril: »Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli, toda na tvojo besedo bom vrgel mreže.«

⁶Ko so to storili, so zajeli veliko množino rib, tako da so se jim mreže začele trgati.

⁷Pomignili so tovarišem v drugem čolnu, naj jim pridejo pomagat. Prišli so in napolnili oba čolna, tako da sta se skoraj potapljala.

⁸Ko je Simon Peter to videl, je padel Jezusu pred noge in rekel: »Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!«

⁹Groza je namreč obšla njega in vse, ki so bili z njim, ker so zajeli toliko rib;

¹⁰prav tako pa tudi Jakoba in Janeza, Zebedéjeva sinova, ki sta bila Simonova tovariša. Tedaj je Jezus rekel Simonu: »Ne boj se! Odslej boš ljudi lovil.«

¹¹Ko so potegnili čolna h kraju, so pustili vse in šli za njim.

Jezus očisti gobavca

(Mt 8,1–4; Mr 1,40–45)

¹²Ko je bil v nekem mestu, je na lepem prišel človek, ki je bil gobav po vsem telesu. Brž ko je zagledal Jezusa, je padel na obraz in prosil: »Gospod, če hočeš, me moreš očistiti.«

¹³Jezus je stegnil roko, se ga dotaknil in rekel: »Hočem, bodi očiščen!« In gobe so prècej zginile z njega.

¹⁴Naročil pa mu je: »Nikomur ne povej, temveč pojdi in se pokaži duhovniku ter prinesi dar za svoje očiščenje, kakor je zapovedal Mojzes, da jim bo v pričevanje.«

¹⁵Govorica o njem pa se je čedalje bolj širila in velike množice so se shajale, da bi ga poslušale in bi jih ozdravil njihovih slabosti.

¹⁶On pa se je umaknil v samotne kraje in tam molil.

Jezus ozdravi hrome

(Mt 9,1–8; Mr 2,1–12)

¹⁷Nekega dne je učil, zraven pa so sedeli farizeji in učitelji postave, ki so prišli iz vseh galilejskih in judejskih vasi in iz Jeruzalema. Gospodova moč ga je gnala, da je ozdravljajal.

¹⁸Prav tedaj so možje prinesli na nosilih človeka, ki je bil hrom. Skušali so ga prinesiti noter in položiti predenj.

¹⁹Ker pa zaradi množice niso našli prostora, kjer bi ga nesli noter, so se z njim povzpeli na strešno ploščad in ga med opeko spustili z nosili vred ravno pred Jezusa.

²⁰Ko je videl njihovo vero, je rekel: »Človek, tvoji grehi so ti odpuščeni!«

²¹Pismouki in farizeji pa so začeli premišljevati: »Kdo je ta, ki govori bogokletno? Kdo more odpuščati grehe, če ne samo Bog?«

²²Jezus pa je spoznal, kaj mislijo, in jim je rekel: »Kaj premišlujete v svojih srcih?

²³Kaj je laže? Rêči: 'Odpuščeni so ti grehi' ali rêči: 'Vstani in hôdi'?

²⁴Ampak da boste vedeli, da ima Sin človekov oblast na zemlji odpuščati grehe,« je rekel hromemu: »Rečem ti: vstani, vzemi nosila in pojdi domov!«

²⁵Takoj je vpričo njih vstal, vzem nosila, na katerih je ležal, in šel domov ter slavil Boga.

²⁶Vsi so ostrmeli in poveličevali Boga. Prestrašeni so govorili: »Čudne reči smo videli danes.«

Jezus pokliče Lévi

(Mt 9,9–13; Mr 2,13–17)

²⁷Nato je šel ven in zagledal cestnarja, ki mu je bilo ime Lévi, in je sedel pri mitnici. Rekel mu je: »Hôdi za menoj!«

²⁸Vstal je, pustil vse in šel za njim.

²⁹In Lévi mu je priredil veliko gostijo v svoji hiši. Precéj cestnarjev in drugih je bilo z njim pri mizi.

³⁰Farizeji in njihovi pismouki so godrnjali in rekli njegovim učencem: »Zakaj jeste in pijete s cestnarji in grešniki?«

³¹Jezus pa jim je odgovoril: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, temveč bolni.

³²Nisem prišel klicat pravičnih, temveč grešnike, da se spreobrnejo.«

Vprašanje glede posta

(Mt 9,14–17; Mr 2,18–22)

³³Oni pa so mu rekli: »Janezovi učenci se pogosto postijo in opravljajo molitve, enako tudi somišljeniki farizejev, tvoji pa jedo in pijejo.«

³⁴Jezus jim je odgovoril: »Ali morete zahtevati od svatov, naj se postijo, dokler je ženin med njimi?

³⁵Prišli pa bodo dnevi, ko jim bo ženin vzet, in takrat, tiste dni, se bodo postili.«

³⁶In povedal jim je še primer: »Nihče ne odreže krpe od nove obleke in je ne našije na staro, sicer bo novo razrezal, s staro obleko pa se krpa z nove ne ujema.

³⁷Tudi novega vina nihče ne vliva v stare mehove, sicer bo novo vino stare mehove razgnalo in se razlilo, mehovi pa bodo uničeni;

³⁸pač pa se mora novo vino vlivati v nove mehove.

³⁹Nihče, ki je pil staro vino, si ne želi novega, ampak pravi: 'Starina je boljša.'«

Luka 6

Učenci v soboto smukajo klasje

(Mt 12,1–8; Mr 2,23–28)

¹Bila pa je sobota, ko je šel skozi žitna polja. Njegovi učenci so smukali klasje, ga meli z rokami in jedli.

²Nekaj farizejev je reklo: »Zakaj delate, kar ni dovoljeno v soboto?«

³Jezus jim je odgovoril: »Mar niti tega niste brali, kaj je storil David, ko je bil lačen sam in tisti, ki so bili z njim?

⁴Kako je stopil v božjo hišo in vzel daritvene hlebe, jih jedel ter jih dal tudi spremljevalcem, čeprav jih ne sme jesti nihče razen duhovnikov?«

⁵In rekel jim je: »Sin človekov je gospodar sobote.«

Mož s suho roko

(Mt 12,9–14; Mr 3,1–6)

⁶Drugo soboto je šel v shodnico in učil. Tam je bil človek, ki je imel desno roko suho.

⁷Pismouki in farizeji so ga opazovali, ali bo ozdravljaj na soboto, da bi našli kaj, zaradi česar bi ga lahko tožili.

⁸On pa je vedel za njihove misli in je rekel možu s suho roko: »Vstani in stopi v sredo!« Vstal je in stopil.

⁹Nato jim je Jezus rekel: »Vprašam vas, ali se sme v soboto delati dobro ali húdo, življenje rešiti ali pogubiti?«

¹⁰Ozrl se je po vseh naokrog in rekel možu: »Stegni roko!« Stegnil jo je in roka je ozdravela.

¹¹Nje pa je pograbila jeza in posvetovali so se, kaj bi mogli storiti Jezusu.

Jezus izbere dvanajstere

(Mt 10,1–4; Mr 3,13–19)

¹²Tiste dni je šel na goro molit in vso noč je prečul v molitvi k Bogu.

¹³Ko se je zdanilo, je poklical k sebi svoje učence in si jih je izmed njih izbral dvanajst, katere je imenoval tudi apostole:

¹⁴Simona, ki ga je imenoval tudi Peter, njegovega brata Andreja, Jakoba, Janeza, Filipa, Bartolomeja,

¹⁵Mateja, Tomaža, Jakoba, Alféjevega sina, Simona s priimkom Gorečnik,

¹⁶Juda, Jakobovega sina, in Juda Iškarijota, ki je postal izdajalec.

Jezus služi veliki množici

(Mt 4,23–25)

¹⁷Potem je šel z njimi dol in se ustavil na ravnem kraju. Ob njem je bila večja skupina njegovih učencev in silno veliko ljudstva iz vse Judeje in Jeruzalema ter iz tirskega in sídonskega primorja.

¹⁸Prišli so, da bi ga poslušali in bi jih ozdravil njihovih boleznih. Tudi tisti, ki so jih nadlegovali nečisti duhovi, so dobivali zdravje.

¹⁹Vsak iz množice se ga je poskušal dotakniti, kajti iz njega je izhajala moč in je vse ozdravljala.

Blagri in gorje

(Mt 5,1–12)

²⁰Jezus se je ozrl po svojih učencih in rekel: »Blagor vam, ubogi, kajti božje kraljestvo je vaše!

²¹Blagor vam, ki ste zdaj lačni, kajti nasičeni boste! Blagor vam, ki zdaj jokate, kajti smejali se boste!

²²Blagor vam, kadar vas bodo ljudje sovražili, vas metali iz svoje skupnosti, sramotili in vaše ime zavrgli kot hudodelsko zaradi Sina človekovega!

²³Razveselite se tisti dan in zavriskajte, kajti veliko je vaše plačilo v nebesih. Prav tako so namreč njihovi očetje ravnali s preroki.

²⁴A gorje vam, bogataši, kajti vso tolažbo že imate!

²⁵Gorje vam, ki ste zdaj siti, kajti stradali boste! Gorje vam, ki se zdaj smejete, kajti žalovali in jokali boste!

²⁶Gorje vam, kadar bodo vsi ljudje lepo govorili o vas, kajti prav tako so delali njihovi očetje z lažnimi preroki!«

Ljubíte tudi sovražnike

(Mt 5,38–48; 7,12a)

²⁷»Vam pa, ki poslušate, pravim: Ljubíte svoje sovražnike, dobro delajte tistim, ki vas sovražijo.

²⁸Blagoslavlajte tiste, ki vas preklinjajo, in molíte za tiste, ki grdo ravnajo z vami.

²⁹Tistemu, ki te udari po enem licu, nastavi še drugo, in kdor ti hoče vzeti plašč, mu tudi obleke ne brani.

³⁰Vsakemu, ki te prosi, dajaj, in če kdo vzame kaj tvojega, ne zahtevaj nazaj.

³¹Kakor želite, da bi ljudje ravnali z vami, tako ravnajte vi z njimi.

³²Če ljubite tiste, ki ljubijo vas, kakšno priznanje vam gre? Saj tudi grešniki ljubijo tiste, ki nje ljubijo.

³³Če namreč dobro delate tistim, ki delajo dobro vam, kakšno priznanje vam gre? Tudi grešniki delajo isto.

³⁴In če posojate tistim, od katerih upate dobiti nazaj, kakšno priznanje vam gre? Tudi grešniki posojajo grešnikom, da prejmejo enako vrednost.

³⁵Vi pa ljubíte svoje sovražnike. Dobro delajte in posojajte, ne da bi za to kaj pričakovali. Takrat bo vaše plačilo veliko in boste sinovi Najvišjega, ker je on dober tudi do nehvaležnih in hudobnih.

³⁶Bodite usmiljeni, kakor je tudi vaš Oče usmiljen!«

Ne sodíte

(Mt 7,1–5)

³⁷»Ne sodíte in ne boste sojeni. Ne obsojajte in ne boste obsojeni. Odpuščajte in vam bo odpuščeno.

³⁸Dajajte in se vam bo dalo; dobro, potlačeno, potreseno in zvrhano mero vam bodo nasuli v naročje. S kakršno mero namreč merite, s takšno se vam bo odmerilo.«

³⁹Povedal pa jim je tudi primer: »Mar more slepi voditi slepega? Ali ne bosta oba padla v jamo?

⁴⁰Učenec ni nad učiteljem. Toda vsak, ki se bo izučil, bo kakor njegov učitelj.

⁴¹Kaj vendar gledaš ivér v očesu svojega brata, bruna v svojem pa ne opaziš?

⁴²Kako moreš reči bratu: 'Pústi, brat, da odstranim ivér, ki je v tvojem očesu,' če sam ne vidiš bruna v lastnem očesu? Hinavec. Odstrani najprej bruno iz svojega očesa in potem boš dobro videl vzeti ivér iz očesa svojega brata.«

Drevo spoznamo po sadu

(Mt 7,17–20; 12,34b.35)

⁴³»Ni dobrega drevesa, ki bi rodilo slab sad, in spet ne slabega drevesa, ki bi rodilo dober sad.

⁴⁴Vsako drevo namreč spoznamo po sadu. Smokev ne obiramo s trnja in grozdja ne trgamo z robidovja.

⁴⁵Dober človek prinaša iz dobre zakladnice svojega srca dobro, hudoben pa iz pokvarjene húdo. Kajti česar je polno srce, to usta govore.«

Hiša na skali

(Mt 7,24–27)

⁴⁶»Kaj me kličete: ‘Gospod, Gospod’ in ne delate tega, kar vam pravim?

⁴⁷Pokazal vam bom, komu je podoben človek, ki pride k meni in posluša moje besede ter jih spolnjuje;

⁴⁸podoben je človeku, ki zida hišo. Globoko koplje in postavi temelj na skalo. Nastane povodenj, naliv butne v tisto hišo in je ne more omajati, ker je trdno sezidana.

⁴⁹Kdor pa jih sliši in ne spolni, je podoben človeku, ki zida hišo na zemljo brez temelja. Naliv butne vanjo in se takoj podre in podrtija tiste hiše je velika.«

Luka 7

Jezus ozdravi stotnikovega služabnika

(Mt 8,5–13; Jn 4,43–54)

¹Potem ko je ljudem, ki so ga poslušali, vse povedal, je prišel v Kafarnáum.

²Neki stotnik pa je imel na smrt bolnega služabnika, ki mu je bil zelo drag.

³Ko je slišal za Jezusa, je poslal k njemu judovske starešine s prošnjo, da bi prišel služabniku rešit življenje.

⁴Prišli so k Jezusu in ga vneto prosili: »Vreden je, da mu to storiš.

⁵Rad ima naš narod in shodnico nam je on sezidal.«

⁶Jezus se je napotil z njimi. Ko ni bil več daleč od hiše, je stotnik poslal prijatelje s sporočilom: »Gospod, ne trudi se! Nisem vreden, da stopiš pod mojo streho.

⁷Zato se tudi nisem čutil vrednega, da bi prišel k tebi, vendar reci le besedo in moj služabnik bo ozdravljen.

⁸Kajti tudi sam sem pod oblastjo in imam vojake pod seboj in rečem temu: ‘Pojdi’ in gre; in drugemu: ‘Pridi’ in pride; in svojemu služabniku: ‘Stôri to’ in stori.«

⁹Ko je Jezus to slišal, je ostrmel nad njim. Obrnil se je k množici, ki ga je spremljala, in rekel: »Povem vam: niti v Izraelu nisem našel tolikšne vere.«

¹⁰Ko so se poslanci vrnili domov, so našli služabnika zdravega.

Jezus obudi mladeniča v Náinu

¹¹Nato se je napotil v mesto, ki se imenuje Náin. Z njim so šli njegovi učenci in veliko ljudstva.

¹²Ko se je približal mestnim vratom, so ravno nesli ven mrliča, edinega sina matere, ki je bila vdova. Spremljalo jo je veliko ljudi iz mesta.

¹³Ko jo je Gospod zagledal, se mu je zasmilila in ji je rekel: »Ne jokaj!«

¹⁴Pristopil je in se dotaknil nosil. Nosilci so se ustavili in Jezus je rekel: »Mladenič, rečem ti, vstani!«

¹⁵Mrtvi se je vzdignil in začel govoriti; nato ga je dal njegovi materi.

¹⁶Vse je obšel strah in slavili so Boga ter govorili: »Velik prerok je vstal med nami« in »Bog je obiskal svoje ljudstvo.«

¹⁷Ta govorica o njem se je razširila po vsej Judeji in po vsej okolici.

Poslanci Janeza Krstnika

(Mt 11,2–19)

¹⁸Janezu so njegovi učenci pripovedovali o vsem tem. Janez je poklical k sebi dva izmed njih

¹⁹in ju poslal h Gospodu vprašat: »Ali si ti, kateri mora priti, ali naj čakamo drugega?«

²⁰Ko sta moža prišla k Jezusu, sta rekla: »Janez Krstnik naju je poslal k tebi vprašat: 'Ali si ti, kateri mora priti, ali naj drugega čakamo?'«

²¹Prav tisti čas je Jezus veliko ljudi ozdravil boleznih, jih rešil nadlog in hudobnih duhov in dal mnogim slepim, da so videli.

²²Odgovoril jima je: »Pojdita in Janezu sporočita to, kar sta videla in slišala: slepi spregledujejo, hromi hodijo, gobavi se očiščujejo, gluhi slišijo, mrtvi vstajajo, ubogim se oznanja evangelij;

²³in blagor tistemu, ki se nad menoj ne spotakne.«

²⁴Ko sta Janezova poslanca odšla, je začel množicam govoriti o Janezu: »Kaj ste šli gledat v puščavo? Trst, ki ga veter maje?

²⁵Ali kaj ste šli gledat? Človeka v mehki obleki? Védite, taki, ki se mehko oblačijo in razkošno živijo, prebivajo v kraljevskih palačah.

²⁶Ali kaj ste šli gledat? Preroka? Dà, povem vam, več kot preroka.

²⁷Ta je, o katerem je pisano:

‘Glej, pošiljam svojega glasnika pred tvojim obličjem, ki bo pripravil tvojo pot pred teboj.’

²⁸Povem vam: med rojenimi od žena ni večjega, kakor je Janez Krstnik, vendar je najmanjši v božjem kraljestvu večji od njega.«

²⁹Vse ljudstvo, ki ga je slišalo, s cestninarji vred, je priznalo božjo pravičnost, s tem da je prejelo Janezov krst.

³⁰Farizeji in učitelji postave pa so se uprli namenu, ki ga je imel Bog z njim, s tem da se mu niso dali krstiti.

Jezus o ljudeh tega rodu

³¹»Komu naj torej primerjam ljudi tega rodu? Komu so podobni?

³²Podobni so otrokom, ki posedajo na trgu in vpijejo drug drugemu:

‘Piskali smo vam, pa niste plesali; peli smo žalostinko, pa niste jokali.’

³³Prišel je namreč Janez Krstnik, ki ne jé kruha in ne pije vina, pa pravite: ‘Hudega duha ima.’

³⁴Prišel je Sin človekov, ki jé in pije, pa pravite: ‘Požrešnež je in pijanec, prijatelj cestninarjev in grešnikov.’

³⁵In vendar so modrosti dali práv vsi, ki so jo sprejeli.«

Grešnici je odpuščeno

³⁶Nekdo izmed farizejev ga je povabil, naj bi jedel z njim. Ko je stopil v farizejevo hišo, je sédel za mizo.

³⁷In ko je žena, ki je bila v mestu grešnica, zvedela, da je v farizejevi hiši pri mizi, je prinesla alabastrno posodo dišečega olja.

³⁸Vsa objokana je od zadaj stopila k njegovim nogam in mu jih začela močiti s solzami. Brisala jih je z lasmi svoje glave, jih poljubljala in mazilila z oljem.

³⁹Ko je farizej, ki ga je povabil, to videl, je dejal sam pri sebi: »Ko bi bil ta prerok, bi vedel, kdo je ženska, ki se ga dotika, in kakšna je; vedel bi, da je grešnica.«

⁴⁰Jezus se je oglasil in mu rekel: »Simon, rad bi ti nekaj povedal.« On pa reče: »Učitelj, povej.«

⁴¹»Neki upnik je imel dva dolžnika. Eden mu je bil dolžan petsto denarjev, drugi pa petdeset.

⁴²Ker nista mogla plačati, je dolg obema odpustil. Kateri izmed njiju ga bo bolj ljubil?«

⁴³Simon je odgovoril: »Zdi se mi, da tisti, kateremu je več odpustil.« »Prav si presodil,« mu je rekel.

⁴⁴Tedaj se je obrnil k ženi in rekel Simonu: »Vidiš to ženo? Ko sem stopil v tvojo hišo, mi nisi ponudil vode za noge; ta pa mi je s solzami močila noge in jih brisala s svojimi lasmi.

⁴⁵Poljubil me nisi; ta pa ni nehala, odkar sem prišel, poljubljati mojih nog.

⁴⁶Glave mi nisi mazilil z oljem; ta pa mi je z dišečim oljem mazilila noge.

⁴⁷Zato ti povem: odpuščeni so ji mnogi grehi, ker je močno ljubila; komur pa se malo odpusti, malo ljubi.«

⁴⁸Ženi pa je rekel: »Odpuščeni so ti grehi!«

⁴⁹Tedaj so tisti, ki so bili z njim pri mizi, začeli ugibati med seboj: »Kdo je ta, ki celó grehe odpušča?«

⁵⁰On pa je rekel ženi: »Tvoja vera te je rešila! Pojdi v miru!«

Luka 8

Nekaj žená spremlja Jezusa

- ¹Potem je hodil od mesta do mesta in od vasi do vasi, pridigal in oznanjal evangelij o božjem kraljestvu. Z njim so bili dvanajsteri
- ²in nekaj žená, ki jih je ozdravil hudih duhov in slabosti: Marija s priimkom Magdalena, iz katere je odšlo sedem hudih duhov,
- ³Ivana, žena Heródovega oskrbnika Husa, Suzana in veliko drugih, ki so jim stregle s svojim premoženjem.

Prilika o sejavcu

(Mt 13,1–9; Mr 4,1–9)

- ⁴Ko se je zbirala velika množica in so ljudje iz vseh mest prihajali k njemu, je spregovoril v priliki:
- ⁵»Sejavec je šel sejat. Ko je sejal, je nekaj semena padlo kraj pota. Pohodili so ga in ptice izpod neba so ga pozobale.
- ⁶Drugo je padlo na skalo, in ko je pognalo, se je posušilo, ker ni imelo vlage.
- ⁷Drugo je padlo med trnje, toda trnje, ki je zraslo z njim, ga je zadušilo.
- ⁸Drugo je padlo v dobro zemljo in pognalo ter obrodilo stoteren sad.« Ko je to povedal, je zaklical: »Kdor ima ušesa za poslušanje, naj poslušá!«

Namen prilik

(Mt 13,10–17; Mr 4,10–12)

- ⁹Njegovi učenci so ga vprašali: »Kaj pomeni ta prilika?«
- ¹⁰Odgovoril jim je: »Vam je dano razumeti skrivnosti božjega kraljestva, drugim pa se oznanja v prilikah, da
- ‘gledajo, pa ne vidijo, in poslušajo, pa ne razumejo.’«

Razlaga prilike o sejavcu

(Mt 13,18–23; Mr 4,13–20)

- ¹¹»Prilika pa pomeni tole: seme je božja beseda.
- ¹²Kraj pota so tisti, ki poslušajo, nato pa pride hudič in jim vzame besedo iz njihovih src, da ne bi vere sprejeli in se ne bi rešili.
- ¹³Na skali so tisti, ki z veseljem sprejmejo besedo, ko jo slišijo, vendar nimajo korenine: nekaj časa verujejo, v skušnjavah pa odpadejo.

¹⁴Seme, ki je padlo med trnje, so tisti, ki poslušajo, vendar se v skrbeh, bogastvu in nasladah življenja zadušijo, da ne obrodijo sadov.

¹⁵Seme v dobri zemlji pa so tisti, ki z dobrim in plemenitim srcem besedo poslušajo in jo ohranijo ter obrodijo sad v potrpljenju.«

Prilika o svetilki

(Mt 4,21–25)

¹⁶»Nihče ne prižiga svetilke in jo potem ne pokriva s posodo ali postavlja pod posteljo, ampak jo daje na podstavek, da tisti, ki vstopajo, vidijo luč.

¹⁷Nič ni namreč skrito, kar se ne bi razodelo, in nič tajno, kar se ne bi zvedelo in prišlo na dan.

¹⁸Pazíte vendar, kako poslušate! Kdor ima, se mu bo dalo, in kdor nima, se mu bo vzelo še to, kar misli, da ima.«

Jezusova mati in bratje

(Mt 12,46–50; Mr 3,31–35)

¹⁹Prišli pa so k njemu njegova mati in njegovi bratje, toda zaradi množice se niso mogli sniti z njim.

²⁰Sporočili so mu: »Tvoja mati in tvoji bratje stoje zunaj in bi te radi videli.«

²¹On pa jim je odgovoril: »Moja mati in moji bratje so tisti, ki božjo besedo poslušajo in spolnjujejo.«

Jezus pomiri vihar

(Mt 8,23–27; Mr 4,35–41)

²²Nekega dne je s svojimi učenci stopil v čoln in jim rekel: »Prepeljimo se na drugo stran jezera!« In so odrinili.

²³Medtem ko so se peljali, je zaspal. Nad jezero pa je prihrumel silen vihar. Čoln je zajemal vodo in bili so v nevarnosti.

²⁴Pristopili so, ga prebudili in rekli: »Učenik, Učenik, potapljamo se!« Vstal je, zapretil vetru in valovom. Polegli so se in nastala je tišina.

²⁵Nato jim je rekel: »Kje je vaša vera?« Obšel jih je strah in začudeni so govorili med seboj: »Kdo neki je ta, da ukazuje celo vetrovom in vodi, in ga ubogajo?«

Jezus ozdravi obsedenca v géraški deželi

(Mt 8,28–34; Mr 5,1–20)

- ²⁶Pripluli so v géraško deželo, ki leži nasproti Galileji.
- ²⁷Komaj je stopil na kopno, mu je iz mesta prišel nasproti moški, ki so ga obsedli hudi duhovi. Že dolgo se ni oblačil in ni živel v hiši, temveč v votlinah opuščeni grobov.
- ²⁸Ko je zagledal Jezusa, je zavpil. Padel je predenj in na ves glas rekel: »Kaj imam opraviti s teboj, Jezus, Sin Boga Najvišjega? Prosim te, ne muči me!«
- ²⁹Jezus je bil namreč že ukazal nečistemu duhu, naj gre iz tega človeka, kajti že dolgo ga je imel v oblasti. Čeprav so ga zvezali z verigami in ga imeli vklenjenega v okove, je vezi potrgal in hudi duh ga je gonil po zapuščenih krajih.
- ³⁰Jezus ga je vprašal: »Kako ti je ime?« »Legija,« je odgovoril, ker je šlo vanj veliko hudih duhov.
- ³¹Rotili so ga, naj jim ne ukaže oditi v brezno.
- ³²Bila pa je tam velika čreda svinj, ki se je pasla na pobočju. Prosili so ga, naj jim dovoli iti vanje. Dovolil jim je.
- ³³Hudi duhovi so tedaj zapustili človeka in odšli v svinje. Čreda pa je planila s pobočja v jezero in potonila.
- ³⁴Ko so pastirji videli, kaj se je zgodilo, so zbežali in to oznanjali po mestu in vaseh.
- ³⁵Ljudje so pohiteli gledat, kaj se je zgodilo. Ko so prišli k Jezusu, so našli človeka, iz katerega so bili odšli hudi duhovi; sedel je oblečen pri Jezusovih nogah in bil zdrave pameti. Obšla jih je groza.
- ³⁶Tisti, ki so bili to videli, so jim pripovedovali, kako je obsedenec ozdravel.
- ³⁷Vse prebivalstvo géraške okolice ga je prosilo, naj odide od njih, ker jih je bilo zelo strah. Vkrcał se je v čoln in se vrnil.
- ³⁸Mož pa, iz katerega so odšli hudi duhovi, ga je prosil, naj bi ostal pri njem, toda Jezus ga je odslovil z besedami:

³⁹»Vrni se domov in pripoveduj o vsem, kar ti je storil Bog.« Odšel je in po vsem mestu oznanjal, kaj vse mu je storil Jezus.

Jáirova hči in žena, ki je krvavela

(Mt 9,18–26; Mr 5,21–43)

⁴⁰Ko se je Jezus vrnil, ga je sprejela množica, kajti vsi so ga pričakovali.

⁴¹Tedaj je prišel mož, ki mu je bilo ime Jáir; bil je predstojnik shodnice. Padel je k Jezusovim nogam in ga prosil, da bi prišel v njegovo hišo.

⁴²Imel je namreč edino hčer, staro okoli dvanajst let, ki je umirala. Ko je šel Jezus tja, so se množice trle okrog njega.

⁴³Neka žena, ki je že dvanajst let krvavela in potrošila za zdravnike vse, kar je imela za preživljanje, pa jè nihče ni mogel ozdraviti,

⁴⁴se mu je približala od zadaj. Dotaknila se je robu njegove obleke in takoj nehala krvaveti.

⁴⁵Tedaj je Jezus vprašal: »Kdo je tisti, ki se me je dotaknil?« Ker so vsi zanikali, je Peter rekel: »Učenik, cela množica se gnete ob tebi in pritiska.«

⁴⁶Jezus pa je rekel: »Nekdo se me je dotaknil. Čutil sem namreč, kako je šla moč od mene.«

⁴⁷Ko je žena videla, da ni ostala skrita, je drhte pristopila. Padla je predenj in vpričo vseh ljudi povedala, zakaj se ga je dotaknila in kako je v trenutku ozdravela.

⁴⁸On pa ji je rekel: »Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru!«

⁴⁹Medtem ko je še govoril, je prišel nekdo od predstojnikovih domačih in Jáiru sporočil: »Tvoja hči je umrla, ne nadleguj več učitelja.«

⁵⁰Ko je Jezus to slišal, mu je rekel: »Ne boj se! Samo veruj in bo rešena.«

⁵¹Stopil je v hišo in nikomur ni pustil iti z njim razen Petru, Janezu in Jakobu ter očetu in materi deklice.

⁵²Vsi so jokali in žalovali za njo. Rekel jim je: »Ne jokajte, saj ni umrla, ampak spi!«

⁵³Posmehovali so se mu, ker so vedeli, da je umrla.

⁵⁴On pa jo je prijel za roko in zaklical: »Deklica, vstani!«

⁵⁵Njen duh se je vrnil in takoj je vstala. Rekel je, naj ji dajo jesti.

⁵⁶Njeni starši so bili čisto iz sebe. Naročil pa jim je, naj nikomur ne povedo, kaj se je zgodilo.

Luka 9

Jezus razpošlje dvanajstere

(Mt 10,5–15; Mr 6,7–13)

¹Poklical je k sebi dvanajstere, jim dal oblast nad vsemi hudimi duhovi in moč zdraviti bolezni.

²Poslal jih je oznanjat božje kraljestvo in ozdravljat bolnike.

³Rekel jim je: »Ničesar ne jemljite na pot, ne palice ne torbe ne kruha ne denarja; tudi ne imejte dveh oblek.

⁴V katerokoli hišo stopite, ostanite tam in od tam pojdite naprej.

⁵In kjer vas ne sprejmejo, pojdite iz tistega kraja in otresite prah s svojih nog v pričevanje proti njim.«

⁶Razšli so se in hodili od vasi do vasi ter povsod oznanjali evangelij in ozdravljali.

Heródova zbeganost

(Mt 14,1–12; Mr 6,14–29)

⁷Ko je Heród, četrtni oblastnik, slišal, kaj vse se je zgodilo, je bil zbežan, kajti nekateri so govorili: »Janez je vstal od mrtvih;«

⁸drugi pa: »Elíja se je prikazal;« in spet drugi: »Eden od starodavnih prerokov je vstal.«

⁹Heród je rekel: »Janeza sem sam dal obglaviti; kdo je potem ta, o katerem slišim take reči?« In iskal je priložnosti, da bi ga videl.

Jezus nasiti pet tisoč mož

(Mt 14,13–21; Mr 6,30–44; Jn 6,1–14)

¹⁰Apostoli so se vrnili in mu pripovedovali o vsem, kar so storili. Vzel jih je s seboj in se umaknil v samoto proti mestu, ki se imenuje Betsájda.

¹¹Ko so množice to spoznale, so šle za njim. Sprejel jih je in jim govoril o božjem kraljestvu ter ozdravljaj vse, ki so bili potrebni ozdravljenja.

¹²Medtem se je dan začel nagibati. Pristopili so dvanajsteri in mu rekli: »Odpústi množico, naj gre v bližnje vasi in zaselke, da prenoči in si najde živeža; tukaj smo preveč na samem.«

¹³Odgovoril jim je: »Vi jim dajte jesti!« Rekli so: »Nimamo več kot pet hlebov in dve ribi, razen če gremo in kupimo živeža za vse te ljudi.«

¹⁴Bilo je namreč okoli pet tisoč mož. Naročil je svojim učencem: »Posedite jih po skupinah približno po petdeset.«

¹⁵Storili so tako in vse posedli.

¹⁶Tedaj je vzel tistih pet hlebov in dve ribi, se ozrl v nebo, zmolil nad njimi blagoslov, razlomil in dajal učencem, da so jih delili med množico.

¹⁷Vsi so jedli in se nasitili. Pobrli so, kar jim je ostalo, in tega je bilo dvanajst košar.

Peter izpove vero

(Mt 16,13–19; Mr 8,27–29)

¹⁸Ko je nekoč na samem molil, so bili z njim učenci in jih je vprašal: »Za koga me imajo ljudje?«

¹⁹Odgovorili so: »Eni za Janeza Krstnika, drugi za Elija, in spet drugi pravijo, da je vstal eden od starodavnih prerokov.«

²⁰Nato jim je rekel: »Kaj pa vi, za koga me imate?« Peter je odgovoril: »Za božjega Maziljenca.«

Jezus napove svojo smrt in vstajenje

(Mt 16,20–28; Mr 8,30–9,1)

²¹Tedaj jim je strogo prepovedal, da bi to komu pripovedovali.

²²Rekel je: »Sin človekov mora veliko trpeti. Starešine ljudstva, véliki duhovniki in pismouki ga bodo zavrgli in umorili, toda tretji dan bo vstal.«

²³Nato je rekel vsem: »Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove sebi in vzame vsak dan svoj križ ter hodi za menoj.

²⁴Kdor namreč hoče svoje življenje rešiti, ga bo zgubil; kdor pa svoje življenje zgubi zaradi mene, ga bo rešil.

²⁵Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, sebe pa pogubi ali si škodo stori?

²⁶Kdor se sramuje mene ali mojih besed, se ga bo sramoval Sin človekov, ko bo prišel v svoji slavi in v slavi Očeta in svetih angelov.

²⁷Resnično vam povem: nekateri od tukaj stoječih ne bodo umrli, preden ne bodo videli božjega kraljestva.«

Jezusova spremenitev

(Mt 17,1–8; Mr 9,2–8)

²⁸Nekako osem dni po tem govoru je vzel s seboj Petra, Janeza in Jakoba in šel na goro molit.

²⁹Medtem ko je molil, se je podoba njegovega obraza spremenila in njegova obleka se je belo bleščala.

³⁰In že sta se dva moža pogovarjala z njim; bila sta Mojzes in Elíja.

³¹Prikazala sta se v vsem sijaju in se pogovarjala o njegovem odhodu, ki se mora uresničiti v Jeruzalemu.

³²Petra in onadva, ki sta bila z njim, pa je premagal spanec. Ko so se zdramili, so videli Jezusa v vsem njegovem veličastju in onadva moža sta stala ob njem.

³³In ko sta odhajala od njega, je Peter rekel Jezusu: »Učenik, dobro je, da smo tukaj. Naredimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Elíju enega,« čeprav ni vedel, kaj govori.

³⁴Medtem ko je to govoril, se je naredil oblak in jih obdal s senco. Ko so šli oni v oblak, jih je obšla groza.

³⁵In iz oblaka se je zaslišal glas: »To je moj Sin, moj Izvoljenec, njega poslušajte!«

³⁶Brž ko se je zaslišal glas, je bil Jezus spet sam. Oni pa so molčali in tiste dni niso nikomur pripovedovali, kaj so videli.

Jezus ozdravi božjastnega dečka

(Mt 17,14–18; Mr 9,14–27)

³⁷Ko so šli naslednji dan z gore, mu je prišla naproti velika množica.

³⁸Neki mož je zavpil iz množice: »Učitelj, prosim te, ozri se na mojega sina, ker je moj edini otrok!

³⁹Glej, neki duh ga napada, da nenadoma zavpije. Stresa ga, da se peni, in ga nikakor ne zapusti, tako da ga do kraja zmuči.

⁴⁰Prosil sem tvoje učence, da bi ga izgnali, pa ga niso mogli.«

⁴¹Jezus je odgovoril: »O neverni in pokvarjeni rod! Doklej bom pri vas in vas prenašal? Privedi sina sèm!«

⁴²Medtem ko je prihajal, ga je hudi duh vrgel in stresel. Jezus je zapretil nečistemu duhu, dečka ozdravil in ga izročil očetu.

⁴³Vsi so strmeli nad božjo veličino.

Jezus znova napove svoje trpljenje

(Mt 17,22–23; Mr 9,30–32)

Ko so se vsi čudili temu, kar je delal, je rekel svojim učencem:

⁴⁴»Dobro si zapomnite te besede. Sin človekov bo namreč izdan ljudem v roke.«

⁴⁵Oni pa te besede niso razumeli; bila jim je prikrita, da niso dojeli njenega pomena, vendar se ga o tem niso upali nič vprašati.

Kdo je največji

(Mt 18,1–5; Mr 9,33–37)

⁴⁶Začeli so pri sebi premišljevat, kateri izmed njih bi bil največji.

⁴⁷Jezus pa je vedel, kaj premišljujejo v srcu. Vzel je otroka, ga postavil poleg sebe

⁴⁸in jim rekel: »Kdor sprejme tega otroka v mojem imenu, mene sprejme, in kdor sprejme mene, sprejme tistega, ki me je poslal. Kdor je namreč med vami vsemi najmanjši, ta je največji.«

Kdor ni proti vam, je za vas

(Mr 9,38–40)

⁴⁹Oglasil pa se je Janez in rekel: »Učenik, nekoga smo videli, ki je v tvojem imenu izganjal hude duhove, in smo mu branili, ker ne hodi z nami.«

⁵⁰Jezus pa jim je rekel: »Ne branite! Kdor ni zoper vas, je za vas.«

**Jezus na poti v Jeruzalem
Samaríjska vas noče sprejeti Jezusa**

⁵¹Ko so se bližali dnevi njegovega odhoda v nebesa, se je tudi sam trdno odločil kreniti proti Jeruzalemu.

⁵²Pred seboj je poslal svoje glasnike, ki so spotoma prišli v neko samaríjsko vas, da bi vse pripravili zanj;

⁵³vendar ga tam niso sprejeli, ker je bil namenjen v Jeruzalem.

⁵⁴Ko sta to videla učenca Jakob in Janez, sta rekla: »Gospod, ali hočeš, da rečeva, naj pade ogenj z neba in jih pokonča?«

⁵⁵Jezus se je obrnil k njima in ju posvaril [ter jim rekel: »Ne veste, kakšnega duha ste, kajti Sin človekov ni prišel pogubljat življenja ljudi, temveč jih reševat.«]

⁵⁶Nato so odpotovali v drugo vas.

Rad bi hodil za Jezusom

(Mt 8,19–22)

⁵⁷Med potjo mu je nekdo rekel: »S teboj bom hodil, pa pojdi, kamor hočeš.«

⁵⁸Jezus mu je odgovoril: »Lisice imajo brloge in ptice pod nebom gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil.«

⁵⁹Nekomu drugemu pa je rekel: »Hôdi za menoj!« A ta je odgovoril: »Gospod, dovôli mi, da prej grem in pokopljem svojega očeta.«

⁶⁰Rekel mu je: »Pústi, naj mrtvi pokopljejo svoje mrličé, ti pa pojdi in oznanjaj božje kraljestvo!«

⁶¹Spet drug mu je rekel: »Hodil bom za teboj, Gospod, a dovôli mi, da se prej poslovim od svojih domačih.«

⁶²Jezus pa mu je rekel: »Nihče, ki položi roko na plug in se ozira nazaj, ni primeren za božje kraljestvo.«

Luka 10

Jezus razpošlje dvainsedemdeset učencev

¹Potem je Gospod določil še drugih dvainsedemdeset in jih poslal pred seboj po dva in dva v vsako mesto in kraj, kamor je sam nameraval priti.

²Rekel jim je: »Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosíte torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev.

³Pojdite! Pošiljam vas kakor jagnjeta med volkove.

⁴Ne nosíte s seboj ne denarnice ne torbe ne čevljev in spotoma nikogar ne pozdravljajte!

⁵V katerokoli hišo pridete, recite najprej: 'Mir tej hiši!'

⁶In če bo v njej prebival miroljuben človek, bo na njem počival vaš mir; če pa ne, se povrne k vam.

⁷V tisti hiši ostanite in jejte ter pijte, kar imajo, kajti delavec je vreden svojega plačila. Ne hodíte iz hiše v hišo.

⁸V katerokoli mesto pridete in vas sprejmejo, jejte, s čimer vam postrežejo.

⁹Ozdravljajte bolnike v njem in jim govorite: 'Približalo se vam je božje kraljestvo.'

¹⁰V katerokoli mesto pa pridete in vas ne sprejmejo, pojdite na ulice in recite:

¹¹'Tudi prah vašega mesta, ki se je prijel naših nog, otresamo na vas, vendar védite, da se je približalo božje kraljestvo.'

¹²Povem vam: laže bo Sódomi na tisti dan kakor temu mestu.«

Gorje nespokorjenim mestom

(Mt 11,20–24)

13»Gorje ti, Horazín! Gorje ti, Betsájda! Če bi se bili v Tiru in Sídonu zgodili čudeži, ki so se zgodili v vama, bi bila že zdavnaj sedela v raševini in pepelu in se spreobrnila.

14Toda Tiru in Sídonu bo na sodni dan laže kakor vama.

15In ti, Kafarnáum! Boš mar do neba povzdignjen? Ne, do pekla se boš pogreznil.

16Kdor vas posluša, mene posluša; kdor pa vas zavrača, mene zavrača. Kdor pa zavrača mene, zavrača tistega, ki me je poslal.«

Dvainsedemdeseteri se vrnejo

17Dvainsedemdeseteri so se vrnili in veseli pripovedovali: »Gospod, celo hudi duhovi so nam pokorni v tvojem imenu.«

18Rekel pa jim je: »Gledal sem satana, ki je kakor blisk padal z neba.

19Dal sem vam oblast stopati na kače in škorpijone in premagati vsako sovražnikovo moč in nič vam ne bo škodovalo.

20Vendar se ne veselite, da so vam duhovi pokorni, pač pa se veselite, ker so vaša imena zapisana v nebesih.«

Jezusovo veselje

(Mt 11,25–27; 13,16–17)

21Prav tisto uro se je razveselil v Svetem Duhu in rekel: »Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, ker si to prikriš modrim in bistrim, razodel pa malim. Dà, Oče, tako ti je bilo všeč.

22Vse mi je izročil moj Oče. Nihče ne vé, kdo je Sin, razen Očeta, in nihče, kdo je Oče, razen Sina in tistega, komur hoče Sin razodeti.«

23Tedaj se je obrnil k učencem in jim na samem rekel: »Srečne oči, ki vidijo, kar gledate vi!

24Povem vam namreč: veliko prerokov in kraljev si je želelo videti, kar gledate vi, pa niso videli, in slišati, kar poslušate vi, pa niso slišali.«

Usmiljeni Samarijan

²⁵Tedaj je vstal neki učitelj postave, da bi ga skušal. Vprašal ga je: »Učitelj, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?«

²⁶On pa mu je rekel: »Kaj je pisano v postavi? Kako bereš?«

²⁷Ta je odgovoril: »Ljubi Gospoda, svojega Boga z vsem srcem, z vso dušo, z vso močjo, z vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor sam sebe.«

²⁸»Prav si odgovoril,« mu je rekel, »tako delaj in boš živel.«

²⁹Ta pa se je hotel opravičiti in je Jezusa vprašal: »In kdo je moj bližnji?«

³⁰Jezus je povzel besedo in rekel: »Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jêriho in je padel med razbojnike. Ti so ga oropali, pretepli do krvi, pustili napol mrtvega in odšli.

³¹Primerilo se je, da se je vračal po tisti poti domov neki duhovnik; videl ga je in šel mimo.

³²Podobno je tudi levít, ki je prišel na tisti kraj in ga videl, šel mimo.

³³Do njega je prišel tudi neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Ko ga je zagledal, se mu je zasmilil.

³⁴Stopil je k njemu, zlil olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posadil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj.

³⁵Drugi dan je vzel dva denarja, ju dal gostilničarju in rekel: 'Poskrbi zanj, in kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.'

³⁶Kateri od teh treh, se ti zdi, je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?«

³⁷Oni je odgovoril: »Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.« Jezus pa mu je rekel: »Pojdi in tudi ti tako delaj!«

Obisk pri Marti in Mariji

³⁸Ko so potovali, je prišel v neko vas in žena z imenom Marta ga je sprejela v svojo hišo.

³⁹Imela je sestro, ki ji je bilo ime Marija. Ta je sedla h Gospodovim nogam in poslušala njegovo besedo.

⁴⁰Marta pa je imela s postrežbo polne roke dela. Pristopila je in rekla: »Gospod, ti ni mar, da me sestra pušča sólo streči? Reci ji vendar, naj mi pomaga!«

⁴¹Gospod ji je odgovoril: »Marta, Marta, skrbna si in vznemirja te veliko stvari,

⁴²a le eno je potrebno. Marija si je izvolila najboljši del, ki ji ga nihče ne bo vzel.«

Luka 11

O molitvi

(Mt 6,9–15; 7,7–11)

¹Nekoč je na nekem kraju molil. Ko je nehal, ga je eden izmed njegovih učencev prosil: »Gospod, nauči nas moliti, kakor je tudi Janez naučil svoje učence.«

²Dejal jim je: »Kadar molite, recite: Oče! Posvečuje naj se tvoje ime. Pridi tvoje kraljestvo.

³Naš vsakdanji kruh nam dajaj od dne do dne

⁴in odpústi nam naše grehe, saj tudi mi odpuščamo vsakemu, ki nam je dolžan, in ne daj, da pademo v skušnjavo!«

⁵Nato jim je rekel: »Kdo izmed vas, ki ima prijatelja, in bo prišel opolnoči k njemu ter ga prosil: 'Prijatelj, posodi mi tri hlebe kruha,

⁶kajti k meni je prišel prijatelj s potovanja in nimam s čim postreči,'

⁷in bi mu oni znotraj odgovoril: 'Ne nadleguj me! Vrata so že zaprta in moji otroci z menoj v postelji, ne morem vstati in ti dati.'

⁸Povem vam: če ne bo vstal in mu dal zato, ker je njegov prijatelj, bo zaradi njegove nadležnosti vstal in mu dal, kolikor potrebuje.

⁹Tudi jaz vam pravim: prosíte in boste dobili! Išcite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo!

¹⁰Kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu odpre.

¹¹Ali je med vami oče, ki bi dal svojemu sinu kačo, če ga je prosil za ribo?

¹²Ali bi mu dal škorpijona, če ga je prosil za jajce?

¹³Če torej vi, ki ste hudobni, znate dajati svojim otrokom dobre reči, koliko bolj bo nebeški Oče obdaril s Svetim Duhom tiste, ki ga prosijo.«

Jezus in Bělcebub
(Mt 12,22–30; Mr 3,20–27)

¹⁴Jezus je izganjal hudega duha, ki je bil nem. Ko je hudi duh šel ven, je mutec spregovoril. Množice so se začudile,

¹⁵nekateri izmed njih pa so rekli: »Z Bělcebubom, poglavarjem hudih duhov, izganja hude duhove.«

¹⁶Drugi so ga skušali in so zahtevali od njega znamenje z neba.

¹⁷Sam pa je vedel, kaj mislijo, in jim je rekel: »Vsako kraljestvo, ki je razdvojeno, se opustoši in hiša se na hišo zruši.

¹⁸Če pa je tudi satan razdvojen, kako bo obstalo njegovo kraljestvo, ko pravite, da z Bělcebubom izganjam hude duhove?

¹⁹Če torej jaz z Bělcebubom izganjam hude duhove, s kom jih izganjajo vaši sinovi? Zato bodo oni vaši sodniki.

²⁰Če pa z božjo močjo izganjam hude duhove, potem je res prišlo k vam božje kraljestvo.

²¹Dokler močni z orožjem varuje svoj dom, je njegovo premoženje varno.

²²Če pa pride močnejši od njega in ga premaga, mu vzame vse orožje, na katero se je zanašal, in razdeli njegov plen.

²³Kdor ni z menoj, je zoper mene, in kdor z menoj ne zbira, raztresa.«

Nečisti duh se vrne
(Mt 12,43–45)

²⁴»Kadar nečisti duh odide iz človeka, blodi po suhih krajih in išče pokoja, in ko ga ne najde, tedaj pravi: 'Vrnil se bom v hišo, iz katere sem odšel.'

²⁵Ko pride, jo najde pometeno in urejeno.

²⁶Tedaj gre in si privzame sedem drugih duhov, hujših od sebe, in gredo vanjo ter v njej prebivajo; in nazadnje bo s takim človekom huje, kot je bilo prej.«

Pravi blagor

²⁷Ko je to govoril, je neka žena iz množice povzdignila glas in mu zaklicala: »Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsim, ki so te dojile!«

²⁸On pa je rekel: »Še bolj pa blagor tistim, ki božjo besedo poslušajo in se po njej ravnavajo.«

Zahteva po znamenju

(Mt 12,38–42; Mr 8,12)

²⁹Ko so se zbirale množice, je začel govoriti: »Ta rod je pokvarjen rod. Zahteva znamenje, pa ne bo dobil drugega znamenja kakor Jonovo.

³⁰Kakor je bil Jona znamenje Ninivljánom, tako bo tudi Sin človekov temu rodu.

³¹Kraljica z juga bo na sodni dan vstala z ljudmi tega rodu in jih obsodila, kajti prišla je s konca sveta, da bi slišala Sálomonovo modrost; a glejte, več kakor Sálomon je tukaj.

³²Ninivljáni bodo na sodni dan vstali s tem rodом in ga obsodili, kajti spreobrnili so se ob Jonovi pridigi; a glejte, več kakor Jona je tukaj.«

Luč telesa

(Mt 5,15; 6,22–23)

³³»Nihče ne prižiga svetilke in jo postavlja na skrit kraj ali pod mernik, ampak na podstavek, da tisti, ki vstopajo, vidijo svetlobo.

³⁴Svetilka telesa je tvoje oko. Kadar je tvoje oko zdravo, je svetlo tudi vse tvoje telo, če pa je bolno, je tudi tvoje telo v temi.

³⁵Glej torej, ali ni morda luč, ki je v tebi, tema!

³⁶Če je namreč vse tvoje telo svetlo in ni noben njegov del v temi, bo vse tako svetlo kakor tedaj, ko te luč osvetljuje s svojimi žarki.«

Jezus obtožuje farizeje in pismouke

(Mt 23,1–36; Mr 12,38–40; Lk 20,45–47)

³⁷Ko je to povedal, ga je neki farizej prosil, naj bi pri njem obedoval. Vstopil je in prisedel.

³⁸Ko je farizej to videl, se je čudil, da se pred jedjo ni umil.

³⁹Gospod pa mu je rekel: »Vi farizeji torej čistite kozarec in krožnik od zunaj, vaša notranjost pa je polna ropa in hudobije.

⁴⁰Kako ste nespametni! Ali ni tisti, ki je naredil zunanost, naredil tudi notranjosti?

⁴¹Dajte raje v miloščino to, kar je znotraj, in vam bo vse čisto.

⁴²Toda gorje vam, farizeji! Desetino dajete od mete in rutice in vsakovrstne zelenjave, zanemarjate pa pravico in božjo ljubezen. To bi bilo treba delati in onega ne opuščati.

⁴³Gorje vam, farizeji, ker imate radi prve sedeže v shodnicah in pozdrave na trgih!

⁴⁴Gorje vam, ker ste kakor grobovi, ki se ne vidijo, in ljudje hodijo po njih, ne da bi vedeli.«

⁴⁵Nekdo od učiteljev postave je posegel vmes in rekel: »Učitelj, s takim govorjenjem žališ tudi nas.«

⁴⁶Odgovoril je: »Gorje tudi vam, učitelji postave, ker nalagate ljudem neznosna bremena, sami pa se teh bremen niti s prstom ne dotaknete!

⁴⁷Gorje vam, ker postavljate nagrobnike prerokom, ki so jih vaši očetje umorili!

⁴⁸S tem potrjujete, da soglašate z deli svojih očetov, kajti oni so jih umorili, vi pa jim postavljate nagrobnike.

⁴⁹Zato je tudi rekla božja modrost: 'Poslal bom k njim preroke in apostole. Nekatero izmed njih bodo umorili in pregnali,

⁵⁰da se bo od tega rodu terjala kri vseh prerokov, ki je bila prelita od stvarjenja sveta:

⁵¹od Ábelove krvi do krvi Zaharíja, ki je bil ubit med oltarjem in svetiščem.' Res, zagotavljam vam, od tega rodu se bo terjala.

⁵²Gorje vam, učitelji postave, ker ste vzeli ključ spoznanja. Sami niste vstopili, a tistim, ki so hoteli vstopiti, ste to preprečili.«

⁵³Ko je odšel od tam, so pismouki in farizeji začeli nanj močno pritiskati in skušali še marsikaj izvabiti iz njega,

⁵⁴zraven pa prežali, da bi ujeli kaj iz njegovih ust.

Luka 12

Jezus svari pred hinavščino

¹Medtem se je nabralo na tisoče ljudi, tako da so drug drugemu stopali na noge. Jezus je najprej spregovoril svojim učencem: »Varujte se farizejskega kvasu, ki je hinavščina.

²Nič ni skritega, kar se ne bo razodelo, in nič tajnega, kar se ne bo zvedelo.

³Zato se bo vse, kar ste povedali v temi, slišalo pri belem dnevu, in kar ste pri zaprtih vratih šepetali na uho, se bo oznanjalo na strehah.«

Koga se je treba bati

(Mt 10,28–31)

⁴»Vam, svojim prijateljem, pa pravim: Ne bojte se tistih, ki umorijo telo, a potem ne morejo storiti nič več.

⁵Pokazal vam bom, koga se bojte. Bojte se tistega, ki sme življenje vzeti in ima potem oblast vreči v pekel. Dà, rečem vam, tega se bojte!

⁶Ali ne prodajajo pet vrabcev za majhen denar? In vendar Bog na nobenega od njih ne pozabi.

⁷Vam pa so celó vsi lasje na glavi prešteti. Ne bojte se! Več ko veliko vrabcev ste vredni vi.«

Kristusa je treba priznati pred ljudmi

(Mt 10,32–33; 12,32; 10,19–20)

⁸»Toda povem vam: vsakega, ki me bo priznal pred ljudmi, bo tudi Sin človekov priznal pred božjimi angeli.

⁹Kdor pa me zataji pred ljudmi, bo zatajen pred božjimi angeli.

¹⁰Vsakemu, ki izgovori besedo zoper Sina človekovega, bo odpuščeno; kdor pa preklinja Svetega Duha, mu ne bo odpuščeno.

¹¹Kadar vas bodo vlačili pred sodnike v shodnicah in pred vladarje in oblastnike, ne skrbite, kako bi se zagovarjali ali kaj bi rekli,

¹²kajti Sveti Duh vas bo tisto uro poučil, kaj je treba reči.«

Prilika o nespametnem bogatašu

¹³Nekdo iz množice mu je rekel: »Učitelj, reci mojemu bratu, naj deli dediščino z menoj.«

¹⁴On pa mu je odgovoril: »Človek, kdo me je postavil za sodnika ali delivca nad vaju?«

¹⁵Nato je rekel vsem: »Pazíte in varujte se vsake pohlepnosti, kajti življenje ni odvisno od premoženja, pa naj ima kdo še tako veliko bogastvo.«

¹⁶Povedal jim je še priliko: »Nekemu bogatašu je polje dobro obrodilo,

¹⁷zato se je spraševal: 'Kaj naj storim, ker nimam kam dati svojih pridelkov?'

¹⁸Rekel je: 'Tole bom storil. Podrl bom svoje kašče in postavil večje. Vanje bom spravil vse svoje žito in pridelke.

¹⁹Tedaj bom rekel sam sebi: Moja duša, veliko blaga imaš, spravljenega za vrsto let. Počivaj, jej, pij in uživaj.'

²⁰Bog pa mu je rekel: 'Neumnež! To noč bodo terjali tvoje življenje od tebe, in kar si spravil, čigavo bo?'

²¹Tako bo s tistim, ki si nabira zaklade, ni pa bogat pred Bogom.«

Skrb in strah (Mt 6,25–34.19–21)

²²Nato je rekel svojim učencem: »Zato vam pravim: ne bodite v skrbeh za življenje, kaj boste jedli, in ne za telo, kaj boste oblekli.

²³Saj je življenje več kot jed in telo več kot obleka.

²⁴Pomislite na vrane: ne sejejo in ne žanjejo. Nimajo ne shrambe ne žitnice in vendar jih Bog živi. Koliko več kakor ptice ste vredni vi!

²⁵Kdo izmed vas pa more, kljub vsej zaskrbljenosti, podaljšati življenje za en sam trenutek?

²⁶Če torej ne zmorete niti najmanjše reči, kaj ste v skrbeh za drugo?

²⁷Poglejte lilije, kako rastejo. Ne delajo in ne predejo, toda povem vam: še Sálomon se v vsem svojem sijaju ni oblačil kakor ena izmed njih.

²⁸Če pa travo, ki je danes na polju in jo jutri vržejo v peč, Bog tako oblači, koliko bolj bo vas, maloverni!

²⁹Zato tudi vi ne sprašujte, kaj boste jedli in kaj boste pili. Ne delajte si s tem skrbi!

³⁰Po vsem tem sprašujejo pogani. Vaš Oče vendar vé, da to potrebujete.

³¹Iščite prej njegovo kraljestvo in vse to vam bo navrženo.

³²Ne boj se, mala čreda, kajti vaš Oče je sklenil, da vam dá kraljestvo.

³³Prodajte, kar imate, in dajte vbogajme. Naredite si možnje, ki ne ostarijo, in zbirajte neminljiv zaklad v nebesih, kamor se tat ne približa in kjer molj ne razjeda.

³⁴Kjer je namreč vaš zaklad, tam bo tudi vaše srce.«

Budni služabnik

(Mt 24,45–51)

³⁵»Vaša ledja naj bodo opasana in svetilke prižgane,

³⁶vi pa bodite podobni ljudem, ki čakajo, kdaj se bo njihov gospodar vrnil s svatbe, da mu takoj odpró, ko pride in potrka.

³⁷Blagor tistim služabnikom, ki jih bo gospodar ob svojem prihodu našel čuječe! Resnično vam povem: opasal se bo in jih posadil za mizo. Pristopil bo in jim stregel.

³⁸In če pride ob drugi ali tretji nočni straži in jih najde takó, blagor jim!

³⁹Spoznajte vendar; če bi hišni gospodar vedel, ob kateri uri pride tat, ne bi pustil spodkopati svoje hiše.

⁴⁰Tudi vi bodite pripravljeni, kajti Sin človekov bo prišel ob uri, ko ne mislite.«

⁴¹Tedaj ga je Peter vprašal: »Gospod, ali pripoveduješ to priliko za nas ali za vse?«

⁴²Gospod je odgovoril: »Kdo neki je zvesti in razumni oskrbnik, ki ga bo gospodar postavil nad svojo služinčad, da ji odmeri hrano o pravem času?

⁴³Blagor služabniku, ki ga bo njegov gospodar ob prihodu našel, da tako dela!

⁴⁴Resnično vam povem: čez vse svoje imetje ga bo postavil.

⁴⁵Če pa si ta služabnik misli: 'Moj gospodar še dolgo ne bo prišel,' in začne pretepati hlapce in dekle, pojedati in popivati in se upijanjati,

⁴⁶bo gospodar tega služabnika prišel ob dnevu, ko ga ne pričakuje, in ob uri, za katero ne vé; razsekal ga bo na kosce in mu dal delež z neverniki.

⁴⁷Služabnik namreč, ki spozna voljo svojega gospodarja, a ničesar ne pripravi in ne dela po njegovi volji, bo hudo tepen.

⁴⁸Kdor pa je ne spozna in stori kaj kaznivega, bo malo tepen. Od vsakega, ki mu je bilo veliko dano, se bo veliko zahtevalo, in komur je bilo veliko zaupano, se bo od njega toliko več terjalo.«

Jezus je vzrok za delitev duhov

(Mt 10,34–36)

⁴⁹»Prišel sem, da vržem ogenj na zemljo, in kako želim, da bi se že razplamtel!

⁵⁰Moram pa sprejeti krst in kako težkó mi je, dokler se to ne zgodi.

⁵¹Mislite, da sem prišel na zemljo prinašat mir? Ne, vam rečem, ampak razdor.

⁵²Odslej jih bo namreč v eni hiši pet sprtih: trije proti dvema in dva proti trem.

⁵³Oče bo sprt s sinom in sin z očetom; mati s hčerjo in hči z materjo; tašča s svojo snaho in snaha s taščo.«

Znamenje časa

(Mt 16,2–3)

⁵⁴Nato je govoril tudi množicam: »Kadar vidite, da se na zahodu oblači, takoj pravite: 'Dež bo,' in tako se zgodi.

⁵⁵Kadar pa piha jug, pravite: 'Vroče bo,' in je res.

⁵⁶Hinavci! Obličje zemlje in neba znate presojeti, kako da tega časa ne znate?«

Spravi se s tožnikom

(Mt 5,25–26)

⁵⁷»Zakaj tudi sami od sebe ne presojate, kaj je prav?

⁵⁸Kadar greš s svojim nasprotnikom k oblastniku, že med potjo stôri vse, da se pobotaš z njim in te ne privleče pred sodnika. Sodnik te bo izročil pazniku, paznik pa vrgel v ječo.

⁵⁹Povem ti: ne prideš od tam, dokler ne plačaš vse do zadnjega.«

Luka 13

Kesanje ali pogubljenje

¹Prav takrat jih je bilo nekaj pri njem in so mu pripovedovali o Galilejcih, katerih kri je bil Pilat pomešal s krvjo njihovih daritev.

²Odgovoril jim je: »Mar mislite, da so bili ti Galilejci, ker so to pretrpeli, večji grešniki kakor vsi drugi Galilejci?

³Nikakor, vam pravim. Če pa se ne spreobrnete, boste vsi enako pokončani.

⁴Ali onih osemnajst, na katere se je podrl stolp v Síloi in jih pokopal pod seboj, mar mislite, da so bili večji dolžniki kakor vsi drugi prebivalci Jeruzalema?

⁵Nikakor, vam pravim. Če pa se ne spreobrnete, boste vsi prav tako pokončani.«

Prilika o nerodovitni smokvi

⁶Povedal pa je tole priliko: »Nekdo je imel v svojem vinogradu zasajeno smokvo. Prišel je iskat sadežev na njej, pa jih ni našel.

⁷Rekel je svojemu vinogradniku: 'Poglej, tri leta je že, kar hodim iskat sadežev na tej smokvi, pa jih ne najdem. Posekaj jo, čemú še izčrpava zemljo?'

⁸Ta pa mu je odgovoril: 'Gospod, pústi jo še letos, da jo okopljem in pognojim.

⁹Morda bo naposled obrodila; če pa ne, jo boš posekal.'«

Jezus v soboto ozdravi sključeno ženo

¹⁰V soboto pa je učil v neki shodnici.

¹¹Tam je bila tudi žena, ki je že osemnajst let imela duha bolezní. Bila je sključena in se sploh ni mogla vzravhati.

¹²Ko jo je Jezus opazil, jo je poklical k sebi in ji rekel: »Žena, rešena si svoje bolezní.«

¹³Položil je nanjo roke in prècej se je vzravнала ter hvalila Boga.

¹⁴Oglasil pa se je predstojnik shodnice. Nejevoljen je bil, ker jo je Jezus ozdravil v soboto, in je rekel množici: »Šest dni je, v katerih je treba delati. Te dni torej prihajate in se dajate zdraviti, ne pa v soboto.«

¹⁵Gospod pa mu je odgovoril: »Hinavci! Ali ne odveže vsak od vas svojega vola ali osla od jasli v soboto in ga ne žene napajat?

¹⁶Te pa, ki je Abrahamova hči in jo je satan imel zvezano, slišite, osemnajst let, ni bilo potrebno rešiti te vezi v soboto?«

¹⁷Ko je to govoril, je bilo vse njegove nasprotnike sram, vsa množica pa se je veselila vseh čudovitih reči, ki jih je delal.

Prilika o gorčičnem zrnju in kvasu

(Mt 13,31–33; Mr 4,30–32)

¹⁸Tedaj je rekel: »Čému je podobno božje kraljestvo in čému naj ga primerjam?

¹⁹Podobno je gorčičnemu zrnu, ki ga človek vzame in vseje na svojem vrtu. Zraste in se razvije v drevo in ptice izpod neba gnezdijo na njegovih vejah.«

²⁰Spet je rekel: »Čému naj primerjam božje kraljestvo?

²¹Podobno je kvasu, ki ga žena vzame in zamesi v tri merice moke, dokler se vse ne prekvasi.«

Ozka vrata

(Mt 7,13–14.21–23)

²²Na poti v Jeruzalem je šel skozi mesta in vasi ter učil.

²³Tedaj ga je nekdo vprašal: »Gospod, ali jih je malo, ki se bodo zveličali?« On pa jim je rekel:

²⁴»Prizadevajte si, da vstopite skozi ozka vrata, kajti povem vam: veliko jih bo želelo vstopiti, pa ne bodo mogli.

²⁵Ko bo hišni gospodar vstal in vrata zaprl, boste ostali zunaj. Začeli boste trkati na vrata in govoriti: 'Gospod, odpri nam!' Pa vam bo odgovoril: 'Ne vem, odkod ste.'

²⁶Tedaj mu boste začeli dopovedovati: 'S teboj smo jedli in pili in po naših ulicah si učil,'

²⁷toda rekel vam bo: 'Ne vem, odkod ste. Proč od mene vsi, ki ste delali krivice.'

²⁸Tam bosta jok in škripanje z zobmi, ko boste videli Abrahama, Izaka in Jakoba in vse preroke v božjem kraljestvu, sebe pa vržene ven.

²⁹Prišli pa bodo od vzhoda in zahoda, od severa in juga in bodo sedli za mizo v božjem kraljestvu.

³⁰In glej, so zadnji, ki bodo prvi, in prvi, ki bodo zadnji.«

Jezus toži nad Jeruzalemom

(Mt 23,37–39)

³¹Tisto uro je pristopilo nekaj farizejev in mu reklo: »Umakni se in pojdi od tod, kajti Heród te hoče umoriti.«

³²Rekel jim je: »Pojdite in recite temu lisjaku: Izganjam hude duhove in zdravim še danes in jutri, a tretji dan bom izpolnil svoje delo.

³³Sicer pa moram danes in jutri in pojutrišnjem nadaljevati pot, ker ni prav, da bi prerok umrl zunaj Jeruzalema.

³⁴Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš in kamnâš tiste, ki so poslani k tebi! Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke kakor koklja svoja piščeta pod peruti, pa niste hoteli!

³⁵Zato bo vaša hiša zapuščena. Povem vam: ne boste me videli, dokler ne porečete: 'Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu.'«

Luka 14

Jezus ozdravi vodeničnega

¹Ko je v soboto prišel v hišo nekega prvaka med farizeji obedovat, so ga ti opazovali.

²Na lepem se je znašel pred njim človek, ki je imel vodenico.

³Jezus je vprašal učitelje postave in farizeje: »Ali je dovoljeno v soboto zdraviti ali ne?«

⁴Oni pa so molčali. In prijel je bolnika, ga ozdravil in odslovil.

⁵Njim pa je rekel: »Komu izmed vas bo sin ali vol padel v vodnjak in ga ne bo takoj v soboto potegnil ven?«

⁶In niso mu mogli na to odgovoriti.

Pouk gostom in gostitelju

⁷Ko je videl, kako si povabljeni izbirajo prve sedeže, jim je povedal priliko. Govoril jim je:

⁸»Kadar te kdo povabi na svatbo, ne sédaj na prvo mesto, ker je lahko povabljen kakšen imenitnejši od tebe,

⁹pa bo prišel tisti, ki je povabil tebe in njega, in ti rekel: 'Daj prostor temu!' Takrat se boš začel sramotno presedati na zadnje mesto.

¹⁰Temveč, kadar si povabljen, pojdi in sédi na zadnje mesto, da ti reče gostitelj, ko pride: 'Prijatelj, pomakni se više!' Takrat boš počaščen vpričo vseh, ki so s teboj pri mizi;

¹¹kajti vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.«

¹²Tistemu, ki ga je povabil, pa je rekel: »Kadar prirejš kosilo ali večerjo, ne vabi prijateljev ne bratov ne sorodnikov ne bogatih sosedov, da te morda tudi oni ne povabijo in ti povrnejo.

¹³Nasprotno, kadar prirejš gostijo, povabi uboge, pohabljene, kruljave, slepe,

¹⁴in boš srečen, ker ti ne morejo povrniti; povrnjeno ti bo namreč ob vstajenju pravičnih.«

Prilika o veliki gostiji

(Mt 22,1–10)

¹⁵Ko je to slišal nekdo izmed tistih, ki so sedeli pri mizi, mu je rekel: »Srečen, kdor bo obedoval v božjem kraljestvu!«

¹⁶Jezus pa mu je rekel: »Neki človek je priredil veliko večerjo in jih je mnogo povabil nanjo.

¹⁷Ko je bil čas za večerjo, je poslal svojega služabnika povabljenim povedat, naj pridejo, ker je že vse pripravljeno.

¹⁸Vsi pa so se začeli po svoje opravičevati. Prvi mu je rekel: 'Njivo sem kupil in si jo moram ogledati; prosim te, imej me za opravičenega!'

¹⁹Drugi je dejal: 'Pet jarmov volov sem kupil in jih grem preskusit; prosim te, imej me za opravičenega!'

²⁰Spet drugi mu je odvrnil: 'Oženil sem se in zato ne morem priti.'

²¹Služabnik se je vrnil in to sporočil svojemu gospodarju. Tedaj se je hišni gospodar razsrdil in naročil svojemu služabniku: 'Pojdi brž na ceste in ulice po mestu in pripelji semkaj uboge in pohabljene, slepe in kruljave.'

²²Služabnik je gospodarju sporočil: 'Gospod, zgodilo se je, kar si naročil, in še je prostora.'

²³Tedaj je gospodar rekel služabniku: 'Pojdi na pota in vzdolž ograj in primoraj ljudi, da pridejo in se moja hiša napolni.

²⁴Kajti povem vam: nobeden izmed onih povabljenih ne bo okusil moje večerje.'«

Odpoved vsemu
(Mt 10,37–38)

²⁵Z njim so potovale velike množice. Obrnil se je in jim rekel:

²⁶»Če kdo pride k meni in daje prednost svojemu očetu in materi pa ženi, otrokom, bratom in sestram in celo svojemu življenju, ne more biti moj učenec.

²⁷Kdor ne nosi svojega križa in ne hodi za menoj, ne more biti moj učenec.

²⁸Kdo izmed vas, ki hoče zidati stolp, ne séde najprej in ne zračuna stroškov, ali ima dovolj, da bo zidavo končal?

²⁹Sicer se lahko zgodi, da postavi temelj, zidave pa ne more dokončati; in vsi, ki bi to videli, bi se mu začeli smejati,

³⁰češ: ta človek je začel zidati, pa ni mogel dokončati.

³¹Ali: kateri kralj, ki gre na vojsko zoper drugega kralja, ne bo prej sédel in se posvetoval, ali se more z deset tisoč možmi postaviti po robu njemu, ki prihaja nadenj z dvajset tisoči?

³²Če ne, pošlje, ko je oni še daleč, poslanstvo in se pogaja za mir.

³³Takó torej nobeden izmed vas, ki se ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec.«

Pokvarjena sol
(Mt 5,13; Mr 9,50)

³⁴»Sol je vendar dobra, če se pa tudi sol pokvari, s čim se bo popravila?

³⁵Ni porabna ne za zemljo ne za gnoj; proč jo mečejo. Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!«

Luka 15

Prilika o izgubljeni ovci

(Mt 18,12–14)

- ¹Približevali so se mu vsi cestninarji in grešniki, da bi ga poslušali.
- ²Farizeji in pismouki pa so godrnjali, češ: »Ta sprejema grešnike in je z njimi.«
- ³Tedaj jim je povedal tole priliko:
- ⁴»Kdo izmed vas, ki ima sto ovc, pa eno od njih izgubi, ne pusti devetindevetdesetih v puščavi in ne gre za izgubljeno, dokler je ne najde?
- ⁵In ko jo najde, jo vesel zadene na rame.
- ⁶Ko pride domov, skliče prijatelje in sosede in jim pravi: 'Veselite se z menoj, ker sem našel ovco, ki se je zgubila.'
- ⁷Povem vam: prav takó bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spreobrne, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo spreobrnjenja.«

Prilika o izgubljeni drahmi

- ⁸»Ali katera žena, ki ima deset drahem, če zgubi eno, ne prižge luči in ne pomete hiše ter skrbno ne išče, dokler je ne najde?
- ⁹In ko jo najde, skliče prijateljice in sosede ter pravi: 'Veselite se z menoj, ker sem našla drahmo, ki sem jo zgubila.'
- ¹⁰Povem vam: prav táko veselje bo vpričo božjih angelov nad enim grešnikom, ki se spreobrne.«

Prilika o izgubljenem sinu

- ¹¹Pripovedoval pa je še: »Neki človek je imel dva sina.
- ¹²Mlajši je rekel očetu: 'Oče, daj mi delež premoženja, ki mi gre!' In razdelil jima je imetje.
- ¹³Nekaj dni nato je mlajši sin spravil vse stvari skupaj in odpotoval v daljno deželo. Tam je z razuzdanim življenjem zapravil svoje premoženje.
- ¹⁴Ko je vse zapravil, je v tisti deželi nastala huda lakota in začel je stradati.

- ¹⁵Šel je in se vsilil nekemu tamkajšnjemu meščanu, ki ga je poslal na svoje posestvo svinje past.
- ¹⁶Želel se je nasititi z rožiči, ki so jih jedle svinje, pa mu jih nihče ni dal.
- ¹⁷Šel je vase in dejal: 'Koliko najemnikov mojega očeta ima kruha v obilju, jaz pa tukaj od lakote ginem.'
- ¹⁸Vrnil se bom k očetu in mu rekel: Oče, grešil sem zoper nebesa in pred teboj.
- ¹⁹Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin. Vzemi me za enega svojih najemnikov.'
- ²⁰Vstal je in šel k očetu. Ko je bil še daleč, ga je oče zagledal. Ves ganjen je pritekkel sinu naproti, ga objel in poljubil.
- ²¹Sin pa mu je rekel: 'Oče, grešil sem zoper nebesa in pred teboj. Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin.'
- ²²Oče pa je naročil svojim služabnikom: 'Brž prinesite najboljšo obleko in ga oblecite! Dajte mu prstan na roko in čevlje na noge!
- ²³Pripeljite pitano tele in ga zakoljite ter jejmo in se veselimo!
- ²⁴Ta moj sin je bil namreč mrtev in je oživel; bil je izgubljen in je najden.' In začeli so veselo pojedino.
- ²⁵Njegov starejši sin pa je bil na polju. Ko se je domov grede približal hiši, je zaslišal godbo in ples.
- ²⁶Poklical je enega izmed služabnikov in ga vprašal: 'Kaj je to?'
- ²⁷Pojasnil mu je: 'Tvoj brat je prišel in oče je zaklal pitano tele, ker je dobil zdravega nazaj.'
- ²⁸Razjezil se je in ni hotel vstopiti. Njegov oče je prišel ven in ga pregovarjal.
- ²⁹On pa je dejal očetu: 'Poglej, toliko let ti služim in nikoli nisem prestopil tvojega ukaza, pa mi nisi še nikoli dal kozliča, da bi se poveselil s svojimi prijatelji.'

³⁰Ko pa je prišel ta tvoj sin, ki je s hotnícami zapravil tvoje premoženje, si mu zaklal pitano tele.’

³¹Oče pa mu je odvrnil: ‘Sin, ti si vedno pri meni in vse, kar je moje, je tvoje.

³²Gostiti in poveseliti pa se je bilo treba, ker je bil ta, tvoj brat, mrtev in je oživel, bil je izgubljen in je najden.’«

Luka 16

Prilika o krivičnem oskrbniku

¹Rekel pa je tudi svojim učencem: »Neki bogataš je imel oskrbnika in tega so mu zatožili, češ da zapravlja njegovo premoženje.

²Poklical ga je in mu rekel: ‘Kaj slišim o tebi? Podaj obračun o svojem poslovanju, ker ne boš mogel biti več moj oskrbnik.’

³Oskrbnik pa si je mislil: ‘Kaj naj storim, ker mi gospodar jemlje oskrbništvo? Kopáti ne morem, beračiti me je sram.

⁴Vem, kaj bom storil, da me bodo ljudje sprejeli v svoje hiše, ko me bo gospodar odstavil od oskrbništva.’

⁵Poklical je dolžnike svojega gospodarja, vsakega posebej. Vprašal je prvega: ‘Koliko si dolžan mojemu gospodarju?’

⁶Ta je rekel: ‘Sto mer olja.’ On pa mu je vêlel: ‘Vzemi svojo zadolžnico, brž sédi in zapiši: petdeset.’

⁷Spet drugega je vprašal: ‘Koliko pa si ti dolžan?’ Rekel mu je: ‘Sto mernikov žita.’ Vêlel mu je: ‘Vzemi zadolžnico in zapiši: osemdeset.’

⁸In gospodar je pohvalil nepoštenega oskrbnika, da je razumno ravnal, kajti ljudje tega sveta so do svojih vrstnikov razumnejši, kakor otroci luči.

⁹Toda jaz vam pravim: pridobivajte si prijateljev s krivičnim mámonom, da vas sprejmejo v večna bivališča, ko ta propade.

¹⁰Kdor je zanesljiv v najmanjši reči, bo zanesljiv tudi v veliki, kdor pa je nepošten v najmanjši, bo nepošten tudi v veliki.

11 Če torej niste bili zanesljivi pri ravnanju s krivičnim mámonom, kdo vam bo zaupal resnično dobrino?

12 In če niste bili zvesti pri upravljanju tujega premoženja, kdo vam bo dal, kar je vaše?

13 Noben služabnik ne more služiti dvema gospodarjema; ali bo enega sovražil in drugega ljubil, ali se bo enega držal in drugega preziral. Ne morete služiti Bogu in mámonu.«

Postava in božje kraljestvo

(Mt 11,12–13)

14 Vse to so poslušali tudi farizeji, lakomni na denar, in so se mu posmehovali.

15 Tedaj jim je rekel: »Vi se delate pravične pred ljudmi, toda Bog pozna vaša srca. Kar je pred ljudmi visoko, je pred Bogom gnusoba.

16 Postava in preroki so do Janeza; od tedaj pa se oznanja božje kraljestvo in vsak se trudi, da stopi vanj.

17 Laže bi prešla nebo in zemlja, kakor da bi bila zbrisana ena črtica postave.

18 Vsak, kdor odslovi svojo ženo in se oženi z drugo, prešuštvuje, in kdor se z ločeno oženi, prešuštvuje.«

Bogatin in ubogi Lazar

19 »Živel je bogatin. Oblačil se je v škrlat in dragoceno tkanino ter se dan na dan sijajno gostil.

20 Pri njegovih vratih pa je poležaval revež, ki mu je bilo ime Lazar in je imel polno tvorov po telesu.

21 Rad bi se bil najedel tega, kar je padalo z bogatinove mize, pa so le psi prihajali in lizali njegove tvore.

22 Ko je revež umrl, so ga angeli odnesli v Abrahamovo naročje. Tudi bogatin je umrl in so ga pokopali.

23 Ko je v podzemlju trpel muke, je povzdignil oči in od daleč zagledal Abrahama in Lazarja v njegovem naročju.

²⁴Tedaj je zaklical: 'Oče Abraham, usmili se me in pošlji Lazarja, da pomoči konec svojega prsta v vodo in mi ohladi jezik, kajti strašno trpim v tem plamenu.'

²⁵Abraham mu je odgovoril: 'Sin, spomni se, da si v življenju dobil vse dobro, Lazar pa le húdo; zdaj je on tukaj potolažen, ti pa trpiš.'

²⁶Vrh tega je med nami in vami velik prepad, tako da tisti, ki bi hoteli od tod priti k vam, ne morejo, pa tudi od tam se ne dá priti k nam.'

²⁷Nato mu je ta rekel: 'Prosim te torej, oče, da ga pošlješ v hišo mojega očeta.'

²⁸Imam namreč pet bratov in posvari naj jih, da tudi oni ne pridejo v ta kraj trpljenja!'

²⁹Abraham mu je odgovoril: 'Imajo Mojzesa in preroke, te naj poslušajo!'

³⁰Ta pa mu je odvrnil: 'Nikakor, oče Abraham, temveč če pojde kateri od mrtvih k njim, se bodo spreobrnil.'

³¹Odgovoril mu je: 'Če ne poslušajo Mojzesa in prerokov, se ne bodo dali prepričati, četudi kdo vstane od mrtvih.'«

Luka 17

Nekaj Jezusovih izrekov

(Mt 18,6–7.21–22; Mr 9,42)

¹Rekel je svojim učencem: »Ni mogoče, da bi pohujšanje ne prišlo, toda gorje tistemu, po katerem pride!

²Bolje je zanj, da mu obesijo mlinski kamen na vrat in ga vržejo v morje, kakor da pohujša enega teh malih.

³Varujte se! Če tvoj brat greši, ga posvári, in če se spreobrne, mu odpústi.

⁴Če greši sedemkrat na dan zoper tebe in se sedemkrat na dan obrne k tebi ter reče: 'Žal mi je,' mu odpústi.«

⁵Apostoli so rekli Gospodu: »Pomnôži nam vero!«

⁶Gospod pa jim je dejal: »Če bi imeli vero kakor gorčično zrno in bi rekli tej murvi: 'Izruj se s koreninami vred in se presadi v morje,' bi vam bila pokorna.

⁷Kdo izmed vas bo svojemu hlapcu, ki orje ali pase, rekel, ko pride s polja: 'Pridi brž in sédi za mizo!'

⁸Mar mu ne bo rekel: 'Pripravi mi kaj za večerjo. Prepaši se in mi strezi, dokler se ne najem in napijem, nato boš ti jedel in pil.'

⁹Se mar zahvaljuje hlapcu, ker je naredil, kar mu je bilo ukazano?

¹⁰Tako tudi vi, ko naredite vse, kar vam je bilo ukazano, recite: 'Nekoristni hlapci smo; naredili smo, kar smo bili dolžni narediti.'«

Jezus ozdravi deset gobavcev

¹¹Ko je potoval v Jeruzalem, je šel po poti med Samarijo in Galilejo.

¹²Ob prihodu v neko vas mu je prišlo nasproti deset gobavcev. Od daleč so se ustavili

¹³in na ves glas zavpili: »Jezus, Učenik, usmili se nas!«

¹⁴Ko jih je zagledal, jim je rekel: »Pojdite in pokažite se duhovnikom!« Med potjo so bili ozdravljeni.

¹⁵Ko pa je eden izmed njih videl, da je ozdravel, se je vrnil in na ves glas slavil Boga.

¹⁶Padel je na obraz pred njegove noge in se mu zahvaljeval; in ta je bil Samarijan.

¹⁷Jezus pa je rekel: »Mar ni bilo deset ozdravljenih? Kje pa je onih devet?

¹⁸Ali ni bilo nobenega drugega, da bi se vrnil in počastil Boga, razen tega tujca?«

¹⁹Nato mu je rekel: »Vstani in pojdi! Tvoja vera te je rešila.«

Kraljestvo prihaja

(Mt 24,23–28.37–41)

²⁰Ko so ga farizeji vprašali, kdaj pride božje kraljestvo, jim je odgovoril: »Božje kraljestvo ne pride takó, da bi zbujalo pozornost.

²¹Tudi ne bodo govorili: 'Glejte, tukaj je,' ali 'Tam je,' kajti božje kraljestvo je med vami.«

- ²²Učencem pa je rekel: »Prišel bo čas, ko boste želeli videti enega izmed dni Sinu človekovega, pa ga ne boste videli.
- ²³Govorili vam bodo: 'Glejte, tam je,' ali 'Glejte, tukaj je.' Ne hodíte tja in ne nasedajte jim!
- ²⁴Kakor namreč blisk posveti od enega konca neba do drugega, tako bo tudi Sin človekov prišel na svoj dan.
- ²⁵Prej pa bo moral veliko trpeti in biti zavržen od tega rodu.
- ²⁶Kakor je bilo v Nóetovem času, takó bo tudi v dneh Sina človekovega:
- ²⁷jedli so, pili, se ženili in se možile do dne, ko je šel Nóe v ladjo; tedaj je prišel potop in je vse pokončal.
- ²⁸Podobno bo, kakor je bilo v Lotovem času: jedli so, pili, kupovali, prodajali, sadili in zidali,
- ²⁹toda na dan, ko je šel Lot iz Sódome, sta padala z neba ogenj in žveplo in vse pokončala.
- ³⁰Takó bo tudi tisti dan, ko se bo razodel Sin človekov.
- ³¹Kdor bo tisti dan na strehi, svoje stvari pa bo imel v hiši, naj ne hodi ponje, in kdor bo na polju, naj se ne vrača domov.
- ³²Spomnite se Lotove žene!
- ³³Kdor bo skušal rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa ga bo izgubil, ga bo rešil.
- ³⁴Povem vam: tisto noč bosta dva na eni postelji; Bog bo enega sprejel, drugega pustil.
- ³⁵Dve bosta skupaj mleli: ena bo sprejeta, druga puščena.
- ³⁶[Dva bosta na polju: eden bo sprejet, drugi puščen.]«
- ³⁷Tedaj so povzeli besedo in ga vprašali: »Kje bo to, Gospod?« Odgovoril jim je: »Kjer je truplo, tam se bodo zbirali jastrebi.«

Luka 18

Prilika o vdovi in sodniku

¹Povedal jim je še priliko, kako morajo vedno moliti in se ne naveličati:

²»V nekem mestu je bil sodnik, ki se ni bal Boga in se ni menil za ljudi.

³V tistem mestu je živela tudi vdova, ki je prihajala k njemu in ga prosila: 'Pomagaj mi do pravice proti mojemu nasprotniku.'

⁴Vendar dolgo ni hotel, potem pa si je rekel: 'Čeprav se ne bojim Boga in se ne menim za ljudi,

⁵bom tej vdovi, ker mi ne dá miru, le pomagal do pravice, da me ne bo kar naprej hodila nadlegovat.'«

⁶In Gospod je nadaljeval: »Poslušajte, kaj pravi krivični sodnik!

⁷Pa Bog ne bo pomagal do pravice svojim izvoljenim, ki noč in dan vpijejo k njemu, in bo z uslišanjem odlašal?

⁸Povem vam: hitro jim bo pomagal do pravice. Vendar, kadar bo prišel Sin človekov, ali bo našel vero na zemlji?«

Prilika o farizeju in cestnarju

⁹Nekaterim, ki so bili prepričani, da so pravični, in so zaničevali druge, je povedal to priliko:

¹⁰»Dva človeka sta šla v tempelj molit: eden je bil farizej, drugi pa cestnar.

¹¹Farizej se je postavil spredaj in pri sebi molil takóle: 'Bog, zahvalim te, da nisem kakor drugi ljudje: grabežljivci, krivičniki, prešuštniki ali tudi kakor ta cestnar.

¹²Postim se dvakrat na teden in desetino dajem od vsega, kar dobim.'

¹³Cestnar pa je stal daleč proč in še oči ni upal povzdigniti proti nebu, ampak se je trkal na prsi in govoril: 'Bog, bodi milostljiv meni grešniku!'

¹⁴Povem vam: ta je šel opravičen domov, oni pa ne; kajti vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.«

Jezus blagoslavlja otroke

(Mt 19,13–15; Mr 10,13–16)

¹⁵Prinašali so mu tudi otročičke, da bi polagal roke nanje. Ko so učenci to videli, so jih odganjali.

¹⁶Jezus pa jih je poklical k sebi in rekel: »Pustite otroke, naj prihajajo k meni, in ne branite jim, kajti takih je božje kraljestvo.

¹⁷Resnično vam povem: Kdor ne sprejme božjega kraljestva kakor otrok, ne pride vanj.«

Bogastvo in hoja za Jezusom

(Mt 19,16–30; Mr 10,17–31)

¹⁸Neki vplivni človek ga je vprašal: »Dobri učitelj, kaj naj storim, da prejmem večno življenje?«

¹⁹Jezus mu je rekel: »Kaj mi praviš, da sem dober? Nihče ni dober razen Boga.

²⁰Zapovedi poznaš: ne prešuštvuj, ne ubijaj, ne kradi, ne pričaj po krivem, spoštuj očeta in mater.«

²¹Odgovoril mu je: »Vse to spolnjujem od mladosti.«

²²Ko je Jezus to slišal, mu je rekel: »Še eno ti manjka: prodaj vse, kar imaš, razdaj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; nato pridi in hodi za menoj!«

²³Ko je oni to slišal, je postal zelo žalosten, bil je namreč silno bogat.

²⁴Jezus je videl, da je postal žalosten, in rekel: »Kako težko pridejo bogati v božje kraljestvo!

²⁵Laže gre kamela skozi šivankino uho kakor bogatin v božje kraljestvo.«

²⁶Tisti, ki so to slišali, so rekli: »Kdo se potem more rešiti?«

²⁷Odgovoril je: »Kar je nemogoče pri ljudeh, je mogoče pri Bogu.«

²⁸Peter pa je rekel: »Poglej, mi smo zapustili vse svoje in šli za teboj.«

²⁹Odvrnil jim je: »Resnično vam povem: nikogar ni, ki bi zaradi božjega kraljestva zapustil hišo ali ženo, brate ali starše ali otroke

³⁰in bi ne prejel v tem času veliko več, v prihodnjem veku pa večno življenje.«

Jezus tretjič napove svoje trpljenje

(Mt 20,17–19; Mr 10,32–34)

³¹Nato je zbral okrog sebe dvanajstere in jim rekel: »Poslušajte! V Jeruzalem gremo in nad Sinom človekovim se bo spolnilo vse, kar so pisali preroki.

³²Izročili ga bodo namreč poganom, ki ga bodo zasmehovali, z njim grdo ravnali in ga opljuvali;

³³bičali ga bodo in umorili, a tretji dan bo vstal.«

³⁴Vendar oni vsega tega niso razumeli. Te besede so jim ostale prikrite in niso vedeli, kaj pravi.

Jezus ozdravi slepega berača pri Jêrihi

(Mt 20,29–34; Mr 10,46–52)

³⁵Ko se je bližal Jêrihi, je sedel kraj pota mož, ki je bil slep in je prosil vbogajme.

³⁶Slišal je množico, ki je prihajala mimo, in spraševal, kaj je to.

³⁷Povedali so mu, da gre mimo Jezus nazaréjec.

³⁸Tedaj je zavpil: »Jezus, Davidov sin, usmili se me!«

³⁹Tisti, ki so hodili spredaj, so ga svarili, naj utihne; on pa je še glasneje vpil: »Davidov sin, usmili se me!«

⁴⁰Jezus se je ustavil in ukazal, naj ga pripeljejo k njemu. Ko se mu je slepi približal, ga je vprašal:

⁴¹»Kaj hočeš, da ti storim?« »Gospod, da bi spet videl,« mu je odgovoril.

⁴²Jezus mu je rekel: »Spreglej! Tvoja vera te je rešila.«

⁴³Pri priči je spregledal. Šel je za njim in slavil Boga. Vse ljudstvo je počastilo Boga, ko je to videlo.

Luka 19

Jezus in Zahéj

¹Prišel je v Jêriho in šel skozi mesto.

²Tam je bil mož, Zahéj po imenu. Bil je višji cestninar in bogat človek.

³Poskušal je videti Jezusa, kdo pravzaprav je, pa ni mogel zaradi množice, ker je bil majhne postave.

⁴Stekel je naprej in splezal na divjo smokvo, da bi ga videl, kajti tam mimo bi moral iti.

⁵Ko je Jezus došel na tisti kraj, je pogledal gor in mu rekel: »Zahéj, hitro splezaj dol, danes moram namreč ostati v tvoji hiši.«

⁶Brž je splezal dol in ga z veseljem sprejel.

⁷Ko so to videli, so vsi godrnjali: »Ustavil se je pri grešnem človeku!«

⁸Zahéj pa je stopil pred Gospoda in rekel: »Gospod, polovico svojega premoženja dam ubogim, in če sem koga v čem prevaral, mu četverno povrnem.«

⁹Jezus pa mu je rekel: »Danes je prišla tej hiši rešitev, ker je tudi on Abrahamov sin.

¹⁰Sin človekov je namreč prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno.«

Prilika o desetih minah

(Mt 25,14–30)

¹¹Ko so ljudje to poslušali, je dodal še priliko, ker je bil blizu Jeruzalema in so mislili, da bo božje kraljestvo nastopilo takoj.

¹²Rekel je: »Neki človek plemenitega rodu je odpotoval v daljno deželo, da bi si pridobil kraljevsko oblast in se vrnil.

¹³Poklical je svojih deset služabnikov, jim razdelil denar, vreden deset min, in dejal: 'Trgujte, dokler ne pridem.'

¹⁴Njegovi podložniki so ga sovražili. Poslali so za njim poslance s sporočilom: 'Nočemo, da bi ta zavladal nad nami.'

¹⁵Vendar je dobil kraljevsko oblast in se vrnil. Ukazal je, naj mu pokličejo služabnike, katerim je izročil denar, da bi zvedel, kaj so prigospodarili.

¹⁶Pristopil je prvi in rekel: 'Gospod, s tvojo mino sem pridobil deset min.'

¹⁷Rekel mu je: 'Prav, dobri služabnik, ker si bil v malem zvest, imej oblast nad desetimi mesti.'

¹⁸Pristopil je drugi in rekel: 'S tvojo mino, gospod, sem pridobil pet drugih.'

¹⁹Temu je rekel: 'Tudi ti bodi nad petimi mesti.'²⁰Prišel je še drug in rekel: 'Gospod, tu je tvoja mina, ki sem jo hranil v prtiču.'

²¹Bal sem se te, ker si strog človek; jemlješ, česar nisi vložil, in žanješ, česar nisi vsejal.'

²²Reče mu: 'Po tvojih besedah te bom sodil, zanikrni služabnik. Vedel si, da sem strog človek, ki jemljem, česar nisem vložil, in žanjem, česar nisem vsejal.'

²³Zakaj nisi vložil mojega denarja v hranilnico in bi ga jaz ob vrnitvi dobil z obrestmi vred?'

²⁴Tedaj je rekel tistim, ki so stali zraven: 'Vzemite mu mino in jo dajte tistemu, ki jih ima deset.'

²⁵Oni pa so mu rekli: 'Gospod, ima jih že deset.'

²⁶Povem vam: vsakemu, ki ima, se bo dalo, in tistemu, ki nima, se bo vzelo še to, kar ima.'

²⁷Moje sovražnike, ki niso marali, da bi jim zakraljeval, pa pripeljite sèm in jih pobijte pred mojimi očmi.'«

Jezusovo delovanje v Jeruzalemu

Slovesni vhod v Jeruzalem

(Mt 21,1–11; Mr 11,1–11; Jn 12,12–19)

²⁸Po teh besedah se je napotil proti Jeruzalemu in hodil je pred njimi.

²⁹Ko je prišel v bližino Bétfage in Betánije h gori, ki se imenuje Oljska, je poslal dva učenca

³⁰in jima rekel: »Pojdita v vas, ki je pred vama. Ko prideta tja, bosta našla privezanega mladega osliča, na katerem ni sedel še noben človek. Odvežita ga in odpeljita!

³¹Če vaju kdo vpraša, zakaj ga odvezujeta, mu odgovorita: 'Gospod ga potrebuje.'«

³²Učenca sta odšla in našla, kakor jima je povedal.

³³Ko sta osliča odvezovala, so jima njegovi gospodarji rekli: »Zakaj odvezujeta osliča?«

³⁴Odgovorila sta: »Gospod ga potrebuje.«

³⁵In odvedla sta ga k Jezusu, vrgla vrhnji obleki na osliča in pomagala Jezusu, da je sédel nanj.

³⁶Ko je šel naprej, so ljudje pogrinjali svoje plašče na pot.

³⁷Ko se je bližal pobočju Oljske gore, je začela vsa množica učencev na ves glas veselo hvaliti Boga za vsa mogočna dela, ki so jih videli.

³⁸Klicali so: »Blagoslovljen kralj, ki prihaja v Gospodovem imenu! Mir v nebesih in slava na višavah.«

³⁹Nekaj farizejev iz množice mu je reklo: »Učitelj, posvári svoje učence.«

⁴⁰Odvrnil je: »Povem vam, če ti umolknejo, bodo kamni vpili.«

⁴¹Ko je prišel bliže in zagledal mesto, se je zjokal nad njim.

⁴²Rekel je: »O, da bi tudi ti danes spoznalo, kaj ti prinaša mir, takó pa je prikrito tvojim očem.

⁴³Prišli bodo dnevi nadte, ko te bodo sovražniki obdali z okopi, te oblegali in z vseh strani stiskali.

⁴⁴V tla bodo poteptali tebe in tvoje otroke v tebi in ne bodo pustili kamna na kamnu, ker nisi spoznalo časa, ko se je Bog milostno ozrl nate.«

Jezus očisti tempelj

(Mt 21,12–17; Mr 11,15–19; Jn 2,13–22)

⁴⁵Ko je stopil v tempelj, je začel izganjati prodajalce.

⁴⁶Rekel je: »Pisano je:

'Moja hiša naj bo hiša molitve,' vi pa ste naredili iz nje jamo razbojnikov.«

⁴⁷Vsak dan je učil v templju. Véliki duhovniki in pismouki pa so iskali priložnost, da bi ga umorili. Enako tudi prvaki ljudstva,

⁴⁸vendar niso vedeli, kako bi to storili, kajti vse ljudstvo ga je zavzeto poslušalo.

Luka 20

Odkod Jezusova oblast

(Mt 21,23–27; Mr 11,27–33)

¹Ko je nekega dne v templju učil ljudstvo in oznanjal evangelij, so pristopili véliki duhovniki in pismouki s starešinami

²in ga vprašali: »Povej nam, s kakšno pravico to delaš, ali kdo ti je dal to oblast?«

³Odgovoril jim je: »Tudi jaz vas bom nekaj vprašal.

⁴Povejte mi, ali je bil Janezov krst iz nebes ali od ljudi?«

⁵Premišljevali so in govorili med seboj: »Če odgovorimo. ‘Iz nebes,’ bo rekel: ‘Zakaj mu niste verjeli?’

⁶Če mu pa odgovorimo: ‘Od ljudi,’ nas bodo vsi ljudje kamnali, ker so prepričani, da je Janez prerok.«

⁷Zato so odgovorili, da ne vedo, odkod.

⁸Jezus pa jim je rekel: »Tudi jaz vam ne povem, s kakšno oblastjo to delam.«

Prilika o vinogradu in najemnikih

(Mt 21,33–46; Mr 12,1–12)

⁹Ljudstvu pa je začel pripovedovati tole priliko: »Neki človek je zasadil vinograd in ga dal v najem viničarjem, sam pa je za dalj časa odpotoval.

¹⁰Ko je prišel čas, je poslal k viničarjem služabnika, da bi mu dali od pridelka iz vinograda. Viničarji pa so ga pretepli in odslovili praznih rok.

¹¹Nato je poslal drugega služabnika. Tega pa so ozmerjali, pretepli in odslovili praznih rok.

¹²Poslal je še tretjega, pa tudi tega so do krvi pretepli in vrgli ven.

¹³Tedaj je gospodar vinograda dejal: 'Kaj naj storim? Svojega ljubljenega sina bom poslal, vsaj njega bodo spoštovali.'¹⁴Ko so ga viničarji zagledali, so se posvetovali in rekli: 'To je dedič. Dajmo, ubijmo ga, da bo dediščina naša.'

¹⁵Vrgli so ga iz vinograda in ubili. Kaj bo torej storil z njimi gospodar vinograda?

¹⁶Prišel bo in te viničarje pokončal, vinograd pa dal drugim.« Ko so oni to slišali, so rekli: »Bog ne daj!«

¹⁷Ozrl se je po njih in rekel: »Kaj torej pomeni to, kar je pisano: 'Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogelni kamen.'?

¹⁸Vsak, ki pade na ta kamen, se bo razbil, in na kogar on pade, ga bo zmečkal.«

¹⁹Pismouki in véliki duhovniki bi ga bili najraje pri priči prijeli, pa so se zbali ljudstva. Spoznali so kajpak, da je s to priliko meril nanje.

Davek cesarju

(Mt 22,15–22; Mr 12,13–17)

²⁰Prežali so nanj. K njemu so poslali vohune, ki so se delali pravične, da bi ga ujeli v besedi, tako da bi ga lahko izročili oblastem in pristojnosti deželnega poglavarja.

²¹Vprašali so ga: »Učitelj, vemo, da prav govoriš in učiš. Ne gledaš na osebo, ampak v resnici učiš božjo pot.

²²Ali smemo cesarju dajati davek ali ne?«

²³Spoznal je njihovo zvitost in jim rekel:

²⁴»Pokažite mi denar! Čigavo podobo in napis ima?« Odgovorili so: »Cesarjevo.«

²⁵Rekel jim je: »Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega.«

²⁶Tako ga niso mogli pred ljudmi ujeti v besedi. Čudili so se njegovemu odgovoru in umolknili.

Kako je z vstajenjem
(Mt 22,23–33; Mr 12,18–27)

- ²⁷Pristopilo je nekaj saducejev, ki so trdili, da ni vstajenja. Vprašali so ga:
- ²⁸»Učitelj, Mojzes nam je predpisal: 'Če komu umrje brat, ki je bil oženjen, pa ni imel otrok, naj vzame vdovo njegov brat in obudi zarod svojemu bratu.'
- ²⁹Bilo pa je sedem bratov. Prvi se je oženil in umrl brez otrok.
- ³⁰Nato je vdovo vzel drugi,
- ³¹pozneje tretji in tako vseh sedem; umrli so in niso zapustili otrok.
- ³²Nazadnje je umrla tudi žena.
- ³³Čigava bo torej ta žena ob vstajenju, kajti vseh sedem jo je imelo za ženo?«
- ³⁴Jezus jim je odgovoril: »Ljudje tega sveta se ženijo in možijo,
- ³⁵tisti, ki so vredni, da dosežejo oni svet in vstajenje od mrtvih, pa se ne bodo ne ženili ne možile.
- ³⁶Tudi umreti ne bodo mogli več, ker so enaki angelom, saj so božji otroci in jih čaka vstajenje.
- ³⁷Da pa mrtvi vstajajo, je pokazal tudi Mojzes z gorečim grmom, ko je Gospoda imenoval: 'Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov,'
- ³⁸Bog pa ni Bog mrtvih, ampak živih, kajti njemu vsi živijo.«
- ³⁹Nekaj pismoukov je tedaj pripomnilo: »Učitelj, dobro si povedal,«
- ⁴⁰in niso ga upali še kaj vprašati.

Vprašanje o Davidovem sinu
(Mt 22,41–46; Mr 12,35–37)

- ⁴¹Vprašal pa jih je: »Kako morejo govoriti, da je Kristus Davidov sin?
- ⁴²Saj vendar David sam pravi v knjigi psalmov:
- 'Gospod je rekel mojemu Gospodu: sédi na mojo desnico,
- ⁴³dokler ne položim tvojih sovražnikov za podnožnik tvojih nog.'
- ⁴⁴David ga torej imenuje 'Gospod', kako more biti potem njegov sin?«

Jezus svari pred pismouki

(Mt 23,1–36; Mr 12,38–40; Lk 11,37–54)

⁴⁵Pred vso množico, ki ga je poslušala, je rekel svojim učencem:

⁴⁶»Varujte se pismoukov, ki radi hodijo okrog v dolgih suknhah in jim je všeč, da jih ljudje na cesti pozdravljajo. Radi imajo prve sedeže v shodnicah in častna mesta na gostijah.

⁴⁷Vdovam požirajo hiše, pri tem pa na videz pobožno opravljajo dolge molitve; té bo zadela hujša obsodba.«

Luka 21

Vdovin dar

(Mr 12,41–44)

¹Ozrl se je in videl bogatine, ki so metali svoje darove v tempeljsko púšico.

²Videl pa je tudi siromašno vdovo, kako je dajala vanjo dva bakrena kovanca,

³in je rekel: »Resnično vam povem: ta uboga vdova je vrgla več kot vsi drugi.

⁴Vsi ti so namreč dali vbogajme od svojega obilja, ona pa je dala od svojega uboštva vse, kar je imela za preživljanje.«

Jezus napove razdejanje templja

(Mt 24,1–2; Mr 13,1–2)

⁵Ko so se nekateri pogovarjali o templju, kako je okrašen z lepimi kamni in zaobljubljenimi darovi, je rekel:

⁶»Prišli bodo dnevi, ko od tega, kar vidite, ne bo ostal kamen na kamnu, ki ne bi bil zrušen.«

Znamenja in preganjanja

(Mt 24,3–14; Mr 13,3–13)

⁷Vprašali so ga: »Učitelj, kdaj pa bo to in kakšno bo znamenje, ko se bo to začelo goditi?«

⁸Odgovoril jim je: »Glejte, da se ne daste premotiti! Veliko jih bo namreč nastopalo pod mojim imenom in bodo govorili: 'Jaz sem,' ali 'Čas se je približal.' Ne hodíte za njimi!

⁹Ko boste slišali za vojske in vstaje, se ne ustrašite, kajti to se bo moralo poprej zgoditi, vendar še ne bo takoj konec.«

¹⁰Dalje jim je govoril: »Vzdignil se bo narod zoper narod in država zoper državo.

¹¹Veliki potresi bodo na mnogih krajih, kužne bolezni in lakota; grozote in velika znamenja bodo na nebu.

¹²Preden se bo to zgodilo, bodo stegovali roke po vas, preganjali vas bodo, izročali sodiščem shodnic, metali v ječe in zaradi mojega imena vas bodo vlačili pred vladarje in oblastnike!

¹³To se bo dogajalo, da boste mogli pričevati zame.

¹⁴Vtisnite si v spomin, da ne boste vnaprej premišljevali, kako se boste zagovarjali.

¹⁵Jaz vam bom namreč dal zgovornost in modrost, kateri vsi vaši nasprotniki ne bodo mogli kljubovati ali ji ugovarjati.

¹⁶Izdajali vas bodo celó starši in bratje, sorodniki in prijatelji, nekatere izmed vas pa bodo ubili.

¹⁷Vsi vas bodo sovražili zaradi mojega imena,

¹⁸toda še las vam ne bo padel z glave.

¹⁹S svojo stanovitnostjo si boste pridobili življenje.«

Jezus napove razdejanje Jeruzalema

(Mt 24,15–21; Mr 13,14–19)

²⁰»Ko boste pa videli, da vojske oblegajo Jeruzalem, tedaj védite, da bo kmalu razdejan.

²¹Takrat naj vsi, ki so v Judeji, bežijo v hribe, in kateri so v mestu, naj gredo ven. Kateri so na polju, naj ne hodijo noter,

²²kajti to so dnevi maščevanja, da se izpolni vse, kar je pisano.

²³Gorje nosečim in doječim tiste dni, ker bo velika stiska v deželi in jeza nad tem ljudstvom.

²⁴Padalo bo pod ostrim mečem in v sužnost ga bodo vlačili med vse narode. Jeruzalem bodo teptali pogani, dokler se ne izpolni njihov čas.«

Prihod Sina človekovega

(Mt 24,29–31; Mr 13,24–27)

²⁵»Znamenja bodo na soncu, luni in zvezdah. Na zemlji bo stiska med narodi in zmeda zaradi bučanja morja in valov.

²⁶Ljudje bodo koprnili od strahu v pričakovanju tega, kar pride na ves svet, kajti nebeške sile se bodo majale.

²⁷Tedaj bodo videli Sina človekovega, kako prihaja na oblaku z močjo in veliko slavo.

²⁸Ko se bo to začelo goditi, se zravnajte in vzdignite glave, kajti vaše odrešenje se približuje.«

Od smokvinega drevesa se učite

(Mt 24,32–35; Mr 13,28–31)

²⁹Povedal jim je priliko: »Poglejte smokvino drevo in vsa drevesa.

³⁰Ko vidite, da začenjajo brsteti, veste, da je že blizu poletje.

³¹Tako tudi vi: ko boste videli, da se to godi, védite, da je blizu božje kraljestvo.

³²Resnično vam povem: ta rod ne bo prešel, dokler se vse ne zgodi.

³³Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle.«

Spodbuda k čuječnosti

³⁴»Varujte se, da vam srca ne bodo obtežena s požrešnostjo, pijanostjo in skrbmi za to življenje in da vas tisti dan ne ujame nenadoma

³⁵kakor zanka. Prišel bo namreč nad vse prebivalce po vsej zemlji.

³⁶Zato čujte in vsak čas molíte, da bi mogli ubežati vsemu temu, kar se bo zgodilo, in stopiti pred Sina človekovega.«

³⁷Čez dan je Jezus učil v templju, zvečer pa je odhajal prenočevati na goro, ki se imenuje Oljska.

³⁸In vse ljudstvo je zgodaj prihajalo k njemu v tempelj, da bi ga poslušalo.

Luka 22

Trpljenje, smrt in vstajenje

Zarota zoper Jezusa

(Mt 26,1–5.14–16; Mr 14,1–2.10–11; Jn 11,45–53)

- ¹Bližal se je praznik opresnikov, ki se imenuje velika noč.
- ²Véliki duhovniki in pismouki so iskali možnost, kako bi se ga znebili, kajti bali so se ljudstva.
- ³Tedaj je šel satan v Juda, ki se je imenoval Iškarijot in je bil izmed števila dvanajsterih.
- ⁴Odšel je k vélikim duhovnikom in poveljnikom tempeljske straže in se z njimi domenil, kako bi jim ga izročil.
- ⁵Razveselili so se in se pogodili z njim, da mu dajo denarja.
- ⁶Privolil je in iskal primeren trenutek, da bi jim ga izročil tako, da ne bi bilo zraven ljudi.

Priprava velikonočne večerje

(Mt 26,17–25; Mr 14,12–21; Jn 13,21–30)

- ⁷Prišel je dan opresnikov, ko je bilo treba klati velikonočno jagnje.
- ⁸Jezus je poslal Petra in Janeza in jima rekel: »Pojdita in nam pripravita velikonočno večerjo, da bomo skupaj jedli.«
- ⁹Onadva sta ga vprašala: »Kje hočeš, da jo pripraviva?«
- ¹⁰Odvrnil jima je: »Poslušajta! Ko prideta v mesto, vama bo prišel nasproti možki z vrčem vode. Pojdita za njim v hišo, v katero bo šel,
- ¹¹in recita hišnemu gospodarju: 'Učitelj vprašuje: Kje je prostor, kjer bi obhajal velikonočno večerjo s svojimi učenci?'¹²Pokazal vama bo v nadstropju veliko opremljeno obednico in tam pripravita.«
- ¹³Odšla sta in našla, kakor jima je bil rekel, in sta pripravila velikonočno večerjo.

Postavitev evharistije

(Mt 26,26–30; Mr 14,22–26; 1 Kor 11,23–25)

- ¹⁴Ko je prišla ura, je z apostoli sédel k mizi.

¹⁵Rekel jim je: »Srčno sem želel jesti z vami to velikonočno večerjo, preden bom trpel,

¹⁶kajti povem vam, da jè ne bom več jedel, dokler jè v polnosti ne bom užival v božjem kraljestvu.«

¹⁷In vzel je kelih, se zahvalil in rekel: »Vzemite to in si razdelite,

¹⁸kajti povem vam, odslej ne bom več pil od sadu vinske trte, dokler ne pride božje kraljestvo.«

¹⁹In vzel je kruh, se zahvalil, ga razlomil, jim ga dal in rekel: »To je moje telo, ki se daje za vas. To delajte v moj spomin.«

²⁰Prav tako je po večerji vzel tudi kelih in rekel: »Ta kelih je nova zaveza v moji krvi, ki se preliva za vas.

²¹Toda glejte, roka mojega izdajalca je z menoj pri mizi.

²²Sin človekov sicer gre, kakor je določeno, toda gorje tistemu, ki ga izdaja.«

²³Oni pa so se začeli spraševati, kdo izmed njih bi mogel kaj takega storiti.

Prerekanje, kdo je večji

²⁴Med njimi se je tudi vnel prepir, kateri izmed njih se zdi, da je največji.

²⁵On pa jim je rekel: »Pri poganih kralji gospodujejo nad ljudmi in oblastniki pustijo, da jim pravijo Dobrotniki.

²⁶Med vami pa ni takó, ampak največji med vami naj bo kakor najmanjši in predstojnik kakor strežnik.

²⁷Kdo je namreč večji: kdor sedi pri mizi ali kdor streže? Ali ne tisti, ki sedi? Jaz pa sem sredi med vami kakor tisti, ki streže.

²⁸Vi ste tisti, ki ste vztrajali z menoj v mojih preizkušnjah,

²⁹zato vam prepuščam kraljestvo, kakor ga je meni prepustil moj Oče,

³⁰da boste jedli in pili pri moji mizi v mojem kraljestvu in sedeli na prestolih ter sodili dvanajst Izraelovih rodov.«

Jezus napove, da ga bo Peter zatajil

(Mt 26,31–35; Mr 14,27–31; Jn 13,36–38)

31»Simon, Simon! Poglej, satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kakor pšenico.

32Jaz pa sem molil zate, da tvoja vera ne opeša. Ko boš po vsem tem prišel k sebi, opogumi svoje brate.«

33Peter mu je rekel: »Gospod, s teboj sem pripravljen iti tudi v ječo in smrt.«

34Jezus pa mu je odgovoril: »Povem ti, Peter, danes ne bo petelin zapel, preden trikrat ne utajiš, da me poznaš.«

Denarnica, torba, meč

35Nato jih je vprašal: »Ko sem vas poslal brez denarnice, brez torbe in obutve, ali ste kaj pogrešali?« Odgovorili so: »Nič.«

36»Sedaj pa,« je nadaljeval, »kdor ima denarnico, naj jo vzame, prav tako tudi torbo; in kdor nima denarja, naj proda svojo suknjo in si kupi meč.

37Povem vam namreč, da se mora na meni spolniti tista beseda Svetega pisma, ki pravi: 'Med hudodelce je bil prištet.' To, kar se nanaša name, se bliža izpolnitvi.«

38Oni pa so rekli: »Gospod, poglej, tukaj sta dva meča.« Odgovoril jim je: »Dovolj je.«

Jezus na vrtu Getsémani

(Mt 26,36–46; Mr 14,32–42)

39Šel je ven in se kakor po navadi napotil proti Oljski gori. Tudi učenci so šli z njim.

40Ko je prišel tja, jim je rekel: »Molíte, da ne pridete v skušnjava!«;

41Sam pa se je oddaljil od njih približno za lučaj kamna. Padel je na kolena in molil:

42»Oče, če hočeš, vzemi ta kelih od mene, toda ne moja volja, temveč tvoja naj se zgodi.«

43Prikazal se mu je angel iz nebes in ga krepčal.

⁴⁴Ko ga je obšel smrtni boj, je še bolj goreče molil. Njegov pot je postal kakor kaplje krvi, ki so padale na zemljo.

⁴⁵Ko je vstal od molitve, se je vrnil k učencem in videl, da so od žalosti pospali.

⁴⁶Rekel jim je: »Kaj spite? Vstanite in molíte, da ne pridete v skušnjava.«

Jezusa primejo

(Mt 26,47–56; Mr 14,43–50; Jn 18,3–11)

⁴⁷Medtem ko je še govoril, je prišla tolpa. Pred njo je hodil eden izmed dvanajsterih, ki se je imenoval Juda. Stopil je k Jezusu, da bi ga poljubil.

⁴⁸Jezus pa mu je rekel: »Juda, s poljubom izdajaš Sina človekovega?«

⁴⁹Ko so ti, ki so bili okrog njega, videli, kaj mu grozi, so rekli: »Gospod, naj udarimo z mečem?«

⁵⁰In eden izmed njih je mahnil po služabniku vélikega duhovnika in mu odsekal desno uho.

⁵¹Jezus je posegel vmes in rekel: »Nehajte! Dosti je!« Dotaknil se je ušesa in ga zacelil.

⁵²Vélikim duhovnikom, poveljnikom tempeljske straže in starešinam, ki so prišli nadenj, pa je rekel: »Kakor nad razbojnika ste prišli z meči in koli.

⁵³Dan za dnem sem bil med vami v templju in niste stegnili rok po meni, ampak to je vaša ura in oblast teme.«

Peter zataji Jezusa

(Mt 26,57–58.69–75; Mr 14,53–54.66–72; Jn 18,12–18.25–27)

⁵⁴Zgrabili so ga torej in odvedli. Pripeljali so ga v sodno hišo vélikega duhovnika; Peter pa je šel od daleč za njim.

⁵⁵Sredi dvorišča so zakurili ogenj, in ko so posedli okrog njega, je Peter sédel mednje.

⁵⁶Ko ga je opazila neka dekla, da sedi pri ognju, ga je premerila z očmi in rekla: »Tudi ta je bil z njim.«

⁵⁷Tajil je in rekel: »Ne poznam ga, žena.«

⁵⁸Kmalu nato ga je opazil nekdo drug in pripomnil: »Tudi ti si izmed njih.« Peter pa je odgovoril: »Človek božji, jaz že nisem.«

⁵⁹Ni še minila ura, ko je spet nekdo drug zatrjeval: »Zares, tudi ta je bil z njim, saj je vendar Galilejec.«

⁶⁰Peter pa je rekel: »Človek božji, ne vem, kaj praviš.« In tisti hip, ko je še govoril, je petelin zapel.

⁶¹Tedaj se je Gospod obrnil in se ozrl na Petra in Peter se je spomnil Gospodove besede, ko mu je rekel: »Preden bo danes petelin zapel, me boš trikrat zatajil.«

⁶²Šel je ven in se bridko zjokal.

Jezusa zasramujejo in tepejo

(Mt 26,67–68; Mr 14,65)

⁶³Možje, ki so imeli Jezusa vklenjenega, so ga zasmehovali in pretepali.

⁶⁴Zakrili so mu oči in ga spraševali: »Prerokuj, kdo te je udaril.«

⁶⁵In še veliko drugih kletvin so izrekli zoper njega.

Jezus pred vélikim zborom

(Mt 26,59–66; Mr 14,55–64; Jn 18,19–24)

⁶⁶Ko se je zdanilo, so se zbrali starešine ljudstva, véliki duhovniki in pismouki ter ga privedli pred svoj véliki zbor.

⁶⁷Vprašali so ga: »Če si ti Mesija, nam povej!« Rekel jim je: »Če vam povem, mi ne boste verjeli.

⁶⁸In če vas vprašam, mi ne boste odgovorili.

⁶⁹Toda odslej bo Sin človekov sedel na desnici božje Moči.«

⁷⁰Vsi so dejali: »Ti si torej Božji Sin?« Odgovoril jim je: »Vi sami pravite, da sem.«

⁷¹»Kaj potrebujemo še pričevanja,« so dejali, »saj smo sami slišali iz njegovih ust.«

Luka 23

Jezus pred Pilatom

(Mt 27,1–2.11–14; Mr 15,1–5; Jn 18,28–38)

¹Vzdignila se je vsa množica in ga peljala k Pilatu.

²Začeli so ga tožiti: »Tega smo zalotili, da hujska naš narod in brani cesarju dajati davke ter pravi, da je Mesija, kralj.«

³Pilat ga je vprašal: »Ti si judovski kralj?« Odgovoril mu je: »Ti tako praviš.«

⁴Pilat je rekel vélikim duhovnikom in množici: »Nobene krivde ne najdem na tem človeku.«

⁵Oni pa so še bolj pritiskali in vpili: »Ljudi hujska, ko uči po vsej Judeji, od Galileje, kjer je začel, pa do sèm.«

Jezus pred Heródom

⁶Ko je Pilat to slišal, je vprašal, ali je ta človek Galilejec.

⁷In ko je zvedel, da je izpod Heródove oblasti, ga je poslal k Heródu, ki se je tiste dni tudi mudil v Jeruzalemu.

⁸Ko je Heród zagledal Jezusa, se je zelo razveselil. Že zdavnaj ga je želel videti, ker je slišal o njem. Pričakoval je, da ga bo videl narediti kak čudež.

⁹Zastavil mu je veliko vprašanj, Jezus pa mu ni nič odgovoril.

¹⁰Véliki duhovniki in pismouki, ki so stali zraven, so ga hudo tožili.

¹¹Heród ga je s svojimi vojaki vred zasramoval, ga v posmeh ogrnil z belo haljo in poslal nazaj k Pilatu.

¹²Tisti dan sta Heród in Pilat postala prijatelja, prej sta se namreč sovražila.

Jezusa obsodijo na smrt

(Mt 27,15–26; Mr 15,6–15; Jn 18,39–19,16)

¹³Pilat je sklical vélike duhovnike, narodne voditelje in ljudstvo

¹⁴ter jim rekel: »Pripeljali ste mi tega človeka, češ da hujska ljudstvo, jaz pa sem ga vpričo vas zaslišal in nisem našel na njem nobene krivde v stvareh, zaradi katerih ga tožite.

¹⁵Tudi Heród jè ni našel, ker ga je poslal nazaj k nam. Poglejte, nič takega ni storil, da bi zaslužil smrt.

¹⁶Dal ga bom pretepsti in ga nato izpustil.«

¹⁷[Ob vsakem prazniku pa jim je moral nekoga izpustiti.]

¹⁸Tedaj so vsi hkrati zavpili: »Proč s tem! Izpústi nam Barába!«

¹⁹Ta je bil namreč v ječi zaradi upora, ki je nastal v mestu, in zaradi uboja.

²⁰Pilat jih je znova nagovoril, ker je hotel Jezusa izpustiti.

²¹Oni pa so kar naprej vpili: »Križaj ga! Križaj ga!«

²²Še tretjič jih je vprašal: »Kaj je vendar hudega storil? Nič smrti vrednega nisem našel na njem. Dal ga bom pretepsti in ga nato izpustil.«

²³Oni pa so še vedno na ves glas kričali in zahtevali, naj ga križa. Njihovo vpitje je postajalo čedalje glasnejše.

²⁴Pilat je razsodil, naj se ugodi njihovi zahtevi.

²⁵Izpustil je tistega, ki je bil zaradi upora in uboja v ječi in so ga zahtevali; Jezusa pa je izročil njihovi volji.

Jezusa križajo

(Mt 27,32–44; Mr 15,21–32; Jn 19,17–27)

²⁶Ko so ga odvedli, so prijeli Simona iz Ciréne, ki je prihajal s polja, in mu naložili križ, da ga je nesel za Jezusom.

²⁷Za njim je šla velika množica, tudi žená, ki so se tolkle po prsih in jokale zaradi njega.

²⁸Jezus pa se je obrnil k njim in rekel: »Hčere jeruzalemske, ne jokajte nad menoj, marveč jokajte nad seboj in nad svojimi otroki!

²⁹Prišli bodo namreč dnevi, ob katerih poreko: 'Blagor nerodovitnim, in telesom, ki niso rodila, in prsim, ki niso dojile!'

³⁰Takrat bodo začeli govoriti goram:

'Pádite na nas!' in gričem:

'Pokrijte nas!'

³¹Zakaj, če delajo takó z zelenim lesom, kaj se bo zgodilo šele s suhim?«

³²Gnali pa so še dva druga, ki sta bila hudodelca, da bi ju z njim vred usmrtili.

³³Ko so prišli na kraj, ki se imenuje Lobanja, so tam križali njega in oba hudodelca, enega na desnici in enega na levici.

³⁴Jezus je rekel: »Oče, odpústi jim, saj ne vedo, kaj delajo.« Ko so si delili njegova oblačila, so zanja žrebali.

³⁵Ljudstvo pa je stalo zraven in gledalo. Celó narodni voditelji so se norčevali iz njega in govorili: »Druge je rešil, naj reši sam sebe, če je božji Maziljenec in Izvoljenec.«

³⁶Posmehovali so se mu tudi vojaki; pristopali so in mu ponujali kisa.

³⁷Govorili so: »Če si judovski kralj, reši sam sebe.«

³⁸Nad njim pa je bil napis: »To je judovski kralj.«

³⁹Eden od hudodelcev, ki sta visela na križu, se mu je rogal in govoril: »Ali nisi ti Mesija? Reši sebe in naju!«

⁴⁰Drugi pa se je oglasil in ga svaril: »Kako da se ne bojiš Boga, ko te je doletela enaka obsodba?

⁴¹Za naju je to pravično, saj je primerno temu, kar sva storila; ta pa ni storil nič hudega.«

⁴²Nato je rekel: »Jezus, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo!«

⁴³In odgovoril mu je: »Resnično ti povem: še danes boš z menoj v raj.«

Jezusova smrt

(Mt 27,45–56; Mr 15,33–41; Jn 19,28–30)

⁴⁴Bilo je že okrog šeste ure, ko je nastala tema po vsej deželi, in je bilo temno do devete ure, ker

⁴⁵sonce ni dajalo svetlobe. Zagrinjalo v templju se je pretrgalo po sredi.

⁴⁶Jezus je zaklical z močnim glasom: »Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo.« In ko je to izrekel, je izdihnil.

⁴⁷Ko je stotnik videl, kaj se je zgodilo, je slavil Boga in rekel: »Zares, ta človek je bil pravičen.«

⁴⁸In vsi ljudje, ki so se zbrali, da bi gledali, in so videli, kaj se je zgodilo, so se nazaj grede trkali na prsi.

⁴⁹Vsi njegovi znanci pa so stali daleč proč; tudi žene, ki so ga spremljale od Galileje sèm, so stale tam in to opazovale.

Jezusov pogreb

(Mt 27,57–61; Mr 15,42–47; Jn 19,38–42)

⁵⁰Prišel je tudi mož, ki mu je bilo ime Jožef. Bil je član vélikega zbora, dober in pravičen človek,

⁵¹ki ni soglašal z njihovim sklepom in ravnanjem. Doma je bil iz judovskega mesta Arimatéje in je pričakoval božje kraljestvo.

⁵²Stopil je k Pilatu in prosil za Jezusovo telo.

⁵³In snel ga je s križa, ga zavil v platneno rjuho in položil v grob, izdolben v skalo, kamor ni bil še nihče položen.

⁵⁴To je bilo na dan pripravljanja in sobota se je bližala.

⁵⁵Žene, ki so prišle z Jezusom iz Galileje, so Jožefa spremile h grobu. Ogledale so si grob in kako je bilo telo položeno vanj.

⁵⁶Nato so se vrnile ter pripravile dišav in mire. V soboto pa so po zapovedi počivale.

Luka 24

Jezusovo vstajenje

(Mt 28,1–10; Mr 16,1–8; Jn 20,1–10)

¹Prvi dan tedna so se žene navsezgodaj odpravile h grobu. S seboj so nosile dišave, ki so jih bile pripravile.

²Kamen od groba so našle odvaljen in

³stopile so noter, toda telesa Gospoda Jezusa niso našle.

⁴Ko so bile zaradi tega zbegane, sta stopila k njim moža v bleščečih oblekah.

⁵Ustrašile so se in povesile obraz k tlom. Onadva pa sta jim rekla: »Kaj iščete živega med mrtvimi?

⁶Ni ga tukaj, temveč je vstal. Spomnite se, kako vam je govoril, ko je bil še v Galileji:

⁷'Sin človekov mora biti izročen v roke grešnikov, biti križan in tretji dan vstati.'«

⁸Tedaj so se spomnile njegovih besed.

⁹Vrnile so se od groba in vse to sporočile enajsterim in vsem drugim.

¹⁰Bile pa so: Marija Magdalena, Ivana, Marija Jakobova in z njimi še druge žene, ki so to pripovedovale apostolom.

¹¹In te besede so se jim zdele kakor blodnje in jim niso verjeli.

¹²Peter pa je vstal in stekel h grobu. Sklonil se je, pa ni videl drugega kakor povoje. Nato je odšel domov in se čudil temu, kar se je zgodilo.

Pot v Emavs

(Mr 16,12–13)

¹³Prav tisti dan sta dva izmed učencev potovala v vas, ki se imenuje Emavs in je šestdeset tečajev od Jeruzalema.

¹⁴Pogovarjala sta se o vsem, kar se je zgodilo.

¹⁵Medtem ko sta se pogovarjala in razpravljala, se jima je približal sam Jezus in hodil z njima.

¹⁶Njune oči pa so bile zadržane, da ga nista spoznala.

¹⁷Rekel jima je: »O kakšnih rečeh se pogovarjata med potjo?« Žalostna sta obstala

¹⁸in eden izmed njiju, ki mu je bilo ime Kleópa, mu je rekel: »Si ti edini tujec v Jeruzalemu in ne veš, kaj se je tam zgodilo te dni?«

¹⁹»Kaj neki?« je vprašal. »Z Jezusom iz Nazareta,« sta rekla, »ki je bil prerok, mogočen v dejanju in besedi pred Bogom in vsem ljudstvom;

²⁰kako so ga naši véliki duhovniki in poglavarji izročili v smrtno obsodbo in ga križali.

²¹Mi pa smo upali, da je on tisti, ki bo rešil Izrael. Vrh vsega pa je danes že tretji dan, odkar se je to zgodilo.

²²Zbegale so nas tudi nekatere žene iz naših vrst. Ko so bile zarana pri grobu ²³in niso našle njegovega telesa, so se vrnile in pripovedovale, da so videle celó prikazen angelov, ki so dejali, da živi.

²⁴Nekaj izmed naših je šlo h grobu in so našli vse takó, kakor so pripovedovale žene, njega samega pa niso videli.«

²⁵Rekel jima je: »O nespametna in počasnega mišljenja za verovanje vsega, kar so pripovedovali preroki!

²⁶Mar ni bilo potrebno, da je Kristus to pretrpel in šel v svojo slavo?«

²⁷Tedaj je začel z Mojzesom in vsemi preroki ter jima razlagal, kar je napisano o njem v vseh knjigah Svetega pisma.

²⁸Medtem so se približali vasi, kamor so bili namenjeni. On pa se je delal, kakor da gre dalje.

²⁹Vendar sta ga silila in govorila: »Ostani z nama, kajti proti večeru gre in dan se je že nagnil.« In vstopil je, da bi ostal pri njima.

³⁰Ko je sédel z njima za mizo, je vzel kruh, ga blagoslovil, razlomil in ga jima dal.

³¹Tedaj so se jima odprle oči in sta ga spoznala. On pa je izginil izpred njiju.

³²In rekla sta drug drugemu: »Ali ni najino srce gorelo v nama, ko nama je po poti govoril in razlagal Sveto pismo?«

³³Še tisto uro sta vstala in se vrnila v Jeruzalem in našla zbrane enajstere in tiste, ki so bili z njimi.

³⁴Pripovedovali so jima: »Gospod je res vstal in se prikazal Simonu.«

³⁵Tudi onadva sta pripovedovala, kaj se je zgodilo na poti in kako sta ga prepoznala po lomljenju kruha.

Jezus se prikaže učencem

(Mt 28,16–20; Mr 16,14–18; Jn 20,19–23; Apd 1,6–8)

³⁶Ko so se oni o tem pogovarjali, je sam stopil mednje in jih pozdravil: »Mir vam bodi!«

³⁷Vznemirili so se in obšel jih je strah. Mislili so, da vidijo duha.

³⁸Rekel jim je: »Kaj ste preplašeni in zakaj se vam oglašajo dvomi v srcu?

³⁹Poglejte moje roke in moje noge, da sem res jaz. Potipljite me in pogledajte, kajti duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da jih imam jaz.«

⁴⁰Ko je to rekel, jim je pokazal roke in noge.

⁴¹Ker pa od veselja še niso verjeli in so se čudili, jim je rekel: »Imate tukaj kakšno jed?«

⁴²Ponudili so mu kos pečene ribe.

⁴³Vzel jo je in jo vpričo njih pojedel.

⁴⁴Nato jim je rekel: »To so besede, ki sem vam jih povedal, ko sem bil še pri vas. Treba je, da se izpolni vse, kar je pisano o meni v Mojzesovi postavi, prerokih in psalmih.«

⁴⁵Tedaj jim je odprl razum, da so umevali knjige Svetega pisma.

⁴⁶Rekel jim je: »Tako je pisano: Kristus bo trpel in tretji dan vstal od mrtvih,

⁴⁷in v njegovem imenu se bo začelo v Jeruzalemu oznanjati vsem narodom spreobrnjenje, da bodo dosegli odpuščanje grehov.

⁴⁸Vi ste priče teh reči.

⁴⁹In glejte, poslal bom na vas obljubo svojega Očeta; vi pa ostanite v mestu, dokler ne prejmete moči od zgoraj.«

Jezusov vnebohod

(Mr 16,19–20; Apd 1,9–11)

⁵⁰Peljal jih je ven, tja proti Betániji. Povzdignil je roke in jih blagoslovil.

⁵¹Medtem ko jih je blagoslavljal, se je ločil od njih in se vzdignil v nebesa.

⁵²Oni pa so padli pred njim na obraz. Nato so se v velikem veselju vrnili v Jeruzalem.

⁵³Bili so ves čas v templju in poveličevali Boga.

Janez

Janez 1

Uvod Beseda je postala človek

- ¹V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog.
- ²Ta je bila v začetku pri Bogu.
- ³Vse je po njej nastalo in nič, kar obstaja, ni brez nje nastalo.
- ⁴V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudem.
- ⁵In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela.
- ⁶Bil je človek, ki ga je poslal Bog; ime mu je bilo Janez.
- ⁷Prišel je, da bi pričeval o luči in da bi po njegovem pričevanju vsi sprejeli vero.
- ⁸Ni bil on luč, ampak naj bi pričeval o luči.
- ⁹Bila je prava luč, ki prihaja na svet in razsvetljuje vsakega človeka.
- ¹⁰Na svetu je bila in svet je po njej nastal, a svet je ni spoznal.
- ¹¹V svojo lastnino je prišla, toda njeni je niso sprejeli.
- ¹²Tistim pa, ki so jo sprejeli, je dala pravico, da so postali božji otroci, vsem, ki verujejo v njeno ime
- ¹³in se niso rodili iz krvi ne iz poželenja mesa ne iz volje moža, ampak iz Boga.
- ¹⁴In Beseda je človek postala in se naselila med nami. Videli smo njeno slavo, slavo, ki jo ima po Očetu kot edinorojeni Sin, poln milosti in resnice.
- ¹⁵Janez je pričeval o njem in klical: »To je tisti, o katerem sem rekel: Kateri pride za menoj, je pred menoj, ker je bil prej kakor jaz.«
- ¹⁶Iz njegove polnosti smo vsi prejeli milost za milostjo.
- ¹⁷Postava je namreč bila dana po Mojzesu, milost in resnica pa je prišla po Jezusu Kristusu.

¹⁸Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Sin, ki biva v Očetovem naročju, je pripovedoval o njem.

Jezusovo javno delovanje

Janez Krstnik pričuje

(Mt 3,1–12; Mr 1,2–8; Lk 3,15–17)

¹⁹Janez je pričeval takole: Ko so Judje poslali k njemu iz Jeruzalema duhovnike in levíte, da so ga vprašali: »Kdo si ti?«,

²⁰je priznal in ni tajil, temveč odkrito dejal: »Jaz nisem Kristus.«

²¹»Kaj torej? Si mar Elíja?« so ga vprašali. »Ne tudi to nisem,« jim je odgovoril. »Ali si prerok?« »Ne,« jim je odgovoril.

²²Vprašali so ga torej: »Kdo si, da bomo mogli odgovoriti tistim, ki so nas poslali. Kaj praviš sam o sebi?«

²³Odgovoril je: »Jaz sem glas vpijočega v puščavi: zravajte Gospodovo pot, kakor je rekel prerok Izaija.«

²⁴Med odposlanci so bili tudi farizeji.

²⁵Segli so v besedo in ga vprašali: »Kaj torej krščuješ, če nisi ne Kristus ne Elija ne prerok?«

²⁶Janez jim je odgovoril: »Jaz krščujem z vodo, med vami pa stoji on, ki ga ne poznate,

²⁷tisti, ki pride za menoj in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen na sandali.«

²⁸To se je zgodilo v Betániji, onkraj Jórdana, kjer je Janez krščeval.

Božje jagnje

²⁹Naslednji dan zagleda Jezusa, da prihaja k njemu, in reče: »Poglejte božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta.

³⁰Ta je tisti, o katerem sem rekel: za menoj pride mož, ki je pred menoj, ker je bil prej kakor jaz.

³¹In jaz ga nisem poznal, vendar sem zato prišel in krščujem z vodo, da se on razodene Izraelu.«

³²Takrat je Janez pričeval: »Videl sem Duha, ki se je spuščal z neba kakor golob in ostal nad njim.

³³In jaz ga nisem poznal; toda tisti, ki me je poslal krščevat z vodo, mi je rekel: 'Na kogar boš videl prihajati Duha in ostati nad njim, tisti krščuje v Svetem Duhu.'³⁴Videl sem in pričujem, da je to Božji Sin.«

Prvi učenci

(Mt 4,18–22; Mr 1,16–20; Lk 5,1–11)

³⁵Naslednji dan je bil Janez spet tam in še dva izmed njegovih učencev.

³⁶Ozrl se je na Jezusa, ki je šel mimo, in rekel: »Poglejte božje Jagnje!«

³⁷Učenca sta slišala, kar je rekel, in odšla za Jezusom.

³⁸Jezus pa se obrne, in ko vidi, da gresta za njim, ju vpraša: »Kaj hočeta?« Odgovorita mu: »Rabí (to pomeni učitelj), kje stanuješ?«

³⁹Reče jima: »Pridita in bosta videla.« Gresta torej in vidita, kje stanuje, ter ostaneta pri njem tisti dan. Bilo je okrog desete ure.

⁴⁰Eden od tistih, ki sta slišala Janezove besede in šla za Jezusom, je bil Andrej, brat Simona Petra.

⁴¹Ta je najprej našel svojega brata Simona in mu rekel: »Našli smo Mesija« (to pomeni Kristus).

⁴²Privedel ga je k Jezusu. Jezus je uprl pogled vanj in mu rekel: »Ti si Simon, Janezov sin. Imenoval se boš Kéfa« (to pomeni Peter).

Jezus pokliče Filipa in Natánaela

⁴³Naslednji dan je Jezus hotel oditi v Galilejo. Srečal je Filipa in mu rekel: »Hôdi za menoj!«

⁴⁴Filip je bil doma iz Betsájde, iz Andrejevega in Petrovega rodnega mesta.

⁴⁵Filip je srečal Natánaela in mu rekel: »Našli smo njega, o katerem so pisali Mojzes v postavi in preroki. To je Jezus, Jožefov sin iz Nazareta.«

⁴⁶Natánael pa mu je rekel: »Iz Nazareta more priti kaj dobrega?« Filip mu je odvrnil: »Pridi in poglej!«

⁴⁷Ko je Jezus videl, da Natánael prihaja k njemu, reče o njem: »Poglejte, pravi Izraelec, v katerem ni zvijače.«

⁴⁸Natánael ga vpraša: »Odkod me poznaš?« Jezus mu odvrne: »Preden te je Filip poklical, sem te videl, ko si bil pod smokvinim drevesom.«

⁴⁹Natánael mu pravi: »Učitelj, ti si Božji Sin, ti si Izraelov kralj.«

⁵⁰Jezus mu odvrne: »Ker sem ti rekel, da sem te videl pod smokvinim drevesom, veruješ? Še več kot to boš videl.«

⁵¹Nato mu reče: »Resnično resnično vam povem: videli boste nebesa odprta in božje angele, kako hodijo gor in dol nad Sinom človekovim.«

Janez 2

Svatba v galilejski Kani

¹Tretji dan je bila svatba v galilejski Kani in Jezusova mati je bila tam.

²Na svatbo je bil povabljen tudi Jezus in njegovi učenci.

³Ko je vino pošlo, je rekla Jezusu njegova mati: »Vina nimajo več.«

⁴In Jezus ji odvrne: »Kaj hočeš od mene, žena? Moja ura še ni prišla.«

⁵Njegova mati reče strežnikom: »Karkoli vam reče, storite.«

⁶Tam pa je stalo šest kamnitih vrčev, pripravljenih za judovsko obredno umivanje; držali so po dve ali tri mere.

⁷Jezus naroči strežnikom: »Napolnite vrče z vodo!« In napolnijo jih do vrha.

⁸Nato jim reče: »Zajemite zdaj in nesite starešini!« In nesli so mu.

⁹Ko je starešina pokusil vodo, ki je postala vino, in ni vedel, odkod je – strežniki, ki so zajeli vodo, pa so vedeli – je poklical ženina

¹⁰in mu rekel: »Vsak postreže najprej z dobrim vinom, in ko se ljudje napijejo, s slabšim, ti pa si dobro vino prihranil do zdaj.«

¹¹Tako je Jezus v galilejski Kani začel delati znamenja in razodel svoje veličastvo in njegovi učenci so verovali vanj.

¹²Potem je šel dol v Kafarnaúm in z njim njegova mati, njegovi bratje in njegovi učenci; tam so ostali nekaj dni.

Jezus očisti tempelj

(Mt 21,12–13; Mr 11,15–17; Lk 19,45–46)

¹³Bližala se je judovska velika noč in Jezus je šel v Jeruzalem.

¹⁴V templju je našel prodajalce volov, ovc in golobov ter menjalce denarja, ki so sedeli tam.

¹⁵Iz vrvi je spletel bič in vse izgnal iz templja z ovcami in voli vred. Menjalcem je raztresel denar in prevrnil stojnice,

¹⁶prodajalcem golobov pa rekel: »Spravite proč vse to in ne delajte tržnice iz hiše mojega Očeta!«

¹⁷Njegovi učenci so se spomnili na besedo Svetega pisma: »Gorečnost za tvojo hišo me razjeda.«

¹⁸Tedaj so se oglasili Judje in mu rekli: »Kakšno znamenje nam pokažeš, da smeš tako delati?«

¹⁹Jezus jim je odvrnil: »Poderite ta tempelj in v treh dneh ga bom postavil.«

²⁰Judje so tedaj rekli: »Šestinštirideset let so gradili ta tempelj, ti pa ga boš postavil v treh dneh?«

²¹On pa je govoril o templju svojega telesa.

²²Ko je vstal od mrtvih, so se njegovi učenci spomnili, da je govoril o tem, in verovali so Svetemu pismu in besedi, ki jo je Jezus povedal.

Jezus pozna vsakega človeka

²³Ko je bil med velikonočnimi prazniki v Jeruzalemu, so mnogi začeli verovati vanj, ker so videli znamenja, ki jih je delal.

²⁴Jezus pa se jim ni zaupal, ker je vse poznal

²⁵in ker ni bilo treba, da bi mu bil kdo o kom kaj povedal; sam je namreč vedel, kaj je v človeku.

Janez 3

Jezus in Nikodém

- ¹Med farizeji pa je bil človek, ki mu je bilo ime Nikodém; bil je prvak med Judi.
- ²Ponoči je prišel k Jezusu in mu rekel: »Rabí, vemo, da si prišel od Boga kot učitelj; kajti nihče ne more delati takih znamenj, kakor jih ti delaš, če ni Bog z njim.«
- ³Jezus mu je odgovoril: »Resnično resnično ti povem: Če se kdo ne rodi od zgoraj, ne more videti božjega kraljestva.«
- ⁴Nikodém ga vpraša: »Kako se more človek roditi, če je star? Mar more vdruhič v telo svoje matere in se roditi?«
- ⁵Jezus mu odgovori: »Resnično resnično ti povem: Če se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more priti v božje kraljestvo.
- ⁶Kar je rojeno iz mesa, je meso, kar pa je rojeno iz Duha, je duh.
- ⁷Ne čudi se, da sem ti rekel: Morate se roditi od zgoraj.
- ⁸Veter veje, koder hoče, njegovo šumenje slišiš, pa ne veš, odkod prihaja in kam gre. Tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha.«
- ⁹Nikodém mu je segel v besedo in ga vprašal: »Kako se more to zgoditi?«
- ¹⁰Jezus mu je odgovoril: »Ti si učitelj v Izraelu in tega ne veš?
- ¹¹Resnično resnično ti povem: govorimo o tem, kar vemo, in spričujemo to, kar smo videli, toda našega pričevanja ne sprejemate.
- ¹²Če ne verjamete, kar sem vam govoril o zemeljskih stvareh, kako boste verjeli, Če vam govorim o nebeških?
- ¹³Nihče ni šel v nebesa, razen tistega, ki je prišel iz nebes, Sin človekov.
- ¹⁴In kakor je Mojzes povzdignil kačo v puščavi, tako mora biti povzdignjen Sin človekov,
- ¹⁵da ima vsak, ki veruje, po njem večno življenje.

¹⁶Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.

¹⁷Bog namreč ni poslal svojega Sina na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet rešil po njem.

¹⁸Kdor veruje vanj, ne bo sojen; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Božjega Sina.

¹⁹Sodba pa je v tem, da je prišla luč na svet in so ljudje bolj ljubili temo kakor luč, kajti njihova dela so bila hudobna.

²⁰Kdor namreč dela húdo, sovraži luč in ne pride k luči, da se ne bi pokazala njegova dela.

²¹Kdor se ravna po resnici, pride k luči, da se pokažejo njegova dela, ker so narejena v Bogu.«

Jezus in Janez Krstnik

²²Potem je šel Jezus s svojimi učenci na judejsko podeželje, se tam zadrževal z njimi in krščeval.

²³Tudi Janez je krščeval v Enónu blizu Salíma, ker je bilo tam veliko studentev. Ljudje so prihajali in se dajali krstiti.

²⁴Janeza namreč še niso vrgli v ječo.

²⁵Med Janezovimi učenci in nekim Judom pa se je vnel prepir zaradi očiščevanja.

²⁶Šli so torej k Janezu in mu rekli: »Učitelj, tisti, ki je bil pri tebi onkraj Jórdana in o katerem si pričeval, krščuje in vse hodi k njemu.«

²⁷Janez pa je odgovoril: »Človek si ne more ničesar prisvojiti, Če mu ni dano iz nebes.

²⁸Vi sami ste priče, da sem rekel: 'Jaz nisem Kristus, temveč sem poslan pred njim.'

²⁹Kdor ima nevesto, je ženin. Ženinov prijatelj pa, ki stoji zraven in ga posluša, se srčno veseli, ko sliši ženinov glas. To moje veselje je torej zdaj uresničeno.

³⁰On mora rasti, jaz pa se manjšati.«

Jezus prihaja iz nebes

³¹»Kdor prihaja od zgoraj, je nad vsemi; kdor pa je z zemlje, je zemeljski in govori zemeljsko. Kdor prihaja z nebes, je nad vsemi, in pričuje o tem,

³²kar je videl in slišal, vendar nihče ne sprejema njegovega pričevanja.

³³Kdor pa sprejme njegovo pričevanje, potrdi, da je Bog resnicoljuben.

³⁴Kogar je namreč Bog poslal, govori božje besede, kajti Bog ne meri duha, ko ga daje.

³⁵Oče ljubi Sina in mu je vse dal v roke.

³⁶Kdor veruje v Sina, ima večno življenje; kdor pa v Sina ne veruje, ne bo prišel v življenje, ampak ostane nad njim božja jeza.«

Janez 4

Jezus in Samarijanka

¹Ko je torej Jezus zvedel, da so farizeji slišali, kako pridobiva in krščuje več učencev kakor Janez –

²čeprav Jezus sam ni krščeval, ampak njegovi učenci, –

³je zapustil Judejo in spet prišel v Galilejo.

⁴Moral je iti skozi Samarijo.

⁵Dospel je torej v samarijsko mesto, imenovano Sihár, nedaleč od posesti, ki jo je dal Jakob svojemu sinu Jožefu.

⁶Tam je bil Jakobov studenec. Jezus je bil utrujen od poti in je sédel kar k studencu. Bilo je okrog šeste ure.

⁷Tedaj pride neka žena iz Samarije, da bi zajela vode. Jezus ji reče: »Daj mi piti!«

⁸Njegovi učenci so bili odšli v mesto, da bi nakupili živeža.

⁹Samarijanka mu odvrne: »Kako vendar ti, ki si Jud, prosiš mene, Samarijanko, naj ti dam piti?« (Judje namreč ne marajo imeti stika s Samarijani).

¹⁰Jezus ji odgovori: »Če bi poznala božji dar in kdo je, ki ti pravi:

‘Daj mi piti,’ bi ga ti prosila in dal bi ti žive vode.«

¹¹Žena mu reče: »Gospod, nimaš s čim zajeti in vodnjak je globok. Odkod imaš torej živo vodo?

¹²Si mar ti večji kakor naš oče Jakob, ki nam je dal ta vodnjak in je iz njega pil sam, njegovi sinovi in njegova živina?«

¹³Jezus ji odvrne: »Vsak, ki pije to vodo, bo spet žejen.

¹⁴Kdor pa bo pil vodo, ki mu jo bom dal jaz, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, ki mu jo bom dal, postala v njem vrelec vode, ki žubori v večno življenje.«

¹⁵Žena mu reče: »Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna in mi ne bo treba hoditi semkaj zajemat.«

¹⁶Odvrne ji: »Pojdi in pokliči svojega moža in se vrni!«

¹⁷Žena mu odgovori: »Nimam moža.« Jezus ji reče: »Dobro si rekla: ‘Nimam moža;’¹⁸kajti pet mož si imela, in ta, ki ga imaš zdaj, ni tvoj mož. To si prav povedala.«

¹⁹Žena mu odvrne: »Gospod, vidim, da si prerok.

²⁰Naši očetje so molili na tej gori, vi pa pravite, da je v Jeruzalemu kraj, kjer je treba moliti.«

²¹Jezus ji pravi: »Veruj mi, žena, da pride ura, ko ne bodo molili Očeta ne na tej gori ne v Jeruzalemu.

²²Vi molite, česar ne poznate, mi pa molimo, kar poznamo, kajti zveličanje pride od Judov.

²³Pride pa ura in je že zdaj, ko bodo pravi častilci molili Očeta v duhu in resnici. Prav takih molilcev si namreč želi Oče.

²⁴Bog je duh, in kateri ga molijo, ga morajo moliti v duhu in resnici.«

²⁵Žena mu odvrne: »Vem, da pride Mesija, ki se imenuje Kristus. Ko pride, nam bo vse oznanil.«

²⁶Jezus ji odgovori: »Jaz sem; jaz, ki govorim s teboj.«

²⁷Medtem so prišli njegovi učenci in se čudili, da je govoril z žensko, vendar ga nobeden ni vprašal: »Kaj bi rad od nje?« ali »Zakaj govoriš z njo?«

²⁸Tedaj je žena odložila vrč, odhitela v mesto in pripovedovala ljudem:

²⁹»Pridite in pogledjte človeka, ki mi je povedal vse, kar sem storila. Kaj, če je on Kristus?«

³⁰Odšli so iz mesta in se napotili k njemu.

³¹Medtem so ga učenci silili in govorili: »Učitelj, jej!«

³²Rekel jim je: »Jaz uživam hrano, ki je vi ne poznate.«

³³Učenci so se tedaj spraševali: »Menda mu ni kdo prinesel jesti?«

³⁴Jezus jim je rekel: »Moja jed je, da izpolnjujem voljo tistega, ki me je poslal, in dovršim njegovo delo.

³⁵Ali ne pravite vi:

‘Še štiri mesece in žetev je tu.’? Jaz pa vam pravim: povzdignite oči in pogledjte polja, da so zrela za žetev.

³⁶Žanjec prejema plačilo in spravlja pridelek za večno življenje, da se bosta skupaj veselila sejalec in žanjec.

³⁷V tem je pregovor resničen:

‘Eden seje, drugi žanje.’

³⁸Poslal sem vas, da boste poželi, za kar se niste trudili. Drugi so se trudili, vi pa pobirate sadove njihovega dela.«

³⁹Veliko Samarijanov iz tistega mesta je začelo verovati vanj zaradi besed žene: »Vse mi je povedal, kar sem storila.«

⁴⁰Ko so Samarijani prišli k njemu, so ga prosili, naj bi ostal pri njih; in ostal je tam dva dni.

⁴¹Tedaj jih je zaradi njegove besede še veliko več začelo verovati.

⁴²Ženi pa so rekli: »Ne verjamemo več zaradi tvojega pripovedovanja. Sami smo ga namreč slišali in vemo, da je on zares zveličar sveta.«

Jezus ozdravi uradnikovega sina

(Mt 8,5–13; Lk 7,1–10)

⁴³Po teh dveh dneh je šel od tam proti Galileji.

⁴⁴Jezus je sicer sam rekel, da prerok ne uživa časti v domačem kraju.

⁴⁵Ko je prišel v Galilejo, so ga Galilejci sprejeli, ker so videli vse, kar je ob prazniku storil v Jeruzalemu; tudi sami so bili namreč za praznik tam.

⁴⁶Prišel je torej spet v galilejsko Kano, kjer je bil spremenil vodo v vino. V Kafarnáumu je bil neki kraljevi uradnik, ki je imel bolnega sina.

⁴⁷Ko je zvedel, da je prišel Jezus iz Judeje v Galilejo, se je odpravil k njemu in ga prosil, naj pride in mu ozdravi sina, ki že umira.

⁴⁸Jezus mu je rekel: »Če ne vidite znamenj in čudežev, ne verujete.«

⁴⁹Uradnik mu reče: »Gospod, stopi dol, preden moj otrok umrje.«

⁵⁰Jezus mu odvrne: »Pojdi, tvoj sin živi.« Mož je verjel besedi, ki mu jo je rekel Jezus in odšel.

⁵¹Že med potjo pa so mu prišli naproti njegovi služabniki in sporočili: »Tvoj sin živi.«

⁵²Vprašal jih je, katero uro mu je odleglo. Rekli so mu: »Včeraj ob sedmih ga je mrzlica pustila.«

⁵³Oče je spoznal, da se je to zgodilo tisto uro, ko mu je Jezus rekel: »Tvoj sin živi.« Veroval je sam in vsi njegovi domači.

⁵⁴To pa je bilo že drugo znamenje, ki ga je storil Jezus, odkar je iz Judeje prišel v Galilejo.

Janez 5

Ozdravljenje v kopeli Betésdi

¹Potem je bil judovski praznik in Jezus je šel v Jeruzalem.

²V Jeruzalemu je pri Ovčjih vratih kopel, ki se po hebrejsko imenuje Betésda in ima pet pokritih lop.

³V njih je poležavalo veliko bolnikov: slepih, hromih, sušičnih. Čakali so na plivkanje vode,

⁴kajti od časa do časa je prihajal v kopel Gospodov angel in voda je plivkala. Kdor je po plivkanju vode prvi vstopil, je ozdravel, naj je imel katerokoli bolezen.

⁵Med njimi je bil tudi človek, ki je bil bolan osemindeset let.

⁶Jezus ga je videl, kako leži tam, in ker je vedel, da je že dolgo bolan, mu je rekel: »Bi rad ozdravel, kajne?«

⁷Bolnik mu je odgovoril: »Gospod, nimam človeka, ki bi me dal v kopel, kadar voda zaplivka. Medtem ko se pomikam tja, vstopi pred menoj kdo drug.«

⁸Jezus mu reče: »Vstani, vzemi svoja nosila in hodi!«

⁹Mož je pri priči ozdravel. Vzel je nosila in hodil. Tisti dan pa je bila sobota.

¹⁰Zato so Judje rekli ozdravljenemu: »Sobota je. Ne smeš prenašati nosil!«

¹¹On pa jim je odgovoril: »Tisti, ki me je ozdravil, mi je rekel: 'Vzemi svoja nosila in hodi!'
«

¹²Vprašali so ga: »Kdo je tisti človek, ki ti je rekel: 'Vzemi nosila in hodi'?«

¹³Ozdravljeni pa ni vedel, kdo je tisti; Jezus se je namreč umaknil, ker je bila tam množica.

¹⁴Pozneje ga je Jezus srečal v templju in mu rekel: »Vidiš, ozdravel si. Ne gréši več, da se ti ne zgodi kaj hujšega!«

¹⁵Mož je odšel in povedal Judom, da je Jezus tisti, ki ga je ozdravil.

¹⁶Zaradi tega, ker je takšne reči delal na soboto, so Judje Jezusa preganjali.

¹⁷Jezus pa jim je odvrnil: »Moj Oče neprenehoma dela in tudi jaz delam.«

¹⁸Zato so ga Judje še bolj zalezovali, da bi ga umorili, ker je ne samo kršil soboto, ampak je tudi Boga imenoval za svojega Očeta in se tako delal enakega Bogu.

Oblast Božjega Sina

¹⁹Jezus je torej spregovoril in jim rekel: »Resnično resnično vam povem: Sin ne more delati ničesar sam od sebe, ampak le to, kar vidi, da dela Oče; kar namreč dela Oče, dela enako tudi Sin.

²⁰Oče ima namreč Sina rad in mu pokaže vse, kar snuje sam in še večja dela od teh mu bo pokazal, tako da se boste čudili.

²¹Kakor namreč Oče obuja mrtve in jih vrača v življenje, tako tudi Sin daje življenje, komur hoče.

²²Oče namreč nikogar ne sodi, ampak je dal vso sodbo Sinu,

²³da bi vsi častili Sina, kakor častijo Očeta. Kdor ne časti Sina, tudi ne časti Očeta, ki ga je poslal.

²⁴Resnično resnično vam povem: Kdor posluša mojo besedo in veruje njemu, ki me je poslal, ima večno življenje in ne pride v obsodbo, temveč je prestopil iz smrti v življenje.

²⁵Resnično resnično vam povem: pride ura in je že zdaj, ko bodo mrtvi slišali glas Božjega Sina, in kateri ga bodo slišali, bodo živeli.

²⁶Kakor ima namreč Oče življenje v sebi, tako je dal tudi Sinu, da ima življenje v sebi.

²⁷Oblast mu je dal, da sodi, ker je Sin človekov.

²⁸Ne čudíte se temu, kajti pride ura, v kateri bodo slišali njegov glas vsi, ki so v grobeh.

²⁹In tisti, ki so delali dobro, bodo vstali k življenju, tisti pa, ki so delali húdo, bodo vstali k obsodbi.

³⁰Jaz ne morem sam od sebe ničesar storiti: kakor slišim, tako sodim, in moja sodba je pravična, ker ne iščem svoje volje, ampak voljo tistega, ki me je poslal.«

Pričevanje za Jezusa

³¹»Če jaz pričujem o sebi, moje pričevanje ni veljavno;

³²drug je, ki pričuje o meni, in vem, da je pričevanje, ki ga daje o meni, veljavno.

³³Vi ste napotili poslanca k Janezu in pričeval je za resnico.

³⁴Meni se sicer ni treba opirati na človeško pričevanje, vendar to pripovedujem zato, da bi se vi rešili.

³⁵On je bil svetilka, ki gori in sveti, vi pa ste se hoteli nekaj časa veseliti ob njegovi luči.

³⁶Moje pričevanje je večje kakor Janezovo: dela namreč, ki mi jih je dal narediti moj Oče, prav ta dela, ki jih opravljam, pričajo o meni, da me je poslal Oče.

³⁷In tudi Oče, ki me je poslal, je pričal o meni: vendar vi niste nikoli slišali njegovega glasu ne videli njegovega obličja.

³⁸In tudi njegova beseda ne prebiva v vas, ker ne verjamete tistemu, ki ga je poslal.

³⁹Preiskujete Sveto pismo, ker mislite, da imate v njem večno življenje, a prav Sveto pismo pričuje o meni.

⁴⁰Toda vi nočete priti k meni, da bi imeli življenje.

⁴¹Ne sprejemam časti od ljudi;

⁴²sicer pa vas poznam: v vas ni ljubezni do Boga.

⁴³Prišel sem v imenu svojega Očeta in me nočete sprejeti. Če pride kdo drug v svojem imenu, ga boste sprejeli.

⁴⁴Kako bi mogli verovati vi, ki sprejemate čast drug od drugega in ne iščete časti, ki jo daje edini Bog?

⁴⁵Ne mislite, da vas bom jaz tožil pri Očetu, vaš tožnik je Mojzes, v katerega zaupate.

⁴⁶Če bi namreč verjeli Mojzesu, bi verjeli tudi meni, ker je pisal o meni.

⁴⁷Če pa ne verjamete njegovim spisom, kako boste verjeli mojim besedam?«

Janez 6

Jezus nahrani pet tisoč mož

(Mt 14,13–21; Mr 6,30–44; Lk 9,10–17)

¹Potem se je Jezus prepeljal na drugo stran Galilejskega jezera, ki se imenuje tudi Tibêrijsko.

²Za njim je šla velika množica, ker je videla znamenja, ki jih je delal nad bolniki.

³Jezus se je povzpел na goro in tam sédel s svojimi učenci.

⁴Bila pa je blizu velika noč, judovski praznik.

⁵Ko je Jezus povzdignil oči in videl, da prihaja k njemu velika množica, je vprašal Filipa: »Kje naj kupimo kruha, da bi jim dali jesti?«

⁶To pa je rekel, ker ga je skušal; sam je namreč vedel, kaj bo storil.

⁷Filip mu je odgovoril: »Za dvesto denarjev kruha ne bi bilo dosti zanje, da bi vsak dobil le majhen kos.«

⁸Eden izmed njegovih učencev, Andrej, brat Simona Petra, mu reče:

⁹»Tukaj je deček, ki ima pet ječmenovih hlebov in dve ribi, a kaj je to za toliko ljudi?«

¹⁰Jezus pravi: »Recite ljudem, naj sedejo.« Bilo pa je na tistem kraju veliko trave. Posedlo je torej kakih pet tisoč mož.

¹¹Tedaj je Jezus vzela hlebe, se zahvalil in jih razdelil med sedeče. Prav tako tudi ribi, kolikor je kdo hotel.

¹²Ko so se najedli, je rekel učencem: »Poberite koščke, ki so ostali, da se kaj ne zgubi.«

¹³Pobrali so jih torej in napolnili dvanajst košar s koščki, ki so od petih ječmenovih hlebov ostali tistim, ki so jedli.

¹⁴Ko so ljudje videli, da je storil znamenje, so rekli: »To je zares prerok, ki mora priti na svet.«

¹⁵Ker je Jezus spoznal, da nameravajo priti in ga po sili postaviti za kralja, se je sam spet umaknil na goro.

Jezus hodi po vodi

(Mt 14,22–27; Mr 6,45–52)

¹⁶Ko se je zvečerilo, so šli njegovi učenci dol k jezeru.

¹⁷Vkrkali so se v čoln in se peljali na drugo stran jezera, proti Kafarnáumu. Bila je že tema, vendar Jezus še ni prišel k njim.

¹⁸Jezero je bilo razburkano, ker je pihal hud veter.

¹⁹Ko so imeli za seboj kakih petindvajset do trideset tečajev vožnje, so zagledali Jezusa, kako hodi po jezeru in se bliža čolnu. Ustrašili so se,

²⁰on pa jih je ogovoril: »Jaz sem. Ne bojte se!«

²¹Hotel so ga vzeti v čoln, pa so bili že pri obrežju, kamor so pluli.

Jezus je kruh življenja

²²Naslednji dan je množica, ki je ostala na drugi strani jezera, spoznala, da je bil tam en sam čoln in da Jezus ni stopil s svojimi učenci vred v čoln, temveč da so učenci odveslali sami.

²³Iz Tibêrije so pripluli še drugi čolni v bližino kraja, kjer so po Gospodovi zahvalni molitvi jedli kruh.

²⁴Ko je množica videla, da tam ni Jezusa ne njegovih učencev, so sami stopili v čolne in odpluli v Kafarnáum in iskali Jezusa.

- ²⁵Ko so ga našli na drugem bregu, so ga vprašali: »Učitelj, kdaj si prišel sèm?«
- ²⁶Jezus jim je odgovoril: »Resnično resnično vam povem: ne iščete me zato, ker ste videli znamenja, ampak ker ste jedli kruh in se nasitili.
- ²⁷Ne delajte za jed, ki mine, temveč za jed, ki ostane za večno življenje in vam jo bo dal Sin človekov; tega je namreč potrdil Oče, Bog.«
- ²⁸Tedaj so ga vprašali: »Kaj naj storimo, da bomo delali božja dela?«
- ²⁹Jezus jim je odgovoril: »Božje delo je to, da verujete v tistega, ki ga je on poslal.«
- ³⁰Rekli so mu: »Kakšno znamenje boš torej naredil, da bomo videli in ti verjeli? Kaj boš napravil?«
- ³¹Naši očetje so jedli mano v puščavi, kakor je pisano: 'Kruh iz nebes jim je dal jesti.'«
- ³²Jezus jim je odgovoril: »Resnično resnično vam povem: ni vam Mojzes dal kruha iz nebes, ampak moj Oče vam daje pravi kruh iz nebes.
- ³³Božji kruh je namreč tisti, ki prihaja iz nebes in daje svetu življenje.«
- ³⁴Rekli so mu torej: »Gospod, vselej nam daj tega kruha!«
- ³⁵Jezus jim je rekel: »Jaz sem kruh življenja. Kdor pride k meni, gotovo ne bo lačen, in kdor veruje vame, ne bo nikoli žejen.
- ³⁶Toda rekel sem vam, da ste me videli, in vendar ne verujete.
- ³⁷Vse, kar mi dá Oče, bo prišlo k meni; in kdor pride k meni, ga nikoli ne bom zavrgel,
- ³⁸ker nisem prišel iz nebes, da bi spolnjeval svojo voljo, marveč voljo tistega, ki me je poslal.
- ³⁹Volja tistega, ki me je poslal, pa je, da ne izgubim nobenega od teh, ki mi jih je dal, marveč jih obudim poslednji dan.
- ⁴⁰Volja mojega Očeta je namreč, da ima vsak, kdor vidi Sina in veruje vanj, večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan.«

- ⁴¹Judje so tedaj godrnjali nad njim, ker je rekel: »Jaz sem kruh, ki sem prišel iz nebes,«
- ⁴²in so govorili: »Ali ni to Jezus, Jožefov sin? Njegovega očeta in njegovo mater poznamo. Kako more zdaj govoriti: 'Iz nebes sem prišel.'«
- ⁴³Jezus jim je odgovoril: »Ne godrnajte med seboj!
- ⁴⁴Nihče ne more priti k meni, Če ga ne pritegne Oče, ki me je poslal, in jaz ga bom obudil poslednji dan.
- ⁴⁵Pri prerokih je zapisano:
 'Vsi se bodo dali poučiti Bogu.' Vsak, kdor posluša Očeta in se mu dá poučiti, pride k meni.
- ⁴⁶Ne rečem, da bi bil kdo videl Očeta: samo tisti, ki je od Boga, je videl Očeta.
- ⁴⁷Resnično resnično vam povem: kdor veruje, ima večno življenje.
- ⁴⁸Jaz sem kruh življenja.
- ⁴⁹Vaši očetje so jedli mano v puščavi in so pomrli.
- ⁵⁰To je kruh, ki prihaja iz nebes, da tisti, ki ga uživa, ne umrje.
- ⁵¹Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo jé ta kruh, bo živel vekomaj. Kruh pa, ki ga bom dal jaz, je moje meso za življenje sveta.«
- ⁵²Judje so se tedaj prepirali in govorili: »Kako nam more ta dati svoje meso jesti?«
- ⁵³Jezus jim je torej rekel: »Resnično resnično vam povem: Če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi.
- ⁵⁴Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.
- ⁵⁵Moje meso je resnična jed in moja kri resnična pijača.
- ⁵⁶Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.
- ⁵⁷Kakor je mene poslal živi Oče in jaz živim po Očetu, tako bo tudi tisti, ki mene uživa, živel po meni.

⁵⁸To je kruh, ki je prišel iz nebes, ne tak, kakršnega so jedli vaši očetje in so pomrli: kdor uživa ta kruh, bo živel vekomaj.«

⁵⁹To je povedal, ko je učil v shodnici v Kafarnáumu.

Besede večnega življenja

⁶⁰Veliko njegovih učencev, ki so to slišali, je reklo: »Nevzdržna je ta beseda. Kdo jo more poslušati?«

⁶¹Ker je Jezus v sebi vedel, da njegovi učenci godrnjajo nad tem, jim je rekel: »To vam je v spotiko?

⁶²Kaj pa, če boste videli Sina človekovega iti gor, kjer je bil prej?

⁶³Duh je tisti, ki oživlja, meso nič ne koristi. Besede, ki sem vam jih govoril, so duh in življenje.

⁶⁴Toda med vami jih je nekaj, ki ne verujejo.« Jezus je namreč od začetka vedel, kateri ne verujejo in kdo ga bo izdal,

⁶⁵zato je dodal: »Zaradi tega sem vam rekel: nihče ne more priti k meni, če mu ni dano od Očeta.«

⁶⁶Po tistem je precéj njegovih učencev odšlo in niso več hodili z njim.

⁶⁷Jezus je tedaj rekel dvanajsterim: »Ali hočete tudi vi oditi?« Simon Peter mu je odgovoril:

⁶⁸»Gospod, h komu naj gremo? Besede večnega življenja imaš

⁶⁹in mi trdno verujemo in vemo, da si ti Sveti od Boga.«

⁷⁰Jezus jim je rekel: »Kaj vas nisem izbral dvanajst, pa je eden izmed vas hudič?«

⁷¹Mislil je na Juda, sina Simona Iškarijóta; to je eden izmed dvanajsterih, ki ga je pozneje izdal.

Janez 7

Neverni Jezusovi sorodniki

¹Potem je Jezus hodil po Galileji. Po Judeji namreč ni maral hoditi, ker so ga Judje hoteli umoriti.

²Medtem se je približal judovski šotorski praznik.

³Njegovi bratje so mu tedaj rekli: »Zapústi ta kraj in pojdi v Judejo, da bodo tudi tvoji učenci videli dela, ki jih opravljaš.

⁴Nihče ne deluje na skrivnem, če hoče biti znan. Če delaš take reči, se pokaži svetu!«

⁵Niti njegovi bratje namreč niso verovali vanj.

⁶Jezus jim je odgovoril: »Moj čas še ni prišel. Za vas pa je čas vedno primeren.

⁷Vas svet ne more sovražiti, mene pa sovraži, ker pričujem o njem, da so njegova dela hudobna.

⁸Vi le pojdite na praznik, jaz pa na ta praznik ne grem, ker moj čas še ni dopolnjen.«

⁹To jim je povedal in ostal v Galileji.

Jezus na šotorskem prazniku

¹⁰Ko pa so njegovi bratje odšli na praznik, je šel tudi sam, vendar ne očitno, ampak na skrivaj.

¹¹Judje so ga med praznikom iskali in spraševali: »Kje je tisti?«

¹²Med ljudmi se je veliko šušljalo o njem. Eni so govorili: »Dober človek je;« drugi pa: »Ni, ljudi zavaja.«

¹³Nobeden pa si ni upal sproščeno govoriti o njem, ker so se bali Judov.

¹⁴Šele sredi praznika je prišel Jezus v tempelj in učil.

¹⁵Judje so se začudeni spraševali: »Kako ta pozna svete knjige, ko se ni učil?«

¹⁶Jezus pa jim je odgovoril: »Moj nauk ni moj, temveč tistega, ki me je poslal.

¹⁷Če hoče kdo spolnjevati njegovo voljo, bo spoznal, ali je to, kar učim, od Boga, ali govorim sam od sebe.

¹⁸Kdor govori sam od sebe, išče svojo čast, kdor pa išče čast tistega, ki ga je poslal, je resnicoljuben in v njem ni krivice.

¹⁹Ali vam ni Mojzes dal postave? Vendar je nobeden med vami ne spolnjuje. Zakaj me hočete umoriti?«

²⁰Množica je odgovorila: »Hudega duha imaš. Kdo te hoče umoriti?«

²¹Jezus jim je odgovoril: »Eno delo sem storil med vami in vsi se temu čudite.

²²Mojzes vam je dal obrezo – ne kakor da bi bila od njega, ampak je od očakov – in vi obrezujete v soboto.

²³Če torej človek lahko v soboto prejme obrezo in s tem ne krši Mojzesove postave, zakaj se jezite nad menoj, ker sem v soboto ozdravil celega človeka?

²⁴Ne sodíte po videzu, ampak po pravici.«

Ali je ta Kristus

²⁵Nekaj Jeruzalemčanov je tedaj reklo: »Ali ni ta tisti, ki ga hočejo umoriti?

²⁶Pa glejte, javno govori in mu nič ne rečejo. Kaj so tudi voditelji spoznali, da je on Kristus?

²⁷Toda o njem vemo, odkod je; kadar pa pride Kristus, nihče ne bo vedel, odkod je.«

²⁸Jezus je tedaj kar med učenjem v templju zaklical: »Vi me poznate in tudi veste, odkod sem. Vendar nisem prišel sam od sebe, temveč me je poslal tisti, ki je resnicoljuben, in tega vi ne poznate.

²⁹Jaz ga poznam, ker sem od njega in me je on poslal.«

³⁰Tedaj so ga hoteli prijeti, toda nobeden ni stegnil roke po njem, ker njegova ura še ni prišla.

³¹Med množico pa jih je precéj začelo verovati vanj in so govorili: »Bo mar Kristus, kadar pride, storil več znamenj, kakor jih je storil ta?«

Jezusa nameravajo prijeti

³²Farizeji so zvedeli, kaj ljudje šušljajo o njem. Tedaj so poslali véliki duhovniki in farizeji služabnike, da bi ga prijeli.

³³Jezus pa je rekel: »Še malo časa sem med vami, nato pojdem k njemu, ki me je poslal.

³⁴Iskali me boste in me ne boste našli, kajti tja, kjer sem jaz, vi ne morete priti.«

³⁵Judje so tedaj govorili med seboj: »Kam namerava oditi, da ga ne bomo našli? Pojde mar k razkropljenim med Grke in bo učil Grke?

³⁶Kaj pomenijo besede, ki jih je rekel: 'Iskali me boste in me ne boste našli; in tja, kjer sem jaz, vi ne morete priti.'?«

Reke žive vode

³⁷Na zadnji, najbolj slovesni dan praznika je Jezus stal tam in zaklical: »Če je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije.

³⁸Kdor vame veruje,

'bodo iz njegovega osrčja tekle reke žive vode', kakor pravi Sveto pismo.«

³⁹To pa je rekel o Duhu, ki naj bi ga prejeli tisti, ki verujejo vanj. Duh namreč še ni prišel, ker Jezus še ni bil poveličan.

Mnenja o Jezusu so bila različna

⁴⁰Nekateri iz množice, ki so slišali te besede, so rekli: »To je res prerok.«

⁴¹Drugi so dejali: »To je Kristus.« Nekateri pa so se spraševali: »Mar pride Kristus iz Galileje?

⁴²Ali ne pravi Sveto pismo, da pride Kristus iz Davidovega rodu in iz Betlehema, kraja, kjer je bil David?«

⁴³Med ljudmi je torej zaradi njega nastal razdor.

⁴⁴Nekateri izmed njih so ga hoteli prijeti, toda nobeden ni stegnil rok po njem.

Oblastniki nočejo verovati

⁴⁵Ko so se služabniki vrnili k velikim duhovnikom in farizejem, so jih ti vprašali: »Zakaj ga niste privedli?«

⁴⁶Služabniki so odgovorili: »Še nikoli noben človek ni tako govoril.«

⁴⁷»Menda se niste dali tudi vi zapeljati?« so jih zavrnili farizeji.

⁴⁸»Je mar kdo izmed voditeljev ali farizejev sprejel vero vanj?

⁴⁹Prekleta ta drhal, ki ne pozna postave!«

⁵⁰Nikodém, ki je bil eden izmed njih in je bil prej prišel k Jezusu, pa jim je rekel:

⁵¹»Mar naša postava koga sodi, če ga prej ne zasliši in ne poizve, kaj dela?«

⁵²Odgovorili so mu: »Kaj si tudi ti iz Galileje? Natančno beri in sprevidi, da noben prerok ne pride iz Galileje.«

Žena, zasačena v prešuštvovanju

⁵³Nato so se razšli vsak na svoj dom.

Janez 8

¹Jezus pa je krenil proti Oljski gori.

²Zgodaj zjutraj se je spet napotil v tempelj. Vse ljudstvo je prihajalo k njemu, on pa je sédel in jih učil.

³Pismouki in farizeji na lepem pripeljejo ženo, ki so jo zasačili pri prešuštvovanju. Postavili so jo v sredo in

⁴mu rekli: »Učitelj, tole ženo smo zasačili v prešuštvovanju.

⁵Mojzes nam je v postavi ukazal take kamnati. Kaj pa ti praviš?«

⁶To pa so rekli, ker so ga skušali, da bi ga mogli tožiti. Jezus se je sklonil in s prstom pisal po tleh.

⁷Ko pa ga niso nehali spraševati, se je zravnal in jim rekel: »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.«

⁸Nato se je spet sklonil in pisal po tleh.

⁹Ko so to slišali, so drug za drugim odhajali, od najstarejših dalje, tako da je ostal Jezus sam in žena pred njim.

¹⁰Jezus se je zravnal in jo vprašal: »Kje so, žena? Te ni nobeden obsodil?«

¹¹Rekla je: »Nobeden, Gospod.« In Jezus ji je rekel: »Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne gréši več!«

Jezus je luč sveta

¹²Spet jim je Jezus spregovoril: »Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne bo taval v temi, temveč bo imel luč življenja.«

¹³Farizeji so mu tedaj rekli: »Ti pričuješ sam o sebi. Tvoje pričevanje ni veljavno.«

¹⁴Jezus jim je odgovoril: »Tudi če pričujem sam o sebi, je moje pričevanje veljavno, ker vem, odkod sem prišel in kam grem. Vi pa ne veste, odkod prihajam in kam grem.

¹⁵Vi sodite po človeško. Jaz ne sodim nikogar.

¹⁶Če pa že sodim, je moja sodba prava, ker nisem sam, temveč sva jaz in Oče, ki me je poslal.

¹⁷Tudi v vaši postavi je zapisano, da je pričevanje dveh ljudi veljavno.

¹⁸Jaz pričujem o sebi in Oče, ki me je poslal, pričuje o meni.«

¹⁹Tedaj so ga vprašali: »Kje je tvoj Oče?« Jezus jim je odgovoril: »Ne poznate ne mene ne mojega Očeta. Če bi poznali mene, bi poznali tudi mojega Očeta.«

²⁰Te besede je izrekel, ko je učil v templju pri zakladnici. Toda nihče ga ni prijel, ker njegova ura še ni prišla.

Kamor grem jaz, vi ne morete priti

²¹Jezus jim je še rekel: »Odhajam in iskali me boste, vendar boste umrli v svojem grehu. Kamor odhajam, vi ne morete priti.«

²²Judje so se tedaj spraševali: »Si bo mar vzal življenje, ker pravi: 'Kamor odhajam, vi ne morete priti.'?«

²³Jezus jim je odgovoril: »Vi ste od tu spodaj, jaz pa sem od zgoraj. Vi ste od tega sveta, jaz pa nisem od tega sveta.

²⁴Rekel sem vam torej:

‘Umrli boste v svojih grehih.’ Če namreč ne boste verovali, da sem jaz, boste umrli v svojih grehih.«

²⁵Tedaj so ga vprašali: »Kdo pa sploh si?« Jezus jim je rekel: »To, kar vam govorim od začetka.

²⁶O vas pa bi moral veliko govoriti in soditi. Toda tisti, ki me je poslal, je resnicoljuben, in kar slišim od njega, to govorim svetu.«

²⁷Vendar niso spoznali, da jim je govoril o Očetu.

²⁸Jezus jim je tedaj rekel: »Ko boste povzdignili Sina človekovega, boste spoznali, da sem jaz, in da ničesar ne delam sam od sebe, ampak govorim to, kar me je naučil Oče.

²⁹On, ki me je poslal, je z menoj. Ni me pustil samega, ker vedno delam to, kar je vseč njemu.«

³⁰Ko jim je to govoril, jih je veliko začelo verovati vanj.

Resnica vas bo osvobodila

³¹Nato je Jezus rekel Judom, ki so že verovali vanj: »Če vztrajate v mojem nauku, ste zares moji učenci.

³²Spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila.«

³³Odgovorili so mu: »Abrahamovi potomci smo in nikoli nismo bili nikomur sužnji. Kaj misliš s tem, ko praviš: ‘Postali boste svobodni.’?«

³⁴Jezus jim je odgovoril: »Resnično resnično vam povem: vsak, kdor greši, je suženj greha.

³⁵Suženj pa ne ostane vedno pri hiši, Sin ostane vedno.

³⁶Če vas torej Sin osvobodi, boste resnično svobodni.

³⁷Vem, da ste Abrahamovi potomci, vendar me zalezujete, da bi me umorili, ker moja beseda v vas ni pognala korenin.

³⁸Jaz govorim, kar sem videl pri Očetu, vi pa delate, kar ste slišali pri svojem očetu.«

Hudiča imate za očeta

³⁹Segli so mu v besedo in rekli: »Naš oče je Abraham.« Jezus jim je odvrnil: »Če ste Abrahamovi potomci, opravljajte Abrahamova dela.

⁴⁰Zdaj pa me hočete umoriti, Človeka, ki vam je povedal resnico, kakor sem jo slišal od Boga. Česa takega Abraham ni storil.

⁴¹Vi opravljate dela svojega očeta.« Rekli so mu torej: »Mi se nismo rodili iz prešuštva; enega očeta imamo: Boga.«

⁴²Jezus jim je odvrnil: »Če bi bil Bog vaš Oče, bi me ljubili, ker sem iz Boga izšel in prišel k vam. Nisem prišel sam od sebe, temveč me je on poslal.

⁴³Zakaj mojega govorjenja ne razumete? Ker niste zmožni poslušati moje besede.

⁴⁴Hudiča imate za očeta in njegove želje hočete spolnjevati. On od začetka ubija ljudi in nikoli ni vztrajal v resnici, ker v njem ni resnice. Kadar laže, jemlje iz svojega, ker je lažnik in oče laži.

⁴⁵Jaz pa govorim resnico, zato mi ne verjamete.

⁴⁶Kdo izmed vas mi more dokazati greh? Če govorim resnico, zakaj mi ne verjamete?

⁴⁷Kdor je iz Boga, posluša božje besede. Vi jih zato ne poslušate, ker niste iz Boga.«

Preden je bil Abraham, sem jaz

⁴⁸Judje so mu odgovorili: »Ali ne govorimo prav, da si Samarijan in da imaš hudega duha?«

⁴⁹Jezus je odvrnil: »Nimam hudega duha, ampak častim svojega Očeta, a vi me ne spoštujete.

⁵⁰Jaz ne iščem svoje časti; je pa nekdo, ki jo zahteva in sodi.

⁵¹Resnično resnično vam povem: kdor se drži moje besede, nikoli ne bo videl smrti.«

⁵²Judje so mu torej rekli: »Zdaj smo spoznali, da imaš hudega duha. Abraham je umrl in preroki so pomrli; ti pa praviš: ‘Kdor se drži moje besede, nikoli ne bo okusil smrti.’

⁵³Si mar ti večji kakor naš oče Abraham, ki je umrl? In tudi preroki so pomrli. Za koga se delaš?«

⁵⁴Jezus je odgovoril: »Če častim sebe, moja čast ni nič. Moj Oče je, ki me časti, on, o katerem vi pravite: ‘Naš Bog je.’

⁵⁵Toda vi ga ne poznate, jaz pa ga poznam in ko bi bil rekel, da ga ne poznam, bi bil lažnik, podoben vam, toda poznam ga in se držim njegove besede.

⁵⁶Vaš oče Abraham se je silno veselil, da bo videl moj dan; videl ga je in se vzradoval.«

⁵⁷Judje so mu tedaj rekli: »Še petdeset let nimaš in si videl Abrahama?«

⁵⁸Jezus jim je rekel: »Resnično resnično vam povem: preden je bil Abraham, sem jaz.«

⁵⁹Tedaj so pograbili kamenje, da bi ga metali vanj; Jezus pa se je skrtil in odšel iz templja.

Janez 9

Jezus ozdravi sleporojenega

¹Ko je šel mimo, je zagledal človeka, ki je bil slep od rojstva.

²Njegovi učenci so ga vprašali: »Učitelj, kdo je grešil, on ali njegovi starši, da se je rodil slep?«

³Jezus je odgovoril: »Ni grešil ne on ne njegovi starši, ampak na njem naj se razodenejo božja dela.

⁴Dokler je dan, moramo opravljati dela tistega, ki me je poslal. Pride noč, ko nihče ne more delati.

⁵Dokler sem na svetu, sem luč sveta.«

⁶Ko je to izgovoril, je pljunil na tla in s slino naredil blato. Pomazal mu je z blatom oči

⁷in mu rekel: »Pojdi in se umij v vodnjaku Síloi« (to pomeni Poslani). Odšel je torej in se umil. Ko se je vrnil, je videl.

⁸Sosedje in tisti, ki so ga prej videli, da je beračil, so se spraševali: »Ali ni to tisti, ki je posedal in prosjačil?«

⁹Eni so trdili: »On je,« drugi pa so dejali: »Ne, samo podoben mu je.« Sam pa je rekel: »Seveda sem.«

¹⁰Spraševali so ga: »Kako so se ti torej oči odprle?«

¹¹Odgovoril je: »Tisti človek, ki se imenuje Jezus, je napravil blato, mi pomazal z njim oči in mi rekel: 'Pojdi v Síloo in se umij.' Šel sem tja, se umil in spregledal.«

¹²Vprašali so ga: »Kje je tisti?« Odgovoril jim je: »Ne vem.«

Farizeji zaslišujejo ozdravljenega

¹³Človeka, ki je bil prej slep, so odvedli k farizejem.

¹⁴Tisti dan, ko je Jezus napravil blato in mu odprl oči, je bila sobota.

¹⁵Tudi farizeji so ga spraševali, kako je spregledal. Dejal jim je: »Blata mi je dal na oči, nato sem se umil in zdaj vidim.«

¹⁶Nekaj farizejev je tedaj reklo: »Ta človek ni od Boga, ker ne spoštuje sobote.« Drugi pa so dejali: »Kako bi grešnik mogel delati takšna znamenja?« In bil je razdor med njimi.

¹⁷Slepega so torej ponovno vprašali: »Kaj praviš o njem, ker ti je odprl oči?« On pa je rekel: »Prerok je.«

¹⁸Judje mu niso hoteli verjeti, da je bil slep in da je spregledal, dokler niso poklicali njegovih staršev.

¹⁹Spraševali so jih: »Je to vaš sin, o katerem pravite, da se je rodil slep? Kako, da zdaj vidi?«

²⁰Starši so odgovorili: »Veva, da je to najin sin in da se je rodil slep;

²¹kako da zdaj vidi, pa ne veva, in kdo mu je odprl oči, ne veva. Njega vprašajte. Dovolj je star. Sam naj govori o sebi.«

²²To so rekli njegovi starši, ker so se bali Judov; Judje so namreč že sklenili, da bodo vsakega, ki ga bo priznal za Kristusa, izključili iz shodnice.

²³Zato so njegovi starši rekli: »Dovolj je star, njega vprašajte.«

²⁴Tedaj so farizeji drugič poklicali človeka, ki je bil prej slep, in mu rekli: »Daj čast Bogu! Mi vemo, da je ta človek grešnik.«

²⁵On pa je odgovoril: »Če je grešnik, ne vem. Vem samo to, da sem bil slep in da zdaj vidim.«

²⁶Vprašali so ga: »Kaj ti je storil? Kako ti je odprl oči?«

²⁷Odgovoril jim je: »Povedal sem vam že, pa niste poslušali. Zakaj hočete slišati še enkrat? Bi mar tudi vi radi postali njegovi učenci?«

²⁸Tedaj so ga ozmerjali in mu rekli: »Ti si njegov učenec, mi smo pa Mojzesovi učenci.

²⁹Mi vemo, da je Mojzesu govoril Bog; o tem pa ne vemo, odkod je.«

³⁰Mož jim je segel v besedo in rekel: »To je pa res čudno, da ne veste, odkod je, ko pa je meni odprl oči.

³¹Vemo, da Bog grešnikov ne usliši. Kdor pa Boga časti in spolnjuje njegovo voljo, tega usliši.

³²Še nikoli se ni slišalo, da bi kdo od rojstva slepemu odprl oči.

³³Če ta ne bi bil od Boga, ne bi mogel ničesar storiti.«

³⁴Odgovorili so mu: »Ves si rojen v grehih, pa nas boš učil?« In pahnili so ga ven.

Duhovna slepota

³⁵Jezus je slišal, da so ga pahnili ven. Ko ga je srečal, mu je rekel: »Veruješ v Sina človekovega?«

³⁶Oni je odgovoril: »Kdo je to, Gospod, da bi veroval vanj?«

³⁷Jezus mu je rekel: »Vidiš ga; ta, ki govori s teboj, ta je.«

³⁸Tedaj je slepi dejal: »Verujem, Gospod,« in se je pred njim poklonil do tal.

³⁹In Jezus je rekel: »Za sodbo sem prišel na ta svet, da spregledajo tisti, ki ne vidijo, in oslepijo tisti, ki vidijo.«

⁴⁰To je slišalo nekaj farizejev, ki so bili pri njem in so ga vprašali: »Smo morda tudi mi slepi?«

⁴¹Jezus jim je odgovoril: »Če bi bili slepi, bi ne imeli greha. Ker pa pravite: 'Vidimo,' vaš greh ostane.«

Janez 10

Dobri pastir

¹»Resnično resnično vam povem: kdor ne pride v ovčjo stajo skozi vrata, ampak prileze drugod, je tat, ropar.

²Kdor pa pride skozi vrata, je pastir ovc.

³Njemu vratar odpre in ovce poslušajo njegov glas. Svoje kliče po imenu in jih vodi ven.

⁴Ko vse spusti ven, hodi pred njimi in ovce gredo za njim, ker poznajo njegov glas.

⁵Za tujcem pa ne bodo šle, marveč bodo bežale pred njim, ker ne poznajo glasu tujih ljudi.«

⁶Jezus jim je povedal to prisposodbo, pa niso razumeli, kaj jim je hotel razodeti z njo.

Jezus dobri pastir

⁷Jezus je znova spregovoril: »Resnično resnično vam povem: jaz sem vrata k ovcam.

⁸Vsi, ki so prišli pred menoj, so tatovi in roparji, in ovce jih niso poslušale.

⁹Jaz sem vrata. Kdor stopi skozme, se bo rešil: hodil bo noter in ven in bo našel pašo.

¹⁰Tat prihaja samo zato, da krade, kolje in uničuje. Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju.

¹¹Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir dá svoje življenje za ovce.

¹²Najemnik pa, ki ni pastir in ovce niso njegove, ko vidi, da prihaja volk, pusti ovce in zbeži, volk pa jih zgrabi in razkropi.

¹³Je pač najemnik in za ovce ni v skrbeh.

¹⁴Jaz sem dobri pastir in poznam svoje in moje poznajo mene,

¹⁵kakor Oče pozna mene in jaz poznam Očeta. Svoje življenje dam za ovce.

¹⁶Imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva. Tudi te moram pripeljati in poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir.

¹⁷Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga spet prejmem.

¹⁸Nihče mi ga ne more vzeti, ampak ga dam sam od sebe. Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga spet prejmem. To naročilo sem dobil od svojega Očeta.«

¹⁹Zaradi teh besed je vnovič nastal razdor med Judi.

²⁰Veliko izmed njih je dejalo: »Hudi duh ga je obsedel in blede se mu. Kaj ga poslušate?«

²¹Drugi pa so menili: »Obsedenec vendar ne govori tako. Mar more hudi duh odpreti oči slepim?«

Judje Jezusa zavržejo

²²Takrat so v Jeruzalemu obhajali praznik tempeljskega posvečenja. Bil je pozimi.

²³Jezus je hodil v templju po Sálomonovem stebrišču gor in dol.

²⁴Tedaj so ga obstopili Judje in vprašali: »Doklej nas boš pustil v negotovosti? Če si ti Kristus, nam povej odkrito!«

²⁵Jezus jim je odgovoril: »Povedal sem vam, pa ne verjamete. Dela, ki jih opravljam v imenu svojega Očeta, pričajo o meni.

- ²⁶Vendar mi ne verjamete, ker niste izmed mojih ovc.
- ²⁷Moje ovce poslušajo moj glas: poznam jih in hodijo za menoj.
- ²⁸Dajem jim večno življenje: nikoli se ne bodo pogubile in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke.
- ²⁹Moj Oče, ki mi jih je dal, je večji od vseh, in nihče jih ne more iztrgati iz Očetove roke.
- ³⁰Jaz in Oče sva eno.«
- ³¹Judje so spet pograbili kamenje, da bi ga kamnali.
- ³²Jezus pa se je oglasil in jim rekel: »Veliko dobrih del, ki izhajajo iz Očeta, sem storil pred vami. Zaradi katerega teh del me hočete kamnati?«
- ³³Judje so mu odgovorili: »Ne kamnamo te zaradi dobrega dela, marveč zaradi bogokletja, ker se ti, ki si človek, delaš Boga.«
- ³⁴Jezus jim je odgovoril: »Ali ni zapisano v vaši postavi: ‘Jaz sem rekel: bogovi ste.’?«
- ³⁵Če je imenoval bogove tiste, katerim je bila namenjena božja beseda – in Sveto pismo se ne more ovreči –
- ³⁶boste mar tistemu, ki ga je Oče posvetil in poslal na svet, očitali bogokletje, ker sem rekel: ‘Božji sin sem.’?«
- ³⁷Če ne opravljam del svojega Očeta, mi ne verjemite;
- ³⁸če pa jih opravljam, verjemite delom, Če že ne verjamete meni, da boste spoznali in se prepričali, da je Oče v meni in jaz v Očetu.«
- ³⁹Spet so ga torej hoteli zgrabiti, pa se je umaknil njihovi roki.
- ⁴⁰Znova je odšel čez Jórdan v kraj, kjer je Janez najprej krščeval in ostal tam.
- ⁴¹Veliko jih je prišlo k njemu in so govorili: »Janez ni storil nobenega znamenja, vendar je bilo vse, kar je Janez povedal o njem, resnica.«
- ⁴²In mnogi so tam začeli verovati vanj.

Janez 11

Lazarjeva smrt

- ¹Bil pa je neki bolnik, Lazar iz Betánije, iz vasi Marije in njene sestre Marte.
- ²Marija je bila tista, ki je Gospoda mazilila z dišečim oljem in mu obrisala njegove noge s svojimi lasmi. Njen brat Lazar je bil bolan.
- ³Sestri sta torej sporočili Jezusu: »Gospod, tisti, ki ga imaš rad, je bolan.«
- ⁴Ko je Jezus to izvedel, je rekel: »Ta bolezen ni za smrt, ampak v božjo slavo, da bo po njej proslavljen Božji Sin.«
- ⁵Jezus je ljubil Marto, njeno sestro in Lazarja.
- ⁶Ko je torej zvedel, da je Lazar bolan, je ostal še dva dni v kraju, kjer je bil.
- ⁷Šele nato je rekel učencem: »Pojdimo spet v Judejo.«
- ⁸Učenci mu rekó: »Učitelj, ni še dolgo, kar so te hoteli Judje kamnati, pa greš spet tja?«
- ⁹Jezus odgovori: »Ali nima dan dvanajst ur? Če kdo hodi okrog podnevi, se ne spotakne, ker vidi dnevno svetlobo;
- ¹⁰če pa kdo tava okrog ponoči, se spotakne, ker nima luči v sebi.«
- ¹¹Takó je govoril. Nato pa jim je rekel: »Naš prijatelj Lazar spi, vendar grem, da ga zbudim.«
- ¹²Učenci pa so mu rekli: »Gospod, če spi, bo ozdravel.«
- ¹³Jezus je govoril o njegovi smrti, oni pa so mislili, da govori o navadnem spanju.
- ¹⁴Tedaj jim je Jezus naravnost rekel: »Lazar je umrl.
- ¹⁵Zaradi vas pa se veselim, da nisem bil tam, da boste verovali. Vendar le pojdimo k njemu!«
- ¹⁶Tomaž, ki se je imenoval Dvojček, je tedaj rekel součencem: »Pojdimo še mi, da umrjemo z njim!«

Jezus je vstajenje in življenje

- ¹⁷Jezus je torej prišel in dobil Lazarja, ko je bil že štiri dni v grobu.
- ¹⁸Betánija pa je blizu Jeruzalema, približno petnajst tečajev od njega.
- ¹⁹Veliko Judov je prišlo k Marti in Mariji, da bi ju tolažili zaradi njenega brata.
- ²⁰Ko je Marta izvedela, da prihaja Jezus, mu je šla naproti; Marija pa je sedela doma.
- ²¹Marta je rekla Jezusu: »Gospod, ko bi bil ti tukaj, bi moj brat ne bil umrl;
- ²²a tudi zdaj vem, da ti bo Bog dal, karkoli ga poprosiš.«
- ²³Jezus ji reče: »Tvoj brat bo vstal.«
- ²⁴Marta mu odgovori: »Vem, da bo vstal ob vstajenju poslednji dan.«
- ²⁵Jezus ji reče: »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor veruje vame, bo živel, tudi če umrje;
- ²⁶in kdorkoli živi in veruje vame, vekomaj ne bo umrl. Veruješ v to?«
- ²⁷Odgovori mu: »Dà, Gospod. Trdno verujem, da si ti Kristus, Božji Sin, ki prihaja na svet.«

Jezus joka

- ²⁸Po teh besedah je odšla in poklicala Marijo, svojo sestro. Po tihem ji je rekla: »Učitelj je tukaj in te kliče.«
- ²⁹Ko je Marija to slišala, je hitro vstala in mu šla naproti.
- ³⁰Jezus še ni prišel v vas; še vedno je bil na kraju, kjer se je srečal z Marto.
- ³¹Judje, ki so bili pri njej v hiši in jo tolažili, so opazili, da je Marija hitro vstala in odšla ven. Stopili so za njo, ker so mislili, da je šla jokat h grobu.
- ³²Marija je torej prišla tja, kjer je bil Jezus. Ko ga je zagledala, mu je padla k nogam in mu rekla: »Gospod, ko bi bil ti tukaj, bi moj brat ne bil umrl.«
- ³³Ko je Jezus videl, kako joka in kako jokajo tudi Judje, ki so prišli z njo, ga je do srca ganilo in je vzdrltel.
- ³⁴Vprašal je: »Kam ste ga položili?« Rekli so mu: »Gospod, pridi in poglej!«

³⁵Jezus se je zjokal.

³⁶Judje so tedaj govorili: »Poglejte, kako ga je imel rad.«

³⁷Nekateri izmed njih pa so dejali: »Ali ni mogel ta, ki je slepemu odprl oči, tudi storiti, da bi oni ne bil umrl?«

Lazar oživi

³⁸Jezusa je spet prevzela ginjenost in je šel h grobu. Bila je to votlina in pred njo je bil prislonjen kamen.

³⁹Jezus reče: »Odvalite kamen!« Marta, sestra umrlega, mu reče: »Gospod, ima že zadah, saj je že četrty dan.«

⁴⁰Jezus ji odgovori: »Ti mar nisem rekel, da boš videla božjo slavo, če boš verovala?«

⁴¹Odvalili so torej kamen; Jezus pa je vzdignil oči in rekel: »Oče, zahvalim se ti, ker si me uslišal.

⁴²Vedel sem, da me vselej uslišiš, toda zaradi ljudi, ki stoje okrog mene, sem rekel, da bi verovali, da si me ti poslal.«

⁴³Ko je to izrekel, je zaklical na ves glas: »Lazar, pridi ven!«

⁴⁴In umrli je prišel ven. Noge in roke je imel povezane s povoji in obraz ovit s prtom. Jezus jim reče: »Razvežite ga in pustite, naj hodi!«

Judovski voditelji sklenejo Jezusa umoriti

(Mt 26,1–5; Mr 14,1–2; Lk 22,1–2)

⁴⁵Veliko Judov, ki so prišli k Mariji in videli, kaj je Jezus storil, je začelo verovati vanj.

⁴⁶Nekateri izmed njih so šli k farizejem in jim povedali, kaj je storil.

⁴⁷Veliki duhovniki in farizeji so sklicali posvet in dejali: »Kaj naj storimo, ker dela ta človek veliko znamenj.

⁴⁸Če ga pustimo tako delati, bodo vsi verovali vanj. Prišli bodo Rimljani in nam vzeli oblast nad templjem in narodom.«

⁴⁹Eden izmed njih, Kajfa, ki je bil tisto leto véliki duhovnik, jim je rekel: »Vi nič ne veste

⁵⁰in ne pomislite! Za vas je bolje, da en človek umrje za ljudstvo in da ne propade ves narod.«

⁵¹Tega pa ni rekel sam od sebe, ampak je kot véliki duhovnik tistega leta prerokoval, da mora Jezus umreti za narod;

⁵²pa ne samo za narod, temveč tudi zato, da bi zbral razkropljene božje otroke.

⁵³Od tega dne je bilo torej sklenjeno, da ga usmrtijo.

⁵⁴Jezus poslej ni več očitno hodil med Jude, ampak je šel od tam v pokrajino blizu puščave, v mesto, ki se imenuje Efraim, in je s svojimi učenci ostal tam.

⁵⁵Bližala pa se je velika noč, judovski praznik. Veliko ljudi z dežele je šlo pred praznikom v Jeruzalem, da bi se obredno očistili.

⁵⁶Iskali so Jezusa in se pogovarjali, ko so bili v templju: »Kaj se vam zdi? Mar ne misli priti na praznik?«

⁵⁷Véliki duhovniki in farizeji pa so izdali ukaz, naj tisti, ki bi zvedel, kje je, naznani, da ga bodo prijeli.

Janez 12

Žena v Betániji mazili Jezusa

(Mt 26,6–13; Mr 14,3–9)

¹Šest dni pred veliko nočjo je Jezus prišel v Betánijo, kjer je bival Lazar, ki ga je Jezus obudil od mrtvih.

²Tam so mu pripravili večerjo; Marta je stregla, Lazar pa je bil eden izmed tistih, ki so bili z njim pri mizi.

³Tedaj je Marija vzela funt dragocenega olja iz pristne narde, mazilila Jezusu noge in mu jih obrisala s svojimi lasmi. Hiša se je napolnila z vonjem po dišečem olju.

⁴Juda Iškarijót, eden izmed njegovih učencev, ki ga je pozneje izdal, je rekel:

⁵»Zakaj tega olja ne bi prodali za tristo denarjev in razdelili ubogim?«

⁶Tega pa ni rekel, ker bi mu bili ubogi pri srcu, ampak ker je bil tat; imel je namreč denarnico in je izmikal, kar so dajali vanjo.

⁷Jezus je rekel: »Pustite jo, za moj pogrebni dan ga je prihranila.

⁸Uboge imate namreč vedno med seboj, mene pa nimate vedno.«

Zarota zoper Lazarja

⁹Velika množica Judov je zvedela, da je tam, in prišla ne le zaradi Jezusa, ampak tudi zato, da bi videla Lazarja, ki ga je obudil od mrtvih.

¹⁰Veliki duhovniki pa so sklenili umoriti tudi Lazarja,

¹¹ker se je zaradi njega veliko Judov ločilo od njih in verovalo v Jezusa.

Slovesni vhod v Jeruzalem

(Mt 21,1–11; Mr 11,1–11; Lk 19,28–40)

¹²Drugi dan je velika množica, ki je prišla na praznik, slišala, da Jezus prihaja v Jeruzalem.

¹³Vzeli so palmov veje, mu šli naproti in vzklikali: »Hozána! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu! In Izraelov kralj!«

¹⁴Jezus je našel osliča in sédel nanj, kakor je pisano:

¹⁵»Ne boj se, síonska hči! Glej, tvoj kralj prihaja in jezdi na osličjem mladiču.«

¹⁶Njegovi učenci sprva niso tega razumeli. Ko pa je bil Jezus poveličan, so se spomnili, da je bilo to pisano o njem in da so mu to storili.

¹⁷Množica, ki je bila pri njem, ko je poklical Lazarja iz groba in ga obudil od mrtvih, je torej pričala zanj.

¹⁸Prav zato mu jih je tudi toliko prišlo naproti, ker se je razvedelo, da je naredil to znamenje.

¹⁹Farizeji pa so govorili med seboj: »Vidite, da nič ne dosežete. Glejte, vse je odšlo za njim.«

Grki želijo videti Jezusa

²⁰Med tistimi, ki so prišli na praznik molit, je bilo tudi nekaj Grkov.

²¹Stopili so k Filipu, ki je bil iz Betsájde v Galileji, in ga prosili: »Gospod, Jezusa bi radi videli.«

²²Filip gre to povedat Andreju, Andrej in Filip stopita k Jezusu in mu to povesta.

²³Jezus jima odgovori: »Prišla je ura, da se povelíča Sin človekov.

²⁴Resnično resnično vam povem: Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane sámo; Če pa umrje, obrodi obilo sadu.

²⁵Kdor ima rad svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa svoje življenje na tem svetu zaničuje, ga bo ohranil za večno življenje.

²⁶Če kdo hoče služiti meni, naj hodi za menoj, in kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik. Če kdo služi meni, ga bo počastil Oče.«

Sin človekov mora biti povzdignjen

²⁷»Zdaj je moja duša vznemirjena. In kaj naj rečem: Oče, reši me iz te ure? A zaradi te ure sem vendar prišel.

²⁸Oče, povelíčaj svoje ime!« Tedaj je prišel glas iz nebes: »Povelíchal sem ga in ga bom spet povelíchal.«

²⁹Množica, ki je stala zraven in to slišala, je rekla: »Zagrmelo je.« Drugi pa so menili: »Angel mu je odgovoril.«

³⁰Oglasil se je Jezus in rekel: »Ta glas ni nastal zaradi mene, ampak zaradi vas.

³¹Zdaj je sodba nad tem svetom, zdaj bo vladar tega sveta izgnan,

³²in ko bom povzdignjen z zemlje, bom vse pritegnil k sebi.«

³³To je rekel, da je nakazal, kakšne smrti bo umrl.

³⁴Množica mu je odgovorila: »Slišali smo iz postave, da Kristus ostane vekomaj; kaj potem govoriš, da mora biti Sin človekov povzdignjen? Kdo je ta Sin človekov?«

³⁵Jezus jim je odgovoril: »Le še malo časa je luč med vami. Hodíte, dokler imate luč, da vas ne objame tema. Kdor tava v temi, ne vé, kam gre.

³⁶Dokler imate luč, verujte v luč, da postanete otroci luči.«

Neverni Judje

To jim je Jezus povedal in odšel ter se skrnil pred njimi.

³⁷Čeprav je vpričo njih storil toliko znamenj, niso verovali vanj,

³⁸da se je spolnila beseda, ki jo je izrekel prerok Izaija: »Gospod, kdo je veroval našemu oznanjevanju in komu se je razodela Gospodova roka?«

³⁹Verovati niso mogli zato, ker je Izaija na drugem mestu dejal:

⁴⁰»Oslepil jim je oči in jim zakrknil srce, da z očmi ne bi videli in s srcem ne umeli in se ne bi spreobrnili in bi jih jaz ne ozdravil.«

⁴¹To je povedal Izaija, ker je videl njegovo slavo in je o njem govoril.

⁴²Vendar jih je bilo tudi med voditelji precéj, ki so začeli verovati vanj, toda zaradi farizejev tega niso priznavali, da jih ne bi izključili iz shodnice.

⁴³Bolj jim je šlo za človeško čast kakor za božjo.

Sodil jih bo Jezusov nauk

⁴⁴Jezus je zaklical: »Kdor véruje vame, ne véruje vame, temveč v tistega, ki me je poslal.

⁴⁵Kdor vidi mene, vidi tistega, ki me je poslal.

⁴⁶Prišel sem kot luč na svet, da nihče, ki véruje vame, ne ostane v temi.

⁴⁷Če kdo sliši moje besede in jih ne ohrani, ga ne sodim jaz, ker nisem prišel, da bi svet sodil, ampak da bi ga rešil.

⁴⁸Kdor me zaničuje in ne sprejema mojih besed, ima nad seboj sodnika: nauk, ki sem ga oznanil, ga bo sodil poslednji dan;

⁴⁹kajti nisem govoril sam od sebe, temveč Oče, ki me je poslal, mi je zapovedal, kaj naj rečem in kaj naj oznamim,

⁵⁰in vem, da je njegova zapoved večno življenje. Kar torej govorim, govorim tako, kakor mi je povedal Oče.«

Janez 13

Jezus se poslavlja od svojih učencev

Jezus umije učencem noge

- ¹Pred velikonočnim praznikom je Jezus vedel, da je prišla njegova ura, ko pojde s tega sveta k Očetu. Ker je ljubil svoje, ki so bili na svetu, jim je izkazal ljubezen do konca.
- ²Med večerjo je hudič že vdihnil odločitev v srce Juda Iškarijóta, Simonovega sina, da ga izda.
- ³Ker je Jezus vedel, da mu je Oče dal vse v roke in da je prišel od Boga in se vrača k Bogu,
- ⁴je vstal od večerje, odložil vrhnjo obleko, vzel prt in se z njim opasal.
- ⁵Nato je vлил vode v umivalnik in začel učencem umivati noge in jih brisati s prtom, s katerim je bil opasan.
- ⁶Ko pride k Simonu Petru, mu ta reče: »Gospod, ti mi boš noge umival?«
- ⁷Jezus mu odvrne: »Tega, kar jaz delam, ti zdaj še ne razumeš, a spoznal boš pozneje.«
- ⁸Peter mu reče: »Ne boš mi umival nog, nikoli ne!« Jezus mu odgovori: »Če te ne umijem, ne boš imel deleža z menoj.«
- ⁹Simon Peter mu reče: »Gospod, potem pa ne samo nog, temveč tudi roke in glavo.«
- ¹⁰Jezus mu pravi: »Kdor se je skopal, mu ni treba drugega, kakor da si umije noge, in je ves čist. Tudi vi ste čisti, vendar ne vsi.«
- ¹¹Vedel je namreč, kdo ga bo izdal, zato je rekel: »Niste vsi čisti.«
- ¹²Ko jim je umil noge in vzel vrhnjo obleko, je spet prisedel in jim rekel: »Razumete, kaj sem vam storil?
- ¹³Vi me kličete 'Učitelj' in 'Gospod'. In prav pravite, saj to sem.
- ¹⁴Če sem vam torej jaz, Gospod in Učitelj, umil noge, ste tudi vi dolžni drug drugemu umivati noge.

¹⁵Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali tako, kakor sem jaz storil vam.

¹⁶Resnično resnično vam povem: služabnik ni večji kot njegov gospodar in poslanec ne večji kot tisti, ki ga je poslal.

¹⁷Če to veste, blagor vam, če boste to delali!

¹⁸Ne govorim o vas vseh. Vem, katere sem izbral, vendar naj se izpolni Sveto pismo:

‘Tisti, ki je moj kruh, je vzdignil svojo peto proti meni.’

¹⁹Že zdaj vam povem, preden se zgodi, da boste, ko se bo zgodilo, verovali, kdo sem jaz.

²⁰Resnično resnično vam povem: kdor sprejme tistega, ki ga pošljem, sprejme mene; kdor pa sprejme mene, sprejme tistega, ki me je poslal.«

Jezus napove, kdo ga bo izdal
(Mt 26,20–25; Mr 14,17–21; Lk 22,21–23)

²¹Ko je Jezus to izgovoril, se je globoko vznemiril in naravnost rekel: »Resnično resnično vam povem: eden izmed vas me bo izdal.«

²²Učenci so se spogledovali, ker si niso mogli misliti, o kom govori.

²³Eden izmed njegovih učencev, tisti, ki ga je Jezus ljubil, je sedel ob Jezusu.

²⁴Simon Peter mu pomigne, naj ga vpraša, o kom govori.

²⁵Ta se obrne, tako da je sklonjen k Jezusovim prsim, in mu reče: »Gospod, kdo?«

²⁶Jezus odgovori: »Tisti, ki mu bom pomočil grižljaj in mu ga dal.« Tedaj pomoči grižljaj, ga vzame in dá Judu, sinu Simona Iškarijóta.

²⁷Ko je Juda vzel grižljaj, je šel satan vanj. Jezus mu je tedaj rekel: »Kar misliš storiti, stôri hitro.«

²⁸Nobeden izmed tistih, ki so bili pri mizi, pa ni razumel, zakaj mu je to rekel.

²⁹Ker je namreč Juda imel denarnico, so nekateri mislili, da mu Jezus naroča: »Nakupi, kar potrebujemo za praznik,« ali da naj dá kaj ubogim.

³⁰Ko je torej vzel tisti grižljaj, je takoj odšel; bila pa je noč.

Nova zapoved

³¹Ko je odšel, je Jezus rekel: »Zdaj je Sin človekov poveličan in Bog je poveličan v njem.

³²Če je Bog poveličan v njem, ga bo tudi Bog poveličal v sebi in poveličal ga bo kmalu.

³³Moji ljubi! Le malo časa bom še med vami. Iskali me boste, in kakor sem rekel Judom, zdaj pravim tudi vam: kamor grem jaz, vi ne morete priti.

³⁴Novo zapoved vam dam: Ljubíte drug drugega! Kakor sem vas jaz ljubil, tako tudi vi ljubíte drug drugega!

³⁵Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, Če boste ljubili drug drugega.«

Jezus napove, da ga bo Peter zatajil

(Mt 26,31–35; Mr 14,27–31; Lk 22,31–34)

³⁶Simon Peter ga vpraša: »Gospod, kam odhajaš?« Jezus mu odgovori: »Kamor grem, zdaj ne moreš za menoj, prišel boš pa pozneje.«

³⁷Peter mu reče: »Gospod, zakaj ne bi mogel zdaj iti za teboj? Življenje dam zate.«

³⁸Jezus odvrne: »Življenje daš zame? Resnično resnično ti povem: petelin ne bo zapel, preden me trikrat ne zatajiš.«

Janez 14

Jezus je pot k Očetu

¹»Vaše srce naj se ne vznemirja. Verujte v Boga in vame verujte!

²V hiši mojega Očeta je veliko bivališč. Če bi ne bilo tako, ali bi vam rekel: odhajam, da vam pripravim prostor?

³Ko odidem in vam pripravim prostor, bom spet prišel in vas vzel k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz.

⁴In za pot tja, kamor grem, veste.«

⁵Tomaž mu reče: »Gospod, ne vemo, kam greš. Kako bi mogli vedeti za pot?«

⁶Jezus mu odvrne: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu razen po meni.

⁷Če ste spoznali mene, boste spoznali tudi mojega Očeta. Že zdaj ga poznate in videli ste ga.«

⁸Filip mu reče: »Gospod, pokaži nam Očeta in zadosti nam bo.«

⁹Jezus mu odgovori: »Filip, toliko časa sem med vami in me nisi spoznal? Kdor je videl mene, je videl Očeta. Kako moreš reči: 'Pokaži nam Očeta.'?»

¹⁰Mar ne veruješ, da sem jaz v Očetu in Oče v meni? Besed, ki vam jih govorim, ne govorim sam od sebe; ampak Oče, ki prebiva v meni, opravlja svoja dela.

¹¹Verujte mi, da sem jaz v Očetu in Oče v meni; Če pa tega ne verujete, verujte zaradi del samih.

¹²Resnično resnično vam povem: kdor veruje vame, bo dela, ki jih opravljam, opravljal tudi sam in še večja kot ta bo opravljal, ker grem k Očetu.

¹³Karkoli boste prosili v mojem imenu, bom storil, da se Oče poveliča v Sinu.

¹⁴Če me boste kaj prosili v mojem imenu, bom storil.«

Jezus obljubi Svetega Duha

¹⁵»Če me ljubite, boste spolnjevali moje zapovedi;

¹⁶prosil bom Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo za vedno ostal pri vas:

¹⁷Duha resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ne pozna. Vi ga poznate, ker prebiva pri vas in bo v vas.

¹⁸Ne bom vas zapustil sirot, prišel bom k vam.

¹⁹Še malo in svet me ne bo več videl, vi pa me boste videli, ker jaz živim in živeli boste tudi vi.

- ²⁰Tisti dan boste spoznali, da sem jaz v Očetu in vi v meni in jaz v vas.
- ²¹Kdor ima moje zapovedi in jih spolnjuje, me ljubi; kdor pa me ljubi, ga bo ljubil moj Oče, pa tudi jaz ga bom ljubil in se mu razodel.«
- ²²Juda, a ne Iškarijót, mu reče: »Gospod, kako to, da se hočeš razodeti nam, ne pa svetu?«
- ²³Jezus mu odvrne: »Če me kdo ljubi, se bo držal moje besede in moj Oče ga bo ljubil. Prišla bova k njemu in prebivala pri njem.
- ²⁴Kdor pa me ne ljubi, se ne drži mojih besed; in beseda, ki jo slišite, ni moja, ampak od Očeta, ki me je poslal.
- ²⁵To sem vam povedal, ko sem bil pri vas.
- ²⁶A Tolažnik Sveti Duh, ki ga bo poslal Oče v mojem imenu, vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal.
- ²⁷Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.
- ²⁸Slišali ste, da sem vam rekel:
 'Odhajam in pridem k vam.' Če bi me ljubili, bi se veselili, da grem k Očetu, ker je Oče večji od mene.
- ²⁹Zdaj sem vam povedal, preden se zgodi, da boste verovali, ko se zgodi.
- ³⁰Ne bom več veliko govoril z vami, kajti prihaja vladar tega sveta. Meni sicer ne more nič,
- ³¹vendar naj svet spozna, da ljubim Očeta in da delam tako, kakor mi je naročil Oče. Vstanite, pojdimo odtod!«

Janez 15

Jezus je prava vinska trta

- ¹»Jaz sem prava vinska trta in moj Oče je vinogradnik.
- ²Vsako mladiko na meni, ki ne rodi sadu, odstrani; in vsako, ki rodi sad, otrebi, da rodi še več sadu.

- ³Vi ste že čisti po besedi, ki sem vam jo povedal.
- ⁴Ostanite v meni in jaz v vas. Kakor mladika ne more sama roditi sadu, Če ne ostane na trti, tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni.
- ⁵Jaz sem trta, vi mladike. Kdor živi v meni in jaz v njem, rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete ničesar storiti.
- ⁶Če kdo ne živi v meni, ga vržejo proč kakor mladiko in se posuši. Take poberejo, vržejo v ogenj in zgorijo.
- ⁷Če živite v meni in moje besede živijo v vas, prosíte, karkoli hočete, in se vam bo zgodilo.
- ⁸V tem je poveličanje mojega Očeta, da obrodite obilo sadu in postanete moji učenci.
- ⁹Kakor je Oče ljubil mene, sem tudi jaz ljubil vas. Ostanite v moji ljubezni!
- ¹⁰Če boste spolnjevali moje zapovedi, boste ostali v moji ljubezni, kakor sem tudi jaz spolnil zapovedi svojega Očeta in bivam v njegovi ljubezni.
- ¹¹To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje popolno.
- ¹²To je moja zapoved, da ljubite drug drugega kakor sem vas ljubil jaz.
- ¹³Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da kdo dá življenje za svoje prijatelje.
- ¹⁴Vi ste moji prijatelji, Če delate, kar vam naročam.
- ¹⁵Ne imenujem vas več služabnike, ker služabnik ne vé, kaj dela njegov gospodar; vas pa sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta.
- ¹⁶Niste vi mene izvolili, temveč sem jaz izvolil vas in postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane; in Oče vam bo dal, karkoli ga boste prosili v mojem imenu.
- ¹⁷To vam naročam, da ljubite drug drugega!«

Svet vas bo sovražil

- ¹⁸»Če vas svet sovraži, véдите, da je mene sovražil prej kakor vas.
- ¹⁹Če bi bili od sveta, bi vas svet kot svoje ljubil; ker pa niste od sveta, ampak sem vas jaz odbral od sveta, vas svet sovraži.
- ²⁰Spominjajte se besede, ki sem vam jo rekel:
 ‘Služabnik ni večji kakor njegov gospodar.’ Če so preganjali mene, bodo preganjali tudi vas; Če so se ravnali po moji besedi, se bodo tudi po vaši.
- ²¹Vse to vam bodo delali zaradi mojega imena, ker ne poznajo tistega, ki me je poslal.
- ²²Ko bi ne bil prišel in bi jim ne bil govoril, bi ne imeli greha, zdaj pa nimajo opravičila za svoj greh.
- ²³Kdor sovraži mene, sovraži tudi mojega Očeta.
- ²⁴Ko bi ne bil storil del med njimi, ki jih ni storil nihče drug, bi ne imeli greha; zdaj pa so jih videli, a kljub temu sovražijo mene in mojega Očeta.
- ²⁵Vendar naj se spolni beseda, ki je zapisana v njihovi postavi:
 ‘Sovražili so me brez vzroka.’
- ²⁶Ko pa pride Tolažnik, ki vam ga bom poslal od Očeta, Duh resnice, ki izhaja od Očeta, bo on pričeval o meni;
- ²⁷in tudi vi boste pričevali, ker ste od začetka pri meni.

Janez 16

- ¹To sem vam povedal, da se ne pohujšate.
- ²Iz shodnic vas bodo metali; pride celo ura, ko bo vsak, kdor vas umori, mislil, da je opravil Bogu prijetno daritev.
- ³In to bodo počeli, ker niso spoznali ne Očeta ne mene.
- ⁴Toda to sem vam povedal, da se boste spomnili, ko pride njihova ura, da sem vam povedal.«

Delovanje Svetega Duha

»Tega vam v začetku nisem povedal, ker sem bil pri vas;

⁵zdaj pa odhajam k njemu, ki me je poslal, in nobeden izmed vas me ne vpraša: 'Kam greš?'

⁶Toda žalost vam je napolnila srce, ker sem vam to povedal.

⁷Vendar vam govorim resnico: za vas je dobro, da grem; kajti če ne odidem, Tolažnik ne bo prišel k vam; Če pa odidem, vam ga bom poslal.

⁸Ko pride, bo prepričal svet, kako se moti glede greha, pravičnosti in sodbe:

⁹Glede greha, ker vame ne verujejo,

¹⁰glede pravičnosti, ker odhajam k Očetu in me ne boste več videli,

¹¹glede sodbe pa, ker je vladar tega sveta obsojen.

¹²Še veliko bi vam rad povedal, a zdaj ne morete nositi.

¹³Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo uvedel v vso resnico, ker ne bo govoril sam od sebe, temveč bo povedal, kar bo slišal, in oznanjal vam bo prihodnje reči.

¹⁴Poveličal me bo, ker bo iz mojega jemal in vam oznanjeval.

¹⁵Vse, kar ima Oče, je moje, zato sem vam rekel: iz mojega jemlje in vam bo oznanjeval.«

Žalost se bo spremenila v veselje

¹⁶»Še malo in me ne boste več videli, in spet malo, pa me boste videli.«

¹⁷Tedaj je nekaj njegovih učencev govorilo med seboj: »Kaj pomeni to, kar pravi: 'Še malo in me ne boste videli, in spet malo, pa me boste videli,' in kaj: 'Grem k Očetu.'?«

¹⁸Rekli so: »Kaj pomeni, kar pravi, 'malo'? Ne razumemo, kaj govori.«

¹⁹Jezus je spoznal, da so ga hoteli vprašati, in jim je rekel: »O tem se sprašujete, ker sem rekel: 'Še malo in me ne boste videli, in spet malo in me boste videli.'?«

²⁰Resnično resnično vam povem: jokali in žalovali boste, svet pa se bo veselil. Vi boste žalovali, toda vaša žalost se bo spremenila v veselje.

²¹Žena na porodu je žalostna, ker je prišla njena ura. Ko pa porodi, se ne spominja več bolečin zavoljo veselja, ker se je človek rodil na svet.

²²Tudi vi ste zdaj žalostni. A spet vas bom videl in vaše srce se bo veselilo in veselja vam nihče ne bo vzel.

²³Tisti dan me ne boste ničesar spraševali. Resnično resnično vam povem: Če boste kaj prosili Očeta v mojem imenu, vam bo dal.

²⁴Do zdaj niste ničesar prosili v mojem imenu. Prosíte in boste prejeli, da bo vaše veselje popolno.«

Zmaga nad svetom

²⁵»To sem vam govoril v prisodobah. Pride ura, ko vam ne bom več govoril v prisodobah, ampak vam bom vse o Očetu jasno oznanjal.

²⁶Tisti dan boste prosili v mojem imenu, in ne rečem, da bom jaz prosil Očeta za vas.

²⁷Oče sam vas ima rad, ker imate tudi vi radi mene in verujete, da sem prišel od Boga.

²⁸Izšel sem od Očeta in prišel na svet, spet zapuščam svet in grem k Očetu.«

²⁹Njegovi učenci so rekli: »Poglej, zdaj govoriš čisto jasno in ne uporabljaš nobene prispodebe.

³⁰Zdaj vemo, da vse veš in ni treba, da te kdo kaj vpraša. Zato verujemo, da si prišel od Boga.«

³¹Jezus jim je odgovoril: »Zdaj verujete?

³²Glejte, pride ura in je že prišla, ko se boste razkropili vsak na svoje in me pustili samega. Vendar nisem sam, kajti Oče je z menoj.

³³To sem vam povedal, da boste imeli mir v meni. Na svetu boste prihajali v stisko, toda zaupajte, jaz sem svet premagal.«

Janez 17

Jezusova velikoduhovniška molitev

- ¹Ko je to izrekel, je vzdignil oči proti nebu in dejal: »Oče, prišla je ura. Poveličaj svojega Sina, da Sin poveliča tebe,
- ²kajti dal si mu oblast čez vse ljudi, da bi podaril večno življenje vsem, ki si mu jih dal.
- ³Večno življenje pa je v tem, da spoznajo tebe, edinega pravega Boga, in katerega si poslal, Jezusa Kristusa.
- ⁴Jaz sem te poveličal na zemlji s tem, da sem dokončal delo, ki si mi ga dal.
- ⁵Zdaj me ti, Oče, poveličaj pri sebi s slavo, ki sem jo imel pri tebi, preden je bil svet.
- ⁶Razodel sem tvoje ime ljudem, katere si mi dal od sveta. Tvoji so bili, pa si jih dal meni in so ohranili tvojo besedo.
- ⁷Zdaj vedo, da je vse, kar si mi dal, od tebe;
- ⁸kajti besede, ki si mi jih dal, sem dal njim. Sprejeli so jih in v resnici spoznali, da sem izšel od tebe, ter začeli verovati, da si me ti poslal.
- ⁹Zanje prosim. Ne prosim za svet, temveč za tiste, katere si mi dal, ker so tvoji;
- ¹⁰vse moje je tvoje in kar je tvoje, je moje in poveličan sem v njih.
- ¹¹Že nisem več na svetu; oni so na svetu, a jaz odhajam k tebi. Sveti Oče! Ohrani jih v svojem imenu, ki si mi ga dal, da bodo eno kakor midva.
- ¹²Dokler sem bil z njimi, sem jih varoval v tvojem imenu, ki si mi ga dal. Obvaroval sem jih in nobeden izmed njih se ni pogubil, edino sin pogubljenja, da se spolni Sveto pismo.
- ¹³Zdaj odhajam k tebi, vendar to govorim na svetu, da bodo imeli v sebi polnost mojega veselja.
- ¹⁴Izročil sem jim tvojo besedo, svet pa jih je zasovražil, ker niso od sveta, kakor jaz nisem od sveta.
- ¹⁵Ne prosim, da jih vzameš s sveta, ampak da jih varuješ hudega.

- ¹⁶Niso od sveta, kakor jaz nisem od sveta.
- ¹⁷Posveti jih z resnico, tvoja beseda je resnica.
- ¹⁸Kakor si mene poslal na svet, sem tudi jaz nje poslal v svet,
- ¹⁹in zanje se posvečujem, da bodo tudi oni posvečeni z resnico.
- ²⁰Toda ne prosim samo za té, temveč tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame:
- ²¹da bodo vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, naj bodo tudi oni v nama, da bo svet veroval, da si me ti poslal.
- ²²In dal sem jim slavo, ki si jo dal meni, da bodo eno, kakor sva midva eno:
- ²³jaz v njih in ti v meni, da bodo popolnoma eno. Naj svet spozna, da si me ti poslal in da si jih ljubil, kakor si ljubil mene.
- ²⁴Oče, hočem, naj bodo tudi ti, ki si mi jih dal, z menoj tam, kjer sem jaz, da bodo gledali mojo slavo, ki si mi jo dal, ker si me ljubil, preden je svet nastal.
- ²⁵Pravični Oče! Svet te ni spoznal, jaz pa sem te spoznal in tudi ti so spoznali, da si me ti poslal.
- ²⁶Razodel sem jim tvoje ime in jim ga bom še razodeval, da bo ljubezen, s katero si me ljubil, v njih in bom jaz v njih.«

Janez 18

Pot od Oljske gore do Kalvarije

Jezusa primejo

(Mt 26,47–56; Mr 14,43–50; Lk 22,47–53)

- ¹Ko je Jezus to povedal, je s svojimi učenci odšel čez hudournik Cédron. Tam je bil vrt in stopil je vanj, sam in njegovi učenci.
- ²Tudi izdajalec Juda je vedel za ta kraj, ker se je Jezus tam večkrat sešel s svojimi učenci.
- ³Juda je torej vzel četo in služabnike vélikih duhovnikov in farizejev ter jih pripeljal tja z baklami, svetilkami in orožjem.

⁴Tedaj je Jezus, ki je vedel, kaj vse se bo zgodilo z njim, šel ven in jih vprašal: »Koga iščete?«

⁵Odgovorili so mu: »Jezusa nazaréjca.« Rekel jim je: »Jaz sem.« Pri njih je stal tudi njegov izdajalec Juda.

⁶Ko jim je rekel: »Jaz sem,« so stopili nazaj in popadali po tleh.

⁷Spet jih je vprašal: »Koga iščete?« Odgovorili so: »Jezusa nazaréjca.«

⁸Jezus je dejal: »Rekel sem vam, da sem jaz. Če torej mene iščete, pustite te, naj odidejo,«

⁹da bi se spolnila beseda, ki jo je bil povedal: »Nikogar izmed teh, katere si mi dal, nisem izgubil.«

¹⁰Simon Peter pa je imel meč. Izvlekel ga je in mahnil po služabniku vélikega duhovnika in mu odsekal desno uho. Služabniku je bilo ime Malh.

¹¹Tedaj je Jezus rekel Petru: »Spravi meč v nožnico! Ali naj ne izpijem keliha, ki mi ga je dal Oče?«

Jezus pred vélikim duhovnikom

(Mt 26,57–58; Mr 14,53–54; Lk 22,54)

¹²Tedaj so vojaki, poveljniki in judovski stražarji Jezusa zgrabili in zvezali.

¹³Peljali so ga najprej k Hanu; bil je namreč tast Kajfu, ki je bil tisto leto véliki duhovnik.

¹⁴Kajfa pa je bil tisti, ki je Judom svetoval: »Bolje je, da en človek umrje za ljudstvo.«

Peter zataji Jezusa

(Mt 26,69–70; Mr 14,66–68; Lk 22,55–57)

¹⁵Simon Peter in neki drugi učenec pa sta šla za Jezusom. Tisti učenec se je poznal z vélikim duhovnikom in je šel z Jezusom vred na dvorišče v palači vélikega duhovnika;

¹⁶Peter pa je ostal zunaj pri vratih. Oni drugi učenec, ki se je poznal z vélikim duhovnikom, je šel ven, govoril z vratarico in peljal Petra noter.

¹⁷Tedaj je mlada vratarica rekla Petru: »Kaj nisi tudi ti izmed učencev tega človeka?« Odgovoril je: »Nisem.«

¹⁸Služabniki in stražarji so pripravili žerjavico, stali tam in se greli, ker je bil mraz. Tudi Peter je stal med njimi in se grel.

Véliki duhovnik sprašuje Jezusa

(Mt 26,59–66; Mr 14,55–64; Lk 22,66–71)

¹⁹Véliki duhovnik je tedaj vprašal Jezusa po njegovih učencih in njegovem nauku.

²⁰Jezus mu je odgovoril: »Javno sem govoril svetu. Vselej sem učil v shodnici in v templju, kjer se shajajo vsi Judje, na skrivnem pa nisem nič govoril.

²¹Kaj vprašuješ mene? Vprašaj tiste, ki so slišali, kaj sem jim govoril, saj vedo, kaj sem povedal.«

²²Ko je to izrekel, je eden izmed služabnikov, ki je stal zraven, Jezusa udaril po licu in rekel: »Tako odgovarjaš vélikemu duhovniku?«

²³Jezus mu je odgovoril: »Če sem nápak govoril, dokaži, da nápak; Če pa prav, kaj me tolčeš?«

²⁴Nato ga je Hana zvezanega poslal k vélikemu duhovniku Kajfu.

Peter znova zataji Jezusa

(Mt 26,71–75; Mr 14,69–72; Lk 22,58–62)

²⁵Simon Peter pa je stal in se grel. Rekli so mu: »Mar nisi tudi ti izmed njegovih učencev?« Tajil je in rekel: »Nisem.«

²⁶Eden izmed služabnikov vélikega duhovnika, sorodnik tistega, ki mu je Peter odsekal uho, je dejal: »Ali te nisem videl z njim na vrtu?«

²⁷Peter je spet zanikal; in takoj je petelin zapel.

Jezus pred Pilatom

(Mt 27,1–2.11–14; Mr 15,1–5; Lk 23,1–5)

²⁸Od Kajfa torej peljejo Jezusa v sodno hišo. Bilo je zgodaj zjutraj. Sami niso šli v sodno hišo, da se ne bi omadeževali, ampak bi smeli jesti velikonočno jagnje.

²⁹Pilat je prišel ven k njim in vprašal: »Kakšno tožbo imate zoper tega človeka?«

³⁰Odgovorili so mu: »Če ne bi bil hudodelec, bi ti ga ne bili izročili.«

³¹Tedaj jim je Pilat rekel: »Vzemite ga in ga sodíte po svoji postavi.« Judje so mu odgovorili: »Mi ne smemo nikogar usmrtiti.«

³²S tem se je spolnila Jezusova beseda, s katero je nakazal, kakšne smrti bo umrl.

³³Tedaj je šel Pilat spet v sodno hišo, poklical Jezusa in ga vprašal: »Ti si judovski kralj?«

³⁴Jezus mu je odgovoril: »Praviš to sam od sebe, ali so ti drugi povedali o meni?«

³⁵Pilat je odvrnil: »Sem mar Jud? Tvoj narod in véliki duhovniki so te izročili meni. Kaj si storil?«

³⁶Jezus je odgovoril: »Moje kraljestvo ni od tega sveta. Ko bi bilo moje kraljestvo od tega sveta, bi se moji služabniki bojevali, da ne bi bil izročen Judom, toda moje kraljestvo ni odtod.«

³⁷Pilat mu je rekel: »Torej si vendarle kralj?« Jezus je odgovoril: »Ti praviš, da sem kralj. Zato sem rojen in zato sem prišel na svet, da pričujem za resnico. Kdor je iz resnice, posluša moj glas.«

³⁸Pilat mu reče: »Kaj je resnica?«

Smrtna obsodba

(Mt 27,15–31; Mr 15,6–20; Lk 23,13–15)

Ko je to izgovoril, je šel spet ven k Judom in jim rekel: »Jaz ne najdem na njem nobenega vzroka za obsodbo.

³⁹Pri vas pa je navada, da za veliko noč koga izpustim. Hočete torej, da vam izpustim judovskega kralja?«

⁴⁰Spet so zavpili: »Ne tega, ampak Barába!« Barába pa je bil razbojnik.

Janez 19

- ¹Tedaj je Pilat vzel Jezusa in ga dal bičati.
- ²Vojaki so spletli iz trnja krono, mu jo dali na glavo in ga ogrnili s škrlatno rdečim plaščem.
- ³Stopali so k njemu in govorili: »Pozdravljen, judovski kralj!« in ga tolkli po obrazu.
- ⁴Pilat je šel spet ven in jim rekel: »Glejte, pripeljem vam ga ven, da boste uvideli, da ne najdem na njem nobenega vzroka za obsodbo.«
- ⁵Jezus je torej prišel ven. Imel je trnovo krono in škrlatno rdeč plašč. Pilat jim reče: »Poglejte, to je človek!«
- ⁶Ko so ga véliki duhovniki in služabniki zagledali, so zavpili: »Križaj ga, križaj ga!« Pilat jim reče: »Vzemite ga vi in ga križajte, kajti jaz ne najdem na njem nobenega vzroka za obsodbo.«
- ⁷Judje so mu odgovorili: »Mi imamo postavo in po postavi mora umreti, ker se je delal Božjega Sina.«
- ⁸Ko je Pilat slišal te besede, se je še bolj zbal.
- ⁹Spet je šel v sodno hišo in vprašal Jezusa: »Odkod si?« Jezus pa mu ni dal odgovora.
- ¹⁰Tedaj mu Pilat reče: »Meni ne odgovarjaš? Ne veš, da imam oblast, da te oprostim, in oblast, da te križam?«
- ¹¹Jezus mu odgovori: »Nobene oblasti bi ne imel nad menoj, če bi ti ne bilo dano od zgoraj. Zato ima večji greh tisti, ki ti me je izročil.«
- ¹²Odslej si je Pilat prizadeval, da bi ga oprostil. Judje pa so vpili: »Če tega oprostiš, nisi cesarjev prijatelj. Kdor se dela kralja, se upira cesarju.«
- ¹³Ko je Pilat slišal te besede, je dal Jezusa pripeljati ven. Posadil ga je na sodni stol na kraju, ki se imenuje Litóstrotos, po hebrejsko Gabatá.
- ¹⁴Bil pa je dan pripravljanja na veliko noč, okrog šeste ure. Pilat je rekel Judom: »Poglejte, to je vaš kralj!«

¹⁵Oni pa so zavpili: »Proč, proč, križaj ga!« Pilat jim je rekel: »Vašega kralja naj križam?« Vélíki duhovniki so odgovorili: »Nimamo kralja razen cesarja!«

¹⁶Tedaj jim ga je izročil, da bi ga križali.

Jezusa križajo

(Mt 27,32–44; Mr 15,21–32; Lk 23,26–43)

Vzeli so torej Jezusa.

¹⁷Nesel si je križ in šel ven proti kraju, ki se imenuje Lobanja, po hebrejsko Gólgota.

¹⁸Tam so ga križali in z njim vred dva druga, na vsaki strani enega, v sredi pa Jezusa.

¹⁹Pilat je dal napraviti tudi napis in ga pritrditi na križ. Napisano je bilo: »Jezus nazaréjec, judovski kralj.«

²⁰Ta napis je bralo veliko Judov, ker je bil kraj, kjer so Jezusa križali, blizu mesta in je bilo napisano hebrejsko, latinsko in grško.

²¹Judovski véliki duhovniki so tedaj rekli Pilatu: »Nikar ne piši: 'Judovski kralj,' ampak da je on rekel: 'Judovski kralj sem.'«

²²Pilat je odvrnil: »Kar sem napisal, sem napisal.«

²³Ko so vojaki Jezusa križali, so mu vzeli oblačila – razdelili so jih na štiri dele, za vsakega vojaka po en del – in suknjo. Suknja pa je bila brez šiva, od vrha izcela stkana.

²⁴Dejali so med seboj: »Nikar je ne parajmo, ampak žrebajmo zanjo, čigava bo,« da se je spolnilo Sveto pismo, ki pravi: »Razdelili so si moja oblačila in za mojo suknjo so žreballi.« Vojaki so to storili.

²⁵Poleg Jezusovega križa pa so stale njegova mati in sestra njegove matere, Marija Klopájeva in Marija Magdalena.

²⁶Ko je Jezus zagledal svojo mater in zraven nje učenca, ki ga je ljubil, je rekel materi: »Žena, glej, tvoj sin!«

²⁷Potem je rekel učencu: »Glej, tvoja mati!« In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi.

Jezus umrje

(Mt 27,45–56; Mr 15,33–41; Lk 23,44–49)

²⁸Jezus je vedel, da je že vse izpolnjeno, in da bi se Sveto pismo izpolnilo do kraja, je rekel: »Žejen sem.«

²⁹Tam je stala posoda, polna kisa. V kis namočeno gobo so nataknili na hizópovo stebelce in mu jo podali k ustnicam.

³⁰Ko je Jezus vzel kisa, je rekel: »Dopolnjeno je.« Nato je nagnil glavo in izdihnil.

Vojak prebode Jezusovo stran

³¹Ker je bil dan pripravljanja in da ne bi ostala trupla čez soboto na križu, so Judje prosili Pilata, naj bi jim noge strli in jih sneli, kajti tisto soboto je bil velik praznik.

³²Prišli so torej vojaki in strli noge prvemu in drugemu, ki sta bila z Jezusom vred križana.

³³Ko so prišli do Jezusa in videli, da je že mrtev, mu niso strli nog,

³⁴temveč je eden izmed vojakov s sulico prebodel stran in takoj sta pritekli kri in voda.

³⁵Tisti, ki je videl, je pričeval in njegovo pričevanje je resnično. On vé, da govori resnico, da bi tudi vi verovali.

³⁶To se je namreč zgodilo, da se je spolnilo Sveto pismo: »Nobene kosti mu ne bodo zlomili.«

³⁷In še na drugem mestu pravi Sveto pismo: »Gledali bodo vanj, ki so ga prebodli.«

Jezusov pogreb

(Mt 27,57–61; Mr 15,42–47; Lk 23,50–56)

³⁸Potlej je Jožef iz Arimatéje, Jezusov učenec, toda iz strahu pred Judi naskrivaj, prosil Pilata, da bi snel Jezusovo telo. Pilat je dovolil. Prišel je torej in snel njegovo telo.

³⁹Prišel pa je tudi Nikodém, tisti, ki je prvič ponoči prišel k Jezusu, in prinesel okrog sto funtov zmesi mire in aloje.

⁴⁰Vzela sta Jezusovo telo in ga z dišavami vred povila s povoji, kakor imajo Judje navado pokopavati.

⁴¹Na kraju, kjer je bil Jezus križan, pa je bil vrt in na vrtu nov grob, v katerega ni bil pokopan še nihče.

⁴²Ker je bil grob blizu, sta zaradi judovskega dneva pripravljanja Jezusa položila tja.

Janez 20

Vstajenje in prikazovanja

Jezusovo vstajenje

(Mt 28,1–10; Mr 16,1–8; Lk 24,1–12)

¹Prvi dan v tednu pride Marija Magdalena navsezgodaj, še v temi, h grobu in vidi, da je kamen odvaljen od groba.

²Tedaj steče in pride k Simonu Petru in k drugemu učencu, ki ga je imel Jezus rad, ter jima reče: »Gospoda so vzeli iz groba in ne vemo, kam so ga položili.«

³Peter in oni drugi učenec sta se odpravila na pot in šla h grobu.

⁴Skupaj sta tekla, vendar je oni drugi učenec Petra prehitel in prvi prišel h grobu.

⁵Sklonil se je in videl povoje na tleh, vendar ni vstopil.

⁶Tedaj je prišel tudi Simon Peter, ki je šel za njim, in stopil v grob. Videl je povoje na tleh

⁷in prtič, ki je bil na njegovi glavi, vendar ni ležal med povoji, temveč posebej zvit na drugem mestu.

⁸Tedaj je vstopil tudi oni drugi učenec, ki je prvi prišel h grobu; videl je in veroval.

⁹Nista namreč še doumela Svetega pisma, da mora vstati od mrtvih.

¹⁰Nato sta se učenca vrnila domov.

Jezus se prikaže Mariji Magdaleni

(Mr 16,9–11)

¹¹Marija pa je stala zunaj pred grobom in se jokala. Med jokom se je sklonila v grob

¹²in zagledala dva angela v belih oblačilih. Sedela sta eden pri vzglavju in eden pri znožju, kjer je bilo položeno Jezusovo telo.

¹³Ogovorila sta jo: »Žena, zakaj jokaš?« Odgovorila jima je: »Mojega Gospoda so odnesli in ne vem, kam so ga položili.«

¹⁴Ko je to izgovorila, se je obrnila in zagledala Jezusa. Stal je tam, pa ni vedela, da je Jezus.

¹⁵Jezus ji reče: »Žena, zakaj jokaš? Koga iščeš?« Mislila je, da je vrtnar, in mu rekla: »Gospod, če si ga ti odnesel, mi povej, kam si ga položil, in ga bom jaz vzela.«

¹⁶Jezus ji reče: »Marija!« Ona se obrne in po hebrejsko reče: »Rabuní« (to pomeni Učenik).

¹⁷Jezus ji reče: »Ne zadržuj me! Nisem še namreč šel k Očetu; stopi pa k mojim bratom in jim povej: 'Grem k svojemu Očetu in vašemu Očetu, k svojemu Bogu in vašemu Bogu.'«

¹⁸Marija Magdalena je šla k učencem in jim oznanila: »Gospoda sem videla,« in to, kar ji je povedal.

Jezus se prikaže učencem

(Mt 28,16–20; Mr 16,14–18; Lk 24,36–49)

¹⁹Pod noč tistega dne, prvega v tednu, ko so bila tam, kjer so se zadrževali učenci iz strahu pred Judi, vrata zaklenjena, je prišel Jezus, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!«

²⁰Ko je to izrekel, jim je pokazal roke in stran. Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda.

²¹Tedaj jim je Jezus spet rekel: »Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz pošiljam vas.«

²²Ko je to izrekel, je dihnil vanje in jim dejal: »Prejmite Svetega Duha!

²³Komur grehe odpustite, so jim odpuščeni; komur jih zadržite, so jim zadržani.«

Jezus in Tomaž

²⁴Tomaža, enega izmed dvanajsterih, ki se imenuje Dvojček, pa ni bilo med njimi, ko je prišel Jezus.

²⁵Drugi učenci so mu torej pripovedovali: »Gospoda smo videli.« Rekel jim je: »Če ne vidim na njegovih rokah znamenja žebļjev in ne vtaknem prsta v rane od žebļjev in ne položim roke v njegovo stran, že ne bom veroval.«

²⁶Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž med njimi. Jezus pride pri zaprtih vratih, stopi mednje in jim reče: »Mir vam bodi!«

²⁷Potem reče Tomažu: »Položi svoj prst semkaj in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, temveč veren.«

²⁸Tomaž mu odgovori: »Moj Gospod in moj Bog!«

²⁹Jezus mu reče: »Ker si me videl, veruješ. Blagor tistim, ki niso videli, a so verovali!«

Namen knjige

³⁰Jezus je vpričo svojih učencev storil še veliko drugih znamenj, ki niso zapisana v tej knjigi;

³¹ta pa so zapisana, da bi vi verovali, da je Jezus Kristus Božji Sin, in da bi po veri imeli življenje v njegovem imenu.

Janez 21

Dodatek Jezus se prikaže sedmim učencem

- ¹Potem se je Jezus spet prikazal učencem pri Tibêrijskem jezeru. Prikazal pa se je takóle:
- ²Simon Peter, Tomaž, ki se imenuje Dvojček, Natánael iz galilejske Kane, Zebedéjeva sinova in dva druga izmed njegovih učencev so bili skupaj.
- ³Simon Peter jim reče: »Ribe grem lovit.« »Tudi mi gremo s teboj,« mu pravijo. Odšli so in stopili v čoln, toda tisto noč niso nič ujeli.
- ⁴Ko se je že zdanilo, je stal Jezus na bregu, vendar učenci niso vedeli, da je Jezus.
- ⁵Jezus jim reče: »Dečki, imate kaj prigrizniti?« Odgovorijo mu: »Nič.«
- ⁶Tedaj jim veli: »Vrzite mrežo na desno stran čolna in boste našli.« Vrgli so jo, pa jè zaradi obilice rib niso mogli več izvleči.
- ⁷Učenec, ki ga je Jezus ljubil, reče tedaj Petru: »Gospod je.« Ko je Simon Peter slišal, da je Gospod, si je opasal haljo, ker je bil le za silo oblečen, in se vrgel v jezero.
- ⁸Medtem so drugi učenci pripluli s čolnom in privlekli mrežo z ribami; niso bili namreč daleč od brega, le kakih dvesto komolcev.
- ⁹Ko so stopili na kopno, so zagledali žerjavico na tleh in ribo na njej ter kruh.
- ¹⁰Jezus jim reče: »Prinesite rib, ki ste jih pravkar ujeli!«
- ¹¹Simon Peter je tedaj stopil na breg in potegnil na kopno mrežo, polno velikih rib; bilo jih je sto triinpetdeset. Čeprav jih je bilo toliko, se mreža ni strgala.
- ¹²Jezus jim je rekel: »Pridite jest!« Toda nobeden izmed učencev si ga ni upal vprašati: »Kdo si?«; vedeli so namreč, da je Gospod.
- ¹³Jezus je pristopil, vzел kruh in jim ga ponudil; prav tako tudi ribo.
- ¹⁴To je bilo že v tretje, da se je Jezus prikazal učencem, odkar je vstal od mrtvih.

Jezus in Peter

¹⁵Ko so pojedli, Jezus vpraša Simona Petra: »Simon, Janezov sin, ali me ljubiš bolj kakor tile?« Odgovori mu: »Dà, Gospod, ti veš, da te imam rad.« Reče mu: »Pasi moja jagnjeta!«

¹⁶Spet v drugo ga vpraša: »Simon, Janezov sin, ali me ljubiš?« Odgovori mu: »Dà, Gospod, ti veš, da te imam rad.« Reče mu: »Pasi moje ovce!«

¹⁷V tretje ga vpraša: »Simon, Janezov sin, ali me imaš rad?« Peter se užalosti, ker ga je v tretje vprašal: »Ali me imaš rad?« in mu odvrne: »Gospod, ti vse veš, ti veš, da te imam rad.« Jezus mu reče: »Pasi moje ovce!

¹⁸Resnično resnično ti povem: ko si bil mlad, si se opasoval sam in si hodil, kamor si hotel; ko pa se postaraš, boš raztegnil roke in drug te bo opasal in te odvedel, kamor ne boš hotel.«

¹⁹To pa je rekel, da je nakazal, s kakšno smrtjo bo poveličal Boga. Ko je to izrekel, mu je dejal: »Hôdi za menoj!«

Jezus in učenec, ki ga je Jezus ljubil

²⁰Peter se je obrnil in videl, da gre za njima učenec, ki ga je Jezus ljubil in se je pri zadnji večerji naslonil na njegove prsi in ga vprašal: »Gospod, kdo je tisti, ki te bo izdal?«

²¹Ko ga je Peter zagledal, je rekel Jezusu: »Gospod, kaj bo pa s tem?«

²²Jezus mu je odvrnil: »Če hočem, da ostane, dokler ne pridem, kaj ti to mar? Ti hôdi za menoj!«

²³Zavoljo tega se je med brati razširila govorica, da ta učenec ne bo umrl. Toda Jezus mu ni rekel, da ne bo umrl, temveč: »Če hočem, da ostane, dokler ne pridem, kaj ti to mar.«

²⁴To je učenec, ki o tem pričuje in je to napisal, in vemo, da je njegovo pričevanje resnično.

²⁵Jezus pa je storil še veliko drugega. Če bi popisali drugo za drugim, mislim, da ves svet ne bi mogel obseči knjig, ki bi jih bilo treba napisati.

Apostolska dela

Apostolska dela 1

Uvod

¹V prvi knjigi sem poročal, Teófil, o vsem, kar je Jezus delal in učil

²do dne, ko je bil vzet v nebesa. Še prej je apostolom, ki si jih je bil izbral, dal naročila po Svetem Duhu.

³Po svojem trpljenju jim je z mnogimi znamenji dokazal, da živi: štirideset dni se jim je prikazoval in jim govoril o božjem kraljestvu.

Jezusov vnebohod

⁴Ko je bil z njimi pri jedi, jim je naročil, naj ne odhajajo iz Jeruzalema, temveč naj počakajo na Očetovo obljubo, »o kateri ste slišali od mene;

⁵zakaj Janez je krščeval z vodo, vi pa boste v nekaj dneh krščeni v Svetem Duhu.«

⁶Ko so bili zbrani, so ga vprašali: »Gospod, ali boš v tem času obnovil izraelsko kraljestvo?«

⁷Rekel jim je: »Ni vam dano, da bi vedeli za čase in trenutke, ki jih je Oče določil v svoji oblasti.

⁸Toda prejeli boste moč Svetega Duha, ki bo prišel na vas, in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta.«

⁹Po teh besedah se je vzdignil pred njihovimi očmi in oblak ga je zastrl njihovim pogledom.

¹⁰Ko so po njegovem odhodu strmeli v nebo, glej, sta stala pri njih dva moža v belih oblačilih,

¹¹ki sta rekla: »Možje Galilejci, kaj stojite in gledate v nebo? Ta Jezus, ki je bil vzet od vas v nebo, bo prišel prav tako, kakor ste ga videli iti v nebo.«

Apostoli izvolijo Judovega naslednika

¹²Tedaj so se z gore, ki se imenuje Oljska in je sobotni dan hodá oddaljena od mesta, vrnili v Jeruzalem.

¹³Ko so prišli v mesto, so stopili v gornje prostore hiše, kjer so se zadrževali: Peter in Janez, Jakob in Andrej, Filip in Tomaž, Bartolomej in Matej, Alféjev sin Jakob in Simon Gorečnik in Jakobov sin Juda.

¹⁴Vsi ti so enodušno vztrajali v molitvi z ženami in z Jezusovo materjo Marijo in z njegovimi brati.

¹⁵V tistih dneh je Peter vstal sredi bratov, zbrala se je skupina kakih sto dvajset ljudi, in rekel:

¹⁶»Bratje! Moralo se je spolniti pismo, kakor je Sveti Duh napovedal po Davidovih ustih o Judu: postal je vodnik tistih, ki so zgrabili Jezusa.

¹⁷Bil je prištet med nas in deležen naše službe.

¹⁸Z nagrado, ki jo je dobil za svoje umazano delo, je kupil zemljišče; padel je z glavo navzdol, tako da se je po sredini razpočil in se mu je izsulo vse drobovje.

¹⁹To se je razvedelo med vsemi, ki prebivajo v Jeruzalemu, tako da se tisto zemljišče zdaj po njihovo imenuje Hakéldama, to pomeni 'njiva krvi'.

²⁰V knjigi psalmov je namreč zapisano:

'Njegovo bivališče naj bo opustelo, nihče naj v njem ne prebiva!' In dalje:

'Njegovo službo naj prevzame kdo drug!'

²¹Tu so možje, ki so hodili z nami ves čas, dokler je Gospod Jezus prebival med nami,

²²od Janezovega krsta do dne, ko je bil vzet od nas. Eden od njih mora biti z nami priča njegovega vstajenja!«

²³Predlagali so dva, Jožefa, ki se je imenoval Báršaba, z vzdevkom Jústus, in Matija.

²⁴Nato so takóle molili: »Gospod, ti poznaš srca vseh, pokaži, katerega od teh dveh si izbral,

²⁵da prevzame mesto v tej službi in apostolstvo, od katerega je odpadel Juda, ko je šel na svoj kraj!«

²⁶In žrebali so, žreb pa je določil Matija in pridružili so ga enajstim apostolom.

Apostolska dela 2

Prihod Svetega Duha

¹Ko je prišel binkoštni dan, so bili vsi zbrani na istem kraju.

²Nenadoma je nastal z neba šum, kot bi se bližal silovit vihar, in napolnil vso hišo, kjer so se zadrževali.

³Prikazali so se jim jeziki, podobni plamenom, ki so se razdelili, in nad vsakim je obstal po eden.

⁴Vsi so bili napolnjeni s Svetim Duhom in začeli so govoriti v tujih jezikih, kakor jim je Duh dajal izgovarjati.

⁵V Jeruzalemu so tedaj prebivali Judje, pobožni možje iz vseh narodov pod nebom.

⁶Ko se je razširil glas o tem, se je zbrala množica ljudi, ki so bili vsi iz sebe, kako da jih vsakdo sliši govoriti v svojem jeziku.

⁷Strmeli so, se čudili in govorili: »Glejte, ali niso vsi ti, ki govorijo, Galilejci?

⁸Kako, da jih slišimo vsak v svojem materinem jeziku?

⁹Parti, Médijski in Elamíti in tisti, ki prebivamo v Mezopotámiji, Judeji in Kapadókiji, v Pontu in Aziji,

¹⁰v Frígiji in Pamfíliji, v Egiptu in v libijskih krajih blizu Ciréne, in mi iz Rima, ki se zdaj mudimo tukaj,

¹¹Judje in spreobrnjenci, Krečáni in Arabci – vsi jih slišimo, kako v naših jezikih oznanjajo velika božja dela!«

¹²Vsi so bili osupli in si tega niso znali razložiti. Drug drugega so spraševali: »Kaj naj to pomeni?«

¹³Nekateri pa so se norčevali in govorili: »Sladkega vina so se napili.«

Peter govori na binkoštni praznik

¹⁴Tedaj je vstal Peter z enajsterimi, povzdignil glas in jih nagovoril: »Judje in vsi, ki prebivate v Jeruzalemu! To védite in prisluhnite mojim besedam!

¹⁵Ti ljudje niso pijani, kakor vi mislite, saj je šele tretja dnevna ura,

¹⁶temveč izpolnjuje se, kar je bilo napovedano po preroku Joélu:

¹⁷In zgodilo se bo v poslednjih dneh, govori Bog: razlil bom od svojega Duha čez vse človeštvo, in prerokovali bodo vaši sinovi in vaše hčere in vaši mladeniči bodo gledali videnja in vaši starci bodo sanjali v sanjah.

¹⁸Tudi čez svoje hlapce in čez svoje dekline bom v tistih dneh izlil od svojega Duha in bodo prerokovali.

¹⁹In dal bom čudeže zgoraj na nebu in znamenja spodaj na zemlji, kri in ogenj in dimne oblake.

²⁰Sonce se bo spremenilo v temo in mesec v kri, preden sine véliki in sijajni Gospodov dan.

²¹In zgodilo se bo: vsak, kdor bo klical Gospodovo ime, bo rešen.'

²²Možje Izraelci, poslušajte te besede! Jezusa nazaréjca, ki ga je Bog pred vami potrdil z močmi, čudeži in znamenji, ki jih je Bog po njem delal med vami, kakor sami veste,

²³njega so – prav kakor je Bog hotel in predvideval – izročili vam, vi pa ste ga po rokah krivičnežev pribili na križ in umorili.

²⁴Toda Bog ga je rešil iz smrtnih muk in obudil od mrtvih; saj ni bilo mogoče, da bi bila smrt imela oblast nad njim.

²⁵David namreč pravi o njem:

‘Vedno sem videl pred sabo Gospoda, na moji desnici je, da ne omahnem.

²⁶Zato se je razveselilo moje srce in vzdrhtel je moj jezik. In v upanju bo počivalo moje telo,

²⁷ker moje duše ne boš prepustil podzemlju, svojemu Svetemu ne boš dal trohneti.

²⁸Dal si mi spoznati pota življenja, napolnil me boš z veseljem pred svojim obličjem.’

²⁹Bratje! Dovolíte, da vam odkrito spregovorim o očaku Davidu: umrl je, bil pokopan in njegov grob je med nami do današnjega dne.

³⁰Ker je bil prerok, je vedel, da mu je Bog s prisego obljubil, da bo sad njegovih ledij posadil na njegov prestol.

³¹Videl je v prihodnost in govoril o vstajenju Maziljenca, da ni bil prepuščen podzemlju in njegovo telo ni videlo trohnobe.

³²Tega Jezusa je Bog obudil in mi vsi smo temu priče.

³³Bil je povišan z božjo desnico in od Očeta je prejel obljubo Svetega Duha in tega je razlil, kakor vidite in slišite.

³⁴David ni šel v nebesa, in vendar sam pravi:

‘Gospod je rekel mojemu Gospodu: Sédi na mojo desnico,

³⁵dokler ne položim tvojih sovražnikov za podnožnik tvojih nog.’

³⁶Zagotovo naj torej vé vsa Izraelova hiša: tega Jezusa, ki ste ga vi križali, je Bog naredil za Gospoda in Maziljenca.«

³⁷Ko so to slišali, jih je do srca pretreslo. Rekli so Petru in drugim apostolom: »Bratje, kaj naj storimo?«

³⁸Peter jim je odgovoril: »Spreobrnite se! Vsak izmed vas naj se dá v imenu Jezusa Kristusa krstiti v odpuščanje svojih grehov in prejeli boste dar Svetega Duha.

³⁹Zakaj obljuba velja vam in vašim otrokom in vsem, ki so daleč, in kolikor jih bo k sebi poklical Gospod, naš Bog.«

⁴⁰Prepričeval jih je še z mnogimi drugimi besedami in jih opominjal in govoril: »Rešite se iz tega pokvarjenega rodu!«

⁴¹Tisti, ki so sprejeli njegovo besedo, so se dali krstiti; in tega dne se jim je pridružilo približno tri tisoč ljudi.

Življenje prvih vernikov

⁴²Bili so stanovitni v nauku apostolov in bratskem občestvu, v lomljenju kruha in molitvah.

⁴³Vse pa je v duši navdajal strah, zakaj po apostolih se je dogajalo veliko čudežev in znamenj.

⁴⁴Vsi verniki so se družili in imeli vse skupno:

⁴⁵prodajali so premoženje in imetje ter od tega delili vsem, kolikor je kdo potreboval.

⁴⁶Dan za dnem so se enodušno in vztrajno zbirali v templju, lomili kruh po domovih ter uživali hrano z veselim in preprostim srcem.

⁴⁷Hvalili so Boga in vsi ljudje so jih imeli radi. Gospod pa jim je vsak dan pridruževal take, ki so našli odrešenje.

Apostolska dela 3

Hromi ozdravi

¹Peter in Janez sta šla ob deveti uri molit v tempelj.

²Prinesli so moža, ki je bil od rojstva hrom. Vsak dan so ga polagali pred tempeljska vrata, ki se imenujejo Lepa, da bi prosil vbogajme tiste, ki so prihajali v tempelj.

³Ko je mož videl, da nameravata Peter in Janez stopiti v tempelj, ju je prosil miloščine.

⁴Peter in Janez sta se zazrla vanj in Peter je rekel: »Poglej naju!«

⁵Mož ju je napeto gledal, če bo kaj dobil.

⁶Peter pa je rekel: »Srebra in zlata nimam, dam ti pa, kar imam: v imenu Jezusa Kristusa nazaréjca, hōdi!«

⁷In prijel ga je za desno roko in ga dvignil. V hipu so se mu utrdila stopala in gležnji.

⁸Skočil je pokonci, čvrsto stal in hodil. Šel je z njima v tempelj in hodil okoli, poskakoval in hvalil Boga.

⁹Vsi ljudje so videli, kako hodi in hvali Boga.

¹⁰Prepoznali so ga: bil je prav tisti, ki je navadno sedel pri tempeljskih Lepih vratih in prosil vbogajme. In čudili so se in bili čisto iz sebe spričo tega, kar se mu je zgodilo.

Peter govori v templju

¹¹Mož pa se je držal Petra in Janeza, zato so vsi ljudje od začudenja hiteli za njima v stebrišče, ki se imenuje Sálomonovo.

¹²Ko je Peter to videl, se je obrnil do ljudstva z besedami: »Možje Izraelci, kaj se temu čudite? Kaj strmite v naju, kot da bi bila s svojo močjo ali pobožnostjo dosegla, da je ta shodil?

¹³Bog Abrahamov in Izakov in Jakobov, Bog naših očetov je poveličal svojega služabnika Jezusa, ki ste ga vi izdali in zavrgli pred Pilatom, ko je že razsodil, naj bi bil oproščen.

¹⁴Vi ste Svetega in Pravičnega zavrgli in si izprosili ubijalca,

¹⁵začetnika življenja pa ste ubili. Toda Bog ga je obudil od mrtvih in mi smo temu priče.

¹⁶In ker je mož, ki ga vidite in poznate, veroval v njegovo ime, mu je to ime dalo moč; in vera, ki prihaja po njegovem imenu, mu je vrnila popolno zdravje, kakor ste vsi videli na svoje oči.

¹⁷In zdaj, bratje – vem, da ste ravnali iz nevednosti, prav tako tudi vaši voditelji.

¹⁸Tako je Bog izpolnil, kar je napovedoval po ustih vseh prerokov, da bo njegov Maziljenec trpel.

¹⁹Skesajte se torej in spreobrnite se, da se vam izbrišejo grehi,

²⁰tako da pridejo od Gospodovega obličja časi pomiritve in vam pošlje Maziljenca Jezusa, ki vam je namenjen.

²¹Njega morajo sprejeti nebesa do časov, ko bo vse prenovljeno. O tem je Bog govoril pred davnimi veki po ustih svojih svetih prerokov.

²²Mojzes je rekel: 'Gospod, vaš Bog, vam bo med vašimi brati obudil preroka kakor mene. Njega poslušajte v vsem, karkoli vam bo govoril!

²³In vsak, kdor ne bo poslušal tega preroka, bo iz ljudstva iztrebljen.'

²⁴Vsi preroki, kar jih je bilo od Sámuela in njegovih naslednikov naprej, so napovedovali te dneve.

²⁵Vi ste sinovi prerokov in zaveze, ki jo je Bog sklenil z vašimi očeti, ko je govoril Abrahamu: 'In v tvojem potomstvu bodo blagoslovljeni vsi rodovi na zemlji.'

²⁶Bog je najprej za vas obudil in poslal svojega služabnika, da vas blagoslovi in vsakega od vas odvrne od njegovih hudobij.«

Apostolska dela 4

Peter in Janez pred vélikim zborom

¹Medtem ko sta govorila ljudstvu, so k njima pristopili duhovniki in poveljnik templja in saduceji.

²Bili so vznemirjeni, ker sta učila ljudstvo in oznanjala, da je v Jezusu vstajenje od mrtvih.

³Zgrabili so ju in ju zadržali v ječi do naslednjega dne, zakaj večerilo se je že.

⁴Mnogi od tistih, ki so slišali besedo, pa so sprejeli vero, in njihovo število je naraslo na kakih pet tisoč.

⁵Drugi dan so se v Jeruzalemu zbrali poglavarji, starešine in pismouki.

⁶Bili so tam véliki duhovnik Hana, Kajfa, Janez, Aleksander in vsi drugi iz rodu vélikih duhovnikov.

⁷Dali so ju privedi predse in ju zasliševali: »Kako sta to naredila? S kakšno močjo? V čigavem imenu?«

⁸Tedaj jim je Peter, poln Svetega Duha, odgovoril: »Poglavarji ljudstva in starešine!

⁹Danes naju zaslišujete zaradi dobrote, ki sva jo storila bolnemu človeku. Po kom je ta ozdravel?

¹⁰Bodi znano vsem vam in vsemu izraelskemu ljudstvu: v imenu Jezusa Kristusa nazaréjca, ki ste ga vi križali, Bog pa ga je obudil od mrtvih. V njegovem imenu stoji ta človek zdrav pred vami.

¹¹On je

‘kamen, ki ste ga vi zidarji zavrgli, a je postal vogelni kamen.’

¹²V nikomer drugem ni odrešenja; zakaj pod nebom nam ni dano nobeno drugo ime, po katerem bi se ljudje lahko rešili.«

¹³Videli so Petrovo in Janezovo pogumno odkritost; opazili so, da sta preprosta človeka in brez izobrazbe. Čudili so se in so spoznali, da sta se družila z Jezusom.

¹⁴Toda ker so videli človeka, ki je stal ozdravljen poleg njiju, jima niso mogli ugovarjati.

¹⁵Veleli so jima, naj se umakneta iz zbornice, ter se posvetovali.

¹⁶»Kaj naj storimo z njima?« so govorili. »Po njima se je zgodil očiten čudež. Stvar se je razvedela med vsemi jeruzalemskimi prebivalci; tega ne moremo tajiti.

¹⁷Da pa se ne bi glas o tem še bolj raznesel med ljudstvom, jima bomo zabičali, da ne smeta pred nikomer več govoriti o tem imenu.«

¹⁸In poklicali so ju nazaj in jima zapovedali, da nikakor ne smeta več govoriti in učiti v Jezusovem imenu.

¹⁹Toda Peter in Janez sta jim odvrnila: »Presodite, kaj je bolj pravično pred Bogom: poslušati vas ali Boga?

²⁰Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala.«

²¹Nato so jima še huje grozili. Ker pa niso našli nobenega vzroka, da bi ju kaznovali, so ju odpustili zaradi ljudi, saj so vsi povelečevali Boga spričo tega, kar se je zgodilo;

²²zakaj človek, ki je bil tako čudežno ozdravljen, je imel že čez štirideset let.

Verniki molijo za srčnost

²³Ko so ju izpustili, sta se vrnila k svojim in jim povedala vse, kar so jima bili povedali véliki duhovniki in starešine.

²⁴Ob njunih besedah so verniki enodušno povzdignili glas k Bogu in molili: »Gospod, ti si ustvaril nebo in zemljo in morje in vse, kar tam biva!

²⁵V Svetem Duhu si govoril po ustih našega očeta Davida, svojega služabnika: 'Zakaj hrumijo narodi, zakaj se ljudstva zaganjajo v prazno?

²⁶Zemeljski kralji so se dvignili in oblastniki so se zarotili proti Gospodu in njegovemu Maziljencu.'

²⁷V tem mestu so se zares zbrali zoper tvojega svetega služabnika Jezusa, ki si ga ti mazilil. Zbrali so se Heród in Poncij Pilat, pogani in Izraelovi rodovi,

²⁸da bi storili, kar si ti v svoji môči in v svojem sklepu vnaprej določil.

²⁹In zdaj, Gospod, glej, kaj grozijo, in daj, da bomo tvoji služabniki pogumno oznanjali tvojo besedo!

³⁰Iztegni roko, da se bodo dogajala ozdravljenja in znamenja in čudeži v imenu tvojega svetega služabnika Jezusa!«

³¹In ko so odmolili, se je potresel prostor, kjer so bili zbrani; in vsi so bili polni Svetega Duha in so oznanjali božjo besedo brez strahu.

Skupna lastnina

³²Množica teh, ki so sprejeli vero, je bila kakor eno srce in ena duša. Nihče ni trdil, da je to, kar ima, njegova last, temveč jim je bilo vse skupno.

³³Apostoli so z veliko močjo pričevali o vstajenju Gospoda Jezusa in velika milost je bila nad vsemi.

³⁴Nihče med njimi ni trpel pomanjkanja. Lastniki, ki so prodajali zemljišča ali hiše, so prinašali izkupiček

³⁵ter ga polagali k nogam apostolov; in sleherni je od tega dobil, kar je potreboval.

³⁶Tudi Jožef, levít, po rodu s Cipra, ki so ga apostoli klicali Bárnaba (to v prevodu pomeni »sin tolažbe«),

³⁷je prodal njivo in prinesel denar ter ga položil k nogam apostolov.

Apostolska dela 5

Hananíja in Safíra

¹Toda mož po imenu Hananíja je z ženo Safíro prodal posestvo

²in si pridržal nekaj izkupička in njegova žena je vedela za to; drugi del pa je prinesel in položil k nogam apostolov.

³Peter mu je rekel: »Hananíja, zakaj je satan napolnil tvoje srce, da si lagal Svetemu Duhu in si pridržal del izkupička od zemljišča?

⁴Če ga ne bi bil prodal, ali ne bi imetje ostalo tvoje? In ko si ga prodal, ali ti ni bil denar na voljo? Zakaj si v srcu sklenil takšno dejanje? Ne ljudem, temveč Bogu si lagal!«

⁵Ko je Hananíja slišal te besede, se je zgrudil in izdihnil. In velika groza je navdala vse, ki so to slišali.

⁶Pristopili so mladeniči, ga pokrili, odnesli in zagrebli.

⁷Minile so kake tri ure in prišla je njegova žena, ki ni slutila, kaj se je bilo zgodilo.

⁸Peter jo je ogovoril: »Povej mi, ali sta res za toliko prodala zemljišče?« »Dà,« je odvrnila, »za toliko.«

⁹Peter ji je dejal: »Zakaj sta se domenila, da preskusita Gospodovega Duha? Glej, koraki teh, ki so pokopali tvojega moža, so že pri vratih! Tudi tebe bodo odnesli.«

¹⁰In pri priči se je zgrudila k njegovim nogam in izdihnila. Vstopili so mladeniči in jo našli mrtvo; odnesli so jo ter jo zagrebli poleg njenega moža.

¹¹In velika groza je obšla vso Cerkev in vse, ki so to slišali.

Znamenja in čudeži

¹²Po rokah apostolov se je dogajalo veliko znamenj in čudežev med ljudmi; in vsi so se enodušno zbirali v Sálomonovem stebrišču.

¹³Od drugih se jim nihče ni upal pridružiti, ljudstvo pa jih je zelo cenilo.

¹⁴Vse bolj je raslo število mož in žená, ki so verovali v Gospoda.

¹⁵In tako so prinašali bolnike na ceste ter jih polagali na ležišča in nosila, da bi se, kadar je šel Peter mimo, vsaj njegova senca dotaknila katerega izmed njih.

¹⁶Tudi iz krajev v okolici Jeruzalema so prihajali ljudje in prinašali bolnike in takšne, ki so jih mučili nečisti duhovi; in vsi so bili ozdravljeni.

Apostoli v ječi in spet na prostosti

¹⁷Tedaj so se polni nevoščljivosti dvignili véliki duhovnik in njegovi somišljeniki iz ločine saducejev.

¹⁸Prijeli so apostole in jih vrgli v mestno ječo.

¹⁹Toda Gospodov angel je ponoči odprl vrata ječe, popeljal apostole na prostost in jim rekel:

²⁰»Pojdite, stopíte v tempelj in govorite ljudem vse besede tega življenja!«

²¹Apostoli so ubogali in zarana šli v tempelj ter začeli učiti.

Apostoli pred vélikim zborom

Medtem se je véliki duhovnik sešel s svojimi somišljeniki ter sklical véliki zbor in vse starešinstvo Izraelovih sinov; poslali so v ječo, da bi apostole privedli prednje.

²²Stražarji so šli, vendar v ječi niso našli apostolov. Vrnili so se in sporočili:

²³»Ječo smo našli skrbno zapahnjeno in straže so stale pred vrati. Toda ko smo odprli, nismo našli v njej nikogar.«

²⁴Ko so poveljnik templja in véliki duhovniki slišali te besede, so se v zadregi spraševali, kaj naj bi to pomenilo.

²⁵Tu pa je nekdo vstopil in sporočil: »Glejte, možje, ki ste jih vrgli v ječo, stojijo v templju in učijo ljudstvo.«

²⁶Tedaj je odšel poveljnik s stražarji in privedel apostole, vendar ne s silo; bali so se ljudi, da jih ne bi kamenjali.

²⁷Pripeljali so apostole in jih postavili pred véliki zbor. In véliki duhovnik jih je zasliševal:

²⁸»Ali vam nismo zabičali, da ne smete učiti v tem imenu? Glejte, vi pa ste Jeruzalem napolnili s svojim naukom in hočete nad nas priklicati kri tega človeka!«

²⁹Peter in apostoli pa so odgovorili z besedami: »Boga je treba poslušati bolj kot ljudi!

³⁰Bog naših očetov je obudil Jezusa, ki ste ga vi pribili na križ in usmrtili.

³¹Bog pa ga je kot voditelja in odrešenika povišal na svojo desnico, da bi se Izrael spreobrn timer in dosegel odpuščanje svojih grehov.

³²In mi smo priče teh dogodkov, pa tudi Sveti Duh, ki ga je Bog dal njim, ki ga poslušajo.«

³³Ko so to slišali, so se razsrdili in jih hoteli pobiti.

³⁴Toda v zboru je vstal farizej z imenom Gamáiel, učitelj postave, ki je med vsemi ljudmi užival velik ugled. Vêlel je, naj apostole za nekaj časa pošljejo ven.

³⁵Nato je spregovoril: »Možje Izraelci, dobro preudarite, kaj nameravate narediti s temi ljudmi!

³⁶Pred časom se je dvignil Tevdá, ki se je izdajal za nekaj posebnega in je imel kakih štiristo privržencev; ubili so ga in vsi, ki so mu sledili, so se razkropili in izginili.

³⁷Za njim se je v času ljudskega štetja dvignil Juda iz Galileje in potegnil ljudstvo za sabo; tudi tega so ubili in njegovo gibanje je propadlo.

³⁸In zdaj vam pravim: roke proč od teh ljudi in izpustite jih! Zakaj če sta njihov načrt in njihovo početje od ljudi, bosta propadla;

³⁹če pa izhajata od Boga, jih ne boste mogli uničiti, temveč se boste znašli v boju proti Bogu.« Poslušali so njegov nasvet.

⁴⁰Poklicali so apostole, jih dali pretepsti in jim zabičali, da ne smejo govoriti v Jezusovem imenu; nato so jih izpustili.

⁴¹In apostoli so zapustili véliki zbor, veseli, da so bili vredni trpeti zasramovanje zaradi (Jezusovega) imena.

⁴²Dan za dnem so v templju in po hišah neutrudno učili in oznanjali Kristusa Jezusa.

Apostolska dela 6

Izvolitev sedmih diakonov

¹Število učencev je naraščalo. Helenisti pa so v tistih dneh začeli godrnjati čez Hebrejce, češ da so njihove vdove zapostavljene pri vsakodnevni oskrbi.

²Dvanajsteri so sklicali množico učencev in rekli: »Ni prav, da mi zanemarjamo božjo besedo, ker strežemo pri mizi.

³Poiščite si, bratje, iz svojih vrst sedem mož, ki uživajo ugled in so polni Duha in modrosti, in določili jih bomo za to službo!

⁴Mi pa se bomo posvetili molitvi in oznanjevanju besede.«

⁵Množica je predlog soglasno sprejela. Izvolili so Štefana, moža, ki je bil poln vere in Svetega Duha, Filipa, Próhorja, Nikánorja, Tímona, Parmenája in Nikolája, spreobrnjenca in priseljenca iz Antiohíje.

⁶Predstavili so jih apostolom in ti so med molitvijo položili nanje roke.

⁷In božja beseda je rasla, število učencev v Jeruzalemu se je zelo množilo in tudi veliko duhovnikov je sprejelo vero.

Štefana zapro

⁸Štefan pa je bil poln milosti in moči in je delal velike čudeže in znamenja med ljudmi.

⁹Toda vstali so nekateri iz shodnice, ki se imenuje Shodnica osvobojencev in Kiréncsev in Aleksandrijcev, in nekateri iz Kilíkije in Azije ter se prerekali s Štefanom.

¹⁰In niso se mogli ustavljati modrosti in Duhu, v katerem je govoril.

¹¹Tedaj so naščuvali može, da so trdili: »Slišali smo, kako je govoril bogokletne besede proti Mojzesu in proti Bogu!«

¹²In nahujskali so ljudstvo, starešine in pismouke, da so pristopili k njemu, ga zgrabili in odvlekli pred véliki zbor.

¹³Privedli so krive priče, ki so trdile: »Ta človek kar naprej govori zoper ta sveti kraj in zoper postavo.

¹⁴Slišali smo ga, kako je rekel, da bo tisti Jezus nazaréjec razdejal ta kraj in spremenil običaje, ki nam jih je izročil Mojzes.«

¹⁵Vsi, ki so sedeli v vélikem zboru, so uprli pogled v Štefana in videli, da je njegov obraz tak kakor angelov.

Apostolska dela 7

Štefanov govor

¹Véliki duhovnik je vprašal: »Ali je res tako?«

²Štefan je odgovoril: »Možje, bratje in očetje! Poslušajte! Bog veličastva se je prikazal našemu očetu Abrahamu, ko je živel v Mezopotámiji, še preden se je naselil v Haránu,

³in mu rekel: 'Zapústi svojo deželo in sorodnike in pojdi v deželo, ki ti jo bom pokazal!'

⁴Tedaj je Abraham zapustil kaldéjsko deželo in se naselil v Haránu. Po očetovi smrti mu je vélel, naj odide od tam; in prišel je v deželo, v kateri zdaj vi prebivate.

- ⁵In ni mu dal niti sežnja dedne posesti; obljubil pa mu je, da bo dal deželo v last njemu in njegovemu potomstvu, čeprav je bil brez otrok.
- ⁶In Bog je takóle govoril: 'Tvoji potomci bodo priseljenci v tuji deželi, kjer bodo živeli v suženjstvu in trpeli stisko štiristo let.
- ⁷Toda jaz bom sodil ljudstvu, ki mu bodo hlapčevali kot sužnji,' je rekel Bog. 'In potem bodo odšli in me bodo častili na tem kraju.'
- ⁸In dal mu je zavezo obrezovanja; in tako se mu je rodil Izak, ki ga je obrezal osmi dan, in Izaku Jakob in Jakobu dvanajst očakov.
- ⁹Očaki so Jožefa iz nevoščljivosti prodali za sužnja v Egipt. Toda Bog je bil z njim
- ¹⁰in ga je rešil iz vseh stisk ter mu izkazal milost in modrost pred faraonom, egiptovskim kraljem. Faraon ga je postavil za upravitelja nad Egiptom in vso svojo hišo.
- ¹¹Prišla pa je lakota nad ves Egipt in nad Kánaan. Stiska je bila velika in naši očetje niso mogli najti živeža.
- ¹²Ko je Jakob slišal, da imajo v Egiptu žito, je prvič poslal naše prednike tja.
- ¹³Ko pa so prišli drugič, se je dal Jožef prepoznati svojim bratom in faraon je spoznal Jožefov rod.
- ¹⁴Jožef je poslal po svojega očeta Jakoba in ga povabil, naj pride k njemu z vsem sorodstvom, ki je štel petinsedemdeset duš.
- ¹⁵In Jakob se je preselil v Egipt in tam umrl, kakor tudi naši očetje.
- ¹⁶Njihova trupla so prepeljali v Síhem in jih pokopali v grobu, ki ga je Abraham za srebrn denar kupil od Hemórjevih sinov v Síhemu.
- ¹⁷Bolj ko se je bližal čas obljube, ki jo je Bog dal Abrahamu, bolj je ljudstvo raslo in se množilo v Egiptu,
- ¹⁸dokler ni nad Egiptom zavladal drug kralj, ki ni poznal Jožefa.

¹⁹Ta je varal naš narod in zatiral naše očete; silil jih je izpostavlјati novorojence, da ne bi ostali pri življenju.

²⁰V tem času se je rodil Mojzes, ki je bil lep pred Bogom. Tri mesece je rasel v očetovi hiši.

²¹Ko pa je bil izpostavlјen, ga je vzela faraonova hči in si ga vzgojila za sina.

²²In Mojzes se je izobrazil v vsej egipčanski modrosti in bil silen v besedah in dejanjih.

²³Ko je dopolnil štirideset let, ga je v srcu obšlo, da bi obiskal brate, Izraelove sinove.

²⁴In ko je videl, kako se nekomu izmed njih godi krivica, ga je branil in se maščeval nad njegovim zatiralcem tako, da je Egipčana ubil.

²⁵Prepričan je bil, da bodo bratje razumeli, da jih hoče Bog po njegovi roki rešiti; pa niso razumeli.

²⁶Naslednjega dne je prišel mednje, ko so se prepirali. Skušal jih je pomiriti z besedami: 'Možje, saj ste bratje! Zakaj delate krivico drug drugemu?'

²⁷Toda mož, ki je storil krivico sosedu, ga je odrinil in vprašal: 'Kdo te je postavil za poglavarja in sodnika nad nami?'

²⁸Ali me hočeš ubiti, tako kakor si včeraj ubil Egipčana?'

²⁹Ob tej besedi je Mojzes zbežal in se naselil kot tujec v midjanski deželi; tam sta se mu rodila dva sinova.

³⁰Ko je minilo štirideset let, se mu je v puščavi ob Sínajski gori prikazal angel v plamenu gorečega grma.

³¹Mojzes je ostrmel, ko je zagledal to prikazen, in se hotel približati, da bi jo bolje videl. Tedaj pa se je zaslišal Gospodov glas:

³²'Jaz sem Bog tvojih očetov, Bog Abrahamov in Izakov in Jakobov.' Mojzes je začel drgetati in si ni upal pogledati.

³³Gospod pa mu je rekel: 'Sezuj si sandale z nog, zakaj kraj, kjer stojiš, je sveta zemlja!

³⁴Glej, videl sem stisko svojega ljudstva v Egiptu in slišal sem njihovo tožbo. Prišel sem, da jih rešim. In zdaj pojdi, pošiljam te v Egipt!'

³⁵Tega Mojzesa, ki so ga zavržli z besedami: 'Kdo te je postavil za poglavarja in sodnika?' – tega je Bog poslal za poglavarja in rešitelja po angelu, ki se mu je prikazal v grmu.

³⁶On jih je odpeljal proč ter delal znamenja in čudeže v egiptovski deželi, v Rdečem morju in v puščavi štirideset let.

³⁷To je Mojzes, ki je rekel Izraelovim sinovom: 'Bog vam bo med vašimi brati obudil preroka kakor mene.'

³⁸Ta je bil pri množici, zbrani v puščavi, z angelom, ki mu je govoril na Sínajski gori, in z našimi očeti; on je prejel besede življenja, da jih nam izroči.

³⁹Toda naši očetje ga niso hoteli ubogati. Zavrnilo so ga in si v svojih srcih želeli nazaj v Egipt.

⁴⁰Govorili so Aronu: 'Narêdi nam bogove, ki bodo hodili pred nami! Zakaj ta Mojzes, ki nas je popeljal iz Egipta – ne vemo, kaj se mu je zgodilo.'

⁴¹In v tistih dneh so naredili tele, darovali maliku in se veselili nad izdelkom svojih rok.

⁴²Bog pa se je odvrnil od njih in dopustil, da so častili vojsko nebesnih teles, kakor je zapisano v knjigi prerokov:

'Ali ste mi prinašali Žrtve in daritve štirideset let v puščavi, Izraelova hiša?

⁴³Prevzeli ste Mólohov šotor in zvezdo svojega boga Rajfána, malike, ki ste jih naredili, da bi klečali pred njimi. Zato vas bom preselil onkraj Babilona.'

⁴⁴Naši očetje so imeli šotor pričevanja v puščavi. Tako je naročil on, ki je rekel Mojzesu, naj ga naredi po podobi, ki jo je videl.

⁴⁵Ta šotor so prevzeli v dediščino naši očetje in ga odnesli s seboj, ko so pod Józuetovim vodstvom vzeli deželo poganom, ki jih je Bog pregnal izpred obličja naših očetov. Tako je bilo do dni kralja Davida,

⁴⁶ki je našel milost pred Bogom in prosil, da bi našel bivališče Bogu Jakobovemu.

⁴⁷Toda šele Sálomon mu je sezidal hišo.

⁴⁸Vendar Najvišji ne prebiva v izdelku človeških rok, kakor pravi prerok:

⁴⁹'Nebo mi je prestol, govori Gospod, in zemlja podnožnik mojih nog. Kakšno hišo mi boste sezidali? Kje bo kraj mojega počitka?

⁵⁰Ali ni moja roka naredila vsega tega?'

⁵¹Vi, ki ste trdovratni in neobrezani v srcih in ušesih, vi, ki se vedno upirate Svetemu Duhu: kakor vaši očetje, tako tudi vi!

⁵²Katerega izmed prerokov niso preganjali vaši očetje? Ubijali so tiste, ki so napovedovali prihod Pravičnega; in vi ste zdaj postali njegovi izdajalci in ubijalci.

⁵³Vi, ki ste po naročilu angelov prejeli postavo, pa se je niste držali!«

Štefana kamenjajo

⁵⁴Ko so to slišali, so se razsrdili v svojih srcih in škripali z zobmi proti njemu.

⁵⁵Štefan pa je poln Svetega Duha uprl pogled proti nebu in videl božjo slavo in Jezusa, ki je stal na božji desnici,

⁵⁶in rekel: »Glejte, nebesa vidim odprta in Sina človekovega, ki stoji na božji desnici!«

⁵⁷Tedaj so zakričali z močnim glasom, si zatisnili ušesa in vsi hkrati planili nadenj.

⁵⁸Pahnili so ga iz mesta in ga kamenjali. In priče so položile svoja oblačila k nogam mladeniča, ki mu je bilo ime Savel.

⁵⁹In kamenjali so Štefana. Ta pa je molil in govoril: »Gospod Jezus, sprejmi mojo dušo!«

⁶⁰Nato je pokleknil in zaklical z močnim glasom: »Gospod, ne prištevaj jim tega greha!« Ko je to rekel, je zaspal.

Apostolska dela 8

Savel preganja Cerkev

¹Savel je bil med tistimi, ki so odobraval ta uboj. Tisti dan je nastalo veliko preganjanje Cerkve v Jeruzalemu. Vsi razen apostolov so se razkropili po krajih Judeje in Samaríje.

²Pobožni možje so pokopali Štefana in glasno žalovali za njim.

³Savel pa je zatiral Cerkev; vdiral je v hiše, vlačil iz njih moške in ženske ter jih pehal v ječo.

Veselo oznanilo v Samaríji

⁴Tisti, ki so se razkropili, so vsepovsod oznanjali besedo.

⁵Filip je prišel v mesto Samaríjo in tam oznanjal Kristusa.

⁶Množice so enodušno prisluhnile Filipovim besedam. Poslušale so ga in gledale znamenja, ki jih je delal:

⁷veliko obsedencev so z glasnim krikom zapustili nečisti duhovi, veliko hromih in šepavih je bilo ozdravljenih.

⁸V mestu je zavladalo veliko veselje.

Čarodej Simon

⁹V mestu je živel mož po imenu Simon, čarodej, ki je vzbujal začudenje med prebivalstvom Samaríje; govoril je, da je nekaj posebnega.

¹⁰Vsevprek ga je občudovalo, mlado in staro. Govorili so: »On je božja moč, ki se imenuje Velika moč.«

¹¹Bili so njegovi privrženci, ker jih je že dolgo mešal s svojimi čarodejstvi.

¹²Ko pa so možje in žene začeli verjeti Filipu, ki jim je oznanjal besedo o božjem kraljestvu in o imenu Jezusa Kristusa, so se dajali krstiti.

¹³Tudi sam Simon je sprejel vero; dal se je krstiti in se oklenil Filipa. Gledal je znamenja in strmел nad velikimi čudeži, ki so se dogajali.

¹⁴Apostoli v Jeruzalemu so slišali, da je Samarija sprejela božjo besedo; zato so tja poslali Petra in Janeza.

¹⁵Ko sta prispela tja, sta molila zanje, da bi prejeli Svetega Duha.

¹⁶Zakaj Duh še ni bil prišel na nobenega izmed njih, bili so samó krščeni v imenu Gospoda Jezusa.

¹⁷Tedaj sta nanje polagala roke in prejemale so Svetega Duha.

¹⁸Ko je Simon videl, da apostola s polaganjem rok delita Svetega Duha, jima je prinesel denar

¹⁹in rekel: »Dajta tudi meni moč, da bo vsak, na kogar bom položil roke, prejel Svetega Duha!«

²⁰Peter pa mu je rekel: »Pojdi v pogubo, ti in tvoj denar, če misliš, da si božji dar lahko kupiš z denarjem!

²¹Ti nimaš deleža pri tem in ne pravice do tega, zakaj tvoje srce ni iskreno pred Bogom.

²²Spreobrne se od svoje grdobije in prôsi Gospoda, morda ti odpusti namero tvojega srca!

²³Vidim, da si poln grenkega žolča in ves v sponah krivičnosti.«

²⁴Simon je odgovoril z besedami: »Molíta zame h Gospodu, da me ne bi zadelo kaj takega, kar sta rekla!«

²⁵Potem ko sta izpričala in oznanila Gospodovo besedo, sta se napotila proti Jeruzalemu in ponesla veselo oznanilo v številne samarijske vasi.

Filip in etiopski evnuh

²⁶Gospodov angel je govoril Filipu z besedami: »Vstani in odpotuj proti jugu, k cesti, ki pelje iz Jeruzalema v Gazo!« Ta cesta je zapuščena.

²⁷Filip je vstal in odpotoval. In glej, etiopski evnuh, dvorjan etiopske kraljice kandáke, ki je upravljal vso njeno zakladnico, se je vračal iz Jeruzalema, kamor je šel molit.

²⁸Sedèl je na vozu in glasno bral preroka Izaija.

- ²⁹Duh je rekel Filipu: »Pohíti in pridruži se temu vozu!«
- ³⁰Filip je pritekkel in ga je slišal, da bere preroka Izaija. Vprašal ga je: »Ali razumeš, kaj bereš?«
- ³¹Ta je odgovoril: »Kako naj bi razumel, ko me pa nihče ne pouči?« Povabil je Filipa, naj stopi na voz in prisede.
- ³²Odlomek iz svetega spisa, ki ga je bral, se je glasil takole: »Kakor jagnje so ga gnali v zakol, in kakor ovca ne dá glasu, kadar jo strižejo, tako tudi on ni odprl svojih ust.
- ³³Ker se je ponižal, je bila sodba nad njim razveljavljena. Kdo bi mogel prešteti njegovo potomstvo? Zakaj njegovo življenje je vzeto z zemlje ...«
- ³⁴Evnuh je ogovoril Filipa in rekel: »Prosim te, o kom govori tu prerok? O sebi ali o kom drugem?«
- ³⁵Filip je spregovoril, izhajal je iz tega mesta v spisu, nato pa je navezal na veselo oznanilo o Jezusu.
- ³⁶Ko sta potovala naprej, sta prišla do neke vode in evnuh je rekel: »Glej, voda! Kaj mi brani, da ne bi bil krščen?«
- ³⁷[Filip je rekel: »Če veruješ iz vsega srca, je to mogoče.« In odgovoril je: »Verujem, da je Jezus Kristus Božji Sin.«]
- ³⁸Vêlel je ustaviti voz, oba, Filip in evnuh, sta stopila v vodo in Filip ga je krstil.
- ³⁹Ko pa sta stopila iz vode, je Gospodov Duh vzel Filipa. Evnuh ga ni več videl; šel je veselo naprej po svoji poti.
- ⁴⁰Filip pa se je znašel v Ašdódu in spotoma je v vsa mesta prinašal veselo oznanilo, dokler ni prišel v Cezaréjo.

Apostolska dela 9

Savel se spreobrne

(Apd 22,6–16; 26,12–18)

- ¹Medtem je Savel še naprej besnel in grozil s smrtjo Gospodovim učencem. Šel je k vélikemu duhovniku
- ²in si izprosil pisma za shodnice v Damasku, tako da bi lahko vsakega privrženca te poti, moškega ali žensko, vklenil in prignal v Jeruzalem.
- ³Med potjo, ko se je bližal Damasku, pa ga je nenadoma obsijala luč z neba.
- ⁴Padel je na tla in zaslišal glas, ki mu je rekel: »Savel, Savel! Zakaj me preganjaš?«
- ⁵Rekel je: »Kdo si, Gospod?« Glas pa je odgovoril: »Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš.
- ⁶Zdaj pa vstani in pojdi v mesto in zvedel boš, kaj moraš storiti!«
- ⁷Možje, ki so potovali z njim, so obstali brez besed; slišali so glas, videli pa niso nikogar.
- ⁸Savel se je dvignil s tal. Toda čeprav je odprl oči, ni mogel nič videti. Prijeli so ga za roko in peljali v Damask.
- ⁹Tri dni ni nič videl in ni ne jedel ne pil.
- ¹⁰V Damasku je bil neki učenec z imenom Hananíja. Ta je imel videnje, v katerem mu je Gospod rekel: »Hananíja!« »Glej, tu sem, Gospod!« je odgovoril.
- ¹¹Gospod mu je rekel: »Vstani in pojdi v ulico, ki se imenuje Ravna! V Judovi hiši poišči človeka iz Tarza, ki mu je ime Savel! Glej, ta človek moli
- ¹²in v prikazni je videl moža z imenom Hananíja, kako je vstopil in nanj položil roke, da bi spet videl.«
- ¹³Hananíja je odgovoril: »Gospod, od mnogih sem slišal o tem človeku, koliko gorja je prizadel tvojim svetim v Jeruzalemu.
- ¹⁴Tudi tu ima od vélikih duhovnikov pooblastilo, da lahko vklene vse, ki kličejo tvoje ime.«

¹⁵Gospod pa mu je rekel: »Pojdi, zakaj on je posoda, ki sem si jo izbral, da ponese moje ime pred pogane in kralje in Izraelove sinove.

¹⁶Pokazal mu bom, koliko bo moral trpeti za moje ime.«

¹⁷Hananíja je šel in stopil v hišo. Položil je nanj roke in rekel: »Brat Savel! Gospod Jezus, ki se ti je prikazal na poti semkaj, me je poslal, da spregledaš in postaneš poln Svetega Duha.«

¹⁸In v hipu so padle mreže z njegovih oči. Spet je videl, vstal in se dal krstiti.

¹⁹Zaužil je hrano in vrnilo se mu moči.

Savel uči v Damasku

Nekaj dni je preživel z učenci v Damasku.

²⁰Takoj je šel v shodnice in oznanjal, da je Jezus Božji Sin.

²¹Vsi, ki so ga slišali, so osupnili in govorili: »Ali ni ta človek v Jeruzalemu hotel iztrebiti tiste, ki so klicali to ime? Ali ni prišel semkaj z namenom, da jih vklenjene prižene pred vélike duhovnike?«

²²Savel pa je postal še srčnejši in je povsem zmedel Jude, ki so živeli v Damasku, ko jim je dokazoval: »Jezus je Maziljenec!«

Savel pobegne iz Damaska

²³Ko je minilo že precéj dni, so Judje sklenili, da ga ubijejo.

²⁴Savel je zvedel za njihov naklep. Tudi pri mestnih vratih so prežali dan in noč, da bi ga ubili.

²⁵Zato so ga učenci neko noč vzeli in po vrvi v košari spustili čez mestno obzidje.

Savel v Jeruzalemu

²⁶Prišel je v Jeruzalem, kjer se je skušal pridružiti učencem. Toda vsi so se ga bali in mu niso verjeli, da je učenec.

²⁷Tedaj se je zanj zavzel Bárnaba in ga predstavil apostolom. Povedal jim je, kako je Savel med potjo videl Gospoda, ki mu je govoril, in kako je v Damasku brez strahu nastopal v Jezusovem imenu.

²⁸Poslej se je z njimi družil v Jeruzalemu in pogumno govoril v Gospodovem imenu.

²⁹Razpravljal je s helenisti in se z njimi prerekal, ti pa so ga nameravali ubiti.

³⁰Ko so bratje to zvedeli, so ga odpeljali v Cezaréjo, nato pa poslali v Tarz.

Obdobje miru

³¹Cerkev je tedaj po vsej Judeji, Galileji in Samariji živela v miru. Izgrajevala se je, napredovala v Gospodovem strahu ter rasla v tolažbi Svetega Duha.

Peter ozdravi hromega Enéja

³²Peter je potoval vsepovsod in tako je prišel tudi med vernike, ki so prebivali v Lidi.

³³Tam je našel moža z imenom Enéj, ki je že osem let ležal v postelji, ker je bil hrom.

³⁴Peter mu je rekel: »Enéj, Jezus Kristus te ozdravlja! Vstani in postelji si ležišče!« In pri priči je vstal.

³⁵Videli so ga vsi, ki prebivajo v Lidi in Šarónu, in se spreobrnili h Gospodu.

Peter obudi Tabíto

³⁶V Jópi je živela učenka, ki ji je bilo ime Tabíta, kar bi v prevodu pomenilo Gazela; bila je polna dobrih del in rada je delila miloščino.

³⁷Ravno v tistih dneh pa je zbolela in umrla. Umili so jo in položili v gornji prostor hiše.

³⁸Jópa leži nedaleč od Lide. In ker so učenci slišali, da se tam mudi Peter, so poslali k njemu dva moža s prošnjo: »Brez odlašanja pridi k nam!«

³⁹Peter je vstal in šel z njima. Ko je prispel tja, so ga peljali v gornji prostor. Obstopile so ga vdove, ki so vse imele solze v očeh; razkazovale so mu halje in obleke, ki jih je sešila Gazela, ko je živela med njimi.

⁴⁰Peter je poslal vse ljudi iz izbe, pokleknil in molil. Nato se je obrnil k truplu in rekel: »Tabíta, vstani!« Odprla je oči, in ko je zagledala Petra, je sedla.

⁴¹Dal ji je roko in ji pomagal vstati. Nato je poklical vernike in vdove in jim jo predstavil živo.

⁴²Novica o tem se je razvedela po vsej Jópi in veliko ljudi je verovalo v Gospoda.

⁴³Nato je Peter dalj časa ostal v Jópi pri nekem strojarju Simonu.

Apostolska dela 10

Peter in Kornelij

¹V Cezaréji je živel mož z imenom Kornelij, stotnik kohorte, ki se je imenovala italska.

²Bil je pobožen in bogaboječ z vso svojo družino. Delil je obilno miloščino ljudem in vedno molil k Bogu.

³Podnevi – približno ob deveti uri – je v prikazni razločno videl, kako prihaja k njemu božji angel, ki ga je ogovoril: »Kornelij!«

⁴Kornelij se je zastrmel vanj in preplašen vprašal: »Kaj je, Gospod?« Angel mu je rekel: »Tvoje molitve in tvoje miloščine so prišle k Bogu in spomnil se je nate.

⁵In zdaj pošlji nekaj mož v Jópo, da ti pripeljejo Simona, ki se imenuje Peter!

⁶Ta je gost pri strojarju Simonu, ki ima hišo ob morju.«

⁷Ko je angel, ki mu je to govoril, odšel, je Kornelij poklical dva izmed svojih služabnikov in vojaka, pobožnega moža iz svojega zvestega spremstva.

⁸Povedal jim je vse in jih poslal v Jópo.

⁹Naslednjega dne, ko so bili ti na poti in so se že bližali mestu, se je Peter vzel na teraso, da bi molil; bilo je okrog poldne.

¹⁰Postal je lačen in zaželel si je jesti. Pripravljali so mu jed, njega pa je obšlo zamaknjenje.

¹¹Videl je odprto nebo, s katerega se je spuščala posoda, podobna velikemu platnenemu prtju; s štirimi vogali je obstala na zemlji.

- ¹²V njej so bile vsakovrstne štirinožne živali in laznina zemlje in ptice neba.
- ¹³In do njega je prišel glas: »Vstani, Peter, zakolji in jej!«
- ¹⁴Peter je odgovoril: »Ne, Gospod! Še nikoli nisem jedel nič omadeževanega in nečistega.«
- ¹⁵Glas pa mu je drugič rekel: »Kar je Gospod očistil, ne imenuj nečisto!«
- ¹⁶To se je ponovilo še tretjič in posoda se je v hipu dvignila v nebo.
- ¹⁷Peter je ugibal, kaj naj bi pomenila prikazen, ki jo je videl. In glej, možje, ki jih je bil poslal Kornelij, so poizvedovali, kje je Simonova hiša, in že so stali pri vratih.
- ¹⁸Zaklicali so in vprašali, ali se tu kot gost mudi Simon, ki se imenuje Peter.
- ¹⁹Peter je še vedno premišljal o videnju, ko mu je Duh rekel:
- ²⁰»Glej, dva moža te iščeta. Vstani in stopi dol! Brez odlašanja odpotuj z njima, kajti jaz sem ju poslal!«
- ²¹Peter je stopil k njima in rekel: »Glejta, jaz sem tisti, ki ga iščeta! Kaj vaju je pripeljalo sem?«
- ²²Odgovorila sta: »Stotnik Kornelij, pravičen in bogaboječ mož, ki uživa ugled pri vsem judovskem ljudstvu, je dobil od božjega angela naročilo, naj te povabi na svoj dom in posluša tvoje besede.«
- ²³Povabil ju je v hišo in pogostil. Drugi dan je vstal in odpotoval z njima; spremljalo ga je nekaj bratov iz Jópe.
- ²⁴Naslednjega dne je prispel v Cezaréjo; tam ga je že čakal Kornelij, ki je povabil k sebi svoje sorodnike in bližnje prijatelje.
- ²⁵Peter je hotel vstopiti, tedaj pa mu je Kornelij prišel naproti in padel pred njim na kolena.
- ²⁶Peter mu je vêlel vstati z besedami: »Vstani! Tudi jaz sem samo človek.«
- ²⁷Medtem ko se je z njim pogovarjal, je stopil v hišo; tam je našel zbranih veliko ljudi.

²⁸Rekel jim je: »Dobro veste, da je zoper postavo, če se človek judovskega rodu druží ali shaja s človekom tujega rodu. Meni pa je Bog pokazal, da ne smem nobenega človeka imenovati omadeževanega ali nečistega.

²⁹Zato sem brez ugovora prišel, ko ste me poklicali. Toda rad bi vas vprašal, zakaj ste poslali pome.«

³⁰Kornelíj mu je odgovoril: »Bilo je pred štirimi dnevi, prav ob istem času. Molil sem ob deveti uri v svoji hiši in glej, predme je stopil mož v belem oblačilu

³¹in mi rekel: 'Kornelíj! Bog je uslišal tvojo molitev in se spomnil tvoje miloščine.

³²Pošlji v Jópo in pokličí Simona, ki se imenuje Peter; kot gost se mudi pri strojarju Simonu, ki ima hišo ob morju.'³³Takoj sem poslal pote. Lepo si storil, da si prišel. In tako smo zdaj vsi zbrani vpričo Boga, da slišimo vse, kar ti je naročil Gospod.«

Petrov govor v Kornelíjevi hiši

³⁴Tedaj je Peter spregovoril: »Zdaj v resnici razumem, da Bog ne gleda na osebo,

³⁵temveč mu je v vsakem narodu všeč, kdor se ga boji in pravično ravna.

³⁶Izraelovim sinovom je poslal besedo in jim sporočil veselo oznanilo miru po Jezusu Kristusu, ki je Gospod vsega.

³⁷Veste, kaj se je dogajalo po vsej Judeji, začení v Galileji s krstom, ki ga je oznanjal Janez:

³⁸Veste o Jezusu iz Nazareta, ki ga je Bog mazilil s Svetim duhom in z močjo; hodil je iz kraja v kraj ter delal dobra dela in ozdravljaval vse, ki so bili pod hudičevo oblastjo, zakaj Bog je bil z njim.

³⁹Mi smo priče vsemu, kar je storil v judovski deželi in v Jeruzalemu. Razpeli so ga na križ in usmrtili.

⁴⁰Bog pa ga je obudil tretji dan in mu dal, da se je očitno prikazoval,

⁴¹ne vsem ljudem, temveč pričam, ki jih je Bog vnaprej izbral, nam, ki smo z njim jedli in pili, potem ko je vstal od mrtvih.

⁴²Nam je tudi naročil, naj oznanjamo ljudem in pričamo, da je on tisti, ki ga je Bog določil za sodnika živih in mrtvih.

⁴³O njem pričujejo vsi preroki: Vsakdo, kdor veruje vanj, so mu v njegovem imenu odpuščeni grehi.«

Pogani prejmejo Svetega Duha

⁴⁴Ko je Peter še govoril te besede, je prišel Sveti Duh na vse, ki so poslušali.

⁴⁵Verniki judovskega rodu, ki so prišli s Petrom, so se čudili, kako da se dar Svetega Duha razliva tudi na pogane;

⁴⁶slišali so jih namreč, kako govorijo v raznih jezikih in poveljujejo Boga. Tedaj je Peter spregovoril:

⁴⁷»Ti ljudje so prejeli Svetega Duha tako kakor mi. Ali more kdo braniti, da ne bi bili tudi krščeni z vodo?«

⁴⁸In naročil je, naj jih krstijo v imenu Jezusa Kristusa. Nato so ga prosili, naj ostane še nekaj dni med njimi.

Apostolska dela 11

Peter poroča Cerkvi v Jeruzalemu

¹Apostoli in bratje, ki so prebivali v Judeji, so slišali, da so tudi pogani sprejeli božjo besedo.

²Ko je Peter prišel v Jeruzalem, so se tisti, ki so bili iz obreze, z njim prepirali.

³Rekli so mu: »Šel si v hišo neobrezanih in jedel z njimi.«

⁴Peter pa jim je začel razlagati vse po vrsti.

⁵»Bil sem v mestu Jópi in molil. Tedaj sem v zamaknjenju videl prikazen: posodo, podobno velikemu platnenemu prtju, ki se je s štirimi vogali spuščala z neba in prišla prav do mene.

⁶Pogledal sem vanjo in videl štirinožne zemeljske živali, zveri, laznino in ptice neba.

⁷Zaslišal sem tudi glas, ki mi je govoril: 'Vstani, Peter, zakolji in jej!'

⁸Odvrnil sem: 'Ne, Gospod! Še nikdar ni v moja usta prišlo nič omadeževanega in nečistega.'

⁹Glas z neba pa je spet odgovoril: 'Kar je Bog očistil, tega ne imej za nečisto!'¹⁰To se je zgodilo še tretjič, nato pa se je vse dvignilo nazaj v nebo.

¹¹In glej, nenadoma so stali trije možje pred hišo, v kateri smo se mudili; bili so poslani k meni iz Cezaréje.

¹²Duh mi je rekel, naj grem brez odlašanja z njimi. Z mano je šlo tudi teh šest bratov in stopili smo v hišo tistega človeka.

¹³Povedal je, kako je videl angela, ki se je ustavil v njegovi hiši in rekel: 'Pošlji v Jópo, da ti pripeljejo Simona, ki se imenuje Peter!

¹⁴Ta ti bo govoril besede, po katerih boste zveličani ti in vsa tvoja hiša.'

¹⁵Ko sem začel govoriti, je prišel nanje Sveti Duh, kakor je prišel ob začetku na nas.

¹⁶Spomnil sem se Gospodove besede, kako je rekel: 'Janez je krščeval z vodo, vi pa boste krščeni v Svetem Duhu.'

¹⁷Torej jim je Bog dal tisti dar kakor nam, potem ko so začeli verovati v Gospoda Jezusa Kristusa. Kdo sem jaz, da bi mogel Bogu nasprotovati?«

¹⁸Ko so to slišali, so se pomirili in slavili Boga z besedami: »Torej je Bog tudi poganom podelil spreobrnjenje, ki vodi v življenje!«

Cerkev v Antiohíji

¹⁹Tisti, ki so se razbežali pred preganjanjem ob Štefanovi smrti, so prišli do Feníkije, Cipra in Antiohíje; vendar niso nikomur oznanjali besede razen Judom.

²⁰Med njimi pa je bilo tudi nekaj mož s Cipra in iz Ciréne, ki so po prihodu v Antiohíjo navezali stike tudi z Grki in jim prinesli veselo oznanilo o Gospodu Jezusu.

²¹Gospodova roka je bila z njimi in veliko ljudi se je spreobrnilo h Gospodu in sprejelo vero.

²²Glas o njih je prišel do ušes jeruzalemske Cerkve, tako da so poslali Bárnaba v Antiohíjo.

²³Ko je prišel tja in videl božjo milost, se je razveselil in vzpodbujal vse, naj z vsem srcem ostanejo zvesti Gospodu, kakor so se namenili.

²⁴Bil je dober človek, poln Svetega Duha in vere. In veliko ljudi se je pridružilo Gospodu.

²⁵Nato je odpotoval v Tarz po Savla.

²⁶Ko ga je našel, ga je odpeljal s sabo v Antiohíjo. Vse leto sta delovala skupaj v tamkajšnji Cerkvi in poučevala veliko množico. In v Antiohíji so učence najprej začeli imenovati 'kristjane'.

²⁷V tistih dneh so prišli preroki iz Jeruzalema v Antiohíjo.

²⁸Vstal je eden izmed njih, po imenu Agab, in z močjo Duha napovedal, da bo prišla velika lakota čez ves svet; to se je uresničilo pod Klávdijem.

²⁹Sklenili so, naj vsak izmed učencev po svojih močeh pošlje podporo bratom, ki prebivajo v Judeji.

³⁰To so tudi storili ter po posredovanju Bárnaba in Savla pošiljali prispevke starešinam.

Apostolska dela 12

Peter v ječi

¹V tistem času se je kralj Heród namenil, da udari po nekaterih udih Cerkve.

²Z mečem je dal usmrtiti Janezovega brata Jakoba.

³Ko je videl, da je to Judom všeč, je dal zgrabiti tudi Petra; bilo je v dneh opresnikov.

⁴Dal ga je prijeti in vreči v ječo ter ukazal štirim četvericam vojakov, naj ga stražijo. Namenil se je, da mu bo po veliki noči javno sodil.

⁵Peter je bil tedaj v ječi, Cerkev pa je zanj goreče molila k Bogu.

Bog reši Petra iz ječe

⁶Tisto noč, preden ga je Heród nameraval pripeljati pred ljudstvo, je Peter spal med dvema stražarjema. Bil je vklenjen v dvojne verige in vojaka sta stala na straži pred vrati.

⁷In glej, Gospodov angel je stopil k njemu in svetloba je oblila celico. Angel je Petra sunil v bok, ga prebudil in mu rekel: »Hitro vstani!« In verige so mu padle z rok.

⁸Nato mu je angel rekel: »Opaši se in priveži si sandale!« In storil je tako. Nato mu je rekel: »Ogrni si plašč in pojdi za menoj!«

⁹Šel je iz ječe in stopal za njim. In ni vedel, da je res, kar se dogaja po angelu; mislil je, da vidi prikazen.

¹⁰Šla sta mimo prve in mimo druge straže ter prispela do železnih vrat, ki držijo v mesto. Vrata so se jima sama od sebe odprla. Stopila sta na prosto in hodila po ulici; in angel je nenadoma izginil.

¹¹Tedaj se je Peter zavedel in rekel: »Zdaj vem, da je res! Gospod je poslal svojega angela in me rešil iz Heródove roke in pred vsemi nakanami judovskega ljudstva.«

¹²In ko si je o tem prišel na jasno, je stopil do hiše Marije, matere Janeza Marka, kjer je bilo veliko zbranih in so molili.

¹³Potrkal je na vežna vrata in služkinja z imenom Roda je šla poslušat, kdo trka.

¹⁴Prepoznala je Petrov glas in od samega veselja ni odprla vrat, ampak je stekla povedat: »Peter stoji pred vrati!«

¹⁵Rekli so ji: »Blede se ti!« Ona pa je zatrjevala, da je res. Tedaj so rekli: »Njegov angel je.«

¹⁶Peter je še kar naprej trkal. Ko so nazadnje le odprli, so ga zagledali in osupnili.

¹⁷Z roko jim je dal znamenje, naj bodo tiho, in povedal jim je, kako ga je Gospod rešil iz ječe. »Sporočite to Jakobu in bratom!« je naročil, nato pa odšel in odpotoval v drug kraj.

¹⁸Ko se je zdanilo, je zavladal med vojaki nemajhen preplah: Kaj neki se je zgodilo s Petrom?

¹⁹Heród je ukazal, naj ga poiščejo. Ko ga ni našel, je zasliševal stražarje in jih dal usmrtiti. Nato je Peter odšel iz Judeje in ostal nekaj časa v Cezaréji.

Heródova smrt

²⁰Heród je bil ves divji na meščane Tira in Sídonga. Ti so napotili k njemu skupno poslanstvo, si pridobili kraljevega dvorjana Blasta in prosili miru, ker je njihova dežela dobivala živež iz kraljeve dežele.

²¹Na določeni dan si je Heród nadel kraljevsko oblačilo, sedel na prestol in imel slovesen govor.

²²In ljudstvo je vzklikalo: »Božji glas je to in ne človeški.«

²³V hipu pa ga je udaril Gospodov angel, ker ni dal Bogu časti. Razjedli so ga črvi in izdihnil je.

²⁴Božja beseda pa je rasla in se širila.

²⁵Bárnaba in Savel sta opravila svojo nalogo v Jeruzalemu in se vrnila; s sabo sta vzela Janeza Marka.

Apostolska dela 13

Bárnaba in Savel odpotujeta

¹V antiohíjski Cerkvi so bili preroki in učitelji: Bárnaba, Símeon z vzdevkom Niger, Lúkij iz Ciréne, Manaén, ki je bil v mladosti vrstnik četrtnega oblastnika Heróda, in Savel.

²Ko so opravljali službo Gospodu in se postili, jim je Sveti Duh rekel: »Odberite mi Bárnaba in Savla za delo, kamor sem ju poklical!«

³Nato so med postom in molitvijo položili roke nanju in ju odposlali.

Bárnaba in Savel na Cipru

⁴Tako sta bila odposlana po Svetem Duhu in prispela v Selevkíjo, od tam pa sta odplula na Ciper.

⁵Tam sta v Salamíni po judovskih shodnicah oznanjala božjo besedo; in za pomočnika sta imela Janeza.

⁶Obhodila sta ves otok do Páfa. Tam sta naletela na judovskega vražarja in krivega preroka z imenom Barjézus;

⁷ta je spremljal prokonzula Sergija Pavla, ki je bil bister mož. Poklical je Bárnaba in Savla k sebi, ker je želel slišati božjo besedo.

⁸Toda Elíma, 'vražar', to namreč v prevodu pomeni njegovo ime, jima je nasprotoval in skušal prokonzula odvrniti od vere.

⁹Savel, ki mu je bilo ime tudi Pavel, pa ga je ostro pogledal in mu poln Svetega Duha rekel:

¹⁰»O ti, ki si poln vseh zvijač in vse hudobije, ti sin hudičev, sovražnik vse pravičnosti! Ali ne boš nehal kriviti Gospodovih ravnih potov?

¹¹Glej, udarila te bo Gospodova roka, oslepel boš in nekaj časa ne boš videl sonca!« In v hipu sta ga zagrnila mrak in tema, tipal je naokrog in iskal, da bi ga kdo peljal za roko.

¹²Ko je prokonzul videl, kaj se je zgodilo, je veroval; tako ga je prevzel Gospodov nauk.

Pavel in Bárnaba v Pizídiji

¹³Pavel je s spremljevalcema odplul iz Páfa in prispel v Perge v Pamfíliji. Tu se je Janez ločil od njiju in se vrnil v Jeruzalem.

¹⁴Onadva pa sta iz Perg potovala naprej in prišla v pizídijsko Antiohíjo. Na sobotni dan sta šla v shodnico in sedla.

¹⁵Ko so prebrali postavo in preroke, so se načelniki shodnice obrnili k njima in rekli: »Brata, če imata kako spodbudno besedo za ljudstvo, povejta!«

¹⁶Tedaj je Pavel vstal, dal znamenje z roko in rekel: »Možje Izraelci in vi, ki se Boga bojite, poslušajte!

¹⁷Bog našega izraelskega ljudstva je izvolil naše očete in namnožil ljudstvo v egiptovskem izgnanstvu ter ga z dvignjeno roko popeljal iz tuje dežele.

¹⁸Kakih štirideset let jih je hranil v puščavi.

¹⁹Pokončal je sedem narodov v kanaánski deželi in jim razdelil njihovo zemljo v dediščino.

²⁰To je trajalo približno štiristo petdeset let. Nato jim je dal sodnike do preroka Sámuela.

²¹Tedaj so si zaželeli kralja in Bog jim je dal Savla, Kíševega sina, moža iz Bénjaminovega rodu, za štirideset let.

²²Ko ga je zavrnel, jim je za kralja obudil Davida. O njem je sam potrdil: 'Našel sem Davida, Jésejevega sina, moža po svojem srcu, ki bo izpolnil vse, kar želim.'

²³Iz njegovega rodu je Bog, kakor je bil obljubil, poslal Izraelu odrešenika Jezusa,

²⁴ki ga je pred njegovim prihodom Janez s krstom pokore napovedoval vsemu izraelskemu ljudstvu.

²⁵Ko pa je Janez končaval svoj tek, je govoril: 'Mar mislite, da sem jaz? Jaz nisem. Toda glejte, za mano pride on, in jaz nisem vreden, da bi odvezal sandale z njegovih nog.'

²⁶Bratje, sinovi Abrahamovega rodu, in vi, ki se Boga bojite! Nam je bila poslana ta beseda odrešenja.

²⁷Prebivalci Jeruzalema in njihovi voditelji ga niso spoznali. S svojo sodbo so izpolnili besede prerokov, ki jih berejo vsako soboto.

- ²⁸Čeprav niso našli nobene krivde, da bi zaslužil smrt, so od Pilata zahtevali, naj ga dá usmrtiti.
- ²⁹In ko so izpolnili vse, kar je bilo zapisano o njem, so ga sneli s križa in položili v grob.
- ³⁰Toda Bog ga je obudil od mrtvih.
- ³¹Več dni se je prikazoval tistim, ki so prišli z njim iz Galileje v Jeruzalem; ti so zdaj njegove priče pred ljudstvom.
- ³²In tudi mi vam oznanjamo, da se je izpolnila obljuba, dana očetom.
- ³³Bog jo je izpolnil nad nami, ki smo njihovi otroci, s tem da je obudil Jezusa, kakor je zapisano v drugem psalmu: 'Ti si moj sin, danes sem te rodil.'
- ³⁴Rekel je, da ga je obudil od mrtvih, ker noče, da bi se vrnil v trohno. In prav tako je rekel: 'Zvesto vam bom izpolnil obljube, dane Davidu.'
- ³⁵Zato tudi drugje pravi: 'Svojemu svetemu ne boš dal gledati trohnobe.'
- ³⁶David je s svojim rodom služil Bogu pri tem načrtu; umrl je in bil pokopan k očetom in spoznal je trohno.
- ³⁷Ta pa, ki ga je Bog obudil, ni videl trohnobe.
- ³⁸Vedite, bratje: po njem se vam oznanja odpuščanje grehov.
- ³⁹In vsak, kdor veruje, dobi v njem opravičenje od vsega, od česar niste mogli dobiti opravičenja v Mojzesovi postavi.
- ⁴⁰Glejte torej, da ne pride na vas, kar je napovedano po prerokih:
- ⁴¹'Ozrite se, zaničevalci, čudíte se in izginite! Zakaj opravil bom delo v vaših dneh – Če bi vam kdo o tem delu pripovedoval, ne bi verjeli.'«
- ⁴²Ob odhodu so ju prosili, naj jim prihodnjo soboto spregovorita o pomenu teh besed.
- ⁴³Ko se je zbor razšel, je veliko Judov in pobožnih spreobrnjenecv spremljalo Pavla in Bárnaba. Onadva pa sta se z njimi pogovarjala in jih spodbujala, naj vztrajajo v božji milosti.

⁴⁴Naslednjo soboto se je zbralo skoraj vse mesto, da bi slišali Gospodovo besedo.

⁴⁵Ob pogledu na množice je Jude obšla nevoščljivost; ugovarjali so Pavlovim besedam in ga sramotili.

⁴⁶Tedaj sta Pavel in Bárnaba pogumno spregovorila: »Vam bi se morala najprej oznaniti božja beseda. Ker pa jo zavračate in sami sebe nimate za vredne večnega življenja, glejte, se obračava k poganom.

⁴⁷Tako nam je namreč naročil Gospod:

‘Postavil sem te za luč narodom, da prineseš odrešenje do skrajnih mej sveta.’«

⁴⁸Ob teh besedah so se pogani razveselili in povelečevali Gospodovo besedo; in tisti, ki so bili določeni za večno življenje, so sprejeli vero.

⁴⁹In Gospodova beseda se je širila po vsej deželi.

⁵⁰Medtem so Judje nahujskali pobožne in ugledne žene in mestne prvake; zanetili so preganjanje zoper Pavla in Bárnaba ter ju izgnali iz svoje dežele.

⁵¹Onadva sta proti njim otresla prah s svojih nog in odpotovala v Ikónij,

⁵²njuni učenci pa so bili polni veselja in Svetega Duha.

Apostolska dela 14

Pavel in Bárnaba v Ikóniju

¹Podobno se je zgodilo v Ikóniju: šla sta v judovsko shodnico in govorila tako, da je veliko Judov in Grkov sprejelo vero.

²Tisti Judje pa, ki so vero zavračali, so začeli hujskati in ščuvati pogane proti bratoma.

³Kljub temu sta tam ostala precéj časa in pogumno pridigala z zaupanjem v Gospoda, ki je potrjeval besedo svoje milosti tako, da so se po njunih rokah dogajala znamenja in čudeži.

⁴Med mestnim prebivalstvom je nastal razdor: eni so držali z Judi, drugi z apostoloma.

⁵Tedaj so se pogani in Judje s svojimi voditelji namenili, da apostola mučijo in kamenjajo.

⁶Apostola sta to zvedela, zato sta se zatekla v mesta Likaónije – v Listro, Derbo in sosedne kraje –

⁷in tam oznanjala božjo besedo.

Pavel in Bárnaba v Listri in Derbi

⁸V Listri je živel mož, ki ni imel moči v nogah; bil je že od rojstva hrom in nikoli ni mogel hoditi.

⁹Sedèl je in poslušal Pavlove besede. Pavel ga je premeril z očmi, in ko je videl, da ima vero, ki bi ga lahko rešila,

¹⁰mu je zaklical z močnim glasom: »Vstani! Postavi se na noge!« In mož je poskočil in hodil.

¹¹Ko so množice videle, kaj je storil Pavel, so povzdignile glas in v likaónskem jeziku govorile: »Bogova v človeški podobi sta se spustila med nas.«

¹²In Bárnaba so imenovali Zevsa, Pavla pa Hêrmesa, ker je prvi spregovoril.

¹³Svečenik Zevsovega svetišča, ki je bilo pred mestom, je dal pred vrata pripeljati bike in vence, ker je hotel z množico opraviti žrtvovanje.

¹⁴Ko sta apostola Bárnaba in Pavel to slišala, sta raztrgala svoja oblačila, planila med množico

¹⁵in zavpila: »Možje, kaj počenjate? Tudi midva sva samo človeka, ki čutiva podobno kakor vi. Oznanjava vam, da se morate obrniti proč od teh ničevih reči k živemu Bogu, ki je ustvaril nebo in zemljo in morje in vse, kar biva na njih.

¹⁶V prejšnjih časih je dopuščal, da je vsak narod hodil svoja pota.

¹⁷In vendar ob tem sebe ni pustil brez pričevanja, saj vam je izkazoval dobrote: z neba je pošiljal deževje in rodovitne čase, dajal vam je hrano in srca napolnjeval z veseljem.«

¹⁸S temi besedami sta komaj ubranila množicam, da jima niso opravile žrtvenih daritev.

¹⁹Tedaj pa so prišli Judje iz Antiohíje in Ikónija; pridobili so množice ter kamenjali Pavla in ga odvedli iz mesta, ker so mislili, da je mrtev.

²⁰Toda ko so ga obstopili učenci, je vstal in šel v mesto. Naslednjega dne je z Bárnabom odpotoval v Derbo.

Pavel in Bárnaba se vrmeta v Antiohíjo

²¹Ko sta v to mesto prinesla veselo oznanilo in pridobila veliko učencev, sta se vrnila v Listro, od tam v Ikónij in od tam v Antiohíjo.

²²Vlivala sta pogum v srca učencev in jih spodbujala, naj vztrajajo v veri. »Skozi veliko stisk moramo iti, da pridemo v božje kraljestvo,« sta učila.

²³V vsaki Cerkvi sta določila starešine in jih z molitvijo in postom priporočala Gospodu, v katerega so verovali.

²⁴Prepotovala sta Pizídijo in prispela v Pamfílijo.

²⁵Oznanjala sta besedo v Pergu in se nato spustila v Atálejo.

²⁶Od tam sta odplula v Antiohíjo, kjer sta se bila priporočila božji milosti za delo, ki sta ga zdaj opravila.

²⁷Ob njunem prihodu se je zbrala vsa Cerkev in poročala sta ji, kaj vse je Bog storil po njima in kako je poganom odprl vrata vere.

²⁸Nato sta precéj časa ostala med svojimi učenci.

Apostolska dela 15

Zbor apostolov v Jeruzalemu

¹Tedaj pa so prišli neki ljudje iz Judeje in učili brate: »Če se ne daste obrezati po Mojzesovem običaju, se ne morete zveličati.«

²Pavel in Bárnaba sta se jim odločno postavila po robu in razpravljala z njimi o tem; sklenili so, naj Pavel in Bárnaba in še nekateri drugi odpotujejo k apostolom in starešinam v Jeruzalem, da bi razjasnili to sporno vprašanje.

³Cerkev jih je slovesno pospremila. Potovali so čez Feníkijo in Samarijo in pripovedovali, kako se pogani spreobračajo, in to je vse brate navdalo z velikim veseljem.

⁴Ko sta prišla v Jeruzalem, jih je sprejela Cerkev z apostoli in starešinami in poročali so, kaj vse je Bog storil po njih.

⁵Tedaj pa so vstali nekateri iz kroga farizejev, ki so bili sprejeli vero, in rekli: »Treba jih je obrezati in jim naročiti, naj se držijo Mojzesove postave.«

⁶Apostoli in starešine so se zbrali, da bi presodili to zadevo.

⁷Po daljšem razpravljanju je Peter vstal in jim spregovoril: »Bratje! Vi veste, da me je Bog že pred davnim časom izbral izmed vas, da bi pogani po mojih ustih slišali besedo veselega oznanila in sprejeli vero.

⁸Bog, ki pozna srca, je to potrdil tako, da jim je dal Svetega Duha prav tako kakor nam.

⁹Nobene razlike ni naredil med nami in njimi, saj je z vero očistil srca.

¹⁰Zakaj torej zdaj skušate Boga in hočete naložiti na tilnik učencev jarem, ki ga ne naši očetje ne mi nismo mogli nositi?

¹¹Mi vendar verujemo, da smo po milosti Gospoda Jezusa zveličani tako kakor oni.«

¹²Vsi, ki so bili zbrani, so utihnili. Nato so poslušali Bárnaba in Pavla, ko sta pripovedovala, kako velika znamenja in čudeže je Bog po njima storil med pogani.

¹³Ko sta umolknila, je spregovoril Jakob: »Poslušajte me, bratje!

¹⁴Simon nam je razložil, kako je Bog že od začetka gledal, da bi si iz vrst poganov izbral ljudstvo zase.

¹⁵S tem se tudi ujemajo besede prerokov, kakor je zapisano:

¹⁶Tedaj se bom vrnil in spet bom sezidal Davidovo hišo iz razvalin, na ruševinah jo bom obnovil in na novo postavil.

¹⁷Takrat bodo iskali Boga tudi drugi ljudje in vsa ljudstva, nad katerimi se kliče moje ime. Tako govori Gospod, ki uresničuje,

¹⁸kar mu je znano od vekomaj.'

¹⁹Zato mislim, da ne smemo delati težav ljudem, ki se od poganstva spreobračajo k Bogu.

²⁰Rajši jim naročimo, naj se ne omadežujejo s tem, kar je darovano malikom, naj se vzdržijo nečistovanja in mesa zadavljenih živali in krvi.

²¹Mojzes ima namreč že od davnih časov svoje oznanjevalce po vseh mestih, saj ga vsako soboto beró po shodnicah.«

Apostolsko pismo

²²Tedaj so apostoli in starešine z vso Cerkvijo sklenili, da izberejo iz svojih vrst dva moža in ju s Pavlom in Bárnabom pošljejo v Antiohíjo; to sta bila Juda s priimkom Bársaba in Sila, moža, ki sta uživala velik ugled med brati.

²³Po njima so poslali tole pismo: »Mi, apostoli in starešine, vaši bratje, pozdravljamo brate iz poganstva v Antiohíji, Siriji in Kilíkiji!

²⁴Slišali smo, da so vas nekateri naši, čeprav jih za to nismo pooblastili, s svojimi besedami zbegali in zasejali nemir v vaša srca.

²⁵Zato smo soglasno sklenili, da izberemo in pošljemo k vam dva moža skupaj z našima dragima Bárnabom in Pavlom,

²⁶ki sta svoje življenje zastavila za ime našega Gospoda Jezusa Kristusa.

²⁷Poslali smo torej Juda in Sila, ki naj vam to tudi ustno sporočita.

²⁸Sveti Duh je sklenil in mi z njim, da vam ne nalagamo nobenega drugega bremena kakor tale nujna določila:

²⁹Vzdržite se tega, kar je bilo darovano malikom, krvi in mesa zadavljenih živali in nečistovanja. Če se boste tega varovali, boste prav ravnali. Pozdravljeni!«

³⁰Poslanci so se poslovili in odpotovali v Antiohíjo, tam so sklicali množico in izročili pismo.

³¹Ob branju spodbudnih besed je zavladalo veliko veselje.

³²Juda in Sila, ki sta bila tudi sama preroka, sta s svojimi govori potolažila brate in jim vlila pogum.

³³Nekaj časa sta se mudila med njimi, nato sta se s pozdravom miru poslovila od njih in se vrnila k tistim, ki so ju bili odposlali.

³⁴[Toda Sila je sklenil, da ostane med njimi, in tako je Juda odpotoval sam.]

³⁵Pavel in Bárnaba pa sta ostala v Antiohíji in z mnogimi drugimi učila in oznanjala Gospodovo besedo.

Pavel in Bárnaba se razideta

³⁶Čez nekaj dni je Pavel rekel Bárnabu: »Obiščiva še enkrat vse kraje, kjer sva oznanjala Gospodovo besedo, in poglejva, kako je z brati!«

³⁷Bárnaba je hotel vzeti s sabo na pot tudi Janeza Marka.

³⁸Pavel pa je bil proti temu, da bi vzela s sabo človeka, ki ju je zapustil v Pamfíliji in ni šel z njima na delo.

³⁹Tedaj je med njima prišlo do spora, tako da sta se razšla. Bárnaba je z Markom odplul na Ciper.

⁴⁰Pavel pa si je izbral Sila in odpotoval z njim; in bratje so ga priporočili Gospodovi milosti.

⁴¹Potoval je skozi Sirijo in Kilíkijo in tam utrjeval cerkvena občestva.

Apostolska dela 16

Pavel si izbere za spremljevalca Timóteja

¹Prišel je v Derbo in od tam v Listro. Tam je živel učenec z imenom Timótej, sin Judinje, ki je sprejela vero, njegov oče pa je bil Grk.

²Bratje v Listri in v Ikóniju so imeli o njem zelo dobro mnenje.

³Pavel ga je hotel vzeti s sabo, zato ga je dal obrezati. To je storil zaradi Judov, ki so živeli v tistih krajih; vsi so namreč vedeli, da je bil njegov oče Grk.

⁴Ko so potovali skozi mesta, so vernikom naročali, naj se držijo navodil, ki so jih sprejeli apostoli in starešine v Jeruzalemu.

⁵Cerkvena občestva so se utrjevala v veri in po številu rasla iz dneva v dan.

Potovanja skozi Malo Azijo

⁶Potovali so skozi Frígijo in deželo Galačanov, ker jim Sveti Duh ni dal, da bi oznanjali besedo v provinci Aziji.

⁷Ko so prišli do Mízije, so poskušali priti v Bitínijo, toda Jezusov Duh jim tega ni dovolil.

⁸Zato so potovali prek Mízije in se spustili v Troádo.

⁹Neko noč pa je Pavel imel videnje. Pred njim je stal neki Makedonec in ga prosil: »Pridi v Makedonijo in pomagaj nam!«

¹⁰In ko je imel to videnje, smo takoj začeli iskati priložnost, da bi odrinili v Makedonijo. Doumeli smo, da nam Bog veleva, naj tja poneseemo veselo oznanilo.

Prihod v Filípe

¹¹Iz Troáde smo po najkrajši poti odjadrili do Samotráke, naslednjega dne pa v Neápolo.

¹²Od tam smo odrinili v Filípe; to je mesto v prvem okrožju Makedonije in rimska kolonija; v tem mestu smo ostali nekaj dni.

¹³Na sobotni dan smo šli skozi mestna vrata ob reki, ker smo domnevali, da je tam prostor za molitev. Sedli smo in se pogovarjali z ženskami, ki so se tam zbirale.

¹⁴Poslušala nas je tudi ženska po imenu Lidija, trgovka s škrlatnimi oblačili v mestu Tiatíri. Bila je bogaboječa in Gospod je odprl njeno srce, da je prisluhnila Pavlovim besedam.

¹⁵Ko se je dala krstiti tudi njena hiša, nas je povabila z besedami: »Če ste prepričani, da verujem v Gospoda, stopíte v mojo hišo in ostanite tu!« Primorala nas je, da smo vstopili.

Pavel in Sila v ječi

¹⁶Nekega dne smo šli k molitvi. Srečala nas je dekla, ki je imela duha vedeževanja in je s prerokbami prinašala precéj zaslužka svojim gospodarjem.

¹⁷Pritekla je za Pavlom in za nami ter vpila: »Ti ljudje so služabniki Boga Najvišjega; oznanjajo vam pot odrešenja.«

¹⁸To je počenjala več dni. Nazadnje se jè je Pavel naveličal, se obrnil in rekel duhu: »V imenu Jezusa Kristusa ti zapovedujem: pojdi iz nje!« In pri priči jo je duh zapustil.

¹⁹Ko so njeni gospodarji videli, da jim je splahnelo upanje na dobiček, so prijeli Pavla in Sila ter ju odvedli na trg pred mestne poglavarje.

²⁰Prignali so ju pred zastopnike rimske oblasti in rekli: »Ta dva netita nemir v našem mestu.

²¹Juda sta in širita običaje, ki jih mi kot Rimljani ne moremo sprejeti in ne smemo spolnjevati.«

²²Tudi ljudstvo se je dvignilo proti njima. Rimska oblastnika sta jima strgala oblačila in ju velela pretepsti.

²³Ko so ju hudo pretepli, so ju vrgli v ječo, ječarju pa zabičali, naj skrbno pazi nanju.

²⁴Ječar je izpolnil ukaz in ju vrgel v najbolj notranjo temnico, nogé pa jima je vklenil v klado.

²⁵Okoli polnoči sta Pavel in Sila molila in pela Bogu hvalnice, drugi jetniki pa so ju poslušali.

²⁶Iznenada pa je nastal silen potres, tako da se je ječa v temeljih zamajala; v hipu so se vsa vrata odprla in vsem jetnikom so odpadle verige.

- ²⁷Ječar se je prebudil. Ko je videl, da so vrata ječe odprta, je izdrl meč in se hotel ubiti; mislil je, da so mu jetniki pobegnili.
- ²⁸Pavel pa mu je zaklical z močnim glasom: »Nič žalega si ne stôri! Vsi smo še tukaj!«
- ²⁹Ječar je zahteval luč in planil noter. Trepetaje je padel pred Pavla in Sila,
- ³⁰nato ju je popeljal ven in vprašal: »Gospoda, kaj naj storim, da se rešim?«
- ³¹Odgovorila sta mu: »Veruj v Gospoda Jezusa in rešen boš ti in tvoja hiša!«
- ³²Nato sta oznanila Gospodovo besedo njemu in vsem, ki so bili v njegovi hiši.
- ³³Vzel ju je s sabo še tisto nočno uro ter jima izpral rane; in pri priči se je dal krstiti z vso svojo družino.
- ³⁴Peljal ju je na svoj dom in ju povabil k mizi; in veselje je navdalo njega in vso njegovo hišo, ker so našli vero v Boga.
- ³⁵Ko pa se je zdanilo, sta oblastnika poslala redarje z naročilom: »Osvobôdi tista človeka!«
- ³⁶Ječar je te besede sporočil Pavlu: »Oblastnika sta naročila, naj vaju izpustim. Pojdita torej, potujta v miru!«
- ³⁷Toda Pavel je sporočil redarjem: »Čeprav sva rimska državljana, so naju dali javno pretepti, ne da bi nama bili dokazali krivdo, in naju vrgli v ječo. Zdaj pa bi naju radi skrivaj odpravili. Ne, tako ne gre! Naj prideta zastopnika oblasti sama semkaj in naju spremita na prostost!«
- ³⁸Redarji so te besede sporočili zastopnikoma oblasti. Le-tá sta se prestrašila, ko sta slišala, da sta Pavel in Sila Rimljana.
- ³⁹Prišla sta k njima in se opravičila, ju odpeljala iz ječe ter prosila, naj odideta iz mesta.
- ⁴⁰Ko sta Pavel in Sila zapustila ječo, sta odšla v Lidijino hišo. Tam sta našla brate in jih osrčila v veri. Nato sta odpotovala.

Apostolska dela 17

Pavel v Tesaloníki

¹Potovala sta skozi Amfípolo in Apolónijo ter prispela v Tesaloníko, kjer so Judje imeli shodnico.

²Pavel je po svoji navadi šel mednje in tri sobote zapovrstjo razpravljaj z njimi. Iz Svetega pisma

³jim je razlagal in dokazoval, da je Kristus moral trpeti in vstati od mrtvih. »Ta Kristus,« je govoril, »ki vam ga jaz oznanjam, je Jezus.«

⁴Nekateri od njih so se dali prepričati in se pridružili Pavlu in Sili, prav tako pa tudi precéj Grkov, ki so častili Boga, med njimi nemalo uglednih žená.

⁵Judje so besneli od nevoščljivosti. Najeli so si nekaj izprijencev, ki so postopali po trgu, ter z njimi zanetili nemir in razgrajali po mestu. Pridrli so pred Jázonovo hišo, ko so iskali Pavla in Sila, da bi ju odgnali pred skupščino.

⁶Ko ju niso našli, so Jázona in nekaj bratov odvedli pred mestne načelnike in kričali: »Ti ljudje, ki svet postavljajo na glavo, so zdaj prišli tudi k nam

⁷in Jázon jih gosti. Vsi ti ljudje ravnajo v nasprotju s cesarjevimi postavami in trdijo, da je kralj nekdo drug – Jezus.«

⁸S temi besedami so nahujskali množico in mestne načelnike.

⁹Jázon in drugi so morali plačati varščino, nato so jih izpustili.

Pavel in Sila v Beróji

¹⁰Takoj ko se je znočilo, so bratje Pavla in Sila odpravili v Berójo. Ko sta prispela tja, sta odšla v judovsko shodnico.

¹¹Tamkajšnji Judje so bili bolj prijazni od tistih v Tesaloníki. Z veliko naklonjenostjo so sprejeli besedo in vsak dan preiskovali svete spise, če je res tako.

¹²Mnogi med njimi so sprejeli vero, in tudi nemalo uglednih grških žená in mož.

¹³Ko pa so Judje v Tesaloníki zvedeli, da Pavel tudi v Beróji oznanja božjo besedo, so prišli tudi tja, da bi vznemirili in nahujskali množice.

¹⁴Tedaj so bratje Pavla nemudoma odpravili, da je odpotoval do morja; Sila in Timótej pa sta ostala v Beróji.

¹⁵Spremljevalci so Pavla pripeljali do Aten; nato so se vrnili z naročilom, naj Sila in Timótej čimprej prideta za njim.

Pavel v Atenah

¹⁶Ko je Pavel v Atenah čakal nanju, ga je v dno duše prizadelo, ker je videl, kako je mesto polno malikov.

¹⁷Pogovarjal se je z Judi in z bogaboječimi v shodnici, pa tudi s tistimi, ki jih je vsak dan po naključju srečeval na trgu.

¹⁸Tudi nekaj epikurejskih in stoiških modrijanov je razpravljalo z njim. Eni so govorili: »Le kaj bi neki rad povedal ta kvasač?« Drugi pa: »Verjetno je glasnik kakih tujih božanstev.« Oznanjal je namreč veselo sporočilo o Jezusu in o vstajenju.

¹⁹Vzeli so ga s sabo in odpeljali v Areopág ter vprašali: »Ali bi lahko zvedeli, kakšen je ta novi nauk, ki ga oznanjaš?

²⁰To, kar prinašaš, zveni nekam čudno našim ušesom. Zato bi radi vedeli, kaj to pomeni.«

²¹Vsi Atenci in tujci, ki živijo med njimi, namreč ne poznajo večjega užitka, kakor pripovedovati ali poslušati zadnje novice.

²²Tedaj je Pavel stopil v sredino Areopága in spregovoril: »Možje Atenci! Po vsem, ker vidim, ste zelo pobožni.

²³Sprehajal sem se po vašem mestu in si ogledoval vaše svetínje. Ob tem sem opazil tudi oltar z napisom 'Nepoznanemu bogu'. Kar vi častite, ne da bi poznali, vam jaz oznanjam.

²⁴Bog, ki je ustvaril vesolje in vse, kar je v njem, on, ki je neba in zemlje gospodar, ne domuje v svetiščih, ki jih je zgradila človeška roka.

²⁵On sploh ne potrebuje, da bi mu stregle človeške roke, temveč sam vsem daje življenje in dihanje in vse.

²⁶Iz enega je ustvaril ves človeški rod, da bi napolnil obličje zemlje in ljudem odmeril čase in meje bivanja,

²⁷da bi Boga iskali in se morda do njega dotipali in ga našli, saj ni daleč od nikogar izmed nas.

²⁸Zakaj v njem živimo, se gibljemo in smo. Ali kakor so povedali nekateri od vaših pesnikov:

‘... sáj smo po ródu iz njéga.’

²⁹Ker smo torej božjega rodu, ne smemo misliti, da je božanstvo nekaj, kar je podobno zlatu ali srebru ali kamnu, ki sta ga izoblikovali človeška umetnost in domiselnost.

³⁰Bog je zatisnil oči nad časi, ko so ljudje tavalili v nevednosti; zdaj pa naroča, naj se vsepovsod vsi spokorijo.

³¹Zakaj določil je dan, ko bo vesoljnemu svetu pravično sodil po možu, ki ga je za to izbral in pred vsemi potrdil tako, da ga je obudil od mrtvih.«

³²Ko so slišali o vstajenju od mrtvih, so se eni norčevali, drugi pa so rekli: »O tem bi te poslušali kdaj drugič.«

³³Tako je Pavel odšel iz njihove srede.

³⁴Nekateri možje pa so se mu pridružili in sprejeli vero. Med temi je bil Dionízij Areopagít, dalje žena po imenu Dámaris in še nekaj drugih.

Apostolska dela 18

Pavel v Korintu

¹Nato je Pavel zapustil Atene in šel v Korint.

²Tam je našel Juda, ki mu je bilo ime Akvila, po rodu pa je bil iz Ponta. Ta je s svojo ženo Priskílo pred kratkim prišel iz Italije, ker je cesar Klávdij ukazal, da se morajo vsi Judje izseliti iz Rima. Pavel ju je obiskal,

³in ker je znal isto obrt, je ostal pri njima in se zaposlil. Po poklicu sta bila namreč izdelovalca šotorov.

⁴Vsako soboto pa je razpravljal v shodnici ter prepričeval Jude in Grke.

⁵Ko sta iz Makedonije prišla za njim Sila in Timótej, se je Pavel lahko ves posvetil oznanjevanju besede in Judom dokazoval, da je Jezus Maziljenec.

⁶Ko pa so mu nasprotovali in grdo govorili, je otreselel prah s svojih oblačil in jim rekel: »Vaša kri nad vašo glavo! Jaz tega nisem kriv. Odslej bom hodil med pogane.«

⁷Umaknil se je od tam in šel k bogaboječemu možu, ki mu je bilo ime Títij Jústus in čigar hiša je bila tik ob shodnici.

⁸Krísp, načelnik shodnice, je z vso svojo hišo sprejel vero v Gospoda. In tudi veliko Korinčanov, ki so ga slišali, je verovalo in se dalo krstiti.

⁹Neke noči pa se je Gospod prikazal Pavlu in mu rekel: »Ne boj se! Govôri in ne mólči!

¹⁰Zakaj jaz sem s teboj. Nihče se te ne bo dotaknil, da bi ti storil kaj zlega, zakaj v tem mestu imam veliko svojih ljudi.«

¹¹Ostal je tam eno leto in šest mesecev ter učil božjo besedo med njimi.

¹²Ko pa je bil Galíon cesarski namestnik v Aháji, so se Judje kakor en mož dvignili zoper Pavla, ga privlekli pred sodišče

¹³in rekli: »Ta človek zavaja ljudi, da bi častili Boga tako, kot ni v skladu s postavo.«

¹⁴Pavel je že hotel spregovoriti, ko je Galíon rekel Judom: »Če bi šlo za kako krivično dejanje ali hudodelstvo, bi bila moja dolžnost, Judje, da vas poslušam.

¹⁵Če pa gre za sporna vprašanja o vaši besedi in izrazih in postavah, razčistite sami: v teh zadevah jaz ne maram biti sodnik.«

¹⁶In odgnal jih je izpred sodišča.

¹⁷Tedaj so se vsi spravili nad Sosténa, načelnika shodnice in ga pred sodiščem pretepli. Toda Galíon se za to sploh ni zmenil.

Pavel se vrne v Antiohíjo

¹⁸Pavel je še precéj časa ostal v Korintu. Nato se je od bratov poslovil in odplul proti Siriji, in z njim tudi Priskíla in Akvila. Preden se je v Kenhréjah vkrcal, se je dal ostriči, ker se je bil zaobljubil.

¹⁹Prispeli so v Efez. Tam ju je pustil, sam pa je šel v shodnico, da bi razpravljajal z Judi.

²⁰Prosili so ga, naj bi ostal še dlje, pa ni privolil.

²¹Odplul je iz Efeza in se poslovil z besedami: »Še se vrnem k vam, če Bog dá.«

²²Ko se je izkrcal v Cezaréji, je šel peš naprej, da bi pozdravil Cerkev. Nato se je napotil v Antiohíjo.

²³Tam je ostal nekaj časa, nato pa je po vrsti prehodil deželo Galačanov in Frígijo ter povsod utrjeval učence.

Apólo

²⁴Medtem je v Efez prišel Jud, ki mu je bilo ime Apólo in je bil po rodu iz Aleksandrije. Bil je izobražen in dobro izveden v svetih spisih.

²⁵Tudi z Gospodovim naukom je bil seznanjen. Poln navdušenja je govoril in natančno pripovedoval o Jezusu; vendar je poznal samó Janezov krst.

²⁶Začel je pogumno oznanjati v shodnici. Priskíla in Akvila sta ga slišala, ga povabila k sebi in mu še podrobneje razložila božji nauk.

²⁷Ko je nameraval odpotovati v Ahájo, so ga bratje spodbujali in pisali učencem, naj ga prijazno sprejmejo. Prišel je tja in po božji milosti vernikom veliko koristil.

²⁸Z vso odločnostjo je namreč oporekal Judom in iz svetih spisov javno dokazoval, da je Jezus Maziljenec.

Apostolska dela 19

Pavel v Efezu

¹Medtem ko se je Apólo mudil v Korintu, je Pavel prepotoval kraje v notranjosti in prišel v Efez. Tam je našel nekaj učencev

²in jih vprašal: »Ali ste prejeli Svetega Duha, ko ste postali verni?« »Saj še slišali nismo, da je Sveti Duh,« so odvrnili učenci.

³In vprašal jih je: »V kaj ste bili tedaj krščeni?« »V Janezovem krstu,« so odgovorili.

⁴Pavel pa je rekel: »Janez je delil krst pokore in ljudem govoril, naj verujejo v tistega, ki pride za njim, to je v Jezusa.«

⁵Po teh besedah so se dali krstiti v ime Gospoda Jezusa.

⁶Pavel je nanje položil roke in nadnje je prišel Sveti Duh: govorili so v tujih jezikih in prerokovali.

⁷Bilo je vsega skupaj kakih dvanajst mož.

⁸Nato je šel v shodnico, tam je kake tri mesece pogumno govoril, razpravljal in prepričeval o božjem kraljestvu.

⁹Toda nekateri so se zakrknili in se niso dali prepričati, temveč so pred množico sramotili nauk. Tedaj jim je Pavel obrnil hrbet in odpeljal svoje učence ter dan za dnem razpravljal v Tiránovi šoli.

¹⁰To je trajalo dve leti, tako da so vsi, ki so prebivali v Aziji, Judje in Grki, lahko slišali Gospodovo besedo.

Skevájevi sinovi

¹¹Bog je po Pavlovih rokah delal nenavadne čudeže,

¹²tako da so ljudje prinašali bolnikom robce ali rute, ki so se dotaknile Pavlovega telesa, in bolezni so izginjale in zli duhovi so jih zapuščali.

¹³Tudi nekateri Judje, ki so hodili okoli in izganjali hudobne duhove, so poskušali pri zarotitvah klicati ime Gospoda Jezusa. Govorili so: »Zaklinjam vas pri Jezusu, ki ga oznanja Pavel.«

¹⁴Neki Skevá, ki je bil judovski véliki duhovnik, je imel sedem sinov; tudi ti so to delali.

¹⁵Toda hudobni duh jim je odgovoril: »Jezusa poznam in tudi za Pavla vem. Kdo pa ste vi?«

¹⁶In človek, v katerem je bil hudobni duh, je planil nanje, jih vse obvladal in potolkel, tako da so goli in ranjeni zbežali iz njegove hiše.

¹⁷To se je razvedelo med vsemi Judi in Grki, ki so prebivali v Efezu; vse je obšla velika groza in poveličevali so ime Gospoda Jezusa.

¹⁸Prihajalo je veliko vernikov, ki so javno priznavali svoja dejanja.

¹⁹Številni med temi, ki so se pečali z vražarstvom, so znesli knjige na kup in jih javno sežgali. Preračunali so njihovo ceno in ugotovili, da so bile vredne petdeset tisoč srebrnikov.

²⁰Tako je Gospodova beseda v môči rasla in se krepila.

Vznemirjenje v Efezu

²¹Po teh dogodkih se je Pavel namenil, da skozi Makedonijo in Ahájo odpotuje v Jeruzalem. »Potem ko bom tam,« je rekel, »moram obiskati tudi Rim.«

²²Dva izmed svojih sodelavcev, Timóteja in Erásta, je poslal v Makedonijo, sam pa je še nekaj časa ostal v provinci Aziji.

²³V tistem času je nastalo nemajhno razburjenje zaradi nauka.

²⁴Neki zlatar z imenom Demétrij je izdeloval srebrne odlitke Artémidinega templja in s tem omogočal rokodelcem čeden zaslužek.

²⁵Sklicjal je svoje sodelavce in druge, ki so se ukvarjali s takšno obrtjo, in jim rekel: »Možje! Dobro veste, da je naša dejavnost vir naše blaginje.

²⁶Zdaj pa vidite in slišite, kaj počenja ta Pavel: govori, da bogovi, ki jih naredi človeška roka, niso pravi bogovi. Posrečilo se mu je, da je s tem zavêdel že precéj ljudi, ne samó v Efezu, ampak skoraj v vsej provinci Aziji.

²⁷Toda nismo samó mi v nevarnosti, da pride naše delo na slab glas. Tudi tempelj vélike boginje Artémide bo izgubil veljavo. Ogrožena je veličina boginje, ki jo časti vsa naša provinca in ves obljudeni svet.«

²⁸Po teh besedah so kot pobesneli začeli vzklikati: »Mogočna je Artémida Efeška!«

²⁹V mestu je vse vrelo, trumoma so drveli v gledališče; s sabo so vlekli Makedonca Gaja in Aristárha, ki sta Pavla spremljala na njegovi poti.

³⁰Pavel je hotel nastopiti med množico, pa mu učenci niso pustili.

³¹Tudi nekateri visoki provincialni uradniki, ki so mu bili naklonjeni, so mu poslali sporočilo in odsvetovali, da bi se napotil v gledališče.

³²Tam pa so kričali drug čez drugega, vladala je velika zmešnjava in večina sploh ni vedela, po kaj so prišli.

³³Nekateri iz množice so mislili, da je kriv Aleksander, ki so ga Judje potiskali pred sabo. Aleksander je dajal z roko znamenje, ker se je hotel zagovarjati pred množico.

³⁴Ko pa so spoznali, da je Jud, se je iz vseh grl dvignil en sam krik, ki skoraj dve uri ni ponehal: »Mogočna je Artémida Efeška!«

³⁵Nazadnje je mestni pisar množico pomiril z besedami: »Možje Efežani! Vsemu svetu je znano, da mesto Efez časti in váruje tempelj velike Artémide in njeno podobo, ki je padla z neba.

³⁶Tega ne more nihče zanikati. Zato ostanite mirni in se ne pre naglite!

³⁷Privlekli ste ta dva človeka, čeprav nista oskrunila templja in nista preklinjala naše boginje.

³⁸Če Demétrij in njegovi rokodelci menijo, da jih je kdo oškodoval, so za to sodni dnevi in cesarski namestniki: tam naj se tožijo med sabo!

³⁹Če pa zahtevate kaj drugega, naj se to razčisti na redni skupščini.

⁴⁰Obstaja nevarnost, da nas obtožijo zaradi današnjih dogodkov, saj ni nobenega razloga, s katerim bi lahko opravičili te nemire.« Po teh besedah je razpustil zborovanje.

Apostolska dela 20

Pavel potuje v Makedonijo in Grčijo

¹Ko se je nemir polegel, je Pavel sklical učence in jim spregovoril v spodbudo. Nato se je od njih poslovil in odpotoval v Makedonijo.

²Potoval je skozi tiste kraje in z mnogimi besedami spodbujal vernike. Naposled je prišel v Grčijo

³in tam je ostal tri mesece. Že je nameraval odpluti proti Siriji, tedaj pa so ga Judje zalezovali, zato je sklenil, da se vrne čez Makedonijo.

⁴Spremljali so ga Sópater, Pirov sin iz Beróje, Aristárh in Sekúndus iz Tesaloníke, Gaj iz Derbe, Timótej, Tíhik in Trófim iz province Azije.

⁵Ti so potovali pred nami in nas pričakali v Troádi.

⁶Mi pa smo po prazniku opresnikov odpluli iz Filípov in čez pet dni prišli k njim v Troádo. Tam smo preživeli teden dni.

Pavlov poslovilni obisk v Troádi

⁷Ko smo se prvi dan v tednu zbrali k lomljenju kruha, jim je Pavel govoril. Ker je nameraval naslednji dan odpotovati, se je pogovor zavlekel do polnoči.

⁸V gornji izbi, kjer smo bili zbrani, je gorelo veliko svetilk.

⁹Na oknu je sedel mladenič, po imenu Evtih, ki je med Pavlovim dolgim govorom trdnó zaspal. V spanju je padel s tretjega nadstropja, tako da so ga pobrali mrtvega.

¹⁰Pavel je stopil dol, se sklonil nadenj, ga objel in rekel: »Ne delajte hrupa! Še je življenje v njem.«

¹¹Nato se je povzpел nazaj, lomil kruh, ga zaužil ter še dolgo govoril, vse dokler se ni zdanilo. Potem je odšel.

¹²Fanta pa so pripeljali živega domov in to jim je bilo v nemajhno tolažbo.

Potovanje iz Troáde v Milét

¹³Mi pa smo se vkrcali na ladjo in odpluli naprej v Asos. Tam smo nameravali vzeti na krov Pavla, kot je bil naročil; do tja je hotel iti peš.

¹⁴Ko se je z nami sešel v Asosu, smo ga vzeli na krov in prišli v Mitiléno.

¹⁵Naslednji dan smo odjadrali in pristali nasproti Híosu. Drugega dne smo se prepeljali na Sámos in dan pozneje prišli v Milét.

¹⁶Pavel je sklenil pluti mimo Efeza, da se ne bi zamujal v provinci Aziji. Mudilo se mu je, da bi bil, če le mogoče, za binkoštni praznik v Jeruzalemu.

Pavel govori éfeškim starešinam

¹⁷Iz Miléta je poslal sporočilo v Efez in poklical k sebi cerkvene starešine.

¹⁸Ko so prišli, jim je rekel: »Dobro vam je znano, kako sem od prvega dne, ko sem stopil na tla province Azije, ves čas živel med vami.

¹⁹Z vso ponižnostjo sem služil Gospodu, v solzah in preskušnjah, ko so me Judje zalezovali.

²⁰Ničesar vam nisem zamolčal, kar vam je v korist, ampak sem vam oznanjal in vas učil, javno in po vaših domovih.

²¹Jude in Grke sem rotil, naj se spreobrnejo k Bogu in naj verujejo v našega Gospoda Jezusa.

²²In glejte, zdaj grem, zavezan Duhu, v Jeruzalem, in ne vem, kaj me bo tam doletelo.

²³Vem edinole, na kar me Sveti Duh v vseh mestih opominja, da me čakajo vezi in stiske.

²⁴Vendar mislim, da moje življenje ni omembe vredno, samo da dokončam svoj tek in dovršim službo, ki sem jo prejel od Gospoda Jezusa, da izpričam veselo oznanilo o božji milosti.

²⁵In glejte, hodil sem med vami in vam oznanjal kraljestvo, a zdaj vem, da me ne bo več videl nobeden izmed vas.

²⁶Zato vam današnji dan slovesno povem: če bo kateri pogubljen, ni moja krivda.

²⁷Ničesar nisem zamolčal, vso božjo voljo sem vam oznanil.

²⁸Pazíte nase in na vso čredo, kateri vas je Sveti Duh postavil za skrbnike, da bi pasli božjo Cerkev, ki si jo je bil pridobil s svojo krvjo.

²⁹Vem, da bodo po mojem odhodu prišli med vas grabežljivi volkovi, ki ne bodo prizanašali čredi.

³⁰Tudi iz vaših vrst bodo vstali možje, ki bodo s svojimi krivimi nauki potegnili učence za sabo.

³¹Zato ostaníte budni in ne pozabíte, da tri leta noč in dan nisem nehal s solzami opominjati vsakega izmed vas!

³²Zdaj pa vas izročam Bogu in besedi njegove milosti. On ima moč, da vas izgradi in vam zagotovi dediščino med vsemi posvečenimi.

³³Od nikogar si nisem pozelel srebra, zlata ali obleke.

³⁴Dobro veste, da so te roke prisluzile vse, kar smo potrebovali jaz in moji spremljevalci.

³⁵Vsem sem vam dal zgled, kako moramo s trdim delom pomagati slabotnim in se spominjati besed Gospoda Jezusa, ki je rekel: 'Večja sreča je dajati kakor prejemati.'«

³⁶Po teh besedah je pokleknil in vsi skupaj so molili.

³⁷Nastal je velik jok, vrgli so se Pavlu okrog vratu in ga v slovo poljubljali.

³⁸Še posebej so bili potrti ob njegovi besedi, da ga poslej ne bodo več videli. Nato so ga pospremili do ladje.

Apostolska dela 21

Pavel potuje v Jeruzalem

¹Ko smo se od njih odtrgali in odrinili, smo pluli po najkrajši poti na Kos, naslednji dan na Ródos in od tam v Pátaro.

- ²Tam smo našli ladjo za Feníkijo, se nanjo vkrcali in odpluli.
- ³Zagledali smo Ciper, ga objadrili ob južni obali in pluli v Sirijo. Pristali smo v Tiru, kamor je bil namenjen ladijski tovor.
- ⁴Tam smo našli učence in pri njih smo ostali teden dni. Ti so Pavla v mōči Duha svarili, naj ne hodi v Jeruzalem.
- ⁵Toda ko so se dnevi iztekli, smo potovali naprej. Vsi so nas z ženami in otroki pospremili iz mesta. Tam smo na obrežju pokleknili in molili.
- ⁶Nato smo se poslovili drug od drugega in se vkrcali na ladjo, oni pa so se vrnili na svoje domove.
- ⁷Pluli smo naprej in iz Tira prišli v Ptolemáido. Tam smo pozdravili brate in ostali en dan pri njih.
- ⁸Naslednji dan smo šli naprej in prispeli v Cezaréjo. Stopili smo v hišo oznanjevalca Filipa, ki je bil eden izmed sedmerih, in ostali pri njem.
- ⁹Imel je štiri neporočene hčere, ki so imele dar prerokovanja.
- ¹⁰Tam smo ostali več dni. Tedaj je prišel iz Judeje prerok z imenom Agab.
- ¹¹Stopil je k nam, vzel Pavlov pas, si z njim zvezal noge in roke ter rekel: »To govori Sveti Duh: Takó bodo Judje v Jeruzalemu zvezali moža, ki nosi ta pas, in ga izročili poganom.«
- ¹²Ko smo to slišali, smo z domačini vred Pavlu prigovarjali, naj ne hodi v Jeruzalem.
- ¹³Pavel pa je odvrnil: »Kaj počnete? Zakaj jokate? Zakaj mi trgate srce? Pripravljen sem ne samo biti zvezan, ampak tudi umreti v Jeruzalemu za ime Gospoda Jezusa.«
- ¹⁴Ker se ni dal pregovoriti, smo odnehali in rekli: »Zgôdi se Gospodova volja!«
- ¹⁵Po teh dneh smo se pripravili in odpotovali v Jeruzalem.

¹⁶Spremljalo nas je tudi nekaj učencev iz Cezaréje. Peljali so nas k nekemu Mnázonu, pri katerem naj bi prenočevali; bil je s Cipra in učenec iz prvih časov.

Pavel obišče Jakoba

¹⁷V Jeruzalemu so nas bratje prisrčno sprejeli.

¹⁸Naslednji dan je šel Pavel z nami k Jakobu; tam so se zbrali tudi vsi starešine.

¹⁹Pozdravil jih je in jim izčrpno poročal, kaj je Bog po njegovi službi naredil med pogani.

²⁰Ko so ga slišali, so slavili Boga in mu rekli: »Ali vidiš, brat, koliko deset tisočev Judov je sprejelo vero? In vsi so vneti privrženci postave.

²¹O tebi pa so slišali, da učiš Jude, ki živijo med pogani, naj odpadejo od Mojzesa; govoriš jim, naj ne obrezujejo svojih otrok in naj se ne držijo starodavnih šeg.

²²In kaj zdaj? Gotovo bodo zvedeli, da si tu.

²³Stôri, kar ti pravimo: med nami so štirje možje, ki so se zaobljubili.

²⁴Vzemi jih s sabo in opravi z njimi očiščevalne obrede! Plačaj zanje, da se bodo ostrigili! Tako bodo vsi spoznali, da ni res, kar govorijo o tebi, ampak da si na pravi poti in se držiš postave.

²⁵Glede tistih iz vrst poganov, ki so sprejeli vero, pa smo že odločili in jim naročili, naj se vzdržijo živali, ki so bile darovane malikom, in krvi in mesa zadavljenih živali in nečistovanja.«

²⁶Tedaj je Pavel vzel može s sabo. Naslednjega dne je šel z njimi v tempelj k očiščevanju. Sporočil je, kdaj se jim dopolnijo dnevi očiščevanja, ko naj se za vsakega izmed njih opravi zaobljubljena daritev.

Pavla primejo v templju

²⁷Ko se je že skoraj izteklo sedem dni, so ga Judje iz province Azije opazili v templju. Nahujskali so množico, ga popadli

²⁸in kričali: »Možje Izraelci! Na pomoč! Tu je človek, ki vsepovsod vse ljudi uči proti ljudstvu, zoper postavo in zoper ta kraj. Zdaj je celó Grke pripeljal v tempelj in onečastil ta sveti prostor!«

²⁹Malo poprej so namreč v mestu videli v njegovi družbi Efežana Trófima, pa so mislili, da ga je Pavel pripeljal v tempelj.

³⁰Vse mesto je bilo na nogah, ljudje so drli skupaj. Zgrabili so Pavla, ga vlekli iz templja in takoj zaprli tempeljska vrata.

³¹Že so ga nameravali ubiti, tedaj pa je poveljnik kohorte zvedel, da je po vsem Jeruzalemu izbruhnil nemir.

³²Takoj je vzel s sabo vojake in stotnike in odhitel nadnje. Ko pa so ljudje zagledali poveljnika in vojake, so Pavla nehali pretepati.

³³Tedaj se mu je poveljnik približal, ga dal prijeti in ga ukazal vkleniti z dvojnimi verigami. Vprašal je: »Kdo je ta človek? Kaj je naredil?«

³⁴V množici so vpili eden to, drugi drugo, tako da poveljnik zaradi zmešnjave ni mogel ugotoviti nič zanesljivega; zato ga je dal odgnati v vojašnico.

³⁵Ko so bili na stopnicah, so ga morali vojaki nesti, da bi ga zavarovali pred nasiljem drhali,

³⁶ki jih je spremljala in kričala: »Proč z njim!«

Pavlov zagovor

³⁷Ko so ga ravno hoteli odpeljati v vojašnico, je Pavel vprašal poveljnika: »Ali ti smem nekaj reči?« »Kaj? Grško znaš?« je vprašal poveljnik.

³⁸»Potemtakem ti nisi tisti Egipčan, ki je pred dnevi zanetil upor in odpeljal v puščavo štiri tisoč razbojnikov?«

³⁹Pavel mu je odgovoril: »Jud sem iz Tarza v Kilíkiji, meščan mesta, ki ni brez slovesa. Prosim te, dovôli mi, da spregovorim ljudem!«

⁴⁰Ko mu je dovolil, se je Pavel na stopnicah ustavil in dal z roko znamenje ljudem. Zavladala je velika tišina in Pavel je spregovoril po hebrejsko:

Apostolska dela 22

¹»Možje, bratje in očetje, poslušajte zdaj, kaj vam imam povedati v svoj zagovor!«

²Ko so slišali, da govori po hebrejsko, so še bolj utihnili. Nato je nadaljeval:

³»Jaz sem Jud, rojen v Tarzu v Kilíkiji, odrasel pa sem v tem mestu. Ob Gamaliélovih nogah sem se natančno poučil, kaj velewa postava naših očetov. Bil sem vnet za Boga, tako kot ste danes vi vsi.

⁴Smrtno sem preganjal ta nauk: moške in ženske sem vklepal v verige in metal v ječo.

⁵Véliki duhovnik in vse starešinstvo lahko potrdita, da govorim resnico. Od njih sem tudi prejel pismo za brate v Damasku, kamor sem šel, da bi tudi tamkajšnje vernike prignal v Jeruzalem, kjer naj bi bili kaznovani.

⁶Med potjo pa, ko sem se že bližal Damasku, se mi je zgodilo tole. Okoli poldneva me je nenadoma zaslepila močna luč z neba.

⁷Padel sem na tla in zaslišal glas, ki mi je rekel: 'Savel, Savel! Zakaj me preganjaš?'⁸Vprašal sem: 'Kdo si, Gospod?' In rekel mi je: 'Jaz sem Jezus nazaréjec, ki ga ti preganjaš.'

⁹Moji spremljevalci so sicer videli svetlobo, pa niso slišali glasu, ki je govoril z mano.

¹⁰Vprašal sem: 'Kaj naj naredim, Gospod?' Gospod pa mi je vêlel: 'Vstani in pojdi v Damask! Tam boš zvedel vse, kar moraš storiti!'

¹¹Oslepila me je močna svetloba, tako da so me morali spremljevalci voditi za roko, dokler nisem prišel v Damask.

¹²V Damasku je živel neki Hananíja, pobožen mož, ki se je držal postave in užival velik ugled med vsemi tamkajšnjimi Judi.

¹³Prišel je k meni, se ustavil pred mano in rekel: 'Brat Savel, odpri oči!' In tisti trenutek sem ga zagledal.

¹⁴Nato je rekel: 'Bog naših očetov te je izbral, da spoznaš njegovo voljo in da vidiš Pravičnega in slišiš glas iz njegovih ust,

¹⁵da boš pred vsemi ljudmi pričal zanj, kaj si videl in slišal.

¹⁶In kaj še čakaš zdaj? Vstani in daj se krstiti! Operi se svojih grehov in kliči njegovo ime!’

¹⁷Zgodilo pa se mi je tole: Vrnil sem se v Jeruzalem, in ko sem molil v templju, me je obšlo zamaknjenje.

¹⁸Videl sem njega, ki mi je rekel: ‘Pohíti, nemudoma zapústi Jeruzalem, ker ne bodo sprejeli tvojega pričevanja o meni!’

¹⁹Jaz pa sem odvrnil: ‘Gospod, saj dobro vedo, da sem zapiral tvoje vernike in jih dal po shodnicah pretepati.

²⁰In ko je bila prelita kri tvojega pričevalca Štefana, sem bil tudi jaz zraven. Odobral sem njihovo početje in varoval oblačila njegovih ubijalcev.’

²¹Gospod pa mi je rekel: ‘Pojdi, poslal te bom daleč med pogane!’«

Pavel in rimski poveljnik

²²Do tu so ga poslušali. Pri teh besedah pa so začeli vpiti: »Proč z njim! Ta ne sme ostati živ!«

²³Kričali so, trgali svoja oblačila in jih metali v zrak, da se je dvigal prah.

²⁴Poveljnik je ukazal, naj ga odpeljejo v vojašnico; naročil je, naj ga z bičanjem zaslišijo, da bi zvedel, zakaj tako kričijo zoper njega.

²⁵Ko pa so ga z jermeni zvezali, je Pavel vprašal stotnika, ki je stal zraven: »Ali vam je dovoljeno bičati človeka, ki je rimski državljan in ni bil niti obsojen?«

²⁶Stotnik je odhitel k poveljniku in mu sporočil, kaj je slišal, ter ga vprašal: »Ali veš, kaj počenjaš? Ta človek je vendar rimski državljan!«

²⁷Poveljnik je prišel k Pavlu in ga vprašal: »Povej mi: ali si res rimski državljan?« »Dà,« je odvrnil Pavel.

²⁸Poveljnik mu je rekel: »Jaz sem si moral državljanstvo kupiti za drag denar.« »Jaz pa ga imam od rojstva,« je pripomnil Pavel.

²⁹In takoj so odstopili od njega tisti, ki so ga nameravali zasliševati. Tudi poveljnik se je zbal, ko je zvedel, da je dal zvezati človeka, ki je rimski državlján.

Pavel pred zborom starešin

³⁰Poveljnik pa je hotel zanesljivo zvedeti, česa Judje obtožujejo Pavla. Zato mu je drugi dan dal sneti vezi, hkrati pa je ukazal, naj se zberejo véliki duhovniki in ves zbor starešin. Nato je dal pripeljati Pavla in ga postavil prednje.

Apostolska dela 23

¹Pavel je uprl pogled v zbor starešin in rekel: »Bratje! Vse do današnjega dne sem živel pred Bogom s čisto vestjo.«

²Ob tem je véliki duhovnik Hananíja ukazal tistim, ki so stali zraven: »Udarite ga po ustih!«

³»Tebe bo Bog udaril, ti pobeljeni zid!« mu je rekel Pavel. »Tukaj sediš, da bi mi sodil po postavi, pa velelaš, naj me tolčejo mimo postave?«

⁴Tisti, ki so stali okrog njega, so mu rekli: »Vélikega duhovnika božjega psuješ?«

⁵Pavel je odvrnil: »Nisem vedel, bratje, da je véliki duhovnik. Zakaj pisano je: Voditelja svojega ljudstva ne boš sramotil!«

⁶Pavel je vedel, da so v zboru deloma saduceji, deloma farizeji, zato je zaklical: »Bratje! Jaz sem farizej, sin farizejev! Moral sem pred sodišče, ker upam v vstajenje od mrtvih!«

⁷Ob teh njegovih besedah se je vnel prepír med farizeji in saduceji in množica se je razcepila.

⁸Saduceji namreč trdijo, da ni vstajenja in ne angelov in duhov, farizeji pa vse to priznavajo.

⁹Nastalo je veliko vpitje. Nekaj pismoukov iz stranke farizejev je vstalo in odločno ugovarjalo: »Nič slabega ne najdemo na tem človeku. Kaj, če mu je govoril duh ali angel?«

¹⁰Prepir je postajal vse bolj vroč. Poveljnik se je zbal, da ne bi Pavla raztrgali. Zato je ukazal, naj pride oddelek vojakov. Ti so Pavla potegnili iz njihove srede in ga odgnali v vojašnico.

¹¹Naslednjo noč je Gospod stopil k Pavlu in mu rekel: »Pogum! Kakor si pričal o meni v Jeruzalemu, tako boš moral pričati tudi v Rimu.«

Judje se zarotijo zoper Pavla

¹²Ko se je zdanilo, so se Judje zbrali in se zakleli, da ne bodo ne jedli ne pili, dokler Pavla ne ubijejo.

¹³Več kot štirideset se jih je tako zaklelo.

¹⁴Odšli so k vélikim duhovnikom in starešinam in rekli: »Slovesno smo se zakleli, da ne bomo zaužili ničesar, dokler Pavla na ubijemo.

¹⁵Vi v soglasju z zborom starešin sporočite poveljniku, naj ga privede k vam, češ da bi radi njegov primer podrobneje raziskali. Mi pa smo pripravljene, da ga ubijemo, še preden bo tukaj.«

¹⁶Sin Pavlove sestre pa je zvedel za ta naklep. Šel je in stopil v vojašnico in o tem obvestil Pavla.

¹⁷Pavel je poklical enega izmed stotnikov in mu rekel: »Odpelji tega fanta k poveljniku! Nekaj mu ima sporočiti.«

¹⁸Stotnik ga je vzel s sabo, ga peljal k poveljniku in rekel: »Jetnik Pavel me je poklical in prosil, naj tega fanta odpeljem k tebi, ker bi ti rad nekaj povedal.«

¹⁹Poveljnik je fanta prijel za roko, se z njim umaknil in ga na samem vprašal: »Kaj bi mi rad sporočil?«

²⁰»Judje so se dogovorili,« je rekel, »da te poprosijo, naj bi jutri pripeljal Pavla pred zbor starešin, češ da bi radi podrobneje raziskali njegov primer.

²¹Nikar jim ne verjemi! V zasedi bo namreč prežalo več kot štirideset mož, ki so se zakleli, da ne bodo ne jedli ne pili, dokler ga ne ubijejo. Že so pripravljene, samo na tvojo odločitev še čakajo.«

²²Poveljnik je fantu naročil: »Nikomur ne povej, da si mi to sporočil!« Nato ga je odslovil.

Pavla pošljejo v Cezaréjo

²³Nato je poklical dva stotnika in jima ukazal: »Pripravita dvesto vojakov, sedemdeset konjenikov in dvesto lahkooborožencev, da ob tretji nočni uri odrinejo v Cezaréjo!«

²⁴Tudi konja naj pripravita, da bodo nanj posadili Pavla in ga varno spravili do cesarskega namestnika Feliksa.

²⁵Zanj je napisal pismo s tole vsebino:

²⁶»Klávdiy Lízija spoštovanemu cesarskemu namestniku Feliksu pozdrav!

²⁷Tega moža so Judje prijeli in nameravali ubiti. Zvedel sem, da je rimski državljan, zato sem z vojsko posegel vmes in ga rešil.

²⁸Hotel sem ugotoviti, česa ga obtožujejo, zato sem ga dal pripeljati pred njihov zbor starešin.

²⁹Odkril sem, da ga obtožujejo zaradi spornih vprašanj v svoji postavi, da pa obtožbe ne vsebujejo ničesar, za kar bi zaslužil smrt ali ječo.

³⁰Ker sem bil obveščen, da mu strežejo po življenju, sem ga takoj poslal k tebi, hkrati pa sem tožnikom sporočil, da lahko zoper njega nastopijo pred tabo.«

³¹Vojaki so vzeli Pavla, kakor jim je bilo ukazano, in ga ponoči pripeljali do Antipatríde.

³²Drugi dan so se vrnili v vojašnico, konjenike pa so pustili, da so odšli z njim naprej.

³³Prispeli so v Cezaréjo, izročili pismo namestniku in tudi Pavla pripeljali predenj.

³⁴Ta je pismo prebral in vprašal Pavla, iz katere province je. Ko je zvedel, da je iz Kilíkije,

³⁵mu je rekel: »Zaslišal te bom, kadar pridejo tudi tvoji tožniki.« Nato je ukazal, naj ga imajo pod stražo v Heródovem dvorcu.

Apostolska dela 24

Pavla tožijo pred cesarskim namestnikom Feliksom

¹Čez pet dni je prišel tja véliki duhovnik Hananíja z nekaj starešinami in z nekim pravnikom Tertúloom.

²Poklicali so Pavla in Tertúl je začel obtožbo s temile besedami: »Velespoštovani Feliks! Po tvoji zaslugi že dolgo uživamo mir in po tvoji prizadevnosti se je marsikaj izboljšalo za naše ljudstvo.

³To ti vedno in povsod priznavamo z iskreno hvaležnostjo.

⁴Vendar te ne bi rad preveč nadlegoval, zato te prosim, prisluhni nam s svojo blago naklonjenostjo!

⁵Odkrili smo, da je ta človek kuga, da neti nemire med vsemi Judi po svetu in da je kolovodja ločine nazaréjcev.

⁶Poskusil je celo tempelj oskruniti, pa smo ga prijeli. [Hoteli smo mu soditi po naši postavi.

⁷Pa je posegel vmes poveljnik Lizija in ga iztrgal iz naših rok

⁸ter ukazal, naj tožniki zoper njega nastopijo pred tabo.] Če ga boš zaslišal, boš lahko sam ugotovil vse, česar ga obtožujemo.«

⁹Judje so mu pritrjevali in govorili, da je to čista resnica.

Pavel se zagovarja pred Feliksom

¹⁰Ko mu je namestnik namignil, je Pavel odgovoril z besedami: »Vem, da že vrsto let deliš pravico našemu ljudstvu, zato se poln zaupanja zagovarjam pred tabo.

¹¹Lahko se prepričaš, da ni minilo več kot dvanajst dni, odkar sem prišel molit v Jeruzalem.

¹²Niso me zalotili, da bi se bil s kom prepiral v templju. Tudi nisem povzročal nemirov med ljudstvom – ne v shodnicah ne drugod po mestu.

¹³Svojih sedanjih obtožb zoper mene ne morejo podpreti z nobenim dokazom.

¹⁴Priznam pa ti tudi to, da po tem nauku, ki ga označujejo kot 'ločino', služim Bogu naših očetov. Verujem v vse, kar je zapisano v postavi in prerokih,

¹⁵in zaupam v Boga, da bodo vstali pravični in krivični, kakor pričakujejo tudi ti tukaj.

¹⁶Zato si tudi sam prizadevam, da bi imel vseskozi čisto vest pred Bogom in pred ljudmi.

¹⁷Po več letih sem se vrnil med svoje rojake, da bi prinesel miloščino in opravil daritve.

¹⁸Ko sem se s tem namenom očistil v templju, so me našli

¹⁹nekateri Judje iz province Azije, vendar ne med množico ali v hrupu; ti bi se morali zglasiti pri tebi in me tožiti, če imajo kaj zoper mene.

²⁰Ali pa naj tile tukaj sami povedo, kakšen prekršek so našli, ko sem stal pred zborom starešin!

²¹Morda tisti stavek, ki sem ga vzkliknil, ko sem stal sredi med njimi: 'Zaradi vstajenja mrtvih mi danes sodite!''«

²²Feliks je precéj natančno poznal nauk, zato je obravnavo preložil z besedami: »O vaši zadevi bom razsodil, ko pride poveljnik Lízija.«

²³Stotniku je ukazal, naj Pavla drži pod stražo, vendar z olajšavami, in naj nobenemu izmed njegovih ne brani, da bi mu stregel.

Pavel v ječi

²⁴Čez nekaj dni je prišel Feliks s svojo ženo Druzílo, ki je bila Judinja. Dal je poklicati Pavla in ga poslušal, ko je govoril o veri v Jezusa Kristusa.

²⁵Ko pa je beseda nanesla na pravičnost, vzdržnost in prihodnjo sodbo, se je Feliks prestrašil, zato je rekel: »Za zdaj lahko greš! Ko najdem čas, te bom spet poklical.«

²⁶Ob tem pa je tudi upal, da bo od Pavla prejel denar. Zato ga je dal še večkrat poklicati in se z njim pogovarjal.

²⁷Ko sta se dopolnili dve leti, je Feliksa zamenjal Pórkij Fest. Feliks se je hotel Judom prikupiti, zato je Pavla pustil v ječi.

Apostolska dela 25

Pavel se pritoži na cesarja

¹Fest je tri dni po tem, ko je prevzel upravo province, odpotoval iz Cezaréje v Jeruzalem.

²Vélikí duhovniki in judovski prvaki so se oglasili pri njem z obtožbami zoper Pavla in ga prosili,

³naj jim izkaže naklonjenost, tako da bi dal Pavla prepeljati v Jeruzalem; pripravljali so se namreč, da ga spotoma iz zasede umorijo.

⁴Fest pa jim je odgovoril, da ostane Pavel zaprt v Cezaréji; tja da namerava tudi sam nemudoma odpotovati.

⁵»Vaši veljaki lahko odpotujejo z mano,« je rekel, »in če ima mož kaj slabega na vesti, ga lahko obtožijo.«

⁶Med njimi ni ostal dlje kot osem ali deset dni, nato se je vrnil v Cezaréjo. Naslednje jutro je sédel na sodni stol in ukazal, naj Pavla privedejo predenj.

⁷Ko se je Pavel prikazal, so ga obstopili Judje, ki so prišli iz Jeruzalema, in izrekli zoper njega veliko hudih obtožb, vendar jih niso mogli dokazati.

⁸Pavel se je branil: »Z ničimer se nisem pregrešil ne zoper judovsko postavo ne zoper tempelj ne zoper cesarja.«

⁹Fest se je hotel Judom prikupiti, zato je Pavlu odgovoril z besedami: »Ali si pripravljen iti v Jeruzalem, da se tvoja zadeva razsodi tam v moji navzočnosti?«

¹⁰Pavel je odgovoril: »Pred cesarjevim sodnim stolom stojim in tu se mora razsoditi moja zadeva. Judom nisem storil krivice, in ti to tudi prav dobro veš.

¹¹Če sem kriv in če sem storil hudodelstvo, zaradi katerega zaslužim smrt, se ne branim umreti. Če pa so njihove obtožbe neresnične, me nihče ne more njim izročiti. Na cesarja se sklicujem!«

¹²Tedaj se je Fest pogovoril s svetovalci in odvrnil: »Na cesarja si se skliceval, pred cesarja pojdeš!«

Pavel pred kraljem Agrípa in Bereníko

¹³Čez nekaj dni sta prišla kralj Agrípa in Bereníka v Cezaréjo na vljudnostni obisk k Festu.

¹⁴Ko sta se več dni mudila tam, je Fest kralju razložil Pavlov primer z besedami: »Feliks je pustil v ječi nekega moža.

¹⁵Ko sem prišel v Jeruzalem, so se oglasili zaradi njega pri meni véliki duhovniki in judovski starešine in so zahtevali njegovo obsodbo.

¹⁶Odgovoril sem jim: 'Rimljani nimajo navade, da bi kakega človeka izročali, dokler se obtoženec ni soočil s tožitelji in dokler ni imel priložnosti, da bi se branil pred obtožbami.'

¹⁷Ko so se zbrali tukaj, nisem izgubljal časa, ampak sem takoj naslednji dan sedel na sodni stol in ukazal, naj moža privedejo.

¹⁸Tožitelji so ga obstopili, vendar niso mogli navesti nobene obtožbe zaradi hudodelstev, kakor sem pričakoval,

¹⁹temveč so se z njim prerekali o svojih verskih vprašanjih in o nekem Jezusu, ki je umrl, Pavel pa je trdil, da živi.

²⁰Ker nisem vedel, kako naj raziščem ta primer, sem ga vprašal, če je pripravljen odpotovati v Jeruzalem, da se zadeva razsodi tam.

²¹Toda Pavel je vložil priziv: dokler ne razsodi njegovo veličanstvo, hoče ostati v ječi. Zato sem ukazal, naj ga zadržijo v ječi, dokler ga ne pošljem pred cesarja.«

²²»Tega človeka bi tudi jaz rad slišal,« je rekel Agrípa Festu.

²³Naslednje jutro sta v velikem sijaju prišla Agrípa in Bereníka. Ko sta v spremstvu višjih častnikov in mestnih veljakov stopila v sprejemno dvorano, je Fest ukazal, naj pripeljejo Pavla.

²⁴In Fest je spregovoril: »Kralj Agrípa in vi vsi, ki ste z nami tu navzoči! Zdaj vidite človeka, zaradi katerega me je nadlegovala vsa judovska skupnost v Jeruzalemu in tukaj in kričala, da ne sme več ostati živ.

²⁵Jaz pa nisem mogel ugotoviti ničesar, za kar bi zaslužil smrtno kazen. Ker je obtoženi vložil priziv na njegovo veličanstvo, sem odločil, da ga pošljem predenj.

²⁶Vendar ne vem, kaj naj pravzaprav o njem poročam svojemu gospodu. Zato sem ukazal, naj ga pripeljejo sèm pred vas, zlasti predte, kralj Agrípa, da bi po zaslišanju vedel, kaj naj poročam.

²⁷Zdi se mi namreč nerazumno, da bi poslal koga kot jetnika, ne da bi navedel, kakšne obtožbe ga bremenijo.«

Apostolska dela 26

Pavel se zagovarja pred Agrípom

¹Agrípa je rekel Pavlu: »Dovoljeno ti je, da govoriš o svoji zadevi.« Pavel je vzdignil roko in začel svoj zagovor:

²»Mislim, da sem srečen, da se lahko zaradi vsega, kar mi Judje očitajo, danes zagovarjam pred tabo, kralj Agrípa,

³ker temeljito poznaš vse judovske postave in sporna vprašanja. Zato te prosim, da me potrpežljivo poslušáš!

⁴Vsi Judje vedo, kako sem živel od začetka, od svoje mladosti naprej, med svojim ljudstvom v Jeruzalemu.

⁵Ker me že od prej poznajo, lahko potrdijo, če hočejo, da sem živel po naši najstrožji verski ločini, kot farizej.

⁶Zdaj pa stojim pred sodiščem zaradi upanja v obljubo, ki jo je Bog dal našim očetom.

⁷Dvanajst naših rodov noč in dan časti Boga, ker vztrajno pričakujejo izpolnitev te obljube, mene pa Judje ravno zaradi tega upanja tožijo, o kralj.

⁸Zakaj se vam zdi neverjetno, da Bog obuja mrtve?

⁹Sam pri sebi sem mislil, da moram z vso močjo nasprotovati imenu Jezusa nazaréjca.

¹⁰In to sem res počel v Jeruzalemu. S pooblastilom vélikih duhovnikov sem veliko svetih zapiral v ječe; in ko so jih pobijali, sem glasoval za to.

¹¹Po vseh shodnicah sem se pogosto znašal nad njimi in jih silil k bogokletstvu. Neizmerno sem divjal in jih preganjal celó po tujih mestih.«

Pavel pripoveduje, kako se je spreobrnil

(Apd 9,1–19; 22,6–16)

¹²»S takšnim namenom sem po pooblastilu vélikih duhovnikov in z njihovim dovoljenjem potoval tudi v Damask.

¹³Na poti tja sem opoldne zagledal luč, o kralj, svetlejšo od sončne svetlobe, ki je z neba posijala čezme in čez moje sopotnike.

¹⁴Vsi smo popadali na tla in zaslišal sem glas, ki mi je v hebrejskem jeziku govoril: 'Savel, Savel, zakaj me preganjaš? Težkó ti je, da se upiraš ostnu.'

¹⁵Vprašal sem: 'Kdo si, Gospod?' Gospod pa je rekel: 'Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš.'

¹⁶Zdaj pa vstani in postavi se na nóge! Zato sem se ti prikazal, da bi te izvolil za svojega služabnika in za pričo tega, kar si videl in kar ti bom še pokazal.

¹⁷Zato te bom rešil iz rok tvojega ljudstva in iz rok poganov, h katerim te pošiljam,

¹⁸da jim odpreš oči, da bi se odvrnili od temé k luči in od satanove oblasti k Bogu in da bi po veri vame prejeli odpuščanje grehov in delež med posvečenimi.'

¹⁹Zato, kralj Agrípa, nisem mogel biti neposlušen nebeški prikazni,

²⁰ampak sem najprej v Damasku in Jeruzalemu ter po vsej Judeji, nato pa med pogani oznanjal, naj se spokorijo in spreobrnejo k Bogu in naj opravljajo dela, ki so v duhu spokornosti.

²¹Zato so me Judje prijeli v templju in me poskušali umoriti.

²²Toda vse do danes mi je Bog pomagal, zato stojim zdaj tukaj, da pričujem malim in velikim. Nič drugega ne govorim kakor to, kar se je moralo zgoditi po besedi prerokov in Mojzesa:

²³da mora Kristus trpeti in da bo kot prvi, ki je vstal od mrtvih, naznanil luč (judovskemu) ljudstvu in poganom.«

Pavel poziva Agrípa, naj sprejme vero

²⁴Ko je to povedal v svoj zagovor, je Fest na ves glas zavpil: »Ne bodi nor, Pavel! Prevelika učenost ti je zmešala pamet.«

²⁵Pavel pa mu je odvrnil: »Nisem nor, spoštovani Fest. Resnične in pametne besede govorim.

²⁶Kralj se na to razume, in ker zaupam vanj, govorim prostodušno. Prepričan sem, da mu nobena teh stvari ni tuja, saj se niso zgodile v kakšnem zakotju.

²⁷Ali verjameš prerokom, kralj Agrípa? Vem, da verjameš.«

²⁸Agrípa pa je rekel Pavlu: »Še malo, pa me boš prepričal, da postanem kristjan.«

²⁹Pavel je odvrnil: »Še malo ali še veliko – daj Bog, da bi ne samo ti, ampak da bi vsi, ki me danes poslušajo, postali takšni, kakor sem jaz, le da brez teh verig.«

³⁰Kralj in namestnik sta vstala, prav tako tudi Bereníka in vsi, ki so sedeli z njimi.

³¹Oddaljili so se in se pogovarjali med sabo: »Ta človek ne dela nič takega, da bi zaslužil smrtno ali zaporno kazen.«

³²Agrípa je rekel Festu: »Tega človeka bi lahko izpustili, ko se ne bi skliceval na cesarja.«

Apostolska dela 27

Plovba proti Italiji

¹Ko je bilo sklenjeno, da odplovemo v Italijo, so Pavla in nekaj drugih jetnikov izročili stotniku Júliju iz Avgustove čete.

²Vkrkali smo se na ladjo iz Adramítija, ki je bila namenjena v kraje ob obali province Azije, in odpluli; spremljal nas je Aristárh, Makedonec iz Tesaloníke.

³Drugi dan smo pristali v Sídonu. Júlij je s Pavlom človeško ravnal; dovolil mu je, da obišče prijatelje in ti so poskrbeli zanj.

⁴Ko smo odrinili od tam, smo pluli za Ciprom, kamor so nas gnali neugodni vetrovi.

⁵Prejadrali smo morje ob Kilíkiji in Pamfíliji in prispeli v Miro v Líkiji.

⁶Tam je stotnik našel ladjo, ki je plula iz Aleksandrije v Italijo, in nas vkrcal nanjo.

⁷Pluli smo zelo počasi in potrebovali precéj dni, tako da smo komaj prispeli do bližine Knida. Ker nam je veter nagajal, smo jadrili za Kreto mimo Salmóne.

⁸Z veliko muko smo pluli vzdolž otoka, dokler nismo prispeli v kraj, ki se imenuje Dobri Pristani, nedaleč od mesta Lasáje.

⁹Zgubili smo precéj časa in plovba je postajala čedalje bolj nevarna, saj so že minili postni dnevi. Zato je Pavel svaril

¹⁰in govoril: »Možje, vidim, da bo plovba nevarna in pogubna ne samo za tovor in za ladjo, ampak tudi za naše življenje.«

¹¹Toda stotnik je bolj zaupal krmarju in ladijskemu lastniku kakor Pavlovim besedam.

¹²In ker pristanišče ni bilo primerno za prezimovanje, je večina sklenila, da odplujemo naprej, da bi po možnosti dospeli do Fojniksa in tam prezimili. To je pristanišče na Kreti, odprto proti jugozahodu in severozahodu.

Vihar na morju

¹³Začel je pihljati rahel južni veter in mislili so že, da se jim je načrt posrečil: dvignili so sidra in pluli naprej blizu obale Krete.

¹⁴Toda kmalu je od otoka planil orkanski veter, ki se imenuje evrakílon.

¹⁵Potegnil je ladjo s seboj, da ni mogla več držati smeri, in predali smo se vetru, kamor nas je nosil.

¹⁶Neslo nas je mimo otočka, ki se imenuje Kávda; tam smo s skrajnimi napori komaj obvladovali pomožni čoln.

¹⁷Mornarji so ga dvignili, nato so ladjo zavarovali tako, da so jo vso opasali z vrvmi. Ker so se bali, da jih bo zaneslo v Sirto, so spustili zavorno sidro in se tako vozili naprej.

¹⁸Ker nas je vihar silovito premetaval, so naslednji dan začeli z ladje odmetavati tovor,

¹⁹tretji dan pa so s krova sami od sebe odvrgli ladijsko opremo.

²⁰Več dni ni bilo videti ne sonca ne zvezd in divje neurje ni pojenjalo. In tako nam je izginjalo vsako upanje na rešitev.

²¹Že dolgo nam ni nobena jed več teknila. Tedaj je Pavel stopil mednje in jim rekel: »Morali bi me poslušati, možje, in se ne bi smeli oddaljiti od Krete: tako bi si bili prihranili to nezgodo in škodo.

²²A zdaj vas spodbujam, bodite pogumni! Nobeden izmed vas ne bo izgubil življenja, samo ladja bo šla v izgubo.

²³Zakaj nocoj je stopil k meni angel Boga, ki mu pripadam in služim,

²⁴in mi je rekel: 'Ne boj se, Pavel! Pred cesarja moraš stopiti in glej, Bog ti poklanja življenje vseh, ki so s tabo na ladji!'²⁵Zato bodite pogumni, možje! Zaupam v Boga, da bo tako, kakor mi je bilo rečeno.

²⁶Mora nas zanesti na kak otok.«

²⁷Bila je že štirinajsta noč, odkar nas je premetavalo po Adriji. Okrog polnoči se je mornarjem zazdelo, da se bliža kopnina.

²⁸Spustili so grezilo in namerili petnajst sežnjev.

²⁹Bali so se, da ne bi zadeli ob kak oster greben, zato so s krme vrgli štiri sidra in željno čakali, da bi se zdanilo.

³⁰Mornarji so nato poskušali pobegniti z ladje: spustili so v morje pomožni čoln s pretvezo, da nameravajo vreči sidra tudi s premca.

³¹Tedaj je Pavel rekel stotniku in vojakom: »Če ti ne ostanejo na krovu, za vas ni več rešitve.«

³²Zato so vojaki posekali vrvi pomožnega čolna in pustili, da ga je odneslo.

³³Preden se je začelo daniti, je Pavel vsem prigovarjal, naj kaj zaužijejo. Govoril je: »Danes je že štirinajsti dan, odkar čakate brez jedi in se ne dotaknete hrane.

³⁴Zato vas prosim, zaužijte kaj: to je vaša rešitev! Nikomur od vas se ne bo las izgubil z glave.«

³⁵Po teh besedah je vzel kruh, se vpričo vseh zahvalil Bogu, ga razlomil in začel jesti.

³⁶Vsem se je vrnil pogum, tako da so tudi sami segli po hrani.

³⁷Na ladji nas je bilo vsega dvesto šestinsedemdeset.

³⁸Ko so se dosita najedli, so začeli metati žito v morje, da bi bila ladja lažja.

Brodolom

³⁹Ko se je zdanilo, niso prepoznali kopnine. Zagledali so zaliv z nizkim obrežjem; preudarjali so, ali bi mogli ladjo spraviti tja.

⁴⁰Na obeh straneh so odvezali sidra in jih pustili v morju. Obenem so zrahljali vrvi pri krmilih ter razpeli prednje jadro in se z vetrom, ki je pihal, usmerili proti obrežju.

⁴¹Toda naleteli so na greben, tako da je ladja nasedla: premec se je zagozdil in ostal nepremičen, krma pa se je začela lomiti pod silo valov.

⁴²Vojaki so sklenili jetnike pobiti, da ne bi kateri odplaval proč in pobegnil.

⁴³Stotnik pa je hotel rešiti Pavla, zato jim je preprečil njihov naklep. Ukazal je, naj se najprej poženejo v vodo vsi, ki znajo plavati, in odidejo na suho.

⁴⁴Drugi pa naj odrinejo na deskah ali na ladijskih razbitinah. In tako se je zgodilo, da so se vsi rešili na kopno.

Apostolska dela 28

Pavel na Malti

¹Ko smo se tako rešili na suho, smo zvedeli, da se otok imenuje Malta.

²Domačini so nas sprejeli neverjetno ljubeznivo. Ker se je napravljalo k dežju in nas je zeblo, so zakurili kres in nas vse zbrali ob njem.

³Pavel je nabral kup dračja in ga vrgel na ogenj; tedaj pa je zaradi vročine iz dračja švignila kača in se mu privila na roko.

⁴Ko so domačini videli, kako mu žival visi od roke, so govorili med sabo: »Ta človek je gotovo morilec: rešil se je iz morja, zdaj pa mu Pravičnost ne pusti, da bi živel.«

⁵Pavel pa je kačo stresel v ogenj, ne da bi se mu bilo kaj zgodilo.

⁶Pričakovali so, da bo otekel ali da se bo hipoma zgrudil mrtev. Dolgo so čakali; nazadnje pa so videli, da se mu ni zgodilo nič hudega. Tedaj so spremenili svoje mnenje in govorili: »To je bog!«

⁷V okolici tega kraja so bila zemljišča; njihov lastnik je bil prvak otoka, z imenom Públjij. Ta nas je prijazno sprejel in nas gostil tri dni.

⁸Públijev oče je prav tedaj ležal bolan, dajala sta ga mrzlica in griža. Pavel je prišel k njemu in molil, položil nanj roke in ga ozdravil.

⁹Po tem dogodku so prihajali tudi drugi bolniki z otoka in bili so ozdravljeni.

¹⁰Zato so nas obsipali z velikimi častmi in ob odhodu so nas oskrbeli z vsem, da ne bi trpeli pomanjkanja.

Pavel pride v Rim

¹¹Po treh mesecih smo se odpeljali z ladjo, ki je prezimila na otoku; bila je iz Aleksandrije in je imela znamenja Dioskúrov.

¹²Pripluli smo v Sirakúze, kjer smo ostali tri dni.

¹³Od tam smo vzdolž obale jadrali v Région. Naslednji dan je začel pihati jug, tako da smo bili v dveh dneh že v Putéolih.

¹⁴Tam smo našli brate; ti so nas povabili, naj ostanemo pri njih teden dni. In tako smo prišli v Rim.

¹⁵Tamkajšnji bratje so slišali o nas, zato so nam prišli naproti do Apijevega Trga in do Treh Tavern. Ko jih je Pavel zagledal, se je zahvalil Bogu in zrasel mu je pogum.

¹⁶Ko smo prišli v Rim, so Pavlu dovolili, da lahko stanuje zasebno z vojakom, ki ga je stražil.

Pavel v Rimu

¹⁷Tri dni po tem je sklical judovske prvake. Ko so se zbrali, jim je rekel: »Jaz, bratje, nisem storil ničesar zoper svoj narod ali zoper šege naših očetov. In vendar so me v Jeruzalemu prijeli in me kot jetnika izročili Rimljanom.

¹⁸Ti so me zaslišali in me hoteli izpustiti, ker na meni niso našli krivde, da bi moral umreti.

¹⁹Toda Judje so ugovarjali. Zato sem bil prisiljen sklicevati se na cesarja, vendar ne, ker bi hotel tožiti svoj narod.

²⁰Iz tega vzroka sem vas prosil, da bi vas smel videti in z vami govoriti: zaradi Izraelovega upanja me namreč oklepajo te verige.«

²¹Oni pa so mu odgovorili: »Mi nismo iz Judeje dobili nobenega pisma o tebi. Tudi nobeden izmed bratov ni prišel, da bi nam sporočil ali povedal kaj slabega o tebi.

²²Vseeno pa bi radi slišali, kaj ti misliš, zakaj o tem nauku nam je znano samó, da mu povsod ugovarjajo.«

²³Dogovorili so se za dan, ko jih je še več prišlo k njemu v stanovanje. Od jutra do večera jim je razlagal, jim pričeval o božjem kraljestvu in jih skušal pridobiti za Jezusa z besedami iz Mojzesove postave in prerokov.

²⁴In eni so se dali prepričati, drugi pa niso verovali.

²⁵Razšli so se, ne da bi bili enih misli, ob tem pa jim je Pavel rekel samó še tole: »Kako resnično je, kar je Sveti Duh po preroku Izaiju govoril vašim očetom

²⁶z besedami: 'Pojdi k temu ljudstvu in mu reci: Poslušali boste, poslušali – a ne boste razumeli, gledali boste, gledali – a ne boste spoznali.

²⁷Zakaj srce tega ljudstva je okamenelo, zamašili so si ušesa, zatisnili so si oči, da ne bi z očmi videli, da ne bi z ušesi slišali, da ne bi s srcem razumeli in se spreobrnili in bi jih jaz ozdravil.'

²⁸Zato véдите, da je bilo to božje odrešenje poslano poganom: ti ga bodo tudi poslušali.«

²⁹[In ko jim je to govoril, so Judje odšli in med sabo živahno razpravljali.]

Sklep

³⁰Celi dve leti je Pavel ostal v stanovanju, ki si ga je bil najel, in sprejemal vse, ki so prihajali k njemu.

³¹Oznanjal je božje kraljestvo in o Gospodu Jezusu Kristusu učil z vso svobodo in brez ovir.

Rimljanom

Rimljanom 1

Pozdrav

¹Pavel, služabnik Kristusa Jezusa, poklican za apostola, odbran za oznanjevanje božjega evangelija,

²ki ga je Bog napovedal po svojih prerokih v svetih knjigah,

³torej za evangelij o njegovem Sinu, ki se je po telesu rodil iz Davidovega rodu, po duhu svetosti pa je

⁴po obujenju od mrtvih postavljen za mogočnega Božjega Sina. To je Jezus Kristus, naš Gospod,

⁵po katerem smo prejeli milost apostolskega poklica, da bi v slavo njegovega imena privedli vse narode k poslušnosti vere.

⁶Med njimi ste tudi vi, ki vas je poklical Jezus Kristus.

⁷Vsem, ki ste v Rimu božji ljubljenci in poklicani k svetosti, milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa.

Pavel je želel obiskati Rim

⁸Najprej se po Jezusu Kristusu zahvaljujem svojemu Bogu za vas vse, ker gre glas o vaši veri po vsem svetu.

⁹Bog, kateremu služim z vsem srcem, s tem da oznanjam evangelij njegovega Sinú, mi je priča, kako se vas nenehoma spominjam

¹⁰v vseh svojih molitvah. Prosim Boga, da bi se mi nekako posrečilo priti kdaj do vas, če je to njegova volja.

¹¹Hrepenim namreč po tem, da bi vas videl in vam posredoval kakšno duhovno milost, ki naj vas utrdi,

¹²še več, da bi se sam okrepil med vami, ko bom z vami sodoživljal vero, ki je skupna vam in meni.

¹³Védite, bratje, da sem se že večkrat namenil priti k vam, da bi tudi med vami dosegel kaj sadu kakor med drugimi narodi, a mi je bilo do danes to onemogočeno.

¹⁴Dolžnik sem, tako Grkom kakor barbarom, tako izobraženim kakor preprostim,

¹⁵zato sem pripravljen, kar zadeva mene, ponesti veselo oznanilo tudi vam, ki živite v Rimu.

Moč evangelija

¹⁶Ne sramujem se evangelija, saj je vendar božja moč, dana v rešitev vsakomur, ki veruje, najprej Judu in potem Grku.

¹⁷V njem se namreč razodeva božja pravičnost, ki vodi iz vere v vero, kakor je zapisano:»Pravični bo živel iz vere.«

Krivda človeštva

¹⁸Božja jeza se namreč razodeva iz nebes nad vsakršno brezbožnostjo in krivičnostjo ljudi, ki s svojo krivičnostjo dušijo resnico.

¹⁹Saj jim je to, kar je mogoče spoznati o Bogu, očitno: sam Bog jim je namreč to razodel.

²⁰Zakaj od stvarjenja sveta naprej je mogoče to, kar je v njem nevidno, z razumom spoznati iz ustvarjenih bitij: njegovo večno mogočnost in božanskost. Zato so ti ljudje neopravičljivi.

²¹Čeprav so namreč Boga spoznali, ga niso kot Boga slavili ali se mu zahvaljevali, marveč so postali v svojih mislih prazni in nespametno srce jim je otemnelo.

²²Domišljali so si, da so modri, pa so se poneumili in

²³veličastvo neminljivega Boga so zamenjali z upodobitvami minljivega človeka in ptic, četveronožcev in plazilcev.

²⁴Zato jih je Bog prepustil nečistosti, kamor jim je težilo srce, tako da so sami oskrunjali svoja telesa.

²⁵Božjo resnico so zamenjali z lažjo. Častili in oboževali so stvarstvo namesto Stvarnika, ki je blagoslovljen na veke, amen.

²⁶Zaradi tega jih je Bog prepustil sramotnim strastem. Njihove ženske so namreč zamenjale naravno občevanje s protinaravnim,

²⁷podobno so tudi moški opustili naravno občevanje z žensko in se v svojem poželenju vneli drug do drugega. Moški so počenjali nespodobnosti z moškimi in tako sami na sebi prejemale plačilo, ustrezno svoji zablodi.

²⁸In ker se jim ni zdelo vredno, da bi živeli skladno s svojim spoznanjem Boga, jih je Bog prepustil njihovi blodni pameti, tako da počenjajo, kar se ne spodobi.

²⁹Polni so vsakršne krivičnosti, zlobnosti, lakomnosti, hudobije. Zvrhani so nevoščljivosti, ubijanja, prepirljivosti, zvijačnosti, zlohotnosti. Hujskači so,

³⁰obrekljivci, Bogu sovražni, objestneži, domišljavci, bahači, iznajdljivi v hudobiji, neposlušni staršem,

³¹brez pameti, brez zvestobe, brez srca, brez usmiljenja.

³²Čeprav poznajo božji zakon, po katerem so tisti, ki delajo takšne stvari, vredni smrti, jih ne samo počenjajo, temveč tistim, ki jih delajo, celo pritrjujejo.

Rimljanom 2

Pravična božja sodba

¹Zato si neopravičljiv, o človek, ki sodiš, kdorkoli že si. Zakaj s tem, ko sodiš drugega, obsojaš sam sebe; saj ti, ki sodiš, delaš isto.

²Vemo pa, da Bog izvaja svojo sodbo nad tistimi, ki počenjajo takšne stvari, v skladu z resnico.

³Mar misliš, o človek, ki sodiš tiste, ki počenjajo takšne stvari, pa jih tudi sam počenjaš, da boš ubežal božji sodbi?

⁴Ali mar preziraš bogastvo njegove dobrote, potrpežljivosti in prizanesljivosti, ne da bi vedel, da te Bog s svojo dobroto navaja k spreobrnjenju?

⁵Toda s svojo zakrknjenostjo in z nespokorjenim srcem si nakopavaš srd za dan jeze, ko se bo Bog razodel s pravično sodbo.

⁶On bo vsakomur povrnil po njegovih delih,

⁷in sicer z večnim življenjem tistim, ki z vztrajanjem pri dobrih delih iščejo slavo, čast in nesmrtnost;

⁸z jezo in srdom pa tistim, ki iz sebičnosti ne sledijo resnici, ampak se pokoravajo krivici.

⁹Stiska in bridkost se zgrneta nad dušo vsakega človeka, ki dela zlo, najprej nad Juda, potem nad Grka;

¹⁰slava, čast in mir pa nad vsakogar, ki dela dobro, najprej nad Juda, potem nad Grka.

¹¹Zakaj pri Bogu ni pristranosti.

¹²Vsi, ki so grešili brez postave, se bodo tudi pogubili brez postave; in vsi, ki so grešili pod postavo, bodo sojeni po postavi.

¹³Pred Bogom namreč niso pravični tisti, ki postavijo, pač pa bodo opravičeni tisti, ki postavijo spolnjujejo.

¹⁴Zakaj kadar pogani, ki nimajo postave, po naravnem vzgibu spolnjujejo to, kar veleva postava, so sami sebi postava, čeprav so brez postave.

¹⁵S tem dokazujejo, da je to, kar ukazuje postava, zapisano v njihovih srcih: o tem pričuje tudi njihova vest, saj jih notranje sodbe bodisi obtožujejo bodisi zagovarjajo.

¹⁶To se bo pokazalo na dan, ko bo Bog v skladu z mojim evangelijem po Jezusu Kristusu sodil, kar se skriva v ljudeh.

Judje in postava

¹⁷Če pa se ti imenuješ Jud, če se brezskrbno opiraš na postavo, če se ponašaš z Bogom

¹⁸in poznaš njegovo voljo, če poučen o postavi znaš razločevati, kaj je boljše,

¹⁹če si prepričan, da si vodnik slepim, luč tistim, ki so v temi,

- ²⁰vzgojitelj neukih, učitelj preprostih, ker imaš v postavi vodilo spoznanja in resnice,
- ²¹če torej poučuješ druge, kako to, da ne poučiš sam sebe? Kako to, da oznanjaš: »Ne kradi,« pa kradeš?
- ²²Da praviš: »Ne prešuštuj,« pa prešuštuješ? Da s studom zavračaš malike, obenem pa ropaš svetišča?
- ²³Da se ponašaš s postavo, a žališ Boga s kršenjem postave?
- ²⁴Zakaj zaradi vas se preklinja božje ime med pogani, kakor je pisano.
- ²⁵Obreza je namreč v korist, če spolnjuješ postavo; če pa postavo prelamljaš, tvoja obreza postane neobreza.
- ²⁶Če se torej neobrezani drži tega, kar predpisuje postava, mar ne bo njegova neobreza veljala za obrezo?
- ²⁷In tisti, ki je telesno neobrezan, pa spolnjuje postavo, bo sodil tebe, ki kršiš postavo, Svetemu pismu in obrezi navkljub.
- ²⁸Jud namreč ni tisti, ki je takšen na zunaj, pa tudi obreza ni tista, ki se kaže v mesu;
- ²⁹pač pa je Jud tisti, ki je to v srcu, in obreza je obreza srca, po duhu in ne po črki. Priznanja ne dobiva od ljudi, temveč od Boga.

Rimljanom 3

- ¹V čem je torej prednost Judov? Ali kakšna je korist obreze?
- ²Velika, in to vsestransko. Najprej zato, ker so jim bila zaupana božja razodetja.
- ³Kaj zato, če nekateri niso verovali? Bo mar njihova nevera uničila božjo zvestobo?
- ⁴Nikakor ne. Naj se rajši pokaže, da je Bog resnicoljuben, vsak človek pa lažniv, kakor je pisano: »Da se izkažeš pravičnega v svojih besedah in zmagaš, kadar te sodijo.«

⁵Kaj pa bomo rekli, če se ob naši krivičnosti še bolj pokaže božja pravičnost? Morda ne, da je Bog krivičen, ko nas udarja s svojo jezo? Govorim pač po človeško.

⁶Nikakor ne! Kajti kako naj bi sicer Bog sodil svet?

⁷Če pa sem s svojo lažjo pomagal, da božja resnica še bolj žari v božjo slavo, le kako me zadeva obsodba, češ da sem grešnik?

⁸Ali naj bi počenjali zlo, da bi iz tega prišlo dobro, kakor nam obrekljivo podtikajo nekateri. Obsodba takih je pravična.

Nihče ni iz sebe pravičen

⁹Kaj torej? Smo mar mi na boljšem? Nikakor ne! Saj smo pravkar ugotovili, da so vsi, Judje in Grki, v oblasti greha,

¹⁰kakor je pisano: »Ni pravičnega, niti enega ne,

¹¹ni razumnega, nikogar ni, ki bi iskal Boga.

¹²Vsi so zablodili in se vsi skupaj izpridili; ni ga, ki bi delal dobro, ni ga, niti enega.

¹³Njihovo grlo je odprt grob, s svojimi jeziki pletejo zvijače, pod njihovimi ustnicami je kačji strup,

¹⁴usta so jim polna kletev in grenkobe.

¹⁵Noge jim hitijo prelivat kri,

¹⁶na njihovih poteh je uničenje in beda,

¹⁷poti miru ne poznajo.

¹⁸Ni strahu božjega pred njihovimi očmi.«

¹⁹Vemo pa: karkoli govori postava, govori tistim, ki so pod postavo, da bi vsak jezik umolknil in bi se ves svet priznal krivega pred Bogom.

²⁰Zakaj noben človek se ne bo opravičil pred njim z deli postave, kajti postava nam le omogoča, da spoznamo greh.

Opravičenje daje vera

²¹Sedaj pa se je neodvisno od postave pokazala božja pravičnost, o kateri pričujejo postava in preroki.

²²Božja pravičnost pa se daje po veri v Jezusa Kristusa, in sicer vsem, ki verujejo. Ni namreč nobene razlike:

²³saj so vsi grešili in so brez božje slave,

²⁴opravičeni pa so zastonj po njegovi milosti, v mōči odrešenja, ki je prišlo po Kristusu Jezusu.

²⁵Njega je Bog javno določil, da bi bil s svojo krvjo orodje sprave, h kateri prideš po veri. S tem je hotel pokazati svojo pravičnost, potem ko je v času potrpežljivosti prizanesel prej storjenim grehom.

²⁶Hotel je pokazati svojo pravičnost v sedanjem času, da je sam pravičen in da opravičuje tistega, ki veruje v Jezusa.

²⁷Kje je torej razlog za ponašanje? Ni ga. V imenu kakšne postave? V imenu del? Ne, temveč po postavi vere.

²⁸Menimo namreč, da človek doseže opravičenje po veri, neodvisno od del postave.

²⁹Je morda Bog samo Bog Judov? Ni tudi Bog poganov? Gotovo, tudi Bog poganov.

³⁰Saj je en sam Bog, ki bo obrezane opravičil iz vere, neobrezane pa po veri.

³¹Mar potemtakem z vero razveljavljamo postavo? Nikakor, pač pa s tem postavo uveljavljamo.

Rimljanom 4

Abrahamov zgled

¹Kaj bomo torej rekli, da je dosegel Abraham, naš praoče, po telesu?

²Če je bil namreč Abraham opravičen po delih, se ima s čim ponašati. Vendar ne pred Bogom.

³Kaj namreč pravi Sveto pismo? »Abraham je veroval Bogu in to mu je bilo všteto v pravičnost.«

⁴Kdor dela, temu se plačilo ne daje kot dar, ampak kot dolžno izplačilo.

⁵Kdor pa ne opravlja del, ampak veruje v tistega, ki opravičuje brezbožneža, temu se njegova vera prišteva v pravičnost.

⁶Tako tudi David blagruje človeka, ki mu Bog prišteva pravičnost ne glede na dela:

⁷»Blagor tistim, ki so jim hudobije odpuščene in njihovi grehi pokriti;

⁸blagor človeku, ki mu Gospod ne prišteva greha.«

⁹Se torej blagrovanje nanaša na tistega, ki je obrezan, ali tudi na tistega, ki je neobrezan? Pravimo namreč: »Vera je bila Abrahamu všteta v pravičnost.«

¹⁰Kako mu je bila torej všteta? Ko je bil obrezan ali ko je bil neobrezan? Ne, ko je bil obrezan, temveč ko je bil neobrezan.

¹¹Saj je znamenje obreze dobil kot pečat pravičnosti, ta pa je izviral iz vere, ki jo je bil prejel, ko je bil še neobrezan. To pa zato, da bi postal oče vseh neobrezanih, ki verujejo, da bi se pravičnost prisodila tudi njim.

¹²Obenem pa naj bi postal tudi oče obrezanih, in sicer tistih, ki niso samo obrezani, temveč tudi hodijo po stopinjah vere, ki jo je imel naš oče Abraham, preden je bil obrezan.

Obljubo je Abraham prejel po veri

¹³Zakaj obljuba, ki je bila dana Abrahamu ali njegovemu potomstvu, da bodo dediči sveta, ni bila dana zaradi postave, ampak zaradi pravičnosti, ki izvira iz vere.

¹⁴Če bi namreč postali dediči tisti, ki se sklicujejo na postavo, bi se vera izvotlila, obljuba pa bi bila brez učinka.

¹⁵Kajti postava povzroča jezo. Kjer pa ni postave, tudi ni prestopka.

¹⁶Potemtakem postajamo dediči po veri, tako da je dedovanje iz milosti in da je obljuba zagotovljena vsemu potomstvu, ne samo tistemu, ki izvira iz

postave, ampak tudi tistemu, ki izvira iz vere Abrahama, ki je pred Bogom oče nas vseh,

¹⁷kakor je pisano: Postavil sem te za očeta mnogih narodov, ker je veroval njemu, ki oživlja mrtve in kliče v bivanje stvari, ki jih ni.

¹⁸Upal je proti upanju in veroval, da bo postal oče mnogih narodov, kakor je bilo rečeno: »Takó bo s tvojim potomstvom.«

¹⁹In vera se mu ni omajala, čeprav je videl, da mu je telo že zamrlo, saj je imel nekako sto let, in da je Sari naročje omrtvelo.

²⁰Ob božji obljubi ni maloverno omahoval, marveč se je v svoji veri še okrepil in izkazal čast Bogu,

²¹popolnoma prepričan, da more Bog to, kar je bil obljubil, tudi uresničiti.

²²Zato mu je tudi bilo to všteto v pravičnost.

²³To, da mu je bilo všteto, pa ni bilo zapisano samo zaradi njega,

²⁴temveč tudi zaradi nas. Saj bo všteto tudi nam, ker verujemo v njega, ki je obudil od mrtvih Jezusa, našega Gospoda:

²⁵on je bil izročen v smrt zaradi naših grehov in je vstal zaradi našega opravičenja.

Rimljanom 5

Sadovi opravičenja

¹Ker smo torej opravičeni iz vere, živimo v miru z Bogom po našem Gospodu Jezusu Kristusu.

²On nam je tudi po veri odprl dostop v to milost, v kateri stojimo in se ponašamo z upanjem na božjo slavo.

³Pa ne samo to, ampak se celo ponašamo z bridkostmi, saj vemo, da bridkost rodi potrpljenje,

⁴potrpljenje preizkušnost, preizkušnost upanje.

⁵Upanje pa ne osramoti, ker je božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan.

⁶Zakaj ko smo bili še slabotni, je Kristus v času, ki je bil za to določen, umrl za brezbožne.

⁷Težko namreč, da bi kdo umiral za pravičnega: morda bi si kdo še upal umreti za dobrotnika.

⁸Bog pa izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus umrl za nas, ko smo bili še grešniki.

⁹Veliko bolj bomo torej po njem rešeni jeze sedaj, ko smo opravičeni z njegovo krvjo.

¹⁰Zakaj če nas je smrt njegovega Sina spravila z Bogom, ko smo bili še sovražniki, bomo veliko bolj rešeni po njegovem življenju, odkar smo prišli do sprave.

¹¹Pa ne samo to, ampak se celo ponašamo v Bogu po našem Gospodu Jezusu Kristusu, po katerem smo sedaj dosegli spravo.

Adam in Kristus

¹²Kakor je torej po enem človeku prišel greh na svet in po grehu smrt in je tako smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili ...;

¹³greh je bil namreč na svetu, preden je nastopila postava. In čeprav se greh ne prisoja, če ni postave,

¹⁴je vendar od Adama do Mojzesa smrt kraljevala tudi nad tistimi, ki se niso pregrešili podobno kakor Adam. On pa je podoba njega, ki je imel priti.

¹⁵Vendar pa z milostjo ni tako kakor s prestopkom. Če so namreč zaradi prestopka enega mnogi umrli, sta se v veliko večji meri razlila na mnoge milost, ki prihaja od Boga, in dar, ki prihaja od enega človeka, Jezusa Kristusa.

¹⁶Z darom milosti pa ni kakor z grehom enega človeka: sodba, ki je izhajala iz enega greha, se je povzpela v obsodbo, medtem ko se je milost, ki je prišla po mnogih grehih, iztekla v opravičenje.

¹⁷Zakaj če je smrt zaradi enega prestopka zakraljevala po enem človeku, bodo tembolj tisti, ki v obilju prejemajo milost in dar pravičnosti, kraljevali v življenju po enem, Jezusu Kristusu.

¹⁸Kakor se je torej po prestopku enega človeka zgrnila obsodba na vse ljudi, tako tudi zaradi pravičnega dejanja enega prihaja na vse ljudi opravičenje, ki daje življenje.

¹⁹Kakor so namreč zaradi nepokorščine enega človeka mnogi postali grešniki, tako bodo tudi zaradi pokorščine enega mnogi postali pravični.

²⁰Postava pa je nastopila zato, da bi se greh pomnožil. Toda, kjer se je pomnožil greh, se je še veliko bolj pomnožila milost,

²¹da bi prav tako, kakor je greh kraljeval s smrtjo, po našem Gospodu Jezusu Kristusu milost kraljevala s pravičnostjo za večno življenje.

Rimljanom 6

Umreti grehu in živeti v Kristusu

¹Kaj bomo torej rekli? Naj vztrajamo v grehu, da se pomnoži milost?

²Nikakor ne. Le kako bomo mi, ki smo odmrli grehu, mogli še živeti v njem?

³Ali mar ne veste, da smo bili vsi, ki smo bili krščeni v Kristusa Jezusa, krščeni v njegovo smrt?

⁴S krstom smo bili torej skupaj z njim pokopani v smrt, da bi prav tako, kakor je Kristus po veličastnem Očetovem posegu vstal od mrtvih, tudi mi stopili na pot novega življenja.

⁵Če smo namreč njemu postali podobni v njegovi smrti, mu bomo tudi pridruženi v njegovem vstajenju.

⁶Dobro vemo, da je bil naš stari človek križan z njim vred, da bi bilo telo greha uničeno in da bi mi več ne hlapčevali grehu.

⁷Zakaj kdor je umrl, je osvobojen greha.

⁸Če pa smo s Kristusom umrli, verujemo, da bomo z njim tudi živel, i,

⁹saj vemo, da Kristus, potem ko je vstal od mrtvih, več ne umrje; smrt nad njim nima več oblasti.

¹⁰Zakaj smrt, ki jo je za greh pretrpel, je pretrpel enkrat za vselej; življenje pa, ki ga živi, živi Bogu.

¹¹Tako tudi vi: mislite, da ste mrtvi za greh, a da živite za Boga, v Kristusu Jezusu.

¹²Zatorej naj v vašem umrljivem telesu ne kraljuje greh, tako da bi se vdajali njegovim poželenjem.

¹³Ne izročajte svojih udov grehu, da bi postali orožje zla, marveč izročite sebe Bogu kot ljudje, ki so prešli od smrti v življenje, svoje ude pa izročite Bogu, da postanejo orožje pravičnosti.

¹⁴Zakaj greh ne bo več gospodoval nad vami, saj ne živite pod postavo, ampak pod milostjo.

Služabniki pravičnosti

¹⁵Kaj torej? Naj mar grešimo, ker nismo pod postavo, temveč pod milostjo? Nikakor!

¹⁶Ali ne veste: če se izročite komu kot sužnji, da bi mu bili pokorni, ste pač sužnji tistega, ki se mu pokoravate; bodisi greha, ki pelje v smrt, bodisi pokorščine, ki pelje v pravičnost?

¹⁷Zahvalimo se Bogu, ker ste bili sužnji greha, pa ste se iz srca uklonili nauku, ki vam je bil posredovan.

¹⁸Osvobodili ste se greha in postali služabniki pravičnosti.

¹⁹Zaradi šibkosti vašega mesa govorim pač po človeško. Kakor ste torej usužnjili svoje ude nečistosti in hudobiji, da bi živel, i v zlu, tako dajte svoje ude v službo pravičnosti, da bi se posvetili.

²⁰Zakaj ko ste bili sužnji greha, ste bili svobodni v svojem razmerju do pravičnosti.

²¹Toda kakšen sad ste imeli takrat od dejanj, ki se jih zdaj sramujete? Saj vodijo v smrt.

²²Zdaj pa, ko ste se osvobodili greha in začeli služiti Bogu, pobirate sad, ki vam je v posvečenje, za konec pa imate večno življenje.

²³Plačilo za greh je namreč smrt; dar pa, ki ga milostno daje Bog, je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.

Rimljanom 7

Primerjava s postavo

¹Ali ne veste, bratje – govorimo namreč ljudem, ki poznajo postavo – da ima postava oblast nad človekom samo, dokler je živ?

²Poročena žena je namreč po postavi vezana na moža, dokler ta živi; če pa mož umrje, je oproščena postave, ki jo je vezala na moža.

³Če torej gre z drugim moškimi, dokler njen mož živi, bo veljala za prešušnico; če pa ji mož umre, je oproščena postave, tako da ni prešušnica, če gre z drugim moškimi.

⁴Prav tako ste tudi vi, bratje moji, bili po Kristusovem telesu usmrčeni glede na postavo, da bi pripadli nekomu drugemu, namreč njemu, ki je vstal od mrtvih, tako da bi mi obrodili sadove za Boga.

⁵Ko smo bili namreč v mesu, so grešne strasti, ki jih je postava še prebujala, rovarile po naših udih, da smo obrodili sadove za smrt.

⁶Sedaj pa smo bili oproščeni postave in smo odmrli temu, kar nas je uklepalo, tako da služimo v novosti duha in ne v okostenelosti črke.

Postava in greh

⁷Kaj bomo torej rekli? Je mar postava greh? Nikakor ne! Vendar greha nisem spoznal razen prek postave, saj tudi za poželenje ne bi vedel, ko postava ne bi govorila »Ne požéli!«

- ⁸Ob tej zapovedi je greh sprostil v meni vsakršne strasti; zakaj če ni postave, je greh mrtev.
- ⁹Nekoč sem živel brez postave. Ko pa je prišla zapoved, je greh oživel
- ¹⁰in jaz sem umrl; izkazalo se je, da je zapoved, ki naj bi mi bila v življenje, bila v smrt.
- ¹¹Greh, ki je ob zapovedi dobil povod, me je namreč prevaral in me prek nje usmrtil.
- ¹²Tako je torej postava svéta in zapoved je svéta, pravična in dobra.
- ¹³Je torej to, kar je dobro, postalo zame smrt? Nikakor ne. Pač pa je to postal greh. Da bi se izkazal kot greh, mi je po tem, kar je dobro, povzročil smrt. Zaradi zapovedi naj bi se greh pokazal v svoji čezmerni grešnosti.
- ¹⁴Vemo namreč, da je postava duhovna, medtem ko sem jaz mesen, prodan grehu.
- ¹⁵Saj ne razumem niti tega, kar delam: ne delam namreč tega, kar hočem, temveč počenjam to, kar sovražim.
- ¹⁶Če pa počenjam to, česar nočem, priznavam, da je postava dobra.
- ¹⁷Potemtakem tega ne počenjam več jaz, ampak greh, ki prebiva v meni.
- ¹⁸Vem namreč, da v meni, hočem reči v mojem mesu, ni nič dobrega; zakaj dobro hoteti je sicer v moji môči, dobro delati pa ni.
- ¹⁹Ne delam namreč dobrega, ki ga hočem, marveč delam zlo, ki ga nočem.
- ²⁰Če pa delam to, česar nočem, tega ne počenjam več jaz, ampak greh, ki prebiva v meni.
- ²¹V sebi torej odkrivam tole postavo: kadar hočem delati dobro, se mi ponuja zlo.
- ²²Kot notranji človek namreč z veseljem soglašam z božjo postavo,
- ²³v svojih udih pa vidim drugo postavo, ki se bojuje proti postavi mojega razuma in me usužnjuje postavi greha, ki je v mojih udih.

²⁴Jaz nesrečnež! Kdo me bo rešil tega telesa, ki je zapisano smrti?

²⁵Zahvaljen bodi Bog po Jezusu Kristusu, našem Gospodu. Potemtakem z razumom služim božji postavi, z mesom pa postavi greha.

Rimljanom 8

Življenje po Duhu

¹Zdaj ni torej več nobene obsodbe za tiste, ki so v Kristusu Jezusu.

²Zakaj postava Duha, ki daje življenje v Kristusu Jezusu, te je osvobodila postave greha in smrti.

³Kar je bilo namreč nemogoče postavi, ker je bila zaradi mesa brez moči, je uresničil Bog s tem, da je poslal svojega Sina v podobi grešnega mesa; da bi zmagal greh, je obsodil greh v mesu.

⁴Zapovedi postave naj bi se tako izpolnile v nas, ki ne hodimo po smernicah mesa, ampak duha.

⁵Zakaj tisti, ki se usmerjajo po mesu, mislijo na to, kar je meseno; tisti pa, ki se usmerjajo po Duhu, mislijo na to, kar je duhovno.

⁶Toda težnje mesa vodijo v smrt, težnje duha pa vodijo v življenje in v mir.

⁷Zakaj v težnjah mesa je sovraštvo do Boga, ker se ne podrejajo božji postavi in se podrejeni tudi ne morejo.

⁸Tisti, ki živijo po mesu, ne morejo biti všeč Bogu.

⁹Vi pa ne živite po mesu, ampak po duhu, če le prebiva v vas božji Duh. Če kdo nima Kristusovega Duha, ni njegov.

¹⁰Če pa je v vas Kristus, je telo sicer mrtvo zaradi greha, duh pa je življenje zaradi opravičenja.

¹¹In če prebiva v vas Duh njega, ki je obudil od mrtvih Jezusa, bo on, ki je obudil Kristusa od mrtvih, po svojem Duhu, ki prebiva v vas, priklical v življenje tudi vaša umrljiva telesa.

¹²Potemtakem, bratje, nismo dolžniki mesu, da bi živeli po mesu.

¹³Če namreč živite po mesu, boste umrli, če pa z duhom morite dela telesa, boste živeli.

¹⁴Zakaj vsi, ki se dajo voditi božjemu Duhu, so božji sinovi.

¹⁵Saj niste prejeli duha suženjstva, da bi spet zapadli v strah, ampak ste prejeli duha posinovljenja, v katerem kličemo: »Aba, Oče!«

¹⁶Sam Duh pričuje našemu duhu, da smo božji otroci.

¹⁷Če smo pa otroci, smo tudi dediči: dediči pri Bogu, sodediči pa s Kristusom, če le trpimo z njim, da bomo z njim tudi poveličani.

Prihodnja slava

¹⁸Mislil namreč, da se trpljenje sedanjega časa ne dá primerjati s slavo, ki se bo razodela v nas.

¹⁹Zakaj stvarstvo nestrpno hrepeni po razodetju božjih sinov.

²⁰Stvarstvo je bilo namreč podvrženo minljivosti, in sicer ne po svoji volji, ampak po volji njega, ki ga je podvrigel, a vendar v upanju:

²¹da se bo tudi stvarstvo iz suženjstva razpadljivosti rešilo v svobodo poveličanih božjih otrok.

²²Saj vemo, da celotno stvarstvo vse do zdaj skupno zdihuje in trpi porodne bolečine.

²³Pa ne samo ono: tudi mi, ki imamo prvine Duha, tudi mi zdihujemo sami v sebi, ko željno pričakujemo posinovljenje, odrešenje svojega telesa.

²⁴Odrešeni smo bili namreč v upanju; upanje, ki je uresničeno, pa ni več upanje; kdo bo upal to, kar že vidi.

²⁵Če pa upamo to, česar ne vidimo, pričakujemo to s potrpežljivostjo.

²⁶Prav tako tudi Duh prihaja na pomoč naši slabotnosti. Saj niti ne vemo, kaj je treba prositi, toda sam Duh prosi za nas z nedopovedljivim zdihovanjem.

²⁷In on, ki preiskuje srca, vé, kaj namerava Duh: saj prosi za svete, v skladu z božjo voljo.

²⁸Sicer pa vemo, da njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu, namreč njim, ki so bili poklicani po njegovem načrtu.

²⁹Zakaj tiste, ki jih je že vnaprej poznal, je tudi vnaprej določil, naj bodo podobni njegovemu Sinu, da bi bil ta prvorojenec med mnogimi brati.

³⁰Tiste, ki jih je vnaprej določil, pa je tudi poklical; in tiste, ki jih je poklical, je tudi opravičil; tiste pa, ki jih je opravičil, je tudi poveličal.

Hvalnica božji ljubezni

³¹Kaj bomo torej rekli k vsemu temu? Če je Bog za nas, kdo bo zoper nas?

³²On ni prizanesel lastnemu Sinu, temveč ga je dal za nas vse. Kako nam torej ne bo z njim podaril tudi vsega drugega?

³³Kdo bo obtoževal božje izvoljence? Bog opravičuje!

³⁴Kdo bo obsojal? Kristus Jezus, ki je umrl, še več, je vstal od mrtvih in sedi na božji desnici ter prosi za nas?

³⁵Kdo nas bo ločil od ljubezni, s katero nas ljubi Kristus? Mar stiska ali nadloga, preganjanje ali lakota, nagota ali nevarnost ali meč?

³⁶Prav kakor je pisano: »Zaradi tebe nas ves dan pobijajo, imajo nas za klavne ovce.«

³⁷Toda v vseh teh preskušnjah zmagujemo po njem, ki nas je vzljubil.

³⁸Zakaj prepričan sem: ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanost ne prihodnost, ne oblastva

³⁹ne visokost, ne globokost ne kakršnakoli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od ljubezni, s katero nas ljubi Bog v Jezusu Kristusu, našem Gospodu.

Rimljanom 9

Bog je izvolil Izraelce

¹Govorim resnico v Kristusu, ne lažem, moja vest mi je priča v Svetem Duhu:

²v svojem srcu nosim veliko žalost in nenehno bolečino.

- ³Zakaj želel bi biti sam zavržen in ločen od Kristusa v prid svojim bratom, ki so moji rojaki po mesu.
- ⁴Oni so Izraelci. Njim pripadajo posinovljenje in slava, zaveze in zakonodaja, bogoslužje in obljube;
- ⁵njihovi so očaki in iz njih izhaja po telesni strani Kristus, Bog, ki je nad vsem, blagoslovljen na veke, amen.
- ⁶Vendar pa božja beseda ni odpovedala. Saj niso Izraelci vsi, ki so se rodili iz Izraela.
- ⁷In tisti, ki so potomci Abrahama, niso vsi božji otroci. Pač pa: »V Izaku boš imel svoje potomstvo.«
- ⁸To se pravi: za božje otroke ne veljajo otroci po mesu, marveč otroci po obljubi.
- ⁹Obljuba se namreč glasi takole: »V tem času bom prišel in Sara bo dobila sina.«
- ¹⁰To pa še ni vse: ampak tudi Rebéka, ki je zanosila z enim možem, z našim očetom Izakom.
- ¹¹Njena otroka se še nista rodila in še nista naredila nič dobrega ali slabega, ko ji je bilo rečeno, – da bi ostal božji načrt po izvolitvi, ker se ne opira na
- ¹²dela, ampak nanj, ki kliče –: »Starejši bo služil mlajšemu,«
- ¹³kakor je pisano: »Vzljubil sem Jakoba, Ézava pa zasovražil.«
- ¹⁴Kaj bomo torej rekli? Je mar Bog krivičen? Nikakor ne!
- ¹⁵Saj pravi Mojzesu: »Usmilil se bom, kogar se bom hotel, in milosrčen bom, s komer bom hotel.«
- ¹⁶Torej ni odvisno od tistega, ki hoče, ampak od Boga, ki izkazuje usmiljenje.
- ¹⁷Saj pravi Sveto pismo faraonu: »Prav zato sem ti dal nastopiti, da na tebi pokažem svojo moč in da se moje ime razglasi po vsej zemlji!«
- ¹⁸Bog se torej usmili, kogar se hoče, in zakrknje, kogar hoče.

Božja jeza in usmiljenje

¹⁹Vendar mi boš lahko rekel: »Zakaj torej še graja, če se nihče ne more upirati njegovi volji?«

²⁰O človek, kdo si vendar ti, da bi se prerekal z Bogom? Bo mar lončenina rekla tistemu, ki jo je naredil: »Zakaj si me naredil takšno?«

²¹Mar lončar ne razpolaga z glino tako, da lahko iz iste mešanice naredi posodo, namenjeno izjemni rabi, kakor posodo, namenjeno vsakdanji rabi?

²²Bog pa, ki je hotel pokazati svojo jezo in razodeti svojo mogočnost, je z veliko potrpežljivostjo prenašal posode jeze, že pripravljene za pogubljenje.

²³S tem je pokazal bogastvo svoje slave posodam usmiljenja, vnaprej določenim za poveličanje,

²⁴se pravi nam, ki nas je poklical ne samo izmed Judov, ampak tudi izmed poganov ...

²⁵To je tisto, kar pravi pri Ozéju: »Ljudstvo, ki ni moje, bom imenoval svoje ljudstvo, in njo, ki ni ljubljena, ljubljeno.

²⁶In zgodilo se bo tole: prav tam, kjer jim je bilo rečeno:

‘Niste moje ljudstvo,’ tam se bodo imenovali sinovi živega Boga.«

²⁷In glede Izraela kliče Izaija: »Tudi če bi bilo število Izraelovih sinov kakor peska ob morju, se bo rešil samo ostanek:

²⁸zakaj Gospod bo temeljito in naglo uresničil svojo besedo na zemlji.«

²⁹In kakor je napovedal Izaija: »Ko bi nam Gospod nad vojskami ne bil zapustil potomstva, bi bili postali kakor Sódoma in bili bi podobni Gomóri.«

Izrael in evangelij

³⁰Kaj bomo torej rekli? Pogani, ki niso iskali pravičnosti, so pravičnost dosegli, namreč tisto pravičnost, ki je iz vere.

³¹Izrael pa, ki je iskal postavo, ki naj bi mu dala pravičnost, ni prišel do tega, da bi jo spolnjeval.

³²Zakaj ne? Zato, ker pravičnosti ni pričakoval iz vere, temveč je mislil, da jo bo dosegel iz del. Tako so zadeli ob kamen spotike,

³³kakor je pisano: »Glej, na Sión postavim kamen spotike in skalo pohujšanja, toda kdor bo veroval vanj, ne bo osramočen.«

Rimljanom 10

¹Bratje, hrepenenje mojega srca in moja prošnja k Bogu veljata njim, da bi se zveličali.

²Saj jim priznam, da so goreči za božjo stvar, le da to ni po pravem spoznanju.

³Ker namreč niso poznali božje pravičnosti in so skušali uveljaviti svojo, se niso podredili božji pravičnosti.

⁴Zakaj konec postave je Kristus, zato se daje pravičnost vsakomur, ki veruje.

Odrešenje za vse

⁵Mojzes namreč takole opisuje pravičnost, ki je iz postave: »Človek, ki se ravna po njej, bo živel od nje.«

⁶Toda pravičnost, ki je iz vere, pravi takole: »Ne govôri v svojem srcu: 'Kdo se bo povzpел v nebesa?' To pomeni pripeljal dol Kristusa.

⁷Ali: 'Kdo se bo spustil v podzemlje?' To pomeni pripeljal Kristusa nazaj od mrtvih.«

⁸Kaj torej pravi? »Blizu tebe je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu;« namreč beseda vere, ki jo oznanjamo.

⁹Zakaj če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod, in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen.

¹⁰S srcem namreč verujemo, da bi prišli do opravičenja, z usti pa izpovedujemo vero, da bi prišli do zveličanja.

¹¹Saj pravi Sveto pismo: »Kdorkoli vanj veruje, ne bo osramočen.«

¹²Ni namreč razločka med Judom in Grkom, zakaj isti je Gospod vseh, bogat za vse, ki ga kličejo.

¹³In res: »Kdorkoli bo klical Gospodovo ime, bo zveličan.«

¹⁴Toda kako naj ga kličejo, če niso verovali vanj? In kako naj verujejo, če niso slišali o njem? In kako naj slišijo o njem, če ni oznanjevalca?

¹⁵In kako naj oznanjajo, če niso bili poslani? Kakor je pisano: »Kako lepe so noge tistih, ki prinašajo veselo oznanilo o dobrem!«

¹⁶Toda evangeliju niso bili vsi poslušni. Izaija namreč pravi: »Gospod, kdo je veroval našemu oznanjevanju?«

¹⁷Potemtakem je vera iz oznanjevanja, oznanjevanje pa posredovanje Kristusove besede.

¹⁸Sprašujem: mar niso slišali? O, pač! »Njihov glas se je razlegel po vsej zemlji in njihove besede do skrajnih mejá sveta.«

¹⁹Vendar sprašujem: morda Izrael ni razumel? Mojzes je prvi, ki pravi: »Storil bom, da boste ljubosumni na narod, ki ni narod, da se boste jezili na nerazumno ljudstvo.«

²⁰Izaija si celo upa reči: »Našli so me tisti, ki me niso iskali, razodel sem se njim, ki niso spraševali po meni.«

²¹O Izraelu pravi: »Ves dan sem stegoval svoje roke proti neposlušnemu in upornemu ljudstvu.«

Rimljanom 11

Izraelov ostanek

¹Vprašam torej: je mar Bog zavrgel svoje ljudstvo? Nikakor! Saj sem tudi jaz Izraelec, Abrahamov potomec, iz Bénjaminovega rodu.

²Bog ni zavrgel svojega ljudstva, ki si ga je bil izvolil od vsega začetka. Ali mar ne veste, kaj pravi Sveto pismo na tistem mestu, kjer Elíja kliče Boga proti Izraelu?

³»Gospod, pobili so tvoje preroke; razkopali so tvoje oltarje, jaz sem edini ostal in še meni strežejo po življenju.«

⁴Toda kaj mu odgovori božji glas? »Prihranil sem si sedem tisoč mož, ki niso upognili kolen pred Báalom.«

⁵Prav tako se je tudi v sedanjem času rešil ostanek, ki je bil odbran po milosti.

⁶Če pa je bil odbran po milosti, ni bil po delih, sicer milost ne bi bila več milost.

⁷Kaj naj rečemo? Izrael ni dobil tega, kar je iskal, pač pa so to dobili izvoljenci. Vsi drugi pa so se zakrknili,

⁸kakor je pisano: »Bog jim je dal duha omrtvelosti: oči, da ne vidijo, ter ušesa, da ne slišijo, in to vse do današnjega dne.«

⁹David pa pravi: »Njihova miza naj se jim sprevrže v past in zanko, v spotaknjenje in v povračilo,

¹⁰oči naj jim otemniijo, da ne bodo videli, in njihov hrbet za zmeraj upogni!«

Rešitev poganov

¹¹Sprašujem torej: So se mar spotaknili tako, da so obležali za zmeraj? Nikakor ne! Vendar je zaradi njihovega padca odrešenje prešlo k poganom, da bi zbudilo njihovo ljubosumnost.

¹²Če pa je njihov padec postal bogastvo za svet in njihovo pomanjšanje bogastvo za pogane, kaj bo šele prineslo njihovo polnoštevilno spreobrnjenje!

¹³Vam, poganom, pa pravim: Kolikor sem apostol za pogane, častno spolnjujem svojo službo v upanju,

¹⁴da zbudim tekmovalnost svojih rojakov in rešim vsaj nekatere izmed njih.

¹⁵Zakaj če je njihovo zavrženje postalo sprava za svet, kaj bo šele njihovo ponovno sprejetje? Mar ne prehod od smrti k življenju?

¹⁶Če je kvas svét, bo sveto tudi testo; in če je korenina svéta, bodo svete tudi veje.

- ¹⁷Če pa so bile nekatere veje odlomljene in si bil ti, divja oljka, vcepljen na njihovo mesto in začel iz korenin črpati sočnost oljke,
- ¹⁸se ne prevzemaj na račun vej. Če pa se prevzemaš, vedi, da ne nosiš ti korenine, pač pa korenina nosi tebe.
- ¹⁹Gotovo boš rekel: »Veje so bile odlomljene zato, da bi bil jaz vcepljen.«
- ²⁰Pravilno: odlomljene so bile zaradi nevere, ti pa stojiš zaradi vere. Zato se ne prepuščaj domišljavosti, ampak se boj!
- ²¹Če namreč Bog ni prizanesel naravnim vejam, tudi tebi ne bo prizanesel.
- ²²Poglej torej, kako je Bog dober in strog: strog do tistih, ki so padli, dober pa do tebe, če ostaneš zvest božji dobroti, sicer boš tudi ti odsekan.
- ²³Pa tudi oni bodo vcepljeni, če ne bodo vztrajali v svoji neveri, saj ima Bog moč, da jih ponovno vcepi.
- ²⁴Če si bil torej ti odsekan z divje oljke, kateri si po naravi pripadal, in bil proti naravi vcepljen v žlahtno oljko, koliko bolj bodo ti, ki so iste narave, vcepljeni na lastno oljko!

Izraelovo spreobrnjenje

- ²⁵Nočem namreč, bratje, da bi ne vedeli te skrivnosti, da se ne bi imeli za pametne: del Izraela se je zakrknil, dokler ne pristopijo k veri množice poganov.
- ²⁶In tako bo rešen ves Izrael, kakor je pisano: »S Síona bo prišel rešitelj, odvrnil bo brezbožnost od Jakoba;
- ²⁷to bo moja zaveza z njimi, ko bom odvzel njihove grehe.«
- ²⁸Glede na evangelij so sovražniki, in to v vaš prid, glede na izvolitev pa jih Bog ljubi zaradi očetov;
- ²⁹zakaj Bog se ne kesa svojih darov in svoje izvolitve.
- ³⁰Kakor ste bili namreč vi nekoč Bogu neposlušni, sedaj pa ste zaradi njihove neposlušnosti dosegli usmiljenje,

³¹tako so sedaj tudi ti zaradi usmiljenja, ki ste ga bili deležni, postali neposlušni, da bi tudi oni prišli do usmiljenja.

³²Bog je namreč vse uklenil v nepokorščino, da bi vsem izkazal usmiljenje.

³³O globočina bogastva in modrosti in vednosti v Bogu! Kako nedoumljivi so njegovi sklepi in neizsledna njegova pota!

³⁴»Kdo je namreč spoznal Gospodovo misel? Ali kdo mu je bil za svetovalca?

³⁵Ali mu je kdo prej kaj dal, da bi moral dobiti povračilo?«

³⁶Zakaj iz njega, po njem in zanj je vse: njemu slava na veke! Amen.

Rimljanom 12

Novo življenje v Kristusu

¹Ker je torej Bog tako usmiljen, vas rotim, bratje: darujte svoja telesa v živo, sveto in Bogu všečno daritev! Tako bo vaše bogoslužje duhovno.

²In nikar se ne prilagajajte miselnosti tega sveta, ampak se tako preobrazujte, da boste prenavljali svojega duha. Tako boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno.

³Sicer pa naročam v imenu milosti, ki mi je dana, vsakomur izmed vas: ne dajajte na svojo pamet več, kot je treba dati, ampak samo toliko, kolikor je razumno; vsak pač po deležu vere, ki mu ga je Bog dal.

⁴Kajti kakor imamo v enem telesu mnogo udov, ti udje pa nimajo vsi iste vloge,

⁵tako smo tudi mi, čeprav nas je več, eno telo v Kristusu, posamezni pa smo si udje med seboj.

⁶Imamo različne darove, pač po milosti, ki nam je bila dana. Če ima kdo dar preroštva, naj ga uporablja v skladu z vero.

⁷Kdor ima dar slúženja, naj ga uporablja za slúženje. Kdor ima dar učenja, naj uči.

⁸Kdor ima dar spodbujanja, naj spodbuja. Kdor daje, naj daje širokosrčno. Kdor je predstojnik, naj ga odlikuje vestnost. Kdor se posveča dobrodelnosti, naj to dela z veseljem.

Pravila krščanskega življenja

⁹Ljubezen naj bo brez hinavščine. Odklanjajte zlo, oklepajte pa se dobrega.

¹⁰Drug drugega ljubíte z bratovsko ljubeznijo. Tekmujte v medsebojnem spoštovanju.

¹¹Ne popuščajte v vnemi, temveč bodite goreči v duhu, služíte Gospodu.

¹²Veselite se v upanju, potrpite v stiski, vztrajajte v molitvi,

¹³pomagajte svetim v potrebi, gojite gostoljubje.

¹⁴Blagoslavlajte tiste, ki vas preganjajo, blagoslavlajte jih in ne preklinjajte.

¹⁵Veselite se s tistimi, ki se veselijo, in jokajte s tistimi, ki jočejo.

¹⁶Drug do drugega gojite ista čustva, ne hrepenite po visokih stvareh, marveč se prilagajajte skromnim. Ne imejte se v svojih očeh za pametne.

¹⁷Nikomur ne vračajte hudega s hudim. Pred vsemi ljudmi skušajte delati dobro.

¹⁸Če je mogoče, kolikor je odvisno od vas, živite v miru z vsemi ljudmi.

¹⁹Ne obračunavajte na svojo roko, predragi, ampak prepuščajte obračun božji jezi, saj je pisano: »Meni gre maščevanje, jaz bom povrnil,« pravi Gospod.

²⁰Nasprotno: »Če je tvoj sovražnik lačen, mu daj jesti; če je žejen, mu daj piti; če boš namreč delal tako, mu boš sipal na glavo žarečega oglja.«

²¹Ne daj se premagati hudemu, temveč premagaj húdo z dobrim.

Rimljanom 13

Poslušnost oblastem

¹Vsak naj se podreja oblastem, ki so nad njim. Ni je namreč oblasti, ki ne bi bila od Boga. In te, ki so, so postavljene od Boga.

²Kdor se torej upira oblasti, se upira redu, ki ga je določil Bog. Tisti, ki se upirajo, pa si bodo nakopali obsodbo.

³Oblastnikov se namreč ni treba bati, kadar delamo dobro, ampak kadar delamo húdo. Hočeš, da ne bi imel strahu pred oblastjo? Delaj dobro, pa boš imel od nje priznanje.

⁴Oblast je namreč božja služabnica tebi v dobro. Če pa delaš húdo, se boj! Ne nósi namreč meča zastonj; božja služabnica je, da pravično kaznuje tistega, ki počenja húdo.

⁵Zato se je treba pokoravati, in sicer ne samo iz strahu pred kaznijo, marveč tudi zaradi vesti.

⁶Saj tudi davke plačujete zato, ker so tisti, ki jih izterjavajo, božji izvrševalci.

⁷Dajte vsem, kar jim gre: davek, komur davek, pristojbino, komur pristojbina, strah, komur strah, čast, komur čast.

Ljubezen kot spolnitev postave

⁸Ne bodite nikomur dolžniki, razen če gre za bratovsko ljubezen; kdor namreč ljubi bližnjega, je izpolnil postavo.

⁹Zakaj zapovedi »Ne prešuštuj, Ne ubijaj, Ne kradi, Ne požéli,« pa tudi vse druge zapovedi so obsežene v besedi: »Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.«

¹⁰Ljubezen bližnjemu ne prizadeva hudega; ljubezen je torej spolnitev postave.

Kristusov dan se bliža

¹¹Prepoznavajte čas, v katerem smo. Ura je že, da se zbudite iz spanja, zdaj je naše zveličanje bliže kakor takrat, ko smo vero sprejeli.

¹²Noč se je pomaknila naprej in dan se je približal. Odvrzimo torej dela teme in nadenímo si orožje luči.

¹³Živimo pošteno, kakor se v dnevni svetlobi spodobi: ne v požrešnosti in v popivanju, ne v nečistosti in v razuzdanosti, ne v prepirljivosti in v nevoščljivosti.

¹⁴Pač pa si oblecite Gospoda Jezusa Kristusa in ne skrbite za svoje telo, s tem da strežete njegovim strastem.

Rimljanom 14

Ne sodíte svojih bratov

¹Slabotnega v veri sprejemajte medse, ne da bi presojali njegove pomisleke.

²Nekdo je prepričan, da sme jesti vse; drugi, ki je slaboten, pa jé samo sočivje.

³Kdor jé, naj ne zaničuje tistega, ki ne jé; kdor pa ne jé, naj ne sodi tistega, ki jé, saj ga je Bog sprejel med svoje.

⁴Kdo si ti, da sodiš tujega služabnika? Naj stoji ali pade, to je stvar njegovega gospodarja. Vendar pa bo stal, saj je Gospod dovolj močan, da ga drži pokonci.

⁵Nekdo razločuje med dnevom in dnevom, drugemu pa so vsi dnevi enaki; vsak naj skuša poglobiti svoje osebno prepričanje.

⁶Kdor upošteva dneve, naj jih upošteva za Gospoda. Pa tudi kdor jé, jé za Gospoda, saj je zato hvaležen Bogu. Tudi kdor ne jé, se zdrži jedi za Gospoda in je prav tako hvaležen Bogu.

⁷Zakaj nobeden med nami ne živi zase in nobeden ne umira zase.

⁸Če namreč živimo, živimo za Gospoda; če pa umiramo, umiramo za Gospoda. Naj torej živimo ali umiramo, smo Gospodovi.

⁹Zakaj Kristus je umrl in oživel prav zato, da bi gospodoval mrtvim in živim.

¹⁰In ti, zakaj sodiš svojega brata? Ali pa ti, zakaj zaničuješ svojega brata? Saj bomo vendar vsi stopili pred božji sodni stol.

¹¹Zakaj pisano je: »Kakor je res, da živim, pravi Gospod, se bo pred mano upognilo vsako koleno in vsak jezik bo slavil Boga.«

¹²Potemtakem bo vsak izmed nas dajal Bogu račun o sebi.

Ne bodite v spotiko bratom

¹³Zatorej nehamo soditi drug drugega. Rajši pazíte na to, da ne boste bratu v spotiko ali v pohujšanje.

¹⁴Vem in sem prepričan v Gospodu Jezusu, da ni nič sólo na sebi nečisto; a če kdo misli, da je kaj nečisto, je zanj nečisto.

¹⁵Če je torej tvoj brat vznemirjen zaradi tega, kar ješ, ne ravnaš več v skladu z ljubeznijo. Nikar ne pogublaj s svojo jedjo človeka, za katerega je Kristus umrl!

¹⁶Naj se torej nikakor ne jemlje čast dobrini, ki vam je dana.

¹⁷Zakaj božje kraljestvo ni jed in pijača, marveč pravičnost, mir in veselje v Svetem Duhu.

¹⁸Kdor namreč s tem služi Kristusu, je všeč Bogu in spoštovan pri ljudeh.

¹⁹Prizadevajmo si torej za to, kar je v prid míru in medsebojni spodbudi.

²⁰Nikar ne razdiraj božjega dela zaradi jedi! Vse stvari so sicer čiste, vendar pa je slabo za človeka, če z jedjo koga pohujšuje.

²¹Zato je dobro ne jesti mesa niti piti vina niti delati karkoli, ob čemer se utegne tvoj brat pohujšati.

²²Prepričanje, ki ga imaš iz vere glede jedi, ohrani zase pred Bogom. Blagor tistemu, ki ne obsoja sam sebe v tem, za kar se je odločil.

²³Kdor pa jé v dvomu, je obsojen, če jé, ker tega ne dela iz prepričanja. Karkoli pa ne izvira iz prepričanja, je greh.

Rimljanom 15

Skušajte ugoditi svojim bližnjim, ne sebi

¹Mi, ki smo močni, smo dolžni prenašati slabosti šibkih, ne pa iskati lastno ugodje.

²Vsak izmed nas naj skuša ugoditi bližnjemu, in sicer v njegovo dobro in njegovo spodbudo.

³Saj tudi Kristus ni iskal lastnega ugodja, ampak kakor je pisano: »Sramotenje tistih, ki te sramotijo, me je prizadelo.«

⁴Karkoli je bilo namreč napisano pred nami, je bilo napisano v naše poučenje, da bi oprti na potrpežljivost in na tolažbo, ki jo daje Sveto pismo, zdržali v upanju.

⁵Bog, vir potrpežljivosti in tolažbe, pa vam daj, da bi bili med seboj istih misli, kakor hoče Jezus Kristus, in

⁶da bi z enim srcem in kakor iz enih ust slavili Boga in Očeta našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Evangelij je za Jude in za pogane

⁷Zato sprejemajte drug drugega, kakor je tudi Kristus sprejel vas, Bogu v slavo.

⁸Pravim namreč, da je Kristus postal služabnik obreze, da bi dokazal božjo verodostojnost ter uresničil obljube, dane očakom,

⁹medtem ko narodi slavijo Boga, ker se jih je usmilil. Kakor je pisano: »Zato te bom slavil med narodi in pel v čast tvojemu imenu.«

¹⁰In še pravi Sveto pismo: »Veselite se, narodi, skupaj z njegovim ljudstvom!«

¹¹In še: »Hvalíte Gospoda, vsi narodi, in slavijo naj ga vsa ljudstva!«

¹²In Izaija še pravi: »Pognala bo Jésejeva korenina, on, ki prihaja vladat narodom: narodi bodo upali vanj.«

¹³Bog upanja pa naj napolni vaše verovanje z vsem veseljem in mirom, da bi bili v môči Svetega Duha polni upanja.

Pavlovo apostolsko poslanstvo

¹⁴Sicer pa sem glede vas tudi sam prepričan, bratje moji, da ste tudi sami od sebe polni dobrote, napolnjeni z vsakršnim znanjem, sposobni, da se tudi medsebojno svarite.

¹⁵Vendar sem vam mestoma napisal nekoliko drznejše, da bi vas spomnil na to, kar že veste; to pa v môči milosti, ki mi jo je dal Bog.

¹⁶Po njej sem služabnik Kristusa Jezusa med pogani in opravljam sveto službo za božji evangelij, da bi tako pogani postali Bogu prijetna daritev, posvečena v Svetem Duhu.

¹⁷Kar torej zadeva božjo stvar, se smem ponašati v Kristusu Jezusu.

¹⁸Saj si tudi ne bi upal govoriti o stvareh, ki jih ne bi bil Kristus naredil po meni, da bi bili pogani poslušni, in sicer z besedo in z dejanjem,

¹⁹z močjo znamenj in čudežev, z močjo božjega Duha. Vse od Jeruzalema tja do Ilírika sem v velikem krogu oznanjal Kristusov evangelij.

²⁰Vendar je zame stvar časti, da pridigam evangelij tam, kjer Kristus še ni bil znan, da ne bi zidal na tujem temelju,

²¹temveč kakor je pisano: »Videli ga bodo tisti, ki jim ni bil oznanjen, in razumeli bodo tisti, ki niso slišali o njem.«

Pavlov načrt, da obiše Rim

²²Zaradi tega mi je bilo večkrat preprečeno, da bi prišel k vam.

²³Sedaj pa v teh krajih nimam več dela in si že nekaj let želim priti k vam,

²⁴ko bom potoval v Španijo. Upam namreč, da vas bom spotoma videl in da mi boste pomagali iti tja, potem ko se bom nekoliko naužil vaše družbe.

²⁵Sedaj pa odhajam v Jeruzalem, da bi služil svetim.

²⁶Makedonija in Ahája sta namreč sklenili napraviti nabirko za uboge med svetimi v Jeruzalemu.

²⁷To sta sklenili, ker sta njihovi dolžnici. Zakaj če so pogani postali deležni njihovih duhovnih dobrin, so jim dolžni pomagati tudi v njihovih telesnih potrebah.

²⁸Ko bom torej to opravil in jim v redu izročil to darilo, bom mimo vas šel v Španijo.

²⁹In ko bom prišel k vam, vem, da bom prišel v polnosti Kristusovega blagoslova.

³⁰Pri našem Gospodu Jezusu Kristusu in pri ljubezni Duha pa vas opominjam, bratje, da se bojujete z mano v svojih molitvah. Prosíte Boga zame,

³¹da bi bil rešen nevernikov v Judeji in bi sveti v Jeruzalemu radi sprejeli mojo podporo,

³²tako da bi veselo prišel k vam in se odpočil med vami, če bo Bog dal.

³³Bog miru naj bo z vami vsemi. Amen.

Rimljanom 16

Osebni pozdravi

¹Priporočam vam našo sestro Fójbo, ki je diakonísa v Cerkvi v Kenhréjah:

²sprejmite jo v Gospodu, kakor se spodobi svetim, in ji stojte ob strani v vsem, kar bi potrebovala od vas, saj je bila tudi ona v pomoč mnogim in tudi meni.

³Pozdravite Prísko in Akvila, moja sodelavca v Jezusu Kristusu,

⁴ki sta tvegala glavo, da bi mi rešila življenje. Hvaležen sem jima ne samo jaz, ampak tudi vse Cerkve med pogani.

⁵Pozdravite tudi skupnost, ki se zbira v njuni hiši. Pozdravite mojega dragega Epájneto, prvega, ki ga je dala Azija Kristusu.

⁶Pozdravite Marijo, ki se je zelo trudila za vas.

⁷Pozdravite Andrónika in Júnija, moja rojaka in sojetnika, odlična apostola, ki sta bila že pred mano v Kristusu.

⁸Pozdravite Ampliáta, ki mi je drag v Gospodu.

⁹Pozdravite Urbána, našega sodelavca v Kristusu, in mojega dragega Stáhija.

¹⁰Pozdravite Apéla, ki se je izkazal v Kristusu. Pozdravite Aristobúlove domače.

¹¹Pozdravite mojega rojaka Heródiona. Pozdravite tiste člane Narcísove hiše, ki so v Gospodu.

¹²Pozdravite Trífajno in Trifózo, ki se trudita v Gospodu. Pozdravite drago Pêrsido, ki se je veliko trudila v Gospodu.

¹³Pozdravite Rúfa, izvoljenca v Gospodu, in njegovo mater, ki je tudi moja.

¹⁴Pozdravite Asínkrita, Flégona, Hêrmesa, Patrobája, Hermája in brate, ki so z njimi.

¹⁵Pozdravite Filológa in Júlijo, Neréja in njegovo sestro, Olimpája in vse svete, ki so z njimi.

¹⁶Pozdravite se med seboj s svetim poljubom. Pozdravljajo vas vse Kristusove Cerkve.

¹⁷Opominjam pa vas, bratje, varujte se tistih, ki delajo razprtije in stavlajo ovire nauku, v katerem ste bili poučeni: izogibajte se jih!

¹⁸Zakaj taki ne služijo našemu Gospodu Kristusu, ampak lastnemu trebuhu, in s privzdignjenim in priliznjenim govorjenjem varajo srca preprostih.

¹⁹Glas o vaši poslušnosti je prodril povsod. Veselim se vas torej, obenem pa hočem, da si pametno prizadevate za dobro in da ste nedovzetni za zlo.

²⁰Bog miru pa bo prav kmalu strl satana pod vašimi nogami. Milost našega Gospoda naj bo z vami!

²¹Pozdravlja vas moj sodelavec Timótej in moji rojaki Lúkij, Jázon ter Sozípater.

²²Pozdravljam vas v Gospodu jaz, Têrtij, ki sem napisal to pismo.

²³Pozdravlja vas Gaj, pri katerem uživam gostoljubje jaz in celotna skupnost. Pozdravlja vas mestni blagajnik Erást ter brat Kvart.

²⁴[Milost našega Gospoda Jezusa Kristusa z vami vsemi. Amen.]

Hvalnica

²⁵Njemu pa, ki vas more po mojem evangeliju in po oznanjevanju Jezusa Kristusa utrditi v veri – v skladu z razodetjem skrivnosti, ki je bila zamolčana skozi večne čase,

²⁶a je bila zdaj razodeta in je po ukazu večnega Boga oznanjena v preroških pisanjih vsem narodom, da bi bili poslušni veri –

²⁷Bogu, ki je edini moder, po Jezusu Kristusu slava na veke. Amen.

1. Korinčanom

1. Korinčanom 1

Pozdrav in zahvala

- ¹Pavel, po božji volji poklican apostol Kristusa Jezusa, in brat Sostén
- ²božji Cerkvi v Korintu. Vam, ki ste posvečeni v Kristusu Jezusu in poklicani k svetosti z vsemi, ki kličejo ime našega Gospoda Jezusa Kristusa kjer si bodi, na svojem ali našem kraju:
- ³milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa.
- ⁴Vedno se za vas zahvaljujem svojemu Bogu za božjo milost, ki vam je bila dana v Kristusu Jezusu.
- ⁵V njem ste vsestransko obogateli v vsej besedi in v vsem spoznanju.
- ⁶Pričevanje o Kristusu se je namreč med vami utrdilo,
- ⁷tako da ne pogrešate nobenega daru milosti, ko pričakujete razodetje našega Gospoda Jezusa Kristusa.
- ⁸Ta vas bo tudi do konca utrdil, da boste brez krivde na dan našega Gospoda Jezusa Kristusa.
- ⁹Zvest je Bog, ki vas je poklical v občestvo s svojim Sinom Jezusom Kristusom, našim Gospodom.

Razprtije v Cerkvi

- ¹⁰Bratje, kljub temu vas opominjam v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa: v govorjenju bodite vsi enih misli in naj ne bo med vami razprtij! Med seboj bodite povezani v istem duhu in istem mišljenju!
- ¹¹Hlóini domači so mi namreč sporočili o vas, bratje moji, da se prepirate.
- ¹²V mislih imam, da ta ali oni izmed vas govori: »Jaz sem Pavlov, jaz Apólov, jaz Kéfov, jaz pa Kristusov.«
- ¹³Mar je Kristus razdeljen? Mar je bil Pavel križan za vas? Mar ste bili krščeni v Pavlovo ime?

¹⁴Hvala Bogu, da nisem krstil nobenega izmed vas, razen Krísipa in Gaja.

¹⁵Tako nihče ne more reči, da ste bili krščeni v moje ime.

¹⁶Pač, krstil sem tudi Stefanájevo družino. Sicer pa ne vem, da bi bil še koga drugega krstil.

¹⁷Kristus me namreč ni poslal krščevat, ampak oznanjat evangelij, in sicer brez govorniške spretnosti, da Kristusov križ ne bi zgubil svoje moči.

Kristus je božja moč in modrost

¹⁸Beseda o križu je namreč za tiste, ki so na poti pogubljenja, nespamet; nam, ki smo na poti zveličanja, pa božja moč.

¹⁹Pisano je: »Uničil bom modrost modrih in spodnesel razumnost razumnih.«

²⁰Kje je modrijan, kje je pismouk, kje je učenjak tega sveta? Mar ni Bog modrosti tega sveta obrnil v nespamet?

²¹Ker pač svet s svojo modrostjo ni spoznal Boga v njegovi modrosti, je Bog sklenil rešiti tiste, ki verujejo, po nespameti oznanila.

²²Judje namreč zahtevajo znamenja, Grki iščejo modrost,

²³mi pa oznanjamo Kristusa, križanega, ki je Judom v spotiko, poganom nespamet.

²⁴Tistim pa, ki so poklicani, Judom in Grkom, oznanjamo Kristusa, božjo moč in božjo modrost.

²⁵Zakaj to, kar je nespametno pri Bogu, je modrejše od ljudi, in kar je pri Bogu slabotno, je močnejše od ljudi.

²⁶Glejte, bratje, kakšni ste bili poklicani! Ni vas veliko modrih v očeh ljudi, ni vas veliko mogočnih, ni vas veliko imenitnih.

²⁷Nasprotno, Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta nespametno, da bi osramotil modre. Tisto, kar je v očeh sveta slabotno, si je Bog izbral, da bi osramotil tisto, kar je močno.

²⁸Bog si je izbral tisto, kar je na svetu preprosto in zaničevano, tisto, kar ni nič, da bi onesposobil tisto, kar je,

²⁹da se pred Bogom ne bi ponašal noben človek.

³⁰Iz njega pa ste vi v Kristusu Jezusu, ki je za nas postal božja modrost, pravičnost, posvečenje in odrešenje,

³¹kakor je zapisano: »Kdor se ponaša, naj se ponaša v Gospodu.«

1. Korinčanom 2

Oznanjevanje križanega Kristusa

¹Bratje, tudi ko sem jaz prišel k vam, nisem prišel zato, da bi vam z izbranimi besedami ali z modrostjo oznanjal božjo skrivnost.

²Sklenil sem, da med vami ne bom vedel za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer za križanega.

³K vam sem prišel slaboten, v strahu in velikem trepetu.

⁴Nisem govoril in nisem oznanjal s prepričevalnimi besedami modrosti, temveč sta se izkazala Duh in moč,

⁵da vaša vera ne bi temeljila na človeški modrosti, ampak na božji môči.

Razodetje je od božjega Duha

⁶In vendar oznanjamo modrost med zreliimi; pa ne modrosti tega sveta, tudi ne modrosti voditeljev tega sveta. Ti so minljivi.

⁷Oznanjamo pa skrivnostno božjo modrost, tisto prikrito, ki jo je Bog pred vekom vnaprej določil za naše zveličanje.

⁸Te ni spoznal noben mogočnik tega sveta. Zakaj ko bi jo bili spoznali, Gospoda veličastva pač ne bi križali.

⁹Nasprotno, zapisano je: »Česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo,«

¹⁰to nam je Bog razodel po Duhu. Duh namreč preiskuje vse, celo božje globine.

¹¹Kdo izmed ljudi pa vé, kaj je v človeku? Mar ne človekov Duh, ki je v njem? Tako tudi to, kar je v Bogu, pozna samo božji Duh.

¹²Mi pa nismo prejeli posvetnega duha, temveč Duha, ki je iz Boga, da bi spoznali to, kar nam je Bog milostno podaril.

¹³To tudi oznanjamo, pa ne z besedami, kakršne uči človeška modrost, ampak kakršne uči Duh, tako da duhovno razlagamo z duhovno govorico.

¹⁴Posvetni človek pa ne sprejema tega, kar prihaja iz božjega Duha. Zanj je to nespamet in tega ne more razumeti, ker se to presoja duhovno.

¹⁵Duhovni človek pa presoja vse, le njega ne presoja nihče.

¹⁶»Kdo je spoznal Gospodovo misel? Kdo bo njega učil?« Mi pa imamo Kristusovo misel!

1. Korinčanom 3

Sodelavec za Boga

¹Bratje, nisem vam mogel govoriti kot duhovnim, ampak kot zgolj čutnim bitjem, kot nedoraslim v Kristusu.

²Mleka sem vam dal piti, ne jedi, saj jè še niste zmogli. Pa tudi zdaj jè še ne zmorete.

³Še ste namreč zgolj čutni. Mar niste še vedno zgolj čutni in živite po človeško, dokler sta med vami nevoščljivost in prepir?

⁴Ali ne ravnate po človeško, če kdo pravi »Jaz sem Pavlov,« drug pa »Jaz sem Apólov.«

⁵Kaj je vendar Apólo? Kaj je Pavel? Služabnika sta, po katerih ste prejeli vero, in sicer kakor je komu dal Gospod.

⁶Jaz sem sadil, Apólo je zalival, Bog pa je dajal rast,

⁷tako da ni nič tisti, ki sadi, in nič tisti, ki zaliva, ampak tisti, ki daje rast, Bog.

⁸Kdor sadi in kdor zaliva, sta eno. Vsak bo prejel svoje plačilo po lastnem prizadevanju.

⁹Božja sodelavca sva, vi pa ste božja njiva in božja zgradba.

- ¹⁰Po božji milosti, ki mi je bila dana, sem kot moder stavbenik položil temelj, drug pa zida naprej. Vsak pa naj gleda, kako zida naprej.
- ¹¹Drugega temelja namreč nihče ne more položiti razen tistega, ki je že položen, in ta je Jezus Kristus.
- ¹²Naj kdo na ta temelj zida zlato, srebro, dragocene kamne, les, seno ali slamo,
- ¹³delo vsakega bo postalo vidno! Razkril ga bo namreč tisti dan, ker se bo razodel z ognjem, in ogenj bo preskusil, kakšno je delo tega ali onega.
- ¹⁴Tisti, čigar delo bo zdržalo, bo prejel plačilo;
- ¹⁵tisti pa, katerega delo bo zgorelo, bo trpel škodo. Sam se bo sicer rešil, vendar kakor bi šel skozi ogenj.
- ¹⁶Mar ne veste, da ste božji tempelj in da božji Duh prebiva v vas?
- ¹⁷Če pa kdo božji tempelj podira, bo Bog njega uničil. Božji tempelj je namreč svet, in to ste vi.
- ¹⁸Nihče naj se ne vara! Če kdo izmed vas misli, da je moder na tem svetu, naj postane nespameten, da bo moder,
- ¹⁹zakaj modrost tega sveta je v božjih očeh nespamet. Zapisano je namreč: »Modre ujame v njihovo lastno zvijačnost,«
- ²⁰in zopet: »Gospod vé, da so misli modrih prazne.«
- ²¹Zato naj se nihče ne ponaša s tem ali onim človekom! Vse je namreč vaše:
- ²²Pavel, Apólo, Kéfa, svet, življenje in smrt, sedanost in prihodnost. Vse je vaše,
- ²³vi Kristusovi, Kristus pa božji.

1. Korinčanom 4

Poslanstvo apostolov

- ¹Imejte nas torej za Kristusove služabnike, za oskrbnike božjih skrivnosti.
- ²Seveda pa se od oskrbnikov zahteva, da so zvesti.

³Meni je malo mar, če o meni sodite vi ali kakšno človeško sodišče, pa tudi jaz o sebi ne sodim.

⁴Ne zavedam se sicer nobene krivde, vendar zato še nisem opravičen. Moj sodnik je namreč Gospod.

⁵Zato ničesar ne sodíte prezgodaj, dokler ne pride Gospod. On bo osvetlil, kar je skrito v temi. Razodel bo misli src. Tedaj bo vsak prejel od Boga priznanje, ki mu gre.

⁶Bratje, to sem pa obrnil nase in na Apóla, in sicer zaradi vas, da bi se na nama naučili, kaj pomeni pregovor: »Ne prek tega, kar je napisano!« Nihče med vami naj se ne napihuje v prid enega proti drugemu.

⁷Kdo ti namreč more dati prednost? Kaj imaš, česar bi ne bil prejel? Kaj se ponašaš, kakor bi ne bil prejel, če si pa prejel?

⁸Vi ste že nasičeni, vi ste že obogateli. Brez nas ste zakraljevali. O, da bi bili res zakraljevali, tako bi tudi mi z vami prišli do kraljevanja.

⁹Občutek imam namreč, da je Bog nas apostole postavil na zadnje mesto, kakor da smo obsojeni na smrt, kakor da smo postali igralci, ki zabavajo svet, angele in ljudi.

¹⁰Mi smo zaradi Kristusa nespametni, vi pa v Kristusu pametni. Mi slabotni, vi močni. Vi slavni, mi zaničevani.

¹¹Prav do tega trenutka smo lačni in žejni, revno oblečeni smo, tepejo nas, iz kraja v kraj begamo,

¹²trudni smo, ker delamo z lastnimi rokami. Kadar nas sramotijo, blagoslavljam, kadar nas preganjajo, prenašamo,

¹³kadar nas preklinjajo, odgovarjamo blágo. Postali smo kakor smeti sveta, kakor odpadki vseh, do tega trenutka.

¹⁴Tega vam ne pišem zato, da bi vas sramotil, marveč da bi vas kot svoje ljube otroke posvaril.

¹⁵Čeprav bi namreč imeli na tisoče vzgojiteljev v Kristusu, vendar nimate mnogo očetov. V Kristusu Jezusu sem vas namreč po evangeliju rodil jaz.

¹⁶Prosim vas torej, posnemajte me.

¹⁷Tudi Timóteja, svojega dragega zvestega sina v Gospodu, vam zato pošiljam. On vam bo priklical v spomin moja pota v Kristusu Jezusu, ki jih učim povsod po vseh Cerkvah.

¹⁸Ker pa so nekateri mislili, da me k vam ne bo, so postali prevzetni.

¹⁹Pa bom prav kmalu prišel, če bo Gospod hotel, in bom pozvedel ne le, kaj ti prevzetneži govorijo, ampak kaj zmorejo.

²⁰Božje kraljestvo namreč ni v besedi, temveč v dejanju.

²¹Kaj vam je po volji? Naj pridem k vam s palico ali z ljubeznijo in krotkim srcem?

1. Korinčanom 5

¹Slišim o nečistosti med vami, in sicer o taki, kakršne niti med pogani ni, tako da nekdo živi z ženo svojega očeta.

²Vi se pa celo bahate, namesto da bi bili žalostni in bi tistega, ki to grdobijo počne, pognali iz svoje srede.

³Res sem telesno odsoten, toda v duhu sem navzoč. Zato sem – kakor če bi bil pri vas – v imenu našega Gospoda Jezusa že sklenil: ko bomo zbrani

⁴vi in moj duh, bom tega, ki to počne, v môči našega Gospoda Jezusa

⁵izročil satanu v telesno pogubo, da bi se njegova duša rešila na Gospodov dan.

⁶Ni lepo, da se ponašate. Mar ne veste, da ščepec kvasu prekvasi vse testo!

⁷Postrgajte stari kvas, da boste novo testo, saj ste opresni. Kristus, naše velikonočno jagnje, je namreč darovan.

⁸Praznujmo, pa ne s starim kvasom hudobije in malopridnosti, ampak z opresniki čistosti in resnice.

⁹Pisal sem vam v pismu: »Ne družite se z nečistniki.«

¹⁰Pa nisem mislil na nečistnike tega sveta ali na lakomnike in roparje in na malikovalce na splošno, ker bi sicer morali vi oditi s tega sveta.

¹¹Sedaj pa vam pišem: ne družite se s takim, ki se ima za brata, pa je nečistnik ali lakomnik ali malikovalec ali obrekljivec ali pijanec ali ropar. S takim niti ne jejte skupaj!

¹²Sicer pa, čemú naj bi jaz sodil tiste, ki so zunaj? Mar ne sodite tudi vi le tiste, ki so znotraj?

¹³One zunaj bo sodil Bog. »Izločite hudobneža iz svoje srede!«

1. Korinčanom 6

Pravdanje pred poganskimi sodniki

¹Kako si upa kdo izmed vas, ki ima tožbo zoper drugega, iskati pravico pred nepravičnimi in ne pred svetimi?

²Mar ne veste, da bodo svet sodili sveti? In če boste vi sodili svet, ste mar nevredni, da bi bili sodniki v majhnih rečeh?

³Ali ne veste, da bomo sodili angele, pa ne bi vsakdanjih reči?

⁴Kako da v pravadah o vsakdanjih rečeh postavljate za sodnike take, ki v Cerkvi nimajo ugleda?

⁵Povem vam, da vas je lahko sram. Potemtakem med vami ni nobenega modrega, ki bi mogel razsojati med svojimi brati.

⁶Pa se pravda celo brat z bratom, in še pred neverniki!

⁷Sploh je za vas sramotno že to, da se pravdate. Zakaj krivice raje ne prenašate? Zakaj si raje ne pustite jemati?

⁸Ne, vi sami delate krivico in kradete, in sicer takim, ki so vaši bratje.

⁹Ali ne veste, da krivičniki ne bodo deležni božjega kraljestva? Ne motíte se! Ne nečistniki ne malikovalci ne prešuštniki ne mehkužneži ne hotníki moških

¹⁰ne tatovi ne lakomniki ne pijanci ne obrekljivci ne roparji ne bodo dediči božjega kraljestva.

¹¹In taki ste bili nekateri. Toda umili ste se, se posvetili in opravičenje dosegli v imenu Gospoda Jezusa Kristusa in v Duhu našega Boga.

Slavíte Boga v svojem telesu

¹²»Vse mi je dovoljeno,« toda ni vse koristno! »Vse mi je dovoljeno,« toda jaz se ne bom dal ničemur podvreči!

¹³Jedi so za trebuh in trebuh je za jedi. Bog pa bo oboje storil za nepotrebno. Telo ni za nečistost, ampak za Gospoda, Gospod pa je za telo.

¹⁴Bog je obudil Gospoda in bo s svojo močjo obudil tudi nas.

¹⁵Mar ne veste, da so vaša telesa Kristusovi udje! Ali bom vzel Kristusove ude in iz njih napravil ude za hotnó? Nikakor!

¹⁶Mar ne veste, da tisti, ki se druží s hotnó, postane z njo eno telo! Saj je rečeno: »Dva bosta eno telo.«

¹⁷Kdor pa se z Gospodom druží, je z njim en duh.

¹⁸Bežite pred nečistostjo! Vsak greh, ki ga stori človek, je zunaj telesa; kdor pa nečistuje, greši proti lastnemu telesu.

¹⁹Mar ne veste, da je vaše telo, ki ga imate od Boga, tempelj Svetega Duha, ki je v vas! Ne pripadate sebi,

²⁰saj ste bili odkupljeni za visoko ceno. Zato povelečujte Boga v svojem telesu.

1. Korinčanom 7

Zakon

¹Zdaj pa k vprašanju iz vašega pisma. »Za človeka je dobro, da se ženske ne dotika.«

²Ker pa obstaja nevarnost nečistovanja, naj ima vsak svojo ženo in vsaka naj ima svojega moža.

³Mož naj ženi izpolni dolžnost, prav tako tudi žena možu.

⁴Žena nima oblasti nad svojim telesom, marveč mož, enako pa tudi mož nima oblasti nad svojim telesom, marveč žena.

⁵Ne odtegujta se drug drugemu, razen morda za nekaj časa, in sicer sporazumno, da se bosta posvetila molitvi. Potem pa bodita zopet skupaj, da vaju zaradi vajine zdržnosti ne bi skušal satan.

⁶To pa velja kot privolitev, ni pa ukaz.

⁷Želel pa bi, da bi bili vsi ljudje kakor jaz. Toda vsak ima svoj milostni dar od Boga, eden takó, drugi takó.

⁸Povem pa neporočenim in vdovam, da je zanje dobro, če ostanejo kakor jaz.

⁹Če pa se ne morejo obvladati, naj se poročijo, ker je boljše, da se poročijo, kakor da bi jih žgalo.

¹⁰Zakonskim pa naročam – ne jaz, temveč Gospod – naj se žena ne loči od moža.

¹¹Če pa se že loči, naj ostane neomožena ali naj se z možem spravi. Tudi mož naj žene ne odpušča.

¹²Drugim pravim jaz, ne Gospod: če ima kak brat neverno ženo in je ta voljna živeti z njim, naj jè ne odpušča,

¹³in če ima kakšna žena nevernega moža, pa je ta voljan živeti z njo, naj moža ne odpušča.

¹⁴Neverni mož je namreč posvečen po ženi in neverna žena je posvečena po možu. Sicer bi bili vaši otroci nečisti, tako pa so sveti.

¹⁵Če pa se neverni hoče ločiti, naj se loči. Brat ali sestra v takih primerih nista suženjsko vezana. Bog vas je namreč poklical k miru.

¹⁶Kaj veš, žena, če boš rešila moža, ali kaj veš, mož, če boš rešil ženo.

Življenje po Gospodovih naročilih

¹⁷Sicer pa naj vsak živi tako, kakor mu je odmeril Gospod in kakor je koga poklical Bog. Tako ukazujem po vseh Cerkvah.

¹⁸Kdor je bil poklican obrezan, naj tega ne taji. Kdor je bil poklican neobrezan, naj se ne dá obrezati.

¹⁹Obreza ni nič, tudi neobrezanost ni nič, pač pa spolnjevanje božjih zapovedi.

²⁰Vsak naj ostane v tistem stanu, v katerem je bil poklican.

²¹Si bil suženj, ko si bil poklican? Nič ne maraj za to. Nasprotno, če bi tudi mogel postati svoboden, raje še živi kot suženj.

²²Suženj, ki ga je Gospod poklical, je namreč Gospodov osvobojenec, in prav tako je tisti, ki ga je poklical kot svobodnega, Kristusov suženj.

²³Za visoko ceno ste bili odkupljeni, zato ne bodite sužnji ljudem.

²⁴Bratje, vsak naj ostane pred Bogom v tistem stanu, v katerem je bil poklican.

Poročeni in neporočeni

²⁵Glede deviških nimam Gospodovega naročila, dajem pa nasvet, ker sem prejel milost od Gospoda, da sem vreden zaupanja.

²⁶Mislim, da je to dobro zaradi sedanje stiske, da je torej dobro, če človek živi tako.

²⁷Če si vezan na ženo, ne išči razveze, če nisi vezan na ženo, žene ne išči.

²⁸Pa tudi če se oženiš, ne grešiš; in če se deviška omoži, ne greši, vendar bodo taki morali prenašati hude preskušnje. Jaz pa vam bi rad prizanesel.

²⁹To pa vam povem, bratje, da je čas kratek. Odslej naj bodo tisti, ki imajo žene, kakor da jih ne bi imeli,

³⁰tisti, ki jočejo, kakor da ne bi jokali, veseljaki, kakor da ne bi bili veseli, trgovci, kakor da ne bi imeli lastnine,

³¹in tisti, ki ta svet uživajo, kakor da ga ne bi uživali, zakaj podoba tega sveta je minljiva.

³²Želim pa, da bi bili vi brez skrbi. Kdor ni oženjen, skrbi za to, kar je Gospodovo, kako bi ugajal Gospodu,

- ³³kdor pa je oženjen, skrbi za to, kar je posvetno, kako bi ugajal ženi,
- ³⁴in je razdeljen. Neomožena ali samska skrbi za to, kar je za Gospoda, da bi bila sveta po telesu in po duhu. Tista pa, ki je omožena, skrbi za svetne reči, za to, kako bi ugajala možu.
- ³⁵To pa pravim vam v korist, nikakor ne zato, da bi vam nastavljal zanko, temveč zato, da bi mogli pošteno in nemoteno služiti Gospodu.
- ³⁶Če kdo misli, da bi svoje dekline spravil v sramoto, ko bi se postarala, in se mora za nekaj odločiti, naj stori, kakor se je odločil. Greši ne. Omoži naj se.
- ³⁷Kdor pa je v svojem srcu trden in ga nič ne priganja ter obvlada svojo voljo in je odločen v svojem srcu, da bo za svoje dekline skrbel, bo storil prav.
- ³⁸Kdor torej omoži svoje dekline, stori prav, kdor pa jè ne omoži, stori še bolje.
- ³⁹Žena je vezana, dokler njen mož živi. Če pa mož umrje, je prosta. Naj se omoži, s komer hoče, da se le v Gospodu.
- ⁴⁰Bolj srečna pa bo, če bo ostala takó, po mojem nasvetu. Mislim pa, da imam tudi jaz božjega Duha.

1. Korinčanom 8

Malikom darovano meso

- ¹Glede malikom darovanega mesa! Vemo, da imamo vsi spoznanje. Spoznanje samo napihuje, zida pa ljubezen.
- ²Če kdo misli, da kaj vé, še ni spoznal, kakor bi bilo treba vedeti.
- ³Če pa kdo ljubi Boga, ga tudi Bog pozna.
- ⁴O jedeh, ki so bile darovane malikom, pa vemo to: noben malik ne biva v svetu in noben bog; samo Eden je.
- ⁵Čeprav je veliko tako imenovanih bogov na nebu in na zemlji – in res je veliko bogov in gospodarjev –
- ⁶pa je vendar za nas en Bog, Oče, od katerega je vse, mi pa zanj, in en Gospod Jezus Kristus, po katerem je vse in mi po njem.

⁷Vendar nimajo vsi spoznanja. Nekateri namreč, ki so bili vse do tega trenutka navajeni na malika, jedo meso, kot da bi bilo darovano malikom. In tako se njihova vest omadežuje, ker je pač slabotna.

⁸Toda jed nas ne bo približala Bogu. Če namreč ne jemo, nismo nič slabši, in če jemo, nismo nič boljši.

⁹Pazíte pa, da zavest o vaši svobodi ne bo v spotiko slabotnim!

¹⁰Če namreč kdo opazi tebe, ki imaš spoznanje, kako sediš v malikovalnici za mizo, ali ga ne bo njegova vest zavêdla, da bo jedel, kar je darovano malikom, ker je pač slaboten?

¹¹Tako bo pač zaradi tvojega spoznanja propadel slabotni brat, ki pa je Kristus zanj umrl.

¹²Če tako grešite proti bratom in s tem prizadenete njihovo slabotno vest, grešite proti Kristusu.

¹³Zato pa: če jed pohujša mojega brata, nikoli več ne bom jedel mesa, da ne pohujšam svojega brata.

1. Korinčanom 9

Apostolove pravice

¹Mar nisem svoboden! Mar nisem apostol! Mar nisem videl Jezusa, našega Gospoda! Ali niste vi moje delo v Gospodu?

²Če nisem apostol drugim, sem pa vendar vam! Vi ste namreč pečat mojega apostolstva v Gospodu.

³Moj zagovor pred tistimi, ki me tožijo, je ta:

⁴Ali res nimamo pravice jesti in piti?

⁵Ali nimamo pravice s seboj vzeti žensko kot sestro, kakor drugi apostoli in Gospodovi bratje in Kéfa?

⁶Ali samó jaz in Bárnaba nimava pravice, da bi opustila ročno delo?

⁷Kdo je že kdaj služil vojaščino na svoje stroške? Kdo nasadi vinograd in ne uživa njegovega sadu? Kdo pase čredo in ne uživa mleka od črede?

⁸Govorim po človeško. Mar ne pravi tega tudi postava?

⁹V Mojzesovi postavi namreč piše: »Ne natikaj volu torbe, kadar mane.« Pa je bil Bog res v skrbeh za vole?

¹⁰Mar ne govori prav o nas? Dà, zaradi nas je bilo zapisano, da mora orač orati v upanju in mlatič upati na delež.

¹¹Če smo torej mi vam sejali duhovne dobrine, ali bi bilo preveč, če bi želi vaše zemeljske dobrine?

¹²Če so pri vas drugi deležni te pravice, ali jè nismo toliko bolj mi? Vendar nismo izkoristili te pravice. Nasprotno, vse prenašamo, da le ne bi povzročili kakšne ovire Kristusovemu evangeliju.

¹³Ali ne veste, da tisti, ki skrbijo za bogoslužje, živijo od svetišča in da dobijo delež pri oltarju tisti, ki delajo pri oltarju.

¹⁴Tako je tudi Gospod določil, naj tisti, ki oznanjajo evangelij, živijo od oznanjevanja evangelija.

¹⁵Jaz pa se s tem nisem okoristil. Tudi tega ne pišem zato, da bi take pravice uveljavljal. Raje bi umrl kakor ... No, nihče mi ne bo vzel tega ponosa!

¹⁶Če namreč oznanjam evangelij, nimam pravice, da bi se ponašal, ker mi je naložena dolžnost. Zakaj gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal.

¹⁷Ko bi namreč to delal na lastno pobudo, bi imel pravico do plačila. Če pa tega ne delam na lastno pobudo, mi je zaupano poslanstvo.

¹⁸Kaj je torej moje plačilo? To, da oznanjam evangelij zastonj in da pri tem ne uveljavljam svojih pravic, ki mi gredo iz oznanjevanja evangelija.

¹⁹Čeprav sem neodvisen od vseh, sem vendar služabnik vseh, da bi jih čim več pridobil.

²⁰Judom sem postal kakor Jud, da bi pridobil Jude; tistim, ki so pod postavo, kakor bi bil pod postavo, čeprav sam nisem pod postavo, da bi pridobil tiste, ki so pod postavo.

²¹Tistim, ki so brez postave, kakor bi bil sam brez postave. Pa nisem brez božje postave, ker sem pod Kristusovo postavo, da bi pridobil tiste brez postave.

²²Slabotnim sem postal slaboten, da bi pridobil slabotne. Vsem sem postal vse, da bi jih vsaj nekaj rešil.

²³Vse delam zaradi evangelija, da bi bil tudi sam deležen njegovih obljub.

²⁴Mar ne veste, da tisti, ki tečejo na tekališču, res vsi tečejo, da pa le eden dobi nagrado? Tako tecite, da jo boste dosegli.

²⁵Vsak tekmovalec naj se odpove vsemu, oni, da prejmejo venec, ki ovene, mi pa nevenljivega.

²⁶Zato jaz ne tečem kar na slepo, ne bojujem se, kakor bi mahal po zraku.

²⁷Nasprotno, trdo ravnam s svojim telesom. V sužnosti ga držim, da ne bi bil sam zavržen, ko oznanjam drugim.

1. Korinčanom 10

Svarilo pred malikovanjem

¹Nočem namreč, bratje, da vi ne bi vedeli, da so bili naši očetje pod oblakom in da so šli vsi skozi morje

²in da so bili v oblaku in morju vsi krščeni v Mojzesa.

³Vsi so jedli isto duhovno jed

⁴in vsi so pili isto duhovno pijačo. Pili so namreč iz duhovne skale, ki jih je spremljala, in ta skala je bil Kristus.

⁵Toda večina izmed njih ni bila Bogu po volji. Popadali so namreč v puščavi.

⁶To se je zgodilo v zgled nam, da mi ne bi drveli za hudim, kakor so oni.

- ⁷Ne bodite malikovalci, kakor so bili nekateri izmed njih, kakor je pisano: »Ljudje so sedli jest in pit in vstali, da bi se zabavali.«
- ⁸Tudi ne nečistujmo, kakor so nečistovali nekateri izmed njih in jih je padlo v enem dnevu triindvajset tisoč.
- ⁹Ne preskušajmo Kristusa, kakor so nekateri izmed njih izzivali in so jih pomorile kače.
- ¹⁰Ne godrnjajte, kakor so nekateri izmed njih godrnjali in jih je pokončevalec uničil.
- ¹¹To se je ónim zgodilo, da bi bili za zgled, zapisano pa je bilo v svarilo nam, ki smo dočakali dopolnitev časov.
- ¹²Kdor torej misli, da stoji, naj pazi, da ne pade.
- ¹³Saj vas je zgrabila le skušnjava, ki ne presega človeških moči. Bog pa je zvest in ne bo dopustil, da bi bili skušani čez vaše moči, ampak bo ob skušnjavi tudi pomagal, da jo boste premagali.
- ¹⁴Zato, preljubi, bežite od malikovanja,
- ¹⁵saj govorim razumnim ljudem. Sami pa presodite, kaj govorim.
- ¹⁶Mar blagoslovljeni kelih zahvale ni udeležba pri Kristusovi krvi? Mar kruh, ki ga lomimo, ni udeležba pri Kristusovem telesu?
- ¹⁷Ker je en kruh, smo mi, ki nas je veliko, eno telo, ker smo vsi deležni enega kruha.
- ¹⁸Glejte Izraelov rod! Mar niso tisti, ki uživajo od daritev, deležni oltarja?
- ¹⁹Kaj hočem reči? Da je kaj to, kar se daruje malikom, da je morda malik sam nekaj?
- ²⁰Nikakor! Povedati hočem, da to, kar darujejo, darujejo hudim duhovom in ne Bogu. Nočem pa, da bi vi postali družabniki hudih duhov.
- ²¹Ne morete piti Gospodovega keliha in keliha hudih duhov, ne morete biti deležni Gospodove mize in hkrati mize hudih duhov.

²²Ali hočemo izzivati Gospoda? Ali smo močnejši od njega?

Vse v božjo slavo

²³»Vse je dovoljeno,« vendar ni vse koristno! »Vse je dovoljeno,« toda ni vse ustvarjalno!

²⁴Nihče naj ne misli nase, marveč na bližnjega.

²⁵Vse, kar je na trgu naprodaj, jejte in se nič ne sprašujte glede vesti,

²⁶»zakaj Gospodova je zemlja in vse stvari na njej.«

²⁷Če vas kdo izmed nevernikov povabi in bi radi šli, jejte vse, kar postavijo pred vas. Nič se ne sprašujte glede vesti!

²⁸Če pa bi vam kdo rekel: »To je darovano bogovom,« ne jejte zaradi tistega, ki vas je opozoril in zaradi vesti.

²⁹Tu pa ne mislim na vašo vest, ampak vest bližnjega. Le čemú bi vest drugega presojala mojo zavest svobode?

³⁰Če pa se udeležim pojedine in se zahvalim, zakaj bi me kdo zaradi tega obiral, če sem se zahvalil?

³¹Lahko jeste ali pijete ali kaj drugega delate, vse delajte v božjo slavo.

³²Ne bodite v spotiko ne Judom ne Grkom ne božji Cerkvi!

³³Tako skušam tudi jaz v vseh rečeh ugoditi vsem, pri tem pa nimam pred očmi svoje koristi, ampak to, da bi se mnogi zveličali.

1. Korinčanom 11

¹Posnemajte mene, kakor jaz posnemam Kristusa!

Pokrivanje glave pri bogoslužju

²Hvalim vas, ker se me vedno spominjate in ker se držite izročil, kakor sem vam jih dal.

³Hočem pa, da veste: vsakemu moškemu je glava Kristus, glava ženski je moški, glava Kristusu pa Bog.

⁴Vsak moški, ki moli ali prerokuje s pokrito glavo, dela sramoto svoji glavi.

⁵Vsaka ženska pa, ki moli ali prerokuje z odkrito glavo, dela sramoto svoji glavi, ker je to isto, kakor če bi bila ostrižena.

⁶Če se namreč ženska ne pokriva, naj se še ostriže! Če je pa za žensko sramotno, da bi se ostrigla ali obrila, naj se pokriva.

⁷Moškemu ni treba, da bi si glavo pokrival, ker je podoba in odsev Boga. Ženska pa je odsev moškega.

⁸Ni namreč moški iz ženske, ampak ženska iz moškega,

⁹in ni bil moški ustvarjen zaradi ženske, temveč ženska zaradi moškega.

¹⁰Zato mora imeti na glavi pokrivalo, ker se tako vedejo angeli,

¹¹sicer pa v Gospodu ni ženske brez moškega in ne moškega brez ženske.

¹²Kakor namreč ženska izvira iz moškega, tako moški prejme življenje od ženske, vse je pa od Boga.

¹³Sami presodite, ali se spodobi, da bi ženska razoglava molila Boga!

¹⁴Ali vas ne uči že narava sama, da je za moškega nespodobno, če si pusti dolge lase,

¹⁵ženski pa v čast, če ima dolge lase. Njej so namreč dani dolgi lasje za ogrinjalo.

¹⁶Če bi kdo rad ugovarjal, mi te navade nimamo, božje Cerkve pa tudi ne.

Zlorabe pri Gospodovi večerji

¹⁷Ko vam to naročam, vas ne morem pohvaliti. Ne shajate se namreč tako, da bi se poboljšali. Slabši postajate.

¹⁸Najprej tole: slišim, da so med vami razprtije, kadar se zberete pri bogoslužju. Deloma verjamem.

¹⁹Med vami pač morajo biti ločine, da bodo med vami izstopali tudi tisti, ki so zanesljivi.

²⁰Vi se res zberete, a temu se ne reče jesti Gospodovo večerjo,

²¹saj se vsem mudi pojesti svojo večerjo in je tako eden lačen, drugi pa že pijan.

²²Mar nimate domov, da bi jedli in pili? Ali hočete zaničevati božjo Cerkev in sramotiti tiste, ki nimajo? Kaj naj vam rečem? Naj vas hvalim? V tem vas ne hvalim.

Postavitev evharistije

²³Jaz sem namreč prejel od Gospoda, kar sem vam tudi izročil: Gospod Jezus je tisto noč, ko je bil izdan, vzel kruh

²⁴in se zahvalil, ga razlomil in rekel: »To je moje telo, ki se daje za vas. To delajte v moj spomin.«

²⁵Prav tako je vzel tudi kelih po večerji in rekel: »Ta kelih je nova zaveza, sklenjena z mojo krvjo. Kolikorkrat boste pili, delajte to v moj spomin.«

²⁶Zakaj kolikorkrat jeste ta kruh in pijete kelih, oznanjate Gospodovo smrt, dokler ne pride.

Nevredna udeležba

²⁷Kdor bo torej nevredno jedel ta kruh in pil Gospodov kelih, se bo pregrešil nad Gospodovim telesom in krvjo.

²⁸Naj torej vsak sebe presodi in takó jé od tega kruha in pije iz keliha,

²⁹kajti kdor jé in pije, jé in pije svojo obsodbo, če se ne zaveda, da je to Gospodovo telo.

³⁰Med vami je veliko slabotnih in bolehnih in veliko jih spi.

³¹Ko bi sami sebe presojali, bi ne bili sojeni.

³²Če pa nas sodi Gospod, nas vzgaja, da ne bi bili s svetom vred obsojeni.

³³Bratje moji! Kadar se shajate k jedi, počakajte drug drugega!

³⁴Če je kdo lačen, naj jé doma, da se ne boste shajali v obsodbo. Drugo bom uredil, ko pridem.

1. Korinčanom 12

Duhovni darovi

- ¹Glede duhovnih darov, bratje, nočem, da bi bili vi v nevednosti.
- ²Veste, kako ste bili zapeljani in ste se dali voditi k nemim malikom, ko ste bili še pogani.
- ³Zato vam pravim, da nihče, ki govori v božjem Duhu, ne reče: »Preklet bodi Jezus,« in nihče ne more reči »Jezus je Gospod,« razen v Svetem Duhu.
- ⁴Različni so duhovni darovi, Duh pa je isti.
- ⁵Različne so službe, Gospod pa je isti.
- ⁶Različna so dela, isti pa je Bog, ki dela vse v vseh.
- ⁷Vsakomur se daje razodetje Duha v korist vseh.
- ⁸Enemu je po Duhu dana beseda modrosti, drugemu po istem Duhu beseda spoznanja.
- ⁹Drugemu vera po istem Duhu, drugemu po istem Duhu darovi ozdravljanja,
- ¹⁰drugemu čudežna moč, drugemu prerokovanje, drugemu razločevanje duhov, drugemu raznovrstni jeziki, drugemu razlaganje jezikov.
- ¹¹Vse to pa dela isti Duh, ki daje vsakomur, kakor hoče.

Eno telo in veliko udov

- ¹²Kakor je namreč telo eno in ima veliko udov, vsi telesni udje pa so eno, čeprav jih je veliko, tako je tudi Kristus.
- ¹³V enem Duhu namreč smo bili vsi krščeni v eno telo, naj bomo Judje ali Grki, sužnji ali svobodni, in vsi smo pili enega Duha.
- ¹⁴Tudi telo namreč ni iz enega uda, ampak iz več.
- ¹⁵Če bi noga rekla: »Ker nisem roka, ne spadam k telesu,« vendarle spada k telesu.
- ¹⁶Če bi uho reklo: »Ker nisem oko, ne spadam k telesu,« vendarle spada k telesu.
- ¹⁷Kje bi bil sluh, če bi bilo vse telo oko! Kje bi bil vonj, če bi bilo vse telo sluh!

- ¹⁸Tako pa je Bog vse posamezne ude v telesu razpostavil, kakor je hotel.
- ¹⁹Ko bi bilo vse skupaj en sam ud, kje bi bilo telo!
- ²⁰Tako pa je veliko udov, telo pa je eno.
- ²¹Ne more oko reči roki: »Ne potrebujem te,« tudi ne glava nogam: »Ne potrebujem vas.«
- ²²Še več, telesni udje, ki se zdijo slabotnejši, so še bolj potrebni,
- ²³in tistim, ki se nam zdijo na našem telesu manj vredni časti, izkazujemo večje spoštovanje in z manj uglednimi lepše ravnamo.
- ²⁴Naši ugledni udje pa ničesar ne potrebujejo. Dà, Bog je sestavil telo in skromnemu namenil več časti,
- ²⁵da v telesu ne bi bilo razdvojenosti, marveč da bi udje enako skrbeli drug za drugega.
- ²⁶Če en ud trpi, trpijo z njim vsi udje, če je en ud v časti, se z njim veselijo vsi udje.
- ²⁷Vi ste pa Kristusovo telo in vsak zase ud.
- ²⁸Tisti, ki jih je Bog v Cerkvi postavil, pa so: prvič apostoli, drugič preroki, tretjič učitelji, potem darovi moči, potem darovi ozdravljanja, pomaganja, vodenja in različnih jezikov.
- ²⁹So mar vsi apostoli? So vsi preroki? Vsi učitelji? Ali imajo vsi čudežne moči,
- ³⁰ali imajo vsi darove ozdravljanja? Ali vsi govorijo jezike, mar jih vsi razlagajo?
- ³¹Hrepenite pa po večjih darovih! Pokazal vam bom namreč še odličnejšo pot.

1. Korinčanom 13

Ljubezen

- ¹Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa ne bi imel, sem brneč bron ali zveneče cimbale.

²In ko bi imel dar preroštva in ko bi poznal vse skrivnosti in imel vso vednost in ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal, ljubezni pa ne bi imel, nisem nič.

³In ko bi razdal vse svoje imetje in ko bi žrtvoval svoje telo, da bi zgorel, pa ne bi imel ljubezni, mi nič ne koristi.

⁴Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje,

⁵ni brezobzirna, ne išče svojega, se ne dá razdražiti, ne misli hudega.

⁶Ne veseli se krivice, veseli se pa resnice.

⁷Vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenese.

⁸Ljubezen nikoli ne mine. Preroštva bodo prenehala, jeziki bodo umolknili, vednost bo prešla,

⁹kajti nepopolno spoznavamo in nepopolno prerokujemo.

¹⁰Ko pa pride popolno, bo minilo nepopolno.

¹¹Ko sem bil otrok, sem govoril kakor otrok, mislil kakor otrok, sodil kakor otrok. Ko pa sem postal mož, sem dal slovo temu, kar je otroškega.

¹²Zdaj gledamo v ogledalu, megleno, takrat pa iz obličja v obličje. Zdaj spoznavam nepopolno, takrat pa bom spoznal, kakor sem bil spoznan.

¹³Za zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje. Največja od teh pa je ljubezen.

1. Korinčanom 14

Darovi jezikov in prerokovanja

¹Prizadevajte si za ljubezen! Hrepenite po duhovnih darovih, posebno še, da bi prerokovali.

²Kdor namreč govori z darom jezika, ne govori ljudem, temveč Bogu. Nihče ga namreč ne razume, ker v Duhu govori o skrivnosti.

³Kdor pa prerokuje, govori ljudem in jih spodbuja, osrčuje in tolaži.

⁴Kdor govori z darom jezika, oblikuje sam sebe, kdor pa prerokuje, gradi Cerkev.

⁵Želim, da bi vi vsi govorili z darom jezikov, še bolj pa, da bi prerokovali. Večji je namreč tisti, ki prerokuje, kakor tisti, ki govori z darom jezikov, razen če tudi razlaga in tako gradi Cerkev.

⁶Kaj bi vam koristil, bratje, če bi prišel k vam in govoril z darom jezikov, pa vam ne bi povedal ne razodetja ne spoznanja ne prerokbe ne nauka!

⁷Podobno je z neživimi stvarmi, ki dajejo glas, kakor sta piščal in citre. Kako bomo razumeli, kaj igra piščal ali kaj igrajo citre, če ne dasta različnih glasov!

⁸Kdo se bo pripravil za boj, če trobenta ne bi dala različnega glasu.

⁹Tako tudi vas ne bodo mogli razumeti, kaj pravite, če z darom jezika govorite nerazumljive besede. V zrak boste govorili.

¹⁰Kdo vé, koliko vrst jezikov je na svetu, pa ni nobeden nerazumljiv.

¹¹Če torej ne vem, kaj pomeni glas, bom za tistega, ki govori, tujec, in tisti, ki govori, bo zame tujec.

¹²Tako se tudi vi, ker hrepenite po duhovnih darovih, potrudite, da boste obilno koristili pri graditvi Cerkve.

¹³Kdor torej govori z darom jezika, naj prosi, da bi mogel tudi razlagati.

¹⁴Če namreč molim z darom jezika, moli moj duh, toda moj razum ostane brez sadu.

¹⁵Kaj torej? Molil bom v duhu, molil pa tudi z razumom. Prepeval bom v duhu, prepeval pa tudi z razumom.

¹⁶Zakaj če moliš zahvalno molitev v duhu, kako bo mogel preprost človek na tvojo zahvalno molitev reči »amen«, ko pa ne vé, kaj govoriš.

¹⁷Res da se ti lepo zahvaljuješ, a drugemu to ni v spodbudo.

¹⁸Hvala Bogu, bolj kakor vi vsi govorim z darom jezikov,

¹⁹toda v Cerкви hočem raje povedati pet razumljivih besed, da bi tudi druge poučil, kakor pa na tisoče besedí v daru jezika.

²⁰Bratje, ne bodite otroci glede razumnosti. V hudobiji le bodite otroški, glede razumnosti pa bodite odrasli.

²¹V postavi piše: »V tujih jezikih in z ustnicami tujcev bom govoril temu ljudstvu, pa me tudi tako ne bodo poslušali,« govori Gospod.

²²Zato dar jezikov ni znamenje za vernike, temveč za nevernike, preroštvo pa ni znamenje za nevernike, temveč za vernike.

²³Če bi se torej zbrala na istem kraju vsa Cerkev in bi vsi govorili z darom jezikov, pa bi vstopili neuki in neverni, ali ne bodo rekli, da blaznite?

²⁴Če pa bi vsi prerokovali in bi vstopil kakšen neveren ali neuk človek, bi ga vsi opominjali in presojali.

²⁵Tedaj se bodo razkrile skrivnosti njegovega srca. Padel bo na obraz, molil Boga in priznal, da je resnično Bog v vas.

Vse je treba urediti

²⁶Kaj torej, bratje? Kadar se shajate, vsak nekaj prispeva: ta pesem, oni nauk, eden razodetje, drugi dar jezika, tretji razlaganje. Vse pa naj bo v spodbudo.

²⁷Če kdo govori z darom jezika, naj nastopita dva ali kvečjemu trije, in sicer po vrsti, eden pa naj razlaga.

²⁸Če razlagalca ni, naj na shodu molči, govori pa sebi in Bogu.

²⁹Od prerokov naj spregovorijo dva ali trije, drugi pa naj razsojajo.

³⁰Če pa pride razodetje drugemu, ki sedi, naj prejšnji umolkne.

³¹Vsi morete prerokovati, in sicer po eden, da se bodo vsi učili in vsi prejeli spodbudo.

³²Duhovi prerokov se namreč prerokom podrejajo,

³³kajti Bog ni Bog zmešnjave, ampak miru. Kakor v vseh Cerkvah svetih,

³⁴naj žene na shodih molčijo. Ni jim namreč dovoljeno govoriti. Podložne naj bodo, kakor pravi tudi postava.

³⁵Če pa se hočejo v čem poučiti, naj doma vprašajo svoje može, ker ne bi bilo lepo, če bi žena imela besedo v cerkvi.

³⁶Ali je božja beseda od vas izšla, ali je morda dospela samo do vas?

³⁷Če kdo misli, da je prerok ali da je navdihnjenec, naj spozna, da je to, kar vam pišem, Gospodova zapoved.

³⁸Če pa kdo tega ne spozna, tudi sam ne bo spoznan.

³⁹Zato si prizadevajte, bratje moji, da bi prerokovali, govoriti z darom jezikov pa tudi ne branite.

⁴⁰Vse naj poteka spodobno in urejeno.

1. Korinčanom 15

Kristusovo vstajenje

¹Spominjam vas pa, bratje, na evangelij, ki sem vam ga oznanil in ste ga tudi sprejeli ter vztrajate v njem.

²Po njem ste na poti zveličanja, če se ga trdno držite, kakor sem vam ga oznanil, razen če ste zaman postali verni.

³Izročil sem vam predvsem to, kar sem tudi prejel: Kristus je umrl za naše grehe, kakor je v knjigah Svetega pisma.

⁴Pokopan je bil. Tretji dan je vstal, kakor je v knjigah Svetega pisma.

⁵Prikazal se je Kéfu, nato dvanajsterim.

⁶Potem se je prikazal več kot petsto bratom hkrati. Od teh je še sedaj večina živih, nekateri pa so zaspali.

⁷Nato se je prikazal Jakobu, potem vsem apostolom.

⁸Nazadnje za vsemi pa se je kot negodniku prikazal tudi meni.

⁹Jaz sem namreč najmanjši izmed apostolov in nisem vreden, da bi se imenoval apostol, ker sem preganjal božjo Cerkev.

¹⁰Po božji milosti pa sem to, kar sem, in njegova milost, ki mi je bila dana, ni ostala brez sadov. Nasprotno, bolj kakor oni vsi sem se trudil, pa ne le jaz, ampak božja milost, ki je z menoj.

¹¹Naj bom torej jaz ali oni, takó oznanjamo in takó ste vero sprejeli.

Vstajenje mrtvih

¹²Če oznanjamo, da je Kristus vstal od mrtvih, kako morejo nekateri izmed vas govoriti, da ni vstajenja mrtvih?

¹³Če ni vstajenja mrtvih, potem tudi Kristus ni vstal.

¹⁴Če pa Kristus ni vstal, je tudi naše oznanilo prazno in tudi vaša vera prazna.

¹⁵To pa bi tudi nas napravilo za lažnive božje priče, ker smo proti Bogu pričali, da je obudil Kristusa, ki ga potemtakem ni obudil, če je res, da mrtvi ne vstajajo.

¹⁶Če torej mrtvi ne vstajajo, tudi Kristus ni vstal.

¹⁷Če pa Kristus ni vstal, je prazna vaša vera in ste še v svojih grehih.

¹⁸Tedaj so izgubljeni tudi tisti, ki so zaspali v Kristusu.

¹⁹Če samo zaradi tostranskega življenja zaupamo v Kristusa, smo od vseh ljudi najbolj pomilovanja vredni.

²⁰Toda Kristus je vstal, prvenec tistih, ki so zaspali.

²¹Ker je namreč po človeku smrt, je po človeku tudi vstajenje mrtvih.

²²Kakor namreč v Adamu vsi umirajo, tako bodo v Kristusu tudi vsi oživljeni,

²³vendar vsak po vrsti: najprej kot prvenec Kristus, potem pa tisti, ki bodo Kristusovi ob njegovem prihodu.

²⁴Nato bo dovršitev. Spodnesel bo vsakršno poglavarstvo in sleherno oblast in moč, kraljevanje pa izročil Bogu Očetu.

²⁵Zakaj on mora kraljevati, dokler ne položi vseh sovražnikov pod svoje noge.

²⁶Kot zadnji sovražnik pa bo uničena smrt, zakaj

²⁷»vse je položil pod njegove noge«. Ko pa pravi, da mu je vse podvrženo, je jasno, da razen tistega, ki mu je vse podvrgel.

²⁸Ko mu bo vse podvrženo, se bo tudi Sin sam podvrgel njemu, ki mu je vse podvrgel, da bo Bog vse v vsem.

²⁹Kaj bi sicer koristili mrtvim tisti, ki se dajejo krstiti zanje? Če sploh mrtvi ne vstajajo, čemú se dajejo še krstiti zanje?

³⁰Čemú se tudi mi vsak trenutek izpostavljam nevarnosti!

³¹Dan za dnem sem v smrtni nevarnosti. Tako to drži, bratje: kakor je res, da sem v Kristusu Jezusu, našem Gospodu, na vas ponosen!

³²Kaj mi koristi, če sem se v Efezu »boril z zvermi,« kakor temu pravijo? Če mrtvi ne vstajajo, »jejmo in pijmo, saj bomo jutri umrli.«

³³Nikar se ne dajte zapeljati! Slaba družba pokvari dobre nravi.

³⁴Zares se streznite in ne grešite! Nekateri namreč ne poznajo Boga. Sram vas bodi, da moram tako reči.

Vstalo telo

³⁵Pa bo kdo rekel: »Kako vstajajo mrtvi? S kakšnim telesom pridejo?«

³⁶Neumnež! Kar ti seješ, ne oživi, če prej ne umrje.

³⁷In to, kar vseješ, ni prihodnja rastlina, ampak golo zrno pšenice ali česa drugega.

³⁸Bog pa mu dá steblo, kakor je sklenil, in sicer vsakemu izmed semen lastno steblo.

³⁹Niso vsa živa bitja iz istega mesa, ampak je drugo pri ljudeh, drugo pa meso pri živini, drugo je ptičje meso, drugo pa ribje.

⁴⁰So nebesna in zemeljska telesa. Toda drug je sijaj nebesnih, drug zemeljskih teles.

⁴¹Drug je sijaj sonca in drug sijaj lune, drug sijaj zvezd. Pa še zvezda se od zvezde razlikuje po sijaju.

⁴²Tako je tudi z vstajenjem mrtvih. Seje se v minljivosti, vstaja v neminljivosti.

⁴³Kar sejemo v nečasti, vstaja v slavi. Kar sejemo v slabosti, vstaja v moči.

⁴⁴Sejemo zemeljsko telo, vstaja duhovno telo. Če obstaja zemeljsko telo, obstaja tudi duhovno.

⁴⁵Tako tudi piše: Prvi »človek« Adam »je postal živo bitje,« poslednji Adam pa oživljuje duh.

⁴⁶Toda ni najprej to, kar je duhovno, ampak to, kar je zemeljsko, potem to, kar je duhovno.

⁴⁷Prvi človek je iz prsti, zemeljski, drugi človek je iz nebes.

⁴⁸Kakršen je bil zemeljski, taki so zemeljski, in kakršen je nebeški, taki so tudi nebeški.

⁴⁹In kakor smo imeli podobo zemeljskega, bomo imeli tudi podobo nebeškega.

⁵⁰To pa povem, bratje: meso in kri ne moreta podedovati božjega kraljestva, pa tudi minljivost ne podeduje neminljivosti.

⁵¹Glejte, skrivnost vam povem: vsi ne bomo zaspali, vsi pa se bomo spremenili,

⁵²hipoma, kakor bi trenil z očmi, ob glasu poslednje trobente. Zdonela bo namreč in mrtvi bodo vstali neuničljivi in mi bomo spremenjeni.

⁵³Zakaj to, kar je uničljivo, si mora obleči neuničljivost, in kar je umrljivo, obleči neumrljivost.

⁵⁴Ko pa si bo to, kar je uničljivo, obleklo neuničljivost, in kar je umrljivo, obleklo neumrljivost, tedaj se bo spolnila beseda, ki je zapisana: »Smrt je použita v zmagi.

⁵⁵Smrt, kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo?»

⁵⁶Želo smrti je greh, moč greha pa je postava.

⁵⁷Hvala torej Bogu, ki nam daje zmago po našem Gospodu Jezusu Kristusu.

⁵⁸Moji ljubi bratje, bodite stanovitni, neomahljivi, vedno uspešni v Gospodovem delu, ker veste, da vaš trud ni prazen v Gospodu.

1. Korinčanom 16

Prispevek za svete

¹Glede nabirke za svete pa storite tudi vi, kakor sem naročil Cerkvam v Galatiji.

²Vsak prvi dan v tednu naj vsak izmed vas doma deva na stran in zbira, kolikor more, da ne bodo zbirali šele tedaj, ko pridem.

³Ko pa pridem, bom tiste, ki jih boste priporočili, s pismom poslal, da bodo odnesli vaše darove v Jeruzalem.

⁴Če pa bo primerno, da bi šel tudi jaz, bodo šli z menoj.

Načrti za potovanje

⁵K vam bom prišel, ko bom končal pot po Makedoniji; potovati namreč nameravam skozi Makedonijo.

⁶Morda bom ostal pri vas ali celo prezimil, da me boste opremili za pot, kamor bom pač šel.

⁷Tókrat vas namreč nočem obiskati le mimogrede. Upam namreč, da bom nekaj časa ostal pri vas, če bo Gospod dovolil.

⁸V Efezu bom ostal do binkošti.

⁹Odprla so se mi velika in pomembna vrata, pa tudi nasprotnikov je veliko.

¹⁰Če pride Timótej, glejte, da bo pri vas brez strahu, ker dela za Gospoda kakor jaz.

¹¹Nihče naj ga torej ne prezira. V miru ga opremite za pot, da pride k meni, ker ga pričakujem z brati.

¹²Glede brata Apóla pa tole: silno sem ga prosil, da bi šel z brati k vam, pa ga nikakor ni bila volja, da bi šel zdaj. Pride pa, ko bo utegnil.

Sklepna prošnja in pozdrav

- ¹³Budni bodite, bodite trdni v veri, možati bodite, bodite močni!
- ¹⁴Pri vas naj se vse dela iz ljubezni.
- ¹⁵Prosim vas, bratje: vi veste, da je Stefanájeva hiša prvenec Aháje in da so se posvetili službi svetim.
- ¹⁶Tudi vi ubogajte take in vsakega, ki sodeluje z njimi in se trudi.
- ¹⁷Veselim se, da so pri meni Stefaná in Fortunát in Ahájik, ker so nadomestili vašo odsotnost.
- ¹⁸Poživili so namreč mojega in vašega duha. Zato take spoštujte!
- ¹⁹Pozdravljajo vas Cerkve v Aziji. Iskreno vas v Gospodu pozdravljata Akvila in Príska s Cerkvijo, ki se zbira v njuni hiši.
- ²⁰Pozdravljajo vas vsi bratje. Pozdravite se med seboj s svetim poljubom.
- ²¹Pozdrav z mojo, Pavlovo roko.
- ²²Če kdo ne ljubi Gospoda, bodi izobčen! Maránata.
- ²³Milost Gospoda Jezusa z vami.
- ²⁴Moja ljubezen z vami vsemi v Kristusu Jezusu!

2. Korinčanom

2. Korinčanom 1

Pozdrav

¹Pavel, po božji volji apostol Kristusa Jezusa, in brat Timótej božji Cerкви, ki je v Korintu, kakor tudi vsem svetim, ki so po vsej Aháji:

²milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa!

Pavlova zahvala po preskušnji

³Hvaljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe.

⁴On nas tolaži v vsaki stiski, tako da moremo tudi mi tolažiti tiste, ki so v kakršnikoli stiski, in sicer s spodbudo, s kakršno nas same Bog spodbuja.

⁵Kakor namreč Kristusovo trpljenje za nas presega vse meje, tako po Kristusu prekipeva tudi naša tolažba.

⁶Če smo v stiskah, smo v vašo tolažbo in odrešenje. Če nas kaj spodbuja, nas spodbuja v vašo tolažbo, ki pomaga, da potrpežljivo prenašate isto trpljenje, ki ga prenašamo tudi mi.

⁷Naše zaupanje v vas je trdno, ker vemo, da ste z nami deležni tudi tolažbe, kakor ste z nami deležni trpljenja.

⁸Nočemo namreč, bratje, da vi ne bi vedeli za našo stisko, ki nas je zadela v Aziji. Čez mero in čez naše moči nas je potrla, tako da smo obupali celo nad življenjem.

⁹Dà, sami sebi smo že izrekli smrtno obsodbo, tako da nismo več zaupali vase, ampak v Boga, ki obuja mrtve.

¹⁰Le on nas je rešil iz tako velike nevarnosti. In še nas bo reševal. Vanj zaupamo, da nas bo še rešil.

¹¹V tem nas z drugimi tudi vi podpirate z molitvijo. In tako se bo v mojem imenu veliko ljudi zahvaljevalo za milostni dar, ki nam je bil podeljen.

Pavel odloži obisk

¹²Naš ponos je v tem, kar govori naša vest, in sicer: v svetu in še posebno pri vas smo se vèdli preprosto in z iskrenostjo, ki jo daje Bog, torej ne v posvetni modrosti, ampak po božji milosti.

¹³Pišemo vam namreč samo to, kar lahko v pismu berete in razumete. Seveda pa upam, da boste do dna razumeli,

¹⁴saj ste nas deloma že razumeli, da smo tudi mi vam v ponos, kakor boste vi nam v ponos na dan našega Gospoda Jezusa.

¹⁵V tem prepričanju sem hotel najprej priti k vam, da bi vi v drugo prejeli milost.

¹⁶Od vas sem hotel odpotovati v Makedonijo in iz Makedonije zopet k vam, da bi me vi preskrbeli za potovanje v Judejo.

¹⁷Sem mar res lahkomiselnostno ravnal, če sem se odločil tako? Mar po človeško sklenem, kar sklenem? Je pri meni moj »dà« hkrati »ne«?

¹⁸Bog mi je priča, da naša beseda do vas ni »dà« in hkrati »ne«.

¹⁹Saj Božji Sin Jezus Kristus, ki smo ga med vami oznanili jaz in Silván in Timótej, ni »dà« in hkrati »ne«. V njem je samo »dà«.

²⁰Vse božje obljube imajo v njem svoj »dà«. Zato se po njem dviga k Bogu v slavo tudi naš »amen«.

²¹Nas in vas utrjuje za Kristusa in nas mazili Bog,

²²ki nam je tudi vtisnil pečat in v naša srca položil poroštvo Duha.

²³Boga kličem za pričo in prisegam pri svojem življenju, da v Korint nisem šel samo zato, ker sem vam prizanašal.

²⁴Saj vendar ne maramo gospodovati nad vašo vero, nasprotno, zavzeti smo za vaše veselje. V veri ste namreč že utrjeni.

2. Korinčanom 2

¹Vendar sem sklenil sam pri sebi: v drugo k vam ne bom hodil, da bi vas žalostil.

²Če vam jaz povzročam žalost, le kdo bo razveselil mene, če ne tisti, ki mu jaz povzročam žalost?

³In prav zato vam pišem, da mi ob mojem prihodu ne bi povzročili žalosti tisti, ki bi me morali razveseliti. O vas vseh sem namreč prepričan, da je moje veselje tudi veselje vas vseh.

⁴Pišem vam namreč v veliki stiski in tesnobi srca in v mnogih solzah, vendar ne zato, ker bi vas hotel prizadeti, ampak da bi spoznali ljubezen, ki jo imam prav posebno do vas.

Odpušcanje za žalitve

⁵Če je kdo povzročil žalost, jè ni povzročil le meni, ampak deloma vsem vam, čeprav ne bi rad pretiraval.

⁶Za takega zadostuje tista kazen, ki mu jo naloži skupnost.

⁷Zato mu raje odpustite in ga potolažite, da se tak človek morda ne bi pogreznil v preveliko žalost.

⁸Zato vas prosim, da ga ponovno vzljubite.

⁹Saj sem vam bil prav zato tudi pisal, da bi spoznal in preskusil, če ste res poslušni.

¹⁰Komur namreč vi odpustite, odpuščam tudi jaz. Če pa jaz kaj odpustim in kar odpustim, odpustim zaradi vas pred Kristusom,

¹¹da nas ne bi ukanil satan. Njegove namere pa nam niso neznane.

Pavlova zaskrbljenost in olajšanje

¹²Ko sem prišel v Troádo, da bi oznanjal Kristusov evangelij, in so mi bila v Gospodu vrata odprta,

¹³za svojega duha nisem našel miru, ker nisem našel svojega brata Tita. Zato sem se poslovil od njih in odšel v Makedonijo.

¹⁴Hvala Bógu, ki nas po Kristusu kar naprej venča z zmagoslavjem in ki po nas razširja po vseh krajih prijeten vonj njegovega spoznanja.

¹⁵Pred Bogom smo namreč prijeten Kristusov vonj med tistimi, ki so na poti zveličanja, in tistimi, ki so na poti pogubljenja,

¹⁶za ene vonj po smrti, ki vodi v smrt, za druge vonj po življenju, ki vodi v življenje. Le kdo je zmožen za tolikšno poslanstvo?

¹⁷Vsaj mi nismo kakor množica tistih, ki kupčujejo z božjo besedo. Mi govorimo iskreno, kakor iz Boga, pred Bogom, v Kristusu.

2. Korinčanom 3

Služabniki nove zaveze

¹Mar začenjamo znova sami sebe priporočati? Mar res potrebujemo, kakor nekateri, priporočilna pisma za vas ali pa od vas?

²Naše pismo ste vi; pismo, ki je zapisano v naših srcih in ga poznajo in berejo vsi ljudje.

³Znano je, da ste Kristusovo pismo, ki sem ga pisal jaz in ga nisem pisal s črnilom, temveč z Duhom živega Boga, pa ne na kamnite table, marveč na table človeških src.

⁴Zaupanje, ki ga imamo po Kristusu v Boga, je takšno,

⁵da nismo sami od sebe zmožni, da bi se sami nase zanašali, ampak vse zmoremo v Bogu.

⁶On nas je tudi usposobil za služabnike nove zaveze, ne črke, ampak Duha. Črka namreč ubija, Duh pa oživlja.

⁷Če je bila že služba, ki vodi v smrt, v črkah vklesana v kamen, obdana s takšnim sijajem, da Izraelci niso mogli Mojzesu pogledati v obličje zaradi sijaja na obličju, čeprav je bil minljiv,

⁸kako ne bo še bolj obdana s sijajem služba Duha?

⁹Če je bila sijajna že služba, ki je vodila v obsodbo, je tembolj sijajna služba, ki vodi v pravičnost.

¹⁰Pa saj v tem primeru zaradi tega neizmernega sijaja oni sijaj sploh ni sijaj.

¹¹Če je bilo namreč sijajno že to, kar naj bi izginilo, je toliko bolj sijajno to, kar ostane.

¹²Ker imamo torej tako veliko upanje, živimo v popolnem zaupanju,

¹³in ne kakor Mojzes, ki si je zagrinjal obraz, da Izraelovi sinovi ne bi uzrli konca tega, kar mineva.

¹⁴Toda njihov um je otopel. Vse do današnjega dne namreč še leži isto zagrinjalo nad branjem Stare zaveze neodgrnjeno, ker ga odgrinja šele Kristus.

¹⁵Dà, vse do danes leži na njihovem srcu zagrinjalo, kadarkoli berejo Mojzesa.

¹⁶Samo če se bo kdo spreobrnil h Gospodu, se bo zagrinjalo odgrnilo.

¹⁷Gospod je namreč Duh, kjer pa je Gospodov duh, tam je svoboda.

¹⁸Vsi mi, ki z odgrnjenim obrazom kakor ogledalo odsevamo Gospodovo slavo, se spreminjamo v isto podobo, iz sijaja v sijaj, kakor deluje v nas Gospodov Duh.

2. Korinčanom 4

Zaklad v lončenih posodah

¹Ker imamo po usmiljenju, ki smo ga bili deležni, to službo, ne omagujemo.

²Odrekli smo se skrivnih del, ki bi se jih morali sramovati. Ne ravnamo zvijačno, tudi ne pačimo božje besede, marveč oznanjamo resnico in se pred Bogom priporočamo vsaki človeški vesti.

³Če je pa naš evangelij zakrit, je zakrit za tiste, ki so na poti pogubljenja,

⁴za nevernike, ki jim je bog tega sveta zaslepil um, tako da jim ne zasveti luč evangelija o veličastvu Kristusa, ki je podoba Boga.

⁵Saj ne oznanjamo sebe, ampak Gospoda Jezusa Kristusa, sebe pa le kot vaše služabnike zaradi Jezusa.

⁶Bog, ki je rekel: »Iz teme bo zasvetila luč,« je zasijal v naših srcih, da bi jasno spoznali veličastvo Boga, ki žari na obrazu Jezusa Kristusa.

⁷Ta zaklad pa imamo v lončenih posodah, da bi bila ta obilna moč od Boga in ne od nas.

⁸Od vseh strani pritiskajo na nas, pa nismo utesnjeni. Ne vidimo poti, pa jo še najdemo.

⁹Preganjajo nas, pa nismo zapuščeni. Ob tla nas mečejo, a nismo pobiti.

¹⁰Vedno nosimo v svojem telesu Jezusovo umiranje, da bi se v našem telesu razodelo Jezusovo življenje.

¹¹Čeprav še živimo, nas zaradi Jezusa vedno pošiljajo v smrt, da bi se tudi Jezusovo življenje razodelo v našem umrljivem telesu.

¹²Tako v nas deluje smrt, v vas pa življenje.

¹³Ker pa imamo istega duha vere, kakor je pisano: »Veroval sem, zato sem govoril,« tudi mi verujemo in zato tudi govorimo.

¹⁴Vemo namreč, da bo tisti, ki je obudil Gospoda Jezusa, tudi nas obudil z Jezusom in hkrati z vami postavil predse.

¹⁵Vse prenašamo zaradi vas, da bi milost po mnogih obogatila češčenje in prekipela v božjo slavo.

Življenje iz vere

¹⁶Zato ne zgubljam poguma. Nasprotno, čeprav naš zunanji človek razpada, se naš notranji iz dneva v dan obnavlja.

¹⁷Naša sedanja lahka stiska nam namreč pripravlja čez vso mero veliko, večno bogastvo slave,

¹⁸ker ne gledamo na to, kar se vidi, ampak na to, kar se ne vidi. Kar se namreč vidi, je bežno, kar pa se ne vidi, je večno.

2. Korinčanom 5

¹Vemo namreč to: če razpade naša zemeljska hiša, ki je le šotor, imamo v nebesih božjo zgradbo, hišo, ki je niso naredile človeške roke in je večna.

²Zato tudi v tem svojem stanju hrepenimo in si vroče želimo kar po vrhu obleči naše nebeško bivališče,

³seveda, če se tudi izkažemo, da smo oblečeni in ne goli.

⁴Dokler namreč živimo v tem šotoru, vzdihujemo in tlači nas, ker se ne bi radi slekli, ampak bi se radi kar povrh oblekli, tako da bi življenje použilo to, kar je umrljivo.

⁵Tisti pa, ki nam je to željo vsadil, je Bog, in on nam je za jamstvo dal Duha.

⁶Vedno smo polni zaupanja, čeprav vemo, da smo zdoma in daleč od Gospoda, dokler smo doma v telesu,

⁷saj le v veri potujemo in ne v gledanju.

⁸Vendar zaupamo in si želimo, da bi se izselili iz telesa in se vselili h Gospodu.

⁹Zato si tudi prizadevamo, da bi mu bili všeč, bodisi da živimo v telesu bodisi da se izselimo.

¹⁰Vsi se bomo namreč morali prikazati pred Kristusovim sodnim stolom, da bo vsak prejel plačilo za to, kar je v zemeljskem življenju delal, dobro ali slabo.

Služabnik sprave

¹¹Ker torej vemo, kaj je strah pred Gospodom, skušamo ljudi prepričevati. Bog pa nas pozna in upamo, da nas pozna tudi vaša vest.

¹²S tem se vam nočemo ponovno opravičevati, marveč vam ponujamo oporo, da boste lahko ponosni na nas, da boste imeli kaj odgovoriti tistim, ki so ponosni le na zunaj, v srcu pa ne.

¹³Če sem bil namreč ves iz uma, sem bil zaradi Boga, če pa smo pametni, smo zaradi vas.

¹⁴Kristusova ljubezen nas sili k temu spoznanju, da je eden umrl za vse in so zato umrli vsi.

¹⁵Za vse pa je umrl zato, da tisti, ki živijo, ne bi živeli več sebi, ampak tistemu, ki je zanje umrl in vstal.

¹⁶Zato odslej nikogar več ne poznamo po človeško. Čeprav smo Kristusa poznali po človeško, ga zdaj ne poznamo več tako.

¹⁷Če je kdo v Kristusu, je nova stvar. Staro je minilo. Glejte, nastalo je novo!

¹⁸Vse pa je od Boga. On nas je po Kristusu spravil s seboj, nam pa naložil službo sprave.

¹⁹Vsekakor pa je v Kristusu spravil svet s seboj, s tem da ljudem ni zaračunal njihovih grehov, nam pa naložil, da oznanimo besedo sprave.

²⁰V Kristusovem imenu smo torej poslani, kakor če bi Bog opominjal po nas: v Kristusovem imenu vas prosimo, spravite se z Bogom.

²¹Iz njega, ki ni poznal greha, je za nas napravil greh, da bi mi v njem postali božja pravičnost.

2. Korinčanom 6

¹Ker smo njegovi sodelavci, vas tudi prosimo: božje milosti vendar ne boste prejeli kar tjavdan!

²Pravi namreč: »Ob času milosti te uslišim in na dan rešitve ti pomagam.« Glejte, zdaj je čas milosti! Glejte, zdaj je dan rešitve!

³V ničemer ne dajemo nobenega pohujšanja, da se naša služba ne bi grajala,

⁴ampak se v vsem vedemo kot božji služabniki: v veliki potrpežljivosti, v nadlogah, v nesrečah, v stiskah,

⁵pod udarci, v ječah, pri uporih, v naporih, v prečutih nočeh, v postih,

⁶s čistostjo, s spoznanjem, z velikodušnostjo, z dobroto, s Svetim Duhom, z iskreno ljubeznijo,

⁷z oznanjevanjem resnice, z božjo močjo, z orožjem pravice v desnici in levici,

⁸v časti in ponižanju, na slabem in dobrem glasu, kakor zapeljivci, a vendar resnicoljubni,

⁹kakor nepoznani, a vendar poznani, kakor umirajoči, pa glejte, živimo, kakor pretepeni, a ne usmrčeni,

¹⁰kakor žalostni, pa vedno veseli, kakor ubogi, pa mnoge bogatimo, kakor bi nič ne imeli, pa imamo vse.

¹¹Korinčani! Naša usta so vam govorila odkrito, naše srce je na široko odprto.

¹²V meni ni pretesno za vas, je pa zame tesno v vas.

¹³Kakor otrokom vam povem: povrnite tudi vi meni z enako odprtostjo!

Tempelj živega Boga

¹⁴Ne dajte se vpregati v jarem z neverniki! Kaj imata namreč skupnega pravičnost in krivičnost? Kakšno zvezo ima luč s temo?

¹⁵Kakšno je soglasje med Kristusom in Beliárjem? Kaj imata skupnega vernik in nevernik? Kaj ima božje svetišče skupnega z maliki? Mi smo namreč svetišče živega Boga, kakor je rekel Bog:

¹⁶»Prebival bom med njimi in med njimi bom hodil in bom njihov Bog in oni bodo moje ljudstvo.

¹⁷Zato pojdite iz njihove družbe in se ločite od njih!« Tako pravi Gospod. »In nečistega se ne dotikajte! In jaz vas bom sprejel.

¹⁸In jaz vam bom Oče in vi boste moji sinovi in hčere,« tako govori vsemogočni Gospod.

2. Korinčanom 7

¹Take obljube torej imamo, predragi. Zato se očistimo vseh človeških madežev in madežev duha in v božjem strahu dopolnjujmo svoje posvečenje!

Pavlovo veselje nad kesanjem Korinčanov

²Imejte srce za nas! Nikomur nismo storili krivice, nikomur nismo naredili škode, nikogar nismo prevarali.

³Tega ne pravim zato, da bi vas obsojal, saj sem že prej povedal, da ste z mojim srcem povezani na življenje in smrt.

⁴Silno zaupam v vas, zelo sem ponosen zaradi vas. Pri vsej svoji stiski sem poln tolažbe in prekipevajočega veselja.

⁵Tudi po prihodu v Makedonijo nismo imeli nobenega pokoja. Na vse načine nas je tlačilo: zunaj boji, znotraj strah.

⁶Toda Bog tolaži potrte in potolažil nas je s Titovim prihodom,

⁷pa ne le z njegovim prihodom, marveč tudi s tolažbo, ki ste mu jo dali vi. Pripovedoval nam je namreč o vašem hrepenenju, o vaši žalosti in o vaši vnemi zame. In tako sem bil še bolj vesel.

⁸Čeprav sem vas s prejšnjim pismom užalostil, mi tega ni žal ... Čeprav mi je bilo hudo – vidim namreč, da vas je tisto pismo vsaj za nekaj časa užalostilo –

⁹sem zdaj vesel, pa ne zato, ker sem vas spravil v žalost, ampak zato, ker je žalost v vas sprožila spreobrnitev. Užalostili ste se namreč po božji volji in tako od nas niste trpeli nobene škode.

¹⁰Žalost, ki je po božji volji, namreč rodi stanovitno spreobrnitev, ki pelje v zveličanje, svetna žalost pa povzroči smrt.

¹¹Prav to, da ste bili žalostni po božji volji, glejte, kakšno gorečnost vam je obrodilo; poleg tega pa še opravičevanje, nejevoljo, strah, hrepenenje, gorečnost, pa tudi kazen. Vsekakor ste sami dokazali, da ste v tej stvari nedolžni.

¹²Čeprav sem vam torej pisal, nisem zaradi tistega, ki je storil krivico, tudi ne zaradi tistega, ki je krivico trpel, marveč zato, da bi se pred Bogom zavedali, kako vneti ste zame.

¹³Zato smo potolaženi. Poleg te tolažbe pa nas je še bolj razveselilo to, da je bil vesel Tit, ker ste vi vsi poživali njegovega duha.

¹⁴Če sem namreč pred njim kdaj pokazal, da sem na vas ponosen, me zdaj ni sram. Nasprotno, kakor smo vam povedali vse po resnici, tako se je tudi naš ponos na vas izkazal pred Titom za utemeljenega.

¹⁵Njegovo srce vam je še posebej naklonjeno, ko se spominja ubogljivosti vas vseh, ker ste ga v spoštljivem strahu sprejeli.

¹⁶Vesel sem, da se lahko na vas popolnoma zanesem.

2. Korinčanom 8

Prostovoljni darovi

¹Bratje, spregovoriti vam hočem o božji milosti, ki je bila dana Cerkvam v Makedoniji.

²Čeprav so izkusile mnoge stiske, sta njihovo prekipevajoče veselje in njihovo skrajno uboštvo prerasli v njihovo bogato radodarnost.

³Po svojih močeh in – za pričo sem – celo čez svoje moči so iz lastnega nagiba dajali,

⁴nas pa vneto prosili, da bi smeli sodelovati pri podpiranju svetih.

⁵Proti našemu upanju so najprej sebe podarili Gospodu, nato pa po božji volji nam,

⁶tako da smo prosili Tita, naj pri vas to delo ljubezni tudi izpelje, kakor ga je bil že začel.

⁷In kakor imate vsega v obilju, vero, besedo in spoznanje, vsakršno gorečnost in ljubezen, ki smo jo prebudili v vas, tako se tudi odlikujte v tem dobrem delu.

⁸Tega ne pravim, ker bi vam hotel ukazovati, ampak da bi po vzoru drugih tudi vi meni dokazali pristnost svoje ljubezni.

⁹Saj vendar poznate plemenitost našega Gospoda Jezusa Kristusa! Bogat je bil, pa je zaradi vas postal ubog, da bi vi obogateli po njegovem uboštvu.

¹⁰V tem vam svetujem: za vas je koristno, da stvar, ki ste jo lani ne le začeli, ampak tudi želeli,

¹¹zdaj še uresničite. Tako se bo tudi pripravljenost volje uresničila po vaših močeh.

¹²Kdor ima namreč dobro voljo, je kljub pomanjkanju dobrodošel s tistim, kar ima.

¹³Ne gre namreč za to, da bi sebe obremenjevali, ko pomagate drugim. Za enakost gre.

¹⁴Naj v sedanjih okoliščinah vaše obilje olajša njihovo pomanjkanje, da bo nekoč tudi njihovo obilje olajšalo vaše pomanjkanje. Tako bo prišlo do enakosti,

¹⁵kakor je pisano: »Kdor je veliko nabral, ni imel preveč, in kdor je malo, ni imel premalo.«

Tit in njegovi tovariši

¹⁶Hvala Bogu, ki je Titu položil v srce enako vnemo za vas.

¹⁷Res je ustregel moji prošnji, ker pa je bil že sam zelo vnet, je po svojem nagibu prišel k vam.

¹⁸Z njim pa pošiljamo brata, ki ga zaradi evangelija hvalijo vse Cerkve.

¹⁹Pa ne le to. Cerkve so nam ga tudi izvolile za popotnega tovariša pri tej nabirki, ki smo jo mi prevzeli Gospodu samemu v čast in da bi dokazali našo dobro voljo.

²⁰Seveda pa se varujemo, da nam ne bi kdo naprtil kakega očitka zaradi teh obilnih darov, ki smo jih prevzeli.

²¹Saj skrbimo za dobro ne le v očeh Gospoda, ampak tudi v očeh ljudi.

²²Z njima pošiljamo našega brata, ki smo ga v mnogih stvareh velikokrat preskusili in spoznali za vnetega, zdaj pa je še bolj vnet zaradi velikega zaupanja, ki ga ima do vas.

²³Če gre za Tita, je moj tovariš in sodelavec za vas. Če gre za naša brata, sta odposlanca Cerkvá, Kristusova slava.

²⁴Izkažite jim vpričo Cerkvá svojo ljubezen in potrdite, da sem ponosen na vas!

2. Korinčanom 9

Darovi za svete

¹Ni potrebno, da bi vam pisal, kako naj bi podpirali svete.

²Poznam vašo dobro voljo, ki jo vam v čast hvalim pred Makedonci. Pravim jim, da je Ahája že od lani pripravljena in da je vaša vnema izzvala tudi mnogo drugih.

³Vendar pošiljam brate zato, da se ne bi v tem zaman ponašal z vami in da bi bili, kakor sem že povedal, res pripravljeni,

⁴da glede tega ne bi doživel sramote, saj bi jo tudi vi, če namreč z menoj pridejo Makedonci in bi vas dobili nepripravljene.

⁵Zato sem menil, da moram prositi brate, naj gredo pred nami k vam in vnaprej zberejo vaš obljubljeni obilni dar, tak, ki bo zbran iz velikodušnosti in ne iz stiskaštva.

⁶To pa rečem: kdor na redko seje, bo tudi pičlo žel, kdor pa na gosto seje, bo tudi bogato žel.

⁷Vsak naj dá, kakor se je v srcu odločil, pa ne čemerno ali na silo, zakaj Bog ljubi veselega darovalca.

⁸Bog pa vas more obdariti z vsakršno milostjo, tako da boste v vsem vedno imeli vsega dovolj in bo še obilno ostalo za vsakršno dobro delo,

⁹kakor je pisano: »Razdelil je, dal ubogim, njegova pravičnost ostane vekomaj.«

¹⁰Tisti, ki sejalcu priskrbi seme, bo priskrbel tudi kruh za živež in pomnožil bo vaše seme ter pospeševal sadove vaše pravičnosti.

¹¹Dovolj ste bogati, da ste lahko tako radodarni, da boste po nas dajali Bogu zahvalo.

¹²Zakaj daritvena služba v tej nabirki ni le v tem, da rešuje pomanjkanje pri svetih, temveč v tem, da se Bogu daje večja zahvala.

¹³Če se namreč v tej dobrodelnosti skazete, bodo Boga poveličevali zaradi vaše poslušnosti, ki jo izkazujete Kristusovemu evangeliju, in zaradi vaše vzajemne radodarnosti do njih in do vseh.

¹⁴Pa še molili bodo za vas in vas radi imeli zaradi obilne milosti, ki vam jo je naklonil Bog.

¹⁵Hvala Bogu za njegov neizrekljivi dar!

2. Korinčanom 10

Pavel brani svojo službo

¹Jaz sam, Pavel, ki sem sicer tako popustljiv, dokler sem med vami, od daleč pa do vas pogumen, vas pri krotkosti in prizanesljivosti Kristusa rotim

²in prosim: uredite, da ne bom osebno prisiljen pokazati neustrašeno odločnost, s katero mislim resno nastopiti proti nekaterim, ki menijo, da živim po človeško.

³Res živimo po človeško, a se ne bojujemo po človeško.

⁴Orožje našega bojevanja ni človeško, ampak ima v Bogu moč, da podira trdnjave.

⁵Naklepe uničujemo in vsakršno prevzetnost, ki se dviga proti spoznanju Boga, in podvržemo vsak razum pokorščini do Kristusa.

⁶Pripravljeni smo kaznovati vsako neposlušnost, brž ko bo vaša poslušnost popolna.

⁷Samo to vidite, kar je pred očmi. Če je kdo prepričan, da je Kristusov, naj sam še enkrat premisli, da smo prav tako kakor on tudi mi Kristusovi.

⁸Tudi če bi se še bolj ponašal s svojo oblastjo, ki jo je dal Gospod v vaše napredovanje in ne v vaše uničenje, me ne bo sram.

⁹Naj se nikar ne zdi, da vas hočem strašiti s pismi.

¹⁰Resda pravijo: »Pisma so ostra in krepka, ko je osebno navzoč, pa je šibek in njegova beseda zanič.«

¹¹Tak naj se zaveda: kakršni smo v pismih z besedo, kadar smo odsotni, takšni smo tudi v dejanju, kadar smo navzoči!

¹²Vsekakor se ne drznemo primerjati ali šteti med tiste nekatere, ki priporočajo sami sebe. Taki so prav zato nespametni, ker sami sebe po sebi merijo in presojujejo.

¹³Mi pa se ne bomo hvalili čez mero temveč le v mejah tistega, kar nam je odmeril Bog, merilo vsega. To pa je v tem, da smo prišli tudi do vas.

¹⁴Nikakor se namreč ne povzdigujemo čez mero, kot da ne bi bili prišli do vas, saj smo vendar s Kristusovim evangelijem dospeli tudi k vam.

¹⁵Nikakor nismo čez mero ponosni na tuje prizadevanje. Upamo pa, da bomo zaradi vaše rastoče vere pri vas presegli naša dosedanja merila,

¹⁶tako da bomo oznanili evangelij onkraj vaših mejá, ne da bi se hvalili z delom, ki so ga na tujem področju opravili drugi.

¹⁷Kdor se hvali, naj se hvali v Gospodu.

¹⁸Zakaj potrjen ni tisti, ki sam sebe priporoča, ampak tisti, ki ga priporoča Gospod.

2. Korinčanom 11

Pavel in lažni apostoli

¹Ko bi vi le mogli prenesti kanček moje nespameti! Pa saj me tudi prenašate.

²Do vas čutim nekakšno božjo ljubosumnost. Vse sem namreč storil, da bi vas zaročil in pripeljal kot čisto devico edinemu možu, Kristusu.

³Bojim pa se, da se ne bi vaše misli skazile in oddaljile od iskrene vdanosti do Kristusa, kakor je kača s svojo zvijačo preslepila Evo.

⁴Če namreč pride kdo in oznanja drugega Jezusa, ki ga mi nismo oznanili, ali če prejmete drugega Duha, ki ga niste prejeli, ali drug evangelij, ki ga niste slišali, seveda voljno prenašate.

- ⁵Vendar mislim, da v ničemer ne zaostajam za vélikimi apostoli.
- ⁶Čeprav sem kot govornik šibek, pa nisem v spoznanju. To smo vam med vsemi vsestransko dokazali.
- ⁷Morda sem se pa tedaj pregrešil, ko sem se ponižal, da bi vas dvignil, tedaj, ko sem vam brez plačila oznanjal božji evangelij?
- ⁸Druge Cerkve sem oškodoval in od njih dobil sredstva za preživljanje, da bi lahko služil vam.
- ⁹Ko sem bil pri vas in sem trpel pomanjkanje, nisem bil nikomur v breme. Kar mi je namreč manjkalo, so dodali bratje, ki so prišli iz Makedonije. Skratka, varoval sem se in se bom še varoval, da vam ne bi bil v breme.
- ¹⁰Pri Kristusovi resnici, ki je v meni, vam povem, da mi nič ne bo utišalo tega ponosa v pokrajinah Aháje.
- ¹¹Zakaj? Ker vas morda ne ljubim? To vé Bog.
- ¹²Kar zdaj delam, bom delal še naprej, da spodnesem oporo tistim, ki iščejo pretvezo, da bi se lahko ponašali z istim kakor jaz.
- ¹³Taki so namreč lažni apostoli, nepošteni delavci, ki si nadevajo krinko Kristusovih apostolov.
- ¹⁴Toda to ni nič čudnega, saj si tudi sam satan nadeva krinko angela luči.
- ¹⁵Nič posebnega torej ni, če si tudi njegovi hlapci nadevajo krinko pravičnih služabnikov. Toda njihov konec bo po meri njihovih del.

Pavel trpi kot apostol

- ¹⁶Ponavljam: nihče naj ne misli, da sem nespameten! Sicer pa, kar imejte me za nespametnega, da se bom tudi jaz malce pohvalil.
- ¹⁷Kar mislim povedati, tega ne bom govoril v Gospodu, marveč kakor v blodnji, iz tistega lažnega ponosa.
- ¹⁸Ker se že mnogi hvalijo po človeško, se bom tudi jaz.
- ¹⁹Saj voljno prenašate nespametne vi, ki ste pametni!

²⁰Prenašate, če vas kdo zasužnjuje, če vas kdo izkorišča, če vas kdo ovira, če se kdo povišuje, če vas kdo udari po obrazu.

²¹V svojo sramoto govorim, kakor da bi bil res šibek. V čemer si kdo upa – še zmeraj govorim v blodnji – si upam tudi jaz.

²²So Hebrejci? Jaz tudi. So Izraelci? Jaz tudi. So Abrahamovi potomci? Jaz tudi.

²³So Kristusovi služabniki? V blodnji govorim: jaz še bolj! V hujših naporih, večkrat v ječah, neprimerno bolj pod udarci, večkrat v smrtni nevarnosti.

²⁴Od Judov sem jih petkrat dobil po eno manj ko štirideset.

²⁵Trikrat so me bičali, enkrat kamnali, trikrat sem doživel brodolom in eno noč in dan preživel na globokem morju.

²⁶Pogosto sem bil v nevarnostih na potovanjih, v nevarnostih na rekah, v nevarnostih pred razbojniki, v nevarnosti pred rojaki, v nevarnosti pred neverniki, v nevarnosti v mestu, v nevarnosti v samoti, v nevarnosti na morju, v nevarnosti med lažnivimi brati.

²⁷V trudu in mukah, v pogostem bedenju, v lakoti in žeji, v pogostih postih, v mrazu in goloti.

²⁸Poleg tega še vse, kar me dan na dan zaposluje, skrb za vse Cerkve.

²⁹Kdo je slaboten, ne da bi bil tudi jaz? Kdo se pohujšuje, da mene ne bi žgalo?

³⁰Ko bi se bilo že treba hvaliti, se bom hvalil s svojimi slabostmi.

³¹Bog in Oče Gospoda Jezusa, ki je hvaljen na veke, vé, da ne lažem.

³²V Damasku je dal namestnik kralja Haréta zastražiti mesto Damaščanov, da bi me ujel,

³³pa so me v košu spustili skozi okno po zidu, da sem ušel njegovim rokam.

2. Korinčanom 12

Videnja in razodetja

¹Ali se je res treba hvaliti? To sicer nič ne koristi, vendar povem še o videnjih in razodetjih Gospoda.

²Poznam človeka v Kristusu. Pred štirinajstimi leti je bil vzdignjen do tretjega neba – ali v telesu, ne vem, ali zunaj telesa, ne vem. To vé Bog.

³Vem tudi, da je bil ta človek vzeti v nebesa – ali v telesu ali zunaj telesa, ne vem. To vé Bog.

⁴Ta je slišal neizrekljive besede, ki jih človeku ni dano govoriti.

⁵S tem človekom se bom ponašal, s seboj pa se ne bom ponašal, razen s slabostmi.

⁶Če bi se že hotel hvaliti, ne bi bil nespameten, saj bi govoril resnico. Pa se rajši zdržim, da ne bi kdo mislil o meni več kakor to, kar na meni vidi ali kar povem.

⁷Da se pa ne bi zaradi izrednih razodetij prevzel, mi je bil dan v telo trn, satanov angel, ki me tepe, da se ne bi prevzel.

⁸Zato sem trikrat prosil Gospoda, da bi ga odstranil od mene,

⁹a mi je rekel: »Dovolj ti je moja milost. Moč se v težavah utrjuje.« Zato se bom zelo rad ponašal z težavami, da bi v meni delovala Kristusova moč.

¹⁰Vesel sem torej težav, žalitev, nesreč, preganjanj in stisk za Kristusa. Zakaj močan sem tedaj, ko sem slaboten.

Pavlova skrb za korintsko Cerkev

¹¹Zdaj sem pa res nespameten. Toda vi ste me prisilili! V resnici bi vi morali govoriti meni v prid, saj nisem v ničemer zaostal za velikimi apostoli, čeprav nisem nič.

¹²Tista znamenja, ki so znamenja apostola, to je znamenja, čudeži in moči, so se namreč med vami stalno dogajala.

¹³V čem ste bili na slabšem kakor druge Cerkve? Samo v tem, da vam jaz nisem bil v breme. Odpustite mi to krivico!

¹⁴Glejte, zdaj se že v tretje odpravljam k vam, vendar vam ne bom v breme, ker ne iščem vaših dobrin, ampak vas. Niso namreč otroci dolžni zbirati prihranke za starše, ampak starši za otroke.

¹⁵Sam bom prav rad razdajal in celo sam sebe bom razdal za vaše duše. Ali me boste zato manj ljubili, če vas pa jaz tako zelo ljubim?

¹⁶Pa naj bo! V breme vam nisem bil. Recimo pa, da sem vas – prekanjen, kakor sem – ujel v precep!

¹⁷Ali sem vas morda izkoristil po kom od tistih, ki sem jih poslal k vam?

¹⁸Naprosil sem bil Tita in z njim poslal brata. Morda vas je ukanil Tit? Mar nisva hodila v istem duhu in po istih stopinjah?

¹⁹Ali ste že dolgo prepričani, da se pred vami zagovarjamo? Ne, pred Bogom v Kristusu govorimo in vse, preljubi, v vašo spodbudo.

²⁰Bojim se namreč, da vas morda ob prihodu ne dobim takšnih, kakršne si vas želim, in da boste vi mene našli takšnega, kakršnega si ne želite. Bojim se, da bo med vami pričkanje, nevoščljivost, razdraženost, prepirljivost, opravljanje, podpihovanje, napihovanje in upornost.

²¹Bojim se, da bi me ob ponovnem prihodu moj Bog med vami ponižal in bi moral objokovati mnoge, ki so prej grešili, pa se za nečistost in prešuštvo in razuzdanost, ki so jo zagrešili, niso spokorili.

2. Korinčanom 13

Sklepni opomini in pozdravi

¹V tretje zdaj prihajam k vam. »Vsaka stvar se bo odločila na izjavo dveh ali treh prič.«

²Napovedal sem bil že, in kakor tedaj ob drugem obisku, tudi zdaj v odsotnosti napovedujem tistim, ki so prej grešili in vsem drugim: ko pridem, ne bom več prizanašal,

³ker sami zahtevate dokaz, da v meni govori Kristus. Ta pa vam ne bo prizanesel, ampak vam bo dokazal svojo moč.

⁴Reš, križan je bil zaradi slabosti, toda živí iz božje moči. Tudi mi smo slabotni v njem, a pred vami bomo živi z njim zaradi božje moči.

⁵Sami se preverite, ali ste verni. Preskušajte se! Ali se res ne zavedate, da je Jezus Kristus v vas? Morda pa že preskušnje niste prestali!

⁶Upam pa, da boste spoznali, da smo mi preskušnjo prestali.

⁷Boga prosimo, da bi vi ne storili nič hudega. Ni nam do tega, da bi se mi skazali kot preskušene, ampak samo do tega, da bi vi delali dobro, čeprav bi mi veljali za nepreskušene.

⁸Ničesar namreč ne zmoremo proti resnici, smo pa za resnico.

⁹Veseli smo, kadar smo mi slabotni, vi pa močni. Zato tudi prosimo za vašo složnost.

¹⁰To v odsotnosti pišem zato, da ne bom navzoč nastopal ostro z oblastjo, ki mi jo je dal Gospod, da bi zidal, ne pa podiral.

¹¹Končno, bratje, veselite se, spopolnajte se, spodbujajte se, bodite istih misli, varujte mir, pa bo Bog ljubezni in miru z vami.

¹²Pozdravite drug drugega s svetim poljubom. Pozdravljajo vas vsi sveti.

¹³Milost Gospoda Jezusa Kristusa in ljubezen Boga in občestvo Svetega Duha z vami vsemi!

Galačanom

Galačanom 1

Pozdrav

¹Pavel, apostol ne po človeški pobudi ne po človeškem posredovanju, temveč po Jezusu Kristusu in Bogu Očetu, ki ga je obudil od mrtvih,

²in vsi bratje, ki so z mano, Cerkvam v Galatiji:

³milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa!

⁴On je daroval sam sebe za naše grehe, da bi nas iztrgal iz sedanjega pokvarjenega sveta, kakor je hotel naš Bog in Oče,

⁵kateremu bodi slava na veke vekov! Amen.

Ni drugega evangelija

⁶Čudim se, da se od tistega, ki vas je poklical po Kristusovi milosti, tako hitro obračate k nekemu drugemu evangeliju.

⁷Sicer pa drugega evangelija dejansko ni. Pač pa so nekateri, ki vas begajo in hočejo Kristusov evangelij postaviti na glavo.

⁸Toda tudi če bi vam mi sami ali pa angel iz nebes oznanjal drugačen evangelij, kakor smo vam ga mi oznanili, naj bo zavržen!

⁹Kakor smo poprej rekli, tako pravimo ponovno: Če vam kdo oznanja evangelij, ki je drugačen od tistega, ki ste ga prejeli, naj bo zavržen!

¹⁰Koga si namreč skušam dobiti na svojo stran, ljudi ali Boga? Si mar prizadevam, da bi ugajal ljudem? Ko bi hotel ugajati še ljudem, ne bi bil Kristusov služabnik.

Kako je Pavel postal apostol

¹¹Izjavljam vam torej, bratje: Evangelij, ki sem ga oznanil, ne izvira od človeka.

¹²Nikakor ga namreč nisem prejel in se ga naučil od človeka, temveč po razodetju Jezusa Kristusa.

¹³Slišali ste namreč, kako sem nekoč živel v judovstvu, kako sem zagrizeno preganjal božjo Cerkev in jo skušal uničiti.

¹⁴Po svoji strastni vnemi za očetna izročila sem v ljudstvu prekašal mnoge sovrstnike in rojake.

¹⁵Toda Bog, ki me je izbral že v materinem telesu in me poklical s svojo milostjo,

¹⁶je sklenil razodeti v meni svojega Sina, da bi ga oznanjal med pogani. Tedaj se nisem šel posvetovat z nobenim človekom,

¹⁷pa tudi v Jeruzalem nisem šel k tistim, ki so bili apostoli pred mano, temveč sem se nemudoma odpravil v Arabijo, potlej pa sem se vrnil v Damask.

¹⁸Pozneje sem po treh letih šel v Jeruzalem, da bi se spoznal s Kéfom, in sem ostal pri njem petnajst dni.

¹⁹Nobenega drugega apostola nisem videl, samo Jakoba, Gospodovega brata.

²⁰To, kar vam pišem, vam pred Bogom zagotavljam, da ni laž.

²¹Nato sem šel v pokrajine Sirije in Kilíkije.

²²Cerkvam po Judeji, ki so v Kristusu, sem bil osebno nepoznan.

²³Slišali so le: »Tisti, ki nas je nekoč preganjal, sedaj oznanja vero, ki jo je nekoč skušal zatreti.«

²⁴In slavili so Boga zaradi mene.

Galačanom 2

Drugi apostoli sprejmejo Pavla

¹Po štirinajstih letih sem spet šel z Bárnabom gor v Jeruzalem. S sabo sem vzel tudi Tita.

²Šel pa sem po nekem razodetju. Predložil sem jim evangelij, ki ga oznanjam med pogani, in še posebej najuglednejšim osebam, da bi morda ne tekel ali da ne bi bil tekel v prazno.

³Tako takrat niti Tit, ki je bil z menoj, ni bil prisiljen, da bi se dal obrezati, čeprav je bil Grk.

⁴Sicer pa so se bili tam vrinili lažni bratje, da bi prežali na našo svobodo, ki jo imamo v Kristusu Jezusu, in da bi nas usužnjili.

⁵Vendar se jim nismo uklonili niti za trenutek, da bi med vami obstala resnica evangelija.

⁶Tisti pa, ki so veljali za ugledne – kakšni so nekoč bili, me ne zanima, saj Bog ne gleda na osebo – tisti torej, ki so veljali za ugledne, mi niso ničesar dodatno naložili.

⁷Nasprotno: ko so uvideli, da je bil meni zaupan evangelij za neobrezane, kakor je bil Petru za obrezane –

⁸zakaj tisti, ki je bil usposobil Petra za oznanjevanje med obrezanimi, je usposobil tudi mene za oznanjevanje med pogani, –

⁹in ko so spoznali milost, ki mi je bila dana, so Jakob, Kéfa in Janez, ki veljajo za stebre, podali meni in Bárnabu desnico v znamenje vzajemnosti; midva naj bi šla med pogane, oni pa med obrezane.

¹⁰Le to so naju prosili, da bi se spominjala revežev. In to sem si zelo prizadeval storiti.

Pavel v Antiohíji graja Petra

¹¹Ko pa je prišel Kéfa v Antiohíjo, sem se mu v obraz uprl, ker je delal narobe.

¹²Preden so namreč prišli nekateri, ki so bili z Jakobom, je jedel s pogani. Ko pa so prišli, se je začel poganom umikati in se jih ogibati, in sicer iz strahu pred obrezanimi.

¹³Z njim vred so se potajili tudi drugi Judje, tako da se je celo Bárnaba dal zavesti od njihove dvoličnosti.

¹⁴Ko pa sem videl, da ne stojijo pokončno v resnici evangelija, sem rekel Kéfu vpričo vseh: »Če ti, ki si Jud, živiš po pogansko in ne po judovsko, kako hočeš prisiliti pogane, da bi živeli po judovsko?«

Vera rešuje tako Jude kakor pogane

¹⁵Mi, ki smo po rodu Judje in ne grešni pogani,

¹⁶vemo, da človeka ne opravičujejo dela postave, ampak edinole vera v Jezusa Kristusa. Zato smo tudi mi začeli verovati v Kristusa Jezusa, da bi bili opravičeni po veri v Kristusa in ne po delih postave, saj noben človek ne bo opravičen po delih postave.

¹⁷Če pa se mi, ki iščemo opravičenje v Kristusu, tudi sami izkažemo za grešnike, je mar Kristus služabnik greha? Nemogoče!

¹⁸Če namreč znova zidam to, kar sem porušil, se izkažem za prestopnika.

¹⁹Dejansko sem po postavi odmrll postavi, da bi živel za Boga. Skupaj s Kristusom sem križan;

²⁰ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni. Kolikor pa zdaj živim v telesu, živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in daroval zame sam sebe.

²¹Ne zametujem božje milosti; zakaj če opravičenje prihaja po postavi, potem je Kristus umrl zaman.

Galačanom 3

Postava ali vera

¹O nespametni Galačani, le kdo vas je uročil, ko je bil prav vašim očem prikazan Jezus Kristus, in sicer križani?

²Rad bi zvedel od vas samo tole: Ste prejeli Duha, ker ste delali po postavi, ali ker ste bili poslušni oznanjevanju?

³Tako nespametni ste? Začeli ste z Duhom, zdaj pa končujete z mesom?

⁴Ste toliko pretrpeli zaman? Ko bi vsaj bilo zaman!

⁵Mar ta, ki vam daje Duha in dela med vami čudeže, to dela zato, ker ste delali po postavi, ali ker ste bili poslušni oznanjevanju?

⁶Tako je bilo z Abrahamom, ki je veroval Bogu in mu je bilo to všteto v pravičnost.

⁷Spoznajte vendar, da so Abrahamovi sinovi tisti, ki verujejo.

⁸Sveto pismo je predvidelo, da bo Bog opravičil narode po veri, zato je napovedalo Abrahamu veselo novico: V tebi bodo blagoslovljeni vsi narodi.

⁹Potemtakem so z verujočim Abrahamom vred blagoslovljeni tudi tisti, ki verujejo.

¹⁰Vse tiste, ki se naslanjajo na dela postave, pa zadene prekletstvo. Zakaj pisano je: Preklet naj bo vsak, ki ne vztraja pri izpolnjevanju vsega, kar je zapisano v knjigi postave.

¹¹Da se nihče ne more opravičiti pred Bogom s postavo, je razvidno iz dejstva, da bo pravični živel iz vere.

¹²Postava pa je nekaj drugega kot vera. Ampak: Kdor jo bo spolnjeval, bo živel od nje.

¹³Kristus pa nas je odkupil od prekletstva postave s tem, da je za nas postal prekletstvo. Pisano je namreč: Preklet je vsak, kdor visi na lesu.

¹⁴To se je zgodilo zato, da bi Abrahamov blagoslov prešel po Kristusu Jezusu k poganom in da bi mi po veri prejeli Duha, ki nam je bil obljubljen.

Postava in obljuba

¹⁵Naj vam, bratje, postrežem z navadnim zgledom. Pravnomočne oporoke nihče ne bo razveljavljal ali ji kaj dodajal, čeprav je samo človeško delo.

¹⁶No, obljube so bile izrečene Abrahamu in njegovemu zarodu. Sveto pismo ne pravi »in zarodom«, kakor če bi šlo za mnoge, ampak in tvojemu zarodu, tako da gre za enega; in ta je Kristus.

¹⁷Pravim pa tole: Če je Bog prej naredil oporočo, je postava, ki je nastala šele štiristo trideset let pozneje, ne more razveljaviti tako, da bi bila obljuba neučinkovita.

¹⁸Zakaj če dediščina izvira iz postave, ne izvira iz obljube; Bog pa je pokazal Abrahamu svojo naklonjenost s tem, da mu je dal obljubo.

¹⁹Čemú torej postava? Dodana je bila zaradi prestopkov, dokler ne bi prišel zarod, kateremu je bila dana obljuba, razglasili pa so jo angeli po sredniku.

²⁰Kjer je samo eden, ni srednika. Bog pa je eden.

Sužnji in sinovi

²¹Je torej postava zoper božje obljube? Nikakor ne! Zakaj opravičenje bi dejansko izviralo iz postave le, ko bi bila dana postava, ki bi mogla dati življenje.

²²Tako pa je Sveto pismo vse zaklenilo pod greh, da bi tisti, ki verujejo, dobili obljubo iz vere v Jezusa Kristusa.

²³Toda preden je nastopila vera, nas je postava držala zaprte pod ključem, v pričakovanju vere, ki naj bi bila razodeta.

²⁴To se pravi, da je postava postala za nas vzgojiteljica, ki nas je vzgojila za Kristusa, da bi bili opravičeni iz vere.

²⁵Ko pa je nastopila vera, nismo več pod vzgojiteljico.

²⁶Vi vsi ste namreč po veri v Kristusa Jezusa božji sinovi.

²⁷Zakaj vsi, ki ste bili krščeni v Kristusa, ste oblekli Kristusa.

²⁸Ni več Juda ne Grka, ni več sužnja ne svobodnjaka, ni več moškega ne ženske: zakaj vsi ste eno v Kristusu Jezusu.

²⁹Če pa ste Kristusovi, ste potemtakem Abrahamov zarod, po obljubi pa dediči.

Galačanom 4

¹Mislím namreč takole: dokler je dedič še nedoleten, se nič ne razlikuje od sužnja, čeprav je gospodar vsega,

²temveč je pod varuhi in oskrbniki vse do dne, ki ga je določil oče.

³Tako je bilo tudi z nami. Ko smo bili nedoletni, smo bili usužnjeni naravnim zakonom.

⁴Ko pa je nastopila polnost časa, je Bog poslal svojega Sina, rojenega iz žene, podvrženega postavi,

⁵da bi odkupil tiste, ki so bili pod postavo, da bi mi tako prejeli posinovljenje.

⁶Da pa ste sinovi, se vidi iz tega, da je Bog poslal v naša srca Duha svojega Sina, ki vpije: »Aba, Oče!«

⁷Potemtakem nisi več suženj, temveč sin, če pa si sin, si tudi dedič, kakor je hotel Bog.

Pavlova skrb za Galačane

⁸Toda tedaj ste služili bogovom, ki to dejansko niso, ker pač niste poznali Boga.

⁹Sedaj pa ne samo, da Boga poznate, ampak še več, tudi Bog vas pozna. Kako se torej morete obračati nazaj k tistim slabotnim in bednim prvinam, ki jim hočete spet služiti?

¹⁰Obhajate dneve, mesece, leta.

¹¹Bojim se za vas, da sem se morda zaman trudil za vas.

¹²Bodite kakor jaz, bratje, prosim vas, ker sem jaz postal kakor vi. Nič hudega mi niste prizadeli.

¹³Veste, da sem bil takrat, ko sem vam prvokrat oznanjal evangelij, bolan.

¹⁴Ta bolezen vam je bila v preskušnjo, a me zaradi nje niste ne zaničevali ne zavrgli, temveč ste me sprejeli kot božjega angela, kot Kristusa Jezusa.

¹⁵Kje je torej tisto vaše navdušenje? Lahko vam namreč zagotovim, da bi si takrat oči izdrli in mi jih dali, ko bi bilo mogoče.

¹⁶Potemtakem sem postal vaš sovražnik, ker sem vam govoril resnico?

¹⁷Oni se zavzemajo za vas, a ne pošteno; hočejo vas namreč odtrgati, da bi se navezali nanje.

¹⁸Lepo pa je, da ste zmerom pozorni name in ne samo, kadar sem navzoč pri vas,

¹⁹otroci moji, ki vas ponovno rojevam v bolečini, dokler ne bo v vas izoblikovan Kristus.

²⁰V tem trenutku bi bil rad pri vas in bi vam rad spregovoril z drugačnim glasom, ker ne vem, kaj naj storim z vami.

Prispodoba o Hagári in Sari

²¹Povejte mi, vi, ki hočete biti pod postavo: Ne slišite, kaj pravi postava?

²²Pisano je namreč, da je Abraham dobil dva sinova, enega od dekleta in enega od svobodne.

²³Toda sin, rojen iz dekleta, se je rodil na ravni narave, sin pa, rojen iz svobodne, na ravni obljube.

²⁴To je povedano v prispodobi: gre namreč za dve zavezi. Ena izvira s Sínajske gore in rodi za sužnost: takšna je Hagára.

²⁵Hagára je prispodoba Sínajske gore, ki je v Arabiji: ta se sklada s sedanjim Jeruzalemom, ki je suženj s svojimi otroki vred.

²⁶Oni Jeruzalem, ki je zgoraj, pa je svoboden in ta je naša mati.

²⁷Pisano je namreč: »Razveseli se, nerodovitna, ki ne rodiš! Zavriskaj od veselja ti, ki ne poznaš porodnih bolečin! Zakaj veliko otrok bo imela zapuščena, več kakor tista, ki ima moža.«

²⁸Vi pa, bratje, ste kakor Izak sinovi obljube.

²⁹In kakor je takrat tisti, ki je bil rojen po mesu, preganjal tistega, ki je bil rojen po duhu, tako se dogaja tudi zdaj.

³⁰Toda kaj pravi Sveto pismo? »Odpôdi deklo in njenega sina, zakaj sin dekleta nikakor ne bo dedoval s sinom svobodne.«

³¹Zaradi tega, bratje, nismo sinovi dekleta, temveč svobodne.

Galačanom 5

¹Kristus nas je osvobodil, da bi ostali svobodni. Zatorej stojte trdno in se ne dajte ponovno vpreči v jarem sužnosti.

Krščanska svoboda

²Glejte, jaz, Pavel, vam pravim: Če se daste obrezati, vam Kristus ne bo prav nič koristil.

³In ponovno izjavljam vsakomur, ki se dá obrezati, da je dolžan v celoti izpolnjevati postavo.

⁴Tisti, ki iščete opravičenje v postavi, nimate nič več skupnega s Kristusom: zgubili ste milost.

⁵Duh nam daje, da od vere pričakujemo opravičenje, v katero upamo.

⁶Saj v Kristusu Jezusu nič ne velja ne obreza ne neobreza, marveč vera, ki deluje po ljubezni.

⁷Lepo ste tekli. Le kdo vam je presekal pot, da niste poslušni resnici?

⁸To prepričanje gotovo ne prihaja od tistega, ki vas kliče.

⁹Peščica kvasa skvasi vse testo.

¹⁰Jaz upam v Gospodu za vas, da ne boste drugačnih misli. Kdor pa vas bega, bo nosil obsodbo, naj bo kdorkoli.

¹¹Če pa jaz, bratje, še oznanjam obrezo, zakaj me potem preganjajo? V tem primeru je bilo pohujšanje križa odpravljeno.

¹²O, ko bi se tisti, ki vas vznemirjajo, tudi dali skopiti!

¹³Vi ste namreč poklicani k svobodi, bratje. Le da vam svoboda ne bo pretveza za življenje po mesu, temveč služite drug drugemu v ljubezni.

¹⁴Saj je celotna postava izpolnjena v eni zapovedi, namreč: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.

¹⁵Če pa se med seboj grizete in obžirate, glejte, da se med seboj ne pokončate.

Sadovi duha in dela mesa

¹⁶Pravim torej: Dajte se voditi duhu in nikar ne strezite poželenju mesa.

¹⁷Zakaj meso si želi, kar je zoper duha, duh pa, kar je zoper meso. Ta dva si namreč medsebojno nasprotujeta, tako da ne delate tega, kar bi hoteli.

¹⁸Toda če se daste voditi duhu, niste pod postavo.

¹⁹Sicer pa so dela mesa znana. To so: nečistovanje, nesramnost, razuzdanost,

²⁰malikovanje, čaranje, sovraštvo, prepirljivost, ljubosumnost, jeza, častihlepnost, razprtije, strankarstvo,

²¹nevoščljivost, pijančevanje, žretje in kar je še takega. Glede tega vas vnaprej opozarjam, kakor sem vas že opozoril: tisti, ki počenjajo takšne stvari, ne bodo podedovali božjega kraljestva.

²²Sad duha pa je: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestoba,

²³krotkost, samoobvladanje. Zoper te stvari ni postave.

²⁴Tisti, ki so Kristusovi, so križali svoje meso s strastmi in poželenji vred.

²⁵Če živimo iz duha, tudi delajmo po duhu.

²⁶Nikar ne iščimo prazne slave s tem, da drug drugega izzivamo in drug drugemu zavidamo.

Galačanom 6

Nosíte bremena drug drugemu

¹Bratje, če zasačite koga pri kakšnem prestopku, ga vi, ki imate duha, opomnite z vso krotkostjo. Pri tem pazi nase, da ne boš tudi sam padel v skušnjava.

²Nosíte bremena drug drugemu in tako boste izpolnili Kristusovo postavo.

³Zakaj če kdo misli, da je kaj, ko ni nič, vara sam sebe.

⁴Vsakdo naj presodi svoje ravnanje in tako bo pridržal lastno hvalo zase, ne pa da bi se primerjal z drugim;

⁵vsak bo namreč nosil svoje breme.

⁶Kdor prejema pouk v božji besedi, naj vse, kar ima, deli s tistim, ki ga poučuje.

⁷Ne slepite se: Bog se ne pusti zasmehovati. Kar bo človek sejal, bo tudi žetel.

⁸To se pravi: kdor seje v svoje meso, bo od mesa žetel pogubo; kdor pa seje v duha, bo od duha žetel večno življenje.

⁹Ne naveličajmo se, ko delamo dobra dela; zakaj če se ne utrudimo, bomo ob svojem času žetli.

¹⁰Dokler torej še utegnemo, delajmo dobro vsem, še posebej pa bratom v veri.

Sklepni opomin in blagoslov

¹¹Poglejte, s kako velikimi črkami vam pišem s svojo roko.

¹²Tisti, ki se delajo lepe v mesu, vas silijo k temu, da bi se dali obrezati, in to samo zato, da ne bi bili preganjani zaradi Kristusovega križa.

¹³Vendar se še sami obrezanci ne držijo postave, ampak hočejo, da se daste obrezati zato, da bi se hvalili z vašim mesom.

¹⁴Meni pa Bog ne daj, da bi se hvalil, razen s križem našega Gospoda Jezusa Kristusa, po katerem je bil svet križan zame, jaz pa svet.

¹⁵Zakaj niti obreza nič ne velja niti neobreza, ampak nova stvar.

¹⁶Nad vsemi pa, ki bodo živeli po tem pravilu, bodita mir in usmiljenje, kakor tudi nad božjim Izraelom.

¹⁷Za naprej naj mi nihče ne povzroča nevšečnosti, jaz namreč nosim Jezusova znamenja v svojem telesu.

¹⁸Milost našega Gospoda Jezusa Kristusa bodi z vašim duhom, bratje! Amen.

Efežanom

Efežanom 1

Pozdrav

¹Pavel, po božji volji apostol Kristusa Jezusa, svetim, ki so v Éfezu, in zvestim v Kristusu Jezusu:

²milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa.

Duhovni blagoslov v Kristusu

³Blagoslovljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki nas je iz nebes v Kristusu blagoslovil z vsakršnim duhovnim blagoslovom.

⁴Pred stvarjenjem sveta nas je izvolil v njem, da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni. V ljubezni nas je

⁵vnaprej določil, naj bomo po Jezusu Kristusu njegovi posinovljeni otroci. Takšen je bil blagohotni sklep Očetove volje,

⁶da bi slavili veličastvo njegove milosti, s katero nas je oblagodaril v svojem ljubljennem Sinu.

⁷Po njegovi krvi imamo odrešenje, odpuščanje grehov po bogastvu njegove milosti.

⁸To milost je obilno razlil na nas, z vso modrostjo in razumnostjo,

⁹ko nam je razodel skrivnost svoje volje po blagohotnem načrtu, kakor si ga je bil vnaprej zastavil,

¹⁰da bi ga uresničil v polnosti časov: osrediniti v Kristusu kot glavi vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji.

¹¹V njem smo tudi prišli do dediščine. Zato smo bili vnaprej določeni po načrtu njega, ki vse uresničuje po sklepu svoje volje,

¹²da bi bili mi, ki smo že prej upali v Kristusa, v hvalo njegovega veličastva.

¹³V njem ste tudi vi slišali besedo resnice, blagovest svojega odrešenja. Vanj ste tudi verovali in v njem prejeli znamenje Svetega Duha, ki je bil obljubljen.

¹⁴Ta je poroštvo naše dediščine, v odrešenje ljudstva, ki si ga je Bog pridobil, v hvalo njegovega veličastva.

Pavlova molitev

¹⁵Slišal sem o tem, kako verujete v Gospoda Jezusa in kako ljubite vse svete.

¹⁶Zaradi tega se ne neham zahvaljevati za vas in se vas spominjati v svojih molitvah,

¹⁷da bi vam Bog našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče veličastva, dal duha modrosti in razodetja, da bi ga resnično spoznali.

¹⁸On naj razsvetli oči vašega srca, da bi doumeli, v kakšno upanje vas je poklical, kako bogato je veličastvo njegove dediščine, ki jo daje svetim,

¹⁹kakšno neznansko moč, pač v skladu z njegovo brezmejno mogočnostjo, dobivamo od njega mi, ki verujemo.

²⁰To je tista mogočnost, ki jo je pokazal v Kristusu, ko ga je obudil od mrtvih in ga posadil na svojo desnico v nebesih,

²¹nad vsakršno vladarstvo in oblast, nad vsakršno silo in gospostvo ter nad vsakršno ime, ki se ne imenuje samo na tem svetu, temveč tudi v prihodnjem.

²²Zakaj njegovim nogam je podvrigel vse, njega pa postavil čez vse kot glavo Cerкви,

²³saj je Cerkev njegovo telo, polnost njega, ki do dna prešinja celotno stvarstvo.

Efežanom 2

Od smrti k življenju

¹Tudi vi ste bili mrtvi zaradi svojih prestopkov in grehov,

²v katerih ste nekoč živeli po duhu tega sveta, ko ste sledili poglavarju sil v ozračju; ta duh zdaj deluje v upornih ljudeh.

³Sicer pa smo nekoč tudi mi vsi živeli tako kot oni v poželenju svojega mesa; počenjali smo, kar sta hotela meso in zlo nagnjenje, in smo bili po naravi otroci jeze kakor drugi.

⁴Toda Bog, ki je bogat v usmiljenju, nas je zaradi velike ljubezni, s katero nas je vzljubil,

⁵čeprav smo bili zaradi prestopkov mrtvi, skupaj s Kristusom oživil; po milosti ste bili namreč rešeni.

⁶Z njim nas je obudil in nas posadil v nebesa v Kristusu Jezusu,

⁷da bi v prihajajočih vekovih pokazal v svoji dobrosrčnosti do nas v Kristusu Jezusu čezmerno bogastvo svoje milosti.

⁸Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, vendar ne iz svoje moči, ampak je to božji dar.

⁹Tudi niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil.

¹⁰Njegova stvaritev smo, ustvarjeni v Kristusu Jezusu za dobra dela; zanje nas je Bog vnaprej pripravil, da bi jih delali.

Edinost v Kristusu

¹¹Zatorej pomnite, da so vas, ki ste po rodu pogani, ti, ki se imenujejo obrezane, a so obrezani samo na telesu, nekoč imenovali neobrezane.

¹²Pomnite torej, da ste bili v tistem času ločeni od Kristusa, zunaj Izraelovega občestva in izločeni od dobrin, ki jih je obljubljala zaveza. V svetu ste bili brez upanja in brez Boga.

¹³Sedaj pa ste v Kristusu Jezusu vi, ki ste bili nekoč oddaljeni, postali po Kristusovi krvi bližnji.

¹⁴Zakaj on je naš mir, on, ki je iz obeh napravil eno s tem, da je podrl vmesno pregrado, to je sovraštvo.

¹⁵S svojim mesom je odpravil postavo z njenimi zapovedmi in predpisi, da bi v sebi iz dveh ustvaril enega, novega človeka. Vzpostavil je mir

¹⁶in po križu spravil oba z Bogom v enem telesu, ko je v svoji osebi uničil sovraštvo.

¹⁷Prišel je, da bi oznanil mir vam, ki ste bili daleč, in mir tistim, ki so bili blizu.

¹⁸Zakaj po njem imamo oboji dostop k Očetu v enem Duhu.

¹⁹Potemtakem niste več tujci in priseljenci, temveč ste sodržavljeni svetih in domačini pri Bogu.

²⁰Sezidani ste na temelju apostolov in prerokov. Vogelni kamen pa je sam Kristus Jezus,

²¹ki spopolnjuje celotno zgradbo, tako da raste v svet tempelj v Gospodu.

²²Vanj se z drugimi tudi vi vzdavate za božje bivališče v Duhu.

Efežanom 3

Pavlovo oznanjevanje poganom

¹Zato jaz, Pavel, jetnik Kristusa Jezusa za vas, pogane ...

²mislím, da ste slišali za delovanje božje milosti, ki mi je bila dana v vaše odrešenje.

³Kakor sem prej na kratko zapisal, mi je bila po razodetju razkrita skrivnost.

⁴Če tisto berete, lahko spoznate, kako razumevam Kristusovo skrivnost.

⁵Bog je ni oznanil ljudem prejšnjih rodov, kakor jo je zdaj po Duhu razodel svojim svetim apostolom in prerokom.

⁶Po njej naj bi pogani postali sodediči, soudje in soudeleženci obljube v Kristusu Jezusu, in sicer po evangeliju,

⁷katerega služabnik sem postal po daru božje milosti, ki mi je bila dana po delovanju njegove moči.

⁸Meni, najmanjšemu izmed vseh svetih, je bila dana milost, da oznanjam poganom nedoumljivo Kristusovo bogastvo, da vse

⁹poučujem o skrivnostnem načrtu, ki je bil od vekov skrit v Bogu, stvarniku vsega.

¹⁰Tako naj bi sedaj Cerkev oznanila vladarstvom in oblastem v nebesih mnogovrstno božjo modrost,

¹¹in sicer po večnem načrtu, ki ga je Bog izpeljal v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.

¹²On nam vliva srčnost, da se po veri vanj bližamo Bogu v popolnem zaupanju.

¹³Zato vas prosim, da ne postanete malodušni ob stiskah, ki jih trpim za vas in v katerih je vaša slava.

Spoznajte Kristusovo ljubezen

¹⁴Zato upogibam svoja kolena pred Očetom,

¹⁵od katerega izvira vsakršno očetovstvo v nebesih in na zemlji,

¹⁶naj vam dá po bogastvu svojega veličastva, da se po njegovem Duhu močno utrdite v notranjem človeku.

¹⁷Naj Kristus po veri prebiva v vaših srcih,

¹⁸da bi tako, ukoreninjeni in utemeljeni v ljubezni, mogli z vsemi svetimi doumeti, kolikšna je širokost in dolgost in visočina in globočina ...,

¹⁹ter spoznati Kristusovo ljubezen, ki presega vsakršno spoznanje, tako, da bi zaživel v vsej božji polnosti.

²⁰Njemu pa, ki more po mōči, katera deluje v nas, v vsem napraviti neznansko več od tega, kar moremo prositi ali misliti,

²¹njemu slava v Cerkvi in v Kristusu Jezusu skozi vse rodove in vse vekove. Amen.

Efežanom 4

Opomin k edinosti

¹Zatorej vas jaz, jetnik v Gospodu, opominjam, da živite, kakor se spodobi za poklic, v katerega ste bili poklicani,

²v vsej ponižnosti, krotkosti in potrpežljivosti. V ljubezni prenašajte drug drugega.

³Prizadevajte si, da ohranite edinost duha z vezjo miru:

⁴eno telo in en duh, kakor ste tudi bili poklicani k enemu upanju svojega poklica.

⁵En Gospod, ena vera, en krst:

⁶en Bog in Oče vseh, ki je nad vsemi ter deluje po vseh in biva v vseh.

⁷Vsakomur izmed nas pa je bila dana milost po meri, s kakršno nas je obdaroval Kristus.

⁸Zato je rečeno: »Povzpel se je v višine in odpeljal s sabo ujetnike, dal je darove ljudem.«

⁹Kaj pa pomeni beseda »Povzpel se je,« če ne to, da se je prej spustil na zemljo?

¹⁰On, ki se je spustil na zemljo, je isti, ki se je vzdignil čez vsa nebesa, da bi napolnil vse stvarstvo.

¹¹In on je dal, da so nekateri apostoli, drugi preroki, spet drugi evangelisti, spet drugi pastirji in učitelji,

¹²da se sveti usposobijo za opravljanje poslanstva pri oblikovanju Kristusovega telesa,

¹³to vse dotlej, dokler vsi skupaj ne pridemo do edinosti vere in do spoznanja Božjega Sina, do popolnega človeka, do svoje polne doraslosti v Kristusu.

¹⁴Tako ne bomo več nedorasli otroci, ki jih vpliv človeške zvičajnosti hinavsko zavaja v zmoto, jih premetavajo valovi in sèm ter tja zanaša vsak nazorski veter.

¹⁵Pač pa živimo iz resnice in iz ljubezni, da bomo v vsakem pogledu rasli vanj, ki je glava, Kristus.

¹⁶Iz njega dobiva rast celotno telo, združeno in spojeno z njim, ob sodelovanju celotnega veziva, in vsak posamezni ud prispeva, kakor mu ustreza, tako da gradi sam sebe v ljubezni.

Staro in novo življenje

¹⁷Zatorej vam pravim in vas rotim v Gospodu: ne živite več, kakor živijo pogani, v ničevosti svojih misli.

¹⁸Zaradi nevednosti, v kateri ždijo, in zaradi trdote njihovega srca jim je pamet otemnela in so se odtujili božjemu življenju.

¹⁹Ko so tako otopeli, so se prepustili razuzdanosti, da so z nenasitnim pohlepom počenjali vsakršne nesramnosti.

²⁰Vi pa ste se povsem drugače učili Kristusa,

²¹če ste ga le poslušali in se dali o njem poučiti, namreč po resnici, ki je v Jezusu.

²²Treba je, da odložite starega človeka, kakor je živel doslej in ki ga uničujejo slepljive strasti,

²³da se prenovite v duhu svojega mišljenja

²⁴in oblečete novega človeka, ki ga je Bog ustvaril v resnični pravičnosti in svetosti.

Navodila za novo življenje

²⁵Zato proč z lažjo! Vsakdo naj govori s svojim bližnjim resnico, saj smo udje med seboj.

²⁶Če se jezite, nikar ne grešite; sonce naj ne zaide nad vašo jezo

²⁷in ne dajajte prostora hudiču.

²⁸Kdor je kradel, naj ne krade več, ampak naj se trudi s svojimi rokami in dela kaj poštenega, da bo lahko dal tistemu, ki je v potrebi.

²⁹Nobena umazana beseda naj ne pride iz vaših ust, marveč če imate kakšno dobro, da bo ob potrebi v spodbudo in je v prid tistim, ki poslušajo.

³⁰Ne žalostite božjega Svetega Duha, s katerim ste bili zaznamovani za dan odrešenja.

³¹Naj izginejo med vami vsakršna ujedljivost, vsakršno besnenje, rohnenje in obrekovanje z vsakršno hudobijo vred.

³²Bodite drug do drugega dobrosrčni in usmiljeni ter si drug drugemu odpuščajte, kakor vam je tudi Bog odpustil v Kristusu.

Efežanom 5

¹Posnemajte torej Boga, saj ste njegovi ljubljene otroci,

²in živite v ljubezni, kakor je tudi Kristus ljubil nas in je daroval sam sebe za nas Bogu v blagodišečo daritveno žrtev.

³Nečistovanje in vsakršna nesramnost ali lakomnost pa naj se med vami niti ne imenuje, kakor se spodobi svetim.

⁴Isto velja za kvantanje in nespametno ali prostaško govorjenje; vse to je nesposobno. Rajši se posvečajte zahvaljevanju!

⁵Dobro namreč véдите tole: noben nečistnik ali nesramnež ali lakomnež, kar je toliko kot malikovelec, nima dediščine v Kristusovem in božjem kraljestvu.

Hodíte kot sinovi luči

⁶Nihče naj vas ne zavaja s praznim govorjenjem: zakaj vse to kliče božjo jezo nad uporno človeštvo.

⁷Zatorej ne imejte s takimi nič skupnega.

⁸Nekoč ste bili namreč tema, sedaj pa ste luč v Gospodu. Obnašajte se kot sinovi luči!

⁹Sad luči je namreč v vsakršni dobroti, pravičnosti in resnici.

¹⁰Iščite, kaj je vseč Gospodu!

¹¹Ne sodelujte pri jalovih delih teme, marveč jih obsojajte.

¹²Kar namreč oni počenjajo na skrivaj, je že omenjati sramotno.

¹³Vse, kar je obsodbe vredno, se razodeva po luči.

¹⁴Zakaj vse, kar se razodeva, je luč. Zato je rečeno: »Prebúdi se, ki spiš, in vstani od mrtvih in razsvetlil te bo Kristus.«

¹⁵Skrbno torej pazíte, kako se védete, ne kot nespametni ampak kot pametni.

¹⁶Dobro izrabljajte čas, zakaj dnevi so hudi.

¹⁷Zato ne bodite nerazsodni, ampak spoznajte, kaj je Gospodova volja.

¹⁸In ne opijanajte se z vinom, v čemer je razbrzdanost, temveč se napolnajte z Duhom:

¹⁹skupno molíte psalme, hvalnice in duhovne pesmi! Z vsem srcem prepevajte in slavite Gospoda!

²⁰V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa se nenehoma zahvaljujte Bogu Očetu za vse.

²¹Iz spoštovanja do Kristusa se podrejte drug drugemu.

Žene in moške

²²Žene naj bodo podrejene svojim možem kakor Gospodu,

²³mož je namreč glava ženi, kakor je Kristus glava Cerkvi, ker jo je odrešil, saj je njegovo telo.

²⁴In kakor je Cerkev podrejena Kristusu, tako naj bodo v vsem žene možem.

²⁵Moške, ljubíte svoje žene, kakor je Kristus ljubil Cerkev in dal zanjo sam sebe,

²⁶da bi jo posvetil, potem ko jo je očistil s kopeljo vode in besede,

²⁷tako da bi imel to Cerkev pred sabo v vsem njenem sijaju, brez madeža, gube ali česa podobnega, namreč sveto in brezmadežno.

²⁸Tako so tudi moške dolžni ljubiti svoje žene kot svoja lastna telesa. Kdor ljubi svojo ženo, ljubi sebe.

²⁹Saj vendar ni nihče nikoli sovražil svojega telesa, temveč ga hrani in neguje, kakor Kristus Cerkev:

³⁰smo namreč udje njegovega telesa.

³¹Zato bo mož zapustil očeta in mater in se navezal na svojo ženo in bosta v dveh eno telo.

³²Ta skrivnost je velika; s tem mislim na razmerje Kristusa do Cerkve.

³³Zatorej naj tudi vsak med vami tako ljubi svojo ženo kakor sebe, žena pa naj spoštuje moža.

Efežanom 6

Otroci in starši

¹Otroci, ubogajte svoje starše v Gospodu, zakaj tako je prav.

²Spoštuj svojega očeta in svojo mater – to je prva zapoved, ki je združena z obljubo –

³da ti bo dobro in boš dolgo živel na zemlji.

⁴In vi, očetje, ne grenite svojih otrok, temveč jih vzgajajte in opominjajte v Gospodovem duhu.

Sužnji in gospodarji

⁵Sužnji, ubogajte svoje zemeljske gospodarje kakor Kristusa, z največjo spoštljivostjo, v preprostosti srca.

⁶Ne služite zaradi videza, kakor da bi hoteli ugajati ljudem, ampak kot Kristusovi služabniki, ki iz srca spolnjujejo božjo voljo.

⁷Služite z dobro voljo kakor Gospodu in ne kakor ljudem.

⁸Saj veste, da bo vsak prejel od Gospoda po tem, kar bo naredil dobrega, bodisi suženj bodisi svobodnjak.

⁹Tudi vi, gospodarji se prav tako vedite do njih in opustite grožnje, saj veste, da je tako zanje, kakor za vas gospodar v nebesih in da ta gospodar ne dela razlike med ljudmi.

Boj proti zlu

¹⁰Sicer pa zajemajte moč v Gospodu in njegovi mogočnosti.

¹¹Nadenite si celotno božjo bojno opremo, da se boste mogli upirati zvijačam, ki jih bo pletel hudič.

¹²Zakaj naš boj se ne bije proti krvi in mesu, ampak proti vladarstvu, proti oblastem, proti gospodovalcem tega mračnega sveta, proti zlohotnim duhovnim silam pod nebesnim oblokom.

¹³Zato sezite po božji bojni opremi, tako da se boste mogli ob hudem dnevu upreti, vse premagati in v boju obstati.

¹⁴Stojte torej prepasani okoli ledij z resnico, oblečeni v oklep pravice

¹⁵in z nogami, obutimi v pripravljenost, da oznanjate evangelij miru.

¹⁶Predvsem pa vzemite ščit vere; z njim boste mogli pogasiti vse ognjene puščice hudobnega duha.

¹⁷Vzemite tudi čelado zveličanja in meč duha, kar je božja beseda.

¹⁸Ob vsaki priložnosti molíte v duhu z vsakršnimi molitvami in prošnjami. V ta namen čujte z vso vztrajnostjo in molíte za vse svete.

¹⁹Molíte tudi zame, da bi mi bilo dano, ko bom odpiral usta, da bi neustrašeno oznanjal skrivnost evangelija,

²⁰za katerega opravljam poslanstvo v verigah, in govoril o njem s srčnostjo, kakor je moja dolžnost.

Sklepni pozdravi

²¹Da bi pa tudi vi zvedeli, kako je z mano in kaj delam, vas bo o vsem obvestil Tíhik, ljubljeni brat in zvesti služabnik v Gospodu.

²²K vam ga pošiljam prav zato, da bi zvedeli, kako je z nami, in da bi potolažil vaša srca.

²³Mir bratom ter ljubezen in vero od Boga Očeta in Gospoda Jezusa Kristusa.

²⁴Milost z vsemi, ki z neugasljivo ljubeznijo ljubijo našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Filipljanom

Filipljanom 1

Pozdrav

¹Pavel in Timótej, služabnika Kristusa Jezusa, vsem svetim v Kristusu Jezusu, ki so v Filípih, skupaj s škofi in diakoni:

²milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa.

Pavlova molitev za Filipljane

³Zahvaljujem se svojemu Bogu, kadarkoli se vas spominjam,

⁴in v sleherni svoji molitvi zmeraj prosim za vas vse,

⁵vesel, da od prvega dne vse do danes sodelujete pri oznanjevanju evangelija.

⁶Prepričan sem, da bo on, ki je začel v vas dobro delo, to delo izpolnil do dneva Kristusa Jezusa.

⁷Prav je, da tako mislim o vas vseh, ker vas nosim v srcu, saj ste vsi z menoj deležni milosti, ki mi je bila dana, tako v mojih verigah kakor pri obrambi in utrjevanju evangelija.

⁸Zakaj Bog mi je priča, kako rad imam vas vse v ljubezni Kristusa Jezusa.

⁹Prosim pa tole: naj vaša ljubezen čedalje bolj napreduje v spoznavanju in v vsakršnem presojanju,

¹⁰da boste znali razlikovati, kaj je boljše, in tako čisti in neomadeževani dočakali Kristusov dan,

¹¹obogateni s sadovi pravičnosti, do katerih prihajamo po Jezusu Kristusu, v slavo in hvalo božjo.

Življenje je zame Kristus

¹²Hočem, da veste, bratje, da sem s tem, kar se je zgodilo z mano, veliko prispeval k razmahu evangelija:

¹³v vsem pretoriju in tudi vsem drugim je postalo očitno, da nosim svoje verige zaradi Kristusa.

¹⁴In večina bratov je zaradi mojih verig opogumljena v Gospodu in si upa še bolj brez strahu oznanjati božjo besedo.

¹⁵Nekateri sicer oznanjajo Kristusa tudi iz nevoščljivosti in iz tekmovalnosti, nekateri pa tudi z dobrim namenom.

¹⁶Ti delajo to iz ljubezni, saj vedo, da sem bil določen za obrambo evangelija,

¹⁷oni pa oznanjajo Kristusa iz stremuštva in ne iz čistega namena, ker mislijo, da s tem povečujejo bridkost mojih verig.

¹⁸A kaj za to? Le da se, pa naj bo že na kakršenkoli način, iz preračunljivosti ali iz iskrenosti, oznanja Kristus. To mi je v veselje in mi tudi bo v veselje.

¹⁹Vem namreč, da se bo ta moja zadeva iztekla v mojo rešitev, ker boste zame molili in ker mi bo pomagal Duh Jezusa Kristusa.

²⁰Željno pričakujem in se nadejam, da ne bom v ničemer osramočen, ampak da bo Kristus kakor zmeraj tudi zdaj v vsej polnosti poveličan v mojem telesu, bodisi z življenjem bodisi s smrtjo.

²¹Zakaj živeti je zame Kristus in umreti dobiček.

²²Če pa živeti v telesu zame pomeni prinašati sad, res ne vem, kaj naj si izberem.

²³Razklan sem namreč med dvojim: z ene strani hrepenim, da bi odšel s sveta in bil s Kristusom, kar bi bilo dosti boljše;

²⁴z druge strani pa je zaradi vas bolj potrebno, da ostajam v svojem telesu.

²⁵Zagotovo vem, da bom ostal in bom še naprej v pomoč vam vsem, tako da boste napredovali in se veselili v svoji veri

²⁶in da se boste še bolj ponašali v Kristusu Jezusu zaradi mene, ko spet pridem k vam.

²⁷Le da živite tako, kakor je vredno Kristusovega evangelija. Tako bom, bodisi da pridem in vas vidim bodisi da bom odsoten, slišal o vašem zadržanju, kako stojite trdno v enem duhu in kako se enodušno bojujete za vero evangelija,

²⁸ne da bi se dali v čem ustrahovati nasprotnikom. V tem je zanje znamenje pogube, za vas pa rešitve: in to od Boga.

²⁹Vam je bilo namreč milostno dano, ne samo da v Kristusa verujete, ampak da zanj tudi trpite,

³⁰saj prenašate isti boj, ki ste ga videli na meni in ki ga, kakor veste, še prenašam.

Filipljanom 2

Ohranjajte edinost v ponižnosti

¹Če torej premore kaj opominjanje v Kristusu, če kaj spodbujanje iz ljubezni, če kaj skupnost Duha, če kaj sočustvovanje in usmiljenje,

²dopolnite moje veselje s tem, da ste istih misli in iste ljubezni, enega duha in enega mišljenja.

³Ne delajte ničesar iz prepirljivosti in ne iz praznega slavohlepja, ampak imejte v ponižnosti drug drugega za boljšega od sebe.

⁴Naj nobeden ne gleda samo nase, temveč tudi na druge.

⁵Isto mišljenje naj bo v vas, ki je tudi v Kristusu Jezusu.

⁶Čeprav je bil namreč božje narave, se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom,

⁷ampak je sam sebe izničil tako, da je prevzel vlogo hlapca in postal podoben ljudem. Po zunanosti je bil kakor človek in

⁸je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti, in sicer smrti na križu.

⁹Zato ga je Bog povzdignil nad vse in mu podelil ime, ki je nad vsakim imenom,

¹⁰da se v Jezusovem imenu pripogne vsako koleno v nebesih, na zemlji in pod zemljo

¹¹in da vsak jezik izpove, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta.

Apostolova skrb za svetost kristjanov

¹²Potemtakem, moji dragi, kakor ste bili zmeraj poslušni, in to ne le takrat, kadar sem bil med vami, ampak še veliko bolj zdaj, ko sem odsoten, delajte s strahom in s trepetom za svoje zveličanje.

¹³Bog je namreč, ki po svojem blagohotnem načrtu zbuja v vas hotenje in delovanje.

¹⁴Vse delajte brez godrnjanja in preračunljivosti,

¹⁵da boste neoporečni in neomadeževani, čisti božji otroci sredi zvijačnega in pokvarjenega rodu, med katerim morate žareti na svetu kakor zvezde.

¹⁶Držite se besede življenja, da se bom lahko na Kristusov dan pohvalil, da nisem v prazno tekel in se nisem v prazno trudil.

¹⁷Pa tudi če bi moral izkraveti pri žrtvovanju in darovanju za vašo vero, se veselim in radujem z vami vsemi.

¹⁸Prav tako se veselite tudi vi in se radujte z menoj!

Timótej in Epafrodít

¹⁹Upam v Gospodu Jezusu, da vam bom kmalu poslal Timóteja, tako da bom tudi sam potolažen, ko bom zvedel, kako je z vami.

²⁰Nimam namreč nikogar drugega, ki bi mu bil podoben po srcu in bi se tako iskreno zavzemal za vaše zadeve,

²¹saj vsi po vrsti iščejo svojo korist in ne tega, kar je Jezusa Kristusa.

²²Poznate njegovo preizkušnost, ker je z mano kakor sin z očetom služil evangeliju.

²³Upam torej, da ga pošljem takoj, ko ugotovim, kako je z menoj.

²⁴Vendar zaupam v Gospoda, da bom kmalu prišel tudi sam.

²⁵Za zdaj se mi je zdelo potrebno, da pošljem k vam brata Epafrodíta, svojega sodelavca in sobojevnika, ki ste ga vi poslali, da bi mi stregel v moji potrebi.

²⁶Zelo se mu je namreč tožilo po vas vseh, pa še v skrbeh je bil, ker ste bili slišali, da je zbolel.

²⁷Dejansko je bil zbolel na smrt. Toda Bog se ga je usmilil, pa ne samo njega, ampak tudi mene, da se ne bi zgrinjala name bolečina na bolečino.

²⁸Poslal sem ga torej čim hitreje, da bi ga spet videli in se razveselili in bi bil tudi jaz sam bolj brez skrbi.

²⁹Sprejmite ga torej v Gospodu z vsem veseljem in imejte v časti ljudi, kakršen je on,

³⁰saj se je v svojem delovanju za Kristusa približal smrti, ko je tvegalo življenje, da bi storil zame to, česar vi niste mogli storiti.

Filipljanom 3

Resnično opravičenje

¹Sicer pa, bratje moji, bodite veseli v Gospodu. Meni ni odveč, vam pa je v prid, da vam pišem iste stvari.

²Varujte se psov, varujte se sleparjev, varujte se oškrnjencev!

³Obrezanci smo namreč mi, ki služimo Bogu v njegovem duhu in se ponášamo v Kristusu Jezusu, pri tem pa ne zaupamo sami vase,

⁴čeprav bi jaz lahko zaupal tudi sam vase. Če kdo drug misli, da lahko zaupa vase, smem jaz to še bolj:

⁵obrezan sem bil osmi dan, sem iz izraelskega ljudstva, iz Bénjaminovega rodu, Hebrejec izmed Hebrejcev, po postavi farizej,

⁶po gorečnosti preganjalec Cerkve, neoporečen v pravičnosti, ki jo terja postava.

⁷Toda kar je bilo zame dobiček, to sem zaradi Kristusa začel imeti za izgubo.

⁸Še več, za izgubo imam vse v primeri z vzvišenostjo spoznanja Kristusa Jezusa, mojega Gospoda. Zaradi njega sem zavrgel vse in imam vse za odmeček, da bi si prislužil Kristusa

⁹in se znašel v njem; ne s svojo pravičnostjo, ki izvira iz postave, ampak s pravičnostjo, ki je po veri v Kristusa, se pravi s pravičnostjo, ki je iz Boga in sloni na veri.

¹⁰Gre za to, da spoznam njega in moč njegovega vstajenja ter svoj delež pri njegovem trpljenju, pri tem pa mu postanem podoben v njegovi smrti

¹¹in tako upam, da kako pridem do vstajenja od mrtvih.

Hitim proti cilju

¹²Ne, kakor da bi to že dosegel ali prišel do popolnosti. Pač pa se trudim, da bi to osvojil, ker je tudi mene osvojil Kristus Jezus.

¹³Ne mislim, bratje, da sem to dosegel. Eno pa rečem: pozabljam, kar je za menoj in se stegujem proti temu, kar je pred menoj,

¹⁴ter tečem proti cilju po nagrado, h kateri nas od zgoraj kliče Bog v Kristusu Jezusu.

¹⁵Zatorej vsi, kar nas je popolnih, imejmo to v mislih; če pa kaj drugače mislite, vam bo Bog razodel tudi to.

¹⁶Sicer pa napredujmo v isti smeri od tam, kamor smo prispeli.

¹⁷Vsi skupaj posnemajte mene, bratje, in se ozirajte po tistih, ki se vedejo po zgledu, ki ga imate v nas.

¹⁸Mnogi se namreč vedejo – večkrat sem vam jih že omenil, zdaj pa jih omenjam jokaje – kot sovražniki Kristusovega križa.

¹⁹Njihov konec je pogubljenje, njihov bog je trebuh, ponašajo se s tem, česar bi se morali sramovati, zagledani so v posvetnost.

²⁰Naša domovina pa je v nebesih, odkoder tudi pričakujemo odrešenika, Gospoda Jezusa Kristusa.

²¹Ta bo z božjo močjo, s katero si more podvreči vse, preobrazil naše bedno telo, tako da ga bo naredil podobno svojemu poveličanemu telesu.

Filipljanom 4

¹Zatorej, moji predragi in tako zaželeni bratje, moje veselje in moja krona, stojte trdno v Gospodu, kakor sem vam rekel, preljubi.

Spodbude

²Opominjam Evódijo in opominjam tudi Sintího, naj živita v lepi slogi v Gospodu.

³Pa tudi tebe, zvesti sodelavec, prosim, da jima pomagaš, saj sta se z menoj trudili za evangelij, s Klemenom in z drugimi mojimi sodelavci, katerih imena so v knjigi življenja.

⁴Veselite se v Gospodu, in to zmeraj; ponavljam vam, veselite se.

⁵Vaša dobrota bodi znana vsem ljudem. Gospod je blizu.

⁶Ničesar si ne ženite k srcu, ampak ob vsaki priložnosti izražajte svoje želje Bogu z molitvami, s prošnjami in z zahvalami.

⁷In mir, ki ga daje Bog in ki presega vse, kar si lahko predstavljamo, bo varoval vaša srca in vaše misli v Kristusu Jezusu.

⁸Sicer pa, bratje, vse, kar je resnično, kar je plemenito, kar je pravično, kar je čisto, kar je ljubeznivo, kar je častno, kar je količkaj krepostno in ugledno, vse to imejte v mislih.

⁹Kar ste se od mene naučili, prejeli, slišali in videli, to delajte. In Bog miru bo z vami.

Zahvala za darove Filipljanov

¹⁰Močno sem se razveselil v Gospodu, da se je končno le razcvetela vaša skrbnost do mene. Sicer ste jo imeli že prej, a manjkala vam je priložnost.

¹¹Tega ne pravim, ker bi mi česa manjkalo, saj sem se navadil biti zadovoljen v vsakršnem položaju.

¹²Znam biti reven in znam biti bogat. Na vse mogoče sem se navadil, biti sit in biti lačen, biti v obilju in biti v pomanjkanju.

¹³Vse premorem v njem, ki mi daje moč.

¹⁴A kljub temu je bilo lepo, da ste mi priskočili na pomoč v moji stiski.

¹⁵Sicer pa prav vi, Filipljani, veste, da na začetku oznanjevanja evangelija, ko sem odpotoval iz Makedonije, nobena Cerkev ni odprla z mano računa o izdatkih in prejemkih, če izvzamem edinole vas.

- ¹⁶Pa tudi v Tesaloníko ste mi dvakrat poslali, kar sem potreboval.
- ¹⁷Tega ne govorim, ker bi si želel vašega daru, pač pa si želim čim obilnejšega sadu v vaše dobro.
- ¹⁸Sicer pa imam vsega dovolj: živim v obilju, odkar sem dobil od Epafrodíta to, kar ste mi poslali v blago dišeč vonj, v prijetno žrtev, ki je Bogu všeč.
- ¹⁹Moj Bog, bogat, kakor je, bo razkošno potešil vse vaše potrebe v Kristusu Jezusu.
- ²⁰Našemu Bogu in Očetu pa bodi slava na veke vekov. Amen.

Sklepni pozdravi

- ²¹Pozdravite po vrsti vse svete v Kristusu Jezusu. Pozdravljajo vas bratje, ki so z menoj.
- ²²Pozdravljajo vas vsi sveti, posebno tisti iz cesarjeve hiše.
- ²³Milost Gospoda Jezusa Kristusa bodi z vašim duhom!

Kološanom

Kološanom 1

Pozdrav

¹Pavel, po božji volji apostol Kristusa Jezusa, in brat Timótej

²svetim v Kolósah in zvestim bratom v Kristusu: milost vam in mir od Boga, našega Očeta.

Pavel se zahvaljuje Bogu za Kološáne

³Kadar molimo za vas, se zmeraj zahvaljujemo Bogu, Očetu našega Gospoda Jezusa Kristusa.

⁴Slišali smo namreč o vaši veri v Kristusu Jezusu in o ljubezni, ki jo imate do vseh svetih,

⁵in sicer zaradi upanja, ki vam je pripravljeno v nebesih. O tem upanju ste slišali že prej, ko vam je bila oznanjena resnica evangelija,

⁶ki je prišel do vas, kakor tudi sicer prinaša sad in se razrašča po vsem svetu. Tako je bilo tudi pri vas od dne, ko ste zanj slišali in resnično spoznali božjo milost.

⁷O tem vas je poučil Epafra, naš ljubljeni tovariš, ki nas nadomešča kot zvest Kristusov služabnik.

⁸On nam je tudi povedal, s kakšno ljubeznijo vas napolnjuje Duh.

Kristusova oseba in delo

⁹Zato tudi mi, vse od dne, ko smo slišali o tem, ne nehamo moliti in prositi za vas, da bi v polnosti spoznali njegovo voljo, v vsej duhovni modrosti in razumnosti,

¹⁰da bi živeli, kakor je vredno Gospoda in njemu všeč, da bi uspevali v vsakršnem dobrem delu in rasli v spoznavanju Boga.

¹¹Pri tem naj bi vas moč njegovega veličastva tako silno okrepila, da bi bili polni potrpežljivosti in velikodušnosti.

¹²Z veseljem se zahvaljujte Očetu, ki vas je usposobil, da ste prejeli delež svetih v svetlobi.

¹³On nas je namreč iztrgal iz oblasti teme in nas prestavil v kraljestvo svojega ljubljene Sina,

¹⁴v katerem imamo odrešenje, odpuščanje grehov.

¹⁵Ta je podoba nevidnega Boga, prvorojenec vsega stvarstva,

¹⁶Zakaj po njem je bilo ustvarjeno vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji, vidne in nevidne stvari, tako prestoli kakor gospostva, tako vladarstva kakor oblasti. Vse je bilo ustvarjeno po njem in zanj.

¹⁷On je obstajal pred vsemi stvarmi in v njem je utemeljeno vse

¹⁸in on je glava telesa, to je Cerkve. On je začetek, prvorojenec med vstalimi od mrtvih, tako da je prvi sredi celotnega stvarstva.

¹⁹Bog je namreč hotel, da se je v njem naselila vsa polnost

²⁰in da je po njem spravil s sabo vse stvarstvo. Saj je s krvjo njegovega križa, se pravi po njem, pomiril, kar je na zemlji in kar je v nebesih.

²¹Tudi vi ste bili nekoč, ko so vam misli tičale v hudobnih delih, odtujeni in sovražni.

²²Zdaj pa vas je Bog s smrtjo njegovega umrljivega telesa spravil s seboj, da bi vas privedel pred svoje obličje svete, brezgrajne in neoporečne,

²³če le ostanete trdni v veri in se ne pustite odtrgati od upanja, ki ga daje evangelij, o katerem ste slišali. Ta evangelij je bil oznanjen vsemu stvarstvu pod nebom, in jaz, Pavel, sem postal njegov služabnik.

Pavlovo služenje Cerkvi

²⁴Zdaj se veselim, ko trpim za vas. S svoje strani dopolnjujem v svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev.

²⁵Postal sem njen služabnik po načrtu, ki mi ga je Bog določil, da vam oznanim polnost božje besede,

²⁶skrivnosti, ki je bila skozi vekove skrita vsem rodovom in se je zdaj razodela njegovim svetim.

²⁷Njim je Bog hotel oznaniti, kako bogata in veličastna je ta skrivnost med pogani, da je namreč Kristus v vas, upanje slave.

²⁸Njega namreč oznanjamo, ko vsakega človeka spodbujamo in vsakega človeka poučujemo z vso modrostjo, da bi vsakega napravili popolnega v Kristusu.

²⁹V ta namen se tudi trudim in bojujem z močjo, ki mi jo on daje in ki močno deluje v meni.

Kološanom 2

¹Hočem namreč, da veste, kako se moram bojevati za vas, za one v Laodikéji in za vse, ki me osebno niso videli,

²da bi potolaženi v svojih srcih, združeni v ljubezni, obogateni z vso polnostjo spoznanja razumeli božjo skrivnost, Kristusa,

³v katerem so skriti vsi zakladi modrosti in vednosti.

⁴To pravim, da bi vas nihče ne zavajal s slepivim pregovarjanjem.

⁵Zakaj čeprav sem telesno odsoten, sem vendar v duhu med vami in se veselim, ko vidim, kako urejeno je vaše življenje in kako trdna je vaša vera v Kristusa.

Polnost življenja v Kristusu

⁶Naprej torej v Gospodu Kristusu Jezusu, kakor ste ga sprejeli!

⁷Živite ukoreninjeni v njem, sezidani na njem, utrjeni v veri, kakor ste bili v njej poučeni, polni zahvaljevanja.

⁸Glejte, da vas kdo ne ujame z modrovanjem in s puhlim spretnjačenjem, ravnaje se po človeškem izročilu in po miselnosti tega sveta, ne pa po Kristusu.

⁹Zakaj v njem telesno biva vsa polnost božanstva.

¹⁰V njem imate svojo polnost tudi vi, zakaj on je glava vsakršne oblasti in vladarstva.

¹¹V njem ste bili tudi obrezani, in sicer z obrezo, ki je ni naredila človeška roka, ampak s Kristusovo obrezo, s katero ste slekli svoje meseno telo.

¹²S krstom ste bili namreč pokopani skupaj z njim, v njem ste bili tudi obujeni, ker ste verovali v mogočnost Boga, ki ga je obudil od mrtvih.

¹³Skupaj z njim je oživil tudi vas, ko ste bili mrtvi zaradi pregreh in zaradi neobrezanosti svojega mesa. Odpustil nam je vse grehe in

¹⁴izbrisal zadolžnico, ki se je s svojimi določbami glasila proti nam. Odstranil jo je iz naše srede in jo pribil na križ.

¹⁵Razorožil je vladarstva in oblasti ter jih izpostavil javnemu zgledovanju, ko je dal, da je Kristus nad njimi slavil zmago.

¹⁶Naj vas potemtakem nihče ne obsoja zaradi jedi in pijače ali zaradi praznikov, mlajev in sobot.

¹⁷Zakaj vse te reči so senca prihodnjih, stvarnost pa je Kristus.

¹⁸Ne pustite, da vam vzame nebeško nagrado tak, ki se sam vdaja ponižujočemu češčenju angelov, ko vrta v svoja domnevna videnja in se brez vzroka napihuje v svoji posvetni pameti,

¹⁹namesto da bi se držal glave, iz katere se po sklepnih vezeh hrani in povezuje celotno telo in tako uspeva v božji rasti.

Novo življenje v Kristusu

²⁰Če ste torej s Kristusom odmrli miselnosti sveta, zakaj bi si dali prepovedovati, kakor da še živite posvetno:

²¹»Ne prijemaj, ne okušaj, ne dotikaj se!«?

²²Saj mora vse to izginiti z uporabo. To so človeške prepovedi in predpisi.

²³S svojo umišljeno pobožnostjo, ponižnostjo in strogostjo do telesa dajejo te reči sicer vtis modrosti, a dejansko niso za drugo, ko da gódiyo mesu.

Kološanom 3

¹Če ste torej vstali s Kristusom, iščite to, kar je zgoraj, kjer je Kristus, sedeč na božji desnici.

²Hrepenite po tem, kar je zgoraj, ne po tem, kar je na zemlji.

³Zakaj umrli ste in vaše življenje je skrito s Kristusom v Bogu.

⁴Ko se bo prikazal Kristus, vaše življenje, tedaj se boste tudi vi prikazali z njim v slavi.

⁵Zatorej omrtvite v sebi to, kar teži k zemlji: nečistost, nesramnost, strastnost, hudobno poželenje in slo po čim večjem imetju, ki je toliko kot malikovanje.

⁶Vse to kliče božjo jezo na sinove nevere.

⁷Takšni ste bili nekoč tudi vi, ko ste živeli v teh zablodah.

⁸Sedaj pa tudi vi odvrzite vse to: jezo, vzkipljivost, hudobnost, obrekovanje, nesramno govorjenje svojih ust.

⁹Ne lažite drug drugemu, saj ste slekli starega človeka z njegovimi deli vred

¹⁰in oblekli novega, ki se prenavlja za polno spoznanje, po podobi svojega Stvarnika.

¹¹Kjer je to, ni več Grka ne Juda, ne obrezanega ne neobrezanega, ne barbara ne Skita, ne sužnja ne svobodnega, ampak vse in v vseh je Kristus.

¹²Kot božji izvoljenci, sveti in ljubljeni, si torej oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost.

¹³Prenašajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu, če se ima kateri kaj pritožiti proti kateremu. Kakor je Gospod odpustil vam, tako tudi vi odpuščajte.

¹⁴Nad vsem tem pa naj bo ljubezen, vez, ki dela vse popolno.

¹⁵In Kristusov mir naj kraljuje v vaših srcih, saj ste bili tudi poklicani vanj v enem telesu in bodite hvaležni.

¹⁶Kristusova beseda naj v vsem bogastvu prebiva med vami. V vsej modrosti se med seboj poučujte in spodbujajte. S psalmi, hvalnicami in z duhovnimi pesmimi hvaležno iz srca prepevajte Bogu.

¹⁷In vse, karkoli delate v besedi ali v dejanju, vse delajte v imenu Gospoda Jezusa in se po njem zahvaljujte Bogu Očetu.

Stanovske dolžnosti v novem življenju

¹⁸Žene, podrejte se svojim možem, kakor se spodobi v Gospodu.

¹⁹Možje, ljubite svoje žene in ne bodite osorni do njih.

²⁰Otroci, ubogajte svoje starše v vsem, zakaj to je všeč Gospodu.

²¹Očetje, ne grenite svojih otrok, da ne zapadejo v malodušje.

²²Sužnji, ubogajte v vsem svoje zemeljske gospodarje, in sicer ne samo takrat, kadar vas vidijo, kakor da bi hoteli ugajati ljudem, ampak v iskrenosti srca in v strahu pred Gospodom.

²³Karkoli že delate, delajte iz srca, v zavesti, da delate za Gospoda, ne pa za ljudi,

²⁴saj veste, da boste v povračilo prejeli dediščino od Gospoda. Služite Gospodu Jezusu.

²⁵Zakaj kdor dela krivico, bo požel, kar je krivičnega storil, in sicer ne glede na to, kdo je to bil.

Kološanom 4

¹Gospodarji, dajajte sužnjem, kar je pravično in pošteno, saj veste, da imate tudi vi gospodarja v nebesih.

Spodbude

²Vztrajajte v molitvi, čujte v njej in se zahvaljujte.

³Obenem pa molite tudi za nas, da bi nam Bog odprl vrata za prodor evangelija in da bi oznanjali Kristusovo skrivnost. Zaradi te skrivnosti sem tudi v verigah:

⁴da bi jo le živel tako, kakor jo moram oznanjati!

⁵Do tistih, ki so zunaj, se vedíte z modrostjo: pri tem izkoristite vsako priložnost.

⁶Vaše govorjenje naj bo zmeraj ljubeznivo, polno zdrave pameti, da boste vedeli, kako morate odgovarjati komurkoli.

Sklepni pozdravi

⁷O vsem, kako gre meni, vam bo poročal Tíhik, ljubljeni brat, zvesti služabnik in sodelavec v Gospodu.

⁸Pošiljam ga k vam prav zato, da bi bili poučeni, kako je pri nas, in da bi potolažil vaša srca.

⁹Prišel bo skupaj z zvestim in ljubljenim bratom Onézimom, ki je eden izmed vas: natanko vam bosta povedala, kako je tukaj.

¹⁰Pozdravlja vas moj sojetnik Aristárh, poleg njega Bárnabov bratranec Marko; glede tega ste prejeli navodila: če bo prišel k vam, ga lepo sprejmite,

¹¹in Jezus, imenovan Jústus. Od tistih, ki so iz obreze, so ti edini sodelovali z menoj za božje kraljestvo in mi bili v tolažbo.

¹²Pozdravlja vas Epafra, ki je eden izmed vas, služabnik Kristusa Jezusa; on se v svojih molitvah nenehno bojuje za vas, da bi bili popolni in do kraja vdani vsemu, kar hoče Bog.

¹³Dajem mu namreč priznanje, da se veliko trudi za vas, za tiste v Laodikéji in za one v Hierápoli.

¹⁴Pozdravljata vas Luka, dragi zdravnik, in Demá.

¹⁵Pozdravite brate v Laodikéji ter Nimfájo in skupnost, ki se shaja v njeni hiši.

¹⁶In ko boste pismo prebrali, poskrbite, da ga bodo prebrali tudi v laodikéjski Cerkvi, pismo, poslano v Laodikéjo, pa preberite tudi vi.

¹⁷Arhípu pa recite: »Glej, da boš dobro opravljal službo, ki si jo sprejel v Gospodu.«

¹⁸Pozdrav je z mojo, Pavlovo, roko. Spominjajte se mojih verig! Milost z vami!

1. Tesaloničanom

1. Tesaloničanom 1

Pozdrav

¹Pavel, Silván in Timótej tesaloníški Cerkvi, ki je v Bogu Očetu in v Gospodu Jezusu Kristusu: milost vam in mir!

Vera in zgled Tesaloničanov

²Zmeraj se zahvaljujemo Bogu za vas vse, ko se vas spominjamo v svojih molitvah.

³Pred Bogom in našim Očetom imamo neprenehoma v spominu, kako ste dejavni v veri, kako se trudite v ljubezni in kako vztrajno se oklepate upanja v našega Gospoda Jezusa Kristusa.

⁴Vemo namreč, od Boga ljubljeni bratje, da vas je on izbral.

⁵Zakaj naš evangelij ni prišel med vas samo z besedo, ampak tudi z močjo in Svetim Duhom ter popolno zanesljivostjo. Saj veste, kako smo nastopali med vami v vaše dobro.

⁶In vi ste začeli posnemati nas in Gospoda: oznanilo ste sprejeli v veliki stiski in z veseljem Svetega Duha,

⁷tako da ste postali zgled vsem verujočim v Makedoniji in v Aháji.

⁸Zakaj od vas je Gospodova beseda odjeknila ne samo po Makedoniji in po Aháji, ampak se je glas o vaši veri v Boga razširil po vseh krajih, tako da nam o tem ni treba govoriti.

⁹Sami namreč govorijo o nas, kako ste nas sprejeli in kako ste se spreobrnili k Bogu: odvrnili ste se od malikov, da bi služili živemu in pravemu Bogu

¹⁰ter pričakovali iz nebes njegovega Sina. Tega je obudil od mrtvih, Jezusa, ki nas rešuje pred prihodnjo jezo.

1. Tesaloničanom 2

Pavlovo delo v Tesaloníki

- ¹Sami namreč veste, bratje, da naš prihod med vas ni bil brez sadu. Nasprotno!
- ²Čeprav smo prej doživeli v Filípih, kakor veste, trpljenje in zasramovanje, smo se opogumili v našem Bogu in vam kljub velikemu nasprotovanju oznanili božji evangelij.
- ³Zakaj naše oznanjevanje ne izvira ne iz miselnih zablod ne iz nečednih nagibov ne iz zvijačnosti,
- ⁴ampak tako oznanjamo, kakor nas je imel Bog za vredne, da nam zaupa evangelij: pri tem pa ne skušamo ugajati ljudem, ampak Bogu, ki preizkuša naša srca.
- ⁵Nikoli namreč nismo govorili tako, da bi se prilizovali, kakor veste. Prav tako nam oznanjevanje ni bilo pretveza za pohlep: Bog je priča o tem.
- ⁶Tudi nismo iskali slave pri ljudeh, ne pri vas ne pri drugih,
- ⁷čeprav bi bili lahko uveljavili svoj ugled kot Kristusovi apostoli, ampak smo nastopali med vami z vso ljubeznivostjo. S prav takšno toplino, s kakršno mati neguje svoje otroke,
- ⁸smo vam hoteli dati ne samo božji evangelij, ampak tudi svoje življenje, in sicer zato, ker ste se nam priljubili.
- ⁹Saj se spominjate, bratje, kako smo se trudili in kako smo garali: ko smo oznanjali božji evangelij, smo noč in dan delali, da ne bi bili komu izmed vas v breme.
- ¹⁰Vi ste priče in Bog je priča, kako sveto, pravično in neoporečno smo se vèdli do vas, ki ste verovali.
- ¹¹Tudi veste, kako smo vsakogar izmed vas kakor oče svoje otroke
- ¹²opominjali, spodbujali in rotili, da živite tako, kakor se spodobi pred Bogom, ki vas kliče v svoje kraljestvo in v svojo slavo.

¹³Prav zaradi tega se tudi mi neprenehoma zahvaljujemo Bogu, da ste božje oznanilo, ki ste ga prejeli od nas, sprejeli ne kot človeško besedo, ampak, kar dejansko je, kot božjo besedo, ki tudi deluje v vas, kateri verujete.

¹⁴Zakaj stopili ste, bratje, na pot božjih Cerkvá, ki so v Kristusu Jezusu v Judeji. Tudi vi ste pretrpeli iste hude reči od lastnih rojakov, kakor one od Judov,

¹⁵torej od njih, ki so celo ubili Gospoda Jezusa Kristusa in preroke in preganjali tudi nas. Ti niso Bogu všeč, nasprotniki so vseh ljudi

¹⁶in nam branijo pridigati poganom, da bi se zveličali. Tako so prignali svoje pregrehe do skrajnosti. Toda jeza nad njimi je že prikipela do vrhunca.

Pavlova želja, da bi spet obiskal Cerkev v Tesaloníki

¹⁷Mi pa, bratje, za kratek čas ločeni od vas s telesom, ne pa s srcem, smo si močno prizadevali, da bi videli vaše obličje: tako zelo smo hrepeneli po vas.

¹⁸Zato smo hoteli priti k vam, jaz, Pavel, enkrat, celo dvakrat, a satan nam je to preprečil.

¹⁹Zakaj kdo je naše upanje in naše veselje in venec, s katerim bi se lahko ponašali pred našim Gospodom Jezusom ob njegovem prihodu, če ne prav vi?

²⁰Vi ste namreč naša slava in naše veselje.

1. Tesaloničanom 3

¹Ker nismo več mogli strpeti, smo sklenili ostati v Atenah sami,

²k vam pa smo poslali Timóteja, našega brata in božjega sodelavca pri Kristusovem evangeliju, da bi vas utrdil in spodbudil v vaši veri,

³tako da bi se nihče ne pustil vznemirjati v teh stiskah. Sami namreč veste, da je to naš delež:

⁴že ko smo bili pri vas, smo vam napovedovali, da bomo trpeli stisko, kakor veste, da se je tudi zgodilo.

⁵Zato tudi jaz nisem več strpel in sem dal poizvedeti, kako je z vašo vero, ali vas ni morda skušal skušnjavec in pojde moj trud v nič.

⁶Pravkar pa se je vrnil Timótej in nam prinesel veselo sporočilo o vaši veri in o vaši ljubezni in kako nas imate zmeraj v lepem spominu ter nas želite videti, kakor želimo mi vas.

⁷Zato, bratje, ste nas s svojo vero potolažili v vsej naši bridkosti in stiski.

⁸Saj zdaj spet živimo v polno, da le vi stojite trdno v Gospodu.

⁹Le kako naj se zahvalimo Bogu glede vas za vse veselje, ki ga zaradi vas čutimo pred našim Bogom?

¹⁰Noč in dan prosimo z vso gorečnostjo, da bi mogli videti vaše obličje in dopolniti, kar še manjka vaši veri.

¹¹Sam Bog pa in naš Oče ter naš Gospod Jezus naj usmeri našo pot k vam!

¹²Vas pa naj Gospod obogati in napolni z ljubeznijo drug do drugega in do vseh, kakor jo čutimo mi do vas,

¹³da bi tako utrdil vaša srca, ki naj bodo neoporečna v svetosti pred Bogom in našim Očetom, ko pride naš Gospod Jezus z vsemi svojimi svetimi. Amen.

1. Tesaloničanom 4

Življenje, kakršno je Bogu všeč

¹Sicer pa vas, bratje, prosimo in opominjamo v Gospodu Jezusu, da še bolj napredujete v tem, kar ste prejeli od nas, namreč to, kako vam je treba živeti, da boste ugajali Bogu: sicer pa tako živite.

²Saj veste, kakšna navodila smo vam dali po Gospodu Jezusu.

³Zakaj to je božja volja, vaše posvečenje: da se vzdržite nečistovanja,

⁴da vsakdo izmed vas ohrani svoje telo v svetosti in časti,

⁵ne pa v razuzdanem poželenju kakor pogani, ki ne vedo za Boga.

⁶Naj v tej stvari nihče ne žali in ne vara svojega brata. Zakaj vse to Gospod kaznuje, kakor smo vam že povedali in izpričali.

⁷Saj nas vendar Bog ni poklical k nečistosti, marveč k svetosti.

⁸Kdor torej zametuje te zapovedi, ne zametuje človeka, temveč Boga, ki vam daje svojega Svetega Duha.

⁹O bratski ljubezni pa ni treba, da vam pišemo: vas same je Bog poučil, da ljubite drug drugega.

¹⁰Sicer to tudi delate do vseh bratov po vsej Makedoniji. Pač pa vas spodbujamo, bratje, da še bolj napredujete.

¹¹Prizadevajte si živeti brez vznemirjanj, skrbeti za svoja opravila in delati s svojimi rokami, kakor smo vam zapovedali.

¹²Tako naj bi spodobno živeli v očeh tistih, ki ne verujejo, in naj ne bi potrebovali nikogar.

Gospodov prihod

¹³Nočemo pa, bratje, da ne bi vi ničesar vedeli o tem, kako je z umrlimi, tako da se ne boste vdajali žalosti kakor drugi, ki nimajo upanja.

¹⁴Če namreč verujemo, da je Jezus umrl in vstal, moramo prav tako verovati, da bo Bog pridružil Jezusu tiste, ki so umrli v veri vanj.

¹⁵Oprti na Gospodovo besedo vam rečemo tole: Mi, ki še živimo in bomo ostali do Gospodovega prihoda, nikakor ne bomo prehiteli umrlih.

¹⁶Zakaj sam Gospod bo ob povelju, ob nadangelskem glasu in ob božji trobenti stopil z neba. Najprej bodo vstali tisti, ki so umrli v Kristusu.

¹⁷Potem pa bomo mi, ki še živimo in bomo ostali, skupaj z njim odneseni na oblakih v višavo Gospodu naproti: tako bomo zmeraj z Gospodom.

¹⁸S temi besedami se torej tolažite med seboj.

1. Tesaloničanom 5

¹Kar pa zadeva čas in trenutek, bratje, ni treba, da bi vam pisali o tem,

²saj sami predobro veste, da bo Gospodov dan prišel, kakor pride tat ponoči.

³Ko bodo govorili »Mir in varnost,« tedaj bo nenadoma prišla nadnje poguba, kakor pride porodna bolečina nad nosečo, in ne bodo ubežali.

- ⁴Vi, bratje, pa niste v temi, da bi vas Gospodov dan presenetil kakor tat,
- ⁵saj ste vsi sinovi luči in sinovi dneva. Nismo sinovi noči in ne teme,
- ⁶zato nikar ne spimo kakor drugi, ampak bodimo budni in trezni.
- ⁷Tisti namreč, ki spijo, spijo ponoči, in tisti, ki se opijajo, se opijajo ponoči.
- ⁸Mi, ki pripadamo dnevni, pa bodimo trezni: oblecimo si oklep vere in ljubezni, za čelado pa upanje v zveličanje.
- ⁹Zakaj Bog nas ni namenil za jezo, ampak za to, da pridemo do zveličanja po našem Gospodu Jezusu Kristusu,
- ¹⁰ki je umrl za nas, da bi mi, pa naj bedimo ali spimo, živeli skupaj z njim.
- ¹¹Zato tolažite drug drugega in navajajte drug drugega k dobremu, kakor to že delate.

Sklepna navodila in pozdravi

- ¹²Prosimo pa vas, bratje, imejte obzir do tistih, ki s trdom delajo med vami in so vaši predstojniki v Gospodu ter vas opominjajo:
- ¹³zaradi njihovega dela imejte do njih največje spoštovanje in ljubezen. Živite v miru med seboj.
- ¹⁴Opominjamo pa vas, bratje: opozarjajte malomarne, tolažite malodušne, podpirajte slabotne, bodite potrpežljivi z vsemi.
- ¹⁵Glejte, da bi kdo ne vračal komu hudega s hudim, ampak si zmeraj prizadevajte za to, kar je dobro za vas in za vse.
- ¹⁶Zmeraj se veselite.
- ¹⁷Neprenehoma molíte.
- ¹⁸V vsakršnem položaju se zahvaljajte: zakaj to je božja volja v Kristusu Jezusu glede vas.
- ¹⁹Duha ne ugašajte.
- ²⁰Preroškega daru ne zaničujte.
- ²¹Vse preizkušajte in kar je dobro, obdržite.

²²Zla, pa naj bo kakršnokoli, se vzdržite.

²³Sam Bog miru pa naj vas posveti, da boste popolni. Vse, kar je vašega, duh, duša in telo, pa naj se ohrani neoporečno, dokler ne pride naš Gospod Jezus Kristus.

²⁴Bog, ki vas kliče, je zvest in bo to izpolnil.

²⁵Bratje, molíte tudi za nas.

²⁶Pozdravite s svetim poljubom vse brate.

²⁷Rotim vas pri Gospodu, da preberete to pismo vsem bratom.

²⁸Milost Gospoda našega Jezusa Kristusa z vami.

2. Tesaloničanom

2. Tesaloničanom 1

Pozdrav

¹Pavel, Silván in Timótej tesaloníški Cerkvi, ki je v Bogu, našem Očetu in v Gospodu Jezusu Kristusu:

²milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in od Gospoda Jezusa Kristusa.

Sodba ob Kristusovem prihodu

³Zmeraj se moramo zahvaljevati Bogu za vas, bratje, kakor se spodobi, saj vaša vera napreduje in vaša medsebojna ljubezen raste.

⁴Takó se lahko ponašamo z vami po božjih Cerkvah, ker kažete takšno vztrajnost in takšno vero v vseh preganjanjih in stiskah, ki jih prenašate.

⁵V tem je znamenje pravične božje sodbe: po njej boste spoznani za vredne božjega kraljestva, za katero tudi trpite.

⁶Pravično je namreč, da Bog povrne s stisko tistim, ki vas stiskajo,

⁷vam, ki stisko trpite, pa povrne z olajšanjem, skupaj z nami, ko se bo razodel z neba Gospod Jezus z angeli svoje moči

⁸in bo v žaru plamenov kaznoval tiste, ki ne poznajo Boga in niso poslušni evangeliju našega Gospoda Jezusa.

⁹Gospod jih bo obsodil na večno pogubljenje, stran od veličastva svojega obličja in svoje slave,

¹⁰ko bo tisti dan prišel, da se poveliča v svojih svetih in pokaže svoj sijaj v vseh, ki so verovali: in vi ste verovali našemu pričevanju.

¹¹V ta namen tudi zmeraj prosimo za vas, da bi vas naš Bog spoznal za vredne poklica in da bi s svojo močjo izpolnil vse vaše hrepenenje po dobrem ter udejanjil vašo vero.

¹²Takó bo ime našega Gospoda Jezusa poveličano med vami, vi pa v njem, po milosti našega Boga in Gospoda Jezusa Kristusa.

2. Tesaloničanom 2

Človek pogube

¹Kar pa zadeva prihod našega Gospoda Jezusa Kristusa in našo združitev z njim, vas prosimo, bratje,

²da se ne pustite takoj zbegati in vznemiriti ne od prerokb ne od govoric ne od kakega našega domnevnega pisma, češ da je Gospodov dan pred vrati.

³Naj vas nihče ne vara, pa naj bo to kdorkoli. Zakaj prej mora priti odpad in se razodeti veliki upornik, sin pogube.

⁴Ta se bo uprl in se povzdignil nad vse, kar se imenuje Bog ali uživa božje češčenje, takó da se bo celó usedel v božje svetišče in se razkazoval, kakor da je Bog.

⁵Se ne spominjate, da sem vam pravil te reči, ko sem bil pri vas?

⁶Veste pa tudi, kaj ga sedaj zadržuje, da se ne more razodeti pred časom.

⁷Skrivnost hudobije je namreč že na delu; treba je samó, da se umakne on, ki jo zadržuje.

⁸In tedaj se bo razodel veliki upornik, ki ga bo Gospod Jezus usmrtil z dihom svojih ust in ga uničil z veličastjem svojega prihoda.

⁹Ker bo satan sodeloval z njim, bo veliki upornik nastopal z vso močjo, z znamenji in lažnimi čudeži.

¹⁰Z vsakovrstnim zlobnim zapeljevanjem se bo predstavljal tistim, ki gredo v pogubo, ker se niso odprli ljubezni do resnice, po kateri so bili rešeni.

¹¹Zato jim Bog pošilja hudo blodnjavo, da verjamejo laži:

¹²takó bodo obsojeni vsi, ki niso verovali resnici, temveč so pritrjevali hudobiji.

Izvoljeni za zveličanje

¹³Mi pa se moramo zmeraj zahvaljevati Bogu za vas, od Gospoda ljubljene bratje, ker vas je Bog izvolil, da s posvečenjem Duha in z vero v resnico postanete prvina odrešenja.

¹⁴V to vas je tudi poklical po našem evangeliju, da bi prišli do slave Gospoda našega Jezusa Kristusa.

¹⁵Zatorej, bratje, stojte trdno in se držite izročil, o katerih vas je poučila bodisi naša beseda bodisi naše pismo.

¹⁶Sam naš Gospod Jezus Kristus in Bog, naš oče, ki nas je v svoji milosti vzljubil in nam dal neminljivo tolažbo ter blago upanje,

¹⁷pa naj opogumi vaša srca in jih utrdi v vsakršnem dobrem delu in v vsakršni dobri besedi.

2. Tesaloničanom 3

Molíte za nas

¹Sicer pa, bratje, molíte za nas, da bi se Gospodova beseda širila in povelečevala, kakor se je pri vas,

²in da bi bili rešeni nepoštenih in pokvarjenih ljudi; nimajo namreč vsi vere.

³Toda Gospod je zvest in vas bo utrdil in obvaroval pred hudobcem.

⁴Glede vas pa zaupamo v Gospodu, da tudi delate in boste delali, kar vam zapovedujemo.

⁵Gospod pa naj vodi vaša srca, da boste ljubili Boga in potrpežljivo pričakovali Kristusa.

Opomin proti lenobi

⁶V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa vam naročamo, bratje, da se ogibate vsakega brata, ki živi neredno in ne po izročilu, ki so ga prejeli od nas.

⁷Sami namreč veste, kako nas morate posnemati:

⁸zakaj nismo med vami postopali brez dela, tudi nismo zastonj jedli kruha pri nikomer, ampak smo trudoma garali noč in dan, da ne bi bili v breme komu izmed vas.

⁹Tega vam ne pravim, ker ne bi imeli pravice do tega, ampak zato, da se vam sami postavimo za zgled, ki naj bi ga posnemali.

¹⁰Zakaj ko smo bili pri vas, smo vam dali tole navodilo: Kdor noče delati, naj tudi ne jé.

¹¹Slišimo namreč, da nekateri med vami živijo neredno, da nič ne delajo, ampak begajo sem ter tja.

¹²Takšne opozarjamo in opominjamo v Gospodu Jezusu Kristusu, naj v miru delajo in jedo svoj kruh.

¹³Vi, bratje, pa se ne naveličajte delati dobro.

¹⁴Če pa kateri ni poslušen temu, kar naročamo v pismu, si ga zapomnite in se ne družite z njim, da ga bo sram.

¹⁵Vendar ga ne imejte za sovražnika, ampak ga opominjajte kot brata.

Blagoslov

¹⁶Sam Gospod miru pa naj vam dá mir, in sicer zmeraj in v vseh okoliščinah. Gospod naj bo z vami vsemi.

¹⁷To je moj, Pavlov, svojeročni pozdrav; to je razpoznavno znamenje v vsakem pismu: takó pišem.

¹⁸Milost Gospoda našega Jezusa Kristusa naj bo z vami vsemi!

1. Timoteju

1. Timoteju 1

Pozdrav

¹Pavel, apostol Kristusa Jezusa po naročilu Boga, ki nas je odrešil, in Kristusa Jezusa, ki je naše upanje,

²Timóteju, pravemu sinu po veri: milost, usmiljenje in mir od Boga Očeta in Kristusa Jezusa, našega Gospoda.

Svarilo pred lažnim naukom

³Kakor tedaj, ko sem odhajal v Makedonijo, te tudi zdaj prosim: ostani v Efezu in ukaži nekaterim, naj ne učijo drugačnega nauka.

⁴Naj se ne ukvarjajo z bajkami in brezkončnimi rodovniki. To pospešuje bolj zdrahe kakor božji načrt, ki se uresničuje v veri.

⁵Namen te zapovedi pa je ljubezen, ki izvira iz čistega srca, dobre vesti in odkritosrčne vere.

⁶Nekateri so se od tega oddaljili in zašli v besedičenje.

⁷Hočejo biti učitelji postave, pa sploh ne razumejo, kaj govorijo, niti tega, kar tako vneto zagovarjajo.

⁸Vemo, da je postava dobra, če se je kdo drži, kakor je prav.

⁹Zavedam se namreč, da postava ni dana za pravičnega, ampak za kršilce postave, za nepokorne, za brezbožne in grešne, za nesvete in posvetne, za ubijalce očetov in mater, za morilce,

¹⁰za nečistnike, za hotníke moških, za prekupčevalce z ljudmi, za lažnivce, za krivoprisežnike in za vse drugo, kar nasprotuje zdravemu nauku.

¹¹To je nauk, ki se ujema z evangelijem veličastva blaženega Boga, in ta evangelij je bil zaupan meni.

Hvaležnost za usmiljenje

¹²Hvaležen sem našemu Gospodu Jezusu Kristusu, ki mi je dal moč. Ko me je postavil v službo, me je namreč imel za vrednega zaupanja,

¹³Čeprav sem bil prej bogokletnik, preganjalec in nasilnež. Vendar se me je usmilil, ker sem v neveri ravnal iz nevednosti.

¹⁴To je bila seveda izredno bogata milost našega Gospoda, z njo pa po Kristusu Jezusu vera in ljubezen.

¹⁵Zanesljiva je ta beseda in zasluži, da jo vsi sprejmejo: Kristus Jezus je zato prišel na svet, da bi odrešil grešnike, med njimi pa sem prvi jaz.

¹⁶Usmilil se me je prav zato, da bi Kristus Jezus najprej na meni pokazal vso velikodušnost za zgled tistim, ki bodo verovali vanj in tako prišli v večno življenje.

¹⁷Kralju vekov, ki je neuničljiv in nevidljiv, edinemu Bogu čast in slava na veke vekov. Amen.

¹⁸Sin Timótej, ko se spominjam prerokb, ki so nekoč spregovorile o tebi, ti polagam na srce to naročilo: z njihovo pomočjo bojuj dober boj.

¹⁹Ohrani vero in dobro vest. Ker so to nekateri zavrgli, so v veri doživeli brodolom.

²⁰Med njimi sta Himenáj in Aleksander. Izročil sem ju satanu. Naj se naučita, da ni dovoljeno sramotiti Boga.

1. Timoteju 2

Navodila za molitev

¹Predvsem te torej prosim: poskrbi, da boste molili za vse ljudi. Priporočajte jih in se zahvaljujte za vse,

²za kralje in za vse oblastnike, da bomo mogli res pobožno in dostojno, vendar mirno in varno živeti.

³To je namreč dobro in po volji Bogu, našemu odrešeniku,

⁴ki hoče, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli do spoznanja resnice.

⁵Saj je samo en Bog; samo eden je tudi srednik med Bogom in ljudmi, človek Kristus Jezus,

⁶on, ki je sam sebe dal v odkupnino za vse. To je bilo izpričano v času, ki ga je določil.

⁷Za to oznanilo sem bil jaz postavljen za glasnika in apostola – resnico govorim, ne lažem – za učitelja poganov v veri in resnici.

⁸Vsekakor hočem, naj možje v vsakem kraju molijo in vzdigujejo čiste roke brez jeze in prepirljivosti.

⁹Prav tako naj ravnajo tudi ženske, in sicer v urejeni obleki. Zaljšajo naj se s spoštljivostjo in skromnostjo. Ne s kodranjem in z zlatnino, ne z biseri ali dragoceno obleko,

¹⁰ampak z dobrimi deli, kakor se spodobi ženskam, ki so sprejele vero.

¹¹Ženska naj se dá poučiti mirno in z vso vdanostjo.

¹²Ne dovolim pa, da bi ženska poučevala, pa tudi ne, da bi gospodovala nad moškimi. Krotka naj bo!

¹³Prvi je bil namreč ustvarjen Adam, potem Eva.

¹⁴Adam ni bil zapeljan, žena pa se je pregrešila, ker se je dala zapeljati.

¹⁵Zveličala pa se bo s tem, da rodi otroke, če se bo vedla spoštljivo, vztrajala v veri, ljubezni in svetosti.

1. Timoteju 3

Kakšne lastnosti morajo imeti predstojniki

¹Zanesljiva je ta beseda: če se kdo poteguje za predstojniško službo, hrepeni po vzvišenem poslanstvu.

²Zato mora biti predstojnik brez graje, mož ene žene, preudaren, razumen, urejen, gostoljuben, zmožen za poučevanje;

³nikakor pa ne pijanec in pretepač, ampak krotek. Ne sme biti prepirljiv in lakomen denarja.

⁴Svoj dom mora dobro voditi, otroke vzgajati v ubogljivosti in vsej dostojnosti.

⁵Kako bo skrbel za božjo Cerkev, če še svojega doma ne zna vladati!

⁶Ne sme biti novokrščenec, da se ne bi prevzel in zapadel obsodbi, ki je zadela hudiča.

⁷Še več, tudi pri tistih, ki so zunaj, mora uživati ugled, da ga ne bo doletelo zaničevanje in da se ne bo ujel v hudičevo zanko.

Kakšni morajo biti diakoni

⁸Prav tako morajo biti diakoni dostojni, nikakor ne hinavski, pa tudi ne vdani obilnemu vinu in hlepenju po dobičku.

⁹Skrivnost vere morajo varovati v čisti vesti.

¹⁰Tudi ti morajo najprej opraviti preskušnjo in ko se jim ne bo moglo nič očitati, naj opravljajo službo.

¹¹Prav tako morajo biti ženske dostojne, ne obrekljive, marveč trezne in vsestransko vredne zaupanja.

¹²Diakoni naj bodo možje ene žene, taki, ki dobro vodijo otroke in svoj dom.

¹³Tisti, ki diakonsko službo dobro opravljajo, si namreč pridobijo lepo mesto in popolno zaupanje v veri v Kristusu Jezusu.

Skrivnost naše vere

¹⁴To ti pišem, čeprav upam, da bom prav kmalu prišel k tebi.

¹⁵Če pa bi se le zakasnil, boš pa vsaj vedel, kako se moraš vèsti v božji hiši, ki je Cerkev živega Boga, steber in temelj resnice.

¹⁶Ni dvoma, da je skrivnost vere velika, in ta je: On je bil razodet v telesu, potrjen po Duhu, gledali so ga angeli, oznanjen je bil poganom, svet je vanj veroval in povzdignjen je bil v slavo.

1. Timoteju 4

Napoved odpada

¹Duh razločno pravi, da bodo v kasnejših časih nekateri odpadli od vere, da se bodo vdajali varljivim duhovom in demonskim naukom

²takih, ki so hinavski in lažejo in imajo že v svojo vest vžgano znamenje.

³Ti bodo branili ženitev in uživanje nekaterih jedi, ki jih je ustvaril Bog, da bi jih s hvaležnostjo uživali tisti, ki verujejo in so spoznali resnico.

⁴Zakaj vse, kar je ustvaril Bog, je dobro in ničesar ne smemo zametavati, le da to s hvaležnostjo uživamo.

⁵Saj vse posvečuje božja beseda in molitev.

Dober služabnik Kristusa Jezusa

⁶To razlagaj bratom pa boš dober služabnik Kristusa Jezusa, saj te hranijo besede vere in dobrega nauka, ki si se ga oklenil.

⁷Ogibaj pa se posvetnih in čenčastih bajk. Vadi se v pobožnosti.

⁸Urjenje telesa le malo koristi, nadvse koristna pa je pobožnost, ker obljublja sedanje in prihodnje življenje.

⁹Ta beseda je zanesljiva in vredna, da jo vsi sprejmejo.

¹⁰Tudi mi se namreč zanjo trudimo in bojujemo, ker smo zaupali živemu Bogu, ki je odrešenik vseh ljudi, posebno vernikov.

¹¹To zapoveduj in uči!

¹²Nihče naj te ne prezira zaradi tvoje mladosti. Bodi pa vernikom zgled v besedi, vedênju, ljubezni, veri in čistosti.

¹³Dokler ne pridem, skrbi za branje Svetega pisma, za opominjanje in poučevanje!

¹⁴Ne zanemarjaj milosti, ki je v tebi in ti je bila dana po preroški besedi, ko je zbor starešin položil roke nate.

¹⁵Za te stvari se trudi, ves bodi v tem! Tako bodo vsi opazili tvoj napredek.

¹⁶Pazi nase in na poučevanje! Vztrajaj v tem! Če boš namreč ravnal tako, boš rešil sebe in tiste, ki te poslušajo.

1. Timoteju 5

Dolžnosti do drugih

- ¹Do starejšega moža ne bodi trd! Opominjaj ga kakor očeta, mlajše pa kakor brate,
- ²starejše ženske kakor matere, mlajše kakor sestre, in sicer z vso spoštljivostjo.
- ³Spoštuj vdove, ki so osirotele.
- ⁴Če ima kakšna vdova otroke ali vnuke, naj jih predvsem uči spoštovati domačo družino in vračati staršem prejete dobrote. To je namreč Bogu po volji.
- ⁵Osirotela in zapuščena vdova je svoje upanje naslonila na Boga in noč in dan vztraja v prošnjah in molitvah.
- ⁶Tista pa, ki teka za užitki, je že mrtva, čeprav še živi.
- ⁷Naročaj jim, naj bodo brez graje.
- ⁸Če pa kdo za svojce, posebno za domače, ne skrbi, je zatajil vero in je slabši od nevernika.
- ⁹Med vdove ne sme biti sprejeta mlajša od šestdesetih let, le enkrat poročena,
- ¹⁰taka, ki jo priporočajo dobra dela, ki je vzgajala otroke, bila gostoljubna, svetim umivala noge, ljudem v stiski pomagala, ki se je zavzemala za vsakršno dobro delo.
- ¹¹Mlajše vdove pa odklanjaj! Kadar jih namreč zvabi čutnost proč od Kristusa, se hočejo znova možiti,
- ¹²s tem pa si nakopljejo obsodbo, da so izdale prejšnjo zvestobo.
- ¹³Hkrati se privadijo tudi brezdelnosti in hodijo po hišah. Pa ne le brezdelnosti, ampak tudi klepetavosti in zvedavosti, in govorijo, česar ne bi smele.
- ¹⁴Hočem torej, naj se mlajše vdove omožijo. Naj rodijo otroke, gospodinjijo naj, da nasprotniku ne bodo dale prav nobenega vzroka za obrekovanje.
- ¹⁵Nekatere so se namreč že iztirile in šle za satanom.

- ¹⁶Če ima kakšna verna ženska vdove v sorodstvu, naj skrbi zanje, naj se ne obremenjuje Cerkev, da bo ta mogla podpirati prave vdove.
- ¹⁷Starešine, ki so dobri predstojniki, naj bodo deležni dvojne časti, posebno tisti, ki se žrtvujejo za oznanjevanje besede in za poučevanje.
- ¹⁸Sveto pismo namreč pravi: »Ne natikaj torbe volu, kadar mane!« in še: »Delavec je vreden svojega plačila.«
- ¹⁹Tožbo zoper starešino sprejemaj samo pred dvema ali tremi pričami.
- ²⁰Tiste, ki grešijo, pokaraj pred vsemi, da bodo tudi drugi v strahu.
- ²¹Rotim te pri Bogu, pri Kristusu Jezusu in pri izvoljenih angelih, da se vsega tega držiš nepristransko in ničesar ne storiš iz osebne naklonjenosti.
- ²²Na nikogar prehitro ne polagaj rok in ne sodeluj pri tujih grehah! Ohrani se čistega!
- ²³Ne pij več samo vode, temveč popij malo vina zaradi želodca in svojih pogostih težav.
- ²⁴Grehi nekaterih ljudi so očitni in se morejo že vnaprej presoditi, pri drugih pa so vidni šele pozneje.
- ²⁵Podobno so očitna tudi dobra dela, a tudi tista, ki niso, se ne morejo skriti.

1. Timoteju 6

- ¹Vsi, ki so pod jarmom suženjstva, naj imajo svoje gospodarje za vredne vsega spoštovanja. Tako božje ime in nauk ne bosta prišla na slab glas.
- ²Tisti pa, ki imajo verne gospodarje, naj jih že zato, ker so bratje, ne prezirajo. Nasprotno, naj jim še bolj vneto služijo, ker so verni in ljubljeni in si prizadevajo za dobrodelnost.

Lažni nauk in resnično bogastvo

To uči in priporočaj!

- ³Če kdo uči drugačen nauk in se ne ravna po zdravih besedah, to je po besedah našega Gospoda Jezusa Kristusa, in po pobožnem nauku,

⁴je zaslepljen in ne razume ničesar. Še več, tak boleha za prepiri in praznim besedičenjem. Iz tega pa izvirajo nevoščljivost, prepir, kletve in zlobna sumničenja,

⁵prerekanje ljudi, ki so v srcu pokvarjeni in nimajo resnice ter mislijo, da je pobožnost le vir dobička.

⁶Res je pobožnost velik dobiček, a le za tistega, ki je zadovoljen z malim.

⁷Ničesar namreč nismo prinesli na ta svet, zato tudi ne moremo ničesar odnesti.

⁸Bodimo torej zadovoljni s tem, da imamo živež in obleko.

⁹Tisti pa, ki hočejo obogateti, padajo v zanko skušnjave, to je v mnoge nespametne in škodljive želje, ki ljudi pogrezajo v uničujočo pogubo.

¹⁰Korenina vsega zla je namreč pohlep po denarju. Temu so se nekateri vdali in tako krenili proč od vere, s tem pa sami sebi zadali veliko bolečin.

Dobri boj za vero

¹¹Ti pa, božji človek, béži pred tem! Prizadevaj si za pravico, pobožnost, za vero in ljubezen! Stanoviten bodi in krotek!

¹²Bojuj dober boj vere, sezi po večnem življenju! Vanj si bil poklican in si to lepo izpovedal pred mnogimi pričami.

¹³Zapovedujem ti pred Bogom, ki vsem stvarjem daje življenje, in pred Kristusom Jezusom, ki je pred Poncijem Pilatom lepo pričeval:

¹⁴Varuj zapoved takó, da boš brez madeža in brez graje do prihoda našega Gospoda Jezusa Kristusa,

¹⁵ki ga bo ob svojem času pokazal blaženi in edini vladar, kralj nad kralji in Gospod nad gospodi,

¹⁶ki ima edini nesmrtnost, ki biva v nedostopni svetlobi in ga noben človek ni videl in ga ne more videti. Njemu čast in večna oblast! Amen.

¹⁷Bogatinom tega sveta naročaj, naj se ne prevzamejo in naj se ne zanašajo na bogastvo, ki je nezanesljivo, temveč na Boga, ki nam obilno daje vsega v uživanje.

¹⁸Dobrodelni naj bodo in naj se bogatijo z dobrimi deli, naj bodo radodarni, naj z drugimi delijo to, kar imajo.

¹⁹Tako si bodo nabrali zaklad, ki bo dobra glavnica za prihodnost. Tako bodo dosegli pravo življenje.

²⁰Timótej, varuj, kar ti je zaupano! Ogiblji se posvetnih in praznih govoric in ugovorov lažnega spoznanja,

²¹ki so se ga nekateri oprijeli in tako glede vere zabredli. Milost z vami!

2. Timoteju

2. Timoteju 1

Pozdrav

¹Pavel, po božji besedi apostol Jezusa Kristusa, da oznanjam obljubljeni življenje, ki je v Kristusu Jezusu,

²ljubljenemu sinu Timóteju: milost, usmiljenje in mir od Boga Očeta in Kristusa Jezusa, našega Gospoda.

Vdanost evangeliju

³Hvaležen sem Bogu, ki mu služim s čisto vestjo kakor moji predniki. Neprenehoma, noč in dan v svojih molitvah mislim nate.

⁴Kadar se spomnim tvojih solza, silno želim, da bi te videl, da bi bilo moje veselje popolno.

⁵Spominjam se namreč tvoje iskrene vere, ki sta jo prej imeli tvoja stara mati Loída in tvoja mati Evníka. Prepričan pa sem, da jo imaš tudi ti.

⁶Zato te opominjam, da znova razplameniš žar božje milosti, ki je v tebi po polaganju mojih rok.

⁷Bog nam ni dal duha boječnosti, temveč duha moči, ljubezni in preudarnosti.

⁸Nikar se torej ne sramuj pričevati za našega Gospoda! Pa tudi mene, ki sem zaradi njega jetnik, se ne sramuj, ampak z božjo močjo z menoj trpi za evangelij!

⁹On nas je odrešil in poklical s svetim klicem, ne zaradi naših del, temveč po svojem sklepu in milosti, ki nam jo je pred večnimi časi podaril v Kristusu Jezusu,

¹⁰razodel pa zdaj s prihodom našega odrešenika Kristusa Jezusa. On je tisti, ki je uničil smrt in osvetlil življenje in nesmrtnost po evangeliju,

¹¹za katerega sem bil jaz postavljen kot glasnik, apostol in učitelj.

¹²Zato tudi vse to trpim. A me ni sram, ker vem, komu sem veroval, in sem prepričan, da more zaklad, ki mi ga je zaupal, obvarovati do tistega dne.

¹³Besede zdravega nauka, ki si ga od mene slišal v veri in ljubezni do Kristusa Jezusa, imej za vodilo.

¹⁴Z močjo Svetega Duha, ki prebiva v nas, varuj dragoceni zaklad.

¹⁵To veš, da so me vsi iz Male Azije zapustili. Med njimi Fígel in Hermógen.

¹⁶Naj Gospod izkaže usmiljenje družini Onezíforja, ker me je večkrat osrčil in se ni sramoval mojih verig.

¹⁷Nasprotno, ko je prišel v Rim, me je zavzeto iskal in našel.

¹⁸Naj mu dá Gospod, da bo tisti dan pri Gospodu dosegel usmiljenje. Sicer pa ti bolj veš, koliko dobrega mi je storil v Efezu.

2. Timoteju 2

Dober vojak Kristusa Jezusa

¹Zato pa bodi ti, moj sin, močan v milosti, ki je v Kristusu Jezusu.

²Kar si slišal od mene vpričo mnogih, izrôči zanesljivim ljudem, takim, ki bodo zmožni tudi druge poučiti.

³Trpi z menoj kot dober vojak Kristusa Jezusa!

⁴Noben vojak se ne zapleta v vsakdanje opravke, da bi bil po volji tistemu, ki ga je izbral za vojaka.

⁵Če kdo tekmuje, ne dobi venca, če ne tekmuje po pravilih.

⁶Priden kmet sme pobirati sadove.

⁷Premisli, kaj pravim! Sicer pa ti bo dal Gospod, da boš vse to razumel.

⁸Pred očmi imej Jezusa Kristusa, Davidovega potomca, ki je vstal od mrtvih! To je moj evangelij.

⁹Zanj prenašam celo verige, kakor bi bil hudodelec, vendar božja beseda ni vklenjena.

¹⁰Zato vse prenašam zaradi izvoljenih, da bi tudi ti v Kristusu Jezusu dosegli odrešenje in večno slavo.

¹¹Zanesljiva je beseda: Če s Kristusom umremo, bomo z njim tudi zaživel.

¹²Če z njim vztrajamo, bomo z njim tudi zakraljevali. Če pa ga bomo zatajili, bo tudi on nas zatajil.

¹³Če se mi izneverimo, on ostane zvest, zakaj sam sebi se ne more izneveriti.

Preskušeni delavec

¹⁴Na to jih opozarjaj in jim dopoveduj pred Bogom: naj se ne pričkajo za besedo, ker ni v nobeno korist, poslušalcem pa je v pogubo.

¹⁵Potrudi se, da se boš pred Bogom skazal preskušene delavca, ki se mu ni treba sramovati, in da se boš držal samo besede resnice.

¹⁶Ogiblji pa se posvetnih čenč! Taki, ki se jim predajajo, bodo namreč bredli v brezbožnost

¹⁷in njihov nauk se bo razpasel kakor rak. Taka sta Himenáj in Filét.

¹⁸Zašla sta od resnice, ko pravita, da je vstajenje že bilo. S tem pa podirata vero nekaterih.

¹⁹Toda trdni temelj, ki ga je položil Bog, stoji in ima ta napis: »Gospod pozna svoje,« in »Naj odstopi od krivice, kdor kliče Gospodovo ime.«

²⁰V velíki hiši ni le zlate in srebrne posode, marveč tudi lesena in lončena, prva za plemenito rabo, druga za odpadke.

²¹Kdor se bo teh rešil, bo postal posoda za plemenito rabo, posvečena, gospodarju koristna in pripravna za vsako dobro delo.

²²Béži pred mladostnimi poželenji, prizadevaj si za pravičnost, vero, ljubezen in za mir s tistimi, ki iz čistega srca kličejo Gospoda.

²³Ogiblji pa se nespametnih in nesmiselnih razprav, ker veš, da rodijo prepire.

²⁴Gospodov služabnik se ne sme prepirati, temveč mora biti do vseh krotek, dober in potrpežljiv učitelj.

²⁵Krotko mora vzgajati nasprotnike, morda jim Bog le nakloni, da se bodo spokorili in spoznali resnico,

²⁶se zopet streznili in rešili iz zanke hudiča. Ta jih je ujel, da bi po njih uresničeval svojo voljo.

2. Timoteju 3

Kakšni bodo ljudje v poslednjih dneh

- ¹To pa vedi! V poslednjih dneh bodo nastopili hudi časi.
- ²Ljudje bodo namreč sebični, lakomni, bahavi, prevzetni, nehvaležni bodo in brezbožni,
- ³trdosrčni, nespravljivi, obrekljivi, razuzdani, divji, brez dobrotljivosti,
- ⁴izdajalski, predrzni in napuhnjeni, bolj se bodo navduševali za naslade kakor za Boga,
- ⁵pobožnost bodo hlinili in prezirali njeno moč. Teh se izogiblji!
- ⁶Med te namreč spadajo tisti, ki se vrivajo po hišah in lovijo z grehi obložene ženske, take, ki jih ženejo vsakovrstna nagnjenja
- ⁷in se vedno učijo, pa ne morejo nikoli priti do spoznanja resnice.
- ⁸Kakor sta se Jánes in Jámbres uprla Mojzesu, tako se tudi ti upirajo resnici. Njihovo mišljenje je pokvarjeno in njihova vera nezanesljiva.
- ⁹Toda večjega uspeha ne bodo imeli, zakaj vsem bo postala očitna njihova nespamet, kakor je bila tudi pri onih dveh.

Timótejeva naloga

- ¹⁰Ti si krenil za menoj v mojem nauku, vedênju in prizadevanju, v moji veri, potrpežljivosti, ljubezni in stanovitnosti,
- ¹¹v mojem preganjanju in trpljenju, kakršno me je zadelo v Antiohíji, v Ikóniju in Listri. Kakšna preganjanja sem pretrpel! Toda iz vseh me je rešil Gospod.
- ¹²Sicer pa bodo preganjani vsi, ki hočejo pobožno živeti v Kristusu Jezusu.
- ¹³Hudobni ljudje in sleparji pa bodo drseli v hudobijo. Varali bodo druge in sami sebe.
- ¹⁴Toda ti ostani pri tem, česar si se naučil in v veri sprejel, ker veš, od koga si se naučil.

¹⁵Že od detinstva poznaš Sveto pismo in to ti more po veri v Jezusa Kristusa dati modrost, ki vodi v zveličanje.

¹⁶Vse Sveto pismo je navdihnjeno od Boga in koristno za poučevanje, svarjenje, za poboljševanje in vzgojo v pravičnosti,

¹⁷da bi bil božji človek popoln in primeren za vsako dobro delo.

2. Timoteju 4

¹Rotim te pri Bogu in Kristusu Jezusu, ki bo prišel sodit žive in mrtve, pri njegovem prihodu in njegovem kraljestvu:

²Oznanjaj besedo, vztrajaj v ugodnih ali neugodnih okoliščinah! Dokazuj, grajaj, spodbujaj z vso potrpežljivostjo in učiteljsko zavzetostjo.

³Prišel bo namreč čas, ko nekateri ne bodo prenesli zdravega nauka, ampak si bodo po svojih željah iskali učitelje, ki bodo ustrezali njihovim ušesom.

⁴Ušesa bodo obračali proč od resnice in bredli v bajke.

⁵Ti pa bodi v vsem trezen, nadloge pretrpi, opravi poslanstvo evangelista in izpolni svojo službo.

⁶Jaz se namreč že darujem in prišel je čas mojega odhoda.

⁷Dober boj sem izbojeval, tek dokončal in vero ohranil.

⁸Odslej je namreč zame pripravljen venec pravice, ki mi ga bo dal tisti dan Gospod, pravični sodnik. Pa ne le meni, marveč vsem, ki z ljubeznijo pričakujejo njegov prihod.

Osebna navodila

⁹Potrudi se in hitro pridi k meni!

¹⁰Demá me je namreč zapustil, ker je vzljubil ta svet. Odpotoval je v Tesaloníko, Kréskens v Galatíjo in Tit v Dalmacijo.

¹¹Samo Luka je pri meni. Vzemi Marka in ga pripelji s seboj, ker mi je zelo koristen za službo.

¹²Tíhika pa sem poslal v Efez.

13Ko prideš, mi prinesi popotni plašč, ki sem ga pustil v Troádi pri Kárpú, in knjige, zlasti pergamente.

14Kovač Aleksander mi je prizadejal veliko hudega. Gospod mu bo povrnil po njegovih delih.

15Tega se tudi ti varuj, ker je silno nasproten našim besedam.

16Ko sem se prvič zagovarjal, ni bilo nikogar zraven. Vsi so me zapustili. Naj se jim to ne šteje v zlo.

17K meni pa je stopil Gospod in mi dal moč, da sem oznanjevanje dopolnil in da so ga slišali vsi pogani. Rešil me je levu iz žrela.

18Gospod me bo osvobodil vsakega zla in rešil v svoje nebeško kraljestvo. Njemu slava na veke vekov! Amen.

Sklepni pozdrav

19Pozdravi Prísko in Akvila in Onezífórjevo družino.

20Erást je ostal v Korintu, Trófima pa sem bolnega pustil v Milétu.

21Pohíti, da prideš pred zimo! Pozdravljajo te Evbúl in Púdent in Lin in Klávdija in vsi bratje.

22Gospod naj bo s tvojim duhom. Milost z vami!

Titu

Titu 1

Pozdrav

¹Pavel, božji služabnik in apostol Jezusa Kristusa, poslan, da bi tisti, ki jih je Bog izvolil, verovali in spoznali resnico o pravi pobožnosti,

²in to v upanju na večno življenje – to večno življenje je Bog, ki ne laže, obljubil pred večnimi časi,

³svojo besedo pa razodel ob svojem času v oznanjevanju, ki je bilo zaupano meni na povelje Boga, našega odrešenika –

⁴Titu, pravemu sinu, ki naju veže skupna vera, milost in mir od Boga Očeta in Kristusa Jezusa, našega odrešenika.

Titovo delo na Kreti

⁵Na Kreti sem te pustil zato, da urediš, kar je še treba, in da po mestih postaviš starešine, kakor sem ti naročil.

⁶Starešina mora biti neoporečen, le ene žene mož, naj ima verne otroke, take, ki jim ni mogoče očitati razuzdanosti ali nepokorščine.

⁷Zakaj predstojnik mora biti kot božji oskrbnik neoporečen. Nikakor ne sme biti ne prevzeten ne jezljiv ne pijanec ne pretepač in ne nesramen dobičkolovec.

⁸Biti pa mora gostoljuben, dobrotljiv, uravnovešen, pravičen, svet, obvladan.

⁹Trdno se mora držati zanesljive besede nauka. Tako bo zmožen z zdravim podukom spodbujati, nasprotnike pa izpodbijati.

¹⁰Veliko je namreč tudi nepokornih, blebetavcev in sleparjev, posebno tistih iz obreze.

¹¹Tem je treba zapreti usta, saj cele družine spodkopujejo s tem, da zaradi umazanega dobička učijo, česar ne bi smeli.

¹²Eden izmed njih, njihov lastni prerok, je rekel: »Krečani so večni lažnivci, hude zveri, leni trebuhu.«

¹³Ta trditev je resnična. Zato jih ostro pokaraj, da bo njihova vera ozdravela.

¹⁴Naj ne nasedajo judovskim bajkam in nauku ljudi, ki resnici obračajo hrbet.

¹⁵Čistim je vse čisto. Nečistim in nevernim pa nobena stvar ni čista. Nasprotno, omadeževani sta celo njihova pamet in vest.

¹⁶Trdijo, da Boga poznajo, a ga v dejanjih zanikajo, ker so zoprne in nepokorni in nezmožni za kakršnokoli dobro delo.

Titu 2

Poučevanje zdravega nauka

¹Ti pa govôri, kar se sklada z zdravim naukom,

²in sicer: stari moŕje morajo biti trezni, resni, preudarni, zdravi v veri, ljubezni in potrpeŕljivosti.

³Podobno naj se stare ŕenske vedejo spodobno, kakor zahteva svetost. Naj ne bodo obrekljive, naj se preveč ne vdajajo vinu, naj druge ućijo, kar je dobrega.

⁴Tako bodo mogle vzgajati mlade ŕene, da bodo ljubile svoje moŕe, svoje otroke,

⁵da bodo pametne, spodobne, dobre hišne gospodinje, da bodo ubogale svoje moŕe. Tako se boŕŕi besedi ne bo delala sramota.

⁶Prav tako opominjaj mladeniće, naj se obvladujejo.

⁷V vsem bodi zgled za dobra dela. Pri poučevanju ohrani nepopaćenost, resnbnost.

⁸Tvoja beseda naj bo zdrava in neoporečna, da bo nasprotnik osramoćen, ker ne bo mogel o nas reći nić slabega.

⁹Suŕnji naj v vsem ubogajo svoje gospodarje. Naj bodo ljubeznivi, naj ne ugovarjajo

¹⁰in ne poneverjajo, ampak naj izkazujejo popolno zvestobo, da bodo delali ćast nauku Boga, našega odrešenika.

- ¹¹Razodela se je namreč božja milost, ki prinaša zveličanje vsem ljudem.
- ¹²Uči nas, naj se odpovemo brezbožnosti in posvetnim željam ter trezno, pravično in pobožno živimo v sedanjem času,
- ¹³ko pričakujemo, da se bo uresničilo blaženo upanje in razodelo veličastvo vélikega Boga in našega odrešenika Jezusa Kristusa.
- ¹⁴On je dal sam sebe za nas, da bi nas odkupil iz vse krivičnosti in nas zase očistil kot izvoljeno ljudstvo, vneto za dobra dela.
- ¹⁵Tako govôri in opominjaj in grajaj z vso resnostjo. Nihče naj te ne zaničuje.

Titu 3

Dobra dela

- ¹Opozarjaj jih, naj bodo vladarjem in oblastnikom pokorni, poslušni in pripravljeni za vsako dobro delo.
- ²Nikogar naj ne sramotijo, naj ne bodo prepirljivi, ampak krotki. Naj bodo čimbolj prijazni do vseh ljudi.
- ³Saj smo bili tudi mi nekoč nespametni, uporni in v zablodah. Stregli smo najrazličnejšim strastem in nasladam. Živeli smo v hudobiji in nevoščljivosti. Neznosni smo bili in sovražili drug drugega.
- ⁴Ko pa sta se razodeli dobrota in človekoljubnost Boga, našega odrešenika,
- ⁵nas je odrešil, a ne zaradi pravičnih del, ki bi jih bili storili mi, marveč iz svojega usmiljenja, ko nas je v kopeli prerodil in prenovil po Svetem Duhu.
- ⁶Tega je po našem odrešeniku Jezusu Kristusu obilno izlil na nas,
- ⁷da bi bili po njegovi milosti opravičeni in bi postali dediči večnega življenja, v katero upamo.
- ⁸Zanesljiva je ta beseda. Zato hočem, da nenehno poudarjaš, naj si tisti, ki verujejo v Boga, prizadevajo, da se bodo odlikovali v dobrih delih. To je dobro in ljudem koristno.

⁹Ogibaj se pa nespametnih vprašanj in rodovnikov in preprirov in razprav glede postave. Nič ne koristijo in prazni so.

¹⁰Krivoverca se po prvem in drugem svarjenju ogiblji,

¹¹saj veš, da se je iztiril, da greši in da se sam obsoja.

Osebna navodila in pozdravi

¹²Ko bom poslal k tebi Artemája ali Tíhika, skušaj čimprej priti k meni v Nikópolis. Sklenil sem namreč, da bom tam prezimil.

¹³Zenája, ki je izvedenec v postavi, in Apóla lepo oskrbi za pot, da ne bosta ničesar pogrešala.

¹⁴Pa tudi naši naj se naučijo skrbeti za dobrodelnost, če se kje pokaže huda potreba, da ne bodo ostali brez sadu.

¹⁵Pozdravljajo te vsi, ki so pri meni. Pozdravi tiste, ki nas ljubijo v veri. Milost z vami vsemi!

Filemonu

Filemonu 1

Pozdrav

¹Pavel, jetnik Kristusa Jezusa, in brat Timótej najinemu ljubemu sodelavcu Filémonu,

²sestri Apíji, najinemu sobojevniku Arhípu ter skupnosti, ki se zbira v tvoji hiši:

³milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in od Gospoda Jezusa Kristusa.

Filémonova ljubezen in vera

⁴Kadarkoli se te spominjam v svojih molitvah, se zahvaljujem svojemu Bogu,

⁵ker slišim o tvoji ljubezni in o zvestobi, ki jo imaš do Gospoda Jezusa in do vseh svetih.

⁶Naj bi vera, ki jo izžarevaš, postala dejavna v spoznavanju vsega dobrega, ki ga moramo storiti za Kristusa.

⁷Tvoja ljubezen me je navdala z velikim veseljem in s tolažbo, o brat, zakaj po tebi so bila srca svetih poživiljena.

Pavel prosi za Onézima

⁸Čeprav imam v Kristusu vso svobodo, da ti zapovem, kaj stôri,

⁹te vendar rajši v imenu ljubezni prosim – kakršen sem pač, Pavel, starec, sedajle tudi jetnik Kristusa Jezusa –

¹⁰za svojega otroka, ki sem ga rodil v verigah, za Onézima.

¹¹Doslej ti ni bil koristen, zdaj pa je koristen tebi in meni.

¹²Pošiljam ga nazaj k tebi, svojega srčnega ljubljenca.

¹³Sicer bi ga bil rad zadržal pri sebi, da bi mi stregel namesto tebe, ko sem vklenjen zaradi evangelija.

¹⁴Vendar nisem hotel storiti ničesar brez tvojega soglasja, da bi tvoje dobro delo ne bilo videti nekako prisiljeno, ampak prostovoljno.

¹⁵Morda je bil zato za kratek čas ločen od tebe, da bi ga spet pridobil za zmeraj,

¹⁶in sicer ne več kot sužnja, ampak več kot sužnja, kot brata, nadvse dragega najprej meni, še koliko bolj pa tebi, bodisi kot človeka ali kot vernika.

¹⁷Če me imaš torej za tovariša, ga sprejmi kakor mene.

¹⁸Če pa ti je prizadel kakšno krivico ali ti je kaj dolžan, zapiši to na moj račun.

¹⁹To pišem jaz, Pavel, s svojo roko: poravnal bom sam. Da ti ne omenim, da mi dolguješ celó sam sebe.

²⁰Dà, brat, napravi mi to uslugo v Gospodu: poživi mi srce v Kristusu!

²¹Pišem ti, ker zaupam v tvojo poslušnost, saj vem, da boš storil še več, kakor te prosim.

²²Obenem pa mi tudi pripravi stanovanje, ker upam, da vam bom po vaših molitvah podarjen.

Sklepni pozdrav

²³Pozdravlja te Epafra, moj sojetnik v Kristusu Jezusu,

²⁴pa še Marko, Aristárh, Demá, Luka, moji sodelavci.

²⁵Milost Gospoda Jezusa Kristusa naj bo z vašim duhom.

Hebrejcem

Hebrejcem 1

Spregovoril je po svojem Sinu

- ¹Velikokrat in na veliko načinov je Bog nekoč govoril očetom po prerokih,
- ²v teh dneh poslednjega časa nam je spregovoril po Sinu. Njega je postavil za dediča vsega in po njem je tudi ustvaril svet.
- ³On je odsvit njegovega veličastva in odseva njegovo bistvo. S svojo mogočno besedo nosi vse. Potem ko je dopolnil očiščenje od grehov, je v nebesih sédel na desnico veličastva.
- ⁴Postal je toliko višji od angelov, kolikor odličnejše ime je dobil, kakor je njihovo.

Sin je vzvišen nad angeli

- ⁵Kateremu izmed angelov je namreč kdaj rekel: »Ti si moj sin, danes sem te rodil.«? In zopet: »Jaz mu bom oče in on mi bo sin.«
- ⁶Ko vpelje prvorojenca v svet, zopet pravi: »Pred njim naj padejo na kolena vsi božji angeli.«
- ⁷Glede angelov pravi: »Tisti, ki vetrove dela za svoje angele in plamene ognja za svoje služabnike,«
- ⁸o Sinu pa: »Tvoj prestol, o Bog, je za vekomaj,« in »Žezlo pravičnosti je žezlo tvojega kraljestva.
- ⁹Ljubiš pravico in sovražiš krivico, zato te Bog, tvoj Bog, mazili z oljem veselja bolj kakor tvoje tovariše.«
- ¹⁰In še: »Ti, Gospod, si v začetku postavil zemljo na trdne temelje in nebo je delo tvojih rok.
- ¹¹Oba bosta prešla, ti pa ostaneš. Postarala se bosta kakor obleka.
- ¹²Kakor plašč ju boš zvil in ju zamenjal kakor obleko. Ti pa ostaneš isti in tvoja leta ne bodo minila.«

¹³Kateremu izmed angelov je kdaj rekel: »Sédi na mojo desnico, dokler ne položim tvojih sovražnikov za podnožnik tvojih nog.«?

¹⁴Mar niso vsi duhovi, ki služijo, poslani, da strežejo tistim, ki bodo dediči odrešenja?

Hebrejcem 2

Veličina odrešenja

¹Zato moramo zelo resno vzeti, kar smo slišali, da ne bi zgrešili pristana.

²Zakaj če se je beseda, ki so je oznanjali angeli, skazala za trdno in če je vsaka kršitev in neposlušnost dobila pravično povračilo,

³le kako bomo ušli mi, če nam ni mar za tako dragoceno odrešenje, ki ga je začel oznanjati Gospod in so ga tisti, ki so ga poslušali, utrdili med nami.

⁴Zanj je pričal Bog z znamenji in čudeži, z raznovrstnimi močmi in z darovi Svetega Duha, ki jih deli po svoji volji.

Začetnik odrešenja

⁵Prihodnjega sveta, o katerem govorimo, namreč ni podredil angelom.

⁶Nekje je namreč nekdo razločno rekel: »Kaj je človek, da se ga spominjaš, ali sin človekov, da skrbiš zanj!

⁷Le malo pod angele si ga postavil, s slavo in častjo si ga ovenčal

⁸in vse podvrgel njegovim nogam.« Ko mu je namreč vse podvrgel, ni pustil ničesar, kar mu ne bi bilo podvrženo. Vendar zdaj še ne vidimo, da mu je vse podvrženo.

⁹Gledamo pa njega, Jezusa, »ki je bil postavljen le malo pod angele«, kako je zaradi smrtne muke »ovenčan s slavo in častjo«. Bog je bil namreč milostljiv, da je umrl za vse.

¹⁰On, za katerega je vse in po katerem je vse, je namreč hotel veliko sinov pripeljati v slavo. Zato se je spodobilo, da je tistega, ki je začetnik njihovega odrešenja, spolnil s trpljenjem.

- ¹¹Vsi so namreč iz enega, tisti, ki posvečuje, in tisti, ki so deležni posvečenja. Zato ga ni sram, da jih imenuje brate,
- ¹²ko pravi: »Oznanjal bom tvoje ime svojim bratom, v zboru vernikov te bom opeval,«
- ¹³in pozneje: »Vanj bom zaupal,« in zopet: »Glej, jaz in otroci, ki mi jih je dal Bog.«
- ¹⁴Ker torej otroke povezujeta kri in meso, je tudi on privzel oboje, da bi s smrtjo onemogočil tistega, ki je imel smrtonosno oblast, to je hudiča,
- ¹⁵in odrešil tiste, ki jih je strah pred smrtjo vse življenje vklepal v sužnost.
- ¹⁶Ne zavzema se namreč za angele, temveč za Abrahamovo potomstvo.
- ¹⁷Zato se je moral v vsem izenačiti z brati, da je postal usmiljen in pred Bogom zanesljiv véliki duhovnik v spravo za grehe ljudstva.
- ¹⁸Ker je bil sam preskušán, more pomagati preskušanim.

Hebrejcem 3

Jezus je večji kakor Mojzes

- ¹Sveti bratje, deležni ste nebeškega klica! Zato uprite svojega duha v Jezusa, odposlanca in vélikega duhovnika vere, ki jo izpovedujemo.
- ²On je zvest tistemu, ki ga je postavil, kakor je bil Mojzes zvest v vsej božji hiši.
- ³On namreč zasluži toliko večjo slavo, kolikor večja čast gre tistemu, ki hišo zgradi, kakor hiši sami.
- ⁴Vsako hišo pač nekdo zgradi. Tisti, ki je vse naredil, pa je Bog.
- ⁵Mojzes je bil kot služabnik zvest v vsej njegovi hiši, da bi pričeval o tem, kar naj bi se pozneje oznanjalo.
- ⁶A Kristus je kot Sin nad svojo hišo. Njegova hiša pa smo mi, če ohranimo zaupanje in ponos, ki ga daje upanje.

OstaneK božjega ljudstva

- ⁷Zato poslušajte, kako govori Sveti Duh: »Če danes zaslišite njegov glas,
- ⁸ne zakrknite svojih src kakor ob uporabi na dan preskušnje v puščavi!
- ⁹Tam so me vaši očetje skušali in preskusili, Čeprav so
- ¹⁰štirideset let gledali moja dela. Zato sem se razsrdil nad tem rodом in rekel: Vedno blodijo njihova srca in niso spoznali mojih poti.
- ¹¹Zato sem prisegel v svoji jezi: Bomo videli, če bodo stopili v kraj mojega počitka!«
- ¹²Pazíte, bratje, da kateri med vami ne bo imel hudobnega in nevernega srca in bi odstopil od živega Boga.
- ¹³Nasprotno, iz dneva v dan drug drugega spodbujajte, dokler še lahko rečemo »danes«, da ne bi koga izmed vas greh prevaral in bi zakrknil.
- ¹⁴Kristusa smo namreč deležni, če začetno vero res ohranimo trdno do konca,
- ¹⁵saj je rečeno: »Če danes zaslišite njegov glas, ne zakrknite svojih src kakor ob uporabi.«
- ¹⁶Kdo so bili tisti, ki so poslušali, pa so se upirali? Mar ne vsi, ki so pod Mojzesovim vodstvom šli iz Egipta?
- ¹⁷Koga je »štirideset let težkó prenašal«? Mar ne tistih, ki so grešili in katerih trupla so popadala v puščavi?
- ¹⁸Katerim je »prisegel, da ne bodo stopili v kraj njegovega počitka«, če ne tistim, ki so bili neposlušni?
- ¹⁹Tako vidimo, da niso mogli vstopiti zaradi nevere.

Hebrejcem 4

- ¹Bojmo se torej, da ne bi kateri izmed vas mislil, da je zakasnil, medtem ko še traja obljuba glede vstopa v kraj njegovega počitka.
- ²Nam je bil oznanjen evangelij prav tako kakor onim, le da njim ni koristila beseda, ki so jo slišali, ker se v veri niso pridružili tistim, ki so besedo poslušali.

³Mi pa smo vero sprejeli in stopamo v kraj počitka. Rekel je namreč: »V svoji jezi sem prisegel: Bomo videli, če bodo stopili v kraj mojega počitka!« Pa vendar so bila že dokončana dela stvarjenja sveta.

⁴Zakaj nekje je rekel o sedmem dnevu: »Bog je po vseh svojih delih sedmi dan počival.«

⁵In na tem mestu zopet pravi: »Bomo videli, če bodo stopili v kraj mojega počitka!«

⁶Ker torej drži, da nekateri vanj pridejo, a tisti, ki jim je bila blagovest oznanjena prej, zaradi neposlušnosti niso stopili vanj,

⁷znova določa dan, »danes«, ko po Davidu čez toliko časa pove, kakor je bilo že rečeno: »Če danes zaslišite njegov glas, ne zakrknite svojih src!«

⁸Ko bi jih bil namreč Józue pripeljal v kraj počitka, po vsem tem ne bi bil govoril o nekem drugem dnevu.

⁹Potemtakem sobotni počitek čaka božje ljudstvo.

¹⁰Kdor namreč stopi v kraj njegovega počitka, se spočije od svojih del, kakor se je Bog od svojih.

¹¹Potrudimo se torej, da stopimo v ta kraj počitka, da ne bo kdo podobno padel zaradi neposlušnosti.

¹²Božja beseda je namreč živa in silovita, ostrejša kakor vsak dvorezen meč in zareže do ločitve duše in duha, sklepov in mozga ter presoja vzgibe in misli srca.

¹³Ni je namreč stvari, ki bi se lahko skrila pred njim. Pred njegovimi očmi je vse razgaljeno in odkrito. Njemu bomo dajali odgovor.

Jezus je najvišji véliki duhovnik

¹⁴Trdno se torej držimo veroizpovedi, ker imamo vzvišenega vélikega duhovnika Jezusa, Božjega Sina, ki je šel skozi nebesa.

¹⁵Nimamo namreč vélikega duhovnika, ki ne bi mogel imeti sočutja z našimi slabostmi, marveč takega, ki je kakor mi preskušán v vsem, razen v grehu.

¹⁶Bližajmo se torej z zaupanjem prestolu milosti, da bomo dosegli usmiljenje in našli milost, ki nam bo v pravem trenutku pomagala.

Hebrejcem 5

¹Vsak véliki duhovnik je vzet izmed ljudi in postavljen ljudem v korist za to, kar se nanaša na Boga, da daruje darove in daritve za grehe.

²Ker tudi njega obdaja slabost, more potrpeti z nevednimi in s tistimi, ki blodijo.

³Zato mora kakor za ljudstvo tudi zase darovati daritve za grehe.

⁴In nihče si te časti ne prisvaja sam, ampak ga kliče Bog, kakor Arona.

⁵Tako tudi Kristus ni sam sebe poveličal, da je postal véliki duhovnik, ampak ga je tisti, ki mu je rekel: »Ti si moj sin, danes sem te rodil.«

⁶Podobno pove tudi drugje: »Ti si duhovnik na veke, kakršen je Melkízedek.«

⁷On je v svojem zemeljskem življenju daroval molitve in prošnje z močnim vpitjem in solzami njemu, ki bi ga mogel rešiti smrti, in bil je uslišan zaradi vdanosti Bogu.

⁸Čeprav je bil Sin, se je iz tega, kar je pretrpel, učil pokorščine,

⁹dosegel popolnost in postal vsem, ki ga ubogajo, počelo večnega zveličanja,

¹⁰ker ga je Bog razglasil za vélikega duhovnika, kakršen je Melkízedek.

Svarilo pred odpadom

¹¹O tem bi moral veliko govoriti, pa bi težkó razložil, ker se vam ne ljubi poslušati.

¹²Čeprav bi namreč morali biti že lep čas učitelji, ponovno potrebujete, da vas kdo uči prvih korakov božjih nauk. Postali ste potrebni mleka, ne močne hrane.

¹³Kdor namreč uživa mleko, ni zmožen razumeti, kaj je prav, saj je še otrok.

¹⁴Močna hrana je za odrasle, za take, ki imajo preskušen in izurjen čut, da razlikujejo med dobrim in zlim.

Hebrejcem 6

¹Pustimo torej osnovni pouk o Kristusu in se povzpnilimo k popolnosti! Ne začenjajmo znova pri temeljih, o spreobrnjenju od greha in glede vere v Boga,

²glede nauka o krstih, glede polaganja rok in vstajenja od mrtvih in o večni sodbi.

³Tudi to bomo storili, če le Bog dá.

⁴Nemogoče je namreč take, ki so bili nekoč že razsvetljeni in so že okusili nebeški dar ter postali deležni Svetega Duha,

⁵take, ki so okusili dobro božjo besedo in moči prihodnjega sveta,

⁶pa zabredejo, pripraviti do ponovnega spreobrnjenja, ker v svojo škodo znova križajo in sramotijo Božjega Sina.

⁷Zakaj zemlja, ki pogosto pije dež in rodi koristne rastline tistim, ki jo obdelujejo, dobi od Boga blagoslov.

⁸Če pa rodi trnje in osat, ne koristi in grozi ji prekletstvo. Njen konec je v ognju.

⁹O vas, preljubi, smo pa prepričani, da ste na boljšem in blizu zveličanja. To smo pa le morali povedati.

¹⁰Bog namreč ni tako krivičen, da bi pozabil na vaše delo in ljubezen, kakršno ste skazali njegovemu imenu, ko ste stregli in še strežete svetim.

¹¹Želimo pa, da vsak izmed vas pokaže isto vnemo in uresniči upanje vse do konca,

¹²da se ne boste polenili, ampak posnemali tiste, ki so zaradi vere in velikodušnosti dediči obljub.

Trdna božja obljuba

¹³Ko je namreč Bog dal Abrahamu obljubo, »je prisegel sam pri sebi,«ker ni mogel priseči pri večjem, in

¹⁴rekel: »Resnično, obilno te bom blagoslovil in te silno namnožil.«

- ¹⁵Tako je Abraham zaradi potrpežljivosti čakal, da se je izpolnila obljuba.
- ¹⁶Ljudje namreč prisegajo pri večjem, in da bi potrdili konec kakršnegakoli prerekanja, prisežejo.
- ¹⁷Ker je Bog hotel dedičem obljube še močnejše pokazati, da je njegov sklep neomajen, je kot priča nastopil še s prisego.
- ¹⁸Tako nas dve neizpodbitni dejanji, v katerih Bog ne more lagati, silno tolažita, nas, ki smo se zatekli k njemu, da bi dosegli dano upanje.
- ¹⁹To upanje je za nas kakor varno in trdno sidro duše, ki sega v notranjost za zagrinjalo,
- ²⁰kamor je kot predhodnik za nas vstopil Jezus, ki je postal véliki duhovnik na veke, kakršen je Melkízedek.

Hebrejcem 7

Melkízedekovo duhovništvo

- ¹Ta »Melkízedek, kralj v Sálemu, duhovnik najvišjega Boga, je šel naproti Abrahamu in ga blagoslovil, ko se je ta vračal iz boja s kralji.«
- ²»Abraham« mu je tudi odmeril »desetino od vsega«. Njegovo ime pomeni kralj pravičnosti, ker pa je bil »kralj Sálema«, pomeni tudi kralj miru.
- ³Brez očeta je, brez matere, brez rodovnika, brez začetka dni in brez konca življenja, je pa podoben Božjemu Sinu in ostane duhovnik za vselej.
- ⁴Poglejte, kako velik je ta, ki mu je dal celo očak Abraham najboljšo desetino od plena!
- ⁵Tudi tisti Lévijski sinovi, ki sprejemajo duhovništvo, imajo naročilo, naj po postavi pobirajo desetino od svojega ljudstva, od svojih bratov, ki so vendar Abrahamovi potomci.
- ⁶Toda čeprav ta ni bil njihovega rodu, je od Abrahama dobil desetino in ga blagoslovil, ker je bil nosilec obljube.
- ⁷Nesporo pa je, da višji blagoslavlja nižjega.

⁸V tem primeru pobirajo desetino umrljivi ljudje, v onem pa tisti, o katerem je izpričano, da živi.

⁹Takole naj povem: po Abrahamu je odštel desetino tudi Lévi, ki pobira desetino,

¹⁰saj je bil še v prednikovih ledjih, ko mu je šel naproti Melkízedek.

¹¹Ko bi bili torej popolnost lahko dosegli po levítskem duhovništvu – ljudstvo je namreč pod njim dobilo postavo – čemú bi bilo še potrebno, da nastopi drug duhovnik, kakršen je Melkízedek, zakaj se ne bi imenoval po Aronu?

¹²Kadar se namreč zamenja duhovništvo, mora nastopiti tudi zamenjava postave.

¹³Tisti pa, o katerem govorim, pripada drugemu rodu, iz katerega ni nihče služil oltarju.

¹⁴Znano je namreč, da naš Gospod izvira iz Juda, iz rodu, o katerem glede duhovnikov ni Mojzes rekel ničesar.

¹⁵Vse postane še bolj jasno, če nastopi drug duhovnik, ki je podoben Melkízedeku.

¹⁶Ta ni postal duhovnik po zakonitosti telesnega nasledstva, temveč po móči neminljivega življenja.

¹⁷Pričevanje se namreč glasi: »Ti si duhovnik na veke, kakršen je Melkízedek.«

¹⁸Razveljavljena je namreč prejšnja zapoved, ker je brez móči in brez koristi,

¹⁹saj ni postava ničesar pripeljala do popolnosti. Uvaja pa se boljše upanje, po katerem se bližamo Bogu.

²⁰To se ni zgodilo brez priseganja. Oni so namreč postali duhovniki brez priseganja,

²¹ta pa s priseganjem tistega, ki mu je rekel: »Gospod je prisegel in se ne bo kesal. Ti si duhovnik na veke.«

²²Zato je Jezus postal porok tudi boljše zaveze.

²³Poleg tega je bilo onih duhovnikov več, ker jim je smrt preprečevala, da bi bili ostali;

²⁴ta pa ima, ker ostane na veke, edinstveno duhovništvo.

²⁵Prav zato, ker vedno živi, da zanje posreduje, more dokončno odrešiti tiste, ki po njem prihajajo k Bogu.

²⁶Takšen véliki duhovnik nam je bil tudi primeren: svet, nedolžen, brez madeža, ločen od grešnikov in višji od nebes,

²⁷tak, ki mu ni treba kakor vélikim duhovnikom dan za dnem darovati najprej za svoje grehe in nato za grehe ljudstva. To je namreč storil enkrat za vselej, ko je daroval sam sebe.

²⁸Postava namreč postavlja za vélike duhovnike ljudi, ki jih tlačijo slabosti; beseda priseganja, ki je prišla za postavo, pa večno popolnega Sina.

Hebrejcem 8

Véliki duhovnik nove in popolne zaveze

¹Poglavitno pri tem, o čemer govorimo, pa je tole: takšnega vélikega duhovnika imamo, ki je sédel na desno prestola veličanstva v nebesih in

²je služabnik svetišča in pravega šotor, ki ga je postavil Gospod in ne človek.

³Vsak véliki duhovnik je namreč postavljen zato, da v dar prinaša darove in daritve. Zato mora on tudi kaj imeti, da bo daroval.

⁴Ko bi bil torej Kristus na zemlji, niti ne bi bil duhovnik, ker so tu že taki, ki darujejo darove v skladu s postavo.

⁵Toda ti služijo le podobi in senci tega, kar je v nebesih, kakor je bilo naročeno Mojzesu, ko je postavil šotor: »Glej,« pravi, »da boš naredil vse po podobi, ki ti je bila pokazana na gori!«

⁶Dobil je torej toliko odličnejšo službo, kolikor je tudi srednik boljše zaveze, take, ki se opira na boljše obljube.

⁷Ko bi bila namreč tista prva brez graje, ne bi iskali prostora za drugo.

⁸Tako pa jih graja in pravi: »Glej, prišli bodo dnevi, govori Gospod, ko bom z Izraelovo in z Judovo hišo sklenil novo zavezo,

⁹ne take, kakor je bila zaveza, ki sem jo sklenil z njihovimi očeti tistega dne, ko sem jih prijel za roko, da bi jih popeljal iz egiptovske dežele. Ker se sami niso držali moje zaveze, tudi jaz nisem skrbel zanje, pravi Gospod.

¹⁰To je namreč zaveza, ki jo bom po tistih dneh sklenil z Izraelovo hišo, pravi Gospod: Svoje postave bom dal v njihovega duha, v njihova srca jih bom zapisal. Jaz bom njihov Bog in oni bodo moje ljudstvo.

¹¹Nihče ne bo učil svojega rojaka, nihče svojega brata, govoreč: 'Spoznaj Gospoda!', ker me bodo poznali vsi, od najmlajšega do najstarejšega med njimi.

¹²Milosten bom do njihovih krivic in njihovih grehov se ne bom več spominjal.«

¹³S tem, da govori o »novi« zavezi, je prejšnjo razglasil za staro. Kar pa se stara in dozoreva, se bliža koncu.

Hebrejcem 9

Zemeljsko in nebeško svetišče

¹Tudi prejšnja zaveza je sicer imela bogoslužna določila in pozemeljsko svetišče.

²Postavljen je bil namreč prvi šotor, temu pravimo »Sveto«. V njem so bili svečnik, miza in daritveni hlebi.

³Za drugim zagrinjalom pa je bil šotor, ki mu pravimo »Presveto«.

⁴Imel je zlat kadilni oltar in skrinjo zaveze. Ta je bila z vseh strani obložena z zlatom. V njej je bila zlata posoda z mano in Aronova palica, ki je bila ozelenela, in tabli zaveze.

⁵Nad njo sta bila kêruba veličastva, ki sta razprostirala krila nad pravim pokrovom. Toda o tem zdaj ne bomo na drobno govorili.

⁶To je torej urejeno tako: v prvi šotor stopajo duhovniki vedno, ko opravljajo bogoslužje,

⁷v drugega pa enkrat na leto samo véliki duhovnik, pa ne brez krvi, ki jo daruje za svoje prestopke in za prestopke ljudstva.

⁸S tem Sveti Duh razodeva, da pot v svetišče še ni odprta, dokler še stoji prvi šotor,

⁹kar je podoba za sedanji čas. V njem se namreč darujejo darovi in daritve, ki pa ne morejo tistega, ki službo opravlja, narediti popolnega v vesti,

¹⁰ker gre le za jedi in pijače in razna umivanja, pač za zunanje obrede, ki so veljali do popolne ureditve.

¹¹Kristus pa je prišel kot véliki duhovnik prihodnjih dobrin. Skozi večji in popolnejši šotor, ki ni narejen z rokami in ni od tega sveta,

¹²je stopil v svetišče enkrat za vselej, ne s krvjo kozlov in juncev, temveč s svojo krvjo in dosegel večno odrešenje.

¹³Zakaj če kri kozlov in volov in potresanje z juničjim pepelom omadeževane očiščuje glede zunanje čistosti,

¹⁴koliko bolj bo kri Kristusa, ki je po večnem Duhu sam sebe brezmadežnega daroval Bogu, očistila našo vest mrtvih del, da bomo služili živemu Bogu!

¹⁵Zato je srednik nove zaveze, da bi po smrti, ki jo je pretrpel za odrešenje od pregreh v prejšnji zavezi, tisti, ki so poklicani, dosegli obljubo večne dediščine.

¹⁶Kjer je namreč oporoča, mora biti dokazana oporočnikova smrt.

¹⁷Oporoča je namreč veljavna po smrti in nima nobene veljave, dokler oporočnik živi.

¹⁸Zato tudi prejšnja zaveza ni stopila v veljavo brez krvi.

¹⁹Ko je namreč Mojzes oznanil vsemu ljudstvu vse zapovedi, kakor so v postavi, je vzel kri juncev in kozlov z vodo, zraven še škrlatno rdečo volno in hizóp, pokropil knjigo in vse ljudstvo

²⁰in rekel: To je »kri zaveze, ki jo je Bog sklenil z vami«.

²¹Prav tako je s krvjo pokropil tudi šotor in vse bogoslužno orodje.

²²In po postavi se skoraj vse očiščuje s krvjo in brez prelivanja krvi ni odpuščanja.

Kristusova daritev odpušča greh

²³Če je treba torej že podobe nebeških reči očiščevati s takimi daritvami, je treba nebeške reči same z boljšimi daritvami, kakor so one.

²⁴Kristus namreč ni stopil v svetišče, ki bi ga naredila človeška roka in bi bilo le podoba pravega, ampak v sama nebesa, da zdaj za nas stoji pred božjim obličjem,

²⁵tudi ne, da bi sebe večkrat daroval, kakor véliki duhovnik hodi v svetišče vsako leto s tujo krvjo.

²⁶Če bi bilo tako, bi bil moral od začetka sveta večkrat trpeti. Tako pa se je prikazal enkrat ob koncu časov in odpravil greh, s tem da je daroval sebe.

²⁷Kakor je ljudem določeno enkrat umreti, nato pa pride sodba,

²⁸tako se je tudi Kristus enkrat daroval, da je odvzel grehe mnogih. Drugič pa se ne bo prikazal zaradi greha, temveč kot zveličar tistim, ki ga pričakujejo.

Hebrejcem 10

¹Postava vsebuje le senco prihodnjih dobrin in ne prave podobe stvari samih. Zato kljub istim daritvam, ki jih darujejo iz leta v leto, nikoli ne more privedi do popolnosti tistih, ki jih opravljajo.

²Mar jih ne bi bili nehali opravljati, če bi se darovalci zavedali, da enkrat očiščeni nimajo več nobenega greha?

³Toda prav po njih se vsako leto oživlja spomin na grehe,

⁴saj je nemogoče, da bi grehe odvezemala kri volov in kozlov.

⁵Zato pravi ob svojem prihodu na svet: »Daritve in darovanja nisi hotel, a telo si mi pripravil.

- ⁶Žgalne daritve in daritve za greh ti niso bile vseč.
- ⁷Tedaj sem rekel: Glej, prihajam – o meni je pisano v knjigi – da izpolnim, o Bog, tvojo voljo.«
- ⁸Prej pravi: »Daritev in darovanja« in »žgalnih daritev in daritev za greh nisi hotel in ti niso bile vseč,« ki jih vendar darujejo po postavi.
- ⁹Potempa pravi: »Glej, prihajam, da izpolnim, o Bog, tvojo voljo.« Prvo odpravlja, da postavi drugo.
- ¹⁰V môči te volje smo z daritvijo telesa Jezusa Kristusa posvečeni enkrat za vselej.
- ¹¹Vsak duhovnik dan za dnem stoji pred oltarjem, opravlja bogoslužje in večkrat daruje iste daritve, ki nikoli ne morejo odvzeti grehov.
- ¹²Ta pa je za grehe opravil eno daritev in za vekomaj sédel na božjo desnico.
- ¹³Odtlej čaka, da bodo njegovi sovražniki položeni k njegovim nogam za podnožnik.
- ¹⁴Z eno daritvijo je namreč za vselej naredil popolne tiste, ki jih posvečuje.
- ¹⁵To namreč pričuje tudi Sveti Duh. Najprej namreč pravi:
- ¹⁶»To je zaveza, ki jo bom sklenil« z njimi »po tistih dneh,« govori Gospod. »Dal bom svoje postave v njihova srca in v njihove misli jih bom zapisal,« nato pa:
- ¹⁷»Njihovih grehov in njihovih krivic se ne bom več spominjal.«
- ¹⁸Kjer pa so te odpuščene, ni več daritve za grehe.

Spodbuda in opomin

- ¹⁹Bratje, mi zaupamo, da z Jezusovo krvjo stopamo v svetišče
- ²⁰po novi in živi poti, ki nam jo je odprl skozi zagrinjalo, skozi svoje telo,
- ²¹in imamo tudi odličnega duhovnika za božjo hišo.
- ²²Prihajajmo torej s pravim srcem in v polni veri, saj smo v srcih očiščeni slabe vesti in naše telo je umito s čisto vodo.

- ²³Brez omahovanja se držimo izpovedi upanja, ker je on, ki je dal obljubo, vreden zaupanja.
- ²⁴Mislimo drug na drugega in se spodbujajmo k ljubezni in dobrim delom.
- ²⁵Ne zapuščajmo svojega zbora, kakor imajo nekateri navado, marveč drug drugega spodbujajmo, in to tem bolj, čim bolj vidite, da se bliža dan.
- ²⁶Če namreč preišljeno grešimo, potem ko smo dobili spoznanje resnice, ne ostane za grehe nobena daritev več,
- ²⁷ampak strašno čakanje na sodbo in maščevalni ogenj, ki bo razdejal nasprotnike.
- ²⁸Če kdo Mojzesovo postavo zavrže, ga po pričevanju dveh ali treh prič brez usmiljenja doleti smrt.
- ²⁹Kaj mislite, koliko večjo kazen bo zaslužil šele tisti, ki potepta Božjega Sina, tisti, ki ima za navadno tisto kri zaveze, s katero je bil posvečen, tisti, ki sramoti Duha milosti!
- ³⁰Saj vendar vemo, kdo je rekel: »Moje je maščevanje, jaz bom povrnil,« in zopet: »Gospod bo sodil svoje ljudstvo.«
- ³¹Strašno je pasti v roke živega Boga.
- ³²Spomnite se prejšnjih dni! Komaj ste bili razsvetljeni, ste že v trpljenju prestali velik boj.
- ³³Eni ste bili izpostavljeni sramotenju in stiskam, drugi ste bili tovariši tistih, ki jih je to zadelo.
- ³⁴Tudi do vklenjenih ste imeli sočutje. Z veseljem ste prenesli, da so vam pobrali imetje, ker ste vedeli, da imate boljšo in neminljivo posest.
- ³⁵Ne zapravite torej svojega zaupanja, ki ga čaka veliko plačilo.
- ³⁶Potrebna pa vam je potrpežljivost, da boste izpolnili božjo voljo in tako dosegli obljubljene dobrine.
- ³⁷Zakaj »Še malo, prav malo in prišel bo ta, ki mora priti, in ne bo odlašal.

³⁸Moj pravični pa bo živel iz vere.« In kasneje: »Če pa se odtegne, ne bo z njim zadovoljna moja duša.«

³⁹Mi pa nismo izmed tistih, ki se umikajo v svojo pogubo, temveč izmed tistih, ki verujejo in tako rešijo dušo.

Hebrejcem 11

Vera

¹Je pa vera temelj tistega, v kar upamo, zagotovilo tistega, česar ne vidimo.

²Zaradi nje so namreč stari dosegli priznanje.

³Po veri spoznavamo, da je bil svet urejen z božjo besedo, tako da vidni svet ni nastal iz tega, kar se vidi.

⁴Ker je Ábel veroval, je daroval Bogu popolnejšo daritev kakor Kajn. Zaradi nje je dobil priznanje, da je pravičen, ker je Bog potrdil njegove darove. Po njej še vedno govori, čeprav je umrl.

⁵Ker je Hénoh veroval, je bil prenesen, da ni videl smrti, in »ga ni bilo najti, ker ga je Bog prenesel«. Zakaj preden je bil prenesen, je dobil priznanje, da je »Bogu všeč«.

⁶Brez vere pa na moremo biti Bogu všeč. Kdor hoče priti k Bogu, mora namreč verovati, da jè in da poplača tiste, ki ga iščejo.

⁷Ker je Nóe veroval, je bil vpeljan v stvari, ki še niso bile vidne. V svetem strahu je naredil ladjo, da bi rešil družino. Po veri je obsodil svet in postal deležen pravičnosti, ki jo daje vera.

⁸Ker je Abraham veroval, je ubogal klic, naj odide v deželo, ki naj bi jo dobil v delež. Odšel je, ne da bi vedel, kam gre.

⁹Ker je veroval, se je preselil v obljubljeno deželo kot tujec in se z Izakom in Jakobom, ki sta bila z njim deležna iste obljube, nastanil v šotorih.

¹⁰Pričakoval je namreč mesto, ki ima temelje in je njegov stavbenik in graditelj Bog.

¹¹Ker je tudi Sara verovala, je dobila moč, da je kljub starosti spočela, saj je bila prepričana, da je zvest tisti, ki je dal obljubo.

¹²Zato se je tudi rodilo od enega, in še ostarelega, toliko potomcev, kolikor je zvezd na nebu in kakor je brez števila peska na morskem obrežju.

¹³V veri so pomrli vsi tí. Niso doživeli izpolnitve obljub, vendar so jo iz daljave gledali, pozdravljali in priznavali, da so na zemlji tujci in priseljenci.

¹⁴Tisti pa, ki takó govorijo, priznavajo, da domovino iščejo.

¹⁵Ko bi bili imeli v mislih tisto domovino, iz katere so prišli, bi bili imeli priložnost, da se vrnejo.

¹⁶Tako pa hrepenijo po boljši, po nebeški. Zato se Bog ne sramuje, da se imenuje njihov Bog, saj jim je pripravil mesto.

¹⁷Ker je preskušani Abraham veroval, je v dar prinesel Izaka. Edinca je daroval, čeprav je bil prejel obljube

¹⁸in mu je bilo rečeno: »Po Izaku se bo imenovalo tvoje potomstvo.«

¹⁹Mislil si je, da more Bog tudi od mrtvih obujati. Zato ga je kot podobo dobil nazaj.

²⁰Ker je Izak veroval, je blagoslovil Jakoba in Ézava tudi za prihodnost.

²¹Ker je umirajoči Jakob veroval, je blagoslovil oba Jožefova sinova in molil naslonjen na vrh svoje palice.

²²Ker je Jožef veroval, je na smrtni postelji opozarjal na izhod Izraelovih sinov in dal naročila glede svojih kosti.

²³Ker so Mojzesovi starši verovali, so ga po rojstvu tri mesece skrivali, ker so videli, da je deček lep. Niso se bali kraljevega ukaza.

²⁴Ker je Mojzes veroval, je odklonil, ko je odrasel, da bi ga imenovali sina faraonove hčere.

²⁵Raje si je vzajemno z božjim ljudstvom izbral trpljenje kakor kratkotrajno grešno uživaštvo. Poniževanje

- ²⁶maziljenca je imel za večje bogastvo kakor zaklade Egipta. Gledal je namreč na povračilo.
- ²⁷Ker je veroval, je zapustil Egipt. Ni se ustrašil kraljeve jeze, temveč je vztrajal, kakor bi gledal Nevidnega.
- ²⁸Ker je veroval, je obhajal veliko noč in kropljenje s krvjo, da se pokončevalec ne bi dotaknil njihovih prvorojencev.
- ²⁹Ker so verovali, so šli skozi Rdeče morje kakor po suhem, Egipčane pa, ki so isto poskusili, so valovi pogoltnili.
- ³⁰Ker so verovali, se je zrušilo obzidje Jêrihe, potem ko so sedem dni hodili okoli njega.
- ³¹Ker je hotníca Rahába verovala in v miru sprejela oglednike, ni bila pokončana hkrati z neverniki.
- ³²Kaj naj še rečem? Saj bi mi zmanjkalo časa, če bi hotel pripovedovati o Gideónu, Baráku, Sámsonu, Jéfteju, Davidu, Sámuelu in prerokih.
- ³³Ti so zaradi vere premagovali kraljestva, uveljavljali pravico, prejeli obljube. Levom so gobce zvezali,
- ³⁴silo ognja so pogasili, ušli so ostremu meču, od bolezní so okrevali, postali so močni v boju in v beg so pognali tuje trume.
- ³⁵Žene so dobile svoje mrtve obujene, drugi so se raje dali mučiti, ker niso marali oprostítve, da bi dosegli boljše vstajenje.
- ³⁶Nekateri so izkusili zasmehovanje in bičanje, pa še verige in ječo.
- ³⁷Kamnali so jih, žagali, umirali so pobiti od meča, okrog so hodili v ovčjih kožuhih in kozjih kožah, trpeli so pomanjkanje, stiske in zatiranje.
- ³⁸Tisti, ki jih svet ni bil vreden, so se potikali po samotah, po gorah, po brlogih in podzemeljskih jamah.
- ³⁹Čeprav so vsi ti prejeli zaradi vere priznanje, vendar niso dosegli izpolnitve obljube,

⁴⁰ker je Bog za nas poskrbel nekaj boljšega, da bi namreč ti ne dosegli popolnosti brez nas.

Hebrejcem 12

Gospodov strogi red

¹Ker nas obdaja tako velik oblak prič, tudi mi odstranimo vsakršno oviro in zapeljivi greh in vztrajno tecimo v tekmi, ki nas čaka.

²Uprimo oči v Jezusa, voditelja in dopolnitelja vere. On je za veselje, ki ga je čakalo, preziral sramoto in pretrpel križ ter sédel na desno božjega prestola.

³Pomislite vendar nanj, ki je od grešnikov pretrpel tolikšno nasprotovanje, da se v svojih srcih ne boste utrudili in omagali.

⁴Niste se še do krvi uprli v boju zoper greh.

⁵Pozabili ste na spodbudne besede, ki vam govorijo kakor sinovom: »Moj sin, ne preziraj Gospodove vzgoje in ne omaguj, kadar te kara.

⁶Kogar namreč Gospod ljubi, tega strahuje, in tepe vsakega sina, ki ga ima rad.«

⁷Ko vas vzgaja, zdržite, ker Bog ravna z vami kakor s sinovi. Kje je namreč sin, ki ga oče ne bi vzgajal!

⁸Če ne bi bili kaznovani, kar ni bilo prihranjeno nikomur, tedaj bi bili vi nezakonski otroci, ne pa pravi sinovi.

⁹Še več, naše telesne očete smo imeli za vzgojitelje, pa smo jih spoštovali. Mar se ne bomo veliko bolj pokorili Očetu duš in tako imeli življenje?

¹⁰Oni so namreč vzgajali le za nekaj dni, in to po trenutni presoji, ta pa v našo korist, da bi postali deležni njegove svetosti.

¹¹Nobeno vzgajanje pa v tistem hipu ni prijetno, ampak bridko. Pozneje pa daje tistim, ki so šli skozi njegovo šolo, sad miru in pravičnosti.

¹²Zato zravnajte onemogle roke in klecava kolena in

¹³za svoje noge napravite ravne steze, da se ne bo to, kar šepa, izvinilo, marveč raje ozdravelo.

Ne zamujajmo božje milosti

¹⁴Prizadevajte si za mir z vsemi in za svetost. Brez nje nihče ne bo videl Gospoda.

¹⁵Pazíte, da kdo ne bo zamudil božje milosti, da ne bo pognala kaka grenka korenina, povzročila zmede in mnogih okužila.

¹⁶Nihče naj ne bo pokvarjen ali posvetnjaški, kakor Ézav, ki je za eno jed prodal pravice svojega prvorojenstva.

¹⁷Saj veste, da je bil tudi po tem, ko je želel doseči blagoslov, zavržen. Ni namreč našel poti za spreobrnjenje, čeprav ga je iskal v solzah.

¹⁸Niste se namreč približali kakšni otipljivi stvari, plamenečemu ognju, mraku, temi, viharju,

¹⁹ne donenju trobente ne grmenju besed. Tisti, ki so jih poslušali, so prosili, naj jim ne bi bilo treba več poslušati besed.

²⁰Niso namreč mogli prenesti tega ukaza: »Tudi če se žival dotakne gore, jo je treba kamnati.«

²¹Ta prizor je bil tako strašen, da je Mojzes rekel:»Strah me je in trepetam.«

²²Nasprotno, približali ste se gori Síonu in mestu živega Boga, nebeškemu Jeruzalemu in tisočem angelov,

²³slovesnemu zboru prvorojencev, ki so zapisani v nebesih in Bogu, sodniku vseh, in duhovom pravičnih, ki so dosegli popolnost,

²⁴sredniku nove zaveze Jezusu in krvi kropljenja, ki glasneje govori kakor Ábelova.

²⁵Glejte, da ne boste zavrnili njega, ki govori! Zakaj če niso ušli oni, ki so zavrgli tistega, ki je govoril na zemlji, bomo tem manj mi, če bi odklonili njega, ki govori iz nebes.

²⁶Njegov glas je takrat stresel zemljo, zdaj pa oznanja in pravi: »Še enkrat bom stresel,« pa ne le »zemljo«, temveč tudi »nebo«.

²⁷»Še enkrat« pomeni, da bo spremenjeno to, kar se kot ustvarjeno lahko strese, da bi ostalo to, kar je trdno.

²⁸Ker torej prejemamo neomajno kraljestvo, se zahvaljujmo in Bogu v spoštljivem strahu služimo, kakor je njemu všeč.

²⁹Zakaj naš Bog je ogenj, ki prečiščuje.

Hebrejcem 13

Dobrodelnost je Bogu všeč

¹Vztrajajte v bratski ljubezni!

²Ne pozabíte na gostoljubnost! Ker so bili nekateri gostoljubni, so namreč pogostili angele, ne da bi bili vedeli.

³Spomnite se tistih, ki so v verigah, kakor bi bili sami v verigah, in zatiranih, ker tudi vi živite v telesu.

⁴Zakon naj spoštujejo vsi in postelja naj bo neomadeževana, zakaj nečistnike in prešuštnike bo sodil Bog.

⁵Naj vam življenja ne vodi slà po denarju. Zadovoljni bodite s tem, kar imate, saj je sam rekel: »Ne bom te pustil samega, ne bom te zapustil.«

⁶Zato moremo zaupati in reči: »Gospod je moj pomočnik, ne bom se bal. Kaj mi more storiti človek!«

⁷Spomnite se svojih voditeljev, ki so vam oznanili božjo besedo. Še in še se ozirajte na konec njihovega življenja in se ravnajte po njihovi veri.

⁸Jezus Kristus je bil isti včeraj, kakor je danes in bo na veke.

⁹Ne pustite, da bi vas zapeljevali različni tuji nauki. Zato je dobro okrepčati srce z milostjo, ne pa s predpisi o jedeh. Ti niso nič koristili tistim, ki so se jih držali.

¹⁰Imamo oltar, s katerega nimajo pravice jesti tisti, ki služijo šotoru.

¹¹Trupla živali, katerih kri véliki duhovnik nese za greh v svetišče, sežigajo zunaj šotorišča.

¹²Zato je tudi Jezus trpel zunaj vrat, da bi ljudstvo posvetil s svojo krvjo.

¹³Pojdimo torej ven iz obzidja in prenašajmo njegovo sramoto,

¹⁴saj nimamo tu stalnega mesta, ampak iščemo prihodnje.

¹⁵Po njem torej Bogu neprenehoma prinašajmo na oltar hvalno daritev, sad ustnic, ki slavijo njegovo ime.

¹⁶Ne pozabíte pa na dobrodelnost in miloščino, zakaj take daritve so Bogu všeč.

¹⁷Poslušajte svoje voditelje in jih ubogajte! Oni namreč bedijo nad vašimi dušami, ker bodo dajali odgovor. Tako bodo mogli to delati z veseljem in ne bodo zdihovali, saj vam to ne bi nič koristilo.

¹⁸Molíte za nas! Prepričani smo namreč, da imamo čisto vest, saj se hočemo v vsem lepo vêsti.

¹⁹Še bolj pa prosim: molíte, da bi vam bil čim hitreje vrnjen.

Blagoslov in sklepni pozdrav

²⁰Bog miru pa, ki je od mrtvih obudil našega Gospoda Jezusa, ki je po krvi večne zaveze véliki pastir ovc,

²¹naj vas usposobi za vse dobro, da boste spolnili njegovo voljo. Kar mu je po volji, naj v nas uresniči po Jezusu Kristusu, ki mu bodi slava na veke vekov. Amen.

²²Prosim pa vas, bratje, potrpežljivo sprejmite to besedo spodbude, saj sem vam pisal na kratko.

²³Vedíte, da so našega brata Timóteja oprostili. Če kmalu pride, vas bom obiskal z njim.

²⁴Pozdravite vse svoje voditelje in vse svete. Pozdravljajo vas tisti iz Italije.

²⁵Milost z vami vsemi!

Jakob

Jakob 1

Pozdrav

¹Jakob, služabnik Boga in Gospoda Jezusa Kristusa, pošilja razseljenim dvanajstim rodovom pozdrav.

Vera in modrost

²V veliko veselje si štejte, moji bratje, kadar pridete v različne preskušnje,

³saj veste: kadar je vaša vera preskušana, poraja stanovitnost.

⁴Stanovitnost pa naj v polnosti deluje v vas, da boste popolni in brez graje in ne boste v ničemer zaostajali.

⁵Če pa komu izmed vas manjka modrosti, naj si jo izprosi od Boga in mu jo bo dal, saj jo rad dá vsakomur, ne da bi mu kaj očital.

⁶Prosi pa naj jo v veri in nič naj ne omahuje; omahljivec je namreč podoben morskemu valu, ki ga veter vzdiguje in premetava.

⁷Tak človek naj ne pričakuje, da bo kaj prejel od Gospoda.

⁸Razdvojen človek je nestanoviten na vseh svojih potih.

Revščina in bogastvo

⁹Reven brat naj se ponaša s svojim dostojanstvom,

¹⁰bogat pa s tem, da je ponižan, ker ga bo konec kakor rože na travniku.

¹¹Sonce namreč vzide in njegova pripeka travo posuši. Roža v njej ovane in lepota njene zunanosti izgine. Tako bo propadel tudi bogatin na svojih potih.

Nadloga in preskušnja

¹²Blagor človeku, ki zdrži preskušnjo! Ko bo namreč preskušnjo prestal, bo prejel krono življenja, ki je obljubljena tistim, ki ga ljubijo.

¹³Nihče naj v preskušnji ne govori: »Bog me skuša.« Bog namreč ne more priti v skušnjava, da bi kaj slabega storil, pa tudi sam nikogar ne skuša.

¹⁴Vsakega skuša njegovo lastno poželenje, ki ga vleče in zavaja.

- ¹⁵Ko poželenje spočne, rodi greh, storjeni greh pa rodi smrt.
- ¹⁶Ne varajte se, moji ljubi bratje!
- ¹⁷Vsak dober dar in vsako popolno darilo prihaja od zgoraj, od Očeta luči, pri katerem ni spremembe ne sence menjave.
- ¹⁸Prostovoljno nas je priklical v življenje z besedo resnice, da bi bili tako rekoč prvina njegovega stvarstva.
- ¹⁹Védite, moji ljubljani bratje, vsak človek naj bo uren v poslušanju, zadržan v govorjenju, počasen v jezi,
- ²⁰kajti v jezi človek ne uresničuje božje pravičnosti.
- ²¹Zato odpravite vso nečednost in legla hudobije ter sprejmite besedo, ki je bila v krotkosti vsajena v vas, ker ima moč, da reši vaše duše.
- ²²Ne bodite samo poslušalci besede, temveč se po njej ravnajte, da ne boste sami sebe varali.
- ²³Če namreč kdo besedo posluša in se ne ravna po njej, je podoben človeku, ki si ogleduje svoj obraz v zrcalu;
- ²⁴pogleda se, pa takoj pozabi, kakšen je bil.
- ²⁵Kdor pa se poglobi v popolno postavo svobode in ji ostaja zvest, ni pozabljen poslušalec, temveč njen izvrševalec; tak bo srečen v svojem delu.
- ²⁶Če kdo misli, da je pobožen, pa ne brzda svojega jezika, sam sebe vara; pobožnost takega človeka je prazna.
- ²⁷Čista in neomadeževana pobožnost pred Bogom in Očetom je: oskrbovati sirote in vdove v njihovi stiski in se ohraniti neomadeževan od sveta.

Jakob 2

Svarilo pred pristranostjo

- ¹Moji bratje, ne delajte razlike med ljudmi, ko verujete v našega poveljčanega Gospoda Jezusa Kristusa.

²Denimo, da pride k vašemu bogoslužju mož z zlatim prstanom in v razkošni obleki, pride pa tudi revež v razcapani obleki,

³pa se ozrete na tistega, ki je razkošno oblečen, in rečete: »Sédi semkaj na dobro mesto,« revežu pa rečete: »Ti stopi tja,« ali »Sédi k mojim nogam;«

⁴mar niste delali razlike med seboj in sodili po napačnih nagibih?

⁵Poslušajte, moji ljubi bratje! Ali ni Bog izbral revežev na svetu, da so bogati v veri in dediči kraljestva, ki ga je obljubil tistim, kateri ga ljubijo?

⁶Vi pa ste revežu vzeli čast. Ali niso ravno bogati tisti, ki vas izžemajo in vas vlačijo pred sodišča?

⁷Mar ne sramotijo ravno ti vzvišenega imena, ki se je klicalo nad vas?

⁸Seveda, če spolnjujete kraljevsko zapoved Svetega pisma: »Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe,« ravnate prav.

⁹Če se pa ozirate na zunanjo veljavo ljudi, grešite in postava priča zoper vas, da jo kršite.

¹⁰Kdor namreč spolnjuje vso postavo, krši pa eno zapoved, se pregreši zoper vse.

¹¹Kajti tisti, ki je rekel: »Ne prešuštuj,« je rekel tudi »Ne ubijaj.« Če torej ne prešuštvueš, ubijaš pa, kršiš postavo.

¹²Govorite in delajte kot ljudje, ki bodo sojeni po postavi svobode.

¹³Brez usmiljenja bo namreč sojen tisti, ki ne skazuje usmiljenja. Usmiljenje slavi zmago nad sodbo.

Vera in dela

¹⁴Kaj pomaga, moji bratje, če kdo pravi, da ima vero, del pa nima? Ali ga more vera rešiti?

¹⁵Če sta brat ali sestra brez obleke in nimata vsakdanjega živeža,

¹⁶pa jima kdo izmed vas reče: »Pojdita v miru! Pogrejta se in najejta!«, ne da bi jima dal, kar potrebujeta za življenje, kaj to pomaga?

- ¹⁷Tako je tudi z vero, če nima del; sama zase je mrtva.
- ¹⁸Vendar kdo poreče: »Ti imaš vero in jaz imam dela. Pokaži mi svojo vero brez del in jaz ti iz svojih del pokažem vero.
- ¹⁹Kajne, ti veruješ, da je en Bog? Prav imaš, vendar tudi hudi duhovi verujejo in trepetajo.«
- ²⁰Hočeš vendar doumeti, plehki človek, da je vera brez del prazna?
- ²¹Ali ni bil naš oče Abraham opravičen iz del, ker je položil svojega sina Izaka na oltar?
- ²²Vidiš, da je pri njem vera sodelovala z deli in da je šele z deli dosegla polnost.
- ²³Tako se je spolnilo Sveto pismo, ki pravi: »Abraham je Bogu verjel in se mu je štelo v pravičnost,« in imenovan je bil »božji prijatelj«.
- ²⁴Vidite, da se človek opraviči iz del in ne samo iz vere.
- ²⁵Ali ni bila tudi prešuštnica Rahába prav tako opravičena iz del, ker je sprejela poslane in jih odpravila po drugi poti?
- ²⁶Kakor je namreč telo brez duše mrtvo, tako je vera brez del mrtva.

Jakob 3

Jezik

- ¹Moji bratje, med vami naj ne bo veliko učiteljev, ker veste, da bomo strožje sojeni.
- ²V mnogih rečeh namreč vsi grešimo. Če kdo ne greši z besedo, je popoln človek in zmožen brzdati svoje telo.
- ³Če konjem nadenemo uzde, da so nam pokorni, usmerjamo vse njihovo telo.
- ⁴Poglejte tudi ladje, kako velike so in jih ženejo silni vetrovi, pa jih obrača majhno krmilo, kamor hoče krmarjeva volja.
- ⁵Tako je tudi jezik majhen ud, vendar se ponaša z velikimi rečmi. Poglejte, kako majhen ogenj, pa takšen gozd zažge.

⁶Tudi jezik je ogenj, svet krivice. Jezik je tisti ud med našimi udi, ki kvari vsega človeka in razvne kolo življenja, njega pa podžiga pekel.

⁷Vse vrste živali, naj letajo po zraku, lazijo po zemlji ali plavajo v vodi, se dajo ukrotiti in človek jih tudi ukroti,

⁸le jezika nihče ne more ukrotiti; neugnano zlo je in poln smrtonosnega strupa.

⁹Z njim hvalimo Gospoda in Očeta, in z njim preklinjamo ljudi, ki so ustvarjeni po božji podobi.

¹⁰Iz istih ust prihajata hvala in kletev. Moji bratje, tako ne sme biti!

¹¹Je mar studenec v istem toku sladek in grenek?

¹²Ali more, moji bratje, smokva roditi olive ali trta smokve? Tako tudi slan studenec ne more dati sladke vode.

Modrost od zgoraj

¹³Kdo med vami je moder in razumen? Z lepim življenjem naj pokaže svoja dela, storjena v modri krotkosti.

¹⁴Če pa imate v srcu grenko nevoščljivost in prepirljivost, se nikar ne hvalíte in ne lažite proti resnici.

¹⁵Taka modrost ne prihaja od zgoraj, temveč je posvetna, čutna, hudičeva.

¹⁶Kjer sta namreč nevoščljivost in prepirljivost, tam sta nered in hudobija vsake vrste.

¹⁷Modrost pa, ki je od zgoraj, je najprej čista, potem miroljubna, prizanesljiva, poslušna, polna usmiljenja in dobrih del, nepristranska in brez hinavščine.

¹⁸Sad pravičnosti pa se seje v miru tistim, ki delajo za mir.

Jakob 4

Prijateljstvo s svetom

¹Odkod boji med vami in odkod prepiri? Ali ne iz poželenj, ki se vojskujejo v vaših udih?

²Poželite, a vendar nimate. Ubijate in zavirate, in vendar ne morete ničesar doseči. Prepirate se in vojskujete, pa nimate, ker ne prosite.

³Prósite, pa ne prejmete, ker prosite s slabim namenom, zato da bi potešili svoja poželenja.

⁴Prešuštniki, ali ne veste, da je prijateljstvo s svetom sovraštvo do Boga? Kdorkoli hoče biti prijatelj sveta, se izkaže, da je sovražnik Boga.

⁵Ali mislite, da zaman pravi Sveto pismo: »Do ljubosumnosti hrepeni po Duhu, ki ga je naselil v nas?«

⁶Vendar daje on še večjo milost, zato pravi: »Bog se prevzetnim upira, ponižnim pa daje milost.«

⁷Podvrzite se torej Bogu, hudiču pa se uprite in bo zbežal od vas.

⁸Približajte se Bogu in se vam bo približal. Umijte si roke, grešniki, in očistite srca, ljudje z razdvojeno dušo.

⁹Priznajte svojo revščino, žalujte in jokajte; vaš smeh naj se spremeni v žalost in veselje v potrto.

¹⁰Ponižajte se pred Gospodom in vas bo povišal.

Ne obrekujte

¹¹Ne obrekujte drug drugega, bratje! Kdor svojega brata obrekuje ali sodi, obrekuje postavo in sodi postavo. Če pa postavo sodiš, nisi njen izpolnjevalec, ampak si njen sodnik.

¹²Zakonodajalec in sodnik pa je samo eden, on, ki lahko reši in pogubi. Kdo pa si ti, da sodiš bližnjega?

Svarilo bogatim

¹³No, vi, ki pravite: »Danes ali jutri odpotujemo v to in to mesto, tam ostanemo eno leto, trgovali bomo in bogateli,«

¹⁴sploh ne veste, kaj bo jutri. Kaj pa je vaše življenje? Dim ste, ki se za kratek čas pokaže in nato izgine.

¹⁵Rajši recite: »Če bo Gospod hotel, bomo živeli in storili to in ono.«

¹⁶Tako pa se bahate v svoji prevzetnosti. Vsako tako bahanje je zlo.

¹⁷Kdor torej zna delati dobro, pa ne dela, greši.

Jakob 5

Svarilo pred bogastvom

¹Zdaj pa, vi bogatini, razjokajte se in tarnajte nad stiskami, ki pridejo nad vas.

²Vaše bogastvo je preperelo in vaše obleke so načeli molji.

³Vaše zlato in srebro je zarjavelo. Njuna rja bo pričala zoper vas in kakor ogenj razjedla vaše meso. Do zadnjega dne ste kopicili zaklade.

⁴Glejte, plačilo, ki ste ga utrgovali žanjcem na svojih poljih, vpije in klici žanjev so prišli do ušes Gospoda nad vojskami.

⁵Razkošno ste živeli na svetu, se naslajali in celo na klavni dan redili svoja srca.

⁶Pravičnega ste obsodili in ubili, ne upira se vam več.

Potrpežljivost in molitev

⁷Zatorej, bratje, potrpite do Gospodovega prihoda! Tudi poljedelec pričakuje dragocen sad zemlje in potrpežljivo čaka, dokler ne dobi zgodnjega in poznega dežja.

⁸Potrpite tudi vi. Bodite trdni v svojih srcih, kajti Gospodov prihod je blizu.

⁹Ne godrnjajte drug nad drugim, bratje, da ne boste sojeni. Glejte, sodnik stoji pred vrati.

¹⁰Bratje, v trpljenju in potrpežljivosti si vzemite za zgled preroke, ki so govorili v Gospodovem imenu.

¹¹Blagrujemo tiste, ki so vztrajali. O Jobovi potrpežljivosti ste slišali in veste, kakšen namen je imel Gospod z njegovim trpljenjem, kajti Gospod je nadvse milosrčen in usmiljen.

¹²Predvsem pa, moji bratje, ne prisegajte, ne pri nebu ne pri zemlji ne s kako drugo prisego. Vaš »dà« naj bo »dà« in vaš »ne« naj bo »ne«, da ne zapadete sodbi.

¹³Če kdo med vami trpi, naj moli. Če je kdo dobre volje, naj pôje hvalnice.

¹⁴Če je kdo med vami bolan, naj pokliče starešine Cerkve in naj molijo nad njim ter ga v Gospodovem imenu mazilijo z oljem.

¹⁵Molitev, porojena iz vere, bo bolnika rešila in Gospod ga bo okrepil; če je v grehah, mu bodo odpuščeni.

¹⁶Zato priznavajte grehe drug drugemu in molíte drug za drugega, da ozdravite. Veliko zaleže vztrajna molitev pravičnega.

¹⁷Elíja je bil človek kakor mi, pa je vztrajno molil, da bi ne deževalo, in na zemlji ni deževalo tri leta in šest mesecev.

¹⁸Nato je spet molil in nebo je dalo dež in zemlja je rodila svoj sad.

¹⁹Moji bratje, če kdo izmed vas zaide od resnice in ga kdo spreobrne,

²⁰naj vé: kdor grešnika spreobrne od njegove zgrešene poti, reši njegovo dušo smrti in pokrije množico grehov.

1 Peter

1 Peter 1

Pozdrav

¹Peter, apostol Jezusa Kristusa, izvoljenim, razkropljenim tujcem po Póntu, Galatíji, Kapadókiji, Aziji in Bitíniji,

²ki vas je Bog Oče v svojem načrtu s posvečevanjem Duha izvolil, da bi bili poslušni Jezusu Kristusu in da bi bili pokropljeni z njegovo krvjo. Milost vam in mir v obilju!

Živo upanje

³Zahvaljen bodi Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa! V svojem velikem usmiljenju nas je s tem, da je obudil od mrtvih Jezusa Kristusa, prerodil za živo upanje,

⁴za neuničljivo, brezmadežno in nepokvarljivo dediščino. Ta je shranjena v nebesih za vas.

⁵Božja moč vas po veri varuje, da boste dosegli zveličanje, ki čaka, da se v poslednjem času razodene.

⁶Bodite tega veseli, čeprav morate zdaj nekaj časa trpeti v raznih preskušnjah.

⁷Tako bo pristnost vaše vere veljala več kakor pečat na zlatu, ki je minljivo, pa se v ognju preizkuša. V hvalo, slavo in čast vam bo, ko se bo razodel Jezus Kristus.

⁸Ljubite ga, čeprav ga niste videli. Verujete vanj, čeprav ga zdaj še ne vidite, radujete se v neizrekljivem in veličastnem veselju,

⁹ko se trudite, da bi dosegli namen svoje vere, to je zveličanje duš.

¹⁰To zveličanje so preiskovali in se vanj poglobljali preroki, ki so prerokovali o milosti, ki vam je bila namenjena;

¹¹skušali so dognati, na kateri trenutek in na kakšen čas je meril Kristusov duh, ki je bil v njih in napovedoval Kristusu namenjeno trpljenje in kasnejše poveličanje.

¹²Njim je bilo razodeto, da niso pripravljali zase, ampak za vas, kar so vam zdaj sporočili tisti, ki so vam po Svetem Duhu, poslanem iz nebes, oznanili evangelij. In to so stvari, v katere želijo prodreti celo angeli.

Poziv v sveto življenje

¹³Zato pripravite svojega duha, trezni bodite, popolnoma zaupajte v milost, ki jo imate zaradi prihoda Jezusa Kristusa.

¹⁴Bodite otroško poslušni! Ne ravnajte se po prejšnjih željah še iz časa, ko ste živeli v nevednosti,

¹⁵marveč bodite v vsem ravnanju tudi sami sveti, kakor je svet tisti, ki je vas poklical,

¹⁶saj piše: »Bodite sveti, ker sem jaz svet.«

¹⁷Če kličete za Očeta tistega, ki vsakogar sodi nepristransko, le po dejanjih, preživite v spoštljivem strahu čas svojega bivanja v tujini.

¹⁸Saj veste, da vas iz vašega brezplodnega življenja, ki ste ga podedovali od očetov, niso odkupile minljive reči, srebro ali zlato,

¹⁹ampak predragocena kri Kristusa, brezhibnega in brezmadežnega jagnjeta.

²⁰On je bil že pred stvarjenjem sveta določen, razodel pa se je poslednji čas za vas.

²¹Zaradi njega vi morete verovati v Boga, ki je njega obudil od mrtvih in mu dal slavo, tako da sta vaša vera in upanje v Bogu.

²²Poslušni ste resnici in ste svoja srca očistili za pristno bratoljubje. Srčno, iskreno in goreče ljubite drug drugega,

²³ker vas ni prerodilo uničljivo ampak neuničljivo seme, božja beseda, ki je živa in večna.

²⁴Zakaj »Vsi ljudje smo trava; še tako lepa cvetlica je le trava. Trava ovne, cvetlica se osuje.

²⁵Gospodova beseda pa ostane na veke.« To je beseda, ki smo vam jo oznanili.

1 Peter 2

Živa skala in sveto ljudstvo

¹Znebite se torej vsakršne hudobije in zvijačnosti, hinavščine in nevoščljivosti in vsakršnega obrekovanja!

²Ker ste torej pravkar rojeni otroci, zakoprnite po pristnem duhovnem mleku, da boste z njegovo pomočjo rasli v zveličanje,

³saj ste vendar okusili, da je Gospod dober.

⁴K njemu stopíte, k živemu kamnu, ki so ga sicer ljudje zavrgli, a je pri Bogu izbran in dragocen.

⁵Saj ste vendar živi kamni. Tudi vi se vgrajujte v duhovno stavbo, tako da boste sveto duhovništvo in boste darovali duhovne daritve, ki bodo po Jezusu Kristusu prijetne Bogu.

⁶V Svetem pismu namreč beremo: »Glej, na Sionu polagam kamen, izbran in dragocen vogelni kamen. Kdor se bo nanj zanesel, ne bo doživel sramote.«

⁷Vam torej, ki verujete, čast, tistim pa, ki ne verujejo: »Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogelni kamen,«

⁸pa tudi »kamen spotike in skala pohujšanja«. Ker ne verujejo besedi, jih je pač doletelo, da se spotikajo obenj.

⁹Vi pa ste »izvoljeni rod, kraljevsko duhovništvo, svet narod, ljudstvo, določeno za božjo last, da bi oznanjali slavna dela« tistega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito svetlobo.

¹⁰Nekdaj niste bili ljudstvo, zdaj pa ste božje ljudstvo. Niste našli usmiljenja, zdaj pa se vas je usmilil.

Življenje vernikov

¹¹Preljubi, opominjam vas kot tujce in popotnike! Zdržite se grešnega poželenja, ki se bojuje proti duhu.

¹²Lepo živite med pogani! Čeprav vas zdaj obrekujejo kot hudodelce, bodo sprevideli vaša dobra dela in slavili Boga tisti dan, ko jih bo obiskal.

¹³Zaradi Gospoda se podredite vsaki človeški ustanovi, bodisi cesarju kot najvišjemu

¹⁴bodisi poglavarjem kot njegovim odposlancem, da kaznujejo hudodelce in dajo priznanje poštenjakom.

¹⁵Bog namreč hoče, da delate dobro in tako zaprete usta nevednim nespametnim ljudem.

¹⁶Bodite sproščeni, vendar ne tako, da bi vaša sproščenost prikrivala hudobijo, ampak kot ljudje, ki so predani Bogu.

¹⁷Vse spoštujte, brate ljubíte, Boga se bojte, kralja spoštujte!

Zgled krščanske potrpežljivosti

¹⁸Služabniki, z vsem spoštovanjem bodite pokorni svojim gospodarjem, a ne le dobrim in krotkim, ampak tudi osornim.

¹⁹Zakaj milost je v tem, da kdo po krivici trpi, a bridkosti prenaša iz zvestobe do Boga.

²⁰Kaj bi bilo posebnega, če bi potrpežljivo prenašali kazen, za kar ste se pregrešili! Je pa pred Bogom zaslužno, če delate dobro in če potrpežljivo prenašate bridkost.

²¹Saj ste bili vendar na to pot poklicani. Saj je tudi Kristus trpel za vas in vam zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah,

²²on, ki ni storil greha, in v njegovih ustih ni bilo zvijače.

²³Ko so ga sramotili, ni vračal sramotenja, ko je trpel, ni grozil, ampak je vse prepuščal njemu, ki sodi pravično.

²⁴Sam je na svojem telesu ponesel naše grehe na les, da bi mi grehom odmrli in živeli za pravičnost. Njegove rane naj vas ozdravijo!

²⁵Kakor ovce ste namreč blodili, zdaj pa ste se vrnil k pastirju in varuhu svojih duš.

1 Peter 3

Samski in poročeni

- ¹Prav tako bodite, žene, podrejene svojim možem! Tako bodo tisti, ki ne verujejo besedi, pridobljeni že po vedênju svojih žena, brez prigovarjanja,
- ²ker bodo opazovali vaše spoštljivo in neoporečno življenje.
- ³Vaš okras naj ne bo zunanji, v spletanju las, v navešanju zlatega nakita in v razkazovanju oblek.
- ⁴Skušajte notranjost srca rajši okrasiti z neuničljivim okrasom krotkega in miroljubnega duha. To je dragoceno v božjih očeh.
- ⁵Tako so se namreč nekoč krasile tudi svete žene, ki so zaupale v Boga in so bile podrejene svojim možem.
- ⁶Tako je Sara ubogala Abrahama in ga je imela za gospodarja. Postale ste njene hčere, če delate dobro in se ne pustite prestrašiti od nobene grožnje.
- ⁷Prav tako možje! Po vesti živite z ženami, v časti jih imejte, kot nežnejša bitja, saj so skupaj z vami tudi one deležne milosti življenja. Tako ne bo vaši molitvi nič v napoto.

Potrpimo, ker smo opravičeni

- ⁸Končno, bodite vsi složni, sočutni! Ljubíte brate, bodite usmiljeni in ponižni!
- ⁹Ne vračajte hudega za húdo in ne sramotite tistega, ki vas sramoti! Nasprotno, blagoslavlajte, ker ste bili poklicani v to, da bi dosegli blagoslov.
- ¹⁰Zakaj »kdor hoče ljubiti življenje in videti dobre dni, naj zadrži svoj jezik od hudega, in usta, da ne bodo govorila zvijače.
- ¹¹Ogiblji se hudega in delaj dobro, išči miru in stopaj za njim.
- ¹²Zakaj Gospodove oči so obrnjene v pravične in njegova ušesa k njihovim prošnjam, Gospodov obraz pa je zoper hudodelce.«
- ¹³Le kdo vam bo škodil, če boste vneti za dobro!
- ¹⁴Čeprav bi trpeli za pravico, blagor vam. Nikar se ne ustrašite njihovih groženj! Ne dajte se zbegati!
- ¹⁵Le Gospoda Kristusa slavite v svojih srcih. Vsak trenutek bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog vašega upanja.

¹⁶Vendar pa odgovarjajte krotko in spoštljivo, iz dobre vesti, da bodo tisti, ki sramotijo vaše lepo življenje v Kristusu, osramočeni prav v tem, v čemer vas obrekujejo.

¹⁷Če že hoče božja volja, je pač bolje, da trpite zaradi dobrih del kakor za hudobna,

¹⁸saj je tudi Kristus enkrat trpel zaradi grehov, pravični za krivične, da bi vas pripeljal k Bogu. Res je bil po telesu izročen smrti, a po Duhu je bil oživljen.

¹⁹V tem Duhu je šel oznanjat odrešenje tudi duhovom, ki so bili v ječi.

²⁰V Nóetovih dneh, ko je gradil ladjo, niso hoteli verovati, pa je Bog nadvse potrpežljivo čakal. V ladji se jih je po vodi rešilo le malo, natančno osem ljudi.

²¹Ta voda pa je podoba krsta, ki zdaj odrešuje vas. Ne odstranjuje madežev s telesa, ampak zaradi vstajenja Jezusa Kristusa prosi Boga za dobro vest.

²²Ta je šel v nebesa in je na božji desnici in podrejeni so mu angeli in oblasti in sile.

1 Peter 4

Dobri oskrbniki božje milosti

¹Ker je tudi Kristus trpel v telesu, se tudi vi oborožite z istim spoznanjem: kdor telesno trpi, je nehal grešiti,

²da v času, ki mu ostane v tem umrljivem življenju, ne bi več živel človeškim strastem, ampak božji volji.

³Saj ste v preteklosti dovolj dolgo stregli mišljenju poganov, ko ste živeli v razuzdanosti, v strasteh, v pijančevanju, v veseljačenju, v popivanju in nezaslišanem malikovanju.

⁴Prav zato se tudi čudijo in vas sramotijo, ker ne drvite v isti pogubni vrtinec.

⁵Toda tudi ti bodo še dajali odgovor pred tistim, ki je že na tem, da sodi žive in mrtve.

⁶Saj je bil tudi mrtvim evangelij oznanjen zato, da bi bili sicer v telesu sojeni kot ljudje, v Duhu pa živeli po božje.

⁷Konec vsega je blizu. Bodite torej pametni in trezni, da boste mogli moliti.

⁸Gojite med sabo čim močnejšo ljubezen, ker ljubezen pokrije veliko grehov.

⁹Bodite gostoljubni drug do drugega in ne godrnjajte.

¹⁰Kot dobri gospodarji mnogotere božje milosti postrezite drug drugemu z milostjo, kakor jo je kdo prejel.

¹¹Če kdo govori, naj to stori, kakor je prav za božje besede. Če je kdo v kakšni službi, naj jo opravlja v mejah, ki jih daje Bog. Le tako bo po Jezusu Kristusu v vsem slavljen Bog. Njemu gre slava in oblast na veke vekov. Amen.

Trpljenje kristjanov

¹²Preljubi, ne čudíte se, kakor da bi se vam dogajalo kaj nenavadnega, če prihaja nad vas požar, ki vas preskuša.

¹³Nasprotno, kolikor ste soudeleženi pri Kristusovem trpljenju, bodite veseli, da se boste veselili in radovali, ko se bo razodelo njegovo veličastvo.

¹⁴Blagor vam, če vas zaradi Kristusa sramotijo, saj nad vami počiva Duh slave in božji Duh.

¹⁵Nikakor naj med vami nihče ne trpi zato, ker bi bil morilec ali tat ali hudodelec ali ovaduh.

¹⁶Če pa kdo trpi kot kristjan, naj ga ne bo sram. Prav zato naj povelečuje Boga.

¹⁷Nastopil je namreč čas sodbe v božji hiši. Če se pa začne najprej pri nas, kaj bo šele s tistimi, ki ne verujejo božjemu evangeliju!

¹⁸In če se pravični komaj reši, kam se bo skril hudobnež in grešnik!

¹⁹Zato naj tudi tisti, ki po božji volji trpijo, svoje duše z dobrimi deli priporočajo zvestemu Stvarniku.

1 Peter 5

Varujte božjo čredo

- ¹Vaše starešine torej prosim jaz, ki sem tudi starešina in priča Kristusovega trpljenja, s katerim bom tudi dosegel slavo, ko se bo razodela:
- ²pásite božjo čredo, ki vam je zaupana, pazíte nanjo, pa ne zgrda, ampak rade volje, kakor je Bogu všeč. Ne zaradi grdega pohlepa po dobičku, ampak z voljnim srcem.
- ³Nikar ne nastopajte gospodovalno do tistega, kar vam je zaupano! Bodite čredi v zgled!
- ⁴Ko bo prišel veliki pastir, boste dobili večno zeleni venec slave.
- ⁵Prav tako vi mladi! Bodite poslušni starejšim! S ponižnostjo se vsi povežite, ker se Bog prevzetnim upira, ponižnim pa daje milost.
- ⁶Prepustite se močni božji roki, da vas ob svojem času poviša.
- ⁷Vse svoje skrbi preložite nanj, saj on skrbi za vas.
- ⁸Trezni bodite in čujte! Vaš sovražnik hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl.
- ⁹Uprite se mu, ker ste trdni v veri. Saj veste, da prav takšno trpljenje prenašajo vaši bratje, ki so po svetu.
- ¹⁰Bog pa, darovalec vse milosti, ki vas je po Kristusu Jezusu poklical v svojo večno slavo, vas bo po kratkem trpljenju sam spopolnil, utrdil, okreпил in postavil na temelj.
- ¹¹Njemu oblast na veke. Amen.

Sklepni pozdrav

- ¹²Po Silvánu, ki ga štejem za zvestega brata, vam na kratko pišem. Opominjam vas in vam jasno povem: to je resnična božja milost. V njej vztrajajte!
- ¹³Pozdravljata vas soizvoljena Cerkev, ki je v Babilonu, in moj sin Marko.
- ¹⁴Pozdravite se med seboj z ljubezenskim poljubom! Mir z vsemi vami, ki ste v Kristusu!

2 Peter

2 Peter 1

Pozdrav

¹Simon Peter, služabnik in apostol Jezusa Kristusa, vam, ki ste po pravičnosti našega Boga in odrešenika Jezusa Kristusa prejeli prav tako dragoceno vero kakor mi,

²obilno milost in mir iz spoznanja Boga in Jezusa, našega Gospoda!

Kristjan je poklican in izvoljen

³Njegova božja moč nam je podarila vse, kar je potrebno za življenje in pobožnost. Spoznati nam je dal tistega, ki nas je poklical s svojo slavo in močjo.

⁴Po njima so nam dane obljube tistih dragocenih in največjih dobrin, da bi se vi mogli ogniti posvetni pokvarjenosti, ki izvira iz poželenja, in bi postali deležni božje narave.

⁵Prav zato skušajte vneto razvijati iz vere krepost, iz kreposti spoznanje,

⁶iz spoznanja samoobvladanje, iz samoobvladanja potrpežljivost, iz potrpežljivosti pobožnost,

⁷iz pobožnosti bratoljubje, iz bratoljubja ljubezen.

⁸Če imate te kreposti in v njih napredujete, vas ne bodo pustile nedejavne in brez sadov za spoznavanje našega Gospoda Jezusa Kristusa.

⁹Kdor pa teh kreposti nima, je slep in kratkoviden. Pozabil je, da je bil očiščen svojih nekdanjih grehov.

¹⁰Zato se, bratje, tembolj potrudite, da boste utrdili svojo poklicanost in izvoljenost. Če boste namreč tako ravnali, se ne boste nikdar spotaknili.

¹¹Tako vam bo na široko pripravljen vstop v večno kraljestvo našega Gospoda in odrešenika Jezusa Kristusa.

¹²Zato vas mislim vedno opozarjati na te kreposti, čeprav za to resnico veste in ste v njej utrjeni.

¹³Mislilim pač, da je prav, da vas opominjam k čuječnosti, dokler še živim v tem šotoru,

¹⁴ker vem, da bo moj šotor kmalu prestavljen. Tako mi je dal vedeti tudi naš Gospod Jezus Kristus.

¹⁵Potrudil pa se bom tudi, da se boste mogli tega kadarkoli spominjati, tudi po mojem odhodu.

Kristusova slava in preroška beseda

¹⁶Ko smo vam oznanjali mogočni prihod našega Gospoda Jezusa Kristusa, si nismo izmišljali pravljic. Na lastne oči smo videli njegovo veličastvo.

¹⁷Od Boga Očeta je prejel čast in slavo, ko mu je iz silnega veličastva zadonel glas Boga: »To je moj ljubljeni Sin, katerega sem vesel.«

¹⁸Ta glas smo slišali prihajati iz nebes, ko smo bili z njim na sveti gori.

¹⁹Prav zato je beseda prerokov za nas postala še trdnejša. In vi prav delate, da nanjo pazite kakor na svetilko, ki sveti na mračnem kraju, dokler ne zasije dan in ne vzide danica v vaših srcih.

²⁰Predvsem pa véдите: nobena prerokba v Svetem pismu ni stvar zasebne razlage.

²¹Nikoli namreč nobena prerokba ni bila izrečena na človeško pobudo, pač pa so ljudje, navdihovani od Svetega Duha, govorili v imenu Boga.

2 Peter 2

Lažni preroki in učitelji

¹Med ljudstvom pa so nastopili tudi lažni preroki, kakor bodo tudi med vami lažni učitelji, ki bodo uvajali pogubne ločine. Celo Gospoda, ki jih je odkupil, bodo tajili, s tem si bodo pa tudi nakopavali naglo pogubo.

²Mnogi bodo zabredli v njihovo izprijenost in po njihovi krivdi se bo sramotila pot resnice.

³Lakomni kakor so, vas bodo izkoriščali z izmišljotinami. Toda obsodba nad njimi že davno ne počiva in njihova poguba ne dremlje.

⁴Bog še grešnim angelom ni prizanesel, temveč jih je strmoglavil v mračno peklenko brezno in jih prihranil za sodbo.

⁵Tudi davnemu svetu ni prizanesel. Vendar je obvaroval Nóeta, enega od osmih, za glasnika pravičnosti, ko je poslal potop na svet brezbožnih.

⁶Tudi mesti Sódomo in Gomóro je obsodil na uničenje in ju upepelil in postavil za svarilo prihodnjim brezbožnežem.

⁷Rešil pa je pravičnega Lota, ki ga je bolelo življenje brezbožnih razuzdancev.

⁸Zaradi njihovih brezbožnih del, ki jih je – ker je živel med njimi – gledal in poslušal iz dneva v dan, je njegova pravična duša trpela.

⁹Gospod pa zna pobožne rešiti iz preizkušnje, krivične pa bo prihranil za dan sodbe, da jih bo kaznoval,

¹⁰zlasti tiste, ki tekajo za umazanim telesnim poželenjem in prezirajo Gospoda. Ti predrzni svojeglavci niti pred veličastvi ne trepečejo, ampak jih sramotijo,

¹¹pa jih vendar angeli, ki jih po môči in oblasti prekašajo, ne žalijo in ne tožijo pred Gospodom.

¹²Ti svojeglavci so podobni brezumnim živalim, ki so že po naravi rojene zato, da jih lovijo in pobijajo. Sramotijo tisto, česar ne poznajo. Zato jih bo njihova lastna izprijenost uničila,

¹³za krivico pa bodo prejeli primerno plačilo. V veselje jim je kratkotrajna nasladnost. Umazanci so in izprijeneci, ki živijo na vaš račun, ko se z vami razkošno gostijo.

¹⁴Njihove oči so polne prešuštva in naperjene v greh, zvabljuje omahljive duše, srce jim je izurjeno za lakomnost, prekleti.

¹⁵Zapustili so pravo pot in zabredli. Stopili so na pot Beórjevega sina Bileáma, ki ga je zmamil krivičen zaslužek,

¹⁶a ga je za njegovo nepoštenost posvarila nema vprežna živina, ki je spregovorila s človeškim glasom in preprečila prerokovo nespamet.

- ¹⁷Taki so presahli studenci in oblaki, ki jih goni burja, čaka jih črna tema.
- ¹⁸Govorijo napihnjene in prazne besede in z razuzdanim telesnim poželenjem zvablajo take, ki so se komaj izmaknili tistim, ki živijo v zablodi.
- ¹⁹Svobodo jim obljublajo, sami pa so sužnji propada, zakaj človek je suženj tega, čemur podleže.
- ²⁰Če se namreč tisti, ki so srečali našega Gospoda in odrešenika Jezusa Kristusa in ušli izprijenosti sveta, zopet zapletejo v svet in mu podležejo, so na slabšem kakor prej.
- ²¹Za take bi bilo namreč bolje, če ne bi bili spoznali poti pravičnosti, kakor pa da so jo spoznali, pa se kljub temu obrnili proč od svete zapovedi, ki jim je bila izročena.
- ²²Take doleti, kar lepo pove pregovor: »Pes se vrne k lastnemu izbljuvku,« in še: »Svinja se okopa, pa se zopet valja v luži.«

2 Peter 3

Obljuba Gospodovega prihoda

- ¹Preljubi, to je že drugo pismo, ki vam ga pišem. V obeh sem skušal opominjati in dramiti vaše jasno mišljenje.
- ²Pomnite besede, ki so jih že povedali sveti preroki, pa še zapoved Gospoda in Odrešenika, ki so jo oznanjali vaši apostoli.
- ³Predvsem pa morate vedeti, da bodo v poslednjih dneh prišli taki, ki se bodo brez vsake spoštljivosti norčevali iz vsega. Ti bodo živeli po svojih strasteh in govorili:
- ⁴»Kaj je z njegovim obljubljenim prihodom? Odkar so namreč očetje zaspali, je vse ostalo tako, kakor je bilo od začetka stvarjenja.«
- ⁵Sami hočejo, da jim ostane skrito, da je nebo obstajalo že zdavnaj in je zemlja iz vode in da je po božji besedi nastala na vodi.
- ⁶Po obojem je bil tedanji svet v povodnji pokončan.

⁷Sedanje nebo in zemlja sta po isti besedi prihranjena za ogenj, ohranjena za dan sodbe in pogubljenja brezbožnih ljudi.

⁸Tega pa, preljubi, ne smete prezreti: pred Gospodom je en dan kakor tisoč let in tisoč let kakor en dan.

⁹Gospod ne odlaša z uresničevanjem obljube. Res nekateri mislijo, da je to odlašanje. Ne, le velikodušen je do vas, ker noče, da bi se kdo pogubil, temveč da bi vsi stopili na pot spreobrnjenja.

¹⁰Prišel pa bo Gospodov dan kakor tat. Tedaj bo nebo s hrumom prešlo, prvine se bodo v ognju raztopile, zemlja in dela na njej pa bodo preizkušena.

¹¹Kako prav je torej, da živite sveto in pobožno, če bo že vse to tako razpadlo.

¹²Čakajte in pospešujte nastop božjega dne, ko bo nebo zaplamenelo in prešlo in se bodo temelji v žaru raztopili.

¹³Mi pa se po njegovi obljubi zanašamo na nova nebesa in novo zemljo, kjer biva pravičnost.

¹⁴Preljubi, ker to pričakujete, se potrudite, da vas najde v miru brez madeža in brez graje.

¹⁵Velikodušnost našega Gospoda ceníte kot nekaj zveličavnega! Tako vam je pisal tudi naš ljubi brat Pavel, seveda po svoje, z njemu lastno modrostjo.

¹⁶Tako piše tudi v vseh pismih, v katerih govori o tem. V njih so nekatere težkó umljive stvari, ki jih taki, ki niso poučeni, povrh pa še omahljivi, zlorablajo. Tako delajo tudi z drugimi knjigami Svetega pisma, in sicer v svojo pogubo.

¹⁷Ker ste torej vnaprej spoznali, preljubi, se varujte, da vas blodnje brezbožnih ne potegnejo za sabo, da bi se vaša trdnost ne zamajala.

¹⁸Rastite pa v milosti in spoznanju našega Gospoda in Odrešenika Jezusa Kristusa! Njemu slava zdaj in do dneva večnosti. Amen.

1 Janez

1 Janez 1

Beseda življenja

¹Kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo na lastne oči gledali, kar so otipale naše roke, to vam oznanjamo: Besedo življenja.

²To življenje se je razodelo, gledali smo ga. Pričujemo in oznanjamo vam večno življenje, ki je bilo pri Očetu in se je nam razodelo.

³Kar smo torej gledali in slišali, oznanjamo tudi vam, da bi bili tudi vi v občestvu z nami, ki smo v občestvu z Očetom in njegovim Sinom Jezusom Kristusom.

⁴To vam pišemo zato, da bi bilo naše veselje popolno.

Bog je luč

⁵To pa je oznanilo, ki smo ga slišali od njega in vam ga oznanjamo: Bog je luč in v njem ni nobene temè.

⁶Če rečemo, da smo v občestvu z njim, pa kljub temu živimo v temi, lažemo in se ne držimo resnice.

⁷Če pa živimo v luči, kakor živi v luči on sam, smo med seboj v občestvu in kri njegovega Sina Jezusa nas očiščuje vsakega greha.

⁸Če rečemo, da smo brez greha, sami sebe varamo in resnica ne živi v nas.

⁹Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zanesljiv in pravičen.

¹⁰Če rečemo, da nismo grešniki, delamo iz njega lažnivca in njegova beseda ne živi v nas.

1 Janez 2

Kristus je naš zagovornik

¹Otroci moji, to vam pišem: Nikar ne grešite! Če pa že kdo greši, imamo pri Očetu zagovornika, Jezusa Kristusa, pravičnega.

²On je namreč spravna žrtev za naše grehe, pa ne le za naše, temveč tudi za grehe vsega sveta.

³Iz tega vemo, da ga zares poznamo, če spolnjujemo njegove zapovedi.

⁴Kdor pravi: »Poznam ga,« pa njegovih zapovedi ne spolnjuje, je lažnivec in v njem ni resnice.

⁵Res pa ima popolno ljubezen do Boga tisti, ki se drži njegovih zapovedi. Po tem tudi spoznamo, da živimo v njem.

⁶Kdor pravi, da živi v njem, je dolžan tudi sam živeti tako, kakor je živel on.

Nova zapoved

⁷Preljubi, ne pišem vam nove zapovedi, temveč staro zapoved, tisto, ki jo imate od začetka. Stara zapoved je zajeta že v besedi, ki ste jo slišali.

⁸Z druge strani pa vam vendar pišem novo zapoved, ki se je uresničila v njem in se uresničuje v vas: tema namreč izginja in resnična luč že sveti.

⁹Kdor pravi, da živi v svetlobi, pa svojega brata sovraži, še zdaj živi v temi;

¹⁰kdor pa svojega brata ljubi, živi v svetlobi in se ne spotika.

¹¹Kdor svojega brata sovraži, je v temi in hodi v temi in ne vé, kam gre, ker mu je tema zaslepila oči.

¹²Pišem vam, otroci: Zaradi njegovega imena so vam grehi odpuščeni.

¹³Pišem vam, očetje: Vi poznate njega, ki je od začetka. Pišem vam, mladi: Premagali ste hudiča.

¹⁴Vam, otroci, sem napisal, da poznate Očeta. Vam, očetje, sem napisal, da poznate tistega, ki je od začetka. Vam, mladi, sem napisal, da ste močni in je božja beseda v vas in da ste premagali hudiča.

¹⁵Ne ljubíte sveta in tudi ne tistega, kar je v svetu! Če kdo ljubi svet, nima ljubezni do Očeta,

¹⁶kajti vse, kar je v svetu – telesno poželenje, poželenje oči in ošabno vedênje – ni od Očeta, ampak od sveta.

¹⁷Svet in njegovo poželenje mineta; kdor pa spolnjuje, kar hoče Bog, živi v večnost.

Antikrist

¹⁸Otroci, poslednja ura je. Slišali ste, da prihaja antikrist. Veliko antikristov je že zdaj tu. Iz tega spoznamo, da teče poslednja ura.

¹⁹Izšli so izmed nas, a niso bili izmed naših. Ko bi namreč bili izmed naših, bi bili ostali z nami, pa niso. Tako so se končno razkrili, da niso vsi izmed naših.

²⁰Vi pa imate maziljenje od Svetega in vsi to veste.

²¹Ne pišem vam, ker ne bi vedeli za resnico, ampak prav zato, ker jo poznate in ker nobena laž ne izvira iz resnice.

²²Kdo je lažnivec, če ne tisti, ki trdi, da Jezus ni Kristus? Tisti, ki zanika Očeta in Sina, je antikrist.

²³Kdorkoli zanika Sina, tudi Očeta nima; kdor pa prizna sina, ima tudi Očeta.

²⁴Vi pa vztrajajte v tem, kar ste slišali od začetka. Če bo vzdržalo v vas, kar ste slišali od začetka, boste tudi vi živeli v Sinu in Očetu.

²⁵Obljuba, ki nam jo je sam dal, je večno življenje.

²⁶To vam pišem glede tistih, ki vas skušajo zapeljati.

²⁷Vi pa: maziljenje, ki ste ga dobili od njega, je v vas in zato ni treba, da vas kdo drug uči, saj vas njegovo maziljenje uči o vsem. Ker je resnično in ne laž, se ga držite, kakor vas je tudi poučilo.

Božji otroci

²⁸Zato, otroci, vztrajajte v njem, da bomo lahko brez strahu, ko se prikaže, in ne doživimo pred njim sramote, kadar pride.

²⁹Če veste, da je pravičen, spoznajte, da je tudi vsak, kdor pravično živi, njegov otrok.

1 Janez 3

¹Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče! Celo božji otroci se imenujemo in to tudi smo. Svet nas le zato ne spozna, ker ni spoznal njega.

²Preljubi, zdaj smo božji otroci; ni pa še razodeto, kaj bomo. Ko se prikaže, pa vemo, da mu bomo podobni, ker ga bomo gledali takšnega, kakršen je.

³Vsak, kdor se zanaša nanj, se posvečuje, kakor je tudi on svet.

⁴Kdor greši, dela tudi nepostavno, zakaj greh je nepostavnost.

⁵Vi veste: on je prišel, da bi odvezel grehe, a sam nima greha.

⁶Kdor živi v njem, ne greši; kdor pa greši, ga ni videl in ga ni spoznal.

⁷Otroci, nihče naj vas ne zapelje! Le kdor pravično živi, je pravičen, kakor je pravičen on.

⁸Kdor pa grešno živi, je od hudiča, kajti hudič greši že od začetka. Božji Sin pa se je razodel prav zato, da bi uničil hudičeva dela.

⁹Kdor je rojen od Boga, ne živi grešno, saj v njem klije božje seme. Ne more grešiti, ker ima življenje od Boga.

¹⁰Otroke Boga in otroke hudiča pa prepoznate po tem: kdor ne ravna pravično in kdor ne ljubi svojega brata, ni od Boga.

Ljubíte drug drugega

¹¹Od začetka ste slišali tole oznanilo: Ljubímo drug drugega!

¹²Ne kakor Kajn! Kajn je bil od hudiča in je ubil svojega brata. In zakaj ga je ubil? Ker so bila njegova dela hudobna, bratova pa pravična.

¹³Ne čudíte se, bratje, če vas svet sovraži.

¹⁴Mi vemo, da smo prešli iz smrti v življenje, ker brate ljubimo. Kdor pa ne ljubi, živi v smrti.

¹⁵Kdor sovraži svojega brata, je ubijalec. Vi pa veste, da noben ubijalec nima v sebi večnega življenja.

¹⁶Ljubezen pa poznamo po tem, da je On dal življenje za nas, in takó smo tudi mi dolžni dati življenje za brate.

¹⁷Kako more biti božja ljubezen v človeku, ki ima premoženje in vidi, da je brat v pomanjkanju, pa zapira svoje srce pred njim?

18Otroci, ne ljubímo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici!

Zaupajte v Boga

19In po tem bomo spoznali, da smo iz resnice, in pred njim bomo pomirili svoje srce.

20Čeprav bi nas naše srce česa obsojalo, je vendar Bog večji od našega srca in vé vse.

21Preljubi, če nas pa naše srce ne obsoja, se lahko zanesemo na Boga in

22dobimo od njega vse, za kar ga prosimo, ker se držimo njegovih zapovedi in delamo, kar mu je všeč.

23Zapoveduje pa nam, naj verujemo v njegovega Sina Jezusa Kristusa in naj drug drugega ljubimo, kakor nam je ukazal.

24Kdor se drži njegovih zapovedi, živi v Bogu in Bog živi v njem. Da živi v nas, pa spoznamo po Duhu, ki nam ga je dal.

1 Janez 4

Božji duh in antikristov duh

1Preljubi, ne zaupajte vsakemu duhu, ampak duhove presoajte, ali so od Boga, kajti veliko lažnih prerokov je prišlo v svet.

2Božjega duha spoznate po tem: vsak duh, ki prizna, da je Jezus Kristus prišel v telesu, je od Boga;

3noben duh, ki Jezusa ne priznava, pa ni od Boga. To je duh antikrista, o katerem ste slišali, da pride. Še več, že zdaj je v svetu.

4Otroci, vi ste od Boga in ste premagali take preroke, ker je tisti, ki je v vas, večji od onega v svetu.

5Oni so iz sveta. Ker govorijo posvetno, jih svet tudi posluša.

6Mi pa smo od Boga in vsak, kdor pozna Boga, nas posluša. Kdor pa ni od Boga, nas ne posluša. Po tem spoznavamo duha resnice in duha zmote.

Bog je ljubezen

⁷Preljubi, ljubímo drug drugega, ker je ljubezen od Boga in ker je vsak, kdor ljubi, od Boga in Boga pozna.

⁸Kdor pa ne ljubi, Boga ne pozna, zakaj Bog je ljubezen.

⁹Božja ljubezen do nas se je razodela tako, da je Bog poslal v svet svojega edinorojenega Sina, da bi živeli po njem.

¹⁰Ljubezen ni v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina v spravo za naše grehe.

¹¹Preljubi, če je Bog tako vzljubil nas, smo tudi mi dolžni ljubiti drug drugega.

¹²Boga ni nikoli nihče videl. Če drug drugega ljubimo, živi Bog v nas in je njegova ljubezen v nas popolna.

¹³Po tem spoznamo, da živimo v Bogu in on v nas: dal nam je od svojega Duha.

¹⁴In mi smo ga gledali, zato pričujemo, da je Oče poslal Sina za odrešenika sveta.

¹⁵Kdor priznava, da je Jezus Božji Sin, živi Bog v njem in on v Bogu.

¹⁶Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo. Bog je ljubezen, zato tisti, ki živi v ljubezni, živi v Bogu in Bog živi v njem.

¹⁷Ljubezen nam daje popolno zagotovilo za dan sodbe, kajti kakršen je on, takšni smo tudi mi že na tem svetu.

¹⁸V ljubezni ni strahu, saj popolna ljubezen odganja strah. Strah je namreč povezan s kaznijo, in človek, ki se boji, še nima popolne ljubezni.

¹⁹Mi ljubimo, ker nas je on prvi ljubil.

²⁰Če kdo pravi: »Ljubim Boga,« pa sovraži svojega brata, je lažnivec. Kdor ne ljubi svojega brata, ki ga vidi, ne more ljubiti Boga, katerega ne vidi.

²¹Od njega pa imamo to zapoved: Tisti, ki ljubi Boga, naj ljubi tudi svojega brata!

1 Janez 5

Naša vera premaga svet

¹Kdor veruje, da je Jezus res Kristus, je rojen od Boga; kdor pa ljubi očeta, ljubi tudi tistega, ki je rojen od njega.

²Iz tega spoznamo, da ljubimo božje otroke, če ljubimo Boga in spolnujemo njegove zapovedi.

³Ljubezen do Boga je v tem, da se držimo njegovih zapovedi. In njegove zapovedi niso težke,

⁴kajti vse, kar prihaja od Boga, premaga svet. In zmaga, ki premaga svet, je naša vera.

⁵Kdo premaga svet, če ne tisti, ki veruje, da je Jezus Božji Sin!

Pričevanje za Sina

⁶Jezus Kristus je tisti, ki je prišel z vodo in s krvjo. Ne le z vodo, ampak z vodo in s krvjo. Duh to pričuje, Duh pa je resnica.

⁷Trije namreč pričujejo:

⁸Duh in voda in kri. Ti trije pričujejo popolnoma isto.

⁹Če priznavamo človeško pričevanje, je božje pričevanje večje, kajti pričevanje Boga je v tem, da je pričeval za svojega Sina.

¹⁰Kdor veruje v Božjega Sina, nosi to pričevanje v sebi. Kdor pa Bogu ne veruje, ga ima za lažnivca, ker ne veruje v pričevanje, s katerim Bog pričuje za svojega sina.

¹¹Pričevanje pa je v tem: Bog nam je dal večno življenje in to življenje je v njegovem Sinu.

¹²Kdor ima Sina, ima življenje; kdor Božjega Sina nima, nima življenja.

Spoznanje o večnem življenju

¹³To vam pišem, da boste vedeli, da imate večno življenje, vam, ki verujete v Božjega Sina.

¹⁴Zanesemo se, da nas sliši, kadar ga prosimo po njegovi volji.

¹⁵In če vemo, da nas v vsem posluša, kadar ga česa prosimo, tudi vemo, da že imamo, kar smo ga prosili.

¹⁶Če kdo opazi, da njegov brat greši, a ne za smrt, naj zanj prosi in dal mu bo življenje, seveda tistim, ki ne grešijo za smrt. Obstaja namreč greh, ki je za smrt; a jaz ne pravim, da bi kdo prosil za nekoga zaradi tega greha.

¹⁷Vsaka krivica je greh, vendar ni vsak greh za smrt.

¹⁸Vemo, da nihče, ki je rojen od Boga, ne greši, ampak ga Božji Sin varuje, da ga ne zgrabi hudič.

¹⁹Vemo, da smo od Boga in da ves svet tiči v zlu.

²⁰Vemo, da je Božji Sin prišel in nam dal razumnost, da moremo spoznati Resničnega. V Resničnem živimo, v njegovem Sinu Jezusu Kristusu. On je resnični Bog, on je večno življenje.

²¹Otroci, varujte se malikov!

2 Janez

2 Janez 1

Pozdrav

¹Starešina izvoljeni gospe in njenim otrokom, ki jih iskreno ljubim, pa ne le jaz, temveč vsi, ki poznajo resnico,

²prav zaradi resnice, ki živi v nas in bo v nas živela na veke.

³Z nami naj bo milost, usmiljenje in mir, ki prihajajo od Boga Očeta in od Očetovega Sina Jezusa Kristusa, v resnici in ljubezni.

Resnica in ljubezen

⁴Silno sem se razveselil, ko sem zvedel, da nekateri izmed tvojih otrok živijo po resnici, kakor smo dobili zapoved od Očeta.

⁵Zdaj pa, gospa, te prosim, vendar ne, kakor bi pisal novo zapoved, ampak tisto, ki jo imamo od začetka: Ljubímo drug drugega!

⁶Ljubezen je v tem, da živimo po njegovih zapovedih. To je zapoved, kakor ste slišali od začetka. Živite po njej!

⁷V svet je prišlo veliko zapeljivcev. Ti ne priznavajo, da je Jezus Kristus prišel v telesu. Tak je zapeljivec in antikrist.

⁸Glejte nase, da ne zapravite, kar smo s trudom dosegli, ampak dobite polno plačilo.

⁹Kdor se oddalji in se ne drži Kristusovega nauka, nima Boga; kdor pa se nauka drži, ima Očeta in Sina.

¹⁰Če kdo pride k vam, pa ne prinese tega nauka, ga nikar ne sprejemajte v hišo in ga ne pozdravljajte.

¹¹Že kdor ga pozdravi, sodeluje pri njegovih hudobnih delih.

Sklepni pozdrav

¹²Še veliko bi vam lahko napisal, pa tega nočem zaupati papirju in črnilu. Upam pa, da pridem k vam in se pogovorim iz oči v oči, da bo naše veselje popolno.

¹³Pozdravljajo te otroci tvoje izvoljene sestre.

3 Janez

3 Janez 1

Pozdrav

¹Starešina dragemu Gaju, ki ga imam iz srca rad.

²Preljubi, prosim Boga, da bi v vsakem pogledu napredoval in bil zdrav, kakor napreduje tvoje duhovno življenje.

³Silno sem se razveselil bratov, ki so prišli in potrdili, da si zvest resnici in da živiš po resnici.

⁴Nimam večjega veselja, kakor je to, da slišim, kako moji otroci živijo po resnici.

Sodelovanje in nasprotovanje

⁵Preljubi, zvesto po veri ravnaš, karkoli storiš za brate, pa še za tuje.

⁶Ti so pred cerkvenim občestvom pohvalili tvojo ljubezen. Dobro jim boš storil, če jih oskrbiš za pot, kakor je prav pred Bogom.

⁷Odšli so namreč na pot zaradi Jezusa in niso nič vzeli od poganov.

⁸Dolžni smo podpirati take ljudi, da bomo tudi sami postali sodelavci za resnico.

⁹Napisal sem nekaj Cerkvi. Toda Diotréf, ki hoče biti med njimi vodilni, nas res ne trpi.

¹⁰Zato ga bom, kadar pridem, posvaril zaradi njegovega početja. Hudobno namreč govori o nas in nas obrekuje. Pa mu to še ni dovolj. Sam ne trpi bratov, tiste, ki bi jih radi sprejemali, pa ovira in meče iz Cerkve.

¹¹Preljubi, ne posnemaj hudega, ampak to, kar je dobro! Kdor dela dobro, je od Boga; kdor pa dela húdo, Boga ni videl.

¹²Demétriju v prid pa govorijo vsi, tudi sama resnica, in tudi mi zastavimo besedo zanj. Veš pa, da je naša pohvala iskrena.

Sklepni pozdrav

¹³Veliko bi ti lahko še napisal, pa ti nočem pisati s črnilom in peresom.

¹⁴Upam pa, da se v kratkem vidiva in se pogovoriva iz oči v oči.

¹⁵Mir s teboj! Pozdravljajo te prijatelji. Pozdravi prijatelje, vsakega posebej!

Juda

Juda 1

Pozdrav

¹Juda, služabnik Jezusa Kristusa, Jakobov brat, poklicanim, ki jih Bog Oče ljubi in so ohranjeni za Jezusa Kristusa.

²Usmiljenje vam in mir in ljubezen v obilju.

Obsodba lažnih učiteljev

³Preljubi, ko sem resno premišljeval, da bi vam pisal o našem vzajemnem zveličanju, se mi je zdelo potrebno, da vas še prej opomnim in zapišem tole: bojujte se za vero, ki je bila svetim izročena enkrat za vselej.

⁴Prikradlo se je namreč nekaj ljudi, ki so bili že davno zapisani tej obsodbi, brezbožneži, ki prevračajo v razuzdanost milost našega Boga in tajijo našega edinega gospodarja in Gospoda Jezusa Kristusa.

⁵Čeprav vsi veste, vas hočem spomniti, da je Gospod ljudstvo najprej rešil iz egiptovske dežele, potem pa pokončal tiste, ki niso verovali.

⁶Tudi angele, ki niso ohranili svojega dostojanstva, ampak zapustili svoje bivališče, hrani večno vklenjene v temi za sodbo vélikega dne.

⁷Tudi Sódoma in Gomóra in okoliška mesta, ki so prav tako kakor oni nečistovala in se vdajala grehu proti naravi, so postavljena za zgled, s tem da trpijo kazen večnega ognja.

⁸Tako tudi ti v svojem sanjarjenju skrunijo telo, zametujejo gospostva in sramotijo veličastva.

⁹Ko se je vendar sam nadangel Mihael pravdal s hudičem in prepiral za Mojzesovo truplo, si hudiča ni upal sramotiti in obsojati, ampak je rekel: »Gospod naj te kaznuje!«

¹⁰Ti pa sramotijo tisto, česar ne poznajo; kar pa kakor brezumne živali nagonsko razumejo, jih le pogublja.

¹¹Gorje jim! Krenili so na Kájново pot, zaradi zaslužka so jo udri v Bileámovo zmoto in so propadli, ker so se uprli kakor Kóre.

¹²Ti delajo sramoto vašim bratskim obedom, ko se brez sramu gostijo in pasejo sami sebe. Suhi oblaki so, ki jih mimo ženejo vetrovi, poznojesenska drevesa brez sadov so, dvakrat mrtva, izkoreninjena,

¹³divji morski valovi so, ki naplavlajo lastno nesnago, blodeče zvezde, ki jih čaka večna črna temà.

¹⁴Tudi glede teh je prerokoval Hénoh, sedmi za Adamom, ko je rekel: »Glej, pride Gospod z mirijadami svojih svetih,

¹⁵da izvrši vesoljno sodbo nad vsem in da vsem dokaže njihova brezbožna dejanja, ki so jih zagrešili, in vse žalitve, ki so jih izrekli proti njemu brezbožni grešniki.«

¹⁶To so godrnjači, nezadovoljneži so. Vodi jih lastno poželenje, njih usta govorijo bahavo in se zaradi koristi prilizujejo ljudem.

Opomini in spodbude

¹⁷Preljubi, vi pa pomnite besede, ki so vam jih prej povedali apostoli našega Gospoda Jezusa Kristusa.

¹⁸Govorili so vam: »V poslednjem času bodo nastopili zasmehovalci, ki bodo živeli po svojem brezbožnem poželenju.«

¹⁹Prav ti povzročajo razkole, posvetno mislijo, Duha pa nimajo.

²⁰Vi, preljubi, pa zidajte sebe na temelju svoje presvete vere, molíte v Svetem Duhu,

²¹vztrajajte v božji ljubezni in čakajte na usmiljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki pelje v večno življenje.

²²Do omahljivcev bodite strpni!

²³Rešite jih in potegnite iz ognja! Do drugih pa bodite usmiljeni, vendar previdni in sovražite celo obleko, ki jo je omadeževala mesenost.

Blagoslov

²⁴Njemu pa, ki vas more varovati pred padcem in vas brez madeža in polne veselja postaviti pred svoje veličastvo,

²⁵edinemu Bogu, našemu odrešeniku, po našem Gospodu Jezusu Kristusu, slava in veličastvo, moč in oblast pred vsemi veki in zdaj in na vse veke!
Amen.

Razodetje

Razodetje 1

Uvod in pozdrav

¹Razodetje Jezusa Kristusa, ki mu ga je dal Bog, da bi pokazal svojim služabnikom, kar se mora vsak čas zgoditi. Sporočil ga je tako, da je poslal svojega angela svojemu služabniku Janezu.

²Ta je pričeval, kar je rekel Bog in kar je razodel Jezus Kristus: vse, kar je videl.

³Blagor mu, kdor bere, in tistim, ki poslušajo besede tega prerokovanja ter spolnjujejo, kar je zapisano v njem! Zakaj čas je blizu.

⁴Janez sedmim Cerkvam, ki so v Aziji: milost vam in mir od njega, ki je, ki je bil in ki pride, od sedmih duhov, ki stoje pred njegovim prestolom,

⁵in od Jezusa Kristusa, ki je zanesljiva priča, prvorojenec izmed umrlih in vladar nad kralji zemlje. Njemu, ki nas ljubi in nas je s svojo krvjo osvobodil naših grehov

⁶ter napravil iz nas kraljestvo ter duhovnike za svojega Boga in Očeta, njemu slava in oblast na veke vekov. Amen.

⁷Glej, prišel bo v sprevodu oblakov in vsako oko ga bo videlo, tudi tisti, ki so ga prebodli, in zaradi njega se bodo bíli na prsi vsi narodi na zemlji. Dà, amen.

⁸Jaz sem Alfa in Omega, govori Gospod Bog, on, ki je, ki je bil in ki pride, vladar vesolja.

Janezu se prikaže Kristus

⁹Jaz, Janez, vaš brat in z vami soudeležen pri stiski, kraljestvu in stanovitnosti v Jezusu, sem bil zaradi božje besede in zaradi pričevanja o Jezusu na otoku, ki se imenuje Pátmos.

¹⁰Na Gospodov dan me je navdal Duh in za seboj sem zaslišal mogočen glas kakor glas trobente,

¹¹ki je rekel: »Zapiši, kar vidiš, v knjigo in pošlji sedmim Cerkvam: v Éfez, v Smírno, v Pêrgamon, v Tiatíro, v Sárde, v Filadélfijo in Laodikéjo!«

¹²Obrnil sem se, da bi videl, čigav glas je govoril z menoj. Ko sem se obrnil, sem zagledal sedem zlatih svečnikov

¹³in sredi med svečniki nekoga, ki je bil podoben Sinu človekovemu. Oblečen je bil v haljo do tal in prevezan čez prsi z zlatim pasom.

¹⁴Glava in lasje so mu bili beli kakor bela volna, kakor sneg, oči so mu bile kakor ognjen plamen,

¹⁵noge je imel kakor v pēči razbeljen bron, glas pa kakor bučanje mnogih vodá.

¹⁶V desnici je držal sedem zvezd in iz ust mu je segal oster dvorezen meč, njegovo obličje pa je bilo kakor sonce, kadar žari v vsej svoji môči.

¹⁷Ko sem ga zagledal, sem se zgrudil k njegovim nogam kakor mrtev. On pa je položil name desnico in rekel: »Ne boj se! Jaz sem Prvi in Zadnji

¹⁸in Živi. Bil sem mrtev, a glej, živim na veke vekov in imam ključe smrti in podzemlja.

¹⁹Zapiši torej, kar si videl, kar je in kar se bo zgodilo poslej!

²⁰Skriti pomen sedmih zvezd, ki si jih videl v moji desnici, in sedmih zlatih svečnikov pa je v tem: sedem zvezd pomeni angele sedmih Cerkvá, sedem svečnikov pa sedem Cerkvá.«

Razodetje 2

Sporočilo Éfezu

¹»Angelu Cerkve v Éfezu piši:

‘To govori on, ki drži v svoji desnici sedem zvezd in ki stopa med sedmimi zlatimi svečniki.

²Vem za tvoja dela, za tvoj trud in za tvojo stanovitnost; vem tudi, da ne moreš prenašati hudobnih. Preskusil si tiste, ki sebe imenujejo apostole, pa niso, in si v njih odkril lažnivce.

³Stanoviten si in si marsikaj prenesel zaradi mojega imena, pa se nisi utrudil.

⁴Vendar imam zoper tebe to, da si opustil svojo prvotno ljubezen.

⁵Spomni se torej, odkod si padel, spreobrne se in opravljaj prvotna dela! Če pa se ne spreobrneš, bom prišel k tebi in odstranil tvoj svečnik z njegovega mesta.

⁶Vendar ti je v dobro to, da sovražiš početje nikolajevcev, saj ga tudi sam sovražim.

⁷Kdor ima ušesa, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam. Zmagovalcu bom dal jesti z drevesa življenja, ki raste v božjem rajju.’«

Sporočilo Smírni

⁸»Angelu Cerkve v Smírni piši:

‘Tole govori Prvi in Zadnji, ki je bil mrtev, a je oživel.

⁹Vem za tvojo stisko in za tvoje uboštvo – vendar si bogat – ter za obrekovanje tistih, ki se razglašajo za Jude, pa to niso, marveč so satanova shodnica.

¹⁰Nič se ne boj tega, kar ti je pretrpeti. Glej, hudič bo nekatere izmed vas vrgel v ječo, da bi vas preskusil: deset dni boste v stiski. Bodi zvest vse do smrti in dal ti bom venec življenja.

¹¹Kdor ima ušesa, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam. Kdor zmaga, ga druga smrt gotovo ne bo prizadela.’«

Sporočilo Pêrgamonu

¹²»Angelu Cerkve v Pêrgamonu piši:

‘To govori On, ki ima ostri, dvorezni meč.

¹³Vem, kje prebivaš: tam, kjer ima satan svoj prestol. Vendar se držiš mojega imena in nisi zatajil vere vame niti v dneh, ko je bil Antípa, moj zvesti pričevalec, umorjen tam pri vas, kjer domuje satan.

¹⁴Toda nekaj ti moram očitati: pri sebi imaš ljudi, privrženca nauka, ki ga zastopa Bileám. Ta je učil Baláka zavajati Izraelove sinove v greh, jesti malikom darovane jedi in nečistovati.

¹⁵Prav tako imaš tudi ljudi, ki sledijo nauku nikolajevcev.

¹⁶Spreobrne se torej! Če se pa ne boš, bom prišel prav kmalu k tebi in se bojeval proti njim z mečem svojih ust.

¹⁷Kdor ima ušesa, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam. Zmagovalcu bom dal od skrite mane. Dal mu bom tudi bel kamenček in na kamenčku bo napisano novo ime: tega ne pozna nihče, razen tistega, kdor ga prejme.»«

Sporočilo Tiatíri

¹⁸»Angelu Cerkve v Tiatíri piši:

‘To govori Božji Sin, ki ima oči kakor ognjen plamen in noge, podobne razbeljenemu bronu.

¹⁹Vem za tvoja dela, za tvojo ljubezen, za tvojo vero, za tvoje slúženje in za tvojo stanovitnost. Tudi vem, da so tvoja poslednja dela številnejša od prejšnjih.

²⁰Vendar ti moram očitati, da trpiš Jezabélo, tisto ženo, ki se razglaša za prerokinjo in uči ter zavaja moje služabnike, naj se predajajo nečistovanju in uživajo malikom darovane jedi.

²¹Dal sem ji časa, da se spreobrne, a se noče odvrniti od svojega nečistovanja.

²²Glej, vržem jo na bolniško posteljo, tiste, ki so nečistovali z njo, pa v veliko stisko, če se ne bodo odvrnili od njenega početja.

²³Tudi njene otroke bom udaril s smrtjo. Tako bodo vse Cerkve spoznale, da sem jaz tisti, ki preiskuje obisti in srca, in vsakemu izmed vas bom povrnil po njegovih delih.

²⁴Drugim v Tiatíri, ki ne hodite za tem naukom in niste spoznali satanovih globočin, kakor jim pravijo, pa ne bom nalagal drugega bremena.

²⁵Obdržite pa to, kar imate, dokler ne pridem.

²⁶Kdor zmaga in vztraja do konca v mojih delih, temu bom dal oblast nad narodi,

²⁷pasel jih bo z železno palico in jih drobil kakor lončeno posodo.

²⁸Tako sem tudi jaz prejel oblast od svojega Očeta in dal mu bom tudi zvezdo danico.

²⁹Kdor ima ušesa, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam.’«

Razodetje 3

Sporočilo Sárdam

¹»Angelu Cerkve v Sárdah piši:

‘To govori On, ki ima sedem božjih duhov in sedem zvezd: Vem za tvoja dela: imajo te za živega, a si mrtev.

²Zbúdi se in okrêpi, kar je še ostalo in je na tem, da umre, saj nisem našel, da bi bila tvoja dela popolna pred mojim Bogom.

³Spomni se torej, kaj si prejel in slišal, drži se tega in se spreobrni. Če pa se ne zbudiš, pridem kakor tat in nič ne boš vedel, katero uro pridem k tebi.

⁴Vendar imaš v Sárdah nekaj oseb, ki niso umazale svojih oblačil. Te bodo hodile z menoj v belem, ker so tega vredne.

⁵Kdor zmaga, bo tako oblečen v bela oblačila. Njegovega imena ne bom izbrisal iz knjige življenja, ampak ga bom priznal pred svojim Očetom in pred njegovimi angeli.

⁶Kdor ima ušesa, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam.’«

Sporočilo Filadélfiji

⁷»Angelu Cerkve v Filadélfiji piši:

‘To govori Sveti, Resnični, On, ki ima Davidov ključ: Če odpre, ne bo nihče zaprl, Če pa zapre, ne bo nihče odprl.

⁸Vem za tvoja dela. Glej, pred tabo sem na stežaj odprl vrata, ki jih nihče ne bo mogel zapreti. Čeprav imaš majhno moč, si vendar ohranil mojo besedo in nisi zatajil mojega imena.

⁹Glej, iz satanove shodnice ti podarjam nekatere izmed tistih, ki se razglašajo za Jude, pa niso, ampak lažejo. Glej, poskrbel bom, da pridejo in padejo pred tvoje noge ter spoznajo, da sem te vzljubil.

¹⁰Ker si potrpežljivo ohranil mojo besedo, bom tudi jaz obvaroval tebe v uri preizkušnje, ki ima priti nad vesoljni svet, da preizkusi prebivalce na zemlji.

¹¹Pridem kmalu. Trdno drži, kar imaš, da ti nihče ne odvzame venca.

¹²Kdor zmaga, ga bom naredil za steber v svetišču svojega Boga in nikoli več ne pojde iz njega. Nanj bom napisal ime svojega Boga in ime mesta svojega Boga, novega Jeruzalema, ki prihaja z neba od mojega Boga, ter svoje novo ime.

¹³Kdor ima ušesa, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam.’«

Sporočilo Laodikéji

¹⁴»Angelu Cerkve v Laodikéji piši:

‘Tole govori Amen, zvesta in zanesljiva priča, začetek božjega stvarjenja.

¹⁵Vem za tvoja dela, da nisi ne mrzel ne vroč. O, ko bi le bil mrzel ali vroč!

¹⁶Ker pa nisi ne vroč ne mrzel ampak mlačen, sem na tem, da te izpljunem iz svojih ust.

¹⁷Praviš: Premožen sem, obogatel sem in ničesar ne potrebujem. Ne zavedaš se, da si siromak in bednež, ubog, slep in nag.

¹⁸Svetujem ti, da kupiš od mene zlata, v ognju prečiščenega, tako da obogatiš, in belih oblačil, da se pokriješ in skriješ svojo sramotno nagoto, ter mazila, da si natreš oči in spet vidiš.

¹⁹Jaz karam in pokorim vse, ki jih ljubim: bodi torej goreč in se spreobrne.

²⁰Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj.

²¹Kdor zmaga, mu bom dal, da séde z menoj na moj prestol, kakor sem tudi sam zmagal in sédel s svojim Očetom na njegov prestol.

²²Kdor ima ušesa, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam.’«

Razodetje 4

Slavje v nebesih

¹Zatem sem imel videnje: glej, odprla so se vrata v nebo in prejšnji glas, ki sem ga bil slišal govoriti z mano kakor trobento, je rekel: »Stopi sem gor in pokazal ti bom, kar se mora zgoditi poslej.«

²V hipu me je navdal Duh. In glej, v nebesih je stal prestol in na prestolu je sedel nekdo.

³Sedeči je bil na pogled podoben kamnu jáspisu in sárdiju, vsenaokrog prestola pa se je pela mavrica, na oko podobna smarágdu.

⁴Okrog prestola je bilo štiriindvajset prestolov in na prestolih je sedelo štiriindvajset starešin, ogrnjениh v bela oblačila, z zlatimi venci na glavah.

⁵Od prestola so prihajali bliski, glasovi in gromi. Pred prestolom je plamenelo sedem bakel: te pomenijo sedem božjih duhov.

⁶Pred prestolom pa kakor stekleno morje, podobno kristalu. Sredi pred prestolom in okrog njega so stala štiri živa bitja, spredaj in zadaj polna oči.

⁷Prvo živo bitje je bilo podobno levu, drugo bitje je bilo podobno juncu, tretje bitje je imelo obličje kakor človek, četrto bitje pa je bilo podobno letečemu orlu.

⁸Ta štiri bitja so imela vsako po šest perutnic in so bila vsenaokrog in znotraj polna oči. Brez prenehanja so govorila noč in dan: »Svet, svet, svet je Gospod Bog, vladar vesolja, ki je bil, ki je in ki pride!«

⁹In kadar so ta živa bitja izrekala slavo, čast in zahvalo njemu, ki sedi na prestolu in živi na veke vekov,

¹⁰je štiriindvajset starešin popadalo pred sedečim na prestolu in molilo njega, ki živi na veke vekov, ter metalo svoje vence pred prestol in govorilo:

¹¹»Vreden si, naš Gospod in Bog, da prejmeš slavo, čast in moč, ker si ustvaril vse stvarstvo, po tvoji volji je vse nastalo in vse biva.«

Razodetje 5

Knjiga in Jagnje

¹In v desnici njega, ki je sedel na prestolu, sem videl knjigo, popisano znotraj in zunaj in zapečateno s sedmimi pečati.

²Videl sem silnega angela, ki je klical z mogočnim glasom: »Kdo je vreden, da odpre knjigo in odtrga njene pečate?«

³Toda nihče ne v nebesih ne na zemlji ne pod zemljo ni mogel odpreti knjige ne pogledati vanjo.

⁴Silno sem jokal, ker se ni našel nihče, ki bi bil vreden, da odpre knjigo in pogleda vanjo.

⁵Tedaj mi je rekel eden izmed starešin: »Ne jokaj! Glej, zmagal je lev iz Judovega rodu, Davidova korenina: on bo odprl knjigo in njenih sedem pečatov.«

⁶Tedaj sem videl: na sredi med prestolom in štirimi živimi bitji ter starešinami je stalo Jagnje. Bilo je videti kakor zaklano in imelo je sedem rogov in sedem oči: to pomeni sedem božjih duhov, poslanih po vsej zemlji.

⁷Jagnje je stopilo naprej ter vzelo knjigo iz desnice sedečega na prestolu.

⁸In ko je vzelo knjigo, je četvero živih bitij in štiriindvajset starešin padlo pred Jagnje. Vsak je imel harfo in zlate čaše, napolnjene z dišavami: te pomenijo molitve svetih.

⁹In peli so novo pesem: »Vredno si, da vzameš knjigo in odtrgaš njene pečate, ker si bilo zaklano in si s svojo krvjo odkupilo Bogu ljudi iz vsakega rodu, jezika, naroda in ljudstva

¹⁰ter si jih napravilo našemu Bogu za kraljestvo in duhovnike in kraljevali bodo na zemlji.«

¹¹Med videnjem sem vsenaokrog prestola in živih bitij ter starešin slišal glas mnogih angelov. Njih število je bilo desetisočkrat deset tisoč in tisočkrat tisoč.

¹²Z mogočnim glasom so govorili: »Vredno je Jagnje, ki je bilo zaklano, da prejme oblast in bogastvo, modrost in moč, Čast, slavo in hvalo.«

¹³In vse stvari, ki so v nebesih, na zemlji, pod zemljo in na morju, in sploh vse, kar je v njih, sem slišal, kako so govorile: »Sedečemu na prestolu in Jagnjetu hvala in čast, slava in mogočnost na veke vekov.«

¹⁴In štiri živa bitja so govorila: »Amen.« Starešine pa so padli predenj in ga molili.

Razodetje 6

Pečati

¹Videl sem, kako je Jagnje odtrgalo prvega izmed sedmih pečatov. Nato sem slišal prvo izmed štirih živih bitij, kako je reklo z glasom kakor grom: »Pridi!«

²In glej, prikazal se mi je bel konj in tisti, ki ga je jezdil, je imel lok. Jezdec je dobil venec in odšel kot zmagovalec zmagi naproti.

³Ko je odtrgalo drugi pečat, sem slišal, kako je drugo živo bitje reklo: »Pridi!«

⁴Tedaj je prišel drug konj, rdeč kot ogenj. Tistemu, ki ga je jezdil, je bilo dano odvzeti mir z zemlje, tako da se ljudje koljejo med seboj. In dobil je velik meč.

⁵Ko je odtrgalo tretji pečat, sem slišal, kako je tretje živo bitje reklo: »Pridi!« In glej, prikazal se mi je črn konj, in tisti, ki ga je jezdil, je držal v roki tehtnico.

⁶In slišal sem kakor glas, ki je govoril sredi štirih živih bitij: »Merica pšenice po denarju in tri merice ječmena po denarju! Olju in vinu pa ne delaj škode!«

⁷Ko je odtrgalo četrti pečat, sem slišal glas četrtega živega bitja, ko je reklo: »Pridi!«

⁸In glej, prikazal se mi je konj mrtvaško blede barve. Tistemu, ki ga je jezdil, je bilo ime smrt, za njim pa je prihajalo podzemlje. In dana jima je bila oblast nad četrtno zemlje, da morita z mečem, z lakoto, s kugo in z zverinami zemlje.

⁹Ko je utrgalo peti pečat, sem videl ob vznožju oltarja duše pomorjenih zaradi božje besede in zaradi pričevanja, ki so ga bili dajali.

¹⁰In zavpili so z mogočnim glasom: »Doklej, o Vladar, ki si svet in resnicoljuben, ne boš sodil in maščeval naše krvi nad prebivalci zemlje?«

¹¹Tedaj je vsak izmed njih dobil belo oblačilo in rečeno jim je bilo, naj potrpijo še malo časa, dokler se ne dopolni število njihovih sosluzabnikov in njihovih bratov, ki morajo biti umorjeni kakor oni sami.

¹²Ko je Jagnje odtrgalo šesti pečat, sem videl, da je nastal velik potres. Sonce je potemnelo kakor žimnata vrečevina, vsa luna je postala kakor kri

¹³in zvezde na nebu so popadale na zemljo, kakor smokva otrese nezrele sadeže, če jo premetava silovit veter.

¹⁴Nebo se je odtegnilo, kakor če se zvije zvitek, in vse gore in otoki so se premaknili s svojih mest.

¹⁵Kralji zemlje in velikaši, vojaški poveljniki in bogatini, mogočniki in sploh vsi, sužnji in svobodni, so se tedaj poskrili po votlinah in po gorskem skalovju.

¹⁶In so rekli goram in skalovju: »Pádite na nas in skrijte nas pred obličjem njega, ki sedi na prestolu in pred Jagnjetovo jezo!

¹⁷Zakaj prišel je veliki dan njune jeze in kdo bo mogel obstati?«

Razodetje 7

Sto štiriinštirideset tisoč zaznamovanih

¹Zatem sem videl štiri anjele, ki so stali na štirih vogalih zemlje in zadrževali štiri vetrove zemlje, da ne bi pihali ne na zemljo ne na morje ne v katerokoli drevo.

²Nato sem videl drugega angela, ki se je vzpenjal od sončnega vzhoda in je imel pečat živega Boga. Z mogočnim glasom je zavpil štirim angelom, katerim je bila dana oblast, da pustošijo zemljo in morje:

³»Ne pustošite ne zemlje ne morja ne dreves, dokler ne zaznamujemo služabnikov našega Boga na njihovih čelih.«

⁴In slišal sem število zaznamovanih, sto štiriinštirideset tisoč zaznamovanih iz vse rodov Izraelovih sinov:

⁵iz Judovega rodu dvanajst tisoč zaznamovanih, iz Rúbenovega rodu dvanajst tisoč, iz Gádovega rodu dvanajst tisoč,

⁶iz Aserjevega rodu dvanajst tisoč, iz Néftalijevega rodu dvanajst tisoč, iz Manásejevega rodu dvanajst tisoč,

⁷iz Símeonovega rodu dvanajst tisoč, iz Lévijskega rodu dvanajst tisoč, iz Isahárjevega rodu dvanajst tisoč,

⁸iz Zábulonovega rodu dvanajst tisoč, iz Jožefovega rodu dvanajst tisoč, iz Bénjaminovega rodu dvanajst tisoč zaznamovanih.

Množice iz vseh narodov

⁹Zatem se mi je prikazala velika množica, ki jè nihče ne bi bil mogel prešteti, iz vseh narodov, rodov, ljudstev in jezikov. Stali so pred prestolom in pred Jagnjetom, ogrnjeni v bela oblačila, v rokah pa so držali palme.

¹⁰In vpili so z mogočnim glasom: »Zveličanje je v našem Bogu, ki sedi na prestolu, in v Jagnjetu.«

¹¹Tedaj so vsi angeli, ki so stali vsenaokrog prestola in starešin ter štirih živih bitij, padli pred prestolom na svoje obličje in molili Boga:

¹²»Amen. Hvala in slava, modrost in zahvala, Čast in moč ter oblast našemu Bogu na veke vekov. Amen.«

¹³Tedaj je spregovoril nekdo izmed starešin in mi rekel: »Tile, ki so ogrnjeni v bela oblačila, kdo so in od kod so prišli?«

¹⁴Rekel sem mu: »Moj Gospod, ti veš.« On pa mi je rekel: »To so tisti, ki so prišli iz velike bridkosti in so oprali svoja oblačila ter jih očistili z Jagnjetovo krvjo.«

¹⁵Zato stojijo pred božjim prestolom in noč in dan služijo Bogu v njegovem svetišču; in on, ki sedi na prestolu, bo razpel svoj šotor nad njimi.

¹⁶Ne bodo več lačni in ne bodo več žejni in nič več jih ne bo žgalo sonce ne kakršnakoli pripeka.

¹⁷Zakaj Jagnje, ki sedi na sredi pred prestolom, jih bo paslo in jih vodilo k izvirkom živih vodá; in Bog bo obrisal vse solze z njihovih oči.«

Razodetje 8

Sedmi pečat in zlata kadilnica

¹Ko je Jagnje odtrgalo sedmi pečat, je v nebesih nastala za kake pol ure tišina.

²Videl sem, da je bilo sedmim angelom, ki stojijo pred Bogom, izročeni sedem trobent.

³Nato je prišel drug angel in obstal pri oltarju, držeč zlato kadilnico. Dano mu je bilo veliko vonjav, da bi jih pridal molitvam vseh svetih na zlatem oltarju, ki je pred prestolom.

⁴In dim vonjav se je po angelovi roki vzdignil pred Boga skupaj z molitvami svetih.

⁵Nato je angel segel po kadilnici, jo napolnil z ognjem z oltarja ter jo vrgel na zemljo. In nastali so gromi in hrumi, bliski in potresni sunki.

Trobente

⁶Sedem angelov, ki so imeli sedem trobent, se je pripravilo, da zatrobijo.

⁷Zatrobil je prvi: in nastala sta toča in ogenj, pomešana s krvjo, ter se usula na zemljo. Zgorela je tretjina zemlje, zgorela je tretjina dreves in zgorela je vsa zelena trava.

⁸Zatrobil je drugi angel: in v morje je treščila kakor velika ognjena gora. Tretjina morja se je spremenila v kri,

⁹tretjina živih bitij, ki žive v morju, je poginila, in tretjina ladij je bila uničena.

¹⁰Zatrobil je tretji angel: in z neba je padla velika zvezda, plameneča kakor bakla, ter strmoglavila v tretjino rek in v izvirke vodá.

¹¹Zvezdi je ime pelin. Tretjina vodá se je spremenila v pelin in veliko ljudi je umrlo od vodá, ker so bile ogrenele.

¹²Zatrobil je četrti angel: in udarjena je bila tretjina sonca, tretjina lune in tretjina zvezd, tako da so za tretjino potemnele. Dan je bil ob tretjino svoje svetlobe in prav tako noč.

¹³Nato sem videl in slišal orla, ko je letel po sredi neba in klical z mogočnim glasom: »Gorje, gorje, gorje prebivalcem zemlje ob tem, v kar se bo še razdonela trobenta treh angelov, ki še morajo trobentati.«

Razodetje 9

¹Zatrobil je peti angel: in videl sem zvezdo, ki je padla z neba na zemljo. Dan ji je bil ključ za žrelo brezna.

²Odprla je žrelo brezna in iz žrela se je vzdignil dim, kakor dim iz velike peči. Od dima iz žrela sta potemnela sonce in ozračje.

³Iz dima so se usule na zemljo kobilice in dana jim je bila oblast, kakršno imajo škorpijoni na zemlji.

⁴Rečeno jim je bilo, naj na zemlji ne pustošijo ne trave ne zelenja ne drevja, ampak samo ljudi, ki so brez božjega pečata na čelih.

⁵In ni jim bilo dano, da bi jih pobijale, ampak da bi jih pet mesecev trpinčile. Njihovo trpinčenje pa je bilo kakor trpinčenje škorpijona, kadar piči človeka.

⁶V tistih dneh bodo ljudje iskali smrt, a jè ne bodo našli; želeli bodo umreti, a smrt bo bežala od njih.

⁷Kobilice so bile na pogled podobne konjem, pripravljenim za boj. Na glavah so nosile nekakšne zlate krone, obrazi pa so jim bili kakor človeški obrazi.

⁸Lase so imele kakor ženske, zobje pa so jim bili kakor levji.

⁹Imele so nekakšne železne oklepe, hrum njihovih perutnic pa je bil kakor ropot bojnih voz z mnogimi konji, ki drve v boj.

¹⁰Imele so repe, kakor jih imajo škorpijoni, in žela. V repih so imele moč, da pet mesecev trpinčijo ljudi.

¹¹Za kralja nad sabo so imele angela brezna: po hebrejsko mu je ime Abadon, po grško pa Apolíon.

¹²Prvo gorje je minilo. Glej, za tem prihaja še dvojno gorje.

¹³Zatrobil je šesti angel. Tedaj sem zaslišal glas, ki je prihajal od štirih vogalov zlatega oltarja, ki stoji pred Bogom.

¹⁴Rekel je šestemu angelu, ki je imel trobento: »Odveži štiri angele, ki so privezani ob veliki reki Evfratu!«

¹⁵Odvezal je štiri angele, ki so pripravljene čakali na uro, dan, mesec in leto, da pomoré tretjino ljudi.

¹⁶Število konjeniških trum pa je bilo dvesto milijonov; slišal sem njihovo število.

¹⁷Konje in jezdece sem v prikazni videl takóle: jezdeci so imeli oklepe ognjene, hiacíntove in žveplene barve. Glave konj so bile kakor glave levov, iz gobcev pa so jim bruhalo ogenj, dim in žveplo.

¹⁸Od teh treh nadlog, od ognja, dima in žvepla, ki so jim bruhalo iz gobcev, je bila pomorjena tretjina ljudi.

¹⁹Moč konj namreč tiči v njihovih gobcih in v njihovih repih. Njihovi repi pa so podobni kačam, imajo glave in z njimi škodujejo.

²⁰Ostali ljudje, ki jih te nadloge niso pokončale, se niso odvrnili od početja svojih rok. Niso nehali moliti besov in malikov, zlatih in srebrnih, bronastih, kamnitih in lesenih, ki ne morejo ne videti ne slišati ne hoditi.

²¹Niso se odvrnili ne od umorov ne od čaranj ne od nečistovanja ne od tatvin.

Razodetje 10

Angel in mali zvitek

¹Nato sem videl drugega mogočnega angela, ki se je spuščal z neba, ogrnjen v oblak. Nad njegovo glavo se je pela mavrica, obličje je imel kakor sonce in noge kakor ognjene stebre.

²V roki je držal odprto knjižico. Z desno nogo je stopil na morje, z levo pa na zemljo.

³Potem je zavpil z mogočnim glasom, kakor rjove lev. Ko je zavpil, je sedem gromov spregovorilo s svojimi glasovi.

⁴Ko je spregovorilo sedem gromov, sem hotel pisati. Toda zaslišal sem glas iz nebes, ki je rekel: »Vtisni si v spomin, kar je spregovorilo sedem gromov, in ne zapisuj tega!«

⁵In angel, ki sem ga bil videl stati na morju in zemlji, je vzdignil desnico proti nebu

⁶in prisegel pri njem, ki živi na veke vekov, ki je ustvaril nebo in kar je na njem, zemljo in kar je na njej, in morje in kar je v njem: »Ne bo več časa!

⁷V dneh, ko se bo oglasil sedmi angel in zatrobil, se bo dopolnila božja skrivnost, kakor jo je Bog oznanil svojim služabnikom prerokom.«

⁸Glas, ki sem ga bil slišal iz nebes, mi je spet spregovoril in rekel: »Stopi in vzemi odprto knjižico; ta je v roki angela, ki stoji na morju in na zemlji.«

⁹Stopil sem k angelu in mu rekel, naj mi dá knjižico. In rekel mi je: »Vzemi jo in pojey! V trebuhu te bo grenila, toda v ustih bo sladka ko med.«

¹⁰Tedaj sem vzel iz angelove roke knjižico ter jo pojedel in v mojih ustih je bila sladka ko med. A ko sem jo pojedel, me je v trebuhu zagrenilo.

¹¹Tedaj mi je bilo rečeno: »Vnovič moraš prerokovati nad mnogimi ljudstvi, narodi, jeziki in kralji.«

Razodetje 11

Dve priči

¹Tedaj mi je bila dana trstika, nekakšen rováš, z naročilom: »Vstani in izmeri božje svetišče in oltar ter tiste, ki molijo v njem.

²Dvorišče pa, ki je zunaj svetišča, izpústi in ga ne meri. Bilo je namreč prepuščeno poganom, ki bodo dvainštirideset mesecev teptali sveto mesto.

³Toda dvema svojima pričama bom naročil, naj prerokujeta tisoč dvesto šestdeset dni, oblečeni v raševino.«

⁴To sta dve oljki in dva svečnika, ki stojita pred Gospodarjem zemlje.

⁵Če bi jima kdo hotel storiti kaj žalega, bo iz njunih ust bruhnil ogenj in požrl njune sovražnike. Tako bo moral umreti, kdorkoli bi jima hotel storiti kaj žalega.

⁶Ta dva imata oblast, da zapreta nebo, da v dneh njunega prerokovanja ne bo deževalo. Prav tako imata oblast nad vodami, da jih spremenita v kri, in nad zemljo, da jo udarita z vsakršno šibo, kolikorkrat hočeta.

⁷Ko bosta pa dokončala svoje pričevanje, bo zver, ki se vzdiguje iz brezna, začela vojno proti njima, ju premagala in ubila.

⁸Njuni trupli bosta obležali na trgu velikega mesta, ki se v prispodobi imenuje Sódoma in Egipt: tam je bil križan tudi njun Gospod.

⁹Ljudje iz vseh ljudstev, rodov, jezikov in narodov bodo tri dni in pol gledali njuni trupli in ne bodo pustili, da bi bili njuni trupli položeni v grob.

¹⁰Zaradi njih se bodo prebivalci zemlje veselili in radostili ter si izmenjavali darila, ker sta ta dva preroka mučila prebivalce zemlje.

¹¹Toda po treh dneh in pol je iz Boga šinil vanju dih življenja: postavila sta se na noge in navdala z grozo tiste, ki so ju gledali.

¹²Tedaj so iz nebes zaslišali mogočen glas, ki jima je rekel: »Povzpnita se sèm!« In povzpela sta se v oblaku proti nebu in njuni sovražniki so ju videli.

¹³V tisti uri je nastal velik potres, deseti del mesta se je zrušil in v potresu je bilo ubitih sedem tisoč ljudi. Preživele pa je prevzela groza in so izkazali čast Bogu nebes.

¹⁴Drugo gorje je prešlo. Glej, kmalu pride tretje gorje.

Sedma trobenta

¹⁵Zatrobil je sedmi angel in v nebesih so zadoneli mogočni glasovi ter govorili: »Nad svetom je zakraljeval naš Gospod in njegov Maziljenec: kraljeval bo na veke vekov.«

¹⁶Tedaj je štiriindvajset starešin, ki sedijo pred Bogom na svojih prestolih, padlo na obraz in molilo Boga:

¹⁷»Zahvaljujemo se ti, Gospod, Bog, vladar vesolja, ki si in si bil, da si segel po svoji veliki oblasti in zakraljeval.

¹⁸Narodi so pobesneli, a prišla je tvoja jeza in trenutek, da se sodijo mrtvi, da dobijo plačilo tvoji služabniki preroki, sveti in kateri se bojijo tvojega imena, mali in veliki, in da se pokončajo tisti, ki uničujejo zemljo.«

¹⁹Tedaj se je odprlo božje svetišče, ki je v nebesih, in v svetišču se je prikazala skrinja zaveze. In nastali so bliski in hrumi, gromi in potres ter silovita toča.

Razodetje 12

Žena in zmaj

¹Na nebu se je prikazalo veliko znamenje: žena, ogrnjena s soncem, in luna pod njenimi nogami, na njeni glavi pa venec dvanajstih zvezd.

²Bila je noseča in je vpila od porodnih muk in bolečin.

³Nato se je na nebu prikazalo drugo znamenje: glej, velik zmaj, rdeč kot ogenj, ki je imel sedem glav in deset rogov, na njegovih glavah pa je bilo sedem kron.

⁴Njegov rep je pometel z neba tretjino zvezd ter jih vrgel na zemljo. Zmaj se je ustopil pred ženo, ki je bila pred porodom, da bi požrl njenega otroka, ko bi porodila.

⁵In porodila je otroka, dečka, ki mu je bilo namenjeno, da bo pasel vse narode z železno palico. Njen otrok je bil odnesen k Bogu in k njegovemu prestolu.

⁶Žena pa je pobegnila v puščavo, kjer ji je Bog pripravil zavetje, da bi jo tam hranili tisoč dvesto šestdeset dni.

⁷Nato se je v nebesih razvnela vojna: Mihael in njegovi angeli so se bojevali proti zmaju. Tudi zmaj se je bojeval in njegovi angeli.

⁸Toda ni zmagal, tako da v nebesih ni bilo več prostora zanje.

⁹Veliki zmaj, stara kača, ki se imenuje hudič in satan in ki zapeljuje vesoljni svet, je bil vržen na zemljo, z njim vred pa so bili vrženi tudi njegovi angeli.

¹⁰Tedaj sem zaslišal v nebesih mogočen glas, ki je rekel: »Zdaj je prišlo zveličanje, moč in kraljevanje našega Boga ter oblast njegovega Maziljenca, zakaj vržen je bil obtoževalec naših bratov, ki jih je dan in noč obtoževal pred našim Bogom.

¹¹Toda oni so ga premagali s krvjo Jagnjeta in z besedo svojega pričevanja, saj so prezirali svoje življenje vse do smrti.

¹²Zatorej se veselite, nebesa, in vi, ki prebivate v njih! Gorje pa vama, zemlja in morje, ker je hudič stopil na vaju, poln divjega besa, ker vé, da ima le malo časa.«

¹³Ko pa je zmaj videl, da je bil vržen na zemljo, je začel preganjati ženo, ki je bila rodila dečka.

¹⁴Toda ženi sta bili dani dve perutnici velikega orla, da bi odletela na svoje mesto v puščavi: tam naj bi se hranila čas in dva časa in pol časa, daleč od kače.

¹⁵Tedaj pa je kača bruhrnila iz žrela za ženo kakor reko vode, da bi jo odnesla.

¹⁶A ženi je priskočila na pomoč zemlja: zemlja se je odprla v požiralnik ter popila reko, ki jo je bil zmaj bruhrnil iz žrela.

¹⁷Zmaj pa se je razjezil nad ženo in se bojeval proti preostalim iz njenega rodu, proti tistim, ki spolnjujejo božje zapovedi in pričujejo za Jezusa.

¹⁸In ustavil se je na pesku morskega brega.

Razodetje 13

Dve zveri

¹Nato sem videl zver, ki je vstajala iz morja. Imela je deset rogov in sedem glav, na rogovih deset kron in na vsaki glavi bogokletno ime.

²Zver, ki sem jo videl, je bila podobna panterju in noge je imela kakor medved, gobec pa kakor lev. Zmaj ji je dal svojo moč, svoj prestol in veliko oblast.

³Ena njenih glav je bila videti ranjena na smrt, a njena smrtna rana se je bila pozdravila. Vsa zemlja je šla polna začudenja za zverjo.

⁴Ljudje so molili zmaja, ker je bil dal oblast zvéri, molili so tudi zver ter govorili: »Kdo je podoben zvéri in kdo se more bojevati z njo?«

⁵Zvéri so bila dana usta, s katerimi je govorila objestnosti in bogokletstva. Dana ji je bila oblast, da to počenja dvainštirideset mesecev.

⁶Odprla je usta, da je preklinjala Boga: preklinjala je njegovo ime, njegovo bivališče in tiste, ki prebivajo v nebesih.

⁷Dopuščeno ji je bilo, da je začela vojno s svetimi in jih premagala. Dana ji je bila oblast nad vsakim rodом, ljudstvom, jezikom in narodom.

⁸Zver bodo molili vsi prebivalci zemlje, katerih imena že od začetka sveta niso vpisana v knjigo življenja Jagnjeta, ki je bilo zaklano.

⁹Kdor ima ušesa, naj prisluhne!

¹⁰Če je komu namenjeno ujetništvo, pojde v ujetništvo. Če mora kdo umreti od meča, bo umrl od meča. Svetim je treba tukaj vztrajnosti in vere.

¹¹Nato sem videl drugo zver, ki se je vzdigovala iz zemlje: imela je dva rogova, podobna jagnječjim, govorila pa je kakor zmaj.

¹²Ta je izvajala vso oblast prve zveri v njeni navzočnosti in priganjala zemljo in njene prebivalce, naj molijo prvo zver, ki se ji je bila smrtna rana pozdravila.

¹³Delala je velika čudesa, tako da je celo v pričo ljudi priklicala ogenj z neba.

¹⁴S temi čudesi, katera ji je bilo dano delati vpričo zveri, je zavajala prebivalce zemlje. Prebivalcem zemlje je namreč rekla, naj postavijo kip zveri, ki je bila ranjena z mečem, pa je potem oživela.

¹⁵Dano ji je bilo tudi oživiti kip zveri, tako da je kip celo spregovoril in dal pobiti vse, ki kipa zveri niso molili.

¹⁶Na njen ukaz so si vsi, mali in veliki, bogati in reveži, svobodni in sužnji morali dati vtisniti na desnico ali na čelo žig.

¹⁷Nihče ni smel ne kupovati ne prodajati, samo tisti, ki je imel žig, se pravi ime zveri ali število njenega imena.

¹⁸Tu je treba modrosti. Kdor je bister, naj izračuna število zveri: je namreč število človeka. To število pa je šeststo šestinšestdeset.

Razodetje 14

Pesem sto štiriinštirideset tisočev

¹Pogledal sem in glej, na gori Sión je stalo Jagnje in z njim sto štiriinštirideset tisoč tistih, ki so nosili napisano na čelu njegovo ime in ime njegovega Očeta.

²Z neba sem zaslišal glas kakor šumenje mnogih vodá in kakor bobnenje silovitega groma. Glas, ki sem ga slišal, je bil kakor zvok harfistov, ki brenkajo na svoje harfe.

³Pred prestolom, pred štirimi živimi bitji in pred starešinami so peli novo pesem. Te pesmi pa se ni mogel naučiti nihče, razen tistih sto štiriinštirideset tisočev, ki so bili odkupljeni z zemlje.

⁴To so tisti, ki se niso omadeževali z ženskami: so namreč deviški. To so tisti, ki spremljajo Jagnje, kamorkoli gre. Ti so bili odkupljeni izmed ljudi kot prvenci za Boga in za Jagnje.

⁵Na njihovih ustih ni bilo najti laži: neomadeževani so.

Sporočilo treh angelov

⁶Nato sem videl drugega angela, ki je letel po sredi neba in je imel večni evangelij, da ga oznani prebivalcem zemlje in vsakemu narodu, rodu, jeziku in ljudstvu.

⁷Z mogočnim glasom je rekel: »Bojte se Boga in izkažite mu čast, zakaj prišla je ura njegove sodbe. Molíte njega, ki je naredil nebo in zemljo, morje in izvirke vodá!«

⁸Za njim je prišel še drugi angel in rekel: »Padel je, padel véliki Babilon, ki je upijanil vse narode z vinom svojega pobesnelega nečistovanja.«

⁹Za njima je prišel še tretji angel in govoril z mogočnim glasom: »Če kdo moli zver in njen kip in sprejme na čelo ali na roko njen žig,

¹⁰bo tudi sam pil od vina božjega srda, ki je v vsej pristnosti nalito v čaši njegove jeze: z ognjem in žveplom bo mučen vpričo svetih angelov in vpričo Jagnjeta.

¹¹Dim od njihovega mučenja se bo vzdigoval na veke vekov. Ne podnevi ne ponoči ne bo oddiha za tiste, ki molijo zver in njen kip ter sprejemajo žig z njenim imenom.

¹²Tu je potrebna stanovitnost svetih, ki se drže božjih zapovedi in vere v Jezusa.«

¹³Nato sem zaslišal glas iz nebes, ki je rekel: »Zapiši: Blagor mrtvim, ki odslej umirajo v Gospodu! Dà, govori Duh, odpočijejo naj se od svojih naporov; zakaj njihova dela gredo z njimi.«

Žetev zemlje

¹⁴Pogledal sem in prikazal se je bel oblak in na oblaku je sedel nekdo, ki je bil podoben Sinu človekovemu. Na glavi je nosil zlato krono, v roki pa oster srp.

¹⁵Iz svetišča je stopil drug angel in z mogočnim glasom zavpil njemu, ki je sedel na oblaku: »Zamahni s srpom in požanji, ker je prišla ura žetve, zakaj žetev zemlje je dozorela.«

¹⁶Tedaj je on, ki je sedel na oblaku, zamahnil s srpom po zemlji in zemlja je bila požeta.

¹⁷Iz svetišča v nebesih je nato stopil drug angel, ki je tudi držal oster srp.

¹⁸Od oltarja pa je stopil še drug angel, ki je imel oblast nad ognjem. Z mogočnim glasom je zavpil njemu, ki je držal ostrí srp in rekel: »Zamahni s svojim ostrim srpom in oberi grozdje z zemeljske trte, ker so njene jagode dozorele!«

¹⁹Angel je zamahnil s svojim srpom po zemlji ter obral zemeljsko trto, grozdje pa je vrgel v veliko kad božjega srda.

²⁰Kad so tlačili zunaj mesta in iz kadi se je nateklo krvi konjem do uzd tisoč šeststo tečajev daleč naokoli.

Razodetje 15

Angeli s poslednjimi šibami

¹Nato sem na nebu videl drugo znamenje, veliko in čudovito: sedem angelov, ki so nosili sedem šib. Te so poslednje. Zakaj z njimi se je dopolnil božji srd.

²Videl sem tudi nekakšno stekleno morje, pomešano z ognjem. In tisti, ki so bili premagali zver in njen kip ter število njenega imena, so stali na tem steklenem morju, z božjimi harfami v rokah.

³Peli so pesem božjega služabnika Mojzesa in pesem Jagnjeta: »Velika in čudovita so tvoja dela, Gospod, Bog, vladar vesolja. Pravična in resnična so tvoja pota, kralj narodov!

⁴Kdo se ne bi bal, Gospod, in ne slavil tvojega imena? Zakaj ti edini si svet. Vsi narodi bodo prišli in se poklonili pred tabo, ker so se razodele tvoje sodbe.«

⁵Zatem sem videl, kako se je v nebesih odprlo svetišče, v katerem je šotor pričevanja.

⁶Iz svetišča je stopilo sedem angelov, ki so nosili sedem šib. Oblečeni so bili v čisto in bleščeče platno, čez prsi pa so bili prepeti z zlatimi pasovi.

⁷Eno izmed štirih živih bitij je dalo angelom sedem zlatih čaš, napolnjenih s srdom Boga, ki živi na veke vekov.

⁸Božja slava in božja moč sta tedaj napolnili svetišče z dimom. In nihče ni mogel stopiti v svetišče, dokler se ne bi izpolnile sedmere šibe sedmih angelov.

Razodetje 16

Čaše božjega srda

¹Nato sem iz svetišča zaslišal mogočen glas, ki je rekel sedmim angelom: »Pojdite in izlijte na zemljo sedem čaš božjega srda!«

²Odšel je prvi in izlil svojo čašo na zemljo. Ljudje, ki so imeli žig zveri in ki so molili njen kip, so bili udarjeni s hudim in bolečim turom.

³Drugi je izlil svojo čašo v morje. In morje se je spremenilo v kri, kakor je kri mrliča, in poginilo je vse, kar je bilo v morju živega.

⁴Tretji je izlil svojo čašo v reke in v izvirke vodá. Spremenili so se v kri.

⁵Tedaj sem slišal angela vodá, ki je rekel: »Pravičen si ti, ki si in si bil, ti Sveti, ker si tako razsodil!

⁶Ker so prelili kri svetih in prerokov, si dal piti kri tudi njim: zaslužili so to.«

⁷Slišal sem oltar, ki je govoril: »Dà, Gospod, Bog, vladar vesolja, tvoje sodbe so resnične in pravične.«

⁸Četrti je izlil svojo čašo na sonce. Temu angelu je bilo dano, da je žgal ljudi z ognjem.

⁹In ljudi je žgala silna vročina in preklinjali so ime Boga, ki ima oblast nad temi šibami. Niso se spreobrnili, da bi mu izkazali čast.

¹⁰Peti je izlil svojo čašo na prestol zveri in njeno kraljestvo je pokrila tema. Ljudje so si od bolečine grizli jezike

¹¹in zaradi muk in turov preklinjali Boga nebes in se niso odvrnili od svojega početja.

¹²Šesti je izlil svojo čašo v veliko reko Evfrat in njeno vodovje se je posušilo, tako da je bila pripravljena pot kraljem z vzhoda.

¹³Nato sem videl, kako so iz žrela zmaja, iz gobca zveri ter iz ust lažnega preroka prišli trije nečisti duhovi, podobni žabam.

¹⁴To so namreč duhovi besov, ki delajo čudesa in ki hodijo zbirat kralje vesoljne zemlje na vojsko, za véliki dan vsemogočnega Boga.

¹⁵Glej, pridem kakor tat. Blagor mu, ki je čuječ in hrani svoja oblačila, da mu ni hoditi okrog nagemu in razkazovati svojo sramoto.

¹⁶In kralje je zbral na kraju, ki se hebrejsko imenuje Harmagedón.

¹⁷Sedmi je izlil svojo čašo po ozračju in od prestola v svetišču je prišel mogočen glas, ki je rekel: »Končano!«

¹⁸Nastali so bliski, hrumi in gromi in hkrati velik potres, kakršnega ni bilo, odkar živi človek na zemlji, tako neznanski je bil potres.

¹⁹Veliko mesto je razpadlo na tri dele, mesta poganov pa so se zrušila. Bog se je spomnil vélikega Babilona in mu dal čašo z vinom svoje strašne jeze.

²⁰Vsi otoki so se razbegnili in gorá ni bilo več najti.

²¹Z neba je padala na ljudi debela toča, za tretjino stota težka. Zaradi šibe toče so ljudje preklinjali Boga, zakaj ta šiba je bila izredno huda.

Razodetje 17

Vélika vlačuga in zver

¹Tedaj je pristopil eden izmed sedmih angelov, ki so imeli sedem čaš, in je spregovoril z mano: »Pridi, da ti pokažem sodbo nad véliko vlačugo, ki sedi nad mnogimi vodami.

²Z njo so nečistovali kralji zemlje, prebivalci zemlje pa so se upijanjali z vinom njenega nečistovanja.«

³Angel me je odnesel v duhu v puščavo. Tam sem videl žensko, kako je sedela na škrlatni zvéri, ki je bila popisana z bogokletnimi imeni in je imela sedem glav in deset rogov.

⁴Ženska je bila oblečena v bager in v škrlat in bleščeče okrašena z zlatom, z dragimi kamni in z biseri, v roki pa je držala zlato čašo, polno gnusobe in nesramnosti svojega nečistovanja.

⁵Na čelu je imela napisano ime, ki je bilo skrivnost: »Véliki Babilon, mati vseh vlačug in gnusob na zemlji.«

⁶Videl sem, da je ženska pijana od krvi svetih in od krvi pričevalcev Jezusovih. Ko sem jo zagledal, sem se silno začudil.

⁷Angel pa mi je rekel: »Zakaj si se začudil? Razložil ti bom skrivnost ženske in zveri, ki jo nosi in ima sedem glav in deset rogov.

⁸Zver, ki si jo videl, je bila, a je ni več, vzdignila se bo iz brezna, a pojde v pogubo. Prebivalci zemlje, katerih ime vse od začetka sveta ni vpisano v knjigi življenja, se bodo začudili, ko bodo videli, da je zver bila, pa je ni več, a da se bo vrnila.

⁹Tukaj je treba pameti z modrostjo. Sedem glav je sedem gorá, na katerih sedi ženska. In je tudi sedem kraljev.

¹⁰Pet jih je padlo, eden je še pri življenju in sedmi še ni prišel. Ko pa pride, bo smel ostati le malo časa.

¹¹Zver, ki je bila in je ni več, je hkrati osmi in eden izmed sedmih, a pojde v pogubo.

¹²Deset rogov, ki si jih videl, pomeni deset kraljev. Ti še niso dobili kraljestva, pač pa bodo dobili kraljevsko oblast za eno uro skupaj z zverjo.

¹³Ti so enodušno za to, da izročijo svojo moč in svojo oblast zvéri.

¹⁴Ti se bodo bojevali z Jagnjetom, a Jagnje jih bo premagalo, ker je Gospod gospodov in Kralj kraljev, in z njim vred tisti, ki so poklicani, izvoljeni in zvesti.«

¹⁵Rekel mi je še: »Vode, ki si jih videl, kjer sedi nečistnica, pomenijo ljudstva in množice, narode in jezike.

¹⁶Deseteri rogovi, ki si jih videl, ter zver, ti bodo vlačugo sovražili: oplenili jo bodo in slekli, požrli njeno meso ter sežgali v ognju.

¹⁷Zakaj Bog jim je vsadil v srce misel, da uresničijo njegov načrt, se sporazumejo in izročijo svojo kraljevsko oblast zvéri, dokler se ne uresničijo božje besede.

¹⁸Ženska, ki si jo videl, pa pomeni veliko mesto, ki kraljuje nad kralji zemlje.«

Razodetje 18

Padec Babilona

¹Zatem sem videl drugega angela, ki se je spuščal z neba z veliko oblastjo: zemlja se je razsvetlila od njegovega sijaja.

²Z mogočnim glasom je zaklical: »Padel je, padel véliki Babilon ter postal bivališče besov, zatočišče vseh nečistih duhov, pribežališče vseh nečistih ptic, in pribežališče vseh živali, ki so nečiste in mrzke,

³ker so vsi narodi pili od vina njegovega razbrzdanega nečistovanja, kralji zemlje so nečistovali z njim in trgovci zemlje so obogateli od njegovega silnega razkošja.«

⁴Nato sem z neba zaslišal drug glas, ki je rekel: »Pojdi stran od njega, ljudstvo moje, da ne boš soudeleženo pri njegovih grehih in da te ne prizadenejo njegove šibe!

⁵Zakaj njegovi grehi so se nagrmadili do neba in Bog se je spomnil njegovih krivic.

⁶Izplačajte ga, kakor je sam izplačal, in povrnite mu dvojno po njegovih delih. Dvojno mu nalijte v čašo, v katero je sam nalival.

⁷Kolikor si je privoščil sijaja in naslad, toliko muk in bridkosti mu prizadenite. Zakaj v svojem srcu pravi:

‘Sedim kakor kraljica, nisem vdova in ne bom okusila bridkosti.’

⁸Zaradi tega bodo v enem samem dnevu prišle nadenj šibe: smrt, žalost in lakota, in bo sežgan v ognju. Zakaj mogočen Gospod je Bog, ki ga je sodil.«

⁹Kralji zemlje, ki so nečistovali in se naslajali z njim, bodo jokali in žalovali za njim, ko bodo videli dim njegovega požara.

¹⁰Od daleč bodo stali iz strahu pred njegovimi mukami in vpili: »Gorje, gorje, véliko mesto, Babilon, mogočno mesto, zakaj v eni uri je prišla tvoja obsodba!«

¹¹Tudi trgovci zemlje jočejo in žalujejo za njim, ker nihče ne kupuje več njihovega blaga:

¹²blaga iz zlata, srebra, dragih kamnov, biserov, tančice, bagra, svile in škrlata; pa vsakovrstnega dišečega lesa, vsakovrstnega orodja iz slonovine, vsakovrstnega orodja iz najdražjega lesa, brona, železa in marmorja;

¹³pa cimeta in balzama, dišav, mire in kadila, vina in olja, najboljše moke in žita, govedi in ovc, konj in voz, sužnjev in človeških bitij.

¹⁴»Sadeži, ki se jih je veselila tvoja duša, so izginili, ves sijaj in ves blesk je odpadel od tebe in nikoli več ga ne bodo našli.«

¹⁵Trgovci, ki prekupčujejo s tem blagom in ki so obogateli od tega mesta, bodo iz strahu pred njegovimi mukami stali od daleč, jokali in žalovali ter

¹⁶govorili: »Gorje, gorje, véliko mesto, ki si bilo oblečeno v tančico, v bager in škrlat, bleščeče okrašeno z zlatom, z dragimi kamni in biseri,

¹⁷zakaj v eni uri je bilo uničeno tolikšno bogastvo!« Vsi krmarji, vsi, ki plovejo iz kraja v kraj, vsi pomorniki in vsi, ki so zaposleni na morju, so stali od daleč

¹⁸ter vpili, ko so videli dim njegovega požara, rekoč: »Katero mesto je bilo podobno temu velikanskemu mestu?«

¹⁹Glavo so si potresli s prahom ter vpili, jokali in tožili, rekoč: »Gorje, gorje, véliko mesto, ki so od njegovega razkošja obogateli vsi, ki so imeli ladje na morju, zakaj v eni uri je bilo spremenjeno v puščavo!

²⁰Razveselite se nad tem mestom, nebesa, sveti, apostoli in preroki, ker je Bog uresničil nad njim vašo sodbo!«

²¹Tedaj je silen angel vzdignil kamen, velik kakor mlinski kamen, in ga zagnal v morje, rekoč: »S takšnim zamahom bo vržen Babilon, véliko mesto, in ga ne bo več najti.

²²V tebi se ne bo več slišal glas harfistov in godcev, piskačev in trobentačev. V tebi se ne bo našel več noben umetnik kakršnekoli stroke. V tebi se ne bo več slišal ropot mlina.

²³V tebi ne bo več svetila luč svetilke. V tebi se ne bo več slišal glas ženina in neveste. Zakaj tvoji trgovci so bili velikaši zemlje in tvoje čarovnije so zapeljale vse narode.

²⁴V njem se je našla kri prerokov in svetih ter vseh, ki so bili umorjeni na zemlji.«

Razodetje 19

¹Zatem sem zaslišal kakor mogočen glas velike množice v nebesih, ki je klicala: »Aleluja! Zveličanje, slava in moč je v našem Bogu,

²zakaj njegove sodbe so resnične in pravične. Uresničil je sodbo nad véliko vlačugo, ki je razkrajala zemljo s svojim nečistovanjem, in je maščeval nad njo kri svojih služabnikov.«

³In v drugo so zaklicali: »Aleluja! Njen dim se vzdiguje na veke vekov!«

⁴Tedaj je štiriindvajset starešin in četvero živih bitij padlo na obraz in molilo Boga, ki je sedel na prestolu, rekoč: »Amen. Aleluja!«

Jagnjetova svatba

⁵Od prestola pa je prišel glas in rekel: »Hvalíte našega Boga vsi njegovi služabniki, vi, ki se ga bojite, mali in veliki!«

⁶Potem sem zaslišal kakor glas velike množice, podoben šumenju mnogih vodá in bobnenju silnih gromov, ki so govorili: »Aleluja! Zakaj Gospod, naš Bog, vladar veselja, je začel kraljevati.

⁷Veselimo se in radujmo ter mu izkažimo čast, zakaj prišla je Jagnjetova svatba in njegova nevesta je pripravljena.

⁸Dana ji je bila obleka iz čiste in bleščeče tančice.« Tančica namreč pomeni pravična dela svetih.

⁹In rekel mi je: »Zapiši: Blagor njim, ki so povabljeni na Jagnjetovo poročno gostijo!« Rekel mi je še: »To so resnične besede, ki jih je izrekel Bog.«

¹⁰Tedaj sem padel k njegovim nogam, da bi ga molil. Pa mi je rekel: »Nikar! Služabnik sem kakor ti in tvoji bratje, ki ohranjajo Jezusovo pričevanje. Boga môli! Zakaj preroški duh je v pričevanju za Jezusa.«

Jezdec na belem konju

¹¹Nato sem videl nebo odprto in prikazal se je bel konj. Ta, ki ga je jezdil, se je imenoval Zvesti in Resnični. Ta pravično razsoja in se bojuje.

¹²Oči so mu kakor ognjen plamen in na glavi nosi veliko krono; napisano pa ima ime, ki ga ne pozna nihče, le on sam.

¹³Ogrnjen je v plašč, ki je bil namočen v krvi, in ime mu je Božja beseda.

¹⁴Na belih konjih mu sledijo nebeške vojske, oblečene v belo in čisto tančico.

¹⁵Iz ust mu sega oster meč, da z njim udari po narodih. Pasel jih bo z železno palico in tlačil kad z vinom strahotne jeze Boga, vladarja vesolja.

¹⁶Na plašču in na boku pa ima napisano ime: Kralj kraljev in Gospod gospodov.

¹⁷Nato sem videl angela, ki je stal na soncu. Z mogočnim glasom je zaklical vsem pticam, ki letajo po sredi neba: »Zgrnite se semle na veliko božjo pojedino!

¹⁸Jejte meso kraljev in meso poveljnikov, meso junakov in meso konj in njihovih jezdecev, meso vseh, svobodnjakov in sužnjev, malih in velikih!«

¹⁹Tedaj sem videl zver in kralje zemlje ter njihove vojske, zbrane, da se spopadejo z njim, ki je jezdil konja, in z njegovo vojsko.

²⁰Toda zver je bila zajeta in z njo vred lažni prerok, ki je bil delal čudesa v njeni navzočnosti: z njimi je bil zapeljal nje, ki so sprejeli žig zveri in molili njen kip. Oba sta bila živa vržena v ognjeno jezero, v katerem gori žveplo.

²¹Vse druge pa je pobil meč, ki je segel iz ust jezdeca na konju, in ptice so se nažrle njihovega mesa.

Razodetje 20

Tisočletje

¹Nato sem videl angela, ki se je spuščal z neba. V roki je držal ključ k breznu in težko verigo.

²Ugnal je zmaja, staro kačo, to je hudiča in satana, in ga zvezal za tisoč let.

³Nato ga je vrgel v brezno, ga tam zaklenil ter zapečatil vhod nad njim, da ne bi več zapeljeval narodov, dokler se ne dopolni tisoč let. Potem mora biti za malo časa odvezan.

⁴Nato sem videl prestole: tistim, ki so sedli nanje, je bila dana oblast, da so sodili. Videl sem duše tistih, ki so bili obglavljeni, ker so pričali za Jezusa in za božjo besedo. Videl sem vse tiste, ki niso molili zveri in njenega kipa in si niso bili vtisnili na čelo in na roko njenega žiga. Oživali so in kraljevali s Kristusom tisoč let.

⁵Drugi mrtvi pa niso oživali, dokler se ni dopolnilo tisoč let. To je prvo vstajenje.

⁶Blažen in svet, kdor ima delež pri prvem vstajenju! Nad takimi druga smrt nima nobene oblasti, ampak bodo postali duhovniki božji in Kristusovi ter bodo kraljevali z njim tisoč let.

Satanov poraz

⁷Ko pa se dopolni tisoč let, bo satan izpuščen iz svoje ječe.

⁸Stopil bo na plan, da bi zapeljal narode, ki so na štirih vogalih zemlje, Goga in Magóga, ter jih zbral na vojsko. Njih število bo, kakor je peska ob morju.

⁹Šli so v napad po zemeljski širjavi ter obkolili tabor svetih in ljubljeno mesto. A z neba je šinil ogenj in jih použil.

¹⁰Hudič pa, ki jih je bil zapeljal, je bil vržen v jezero z ognjem in žveplom, kjer sta tudi zver in lažni prerok. Tam bodo mučeni podnevi in ponoči na veke vekov.

Sodba z velikega, belega prestola

¹¹Zatem sem videl velik, bel prestol in njega, ki je sedel na njem. Zemlja in nebo sta pobegnili izpred njegovega obličja in izginila brez sledu.

¹²Nato sem videl umrle, velike in male, kako stoje pred prestolom. In odprle so se knjige. Odprla pa se je tudi druga knjiga: knjiga življenja. Umrli so bili sojeni po tem, kar je bilo napisano v knjigah, vsak po svojih delih.

¹³Morje je vrnilo mrtve, ki so bili v njem. Tudi smrt in podzemlje sta vrnila mrtve, ki sta jih hranila. In vsak je bil sojen po svojih delih.

¹⁴Nato sta bila smrt in podzemlje vržena v ognjeno jezero. To je druga smrt, ognjeno jezero.

¹⁵In če koga niso našli zapisanega v knjigi življenja, je bil vržen v ognjeno jezero.

Razodetje 21

Novo nebo in nova zemlja

¹Nato sem videl novo nebo in novo zemljo. Zakaj prvo nebo in prva zemlja sta bila izginila in morja ni bilo več.

²Videl sem tudi sveto mesto, novi Jeruzalem, ko je prihajal z neba od Boga, pripravljen kakor nevesta, ki se je ozaljšala za svojega ženina.

³In zaslišal sem mogočen glas, ki je prišel od prestola in rekel: »Glej, prebivališče Boga med ljudmi! In prebival bo z njimi, oni bodo njegovo ljudstvo in Bog sam bo z njim.

⁴In obrisal bo vse solze z njihovih oči in smrti ne bo več, pa tudi žalovanja, vpitja in bolečine ne bo več. Zakaj prejšnji svet je minil.«

⁵Tisti, ki je sedel na prestolu, pa je rekel: »Glej, vse delam novo!« Rekel je tudi: »Zapiši, zakaj te besede so zanesljive in resnične!«

⁶Nato mi je rekel: »Končano! Jaz sem Alfa in Omega, začetek in konec. Žejnemu bom dal zastonj od izvirka žive vode.

⁷Kdor bo zmagal, bo to podedoval in jaz bom njemu Bog, on pa meni sin.

⁸Toda strahopetci in neverniki, pokvarjenci in ubijalci, nečistniki in čarovniki, malikovalci in vsi lažnivci bodo dobili svoj delež v jezeru gorečega žvepla. To je druga smrt.«

Novi Jeruzalem

⁹Zatem je prišel eden izmed sedmih angelov, ki so držali sedem čaš, napoljenih s sedmimi poslednjimi šibami, in mi je spregovoril: »Pridi, da ti pokažem zaročenko, Jagnjetovo nevesto!«

¹⁰Nato me je angel odnesel v duhu na veliko in visoko goro ter mi pokazal sveto mesto Jeruzalem, ki je prihajalo z neba od Boga,

¹¹sijoče v božjem veličastvu. Njegov sijaj je bil podoben najdražjemu kamnu, biseru iz kristalno bleščečega jáspisa.

¹²Mesto je imelo veliko in visoko obzidje, v njem je bilo dvanajst vrat, na vratih je bilo dvanajst angelov in na njem so bila napisana imena, ki so imena dvanajstih rodov Izraelovih sinov.

¹³Troje vrat je gledalo proti vzhodu, troje vrat proti severu, troje vrat proti jugu in troje vrat proti zahodu.

¹⁴Obzidje mesta je slonelo na dvanajstih temeljnih kamnih, na njih pa je bilo dvanajst imen dvanajstih Jagnjetovih apostolov.

¹⁵Tisti, ki je govoril z mano, je imel merilo, zlato trstiko, da bi izmeril mesto, njegova vrata in njegovo obzidje.

¹⁶Mesto je bilo zidano na štiri vogale in njegove dolžine je bilo toliko, kolikor je njegove širine. Angel je s trstiko izmeril mesto: merilo je dvanajst tisoč tečajev. Njegova dolžina, širina in višina so bile enake.

¹⁷Izmeril mu je tudi obzidje: visoko je bilo sto štiriinštirideset komolcev. To je človeška mera, ki jo je uporabil tudi angel.

¹⁸Gradivo mestnega obzidja je iz jáspisa, mesto pa iz suhega zlata, podobnega čistemu kristalu.

¹⁹Temelji mestnega obzidja so bili okrašeni z vsakovrstnim dragim kamenjem: prvi temeljni kamen je bil jáspis, drugi safír, tretji halkedón, četrti smarágd,

²⁰peti sardoníks, šesti sárdij, sedmi hrizolít, osmi beríl, deveti topáz, deseti hrizopráz, enajsti hiacínt, dvanajsti ametíst.

²¹In dvanajst vrat je bilo dvanajst biserov: posamezna vrata so bila iz enega samega bisera. Cesta skozi mesto pa je bila iz suhega zlata kakor prosojen kristal.

²²Svetišča nisem videl v njem, zakaj njegovo svetišče je Gospod, Bog, vladar nad veseljem, in Jagnje.

²³Mesto ne potrebuje ne sonca ne lune, da bi mu svetila, zakaj razsvetljuje ga božje veličastvo in njegov svetilnik je Jagnje.

²⁴Narodi bodo stopali v njegovi svetlobi in kralji zemlje bodo prinašali vanj svoj sijaj.

²⁵Njegova vrata se podnevi ne bodo nikdar zapirala, zakaj tam noči ne bo.

²⁶Vanj bodo prinašali slavo in zaklade narodov.

²⁷Vanj ne bo nikdar stopilo nič nečistega, tudi ne, kdor počenja gnusobo in laž, ampak bodo vstopili samo tisti, ki jih ima Jagnje vpisane v knjigo življenja.

Razodetje 22

¹Nato mi je pokazal reko žive vode, bleščečo kakor kristal, ki je izviralala izpod prestola Boga in Jagnjeta.

²Po sredi njegove ulice in obákraj reke pa raste drevo življenja, ki dvanajstkrat rodi in daje svoj sad vsak mesec. Listje tega drevesa je zdravilo narodom.

³Nobenega prekletstva ne bo več. V njem bo prestol Boga in Jagnjeta in njegovi služabniki mu bodo služili.

⁴Gledali bodo njegovo obličje in njegovo ime bo na njihovih čelih.

⁵Noči ne bo več in ne bodo potrebovali luči svetilke ne sončne luči, zakaj razsvetljeval jih bo Gospod Bog in kraljevali bodo na veke vekov.

Kristusov prihod

⁶Nato mi je rekel: »Te besede so zanesljive in resnične. Gospod, Bog, ki navdihuje preroke, je poslal svojega angela, da bi pokazal svojim služabnikom, kar se mora vsak čas zgoditi.

⁷Glej, pridem kmalu. Blagor mu, kdor ohrani preroške besede, ki so v tej knjigi!«

⁸Jaz, Janez, sem tisti, ki je slišal in videl vse to. In ko sem slišal in videl, sem padel pred noge angelu, ki mi je bil vse to razkazal, da bi ga molil.

⁹Toda rekel mi je: »Nikar! Služabnik sem, kakor ti in kakor tvoji bratje, preroki, in kakor tisti, ki ohranjajo besede te knjige: Boga môli!«

¹⁰Potem mi je rekel: »Ne zapečati preroških besed, ki so v tej knjigi, zakaj čas je blizu.

¹¹Kdor dela krivico, naj jo dela naprej, kdor je umazan, naj se omadežuje naprej, kdor je pravičen, naj vrši pravico naprej, in kdor je svet, naj se posvečuje naprej.

¹²Glej, pridem kmalu in z mano pride moje plačilo, da povrnem vsakomur po njegovih delih.

¹³Jaz sem Alfa in Omega. Prvi in Zadnji, začetek in konec.

¹⁴Blagor njim, ki perejo svoja oblačila, da bi imeli pravico do drevesa življenja in da bi smeli stopiti skozi vrata v mesto.

¹⁵Zunaj pa ostanejo psi in čarovniki, nečistniki in ubijalci, malikovalci in vsi, ki ljubijo laž in živijo iz nje!

¹⁶Jaz, Jezus, sem poslal svojega angela, da bi vam pričeval o tem glede Cerkvá. Jaz sem korenina Davidove rodovine, bleščeča jutranja zvezda.«

¹⁷In Duh in nevesta pravita: »Pridi!« In kdor posluša, naj reče: »Pridi!« In kdor je žejen, naj pride. Kdor hoče, naj zastonj zajame vodo življenja.

¹⁸Vsakomur, ki posluša preroške besede, ki so v tej knjigi, izjavljam: Če bi jim kdo kaj dodal, ga bo Bog udaril s šibami, ki so opisane v tej knjigi.

¹⁹Če pa bi kaj odvzel od besed, ki so v tej preroški knjigi, bo Bog odvzel njegov delež pri drevesu življenja in pri svetem mestu, ki sta opisani v tej knjigi.

²⁰Ta, ki pričuje za te reči, pravi: »Dà, pridem kmalu.« »Amen, pridi, Gospod Jezus!«

²¹Milost Gospoda Jezusa naj bo z vsemi!

Esclarecimento

Trata-se de iniciativa particular, com os seguintes objetivos: (i) colaborar para divulgação dos diversos textos bíblicos disponíveis, e, (ii) facilitar o acesso a esses textos, inclusive por meio de download.

Todo esforço em tornar a Palavra de Deus acessível a todos, em quaisquer localidades e falantes das mais diversas línguas, precisa ser um objetivo de todos os que são guiados pelo Espírito Santo. Ele inspirou o profeta Jeremias a dizer “não ensinará jamais cada um ao seu próximo, nem cada um ao seu irmão, dizendo: Conhece ao SENHOR, porque todos me conhecerão, desde o menor até ao maior deles, diz o SENHOR” (Jer. 31:34).

Jesus, também, falou assim: “e será pregado este evangelho do reino por todo o mundo, para testemunho a todas as nações” (Mat. 24:14).

Muitas organizações foram constituídas com o propósito de fazer a Bíblia disponível nas diversas línguas. Não é uma tarefa simples. Anos de trabalho, dedicação e entrega são necessários para esta tão extraordinária missão.

O texto deste trabalho está disponível na internet, em páginas eletrônicas de organizações que produzem ou divulgam bíblias, sem acréscimos de notas ou comentários. Assim, reconhecendo e respeitando os direitos que possuem sobre seus trabalhos, incumbe a todos os que amam a Palavra de Deus, o esforço em contribuir para amplificar sua divulgação.

Se possível, faça download do texto, para que sejamos, também, guardiões da Bíblia, e, com isso, preservando-a para as futuras gerações.

Divulga a Palavra de Deus, ela mostra o Caminho e permite a todos, que se conheça Sua vontade, em todos os lugares e épocas.

Marcel da Glória Pereira
2021, Vitória/ES - Brasil